

כיירות ההתעלות

ספר 1



מאת
זינגדד

תורגם על ידי
מאיר אלגייב

ניירות ההתעלות

ספר 1

מאת

זינגדד

* * * * *

מהדורה בינלאומית

הוצאה לאור על ידי 'אני והכלב שלי מוצאים לאור'

זכויות יוצרים (c) זינגדד, 2010, 2014

כל הזכויות שמורות

הזכות המוסרית של המחבר הוצהרה.

* * * * *

הערות רישיון מהדורה בינלאומית

ספר אלקטרוני זה מוצע כהורדה בחינם מ zingdad.com והוא לעולם לא נמכר. אתה מוזמן לשתף אותו ולתת אותו לאחרים עם שתי מגבלות: אינך רשאי לשנות בשום דרך את הספר או את הקובץ האלקטרוני שלו משום שהדבר יפר את זכויות היוצרים. ואינך יכול להציע אותו למכירה (או כחלק מכל דבר שמשולם עבורו) שכן מדובר בהונאה. אתה מעודד לשתף יצירה זו עם כמה שיותר אנשים שאתה אוהב כפי שעשה הסופר: בצורה הנוכחית הזו ובחינם.

לליסה

שהייתה בכל חלק מהיצירה של הספר הזה שהיא הסופרת המשותפת שלי בכל , מלבד השם.

לא יכולתי לבקש שותפה למסע טובה יותר ...

גם לא מסע טוב יותר!

תוכן העניינים

הקדמת המתרגם

על ניירות ההתעלות

פרק 1. מבוא לזינגדד

פרק 2. מהו העצמי-הגבוה?

פרק 3. מעטה אי הידיעה

פרק 4. הוכחה מדעית לאחדות

פרק 5. הוכחה דתית לאחדות

פרק 6. השלכות האחדות

פרק 7. אירועי סינגולריות

פרק 8. מהי האמת?

פרק 9. ההפוגה המיסטית

פרק 10. מהו רוע?

פרק 11. מהי אהבה?

מחשבות לסיום

* * * * *

הקדמת המתרגם

אני נרגש לקחת חלק בתרגום ספר זה לעברית, זה היה עבורי לחניכה ולפלא לאורך כל הדרך. ספר זה תורגם במשך חודשים ארוכים בידיעה אחת כי זוהי הקריאה שלי לתת ליקום הכרת תודה על כל מה שנמצא בחיי.

שורות אלו נכתבו במהלך התקופות המאתגרות של 2020 ונראה כמו עוד צירוף מקרים לא ייאמן בעודנו במסע. אני מאמין כי יצירה זו תמשוך אליה באופן קסום את הקוראים המתאימים לשאת את הבשורה. הגיע הזמן לקחת את הכח האמיתי שלנו בידיים, ולהתעורר. זוהי קריאת ההשכמה.

ספר זה הגיע עבורי בתזמון אבסורדי ובלתי הגיוני שחתם רמת מודעות חדשה בהווייתי. במהלך המסע האישי שלי לעבר האלוהות, גיליתי בעצמי דרך חוויה אישית דברים שבעבר הייתי מגדיר כניסים, פעם אחר פעם. ולמרות כל העבודה, הריפוי והקסם, היה נורא קל למעוד, לפקפק בעצמי ולחזור אחורה. ולמרות שבצורה מנטלית, אינטלקטואלית ידעתי כי כל זה אמיתי. נמשכתי בחזרה לאינספור משחקי הדרמות של המציאות, משהו היה חסר.

עד לרגע בו נתקלתי, או יותר נכון הייתי מוכן לקבל עבודה זו. עבודה זו הייתה אחת מסדרת האירועים ששינו את חיי ונראה כאילו היה החלק האחרון שחסר בפאזל. עבודה זו המיטה עבורי את כל הפחדים, החששות, התירוצים והסיפורים שסיפרתי לעצמי על חיי ועל המקום שלי בהם. זיקקה ויצקה בליבי ידיעה מוחלטת ואמיתית כי אני הוא זה היוצר את חיי, אני הכל ואני כלום. אני אתה ואנחנו שבסך הכל משחקים משחק אלוהי נשכח. משעשע לגלות שוב שבכל פעם שמשוהו הטריד אותי, או חלף על דעתי, למחרת מצאתי התייחסות בספר, זה קרה בכל פעם שקראתי את הספר לראשונה, עד שחשבתי שהנה שברתי את המציאות או שאני בתוך חלום נורא אמיתי או שאני חווה איזושהי עומס מערכות וכי כמויות צירופי המקרים עברו מזמן את מכסה ההיגיון. חיי היום אינם כפי היו שהם אילולא השבילים בהם עברתי ואילולא תמיכתה של חברתי ואשתי האהובה מאשה. אינני זר ליקום עוד, ולא דלים הרגעים בהם המסך מורס וכל הבמה והתפאורה מתגלה כפי שהיא. בו באופן משעשע אין צירופי מקרים, וכי החיבורים ברורים ותמיד היו שם, רק לא למדנו איך להסתכל.

ספר זה הוא בדיוק זה. הסתכל פנימה!

ניירות ההתעלות היא אחת היצירות הרוחניות החשובות בהיסטוריה. אשר הולכת להדהד ולהוביל את העידן החדש של האנושות. תור הזהב, עידן האור והמודעות.

זינגדד מתאר בצורה יפיפייה את כל מה שהיה לנו מתחת לאף כל הזמן הזה, את עצמנו. הסוד הכמוס ביותר של מי שאנחנו. אוכל לתאר ספר זה כ"המדריך לחיים על כדור הארץ – המדריך התיאורטי והמעשי להבנת הקיום של עצמנו". אך, כמובן אוצר שכזה מעצם היותו אוצר כתוב בכתב סתרים בו הוא יתגלה בפניך ויהיה הגיוני עבורך בדיוק בזמן המיועד לך. כעת, שאתה כאן, המפתח בידיים שלך.

שמי מאיר אלגייב, ואני מאחל לכם מסע מופלא של גילוי עצמי וחקירה עצמית לעבר האלוהות שבכם ולעבר האחדות.

* * * * *

על ניירות ההתעלות

פתק מהמחבר

"תאר לעצמך אילו היית יכול ליצור מחדש את העולם בכל דרך שרצית ולהזמין את משפחת הנשמה שלך ליצור יחד אתך. זה מה שאני עושה. וניירות ההתעלות היא ההזמנה שלי ... אבל רק אתה תדע אם ההזמנה הזו היא בשבילך או לא ... "

קוראים יקרים

כשישבתי לראשונה לכתוב את העבודה הזו לא היה לי שום מושג בכלל שהתוצאה הסופית תהיה ספר. סך כל הכתיבות שלי עד לנקודה זו היו מספר תקשורים קצרים שפורסמו בפורומים שונים באינטרנט. לא הייתה לי נטייה להיות סופר כלל. ואז, במאי 2008, לאחר שעברתי חוויה רוחנית משנה חיים (כמפורט בפרק 7), החלטתי שאני צריך להבין את עצמי, את חיי, את כאבי ואת הבלבול שלי בצורה מסודרת יותר. אז ישבתי להקליט כמה שיחות עם משפחת הנשמה שלי. זה באמת נועד למטרות שלי ואולי גם להיות משותף באותם פורומים באינטרנט. אבל, מה שקרה לאחר מכן, התעלה באופן משמעותי על שאיפות אלה!

באתי עם לב וראש פתוח, סקרנות ויכולת למידה לשולחן. מה שניתן לי בתמורה היה המסע המדהים ביותר אל התודעה שאפשר להעלות על הדעת. פרק אחר פרק, כל אחד נבנה על מה שקרה לפני כן, ונבנה בהדרגה תמונה מפורטת ועקבית להפליא של אופן הפעולה של החיים ומדוע הדברים הם כפי שהם. אבל יותר מאשר הבנה פשוטה, האמיתות שנחשפו הביאו לי שלווה עמוקה, שמחה ושחרור מהפחד והכאב שכרסם בנפשי במשך כל חיי. הפחד הומר באלכימיה לאהבה. הלך רוח הקורבן הפך לתודעת יוצר. כתוצאה מכתובת העבודה הזו, התחלתי להבין את עצמי ואת העולם שאני חי בו, בדרך חדשה לגמרי. דרך שמשחררת אותי להיות הכי טוב שאוכל להיות. דרך שמאפשרת לי להתעורר לפאר הנמצא בתוך. כתיבת ספר זה עוררה את הצמיחה והשינוי העמוק ביותר בהווה שלי. בזמן הכתיבה זה היה, פשוט מאוד, הדבר הכי טוב, החשוב ביותר שעשיתי בחיי. וזה היה היסוד עליו המשכתי ליצור את עצמי וממנו המשכתי לתת את מתנותי.

ובכל זאת, על כל זה, גם הצלחתי לגרום למשהו די שגוי מהותית בסיפור משנה חיים הזה. והמודעות לטעות זו היוותה נטל על ליבי כבר כמעט שנתיים. מצד אחד עדיין אהבתי את העבודה הזו והרגשתי גאה בה בצורה מופרזת - וההשפעה שהתקבלה שהייתה לה על אינספור קוראים ברחבי העולם. אבל מצד שני הייתה לי כבדות בלב בגלל פגם מסוים בלב של הספר. ואז, סוף סוף, ביוני 2014, לאחר רצף אירועים ראויים לציון, קיבלתי את החוכמה והתובנה לראות כיצד לתקן את השגיאה. מתוך הבנה חדשה זו, הספר לא פשוט יתוקן ... הוא למעשה יתפקד בתדר תודעתי גבוה יותר. והטרנספורמציה הזו תובהר לך כשאתה תקרא זאת, המהדורה השלישית של **ניירות ההתעלות**, מכיוון שלא ביקשתי להסתיר או לטשטש את הטעות הקודמת שלי. ארגתי זאת בחזרה לסיפור מחדש בצורה כנה ושקופה.

ועכשיו אני מרגיש את השמחה העמוקה ביותר בהוצאת ספר זה מחדש. לבי ונשמתי שרים בתחושה שעכשיו סוף סוף באמת, יש לי את זה נכון.

ובתהליך זה של כתיבה מחדש הבנתי גם שאני באמת צריך להנגיש את החומר הזה בחינם. איך בדיוק הגעתי להבנה הזו מוסברת גם בעבודה זו. אבל בשורה התחתונה גרסת הספר האלקטרוני הזו ללא עלות לחלוטין ואתה לא סתם רשאי, אלא ממש מעודד, לשתף זאת. אם אתה מוצא זאת למועיל ומהנה, קדימה שלח אותו לכל מי שאתה מכיר! שתף אותו בכל דרך שתראה (עיין בתווי הרישיון לפרטים מלאים). אם ברצונך לומר "תודה" או לתמוך בעבודתי, אתה יכול לקנות את גרסת הכריכה הרכה או לבקר באתר שלי כדי לבדוק את ההצעות האחרות שלי (עיין במחשבות לסיום בסוף הספר לפרטים נוספים).

איזה מסע מופלא היה לי לכתוב את הספר הזה. ואיזה תענוג להיות מסוגל לשתף זאת עם כל קוראי, חברי לאתר, החברים, האחים-והאחיות-ברוח בכל רחבי העולם ... להיות מסוגל לחלוק את זה איתך.

מה שאתה יכול לצפות להרוויח מקריאת **ניירות ההתעלות** תלוי לחלוטין בך. זו לא עבודה הדורשת ממך שתאמין במה שהיא מציעה והיא בהחלט לא מבטיחה להציל את עצמך מחייך. אבל זוהי האמונה האיתנה שלי שתוכנו של ספר זה עשוי לעזור לך, אם אתה מוכן לצאת למסע, לגלות את הפאר שלך ... לגלות שאתה מושלם כפי שאתה ... שאתה, ותמיד היית, יוצר את המציאות שלך ... שאתה הוויה של אהבה טהורה קורנת.

ספר זה הוא תיעוד המסע שלי לגילוי עצמי, אך התגובה המוחצת שקיבלתי עד היום מהקוראים מעידה על כך שיש בו, ויכול להיות, מדריך לא יסולא בפז גם במסע **שלך** לגילוי עצמי. וכך באהבה ובשמחה הכי גדולה אני משתף אותך איתך.

חלק מהנושאים המכוסים בספר זה כוללים :

למה אנחנו בעצם כאן? מדוע התגלגלנו כבני אדם ומה המשמעות של החיים המטורפים האלה כאן על פני כדור הארץ?

מה נוכל לדעת על בוראנו? האם כולנו באמת אחד עם אלוהים? ואם כן, מה זה באמת אומר לנו?

מה טיבו של "העצמי הגבוה" ומה הקשר בינינו עם "העצמי הגבוה" שלנו?

מהו "מדריך רוח"?

מהי האמת באמת? ומה, אם בכלל, נכון, ללא ספק, ולא ניתן להתווכח עליו?

מהי אהבה באמת? ומה עם רגשות אחרים, כמו שמחה? מה הם ולמה אנחנו מרגישים אותם?

אם הבורא, אלוהים, טוב ואוהב, אז מדוע קיים הרע? ולמה יש פחד וכאב?

ומדוע העולם במצב בו הוא נמצא וכיצד הגיע לכך?

האם יש דמויות בצללים המנהלות את העולם מאחורי הקלעים - ומה זה אומר בשבילי בחיי?

מה עם 2012 והאפוקליפסה ולוח השנה של המאיה וכל זה? מדוע נראה ששום דבר לא השתנה בשנת 2012, למרות כל ההייפ סביב אותה תקופה?

מה עם דת ... נביאים, מושיעים, מלאכים, שדים, רשעים, גן עדן וגיהנום? מה מזה נכון ומה המשמעות של זה עבורך ועבורי?

והאם למדע יש משהו בעל ערך לומר לנו כיצורים הנמצאים בדרך רוחנית?

האם אנו יכולים למצוא את דרכנו להרגיש באמת אחד עם עצמנו: שלמים, נרפאים, שלווים ומאושרים?

והאם נכון שכל אחד מאיתנו, יוצר את המציאות שלו? ואם כן, מדוע אנו יוצרים בלגן שכזה של דברים? וחשוב מכך, איך נוכל להתחיל להשיג את זה ברגע זה?

... וזו רק כמות קטנה של נושאים מעניינים רבים שעליהם נעסוק, אני בטוח שתסכים, דרך חדשה ומרעננת למדי. אך בסופו של דבר כל הנושאים הרבים והמגוונים ישמשו מטרה מפוארת אחת. וזה להציב בפניך הזמנה להיכנס לכוח העצמי האלוהי שלך, עצמי חסר הגבולות! לעבור למערכת יחסים נכונה עם כל מה שאתה באמת, ולכן למערכת יחסים נכונה עם כל החיים.

אני, כהיבט גלגולה של הוויה גדולה בהרבה, יש לי את הפריבילגיה הנהדרת להביא את ההזמנה הזו אליך לכאן, בחיים האלה, על כדור הארץ. אם אתה מקבל את ההזמנה, תוכל להצטרף אלי ולשלב הוויות אחרות כשנתחיל ליצור יחד את המציאות העתידית המופלאה ביותר שניתן להעלות על הדעת ... חיים חדשים לגמרי בעולם חדש ומפואר, תור הזהב!

אך לא אפרט עכשיו בפרטי פרטים. הכל יתגלה כשאתה תקרא עבודה זו.

איני מתעקש שעליך להסכים איתי, להאמין למה שאני אומר או להכניע את האמת שלך לשלי. זה ההפך ממה שאני רוצה. אני פשוט מזמין אותך לקרוא את הדברים שכתבתי בהבחנה שלך והאמת שלך. אם אתה מהדהד עם מה שמוצג, אז לבד אומר לך שהרעיונות המוצגים כאן "מתאימים לך".

תבחין כי עבודה זו מוצגת בצורה של סדרת שיחות ביני לבין מגוון הוויות רוח. אתה עלול לתהות איך אני מצליח ליצור דיאלוגים אלה עם הוויות שאינן, במובן הרגיל של המילה, נוכחות בכדור הארץ הזה. בתמצית, התשובה היא שביליתי שנים רבות והרבה מאמץ מסור בללמד את עצמי כיצד לעשות זאת. בבוא העת, במסגרת העבודה בהמשך, אסביר בדיוק איך אני עושה את מה שאני עושה ואציע כמה מחשבות כיצד גם אתה יכול לפתח יכולת שכזו אם כל כך תרצה בכך. אני לא אוהב לקרוא למה שאני עושה "תקשור". אני לא מוותר על הכלי שלי בכדי שהוויה אחרת תוכל לדבר דרכי. אני מעדיף לקרוא לזה "שיחה אינטואיטיבית". אני פשוט שואל את השאלות ואז מאפשר לאמת שבלבי לספק לי תשובה. ואז אני מקליד את מה שאני מקבל. אבל זה לא ממש חשוב איך אני משיג את המילים האלה. אני לא רוצה לטעון לשום סמכות על המילים הללו כתוצאה מהעובדה שהם לכאורה מגיעים מכמה הוויות גדולות הרחק מהמרחבים הממדיים הגבוהים יותר. אני מאוד מקווה שתחליט בעצמך באיזו מידה המילים האלה נכונות עבורך על סמך התהודה שלך עם המילים עצמן.

לבסוף, ייתכן שתבחין שהפרקים המוקדמים של ספר זה פחות זורמים ואולי יותר נאיביים מהפרקים המאוחרים יותר. בעדכון עבודה זו שקלתי לשנות את הפרקים הראשונים בכדי להביא אותם לסטנדרט של הפרקים המאוחרים יותר. עם זאת החלטתי נגד המהלך הזה, מכיוון שכך התגלה הספר עבורי ועבור אלו שקראו אותו, פרק אחר פרק באתר שלי, כשכתבתי אותו. זו התקדמות נשמתי כתוצאה מחשיפה לרעיונות המובאים כאן.

בהחלט הפרקים האחרונים הם הטובים ביותר שלי, אך באותה מידה הם היו אפשריים רק כתוצאה מעבודות השטח שהונחו בפרקים הראשונים. אז אני נותן להם לעמוד כפי שהם. ועכשיו, ללא דיחוי נוסף, אני מציג בפניך את הצעת האהבה שלי לעולם, מתנה שאני מעניק לך בחופשיות, בלב שמח ופתוח. הנה: **ניירות ההתעלות**, מאת זינגדד.

עם המון אהבה,



ארן "זינגדד" אלינגהם

קניסנה, דרום אפריקה

15 ביולי 2014

* * * * *

מבוא לזינגדד

קורא יקר שלי,

אולי תראה כי אני מרשה מידי לעצמי בכך שאתחיל בעבודה זו בפרק שלם המוקדש להכיר את עצמי בפניך. וכשאתה תתחיל לקרוא את הפרק הזה, אולי תראה את זה קצת מוזר שאני מספר לך את סיפורי "חיי הקודמים".

במקומך יתכן מאוד שהייתי תוהה "לאן כל זה מוביל?" וכך אני מוצא את עצמי מתחנן לסבלנותך, אפילו שאתה מתחיל לראשונה את המסע הזה איתי. יש סיבה טובה מאוד שאני **חייב** להתחיל בעבודה זו עם הקדמה זו, מדוע אני **חייב** לספר לך על חוויתי בגלגול נשמות. אתה מבין, הסיפורים האלה, ה**סיפורים שלי**, הם לא רק האמצעים שבהם הצלחתי לחוות ולגלות את כל הדרוש לי בכדי להיות מסוגל להיות הסופר של העבודה הזו; הם גם מהווים את הדוגמאות שיש לי להציע לך בתמיכה ובהסבר על האמיתות והתובנות המוצעות בפרקים המאוחרים יותר.

אז תהיה איתי, קורא יקר, כשאני מספר לך על בראשית נשמתי, על תקופות החיים שחייתי ועל (בקצרה) מה הם מסמלות עבורי. ואני מאוד מאמין שתרגיש גמול רב כשאתה תתעמק בפרקים הבאים ותמצא את עצמך חמוש באמצעים להבנה עמוקה יותר.

בזכותי הרבה אנרגיה בחיים האלה בניסיון למצוא שלוה פנימית אמיתית, אהבה עצמית ואמון עצמי. בשלב מוקדם הבנתי שאבק בריפוי הכאב הפנימי שלי אם לא אדע מה גרם לו מלכתחילה. לכן, חלק חשוב מהמסע שלי כלל פתיחה עמוקה במה שהתרחש לפני החיים האלה והגילוי, לעצמי, של מי אני **באמת**. הוצאתי את המידע הזה משיחות, כמו אלה שיופיעו בספר זה, דרך מדיטציה, היפנוזה, היפנוזה עצמית וגם מכמה שיחות עם "העצמי הגבוה" של אהובתי בעוד שהיא הייתה במצב של טראנס. יתר על כן חוויתי סדרה אינטנסיבית של רגרסיות מהפנטות להפליא עם מהפנט מחונן. ובעוד שהסיפור שלי נתון לשינויים כשאני ממשיך לגלות יותר על עצמי, להלן מבוא קצר למי שאני.

מקורות

אפתח את הסיפור שלי בישיבת מועצה של קבוצת הוויות אור שיצרו את המציאות הזו. הן דנו כיצד מציאות זו שאנו מאכלסים תגיע לסיום כדי שמציאות חדשה תוכל למלא את מקומה. קצת כמו משחק אחד שמתקרב לסיומו כדי שניתן יהיה לשחק במשחק אחר. האופן בו משחקים אלה משוחקים הוא שכל הוויות אור אחראית לתפקיד מסוים בכל משחק. המשחק הנוכחי המדובר, כל המציאות שלנו, הוא די מעניין. זהו משחק שבו כמה מאותן הוויות מוארות יצרו ביטויים רבים (המכונים גם גלגולים) שהצליחו לחוות "אינדיבידואליות". בכדי לגרום למשחק הזה לעבוד, היה צריך להשיג משהו די רדיקלי. ההיבטים של המוארות שהיו אמורים לשחק במשחק נאלצו לשכוח שהם כולם אחד; הם היו צריכים לשכוח את הטבע הנצחי, האלמותי שלהם. בשום מקום בכל היש לא נעשה דבר כזה לפני כן.

כדי להעניק למשחק כיוון, הושם מושג ה"קוטביות" על כנו. בהיעדר הידיעה על מטרתם האלוהית, השחקנים היו זקוקים למשהו אחר בכדי לתת להם דרבון לצמיחה והתקדמות. המשחקים הקודמים נהגו להתנפץ כתוצאה מתנופה לא מספקת. וכך הוחלט שיהיו שתי "מחנות" עיקריות, שיביאו לריבות, תחרות וקונפליקט. שני המחנות הוגדרו על ידי מי שהשחקנים ישרתו. מצד אחד יהיו אלה המשרתים את עצמם, ומהצד השני יהיו אלה המשרתים אחרים. וכך המשחק משוחק עם חלקים מהמוארות העוברים גלגולים במערכת שדרכם הם חווים את האקסטזות והסבל של החיים במקום הזה. בכך הם יגלו מי הם באמת מתוך עמדה של שכחה מוחלטת. זהו ניסוי נפלא, מדהים, וגדול בתודעה והתגמולים הם פנומנאליים באמת. אולם כעת, בעוד שהזמן מתקרב להביא את המשחק לסימו, המועצה התכנסה לראות מה צריך לעשות. זה נראה שהיה קושי ניכר בלסיים את המשחק בהצלחה מבלי לגרום נזק וטראומה לשחקנים; אותם היבטים של המוארות העוסקים עמוקות במשחק כנשמות המתגלמות.

אתה יכול לראות את הבעיה?

כדי שהמשחק יעבוד, כל השחקנים היו צריכים לשכוח שהם בסך הכל שחקנים ולהיות עסוקים עמוקות במשחק, **כאילו היה אמיתי ומציאותי לחלוטין**. בזמן שהם שיחקו את משחק ההפרדה הם היו מרגישים רגשות עוצמתיים, כמו שנאה וכעס כלפי חלק ואדיבות וצורך כלפי אחרים וזה יאלץ אותם לקבור את עצמם עמוק מאוד במשחק. וכך קרה שהשחקנים מצאו את עצמם לא מסוגלים **להתחיל** להעלות על הדעת שהמשחק לא אמיתי לחלוטין ורציני לחלוטין. וזה היה בסדר, כל עוד המשחק היה אמור להימשך, אך אירעה בעיה כאשר המוארות רצו לסיים את המשחק. ההוויות שקעו לחלוטין במשחק בתור שחקנים שלא יפסיקו פשוט לשחק ויחזרו להיזכרות מלאה כאשר הגיע הזמן להפסיק! ולא ניתן פשוט להפר את רצונם החופשי ולסיים את המשחק בכוח, מכיוון שזה יגרום לשחקנים טראומה עמוקה וילמד אותם שהם **לא** יוצרי המציאות שלהם. זה יבטל את כל נקודת המשחק, שהיא צמיחה ולמידה; במיוחד למידה על יצירה.

אז סיום המשחק יצטרך להיעשות בזהירות ובעדינות מסוימת. הדרך היחידה לעשות זאת היא להביא למשחק נקודת מפנה מהפכנית נהדרת בה כל אחד מהביטויים יכול, בעצמו, להתחיל להתעורר לעובדה שהוא הווית אור נצחית שפשוט חווה מציאות אשלייתית חולפת. רק אז תהיה להם החוכמה והכוח לבחור לעזוב את המשחק מרצונם. וכך הוחלט כי כל שחקן יתעורר בזמן המתאים. כל אחת מ"הוויות-האור" הציבו את התוכניות שלהן כדי להביא את המשחק לסיים מוצלח.

זה לא בשבילי לדעת מה החליטו כל הוויות האור. אני יודע רק מעט ממה שעשתה אחת מאותן הוויות אור. ועכשיו אני מפנה את תשומת לבך להווית האור הספציפית הזו. אף כי שמות אינם מועילים עבור הוויות אלה, הם מועילים לנו במידה מסוימת, ולכן נקרא להוויה הזאת שמחה-אלוהית או ש-א בקיצור. ש-א הוזמנה לבוא ולשחק במשחק הזה, במיוחד בכדי לסייע בטרנספורמציה הגדולה שתאפשר בסופו של דבר את סיום המשחק. על מנת לעשות את מה שהיא באה לעשות, ש-א ראתה שהיא תצטרך לסדר מחדש את כל המשחק רק בקצת על ידי הבאת אנרגיה משלה לשחק במערכת. עבור הוויות אלה, אתה מבין, אין דבר כזה זמן. לפיכך אין שום בעיה לעשות מחדש את המשחק מההתחלה כדי לסיים אותו אחרת. ואתה יכול להמשיך לעשות מחדש עד שתשיג את התוצאה הרצויה ואז זו תהיה גרסת האירועים שתחשב "הכי תקפה". אז ש-א הגיעה

להחזיק באחד התפקידים במשחק. אבל ש-א לא יצרה את הפיצול העצמי הרקורסיבי האין סופי שרבים מהחלקים האחרים של המוארות עשו. זה לא היה במקור המשחק שלה, אתה מבין, ולכן היא לא חיפשה לאכלס אותו במיליארדים רבים או אפילו טריליונים של ההיבטים של עצמה כפי שחלק מהאחרות עשו. אבל היא **כן** חיפשה להבין את המשחק לעומק רב. וזה באמת כך שההבנה העמוקה וההרמוניטית של דבר יכולה לנבוע רק מהתנסות בו בעצמך. ש-א ידעה שהיא זקוקה להבנה מסוג זה כדי להציע את הסיוע הנדרש ממנה. וכך קרה שהיא החליטה להציג למשחק ביטוי של העצמי. מתוך הווייתה שלה היא יצרה הווייה שאפשר לכנותה "תענוג". תענוג הייתה זו שנשאה את האור של שמחה-אלוהית למעמקים הצפופים של המשחק. תענוג היא למעשה החלק המתגלם של שמחה-אלוהית ...

וזה, אולי לא יפתיע אותך לגלות, היא העצמי הגבוה שלי.

התחלה...

בזיכרון המוקדם ביותר של קיומי האינדיבידואלי שהצלחתי למצוא, נעשיתי לאט, בחולמניות, בהיסחפות מודע ל"עצמיות". התערסלתי באהבה בתוך ההווייה עצמה של שמחה-אלוהית. ידעתי רק אחדות ושייכות. אהבה אינסופית הייתה המזון שלי. האושר העמוק ביותר היה כל החוויה שלי. לאט לאט התודעה שלי צצה מנמנום השמחה הזאת והתחלתי לנסח את המחשבות הראשונות שלי. כשנעשיתי מודע להווייה שלי, הגיתי את המחשבה, "הנה אני." ואז השאלה "מה אני?"

ועם אהבה ועדינות אין קץ, שמחה-אלוהית החלה לענות לי. במובנים מסוימים, חיים אלה ואלה שקדמו להם הם חלק מהתשובה האינסופית והבלתי פוסקת של השאלה הזו. שכן, על ידי חיים והווייה אני מגלה את עצמי, מי אני ומה אני. אתה מבין, המוארות אינן מתקשרות במחשבות ובמילים כמונו. התקשורת שלהן היא ביצירות שלמות! כל היקום שלנו הוא באמת רק חלק משיחה שהתגלגלה בין המוארות. וכשאני כאן מגלה מי אני באמת, גם שמחה-אלוהית משתתפת בלספר לתענוג את התשובה לשאלה, "מה אני?" ששוחק בצורה דרמטית דרך כל ההתרחשויות בגלגולים השונים שלי. זה דבר מדהים, באמת. ואולי גם בשבילך? אולי זה גם אתה שעסוק בתשובה לשאלה "מה אני?" לעצמך. אני חושב שכך הדבר, לא כך?

אך עכשיו לשאלה מדוע תענוג כאן ובכך למה אני, זינגדד, כאן. כדי שהוויית יתקדמו עליהן להגות מטרה לעצמן. לתענוג יש את המטרה להיות "מי שדוגלת במדיניות של התערבות". מה בדיוק "התערבות" אומר הוא סיפור ארוך שאספר בהזדמנות אחרת - בינתיים אנא בטובך קבל את זה שמדובר בהווייה המטיילת במישורים הרוחניים המסייעת לאחרים כשהם נתקעים ביצירותיהם של עצמם. וכך תענוג תעזור כאן בעבודה של הפיכת מציאות זו בצורה ... ובכן ... בצורה מענגת, האמת. אבל אתה יודע, אתה לא יכול לעזור לחבר עם הכאב שלו אם אתה לא מבין מה עובר עליו. לכן, לפני שתענוג יכולה הייתה לעזור, היא נאלצה לשקוע את עצמה לחלוטין במציאות זו. היא הייתה צריכה להתגלגל כמה פעמים ולאבד לחלוטין את עצמה במציאות זו. ואז, בדיוק כשניתן האות, במהלך גלגולה הסופי ברגע השינוי הגדול של המשחק, היה עליה לזכור את עצמה ולהתעורר ולעלות חזרה מהמערכת. רק אז תהיה לה הבנה מספקת כדי לעזור באמת ולעשות את מה שבאה לעשות. וכמוכן, זה מה שאני כרגע משתדל לעשות.

אני זוכר שהתחלתי את הירידה שלי למערכת הזו. עזבתי את החיבוק החם של שמחה-אלוהית והתחלתי להיכנס דרך הממדים הגבוהים של מציאות זו בפעם הראשונה. ואז, בהלם, התחלתי ליפול. נפלתי ונפלתי. כאשר צנחתי בצפיפויות הבריאה התחלתי להבין שאני מאבד את הקשר שלי עם האחדות. התחלתי להרגיש את הכאב החד הנורא של חוויה חדשה לחלוטין - ללכת לאיבוד בקור הבדידות הנואשת. הראייה שלי החלה להתכווץ; כבר לא יכולתי לראות מה יהיו תוצאות פעולתי! כבר לא ידעתי שהכל היה שלמות. היה כל כך הרבה שפתאום לא יכולתי ולא ידעתי. כשהבנתי את העובדה שאני לא יודע מה יקרה, חוויה חדשה לחלוטין אחזה בלבי - פחד! אם לא אדע מה יבוא בהמשך, איך אוכל לדעת שאהיה בסדר? לא יכולתי! הרגשתי את הגלימות השחורות של מעטה אי הידיעה סוגרות סביבי וזה הרגיש כמו אצבעות קרח המוחצות את ליבי. אלה היו ייסורים! ועדיין נפלתי ונפלתי. ואז באה השכחה לשכוח גם את כאב הנפילה וגם את אושרו של מה שקרה לפני כן. העינוי דחה. הזיכרון דחה. התודעה נעשתה עמומה. הכל נהפך לאט לאט לחשכה. ואז התחלתי להביט דרך עיניים מטושטשות על עולם חדש מוזר ובלתי מובן.

לא ידעתי את זה אז אבל הגלגול הראשון שלי החל ...

חיי בליירה

חיי הראשונים היו על כוכב לכת במערכת הכוכבים של ליירה, שנקרא כך על שם הלייר (סוג של נבל), שהוא גם אנלוגיה מועילה לאופן בו נוצרו שם חיים. הוויות רבות גלגולן הראשון היה בליירה, שהיה הרבה פחות צפוף מכאן על פני כדור הארץ. גופים היו עדינים בהרבה מאלו שאנו נוכחים בהם כיום. תנודה טונאלית באור הייתה זו שגרמה לגופים להתגלם - ומכאן האנלוגיה "הנבלי". החיים בכוכב הלכת הזה בליירה היו טובים. זה היה מקום של אהבה ועדינות, בו שימשה השמחה כלי להוראה. כל אדם עודד ללכת אחר האושר הגדול ביותר שלו, למצוא את המתנה הייחודית והמיוחדת שלו ואז לבטא את מה שהוא הכי אהב לעשות. לא הייתה תחרות ושום עונש. כל הוויה הוערכה על מי שהיא ועל התרומה שהיא עשתה. וכולם עשו את המיטב בכל עת.

מבחינה פיזית ההוויות היו יפי עור ושיער והיו להן עיניים כחולות. אני עדיין נושא את התכונות הללו עכשיו מתוך תחושת הזדהות איתן. הם היו אנשים חנניים ונמרצים שידעו שגופם היה מתנה אלוהית שיש לאהוב ולהוקיר והם הבינו כיצד להתייחס לגופם בכבוד. וזו אחת הסיבות שהם חיו לגילאים ארוכים להפליא. אך הייתה סיבה נוספת וחשובה יותר: בחברות של מקום זה היו מורים שהעבירו לאחרים את תורת ההתעלות הפיזית. כתוצאה מלמידה זאת, הלייראנים לא **הזדקנו** כפי שאנו נוהגים לעשות כאן על פני כדור הארץ. כאשר הצעירים גדלו והפכו מבוגרים הם היו מתחילים, בשלב מסוים, לגלות עניין בללמוד את דרכי הרוח. הם ביקשו שילמדו אותם. תהליך למידה זה היה איטי ועדין, כאשר התהליך עצמו הוערך הרבה יותר מהתוצאה. ככל שהאימונים שלהם התקדמו, כך הוויות אלה הפכו חכמות יותר עוצמתיות יותר בדרכי הרוח. בסופו של דבר הן היו מתחילות לקבל בהירות, בעוד ההילה שלהן החלה לזהור, וניתן היה לזהות מייד הוויות בגילאים גדולים על ידי זוהר ההילה שלהן. אך גופן, באופן מוזר, לא הזדקן. להביט בעיני הוויה שכזו היה מרגיש מבורך ואהוב. ככל שהאימונים והצמיחה הרוחנית שלהן נמשכו, הוויות אלה הפכו להיות יותר אור ופחות חומר. ואז, כאשר הן עשו את מה שהן באו בשבילו, הן היו לבסוף ובאופן מוחלט משנים את גופן הפיזי לגופי אור ומשאירים את העולם הזה למישורי רוח עדינים יותר. דבר נפלא לצפייה.

הלייראנים חיו בהרמוניה מוחלטת עם האדמה. הם לא חשבו על צמחים, בעלי חיים וכוכב הלכת שלהם כמשהו לשימוש ולצריכה אלא ידעו שהם אחד איתם. האדמה כובדה כאם שלהם. אם נדרש לצמח או לחיה להקריב את גופו למען דבר מה שהיה נחוץ לאנשים, אז הוא התבקש בכבוד למען ההקרבה ההיא. אם ניתן האישור אז סיום החיים נעשה בהערצה רבה, כבוד והערכה. החיים שם היו באמת שותפות נהדרת והרמונית וכל אחד עבד תמיד לטובת הכלל.

הזיכרון הברור ביותר מחיי הפרטיים בליירה הוא שאני עומד ומביט על אוקיינוס מואר באור ירח עם הוויה בשם אדמו. אם כי לא אבי, הוא היה זה שגידל אותי ולימד אותי את דרכי האנשים. הוא היה זקן חכם ומוערך. בעל גוף גדול ומוצק דמוי אריה עם זקן גולש, עיניי ספיר וזוהר בהיר ביותר.

הזיכרון שלי מתחיל בכך שהוא עומד מולי, מנהל איתי שיחה רצינית. הוא הסביר לי שאני לא אשאר איתם... לא אחזור בסופו של דבר לאור כפי שהם עשו. הוא הצביע על הכוכבים ואמר לי שהגורל שלי נמצא "שם בחוץ". הוא הקפיץ אבן על פני האוקיינוס הדומם, באור הירח, כמטפורה כיצד עלי לקפוץ על פני כמה חיים אחרים במקומות אחרים בהתקדמותי הבאה, ולא להישאר במקום אחד איתם. התייפחתי. העובדה שהעזיבה שלי פירושה שאצטרך למות פיזית לא הייתה מקור המצוקה שלי. כולם בעולם ההוא ידעו כי המוות אינו אלא מעבר למצב אחר. מקור צערי היה די פשוט שלא רציתי לעזוב את המקום הזה. מצאתי אהבה גדולה לאנשים ההם ולאדמו, בהדרכתו האוהבת והעדינה אלי במיוחד. לא רציתי ללכת ואדמו כמובן לא רצה שאלך גם כן, משום שאהב אותי. אך זה היה גורלי.

אדמו אמר לי, "בקרוב אתה תהיה בדרכך ותשכח אותנו."

"לעולם לא!" אמרתי, "לעולם לא אשכח אותך. ואני אזכור את הרגע הזה לנצח."

וכך עשיתי.

אני תמיד אהב את תושבי ליירה. הם העניקו לי את חיי הראשונים ואת הקרקוע שלי במציאות הזו. הכרתי כזו אהבה ללא תנאים ושייכות אמיתית ביניהם. היה לי מקום "להגיע ממנו" ולמרות שתמיד הייתי נודד, אני תמיד אדע מה זה להיות בבית.

ואני אזכור את אדמו. הגלגול הנוכחי שלי הוטמע בתחושה שמישהו חסר; דמות מבוגרת ואבהית שהכרתי שצריכה להיות שם בחיי, אך היא לא. כשהתחלתי לזכור את אדמו ולמצוא אותו במדיטציות ובהיפנוזות הרגרסיה שלי, הפער הזה בחיי הגיע והתמלא. נזכרתי בעומק אהבתי ובקשר עם ההוויה המדהימה הזו. וככה שרד הזיכרון הזה את השכחה העמוקה שנובעת מהגלגול לעולם הזה. אמרתי שאזכור... ועשיתי זאת. וכאשר התחברתי מחדש עם אדמו בתקופת החיים הזו ולמדתי לנהל שיחות אינטואיטיביות, הבנתי גם שהוא בעל חוכמה עמוקה ואמת מעמיקה, שתמיד הגיעה מעוטרת בחמלה. אז התחלתי להנגיש את דבריו לאחרים לקרוא בפורומים שונים באינטרנט. זה בזכות אדמו שיכולתי לפתח מיומנות זו בשיחה אינטואיטיבית בכלל. הוא חזר שוב להיות מקור נפלא של הדרכה ועצות עבורי. וגם חברות.

זה לא מוזר? נראה שאני אדם מבוגר עם חבר דמיוני!

אבל בחזרה לסיפור. כפי שצינתי, רוב ההוויות עזבו את החיים בליירה באמצעות אמצעים של התעלות גופנית אל האור. אבל זו לא הייתה הדרך שלי. הייתי אמור ללכת בדרך של מי שלא עזב אל האור. נכנסתי לאוקיינוס במפרץ היציאה עד שהייתי בעומק החזה במים המוארים באור הירח ואז, בדיוק כפי שלימדו אותי לעשות, הרמתי את גוף הרוח מגופי הפיזי וניתקתי את הקשר בין השניים. גופי חסר החיים נפל חזרה למים, הגלים סגרו מעליו. ואז נעלמתי.

האוקיינוסים, בבוא העת, דאגו לטיהור וששום דבר לא יישאר ממני בליירה מלבד הזיכרונות.

חיי של חייל

חיים מספר שתיים היו חיי כחייל.

הציוויליזציה שלתוכה נולדתי עסקה במלחמה בין-כוכבית עם ציוויליזציה אחרת. אין לי זיכרון על הפרטים המדויקים ולכן אינני יכול לומר לך אם היו בריתות גלקטיות גדולות במלחמה או סתם שתי ציוויליזציות בין כוכביות יריבות שנלחמו זו בזו. את הדברים האלה איני זוכר כלל. מה שאני יודע הוא שנולדתי אל תוך חייו של חייל מוצב במושבה של כרייה בכוכב לכת קטן רחוק מעולם הבית שלנו. הכוכב עצמו לא היה מוצק דיו. איני יכול לומר בוודאות ממה הוא מורכב, אבל ההשפעה הייתה שאפשר היה לטוס בכלי רכב לתוך כוכב הלכת ללא קושי רב מדי. אולי הוא היה קצת כמו צדק או שבתאי והיו בעצם גזים מרוכזים? ללא ספק, הכוכב היה לחלוטין לא ידידותי לחיות בו, מכיוון שנאלצנו להיות בתוך כלי רכב ממוגנים או במבנים בכל עת. אבל בכל מקרה, בחיים האלה הייתי אחד מקבוצת חיילים שהוטלה עליהם התפקיד לשמור על פעולות הכרייה של כוכב לכת קטן חצי מוצק זה.

החיים שחייתי שם היו שונים למדי מאלו כאן על כדור הארץ. ראשית, נראה שאנו החיילים הונדסנו גנטית כדי למלא את תפקידנו. אחת התוצאות מכך היה שאיש מאיתנו לא היה מסוגל להתרבות, מכיוון שהדבר היה מביא לתוצאה הפוכה במילוי המיטבי של התפקיד שלנו. נראה שגופנו נועד להישאר לא מפותח מינית כל חייו, ולכן ההבחנה בין המגדרים בהחלט לא הייתה בולטת כפי שהיא כאן על כדור הארץ. אני מבולבל בעניין הזה, אבל אולי אפילו היו יותר משני מגדרים! מה שאני בטוח בו הוא שהחיילים לא היו אך ורק גברים. אבל, כאמור, מגדר לא היה בעיה כפי שזה כאן על פני כדור הארץ. עם זאת, אני מאמין שהיינו, בכל זאת, מעט מיניים זה עם זה, אך זו הייתה חוויה שובבה, אוהבת, מקשרת יותר מכל דבר אחר. אבל, יהיה זה ככל שיהיה, קבוצת החיילים איתי בכוכב הלכת הזה היו כל מה שיש לי. הם היו המשפחה היחידה שהכרתי מעודי; הם היו החברים שלי, אהוביי והסיבה שלי להיות. אם אני חושב על זה עכשיו, המצב שלי בחיים האלה הרגיש נורא מוזר לרגשות שלי כרגע, אבל זה הרגיש לי טבעי ונכון לחלוטין אז. שמחנו בדרך שלנו והייתה ללא ספק תחושת שייכות וזהות קבוצתית גדולה יותר ממה שהרגשתי בחיי הנוכחיים.

כחייל, תפקידי המיועד היה להטיס רכב צבאי מסוים. זה היה משהו בין ספינת חלל קטנה מאוד למכונית משוריינת. כלי הרכב ליחיד זה לא רק שיכול היה לטוס על פני הכוכב, אלא גם יכול היה לדחוף מטה לכוכב הלכת עצמו ולתמרן מתחת לפני השטח. היא שמרה עלי בחיים בכל התנאים המגוונים והקיצוניים על אותו כוכב. אני בטוח שזו הייתה גששית, ואם היו בה חימוש כלשהו, הם היו די קלים. אני חושב שתפקידי היה רק לשמור ולסייר. בזיכרונות שיש לי זה נראה כאילו לא לקחתי את האחריות שלי יותר מדי ברצינות. כמו ילד גדול עם צעצוע, נהייתי מאוד להסתובב עם כלי הטיס הקטן שלי

ולדחוף אותו מטה למעמקי הכוכב רק בכדי למשוך מעלה בחזרה ולהתפרץ על פני השטח. קיבלתי הרבה ריגושים מכלי הטיס הזה, אבל בהחלט לא התנהגתי כמו חייל העוסק באחריות על חיים ומוות של הגנה על נכס אסטרטגי בתקופות של מלחמה!

ביום, הגיע תורי לאייש את חדר הבקרה בלוויין גבוה מעל הכוכב. כשהייתי בתפקיד הסתכלתי דרך החלון לכוכב הלכת מטה ומשהו לגמרי מעבר להבנתי קרה. כל מה שאני יכול לומר הוא שכוכב הלכת הקטן, עם כל תושביו, יצא מקיום ממש לנגד עיניי! הכל, פשוט לגמרי, נמחק מקיום על ידי איזושהי תופעה בלתי מוסברת. "דבר" אפור ענקי עבר דרך המציאות הזו ומחק את כל הכוכב כולו! לא הייתה לי שום דרך להבין מה ראיתי זה עתה. זה לא קשור לשום דבר שאי פעם שמעתי עליו. הייתי בטראומה לחלוטין ונשארתי במצב של הלם עמוק. כל מי שאהבתי - כל החברים שלי, המשפחה שלי, האהובים שלי, הבית שלי, הסיבה שלי לחיות - כל מה שהיה אי פעם משמעותי בשבילי נמחק ברגע אחד בלתי נתפס. נותרתי לגמרי לבדי בלוויין קטן שכעת לא היה מחובר לכוכב הלכת. אני לא יודע מה עשיתי אחר כך. הלוויין הקטן הזה לא היה מקיים את חיי לאורך זמן רב. אני יודע שנסחפתי זמן מה, אבוד באבל מגונה. אולי נפטרתי מחוסר אוויר, אוכל או מים. אולי חיסלתי את עצמי. זה לא בזכרוני. כל מה שאני מוצא שם הוא ערפל לח של אובדן ויגון ... ואז כלום.

אבוד בעולם החלומות של עצמי

בחיים מספר שלוש, הייתה לי איזושהי חוסר יכולת מנטלית. אני כמעט בטוח לגמרי שמדובר באוטיזם קשה שממנו סבלתי. מה שאני יודע הוא שלמחשבותיי לא היה את אותו המבנה כמו שיש לו עכשיו. זה היה כאילו שחשבת בתמונות של קומיקס ובאייקונים ולא במילים או רעיונות מורכבים. לא הייתי מסוגל לדבר ובמקום זאת עשיתי קולות גיברישי. החיים האלה התגלו במה שהיה אולי אירופה של המאה ה-16 (או איזו שהיא מציאות דומה לה) והחיים שם היו קשים, מרושעים ואכזריים. אנשים עם אתגרים כמו שאני סבלתי מהם נחשבו כנטל חסר תועלת.

החיים האלה היו אומללים באופן דיכוטומי ועם זאת גם מבורכים באושר. אתה מבין, אני לא קיבלתי יחס טוב במיוחד מבני האדם. לדוגמה, ברגע שהייתי בוגר מספיק לצאת ולהיות בקרבת ילדים אחרים הם הבחינו במוזרות שלי והחלו להתגרות בי ללא רחמים. הם ידו לעברי אבנים ורדפו אחרי עם מקלות כמו חיית פרא לפעמים. היחידה שבאמת אהבה אותי והייתה טובת לב אליי הייתה אחותי הגדולה. היא הייתה עדינה וטובת לב.

ואז היה הדוד שבא לבקר לפעמים. בהזדמנויות האלה הוא היה מוצא הזדמנויות להיות איתי לבד כדי שהוא יוכל להתעלל בי מינית. וכמובן, הייתי חסר אונים לספר אי פעם למישהו על כך. ההגנה היחידה שלי הייתה לדבוק לצד אחותי בכל פעם שהוא היה בסביבה ואז, אף שענינו נעצו בי, הוא היה עוזב אותי במנוחה. אבל אם הוא אי פעם מצא אותי בלעדיה ... ובכן, זה נהיה די נורא. חוויה כואבת, לא נכונה, חוויה מוזרה שפגעה ופגעה ולא הייתה לי דרך לעכל אותה או להבין אותה. בהחלט לא הייתה לי שום דרך להגן על עצמי או לעצור אותו.

אבל החיים האלה היו רחוקים מאוד מלהיות רק רעים. לפעמים הייתי מסוגל להחליק למצב תודעה שונה בו הכל היה יפה. אני זוכר שראיתי מלאכי אור ופיות ושדונים. ראיתי את ההילות המוזהבות בחיים שסביבי. ראיתי את פעימות האנרגיה בצמחים. ראיתי את ההבזקים של אנרגית התקשורת בין הכוכבים והזרמים וספירלות של אנרגיה בגוף האתרי של הכוכב הלכת. ראיתי דברים מופלאים

בזמנים ההם. זה הביא לי שמחה עמוקה וריפא את כאבי. אז זה היה בסדר. אבל אני חושב שלמשפחתי הפריעה העובדה שהייתי יושב לבדי, בוהה בחלל, המה ומצחקק לעצמי בהנאה.

ואז, הדברים היו מה שהיו באותם הימים, אחותי לא הייתה יותר מ-15 או 16 כשהייתה נשואה לאיזה זר מוחלט מאיזו עיירה רחוקה והיא נאלצה לעזוב ולגור איתו. אני יודע עכשיו שהיא השתדלה מאוד לעשות זאת בסדר מבחינתי. אני יודע שהיא ניסתה לספר לי מה קורה. אני זוכר ששכבתי עם ראשי בחיקה בזמן שהיא בכתה במרירות, הסבירה לי דברים במילים שלא היו להם שום משמעות בשבילי כלל. כל מה שידעתי היה שבמשך זמן מה היא תמיד לא הייתה מרוצה. ואז באה עגלה רתומה לסוסים להביא אותה והיא נעלמה. אני זוכר שצפיתי בה נושאת אותה הרחק ממני, במורד השביל אל תוך היער הקודר מלא השלג.

זמן קצר אחר כך, הדוד המתעלל התקרב שוב. כשראיתי אותו ידעתי מה הולך לקרות, ובייאוש, ברחתי לחפש את אחותי. רצתי לאורך הכביש בו העגלה עזבה. רצתי ורצתי. רצתי עד שהריאות שלי כאבו, רצתי עד שנפלתי מותש. החל לרדת הלילה ואני הצטופפתי ליד עץ למחסה מהקור. פחדתי מאוד, מאוד - כל צליל ביער וצל גרם להבזקי תמונות של מפלצות במוחי.

אני לא זוכר את סופי בפועל, אבל אני מניח שמתתי מחשיפה ביער באותו הלילה.

מטא-מציאות

החיים מספר ארבע הם הקשים ביותר להסבר מכיוון שהם התרחשו במציאות מאוד לא כמו זו והדברים פשוט לא מתורגמים היטב. אני מניח שזה יכול היה למעשה להיות סוג של מישור אתרי מכיוון שבמקום הזה רעיונות ומחשבות היו באמת דברים מוחשיים. איכשהו הייתה לי יכולת עם יצירת רעיונות שיכולים ... אני לא יודע ... האנלוגיה שאני מקבל היא שהייתה לי "חרב ממילים". איכשהו יכולתי לפגוע מאוד עם מבנים במוחי והאנשים סביבי נראו חסרי הגנה נגדי. היה לי כעס וזעם גדול כלפיהם. אני חושב שאלו היו אותן הוויות כמו בחיים שלפני בגלל שאחותי הייתה שם שוב והפעם היא הייתה היחידה שאהבתי. בכל האחרים אני פגעתי והכאבתי קשה מאוד. לא הייתה להם שום דרך להגן על עצמם ופשוט הסתובבתי ופגעתי - הבעתי את הזעם שלי, אני מניח. החיים האלה הסתיימו באופן די מוזר גם כן. האחרים תפסו אותי וריתקו אותי. ואז הביאו את אחותי והרגו אותה לפניי. בכך, ראיתי שהיא והם למעשה הוויה אחת גדולה יותר. ראיתי שהטוב והרע, החיובי והשלילי, כולם מתוך אותה הוויה. אלה שהכי אהבתי ואלה שהכי שנאתי היו אותה הוויה אחת - רק ביטויים שונים שלה. הייתי מזועזע עד היסוד. הם אחר כך הרגו גם אותי. איכשהו זה היה לטובתי. זה איכשהו פתר אותי מהקארמה שלי. הם עשו זאת למעשה כמעשה אהבה. כל זה לא הגיוני בעיניי כעת מנקודת המבט של חיי הנוכחיים אך כך היו.

כמו כן, מאוחר יותר הבנתי שמה שעשיתי להם היה איכשהו שירות למענם. ודבר נורא הרבה יותר היה בדרך ועזרתי בצורה כלשהי להכין אותם אליו. וכתוצאה ממני הם ישרדו אחר כך.

אני לא ממש מבין הרבה על החיים האלה ואני מקווה לפתור את כל זה ביום מן הימים.

הקוסם

סיפור חיי החמישי לא נוח לי לספר. הסביבה ייתכן מאוד והייתה אירופה של ימי הביניים. נולדתי לאדון מקומי. גרנו בטירה על הר המשקיף על עמק בו היה כפר. הכפר שלנו היה די מבודד והתחבורה דרך ההר הייתה באמצעות עגלה רתומה לסוסים, ולכן חיינו חיים די מבודדים. מרבית תושבי הכפר היו חיים כל חייהם מבלי לצאת לעולם מהעמק. מעטים מאוד ראו אפילו את הכפר הסמוך. התחבורה הייתה קשה ואיטית והתקשורת כמעט ולא הייתה קיימת.

לחיים אלה אני קיבלתי מתנה רוחנית: חיבור לצורה מיוחדת של "אנרגיה" רוחנית איתה אוכל להשפיע על החומר באותו עולם. נעשה הסכם שאשתמש באנרגיה הזו כדי להראות לאנשים כיצד לבצע ריפוי ועוד עבודה רוחנית שכזו.

אני חושב שאמא שלי הייתה די חולה והיא נאבקה במשך שנים רבות להיכנס להריון. בהיותה אשתו של האדון המקומי, חשוב היה שהיא תתן לאבי יורש. חדשות על הריונה התקבלו לכן בשמחה רבה. כשנולדתי, תינוק בריא לחלוטין, הכפר שמח מאוד וחגג חגיגה נהדרת. הייתי "ילד הזהב" של הכפר והייתי מאוד אהוב ומפורסם. אני במהרה התחלתי להציג את המתנה שלי בעשיית דברים קסומים קטנים. האנשים ראו זאת ותהו על כך.

אי שם בשנות העשרה שלי, אירועים קשרו קשר כדי להביא אותי לכיוון אפל: ראשית, אמי מעולם לא התאוששה כראוי מהלידה איתי. היא הייתה מרותקת למיטה במשך כמה שנים ואז פשוט נעלמה ונפטרה כשהייתי עוד ילד. אבי היה טרוד בצערו ובאחריותו כאדון אדמותיו. כאשר היכולות הקסומות שלי התבררו, מכשפת הכפר ביקשה לאפשר לה ללמד אותי - "לעצב" את היכולות שלי. למרות העובדה שהיא הראתה את עצמה ככזו המסוגלת לדברים מרושעים, אני חושב שלאבא שלי פשוט הוקל מכך שיש לו דבר אחד פחות לדאוג לו והיא הורשתה לקחת אותי לטיפולה.

המכשפה אכן לימדה אותי די טוב. בגלל המתנה שניתנה לי בחיים ההם, הייתה לי מיומנות מולדת בהשפעה על חומר ואנרגיה. אף שהיכולת שלי הייתה גדולה בהרבה משל עצמה, המכשפה הצליחה ללמד אותי לנתב ולמקד את המתנה הזו. עם הזמן הפכתי דיי מיומן בזה. יכולתי, למשל, לעבוד עם מזג האוויר כדי להביא גשמים לגידולים בעת הצורך וכן הלאה. הצלחתי גם לעשות עבודות ריפוי. אני חושב שהיו כמה כישורים אחרים, אבל אני לא ממש זוכר אותם כרגע. אבל לאורך כל התהליך בללמד אותי מה שהיא ידעה, המכשפה עסקה גם בלתמרן אותי כך שאתאים לאגינדה שלה. היא רצתה כוח לעצמה, וכעת אני בטוח, שהיא החליטה להפוך אותי לבובה שלה. היא ניסתה זאת על ידי כך שהיא שיחקה עם האגו שלי. היא אמרה לי שאני מיוחד מעבר לכל האנשים האחרים. היא הובילה אותי להאמין שכל האחרים צריכים לשרת אותי ולהיות עבדים לרצוני. היא לימדה אותי להאמין שאני סוג של חצי-אל. התחלתי להאמין שיכולתי הקסומות לא יועברו לשירות האנשים, אלא במקום זאת היו הוכחה לכך שהאנשים צריכים לשרת אותי. אז זה לא היה בריא בדיוק.

ואז הייתה הדרך שבה האיכרים התייחסו אליי. עליך להבין שהדינמיקה החברתית של החברה הפיאודלית אינה דומה לחיים שאנו חיים כעת. לאדון פיאודלי יש כוח מוחלט על אדמותיו ועל הוואסלים. הם משתחווים ומשתפשים סביבו, לעולם לא מדברים אלא אם מדברים אליהם ולעולם לא מביטים לאדונם בעיניים. הם כמעט תמיד ירוצו ויתחבאו אם הם יראו אותו בא כך שלא יצטרכו להתעסק איתו ולהסתכן בגרימת העלבנות. זה כמעט כאילו מדובר בשני מינים שונים: השליט והנשלט. העניין של כל זה

הוא שבוודאי לא הרגשתי שייכות וקהילתיות בקרב אנשי הכפר. אם עזבתי את הטירה וירדתי לכפר לא התקבלתי בברכה עם שירה וריקודים ... הו לא. כולם השתתקו ורבים הסתתרו. הרגשתי כמו מנודה. זה הרגיש כאילו נוכחתי הייתה מציקה. ואז, ברגע שעזבתי את חברתם, שיחתם של תושבי הכפר הייתה שוב מתעוררת מאחורי גבי בצחוק עצבני פורץ. חשבתי שהם שנאו אותי. ואולי הם כן!

כדי לסבך את העניינים, אבי, עוד כשהייתי ילד, סירב לשלוח כמה מהאיכרים שלנו להיות חיילים במסע צלב (או משהו דומה מאוד). כתוצאה מכך נחשבנו כמנוודים ושום משפחת אצולה שמכבדת את עצמה לא הייתה מחשיבה אותי כמועמד מתאים לנישואים לבתם. לכן, בבוא הגיל בו הייתי אמור להגיע לחצר המלוכה לפגוש נשים צעירות מהמעמד שלי, הובהר כי אני לא אהיה רצוי. אז הייתי לבד.

חברתי היחידה הייתה המכשפה שהייתה עסוקה ביישום מניפולציות האגו שלה עליי למטרותיה. כפי שהתברר, הדבר בסופו של דבר חזר אליה. עם הזמן הגעתי להאמין לשקריה והרגשתי שאני עוצמתי מדי מכדי שאצטרך להתמודד איתה ועם הרשעות הבלתי פוסקת שלה. אז פשוט שלחתי אותה הרחק. איפשהו בערך באותו הזמן נפטר גם אבי והפכתי להיות אדון האדמות. לא רק שהיה לי את כל הכוח להיות אדון פיאודלי, אלא שהיה לי גם כוח של קסם. לאיכרי הכפר הייתי משהו די נפרד, אחר ומוזר. ובאמת לא היה אף אחד אחר בחיי. בלי חברים, בלי משפחה, בלי מאהבים, בלי מקורבים. רק אני והאיכרים בכפר שהייתי להם דבר זר לחלוטין. אלה היו אמורים להיות חיים של בידוד עמוק.

אבל עדיין הייתי בן אדם עם צרכים ורצונות אנושיים. אני משער שמה שרציתי יותר מכל היה להיות נאהב ומקובל. להשתייך. להרגיש זקוק ורצוי. וכך, כמובן, שמתי לב לכמה מבנות הכפר המושכות יותר. קיוויתי שאוכל שאחת מהן תהיה איתי ותאהב אותי. בכמה הזדמנויות הייתי ניגש לאחת מהן ומנסה לנהל שיחה. אבל הפער בינינו היה פשוט רחוק מכדי שניתן יהיה לפרוץ אותו. בנוכחותי הן היו בחוסר נוחות וזהירות. כשהתקרבותי הם היו כולן מתנצלות ומשתתקות – כנראה מניחות שרציתי לנזוף בהן על כך שעשו משהו לא בסדר (מדוע אחרת אדון הארץ ידבר עם נערה איכרית?) הן לא היו מסתכלות עלי ועונות רק על השאלות הישירות שלי בכמה שפחות מילים.

בסופו של דבר דרשתי שאחת הבנות תחזור איתי לטירה בטענה כזו או אחרת. לא ידעתי דבר על אהבה ורכות וגם אם כן, היא לא הייתה מגיבה. אני מתבייש להודות שבמקום זאת, הכרחתי את עצמי עליה ולקחתי את מה שרציתי. בכך הרסתי את הסיכויים שלה אי פעם למצוא בעל. אבל לא היה אכפת לי מזה. ההתנהגות התהומית הזו הביאה לי איזושהי תחושה של כוח, ואני מניח שזה היה טוב יותר מאשר להיות לבד לחלוטין. וכך זה נהיה קצת להרגל עבורי. חזרתי על כך כמה פעמים עם אותה בחורה ואז עברתי לאחרות. התיאבון שלי השתנה והפך אפל. במהרה הפכתי לדי אלים. אני מעדיף לא להיכנס לפרטים. לא קל לי לכתוב על זה. כל מה שאגיד הוא שהפכתי לדי אפל ויצירתי לגבי ההתעללויות שלי בבנות הכפר.

כמובן שבשלב מסוים הכפריים החליטו שהם צריכים לעשות משהו בעניין. הם היו צריכים לומר לי להפסיק. אז נקראה פגישה במרכז הכפר. יצא לי לשמוע על זה. מיהרתי מהטירה ויצאתי ועמדתי על צוק המשקיף על הכפר כדי לראות אם זה נכון. וכמובן, אנשים התאספו

מטה ומישהו נעמד ושוחח איתם. זעמתי! יש לי תמונה של עצמי עומד על הצוק המשקיף על הכפר עם הטירה מאחוריי. הרגשות שלי רתחו והתבשלו. התכוונתי להראות לכולם! הם לעולם לא ינסו שוב חוצפה שכזו! התחלתי להעלות את הסערה לסיום כל הסערות. משכתי את הרוח לכיווני - משכתי ומשכתי, רוממתי ענני סערה גדולים עד שהם, שואגים וגועשים ומתנשאים מעליי. השמים התכהו לשחור וברקים השתוללו. התחברתי לכוחות העמוקים האלה והרגשתי את הברק בגופי שלי. זה ריגש אותי. הרגשתי כל כך גדול ... כל כך עוצמתי ... כל כך חי. התפעלתי מזה ובעונש שאביא. הרגשתי כמו אל. אל אפל וחזק מאוד. שאבתי עוד אנרגיה. הרוח התנפצה על גופי, כמעט דחפה אותי היישר מעל פני הצוק. ראיתי את תושבי הכפר מתפזרים וממהרים לאבטח את בתיים; השריפה בשוק שסביבו התכנסו העיפה גחלת על גגותיהם המסוככים של בתיים. שמחתי על הפחד שלהם. הם ישלמו! הסערה התפתחה והתפתחה - הכוחות המתאמצים לפרוץ ולנפץ כנגד הכפר שמתחתיו. ואז ... כלום. גופי התמוטט חסר חיים על אותו הצוק. עשיתי זאת יתר על המידה. דחפתי יותר מדי אנרגיה דרך כלי שלא היה מסוגל להכיל אותו.

בעומס יתר, גופי פשוט חדל מלתפקד ואז, הנה הייתי, הוויית רוח המסתכלת מטה על צורה חסרת חיים.

אלה היו חיי האחרונים לפני זה.

חיים בין החיים

ביליתי הרבה זמן בין הגלגול ההוא לזה הנוכחי שלי. כהווייה רוחנית סקרתי את החיים שזה עתה עזבתי - הסתכלתי על הכאב וההרס שגרמתי והייתי מזועזע. הרגשתי כזו חרטה וייסורים. התחלתי לנסות לסיים את קיומי. אחסוך ממך את כל הפרטים אבל ביליתי הרבה מאמץ פשוט בניסיון להשמיד את הווייתי שלי. ניסיתי כל מה שיכולתי, אבל פשוט לא יכולתי לסיים את עצמי. מה שלא עשיתי ... פשוט המשכתי להתקיים! נראה שביליתי זמן מה בחיסול הקשר שלי לכל - במילים אחרות ניסיתי להפסיק להיות בכך שהפסקתי לעשות ואיבדתי את הזיכרון שלי מכל הדברים. בסופו של דבר מצאתי את עצמי בסוג של קיפאון. לא הייתי בשום מקום, לא עשיתי דבר ולא ידעתי דבר. אבל זה לא עזר כי ברגע שתהיתי איך הגעתי להיות שם, הכל החל לצוף. הבנתי שאין מנוס, אין הפסקה. הייתי צריך להתמודד עם מה שעשיתי. וברגע שהחלטתי את זה, מצאתי את עצמי בחברה של קבוצת הוויית רוח. הן הביאו אותי בפני אחד עתיק, חכם ויפה. הנחתי ש"הקוסם הראשי" הזה אמור להיות השופט שלי. הנחתי שהוא עומד לשפוט אותי על העוול החמור שלי. מיד התחלתי להצהיר את אשמתי אליו. הייתי כמו סמרטוט רפוי ורטוב - כולי דמעות (מטאפוריות) והתנצלויות עלובות. לסירוגין בין להישבע ברצינות להשתפר בפעם הבאה, ולהקדיש את עצמי לשירות אינסופי כדי לתקן את העוולות שעשיתי, ולהתחנן להיענש או להיחרס. עוד ועוד המשכתי והחכם פשוט הקשיב. כשבסופו של דבר אזל לי הכח הוא שאל, "האם אתה סיימת? כי יש לי מישהי שאתה צריך לפגוש."

ואז התוודעתי להווייה מיוחדת מאוד. הווייה של אמת טהורה, ללא פגמים. אני אקרא לו "8". באתי לראות אותו וקצה להב חד של האמת. הוא היה קשה, אך בסופו של דבר הוגן לחלוטין. הוא העיף מבט בסמרטוט הלח המתרפס שהייתי ופשוט אמר, "אתה צריך לגדל קצת עמוד שדרה."

הוא לקח אותי ביד ועבד איתי. לא היינו בתוך הזמן ולכן אין לי דרך לומר כמה זמן הוא עבד איתי, אבל הייתי אומר שזה מקביל לתקופות חיים רבות מאוד.

למדתי ממנו המון. ראשית, הוא העמיד פנים שהוא נותן לי עבודה כ"עונש" עד שגיליתי שהעבודה איננה עונש, אלא פשוט הזדמנות להביע אהבה כמתנת שירות. ואז, כשהבנתי סוף סוף שאני כבר לא רוצה להיענש, הוא החל לעזור לי לראות את היופי שהיה שם בנפשי. הוא עזר לי לראות את הערך שלי ואת מה שיש לי להציע. לאט לאט נוצר בינינו קשר עמוק ומדהים. הוא היה המדריך והמורה שלי, אבל ידעתי שהוא מכובד ואף נערץ על ידי כמה מההוויות המופלאות ביותר של המציאות הזו. התברכתי מעבר ליכולתי לספר על כך שהוא הגיע לעזרתי.

חזרה להתגלמות בחיים

ואז הגיע הזמן בו 8 אמר לי שהגיע הזמן לסיים את מה שהתחלנו: הייתי צריך לעבור לגלגל אחד אחרון כדי שאוכל להרפות ממחזור ההתגלמות ולהתרומם כדי למצוא מה אני באמת. התמלאתי אימה וספק עצמי. ממש לא רציתי להיכנס שוב לצפיפות. חששתי שאעשה שוב נזק ולא רציתי את זה.

"בוא איתי", 8 אמר, "יש לי מישהי שאני רוצה שתפגוש."

"מיי?" שאלתי.

"מישהי שעתידה להיות בת זוגך למסע שלך בגלגול הבא. אתה לא תהיה לבד." ואז, לפנינו היה המראה המדהים ביותר: הוויה של אור כחול קורן במיוחד. מעולם לא ראיתי כל כך הרבה אור דחוס לחלל כה קטן. הייתי מוכה יראת כבוד.

"מה ההוויה הזו רוצה ממני?" לחשתי ל8.

"האחת הזו תעבור אתגר על כדור הארץ. היא תיאבק בשיעור האהבה העצמית. אתה אוהב אותה."

"ובכן, כמובן," עניתי, "איך עוד אוכל להגיב להוויה כזו?"

"אתה תאהב אותה בעקביות ובאופן מתמיד עד שהיא תמצא את האהבה העצמית שלה ובתמורה היא תהיה האמת שלך עד שתמצא את האמת הפנימית שלך." ובמשפט הפשוט ההוא נחתמה השותפות. כשהוויה כזו לצדי איך אוכל להיכשל? וכך קרה. נולדתי אל תוך החיים האלה והייתי פשוט גבר צעיר מאוד כשאהובתי, ליסה, ואני ונפגשנו. זו הייתה אהבה ממבט ראשון ונשארנו די מאוהבים כל הזמן מאז. יש לנו שותפות שמדהימה אפילו אותנו. נס אהבה. ואני אכן אהבתי אותה עד שהיא אהבה את עצמה והיא הייתה האמת שלי עד שגיליתי את האמת שלי בתוכי.

בזמן הכתיבה, עברו 23 שנה שהיינו יחד בזה, חיי השישי. השלמנו את החוזה שלנו, הסכמנו בצורה רוחנית עם 8 כעד שלנו. ועכשיו, כאן על כדור הארץ, כשאנחנו מוצאים את עצמנו, אנחנו מגלים שותפות מיוחדת ומופלאה מכדי שתסתיים. וכך אנו יוצרים הסכם חדש שלא מבוסס על פגיעה וצורך שהאחר צריך למלא, אלא על אהבה טהורה ורצון לתת לאחר את מה שכל אחד מאיתנו היה.

וזה, פחות או יותר, מביא אותי לרגע הנוכחי.

אז הנה אני עכשיו. מתעורר. נזכר. מגלה את עצמי. ולאורך הדרך אני מגלה עוד כמה דברים:

ראשית, 8 הוא המדריך שלי בזמן שאני מתגלם, אבל המציאות שהסתרתי מעצמי היא שהוא ואני למעשה שותפים; כלומר, אנחנו צוות. הוא דאג לי לאורך

המסע שלי (אם כי לרוב לא ידעתי זאת) כדי שאוכל להגיע לקצה השני שאז נוכל לעשות את העבודה שלנו יחד. תודתי הנצחית אליו משתקפת על ידו אליי. הוא אומר לי שהוא אסיר תודה לנצח **אליי** כי הייתי זה שלקחתי את העבודה הקשה של ירידה למציאות הזו עבורנו. אז אנחנו נמצאים באיזון, הוא ואני. התפקיד שלי כאן הוא פשוט למצוא את עצמי ולהתעורר מתוך המערכת שכך, מתוך הבנה הרמונית של המערכת, אני יכול להתחיל לבצע את העבודה ש8 ואני באנו לעשות.

שנית, אני מבין ש"קוסם הראשי" לא היה איזה שופט זקן וחכם, אלא היה בעצם רק **אני** ... האני הפנימי שלי. אתה מבין, רק אנחנו יכולים לשפוט את עצמנו - אף אחד אחר לא יכול או ירצה. ובכל מקרה הוא בכלל לא בא לשפוט. הוא פשוט היה חלק מסייע לי למצוא את הדרך חזרה הביתה. אני מניח שאפשר לומר שהשופט היה הפנים של שמחה-אלוהית. אבל באותה מידה אפשר לומר שגם אני הפנים של שמחה-אלוהית. אז ... הכל זה רק אני.

שלישית, אני מגלה שאני באמת אוהב את עצמי. וסומך על עצמי. אני מבין שהמסע שלי היה מסלול שכולנו עוברים בו כשאנחנו מגיעים לכאן. אנו עוברים דרך השכחה למקום שנקרא לא-עצמי. ובו, אנו עושים כל מיני דברים מעניינים כמו פחד, כאב, שנאה והתעללות. ואז, לאט-לאט, אנו מתחילים לגלות שהדבר לא משמח אותנו ולכן אנו מתחילים להחליף אותו באהבה, בשמחה, בטוב לב ובריפוי. וזה משמח אותנו. במהלך הדרך אנו עוזבים את הלא-עצמי ומוצאים את עצמנו היישר בדרך חזרה אל העצמי. והעצמי אינה הוויה ששכחה זאת, באופן בלתי נמנע, ככל שאנו הופכים להיות יותר עצמי, כך אנו עולים מתוך המציאות הדואלית הזו.

רביעית, להפתעתי הרבה, אני מבין שאני באמת אוהב את מה שיש במציאות הזו. אני אוהב את כוכב הלכת הזה באהבה שלעיתים כואבת לי בלב. אני אוהב גם את כל היש בכוכב הלכת הזה. האנשים? אני גם אוהב את כולם. למרות שאני לא תמיד אוהב את כל מה שהם עושים! חלקם עושים דברים הפוגעים מאוד לעצמי ולאחרים / עצמי. אבל זה רק בגלל שהם אבודים ומבולבלים. כשקראת את הסיפור שלי, אתה שמת לב שעשיתי גם כמה דברים פוגעים מאוד בבלבול שלי. אז אני לא יכול לשפוט את האחר.

ועכשיו אני מגלה משהו מעניין: הסודות האפלים ביותר, המבישים ביותר שלנו הם למעשה התכשיטים הנפשיים המפוארים ביותר שלנו. אתה מבין שכשאתה בכאב הגדול ביותר שלך, אתה נותן למישהו אחר את המתנה של להיות מסוגל להביע אליך אהבה בכך שאתה מאפשר להם לעזור לך להחלים. ואז, כשאתה אכן נרפא, אתה יוצא בחמלה רבה לכל האחרים הסובלים מכאב. ואז "האחרים" האלה נותנים לך את המתנה לאפשר לך לעזור להם עם הכאב שלהם. הדבר הזה - זה עוזר אחד לשני - זה נובע מחמלה. אם כולנו רואים את החושך שבתוכנו בעיניים צלולות ופתוחות, אנו מוצאים חמלה לחושך באחר / עצמי. וחמלה היא הדרך לאחדות. היא הריפוי לדבר הזה שנסדק.

וזה מה שרציתי לשתף איתך ... הסיכום הקצר ביותר של הסיפור שלי. לאורך הדרך ראיתי שכל מה שקרה לי היה מושלם. זה היה בדיוק מה שהיה צריך בכדי לאפשר לי להיות מי שאני. ואני אוהב את מי שאני, כך שאין לי חרטות.

(הערת זינגדד: גם אתה תוכל למצוא ריפוי לכאב שלך ותחושת משמעות וייעוד עמוקה בחיידך על ידי השגת הבנה של חיי העבר שלך. אם תרצה לחקור נושא מרתק זה, אנא אל תהסס לבקר [בעבודת חיי העבר](http://zingsdad.com) באתר האינטרנט שלי, zingsdad.com, כדי לגלות כיצד אוכל לעזור לך במסע הגילוי העצמי שלך)

באהבה וצחוק,

זינגדד-שהוא-תענוג

אה כן, נ"ב.

שכחתי לכלול את הדבר האחר הזה שגיליתי. זה מסחרר קצת: אני מגלה שמחוץ לזמן, אני כבר זה שהתעלה ותמיד התעלה. למען האמת, אני ההווה שכבר התבטאה נצחית במספר אינסופי של מציאויות מכיוון שאני כבר הווה אינסופית, הווה יוצרת אלמותית, ותמיד הייתי. וכך ההתחלה שלי, כפי שהובאה לעיל בסיפור הזה, היא לא באמת ההתחלה שלי - זה פשוט מקום נוח להתחיל סיפור. אני עצמי, אני העצמי הגבוה שלי ואני אחד עם אלוהים. וכך גם אתה. אז אתה ואני אחד. אז אני זה אתה ואתה זה אני, ואנחנו כל היש. וזו פשוט האמת המשוגעת והמאושרת ביותר אי פעם! אז אני מברך אותך:

"שלום אלוהים!"

נניב

לעתים קרובות אנשים שואלים אותי מאיפה השם "זינגדד". ולמה אני לא סתם משתמש ב"שם האמיתי" שלי. אז הנה התשובה הקצרה: לפני כמה שנים, כשהייתי צריך שם בדוי לפורום אינטרנטי, שאלתי את ליסה (אהובתי) איך אני צריך לקרוא לעצמי ברשת. היא נתנה בי מבט אחד, עם זינג, גור הכלב שלי, שהתכרבל על ברכי ואמרה, "קרא לעצמך אבא של זינג." שיניתי את זה לזינגדד וזה תפס! אנשים הכירו אותי ברחבי האינטרנט כזינגדד ואהבתי את הכיף המוזר של זה. אהבתי שזה היה ייחודי לחלוטין (קדימה ... גוגל "זינגדד" ... כל אחת מהתוצאות נוגעת אלי! מגניב, אה?) אהבתי שזה לא שם קיים ולא מילה שמשמעותה דבר ולכן לא מפעיל שום מושג ידוע מראש. פשוט אהבתי את זה! אז לקחתי את זה לשמי המקוון. כשהגיע הזמן לפרסם את הספר שלי, השם זינגדד כבר היה סוג של מותג, ומכיוון שהסיבות שאהבתי אותו נשארו תקפות עבורי, פרסמתי גם את הספר שלי תחת שם בדוי זה, וזה באמת כל מה שיש לכך!

אבל בכל זה, השם שקוראים לי בחיים האמיתיים הוא ארן אלינגהם ואם היה ועלינו להיפגש ולדבר אז הייתי רוצה שתקרא לי ארן.

ובאשר לזינג עצמו. שם קצר למדהים (Amazing). כי הוא קצר מאוד ואפילו מדהים יותר. אם תרצה לקבל מנת חמידות מזינג אז אני מזמין אותך לבקר [בדף זה באתר שלי](#) שם אני משתף כמה תמונות שלו.

וזהו זה להקדמה.

נתראה בפרק 2!

* * * * *

2. מהו העצמי-הגבוה?

כאן מתחילה השיחה האינטואיטיבית הראשונה של ספר זה. כשאתה מתחיל לקרוא עבודה זו, אני רוצה להזכיר לך שככתבתי את זה לראשונה, לא היה לי שום מושג שהוא יהיה חלק מספר. האמנתי שזו תהיה הראשונה מתוך סדרת מאמרים קצרה שאציע בפורום אינטרנטי בו ביקרתי באותה תקופה.

מכאן והלאה, מה שתקרא הוא התיעוד של השיחה שניהלתי עם העצמי הגבוה שלי.

זינגדד: אני רוצה לדבר עם העצמי הגבוה שלי. להווייה שבעבר הזדהתה בפניי כשמחה-אלוהית.

שמחה-אלוהית: שלום. אני כאן איתך, כמו תמיד.

ז: שלום. אני ארצה לדון איתך בכמה סוגיות ואז להקליט את השיחה כדי לשתף עם אחרים. אני מרגיש שזה רעיון טוב קודם להכיר אותך לקוראים שלי, כדי שיהיה להם הקשר שממנו ניתן להבין את דבריך.

ש-א: כן, זה טוב. אני שמח לעשות הקדמה, אך הייתי מציע שנוכל לפגוע ביותר מציפור אחת באותה האבן, כביכול. נוכל לנהל שיחה שתציג אותי, ובו זמנית, הפותחת דלת לשיחות נוספות המציגות מספר מושגים רוחניים.

ז: בסדר, מעולה! אילו סוגים של מושגים רוחניים?

ש-א: ובכן, למשל: אם הייתי מציג את עצמי בפני הקוראים שלך על ידי שאומר משהו פשוט כמו, "אני העצמי-הגבוה של זינגדד", אז מיד נמצא את עצמנו נאלצים לקחת מעקף כדי להסביר מהו העצמי הגבוה כך שנוכל להיות בטוחים שכולנו באותו עמוד. אך כדי להסביר מושג זה אני הולך להציג מושגים אחרים שגם הם יהיו זקוקים להבהרה. ומהר מאוד, בעודי פשוט מנסה להציג את עצמי, הייתי פותח מכלול שלם של נושאים שצריך להתייחס אליהם. שיחה כזו עלולה לעולם לא להסתיים! אכן זה כך שהשאלה הפשוטה, "מי אתה?" היא הזמנה לאגודה לכל החיים אם שניכם רציניים במאמצים לחקור את התשובה לשאלה זו. אבל, בתשובה לשאלתך, כמה נקודות שיעלו לדיון די בקרוב יכללו "מהי אחדות?", "האם נוכל להוכיח אחדות?", "מדוע יש בלבול כזה בנוגע לרוחניות בכדור הארץ?", "איך זה יהיה לחיות במצב של אחדות?" ובסופו של דבר, "מהי אמת?"

ז: נשמע מרגש!

ש-א: ... ועלול לבלבל אם אנו לא נטפל בזה בזהירות. אבל, כן, זה מרגש ועדיין אתה תהיה דיי מופתע בכמה יופי, אמת וחכמה תביא התחלה פשוטה זו.

אבל לעת עתה, מה שאני מתכוון לבקש ממך לעשות הוא להפוך את זה לסדרת שיחות מרובת חלקים. אפתח היום בדיון שתוכל לכנותו "מהו העצמי-הגבוה?" ואז, בדיון זה, אנו נעלה נושאים חדשים לשיחה שעליהם

נעסוק בפגישות הבאות או איתי או עם כמה מהחברים האחרים ממשפחת הנשמה שלנו. בסדר?

ז: כן, כמובן! ובכן, הכי טוב שאתחיל לגלגל את הכדור ואשאל את השאלה ... טה דה דה דום ... מה, תגיד בבקשה, הוא העצמי-הגבוה?

ש-א: אני כל כך שמח ששאלת (הוא מחייך).

ראשית, הרשה לי לומר, כי בעוד שהמונח הנפוץ ביותר הוא "העצמי-הגבוה", אני דווקא מעדיף את "העצמי-הפנימי" או, בהקשר מסוים, "העצמי-האלוהי". איך כל זה עובד יכול להיות מאוד מאוד פשוט להסביר או מורכב מאוד. ההסבר הפשוט ביותר שאוכל להציע הוא זה:

"יש רק הווייה אחת שחווה את האשליה של להיות רבים."

אני כל כך אוהב את ההצהרה הזו שאני הולך לחזור עליה בצורה קצת אחרת:

"האחד עוסק בלחוות את עצמו כרבים"

הצהרה זו נכונה במישורים רבים. אם אתה באמת מבין מושג זה, אז אתה מבין את התזה המהותית של מה שהייתי מציג כקוסמולוגיה הרוחנית של כל היש. הבנה זו תשרת אותך, ללא קשר לגודל התפיסה הרוחנית שאתה מנסה להבין. בוא נתחיל בגדול ... מלמעלה ונעבור מטה:

כולנו אחד. אבל האחד – לו אתה יכול לקרוא אלוהים, או מקור או הבורא או כל מונח שאתה אוהב - יצר לעצמו כמה מחשבות עוצמתיות מאוד על עצמו, כך שיש רבים. כדי להמחיש זאת, אשתמש בדוגמה של סופר הכותב סיפור. הסופר יוצר במוחו את דמויות הסיפור. ככל שהדמויות מקבלות תוקף גדול יותר ויותר במוחו של הסופר, הן מתחילות לקבל אישיות מובהקות. לעתים קרובות יגלה הסופר שנראה כאילו לדמויות יש מחשבה משל עצמן! הן מרגישות, עבור הסופר, כאילו הן הוויית אוטונומיות והוא פשוט מתעד את התנהגותן. אתה יכול לראות איך זה יכול להיות עבור אותו סופר? שהוא יכול ליצור דמויות רבות במוחו? ולתת לכל אחד מהן את הטבע ואת האישיות שלהן? ובסיפור סיפוריהן נראה שהדמויות די מתעלמות מהעובדה שהן קיימות רק במוחו של הסופר? שהעולם בו הן חיות, אם כי גדול ומורכב, נמצא רק במוחו של מספר הסיפורים?

ז: הממ, כן, האנלוגיה של הסופר טובה.

ש-א: עכשיו אני אומר לך שלא רק סופרים עושים זאת - היוצרים דמויות במוחם. למעשה, כל היוצרים החיים עושים זאת, במידה זו או אחרת. כולם יוצרים שיחות פיקטיביות ואינטראקציות במוחם שלהם. לכל אחד יש חלומות בהקיץ ופנטזיות ודיונים דמיוניים. וכולם חולמים תוך כדי שינה. תהליכים אלה, ודומים להם, כולם מספרים סיפור עם יצירת דמויות.

האם אתה יכול לראות כיצד לכל אחד מכם, יש כבר את ההתחלה של החוויה של יצירת "אחר" בתוך מוחכם?

ז: כן, אני יכול לראות את זה.

ש-א: עכשיו דמיינ שיש לך אינסוף של זמן לשכלל את האמנות של לדמיינ בעוצמה את הדמויות האלה. דמיינ שיש לך אינסוף משאבים יצירתיים. שאתה גדול מהגאון היצירתי הגדול ביותר שהתהלך אי פעם על פני כדור הארץ. עכשיו יתכן, ויהיה לך נצנוץ ראשון כיצד זה יכול היה להיות; כיצד האחד יכול ליצור במוחו, כביכול, דמויות ואישיות שונות.

ז: אז ככה אנו כאן על כדור הארץ מתהווים?

ש-א: לא, לא ממש. אני משתדל לתת לך הבנה פשוטה יותר של מה שעשוי להיות נושא מורכב ובלתי אפשרי. ואני אצטרך להמשיך ולפשט דברים יתר על המידה על מנת שאוכל לבטא את הרעיונות האלה כלל.

אם ברצונך להבין כיצד הוויית על פני כדור הארץ הגיעו להיות כאן, אז עליך לדמיין היררכיה של הוויית-יוצרות. תאר לעצמך שההוויית המופיעות במוחו של האחד צריכות ליצור במוחן הוויית נוספות. והן, בתורן, עושות את אותו הדבר. והנסיגה היצירתית הזו מתרחשת כמה פעמים לפני שמגיעים לשברי הנשמה המתגלמים על כדור הארץ.

אתה שמעת שהעולם הזה נמצא עמוק בצפיפויות התודעה. ובכן, זהו למעשה הרעיון: כל צפיפות נמוכה יותר דורשת רמה נוספת של יצירה. תהיה לך "עצמי-גבוה" בכל אחד מהרמות או הצפיפות שמעליך; כל הדרך "למעלה" לאחד. וזו הסיבה שאתה מכנה הוויית אלה "העצמי-הגבוה". אבל אני אומר לך, זה לא "למעלה", זה "בפנים". הבנה טובה יותר היא שרמות אלה נמצאות בתוכך. אתה נכנס ללב שלך כדי למצוא את ה"העצמי הפנימי שלך". וככל שתמשיך לנוע פנימה, כך תמצא גרסת עצמי-פנימי גדולה יותר.

ז: כל הדרך לאלוהים?

ש-א: כן. האם לא שמעת נאמר שאלוהים נמצא בלב כל אחד ואחת? או שמלכות השמים נמצאת בפנים?

ז: אה, כן.

אז לסיכום: יש את האחד, שהוא אלוהים. ואלוהים ברא את כולנו במוחו. אבל בעקיפין. יש מבנה ואנחנו היצירות של היצירות של היצירות ...

ש-א: ... וכן הלאה, כן.

אך אל תתייסר מהרושם שאתה אינך חזק מאוד! כל החלקים של האחד חזורים באופי המהותי של האחד. נאמר שאתה נבראת בצלם אלוהים. ובכן, זה לא אומר שלא אלוהים יש גוף כמו שלך. זה אומר שאתה נבראת בצלמו של אלוהים. אתה שעדיין אתה כשאתה כבר לא בגוף אנושי. זה אומר שכל הנשמות הן כמו אלוהים. כל נשמה היא יצירתית עם עצמי-יוצר.

שני מושגים שאתה מעודד באופן אישי על ידי להבין הם פרקטלים והולוגרמות. מסיבה טובה מאוד. אני מעודד מאוד את כולם לקרוא לפחות קצת על שתי התופעות הללו. הם מספקים דרך נפלאה להבין את הבריאה. הולוגרמה היא אובייקט המספק תמונה תלת מימדית. אם תפרק את ההולוגרמה הזו למספר קטעים קטנים יותר, כל אחד מהקטעים האלה יכיל שוב את כל התמונה התלת מימדית. ואתה כמו זה. כל הווייה מכילה את השלם.

והדבר שיש להבין לגבי פרקטלים הוא שתוכל למצוא נקודה שמעניינת אותך ומשם תוכל להתקרב יותר ויותר לעומק השבר. לעולם לא תגיע לסוף של זה. זה נסוג באינסופיות לכל כיוון שתבחר לנוע. וגם אתה כזה. אם אתה מסתכל בתוך עצמך אתה יכול להמשיך להסתכל לנצח נצחים. תמיד יש עוד דברים לגלות בכל כיוון שאתה רוצה לחפש.

אז אני אומר לך את זה: נראה לך כאילו היקום נמצא מחוץ לך. הוא לא. למעשה הוא טמון בתוכך. כל אחד מכם מכיל את השלם ואחד יכול "להתקרב" לכל אחד מכם עד אינסוף. כל החלקים מחוברים לכל שאר החלקים.

ז: אתה צוחק, נכון, על החלק שהיקום כולו נמצא בתוכי?

ש-א: לא, אני רציני לחלוטין. זו נקודה שתבין תוך כדי המשך השיחות האלה. אבל עלינו לגנוז את זה לרגע כדי שנוכל לסיים את השיחה הזו.

ז: אה. בסדר. אז דיברנו על היותך העצמי הפנימי שלי ושיש רמות של העצמי-הפנימיים.

ש-א: כן. בעיקרון כל מה שאני מנסה להקנות לך הוא, שתלוי איך שאתה מסתכל על זה, יכול להיות שיש רק עצמי-פנימי אחד או מספר אינסופי של רמות של עצמי-פנימיים.

ז: וואו. אמ... העצמי-הפנימי האולטימטיבי יהיה?...?

ש-א: המקור לכל היש, כמובן. אלוהים. כולנו אחד, כפי שצינתי. כך שבסופו של דבר לכולנו מצטרפת העובדה שהגרסה הגדולה ביותר והאולטימטיבית שלנו של העצמי היא אלוהים.

ז: זו מחשבה גדולה. אני נאבק בזה קצת.

ש-א: זה בסדר. אם היית יודע שזה נכון מעבר לכל צל של ספק, סביר להניח שלא היה לך שימוש רב במציאות הדואלית בה אתה מוצא את עצמך כעת. לכן זה טבעי שתתקשה קצת עם המושג הזה. אבל אל תתן לזה להפריע לך. עד שתשיג הבנה מושלמת אתה יכול פשוט להבין שבתוך היצירה של האחד יש הרבה הוויות רוח גדולות. אתה יכול לקרוא להן חצי-אלים או מלאכי האלוהים אם תרצה. הוויות גדולות אלה מודעות לעצמן כתודעות אינדיבידואליות ייחודיות **ובאותה העת**, מודעות לחלוטין לאחדותן. הן גם יצרו בתוך עצמן (ביחד או לחוד) רמות נמוכות יותר של עצמי. כל רמה שבאה אחרי היא יותר נפרדת ופחות מאוחדת. ברמה הרחוקה ביותר של ההפרדה, ברמת התודעה המכונה דואליות, הן יצרו בתוך עצמן את כל אלה שהתגלמו על פני כדור הארץ. לפיכך ניתן לכנותן גם העצמי-האלוהי שלך.

ז: אבל איך מישוהו יכול להיות אחד **וגם** נפרד?

ש-א: אני אתייחס לזה באחת השיחות על האחדות. אקרא לזה "מטאפורת הקשת".

ז: נשמע צבעוני - אני מצפה לזה. בסדר אז, חזרה לדיון הזה. אז יש רצף, מתחושת האחדות בראש, ממש למטה לתחושת נפרדות בתחתית?

ש-א: כן, בדיוק. ובכל רמה ורמה, ההוויה יוצרת דמויות ואישויות אחרות במוחה. כולם נמצאים תמיד בתהליך של יצירה משותפת של העצמי. כשאתה יורד למציאות הזו שאתה מאכלס כרגע, אתה מקבל תחושה של נפרדות עמוקה כך שאתה יכול למעשה לשכוח לחלוטין את העובדה שאתה אחד עם כל השאר וגם שאתה יוצר. למעשה, לשם כך נוצר כל מישור המציאות שלך: לחוות ולחקור נפרדות מוחלטת.

ז: בסדר. אז תן לי לראות אם אני מבין את זה. אתה אומר שיש את האחדות בראש, שהוא אלוהים. ואז אלוהים יוצר את הרבים ובתודעתם של הרבים יש רבים אחרים וכן הלאה וכן הלאה, כל הדרך למטה אלינו כאן על פני האדמה שהם אלו הרבים ובעלי החופש להאמין שאנחנו לא אחד. אנחנו יכולים להאמין שאנחנו נפרדים ואינדיבידואליים. ועשינו את זה לעצמנו בכוונה כדי שנוכל לגלות משהו על עצמנו וליצור את עצמנו מחדש. נכון?

ש-א: טוב. כן, זה החצי הראשון של הסיפור. כעת יש לך סקיצת טיוטה של אופן הפעולה של המבנה מלמעלה למטה. אבל עד שתראה את זה להפך, מלמטה למעלה, לא ממש תבין את זה. אז בוא נספר את החצי השני של הסיפור.

הדבר שצריך להבין הוא שכל אחד מכם על פני כדור הארץ משחק את התפקידים שבחרתם לעצמכם. אתה משחק משחקים מאסיביים וארוכי טווח המתפרסים על פני תקופות חיים רבות כך שתוכל לחוות את עצמך כיחיד. כנפרדים זה מזה. בתור "לא אחד". וכך נראים החיים על כדור הארץ. אבל כל משחק חייב להסתיים בשלב מסוים. בסופו של דבר תאמר לעצמך, "אני ראיתי פחות או יותר כל מה שאני רוצה לראות במשחק הזה", ואתה תרצה לקחת את הידע שלך וללכת לשחק במשחק אחר. אולי תרצה לשחק משחק עם חוקים פחות מגבילים בפעם הבאה, למשל. בכל אופן, הנקודה בה החלטת שראית את מה שאתה רוצה לראות כאן היא הנקודה בה אתה בדרך כלל בוחר להתחיל בתהליך ההתעלות שלך. למרות שאני לא כל כך אוהב את המונח "התעלות", אני אשתמש בו, כפי שהוא נמצא בשימוש נפוץ מאוד כיום.

ז: המתן רגע. מצטער להפריע. אבל למה אתה לא אוהב את המונח הזה?

ש-א: התעלות? מאותה סיבה שאני לא אוהב "העצמי הגבוה". המילה "התעלות" מרמזת על תנועה כלפי מעלה, אך אינך עולה "למעלה". אתה לא הולך בכלל לשום מקום. אתה מרפא, אתה משלב מחדש את כל ההיבטים של עצמך, אתה הופך להיות שלם יותר עם עצמך ואז אתה מתחיל לזכור מי אתה באמת. לאחר שעשית זאת, אתה חופשי לקחת את התודעה "פנימה" לצפיפויות גבוהות יותר. ומשם תוכל לחקור צירי זמן אחרים או להשתתף ביצירת מציאויות אחרות או כל מקום אחר שתרצה. אתה מבין, בעצם מה שאתה עושה בתהליך ההתעלות הוא למשוך את עצמך פנימה לעבר עצמך. אתה צריך לעשות זאת אם אתה מתכוון להסיר את עצמך ממערכת המציאות הזו כדי שתוכל ללכת ולשחק במציאויות אחרות.

כרגע ישנם מספר לא מבוטל של אנשים על פני כדור הארץ העוסקים בדרכי ההתעלות שלהם. הם מסיימים את המשחק וכלליו ברמת מציאות זו והם נערכים להפוך לגרסה הגדולה יותר של עצמם. אתה עושה זאת בעצמך וכנראה שגם כל מי שקורא את העבודה הזו. אנשים שלא בדרך ההתעלות יהדהדו בצורה גרועה למדי עם הכתוב כאן. הם בטח ירגישו שהכל שטויות. אז אני יכול לקבוע בביטחון מסוים שאתה והקוראים שלך עסוקים ב"התעלות".

ז: ומה אם כן? מה קורה כשהתעלנו?

ש-א: זה לא תהליך חד-שלבי, כפי שמשמע מהשאלה שלך. כשאתה "מתעלה", כך אתה מתעורר להבנות גדולות יותר ויותר של העצמי. אתה מתחיל לראות דרך האשליות של העולם הזה השומרים אנשים כלואים במשחק. אתה מתחיל למצוא אהבה וחמלה אמיתית לעצמך ולכל האחרים. אתה מתחיל לשחרר את הפחד והכאב שיצרת בתוכך לאורך תקופות חיך הרבות. אתה מפסיק לחשוב על עצמך כקורבן לחוויות שלך ואז מבין בבהירות רבה יותר ויותר שאתה יוצר את החוויות שלך. וככל שהדבר יהפוך לאמת עבורך, כך החוויות שלך יאששו את אמונותיך. בקיצור, אתה הופך להיות יוצר ומפסיק להיות קורבן בודד ואבוד.

ז: אה. אבל מה כל העניין עם האחדות?

ש-א: שאלה טובה. אתה מבין, כל עוד השקפתך על עצמך שוכנת בעיקר באגו שלך - זה ההיבט של העצמי הרואה את עצמו כ"נפרד" וככה שצריך לעשות את כל העשייה - אז אתה לא יוצר יחד עם שאר כל היש. אתה לא ביישור קו עם

הכוחות הגדולים ביותר בכל הבריאה. כשאתה מתחיל ליצור מליבך ובאהבה, אז אתה מתקדם לעבר האחדות. אז כל היש יוצר יחד איתך. זה הבדל עצום. אתה, עצמך, בניגוד אליך, בהרמוניה עם הבריאה כולה. במצב האחרון תמצא את חייך מלאי נסים וקסם. במצב הקודם אתה מקבל את סוג המציאות שאותה מצדד חוק מרפי: אתה זוכה להיות אדם בכוחות עצמך, עמל קשה כנגד כל הסיכויים ואז אכן, כל דבר שיכול להשתבש בדרך כלל קורה. אז הבחירה היא שלך. אתה יכול להישאר ולאחוז בלהיות נפרד ולבד ולהמשיך לשחק במשחקי הצפיפות או שאתה יכול לשחרר זאת; אתה יכול להחליט לראות את כל האחרים כהיבט נוסף של העצמי. אתה יכול לבחור אחדות ואהבה ואז תתחיל "להתעלות".

ז: איך נראה תהליך ההתעלות?

ש-א: בקיצור, זהו תהליך בו אתה מודע יותר ויותר לכך שאתה יוצר את המציאות שלך והרבה יותר מיומן בשיטות של יצירת מציאות. פירוש הדבר הוא שכל אדם ייצר את הדרך שלו ואת ההתנסויות שלו בו. כל אחד ילך בדרך ייחודית. כך שלא ניתן יהיה לתאר בפירוט את מה שכולם יבחרו. אך אנו בהחלט יכולים לדבר עם כמה מההתנסויות הכלליות יותר וההבנות הללו יתגלו עבורך מנקודות מבט רבות ומגוונות לאורך השיחות שיבואו. לעת עתה, כל מה שאני באמת רוצה שתבין זה שאתה, ואחרים סביבך, חווים עכשיו את ההתעלות שלכם. אין זה טעות לומר שאתה הופך להיות העצמי-הפנימי שלך.

ז: הו וואו. אני סוג של עולה רמה.

ש-א: כן. אין באמת "רמות" מוגדרות בבירור כמו קומות בבניין גבוה, אבל זה פחות מורכב אם אתה חושב על זה ככה לעת עתה. כשאתה מהרהר בזה, האם אתה יכול לראות בכך שאלוהים ברא את העצמי האלוהי שלך, שבעצם, יצר את העצמי הפנימי שלך, שברא אותך ואת הגלגולים האחרים שלך? אבל, על ידי כך שאתה חי את החיים שאתה חי, על ידי קבלת הבחירות שאתה בוחר והחזקת האמונות שאתה מחזיק, אתה יוצר את עצמך מחדש תוך כדי תנועה. וכשאתה יוצר את עצמך מחדש, אתה יוצר מחדש חלק מהעצמי-הפנימי שלך. אתה והעצמי הפנימי שלך עוסקים בתהליך של יצירה עצמית. אז אפשר לומר שאתה העצמי הפנימי שלך העוסק בחוויית חייך. אז אם תעקוב אחר כל זה, האם אתה יכול לראות שהעצמי הפנימי שלך יוצר אותך ואז אתה יוצר את העצמי הפנימי שלך? שאנחנו הוויה גדולה אחת בתהליך מתמיד של יצירה עצמית?

ז: בסדר, וואו! זה מדהים! אבל אה... למה זה לרוב לא מרגיש ככה? כלומר, אני חושב עליך שאתה די חזק ומדהים וכן הלאה, לעומת זאת, אני לעיתים קרובות די מבולבל או סובל מכאבים או מלא ברגשות של להיות בודד ואבוד.

ש-א: זה מסתכם בכך שלא באת לחיות על כדור הארץ רק כדי להתעלות מיד. הגעת לכאן כדי להיות כאן. לחוות את עצמך כיחיד נפרד. אז במצב הזה, אתה אכן תרגיש לעתים קרובות את הבדידות, האבדות והתחושות הלא מעצימות האלה. זה, למרבה הצער, חלק מהטריטוריה, כך נראה. רק כשסיימת את המשחק בעצם אתה תתחיל לזכור שאתה למעשה הוויה יוצרת חזקה. ואז, כשאתה תתחיל לזכור זאת, אז אתה תתחיל לשחרר חלק מהנפרדות ואז אתה באמת תתחיל ליצור את עצמך כהעצמי-הפנימי שלך.

ז: אז, בכל רמה אנו הוויה אחת היוצרת את העצמי שלנו דרך חווייה של רבים.

ש-א: כן! מה שלמעלה, הוא שלמטה. ומה שלמטה הוא שלמעלה. אז אתה יוצר ביצירה משותפת את עצמך. בכך אתה יוצר יחד את העצמי הפנימי שלך. מי, שבעצם, עוסק בתהליך היצירה המשותפת של העצמי האלוהי שלך. והעצמיים-האלוהיים כולם בעצם בתהליך יצירה משותפת של אלוהים.

אתה מבין? הרחב את זה מספיק רחוק ואתה תבין שכולנו אחד. בסופו של דבר יש רק אחד מאיתנו היוצר את הרבים כדי לחוות את עצמו בדרכים חדשות רבות וליצור את עצמו מחדש. הרבים יוצרים רבים נוספים וכן הלאה וכן הלאה, ללא סוף, לכל האינסוף. והקטן ביותר והצעיר מבין הרבים יוצר את עצמו, ובכך, יוצר מחדש את הכל. כמו פרקטל שתוכל לנצח להתקרב לתוכו או לצאת ממנו לכל הכיוונים. כמו הולוגרמה שהחלקיק הקטן ביותר כולל את כל התמונה.

ז: זה כל כך יפה!

ש-א: אני שמח שאתה אוהב את זה. זו נקודת המבט שלי והאמת שלי. יש גם הרבה נקודות מבט אחרות. יהיו פרספקטיבות שאינן מסכימות עם שלי כלל, אך הן תקפות באותה מידה.

ז: אה. חכה רגע. כיצד האמת שלך והאמת של מישהו אחר יכולים להיות אמיתיים ועם זאת אינם מוסכמים?

ש-א: בקלות. כל האמיתות נכונות ואין שתי אמיתות זהות. אבל אני יכול לראות איך זה נראה לך מוזר. בבוא העת, כשיגיע הזמן, אבקש ממך לשוחח עם שותף-הנשמה שלנו (ומדריך-הרוח שלך), 8, בנושא זה. אתה יכול לקרוא לשיחה הזו "מהי האמת?" תשאל אותו על זה בסדר?

ז: בסדר.

ש-א: אז עכשיו. אם נוכל לעבור הלאה ... אני אומר לך שאני העצמי-האלוהי האישי שלך. אני מחזיק בתוכי את כל הגרסאות האחרות של העצמי שאתה, ושיכולות להיות. אתה היצירה שלי וכפי שהוסבר, אני שלך. אתה חלק מהוויה גדולה, הרבה הרבה יותר ואנחנו יחד מעורבים באופן אינטנסיבי בתהליך של יצירה עצמית מתמדת. מנקודת המבט שלי אגיד שזה נכון לכל מי שעל כדור הארץ.

ז: אני הגלגול שלך?

ש-א: כן, אם אתה רוצה לראות את זה ככה. או שתוכל גם לומר שאני חווה אחת מהיצירות שלי כאתה.

ז: ומלבד אותי, כמה גלגולים אחרים של שמחה-אלוהית יש כרגע על פני כדור הארץ?

ש-א: זו שאלה מורכבת בהרבה מכפי שהתכוונת שהיא תהיה. אצטרך להתמודד עם זה בכך שאגיד כי, מנקודת המבט שאתה שואל את השאלה הזו, יש רק גלגול אנושי אחד של שמחה-אלוהית על פני כדור הארץ בקשר המרחב / זמן הזה שבתוכה אתה קיים. יש רק אותך. זה לא הולם עם מטרת-הנשמה שלנו שיהיו גלגולים רבים, כפי שהיו לחלק מההוויות המוארות האחרות.

ז: מגניב. אבל עכשיו אתה פיצצת לי את המוח לחלוטין עם כל זה ואני לא יודע מה עוד לבקש.

ש-א: (הוא צוחק) זה טוב. אני חושב שממילא עלינו לסיים את הפגישה הזו עכשיו כדי שתוכל לנוח עם המוח המפוצץ שלך. אך עכשיו יש לך כבר את ההתחלה של המבנה של לאן אנו הולכים מכאן. אתה יכול לחזור לזה בפעם הבאה כשאנו נעסוק בנושא "מהי האחדות?"

ז: מדהים. אני רק רוצה לומר, האם זה לא מוזר שבעצם השיחה הזו היא בעצם רק אני מדבר עם עצמי?

ש-א: כן. אבל אם אתה מבין את זה נכון, אז היקום כולו הוא רק שיחת צד קטנה שאלוהים עושה עם עצמו. אז ... לא כל כך מוזר.

ז: שיחת צד קטנה! האם היקום הוא לא כל היש?

ש-א: בקושי. אני יודע שזה נראה לך די גדול, אבל הוא רק חלק קטן ממבנה מציאות אחד. ישנם מספר אינסופי של מבנים אחרים כאלה. וכל המציאויות יחד מהוות רק דרך אחת לאלוהים לבטא את עצמו. ישנם מספר אינסופי של אחרים.

ז: וואו. עכשיו אתה באמת מפוצץ את המוח שלי. אני יכול לראות שיש עוד המון דברים לדבר עליהם. תודה רבה שדיברת איתי היום. אני מרגיש כזאת אהבה ותודה.

ש-א: אלה רגשות טובים. אני מרגיש את אותו הדבר. אבל, כמו שהשיר הולך, "עוד לא ראית כלום!"! אנו עדיין הולכים לעשות כיף עם זה. נדבר שוב בקרוב.

* * * * *

3. מעטה אי הידיעה

זינגדד: ש-א, אמרת בשיחה האחרונה שלנו שאנחנו צריכים לדבר על אחדות.

שמחה-אלוהית: שלום. כן. אני רוצה להוכיח לך פחות או יותר שהכל אחד, ואז, כשקבענו את זה, אז אני רוצה לדבר על מה זה אומר עבורך.

ז: נהדר. מדוע "פחות או יותר" להוכיח את זה?

ש-א: ובכן, הרשה לי קודם לספר לך על המציאות שאתה מאכלס ואז אגיע לטיעונים העיקריים שלי. בראש ובראשונה המציאות שלך נוצרה במטרה לחוות אינדיבידואליות. על מנת שזה יתאפשר, נקבע מבנה-תודעתי לסוג של "סינון" של מידע העשוי להיות לרשותך. לעתים קרובות נקרא "המעטה", או ליתר דיוק "מעטה אי הידיעה" ואני שמח להמשיך להשתמש במונח זה. מה שהמעטה בעצם עושה זה להבטיח שלא תוכל להוכיח שהכל אחד. כל דבר שמתקרב להוכחה אמיתית ובלתי ניתנת להפרכה של האחדות, יבוא תמיד עם סיבה מספקת לספק שכל אינדיבידואל יצטרך פשוט להחליט בעצמו.

ז: בסדר. האם המעטה גם מסתיר מאיתנו ידיעה ומידע אחרים?

ש-א: לא. כל מה שהוא עושה זה להסתיר ממך את האחדות המהותית שלך עם כל היש. אבל אתה צריך לחשוב על זה לרגע. אם הכל באמת אחד, אם האמת המהותית ביותר על הכל היא האחדות המובנית שלו, ואם המעטה מסתיר ממך את האחדות, אז אני בטוח שתוכל לראות באופן הגיוני כי המעטה יסתיר ממך את הטבע המהותי ביותר של הכל. זה אומר שאתה לא תוכל לדעת את האמת העמוקה ביותר על שום דבר כלל. מכיוון שכשאתה ניגש לאמת העמוקה ביותר של כל דבר, היית ניגש להוכחה שהכל אחד. והמעטה אוסר זאת. האם אתה רואה את אופיו המעגלי הבעייתי? הטבע המהותי של הכל הוא שהכל אחד עם כל השאר. אבל זה מוסתר ממך.

ז: אז אתה מתכוון שאנחנו לא יכולים לדעת מה הטבע האמיתי של שום דבר?

ש-א: זו עובדה. המדהים בעיניי הוא כמה מעטים האנשים על פני כדור הארץ המודאגים מכך ששום דבר לא ידוע עד לשורשו. בשום מקום לא ניתן להסתכל ולומר, "אנו באמת מבינים זאת ולכן יכולים לבנות בסיס איתן של ידע." אתה יכול לדעת על פני השטח, על המאפיינים או על ההשפעה, אך אינך יכול לדעת על הסיבה האמיתית.

ז: אה. אני לא בטוח שאני יודע שזה נכון. המדע שלנו בוודאי הגיע לשורש של **משהו**?

ש-א: בסדר. אני אלך איתך לשם. ממה העולם שלך וכל בעלי החיים והצמחים וכדומה עשויים?

ז: חומר.

ש-א: ממה עשוי החומר?

ז: אמ. מולקולות. והם עשויים אטומים. והם עשויים מחלקיקים תת אטומיים.

ש-א: טוב. תמשיך. ממה עשויים חלקיקים תת אטומיים?

ז: אנרגיה, אני חושב?

ש-א: ומה טיבה של אותה אנרגיה?

ז: אהה...

ש-א: ממה מורכבת האנרגיה הזו? מהיכן היא מגיעה? האם היא נוצרה? אם כן, מתי ואיך? ואם היא לא נוצרה, איך זה קורה?

ז: אני לא יודע. אני לא יודע אף אחת מהתשובות האלה.

ש-א: ובכן אל תרגיש רע. המדע גם לא. יש, כמובן, מספר הנחות ותיאוריות, אך מלבד תצפיות פשוטות על המתרחש כאשר חלקיקים מתקשרים, המדע של כוכב הלכת שלך יודע כמעט כלום על טבעה של אנרגיה זו שלדבריהם כל החומר נוצר. ואם כל מה שתוכל להתבונן בו ולעסוק בו, כולל גופך האישי, עשוי מאנרגיה זו עליה אינך יודע דבר, ניתן לראות כי אינך באמת יודע כלום על הכל!

כל המדענים, חוץ מכמה מעטים, הנאורים ביותר מבין המינים, טועים בדרך כלל באומרם כי אין דבר, אלא את אשר ניתן לראות... כי אין דבר חוץ מהעולם החומרי. אבל הבעיה היא שהעולם החומרי לא קיים! זהו פונקציה של עולם חלוף זה של אנרגיה המשתנה במהירות. והאנרגיה הזו היא תעלומה בלתי חדירה לאותם מדענים עצמם. הם לא יודעים מה היא, מאיפה היא הגיעה, או באמת משהו עליה מלבד כמה תצפיות על אופן התנהגותה בנסיבות מסוימות - וגם אז יש אי התאמות מסתוריות שהם אינם יכולים להסביר. כך שהם לא מצליחים להבין או להסביר את עצם השורש של מה שהם אומרים שהוא אמיתי.

טענתי היא שלעולם לא תתחיל להבין באמת את האנרגיה הבסיסית של היקום בלי להבין תחילה את אופי התודעה, ובאופן ספציפי, שכל האנרגיה והחומר הנובעים מהתודעה הם דבר אחד ויחיד.

ז: כל החומר הוא אותו הדבר?

ש-א: מה שלמעלה, הוא שלמטה. ומה שלמטה הוא שלמעלה. הכל אחד. זה משתקף בכל מקום שאתה מסתכל אם רק אתה יודע לראות. אך הבעיה בשבילך היא שאתה מוגבל מלהיות מסוגל להוכיח זאת על ידי המעטה.

ז: בסדר, זה די מעניין אותי ואני רוצה לדון איתך על כך, אבל לפני כן, האם תוכל אולי לתת לי דוגמה נוספת או שתיים על דברים שאנחנו יודעים רק על פני השטח? מלבד אנרגיה וחומר, אני מתכוון.

ש-א: בטח. יכולתי לתת לך אינספור דוגמאות. אני יכול להשתמש בדוגמה לכל דבר שאתה יכול לבחור בו כדי להוכיח לך את זה. אבל דוגמאות מסוימות גוזלות זמן רב יותר מאחרות. אז אבחר באחת פשוטה: אור. אתה לא יודע שום דבר על זה. ובכל זאת זהו למעשה המרכיב הבסיסי ביותר במציאות שלך. אתה יודע כמה מהר הוא נע, אבל לא למה הוא נע במהירות הספציפית הזו. אתה יודע שיש לו כמה תכונות מסקרנות במיוחד - למשל שהוא נראה שיש לו גם חלקיקים וגם טבע דמוי גל - אבל שוב, אתה לא יודע למה זה ככה. וכן הלאה. כמו בכל הדברים, המדע מבין, ברמת השטח, מה האור עושה, אך לא מדוע הוא מתנהג כפי שהוא, ולא מה הוא בעצם, וגם לא מאיפה הוא באמת בא. מדוע, למשל, מהירות האור היא הגבלת המהירות לדברים אחרים? אתה יכול, אם תנסה, לתאר את התופעות האלה, אבל יש לך מעט מאוד מושג כיצד הוא הופך להיות כפי שהוא. עד שתבין שאור (או יותר נכון כל הקרינה האלקטרומגנטית) הוא באמת רק פונקציה של הממד הספציפי בו אתה שוכן, אתה תישאר מבובלל ממנו. אבל אתה צריך להיות מוכן להודות שכל המציאות שלך היא רק קטע אחד קטן מהתמונה. כל היקום שלך הוא כמו מקש בודד במקלדת פסנתר אחת בתזמורת של מספר אינסופי של כלי נגינה. וכל אותם כלי נגינה מנגנים יחד את אותה סימפוניה אחת.

והנה דוגמה נוספת למשהו שהמדענים שלך לא ממש מבינים, כוח יסודי נוסף למציאות שלך: כוח המשיכה. זהו כוח תמידי על גופך. לא עוברת שנייה שאתה לא מושפע ממנה. אבל אין לך מושג איך זה עובד.

ז: רגע? האם זה לא בגלל העיוות בחלל שנגרם על ידי מסה או משהו כזה?

ש-א: לא. לא אמרתי שלא היו שום תיאוריות לגבי זה. יש המון כאלה. אך בכולם יש פגמים והם נשארים ללא הוכחה. לך לקרוא על זה, אם תרצה. המדע שלך לא יודע מאיפה כח המשיכה מגיע, למה הוא שם או איך הוא מתפשט. התיאוריה הקרובה ביותר היא אחת חדשה אשר מניחה את קיומם של ממדים אחרים. אבל מדענים יצטרכו להרחיב מאוד את השקפתם לגבי המימדים האחרים הללו לפני שכל זה יתחבר.

אני אתן לך דוגמה נוספת. אולי יותר פילוסופית מאשר מדעית. זהו הוא: מה, באמת, הוא אתה?

ז: בוא נראה ... אני בן אדם?

ש-א: ואם היה לך גלגול נוסף כדבר אחר מזה שאתה היית מגדיר כרגע אנושי? האם היית מפסיק להיות אתה?

ז: לא. אז אהיה זורג מכוכב הלכת זוג. או מה שלא יהיה (צוחק). בסדר, אני מבין את הנקודה שלך. מה אני באמת? כלומר אני יודע שיש לי גוף. אבל אני לא גופי. מה דעתך להשתמש בציטוט המפורסם של דקארט: "אני חושב, משמע אני קיים" ואז אני אגיד שאני המחשבות שלי. מה לגבי זה?

ש-א: זה חמוד. אבל לא נכון. מה קורה אם אתה מפסיק לחשוב? האם אתה מפסיק להתקיים? לדוגמה, אחת ממטרות המדיטציה היא להפסיק כל מחשבה. מה קורה אם אתה משיג את המטרה הזו? האם אתה יוצא מהקיום?

ז: הממ. לא. אני יודע שזה נכון מבחינתי (ולמדיטיביים אחרים שדיברתי איתם) שרגעים כאלה מביאים איתם את התרחבות התודעה המדהימה ביותר.

ש-א: זה מעניין אז. אז שככל שעושים פחות, ומנסים וחושבים פחות, התודעה שלך מתרחבת יותר. הסיבה לכך היא שעשייה והוויה הם מצבים מנוגדים. ואופי ההוויה שלך היא ... תודעה.

ז: אה. אז התשובה לשאלתך היא ... אני תודעה?

ש-א: כן. אבל אם כן, מהי התודעה? אני מתכוון שכל בן אדם הוא זה (או לפחות יש לו), אבל האם אתה יכול להסביר את זה? אתה יכול להגיד לי איפה למצוא את זה?

ז: אני לא בטוח. האם לא ניתן לטעון שהתודעה נוצרת על ידי המוח?

ש-א: לא מאוד משכנע. חלקם ניסו, אך תמיד יש חורים בתיאוריה. לדוגמה: מה קורה כאשר משהו מוכרז כ"מות מוחי" ואז, באיזה נס, מאוחר יותר הוא קם לתחייה? איך אתה מסביר את העובדה שלעתים הם נזכרים באירועים שהתרחשו בתודעתם בתקופה שהמוח הפסיק לתפקד? ובאופן מדהים אף יותר, אלה שחוו את זה מספרים לעיתים על אירועים שלא התרחשו אפילו סמוך לגוף המאכלס את המוח המת לכאורה. ומה עם העובדה שבניתוחים נעשו כירורגיים שונים על אנשים שונים, כמעט כל חלק במוח הוסר.

זה מאבד את העין. זה תגובות רגשיות מסוימות. וכן הלאה. אבל כולם שומרים על תודעתם. אלא אם כן הגוף מת, ובמקרה זה **עדיין יש להם תודעה**, אך כמובן, בדרך כלל אינך יכול יותר לתקשר עם הצורה פיזית כדי לקבוע זאת.

אז לא, יש יותר מדי חריגות מכדי שהתודעה תנבע מהמות. העניין הוא כזה: התכונה המהותית והבסיסית ביותר שלך, עצם התודעה שלך, היא משהו שאתה לא יודע עליה כלום. למה? טענתי היא שהסיבה לכך היא שהתודעה שלך היא חומר האחדות. אבל אנשים פשוט מקבלים שהם לא יודעים דבר על עצמם ועוברים לשלם את המשכנתא, צופים בספורט ובחדשות בטלוויזיה ומתווכחים באופן קולני על דת ופוליטיקה. או כל דבר אחר המבדר אותם מספיק על מנת שלא יצטרכו להתעמת עם העובדה ש**שום דבר** לא ידוע באמת. נס התעלומה אמור להציף אותך ללא הרף. אבל הוא לא. אתה מצהיר על החיים כמשעממים ושגרתיים. "אין נסים או תעלומות בחיי", כולכם אומרים. אבל זה רק בגלל שאתם הפנטתם את עצמכם בכך שאתם לא מסתכלים על **שום דבר** מספיק לעומק כדי לראות את התעלומה הבלתי פוסקת של **הכל**.

עכשיו, אני יכול להמשיך עם זה עוד ועוד, פשוטו כמשמעו לכל כיוון שאתה מסתכל, אתה נתקל בקצה שהוא לא מוסבר ולא מוגדר. בעיקרון מה שאני אומר זה שלהנחיה הפשוטה של מעטה אי-הידיעה, שהיא אמורה להגן עליך מפני הידיעה על אחדותם של כולם, יש השלכות עמוקות. זה אומר שאתה באמת לא יודע דבר על שום דבר בכלל. וכמובן שההשפעה הזו לא נמשכת רק לפיזי שנמצא סביבך. זה אומר שאתה לא יכול, מעבר לכל ספק, להוכיח את קיומו של אלוהים. וזו מחשבה די מדהימה. הבורא הראשי, שנמצא בכל דבר, מכיל הכל, יוצר הכל ושאתה חלק בלתי נפרד ממנו, אי אפשר להוכיח שקיים אפילו! אני אגיד לך משהו: הוויות רוח שלא חוו מציאות זו ישירות מוצאות את זה כמעט לבלתי אפשרי להאמין שהשפעה זו הושגה כאן. לעתים קרובות הם באים להסתכל, רק כדי להתפעל. האמת העמוקה ביותר, המהותית ביותר והבלתי ניתנת להכחשה מכל, נסתרת מהעין! איזה פלא ונס!

ז: האם אתה בטוח שלא ניתן להוכיח את קיומו של אלוהים? אני זוכר במעורפל שקראתי איזה מאמר פילוסופי, שהציג מערכת של הוכחות. האם דברים כאלה אינם תקפים?

ש-א: תן לי לענות על זה ככה. אם רק אחת מההוכחות הללו היו ודאיות, לא היו שום אתיאיסטים או אגנוסטיים בעלי חשיבה צלולה על פני כדור הארץ. היית מראה להם את ההוכחה, הם לא היו מצליחים למצוא את חוסר העקביות והם היו צריכים להודות שיש בכל זאת אלוהים. תוכל לומר מה שאתה רוצה על אתאיסטים, אך ביניהם יש כמה הוגים נורא צלולים, רציונליים והגיוניים. אז הנקודה שלי עומדת. למרות מאמץ מתואם כלשהו של כמה פילוסופים רוחניים צלולים מאוד לאורך תקופות ההיסטוריה שלך, אף אחד לא הצליח מעולם להוכיח את קיומו של אלוהים מעבר לכל ספק. או אפילו קיומה של רוח. שזה מוזר. כל אחד מכם **הוא** רוח ובכל זאת זו עמדה סבירה והוגנת לטעון כי אין רוח!

אז, באמת מתברר שבכל כיוון שאתה יכול להסתכל, יהיה זה מדע, דת, פילוסופיה או כל תחום אחר, כשאתה מנסה להבין משהו כלל, תמצא כמה צעדים של הבנה המבוססים על ניסוי ותהייה של השערות, ואחריה הערפל והחושך של הבורות. שום דבר לא ידוע עד לבסיס שלו. ואם אינך יודע מהם היסודות, אינך יכול **באמת** לטעון שהבנת את השפעותיהם. וכל זה נובע מכיוון שאי אפשר לדעת שאתה וכל השאר כולם אחד.

ז: פו! זה פרוע. אז מדוע עשינו זאת לעצמנו? מדוע בחרנו לבוא לכאן ולהיות טיפשים למספר תקופות חיים?

ש-א: אה לא, לא טיפשים. פשוט שכחנים. מדוע בחרת להיכנס כל כך עמוק להפרדה, יטופל בבוא העת בפירוט מדוקדק מכיוון שהוא נושא גדול מידי בפני עצמו והזמן לא יאפשר לי עכשיו לעשות עימו צדק. יהיה זה מספיק בשבילי לומר שלכל אחד ואחת מהוויות הרוח שהחליטו להתגלם כאן בגלגול זה הייתה סיבה לעשות זאת. יש ערך עמוק לחוויה הזו. אך נקודת המבט שלך היא, בעל כורחה, מוגבלת מאוד. אתה יכול לראות דברים רק מהמקום שאתה עומד בו, **בתוך** המציאות שלך. אבל אני אציין, באמת שלי, שעבור ההוויות שהן "העצמי-הפנימי" שלך, החוויה הזו היא אחת מבעלות הערך הכי גבוה שיכולות להיות עבורה. כל מי שמתגלם בסדרה של גלגולים כאן, זוכה להבנה עמוקה בהרבה על העצמי, מפתח באופן מסיבי את תודעתו ויכול למצוא ריפוי מוחלט לכל החסימות שהוא עלול לשאת בתודעתו.

עצם השכחה **עצמה** היא כלי שימושי להפליא לגילוי עצמי ולריפוי.

ז: אני יודע שאתה לא רוצה להתעכב על נקודה זו עכשיו, אבל האם אתה יכול בבקשה לתת לי את ההסבר הקצר ביותר מדוע?

ש-א: בסדר. תן לי לנסות סיפור קטן:

משל המלך ושיקוי השכחה

פעם היה מלך עשיר וחזק של ממלכה עצומה. הוא היה ידוע לדי חכם ובעל ידע. אחת מתפקידיו היה להיות השופט והמושבעים הסופיים בכל המחלוקות המשפטיות בארצו. אבל זה לא היה משהו שהוא נהנה מכיוון שהוא פשוט לא הבין איך זה להיות איכר עני, חסר כל, ורעב. הוא לא הצליח להבין חלק מהמוטיבציות והמעשים של האיכרים והרגיש, לפיכך, לא כשיר להעניק להם שיפוט. אבל איך הוא יבין באמת את חייו של האיכר? הוא לקח את הבעיה שלו ליועצו המוערך ביותר: אשף בית המשפט שלו. הפיתרון שהאשף הגיע אליו היה להטיל כישוף על המלך כך שהמלך ישכח לחלוטין את כל מה שהוא יודע. ואז היו מלבישים את המלך בבגדיו של איכר ומשאירים אותו איפשהו עם כמה מטבעות בארנקו. לאחר שנה הכישוף יסיר את עצמו והמלך יזכור מי הוא היה. בדרך זו, במשך שנה שלמה, המלך יחיה כאיכר כדי שידע איך החיים האלה היו. המלך הסכים לתכנית זו וכך היה. הוא היה לבוש כאיש עני והושאר תחת השפעת הכישוף בפונדק. כשהתעורר הוא לא ידע מי הוא. כמה מקומיים רחמו על הזר המבולבל והמסכן ועזרו לו למשך יום-יומיים. אבל נראה שלא היו לו כישורים מעשיים להחזיר להם. והיה לו יחס יהיר, כפוי טובה, שהם לא אהבו. אז, במהרה הוא היה לבד. רעב, אומלל ונואש הוא פנה לגניבה. אך הוא נתפס והושלך לכלא.

האומנם?

אולי במקום זאת, הוא ראה את טובתם של האנשים כלפי אדם זר והחליט לנסות ולהחזיר להם טובה? אולי הוא מצא בתוכו את התושייה של המנהיג הטבעי, בשילוב עם המוח המבריק והמלומד, שאפשרו לו להיות מוערך ומוהק על ידי כל מי שהוא נתקל בו? אולי בכל מקרה הוא הפך למנהיג דגול בכל זאת?

איך נדע אי פעם מה קרה לו? הדרך היחידה, כמובן, היא שהסיפור יתגלגל, ולהתבונן. וזה בדיוק העניין.

המלך רצה לדעת על חווית העוני, אך על ידי התנסות בשכחה זו, המלך אכן גילה הרבה יותר מי הוא באמת. לא מי שהוא הנקבע לפי נסיבותיו, אלא טבעו האמיתי, המהותי.

אם נרחיב את המטאפורה הזו ונאפשר למלך לא רק שנה של שכחה, אלא כמה תקופות חיים שצריך לפני שהוא יעיר את עצמו על ידי כך שהוא ייזכר מי הוא באמת בתהליך של גילוי עצמי, אז זה יהיה דומה למתרחש לך על כדור הארץ.

שמת את עצמך תחת כישוף השכחה שלך ואתה במסע בעולם השכחה עד שאתה מוכן להיזכר. ובעולם הדמדומים של השכחה, אתה מגלה את הדברים המדהימים ביותר על עצמך ועל החיים ועל כל היש. ואתה נשאר שם עד שאתה בעצמך מגלה ויוצר את הדרך שלך משם. עד שאתה תיזכר מי אתה באמת. וכל נתיבי הגילוי, היצירה והזכירה אלו יובילו באופן בלתי נמנע לאותו היעד: **שהכל אחד**. זה מה שמסתיר המעטה, כך, באופן הגיוני, בידיעה שזו האמת היא הדרך החוצה. לא רק לדעת זאת באופן אינטלקטואלי כמובן; לדעת זאת בכל מחשבה, מילה ומעשה שלך. לדעת את זה עד לעצם הווייתך.

אבל יש לנו הרבה הזדמנויות עבורך לקבל הבנה עמוקה בהרבה של מושג זה. לעת עתה, למרות שמדובר בהמחשה פשטנית מאוד, אני בטוח שאתה תוכל לראות שיש ערך מהמעטה?

ז: כן, מצאתי את זה די מאיר, תודה. כשקישרת את הסיפור הזה היה לי רגע או שניים של "אהה!". אני יכול לראות שיש הרבה מה ללמוד מהשכחה העמוקה.

ש-א: ועוד משהו שיש לקחת בחשבון הוא שיש הגנה הטמונה בבורות השכחה.

ז: יש?

ש-א: בטח! ככל שאתה נע מעלה בסולם המימדי, אתה יכול ליצור בצורה חזקה יותר. אתה הופך להווייה יוצרת חזקה יותר. וזה הגיוני, כך שאתה עלול פוטנציאלית להזיק הרבה יותר. בוא נניח שהווייה יוצרת חזקה מאוד שעדיין לא טבעה עמוקות בטבע שלה. שטרם גילתה למה היא מסוגלת ואיך היא תגיב לנסיבות שונות. אבל יש לה כוח גדול לרשותה. זה כמו להפקיד ילד לאחראי על תחמושת העולם. ומנקודת מבט אחת, זה מה שקורה. הוויית רוח עם כוח בלתי מוגבל מוצאת את עצמן משחקות יחד, יוצרות יחד מציאויות, לא יודעות או מבינות את ההשלכות של בחירותיהן, מעשיהן או יכולותיהן שלהן. ברמה זו של יצירה, כאשר הדברים "משתבשים" זה בדרך כלל עניין פשוט של ללמוד את השיעור ואז לנסות שוב את היצירה עם מודעות גדולה יותר במקום. אבל מדי פעם אחת ההוויית תבוא ותפגע בעצמה באופן שלא יכול להיות ופשוט "לנסות שוב". דוגמה שגרתית למדי יכולה לנבוע כאשר אחת ההוויית הופכת להרס עצמי. כאשר זה קורה, נדרשים צעדים דרסטיים יותר.

אחת הדרכים החזקות ביותר לפתור בעיה כזו היא להציב את ההווייה בעלת ההרס-העצמי מעבר למעטה כך שתוכל למצוא את דרכה לריפוי עצמי על ידי התגלמות במציאות שלך. מכיוון שכל ההוויית שם שכחו עמוקות את מי שהן, הן גם שכחו לחלוטין את המתנות והיכולות שלהן. אם אינך יודע את כוחך האמיתי, אינך יכול לבטא זאת! זה נעול ממך. וכך זה הופך למנגנון כשל בטוח מעולה וכאשר ההווייה מוצאת את דרכה חזרה לאהבה עצמית וריפוי עצמי. וכאשר ההווייה אכן מוצאת את דרכה חזרה לריפוי עצמי מלא הכולל, בהגדרה, גם היזכרות מלאה של הקשר שלה לאחדות. ובזיכרון ההוא ישנו גם הזיכרון המלא של כל המתנות הטבעיות,

הכישרונות והיכולות של הווייתה - שכן כמובן היכולות הללו נובעות תמיד מהאחדות. וכיוון שהווייה זו משחזרת את הטבע האמיתי, הגדול ביותר, המפואר ביותר שלה, היא עושה זאת בעזרת החוכמה, החמלה והתובנה לא ליפול שוב להרס עצמי.

ז: אז אנו נענשים על היותנו הרסניים על ידי כך שאנו נשלחים מעבר למעטה?

ש-א: זו תהיה הבנה לקויה מאוד של מה שהצעת לך הרגע.

אין עונש. אף אחד לא עומד ושופט אותך. זה עובד ככה: הכל אחד. אם אתה מבקש לפגוע בעצמך או לפגוע באחד אחר, אתה מבקש לפגוע באחד. וזה לא אפשרי בפועל. אינך יכול למעשה לפגוע באינסוף והנצחי. אך הרצון לעשות זאת יוצרת דיכוטומיה בלתי אפשרית. הרזולוציה היחידה של אותה דיכוטומיה היא פיצול: ליצור מייד את האשליה החזקה ביותר של ההפרדה כך שיהיה "עצמי" לפגוע ו"עצמי" אחר להיפגע.

זו הדרך הפשוטה ביותר שאני יכול להסביר זאת.

מה שאני משתף איתך הוא שזה לא עונש. אתה עושה זאת לעצמך. כאשר יוצר מיישם דחף להרס עצמי, הוא יוצר הפרדה בתוך עצמו. הוא מוריד את תודעתו לצפיפות עמוקה יותר. אם ניסיונותיו די מתואמים; אם הוא רוצה להשמיד את עצמו לחלוטין, הוא ימצא את עצמו ברמת ההפרדה העמוקה ביותר הזו המכונה "דואליות", בו שכח לחלוטין את כל המתנות והיכולות האלוהיות שלו. תוצר לוואי שימושי לכך הוא שגם יכולת ההרס העצמי שלו בטלה.

ז: אני אכן מבין. תודה.

ש-א: עכשיו, אלה רק שני רישומים קטנים להמחשה. אנא הבן שזה אפילו לא מתחיל לייצג את כל נקודות המבט של הערך שניתן להשיג מלהיכנס למציאות הזו כפי שיש לך. זו מערכת מדהימה, ומופלאה ולחווה אותה זה משהו מעבר להשוואה. ולב ליבה של מערכת זו היא מעטה אי-הידיעה. למעשה, זה עשוי להפתיע, אך דרך נוספת להסתכל על המעטה היא שהיא סוכנת של חוק הרצון החופשי, או כפי שכינו אותו עמיתנו המוערכים בהחומר של רה, חוק הבלבול.

ז: איך זה?

ש-א: אתה שם לב כי על כדור הארץ יש הרבה מאוד מערכות דתיות ופילוסופיות שונות של אמונה. כל אחת טוענת לעצמה את בלעדיות האמת ומגנה את כל האחרים כשקרים. ואז לכל דת יש כל כך הרבה זרמים ותת מבנים בתוכה שאף פעם אי אפשר לעקוב במי מאמין באמת במה. ואלה רק הדתות המאורגנות. מה עם כל הווריאציות של האגנוסטיים והאתאיסטים? ואז יש יותר ויותר אנשים כל הזמן הרואים עצמם רוחניים עמוקות אך לא דתיים. הם מחפשים את האמת שלהם בליבם. אך כל לב שונה. אז יש רק יותר ויותר "אמיתות" שונות כל הזמן. וכל נקודת מבט שונה מעט! אם מישהו יתבונן טוב מספיק ויהיה כנה מספיק, הוא יאלץ להודות בכך שאין אדם אחד אחר שמשותף עימם במדויק את אמונותיהם, את השקפתם על "מה נכון". וכך? מה לעשות מזה? או שכולם, חוץ ממך, מבולבלים, טועים או סדוקים - או שבאמת יש סיבה תקפה להאמין כמעט לכל דבר תחת השמש.

והנה. זהו זה: אם אתה משלב את המעטה עם העובדה שאתה יוצר את המציאות שלך, אז נגיע להבנה כי ראשית, אינך יודע שאתה יוצר את המציאות שלך. ושנית, כפי שתאמין, כך תוליד. וזו רק דרך יפה לומר שתמיד תמצא יותר ויותר הוכחות לדברים שאתה מאמין שהם נכונים.

ומכיוון שאתה מוצא ראיות, אתה מקבל אישור מחדש לאמונך. אבל בגלל המעטה אינך יכול להוכיח את האמונה הזו למישהו אחר. ומכיוון שגם הם רואים רק יותר ויותר עדויות לאמונותיהם ... ובכך ... זה הופך מתכון לאסון עבור הדוגמטי. כל אחד יכול לראות שיהיו הרבה הזדמנויות לסכסוך לכל מי שרוצה לחוות זאת! אבל זו לא באמת הנקודה שאני רוצה להעביר כאן. הנקודה שאני מבקש להבהיר היא שיש לך אפשרות של רצון חופשי להאמין לכל מה שאתה רוצה לגבי המציאות שלך. וכפי שאתה מאמין לכך, כך תקבל ראיות שיוכיחו את עצמך נכון לעצמך. ולא משנה מה מישהו אחר אומר, הם לא יוכלו להוכיח שאתה טועה אלא אם כן אתה פתוח לראות את הדברים בדרכם. יש לך לא פחות מרצון חופשי להאמין לכל דבר שאתה רוצה. וגם לעשות פחות או יותר כל מה שתרצה גם כן. אין ספק, שישנם חוקים אנושיים ונורמות חברתיות המנסים לשלוט בפעילויותיך, אבל יש מעט חוקים אלוהיים יקרי ערך המונעים ממך לעשות כל מה שאתה רוצה.

ז: ווה! מה לגבי ... כמו כתבי הקודש וכו'? מה לגבי, "לא תרצח"?

ש-א: לא. בלי לזלזל בכללים האלה. אבל הם מעשה ידי אדם. אם אלוהים יצר את החוק "לא תרצח", לא היית מסוגל להרוג. נקודה. או שלא היית מצליח לנסח את המחשבה של להרוג מישהו אחר, או שזה היה בלתי אפשרי מבחינה פיזית, כפי שהוא קיים בממדים גבוהים יותר. איפה שאני נמצא, זה בלתי אפשרי לחלוטין להווייה "להפסיק להיות". אין מוות. מנקודות מבט מסוימות אפשר לומר שיש לנו הרבה פחות רצון חופשי מכך.

ז: זה מדהים. אבל אתה לא יכול ליצור חזק יותר מאיתנו?

ש-א: כן. אבל אנו מוגבלים. כלומר, אני יכול ליצור בעוצמה רבה אבל אני לא יכול ליצור מתוך אמונה שאני לא חלק מהאחדות. רק אם אני שולח חלק מהתודעה שלי מעבר למעטה. וזה בדיוק מה שעשיתי, כמובן.

ז: אתה עשית?

ש-א: כן. (מחייך) זה אתה, זוכר.

ז: אה נכון! (צוחק)

אז אתה אומר שיש לנו הרבה רצון חופשי כאן. וזה אומר שיש לנו מעט מאוד חוקים מעשה ידי אלוהים.

ש-א: כן.

ז: מה לגבי חוק הכבידה, למשל? או חוק מהירות האור?

ש-א: אלה אינם חוקים. אלה הצעות. אתה יכול לגבור על כוח הכבידה באמצעות טיל. אתה יכול לגבור את מהירות האור עם טכנולוגיה אחרת, קצת יותר מתקדמת. אם אתה מאמין בעב"מים שמגיעים ממערכות סולאריות אחרות, אתה די צריך להודות באמונה של נסיעה מהירה מהאור. אני אומר, תאמין או לא, שזה לא רק אפשרי, אלא מבחינה טכנולוגית, לא רחוק כל כך. ניתן לגבור על המהירות שנקבעה על ידי האור וכך היא נעשית כל הזמן על ידי גזעים רק מעט יותר מתקדמים משלכם. אלה אינם חוקי האל. אלה הם פשוט מבנים של המכניקה של המציאות שלך.

ז: האם יש לנו אז חוקים רוחניים גדולים?

ש-א: כן. איך אתה אוהב את זה: "אתה תעשה כרצונך אבל תקבל את ההשלכות - האתיות של הבחירות שלך".

ז: (צוחק) לא, ברצינות?

ש-א: (צוחק) ניסוחים דמוי-ארכאיים בצד, אני באמת רציני. זו הדרך ההומוריסטית שלי לקבוע את חוק הרצון החופשי.

אתה יודע, במקומות מסוימים ביקום ישנה קללה שחלק מההוויות מעיפות זו לזו כשהן מרגישות שהשני עושה לא בסדר. הן אומרות, "מי ייתן ותשיג בדיוק את מה שאתה יוצר!"

זה מעניין מכיוון שישנם מקומות אחרים ביקום שבהם ההוויות מציעות זו לזו ברכה גדולה כאשר הן מרגישות שהאחר עושה דברים גדולים. לאחר מכן הן אומרות, "מי ייתן ותשיג בדיוק את מה שאתה יוצר!"

זה לא מוזר? מה גם שבאמת אין טעם לאחל דבר כזה לאף אחד אחר, כי כמובן שכולם **תמיד** יקבלו בדיוק את מה שהם יוצרים. זו הנקודה של הרצון החופשי. אתה יכול ליצור כל מה שתרצה. ואתה עושה זאת על ידי בחירות. התוצאה היא חייד.

אז אתה יכול לעשות כל מה שאתה רוצה, לחשוב מה שאתה רוצה ולהאמין לכל מה שאתה רוצה. אלה הבחירות שלך. אבל הבחירות שלך תמיד ייצרו תוצאות ותקבל בדיוק את תוצאות הבחירות שלך. ככה תוכל לראות אם אתה אוהב את מה שאתה עושה, חושב, מאמין, ובוחר. אם כן, תוכל להמשיך לעשות יותר מאותן בחירות, ואם לא, תוכל לשנות את דעתך ולעשות בחירות חדשות. זה חוק הרצון החופשי. יש מציאויות אחרות בהן יש הרבה פחות רצון חופשי מכפי שיש לכם. אבל אם אתה באמת רוצה לדעת על החוקים הגדולים השולטים ביצירה, תצטרך לחכות לשיחה עתידית נוספת שתטפל בכך באופן מוחלט.

ז: בסדר. אך לפני שנמשיך, אנא רק הזכר לי מדוע חוק הרצון החופשי נקרא גם חוק הבלבול?

ש-א: אה. זה מוביל אותנו יפה לנושא העיקרי. חוק הבלבול הוצג בפניך על ידי העבודה המתקשרת בשם חוק האחד, הידוע גם בשם החומר של רה, נכון?

ז: נכון.

ש-א: אז בוא נראה איך המעטה, או חוק הרצון החופשי, נוגע למסרים המתקשרים. ראשית, כל מי שקורא מילים מתוקשרות **יכול** לפקפק בכך שיש רוח המדברת דרך המתקשר, האם הם לא יכולים? אני מתכוון שאין דבר במילים המתוקשרות האלה שלא ניתן להמציא על ידי דמיון יצירתי מספיק עם קצת חשיבה וקצת מאמץ, נכון?

ז: כן, אני מניח. זאת אומרת, שנים אחרי שהתחלתי לראשונה לנהל שיחות אינטואיטיביות כמו זו, אפילו אני פקפקתי במה שאני חווה. חשבתי שאולי אני עסוק באשליה עצמית מפוארת. אבל עכשיו יש לי הוכחות מספיקות לכך שאני בטוח שזה איך שזה נראה.

ש-א: האם זה לא אפשרי עבורך לפקפק?

ז: אה, ברור שזה אפשרי. זאת אומרת יש לי המוני ראיות נסיבתיות וסינכרוניות ומה לא. אבל אף אחת מהן אינה הוכחה בלתי ניתנת להפרכה.

ש-א: צודק. אבל אם אני מי שאני אומר שאני, ואם אני באמת מדבר איתך, אתה לא חושב שזה הדבר הכי פשוט בשבילי להעניק לך הוכחה מוחלטת? לדוגמה: מה אם אתה וחבר הייתם נפגשים יחד והוא היה רושם מחרוזת ארוכה של מספרים אקראיים על פיסת נייר ואז מסתיר אותה בתיבה.

אני יכולתי בקלות לדעת מה המספרים האלה ואז פשוט להעביר אותם אליך. חזור על התרגיל הזה בטלויזיה הבינלאומית וזה יהיה סוף הספק. נכון?

ז: כן, נכון!

אבל אנחנו לא יכולים לעשות זאת, נכון?

ש-א: לא מבלי להפר את מעטה אי-הידיעה. ולא מבלי לקחת מכל אחד על פני כדור הארץ את זכותם החופשית לפקפק, וחשוב מכך - זכותם החופשית ליצור מציאות משל עצמם כראות עיניהם. כלומר, אם אתה יכול להוכיח שאתה מנהל איתי שיחה אינטואיטיבית ואני יכול להוכיח שיש לי כל מיני מידעים מדהימים, אז יהיה טיפשי לאנשים לא להפסיק לחפש, וליצור את האמת שלהם. הם פשוט היו מגיעים אליך ואליי בשביל האמת. וזה יבטל את כל הנקודה של כל המציאות הזו שאתה חי בה.

ז: זה הסבר ממש טוב. מעולם לא חשבתי על זה ככה. תודה. אבל עדיין לא הסברת את חוק הבלבול.

ש-א: אני שמח שאתה שם לב. בדיוק הגעתי לשם. אני אומר שהוויית הרוח השונות שעשויות לדבר לאנשי כדור הארץ אינן יכולות לקחת חירויות עם המעטה. איננו יכולים למסור לך מידע ישיר על כל דבר העומד בסתירה עם המעטה וחוק הרצון החופשי. אבל אתם האנשים נואשים להוכחת התופעות הנפשיות הללו וכל מיני עצות והדרכות אישיות, אילו ניתנו, היו מנוגדות למעטה. אז, לרוח שמדברים איתה יש כמה אפשרויות. בשיחותיי איתך אני נוקט בגישה זהירה מאוד. אם יש משהו שאתה באמת צריך להבין ממני, וזה נוגד את המעטה פשוט להעביר לך אותו, אז אני עובד איתך כדי להדריך אותך לחוויות ולאינטראקציות המאפשרות להגיע למינימום התובנות והמודעות שהשיחות שלנו יכולות לבנות עליהן. כבר שמת לב לנטייה הזו: לפעמים אתה חש צורך בשיחה מסוימת איתי אך מגלה שהיא לא יכולה להתרחש. לא שאנו לא משוחחים אלא שאתה מרגיש באופן מוחשי שאתה "לא יכול לקבל" את המידע שאתה רוצה. זה פשוט לא יתורגם נכון. ואז, כעבור זמן מה, אחרי עיבוד כלשהו מצידיך, אחרי שהגעת לכמה מחשבות והשראות חדשות, פתאום המידע שאתה מחפש פשוט זורם בך כאילו תמיד היה שלך.

ז: בהחלט שמתי לב לזה ותהיתי על כך.

ש-א: אם אתה חושב על זה בצורה הגיונית, יעלה בך, שכתוצאה מתהליך זה, תמיד יכול היה להיראות לך, האם לא ייתכן שהמידע ש"קיבלת" הושג באמצעות עיבוד משלך. **ניתן** לטעון ש"עבדת על זה" עד ש"הבנת את זה". האם זה לא יכול להיות כך?

ז: כן-כן-כן אבל...

ש-א: ... אבל אתה גם מרגיש כאילו קיבלת השראה לקבל פיסות מידע מסוימות?

ז: בהחלט.

ש-א: וכך זה העניין. לך, הקוראים שלך וכל אחד אחר שתיתקל בו אי פעם תהיה **תמיד** הזכות לבחור לגבי עבודה זו. תמיד תוכל לבחור להאמין, אם תרצה, שהעבודה הזו באה ממך בתהליך "נורמלי" של מחשבה יצירתית. וכל עוד זה כך, אני הצלחתי לא לסתור את המעטה.

ז: זה מעניין מאוד.

ש-א: זה נהיה מעניין יותר. ככל שתגדל ביכולתך לעבד מחשבות וחוויות חדשות, כאשר אתה מרחיב את דעתך ותודעתך, כך נוכל להעביר אליך עוד ועוד חומר מעניין, **בעוד** שאנו לעולם לא מפרים את המעטה. אני מצפה שאוכל לחלוק איתך כמה מושגים מורחבים באמת בעתיד הלא רחוק. כל מה שאני אבקש הוא שתישאר פתוח וגמיש ככל האפשר.

ז: אנסה לזכור זאת.

ש-א: הגישה האחרת שאני נוקט איתך מתרחשת כשאני מרגיש שזה לא לטובתך לקבל מידע מעבר למעטה. במקרים כאלה אני פשוט לא מאפשר למידע זה לזרום. שמת לב, כדוגמה מאוד ברורה, כשאנשים ביקשו ממך לערוך "קריאות" אישיות או להיכנס לעובדות ופרטים של סיפוריהם, הוויות כמו אדמו ואני בחרנו לדבר על "המושג הרוחני" או הפילוסופיה שבבסיס ולא להיכנס לפרטים האישיים האלה. לעיתים ניתן לדבר על סוגיות אישיות מאוד וספציפיות בהן האדם כבר עשה את העבודה אך ככלל עדיף להימנע מאלה. אילו היינו מספרים לאחרים מה נכון להם זה היה גם מזיק לצמיחתם וגם היה נוגד את המעטה.

יש, מנקודת מבטי, דרכים הרבה יותר מעצימות לסייע לאחר למצוא ריפוי רוחני. במקום להשתמש במתנות שלך כדי לספר לאחר את מה שעליו לדעת ולהאמין, אתה יכול להשתמש בכלים וביכולות הרוחניות שלך כדי לעזור לאחר למצוא, בתוך עצמו, את הנכון והאמתי. עזור להם להיות המרפא של עצמם ובזה תעשה עבודה נהדרת. ואני תמיד מוכן להשתתף בעיסוקים כאלה איתך. בדרך זו אנו יכולים לעשות טוב יחד ולעולם לא לסתור את המעטה.

(הערות זינגדד: אם אתה מעוניין לעסוק בתהליך שכזה בדיוק איתי, זה התענוג הגדול שלי (וגם של ש-א!) לעזור לך לרפא את הכאב שלך, להתמודד עם אתגרי החיים שלך בהווה, למצוא את האמת והכח של עצמך ולשלב מחדש את החלקים האבודים והפגועים שנשמתך. אנא בקר בקטע של [שילוב מחדש של הנשמה](#) באתר שלי, zingdad.com, למידע נוסף.)

אז ככה אני מגיב למעטה.

יש כמובן גישות אחרות, שונות לחלוטין. מסיבות משלהן, לפעמים הוויית הרוח והמתקשר עשויים להחליט שהם רוצים להיכנס לפרטים אישיים רבים ככל האפשר. מקרים כאלה לרוע המזל מתרחשים לרוב אצל מתקשרים הרוצים להשתמש בכלי זה לטובת רווח אישי או העצמת אגו, וככאלה, להוטים להוכיח שהם "הדבר האמיתי". מומלץ להשתמש בשיקול דעת גדול ביותר כשאתה מתמודד עם כאלה. הגישה שלהם אליך תהיה של "רק אני יודע את האמת, לא אתה ולא אף אחד אחר." זו עמדה שעלולה להזיק לכל הנוגעים בדבר. אם אתה נותן להם את האנרגיה שלך זה יוצר תלות. למרבה הצער זה לרוב מה שרוצים הוויות שכאלה. הם לא הבינו איך זה מזיק לקהל שלהם וגם לעצמם. עם זאת, יהיה זה שיהיה, כדי לזכות באמינות שהם רוצים כדי לתמוך בטענתם כי הם המקור היחיד לאמת, הם לרוב ינסו להעלות טענות בדבר דיוק תחזיותיהם וכן הלאה. הם ינסו להשיג מידע באמצעות תופעות כמו תקשור אשר פשוט בגלל המעטה אינו אפשרי להשיג. אם היית עושה מחקר ורואה בדיוק מה הם הישגי העבר שלהם באמת (להבדיל ממה שהם טוענים שהם), היית מגלה שלעיתים קרובות יש אחוזי הצלחה שאינם טובים יותר מההסתברות הממוצעת.

במילים אחרות, הם היו יכולים להסתדר באותה מידה עם ניחושים משכילים אקראיים. אתה מבין, המעטה פשוט לא יופר.

אותה השפעה, למרבה הצער, חלה גם על מתקשרים שמנסים באמת ובתמים לעבוד על הספקות שלהם. ראשית הם מתחילים לתקשר וזה נראה להם טוב. אבל אז הפחד מתגנב פנימה והם מפקפקים. הם תוהים אם אולי כל העניין הוא הונאה עצמית עצומה.

ז: בהחלט מצאתי את עצמי שם!

ש-א: נכון. ומה שקרה לך אז זה מה שיקרה לאחרים בנסיבות שכאלה. בניסיון להניח את הספקות שלך, אתה דורש הוכחה. הוכחה מוצקה, ניתנת לאימות, בלתי ניתנת להפרכה. וכשאתה מחפש הוכחות, בגלל המעטה, כל מה שתמצא הוא סיבה נוספת לפקפק. אם במסע שלך אחר ההוכחה, אתה מזמין אינטראקציה עם הוויית רוח בעלת רטט נמוך יחסית, הווייה שכזו עשויה להבטיח לך כל מיני דברים מדהימים. אך פשוט תובל לריקוד עליו ולא רק שלא תקבל לעולם את ההוכחה שאתה מחפש, אלא גם תקבל כל מיני שקריות, אני מעז לומר את זה, בלבול. אם, לעומת זאת, אתה נשאר מקובע ברעיון של לדבר רק עם הוויית בעלות רטט גבוה יותר, אז אתה תודרך בעדינות לשחרר את דרישתך להוכחה ולהעדיף ללמוד ליצור את התוצאה הרצויה לך.

האפשרות השלישית היא שהנפש שלך עשויה, כתוצאה מהרצון שלך להוכחה, להכניס עיוותים לחומרים שאתה מקבל.

ז: למה?

ש-א: כי דרישת הוכחת האמת מנציג מחוץ לעצמך היא למעשה סוג של נירוזה רוחנית. אין הוכחה לשום דבר מחוץ לעצמך. כי האמת שלך נמצאת בתוכך. אם אתה נתקל ב"אמת", זו רק "האמת" מכיוון שהידיעה הפנימית שלך מאשרת אותה. אחרת זה רק סיפור אחר. כל עוד אתה דורש כי הווייה אחרת צריכה ליצור עבורך את האמת שלך, אתה מעוות את העדשה שלך. וכל עוד אתה מלא פחד וספק עצמי, כזה שאתה לא סומך על עצמך לנסח את האמת שלך ולמצוא את הדרך שלך וליצור מציאות משלך, אז העדשה שלך תהיה מלוכלכת ותפיסותיך יהיו מעורפלות.

אז נוצרת אירוניה מעניינת למדי:

אלה המחפשים עובדות ניתנות להוכחה וניתנות לאימות באמצעות תקשור, לרוב בסופו של דבר יקבלו מסרים שהם, מסיבה זו או אחרת, די מוטלים בספק או שגויים לחלוטין.

אלה המבקשים להראות שהם המקור הלגיטימי לכל האמת, בסופו של דבר ייצרו ראיות המראות כי הם למעשה הונאה.

מי שמגיע ממקום של ספק ימצא סיבה נוספת לפקפק.

וכל זה היא המחשה נפלאה לאופן שבו חוק הבלבול חל על מסרים מתוקשרים. וזה נותן לך קצת תובנה כיצד זה עשוי לחול באופן כללי יותר. בעיקרו של דבר, אם מתבוננים על הרצון החופשי, אז לא ניתן לקחת את זכותך לספק. לא ניתן לקחת את זכותך לראות זאת בדרך אחרת. לא ניתן לקחת את זכותך ליצור אותה אחרת. לא ניתן לקחת את זכותך לבחור אחרת. תמיד צריך להיות מרחב לקצת כאוס וקצת בלבול.

אם אתה מסתכל על זה נכון אז זה דבר נפלא ויפה. המשמעות היא שתמיד יש לך אפשרויות. תמיד יש לך חופש. אתה תמיד יכול להביע את רצונך. היצירתיות יכולה להופיע בכל סיטואציה. ניסים יכולים לקרות. קסם יכול לקרות. פלא ותענוג יכולים לקרות. אתה יכול להשיג משהו אחר מהמצופה.

וזה חיוני. אם הכל היה קבוע ומסודר ומכיל, אז לא היה טעם לנסות לעשות דבר; התוצאה הייתה מובטחת ולא היה שום אתגר, שום למידה ושום צמיחה. ההתקדמות והחיים היו פוסקים.

אז הייתי מעודד אותך לחבק את המסתורין ולא לבוז לה. זה דבר מופלא ששום דבר אינו בטוח לחלוטין, קבוע ומסודר ומת. הכל תמיד חי ומשתנה ובזרימה ומלא הפתעות ומסתורין.

אבל נחזור לנקודה שהעלתי ... אולי עכשיו אתה תוכל לראות שהמאמץ להפוך את הדברים למוחשיים, לנסות למצוא הוכחה לדברינו ולדרוש שהם חייבים להיות **אמיתיים** לנצח, משיג את התוצאה ההפוכה.

ז: וואו. כן. אז אני מניח שעלי סוף סוף לוותר על חיפוש ההוכחות אה?

ש-א: הייתי אומר שמי שרוצה למצוא הוכחות, מעצם רצונו, מאשר שהוא מטיל ספק. שהוא מאמין שזה לא המצב. אם, כפי שטענתי, אתה יוצר את המציאות שלך, הרי שכל מחשבה שצצה תביא לתוצאה שיצוצו עדויות החופפים עם אותה מחשבה. כך, לא רק שזה ממחיש את חוק הבלבול, זה גם ממחיש שאתה בורא המציאות שלך (שהוא חוק אחר). אבל, יותר על כך בהמשך. התקדמנו די הרבה בנושא זה.

אם אוכל להחזיר את רכבת המחשבות לפסיה: טענתי שישנו מבנה תודעתי שנקרא מעטה אי-הידיעה, שהוא מורגש מאוד בהתנסויות שלך (אבל כמובן שהוא עובד כל כך טוב שאתה יכול אכן להטיל ספק שהוא גם קיים, אם תרצה). ההשלכות של מעטה זה הם שהאמת האחת הבסיסית ביותר של כל הבריאה, שהכול הוא אחד, אינה ניתנת להוכיח מעבר לכל ספק.

ז: אבל זה אומר שכל הדברים האלה שאמרת לי הם פשוט נקודת מבט אפשרית אחת, ממש כמו כל דבר אחר? שכל הפרספקטיבות תקפות באותה מידה?

ש-א: כן. בדיוק. לעולם אל תעמוד בשיפוט על אמונותיו או נקודות מבטיו של האחר. לעולם אל תניח ששלך תקפות יותר משלהם. אבל מה שאתה יכול **וצריך לעשות**, הוא לשאוף לשכלל או להתאים את נקודת המבט שלך ואת האמונות שלך כך שהם ישמשו אותך באופן מיטבי. בשיחותי איתך אני מתכוון לספק לך את ההבנות וההשקפות שלי. הם מועברים בכוונה הבלעדית שהם צריכים לסייע לך להעצים את עצמך, למצוא את עצמך ולזכור מי אתה **באמת**. וכך, למרות שאני מקווה מאוד שמה שתקרא כאן יועיל לך, עליך לחוקק את האמת שלך בעצמך בבחירתך לאמץ או לבטל את מה שמוצע. אם זה מהדהד איתך, אתה מוצא כאן אמת לעצמך - אתה למעשה יוצר את האמת שלך מתוך המידע שהוצג בפניך. אם זה לא מהדהד, אז אתה לא "טועה", האמת שלך פשוט לוקחת אותך לכיוון אחר משלי.

יש הרבה מערכות אמת העומדות לרשותך וכל אחת מהן תוביל אותך לדרך שונה וכולן תקפות באותה מידה. חלקם ישמשו אותך למשך זמן מה ואז כבר לא יהיו בעלי ערך, ככל שאתה והנסיבות שלך משתנים. חלקם יגרמו לך כאב ובסופו של דבר יאלצו אותך לשחרר אותם. אחרים ישמשו אותך לנצח שכן הם יביאו לך אהבה עצמית ושלווה פנימיים גדולים יותר במסעך הביתה לאיחוד מאושר עם האחדות של הכל.

ההזמנה שלי אליך ולקוראיך היא להתבונן היטב בפרספקטיבות המוצעות לך בשיחות אלה. אני מציע שהם מהסוג האחרון. הם חלק משירותי למציאות זו והם תרומתי לתהליך ההתעלות שמתרחש כעת. אבל בעיקר אני קורא לך לעקוב אחר ליבך ולסמוך על האמת והאינטואיציה שלך מעבר לכל המילים שתמצא בכל מקום ... כולל אלה כאן.

ז: הבנתי. תודה. אבל עכשיו אני מבולבל. אמרת שאתה הולך להוכיח אחדות. אבל כל מה שעשית היה לומר לי שזה לא יכול להיעשות בשל המעטה. מה זה נותן?

ש-א: אמרתי בעצם "להוכיח פחות או יותר", זוכר? ושאלת אותי למה "פחות או יותר". וזו הייתה תשובתי.

ז: אה. נכון. אז האם אנחנו עדיין מקבלים את ההוכחה שלנו פחות או יותר?

ש-א: כן, אתה כן. אבל זו נקודה טובה לנו לקחת פסק זמן. אנא קרא לשיחה זו, "מעטה אי-הידיעה". זהו החלק הראשון של הנושא, "מהי האחדות?" נמשיך מכאן בפגישה הבאה.

ז: בסדר, מדהים. אז בפגישה הבאה ...?

ש-א: בפגישה הבאה אנו יכולים להמשיך מההבנה שיש מעטה במקום שהופך את ההוכחה הישירה לבלתי אפשרית. עם זאת אביא כמה טיעונים טובים כדי להראות ש"הכל אחד". הקוראים יכולים להחליט בעצמם עד כמה זה קרוב להוכחה. כרגיל לא אנסה לעבור את המעטה.

ז: בסדר, נהדר. נתראה בפרק הבא!

* * * * *

4. הוכחה מדעית לאחדות

זינגדד: הי ש-א.

האם נוכל להמשיך לחקור את השאלה "האם יש הוכחה לאחדות?"

שמחה-אלוהית: כן, כמובן.

כזכור, נקודת הדיון של "מעטה אי-הידיעה" הייתה באמת לומר, לא, לא נוכל להוכיח שהכל אחד. לא במובן זה שנוכל להצהיר ושלא ניתן יהיה לטעון או להפריך. אבל נוכל לעלות כמה טיעונים חזקים במיוחד אשר יהדהדו עם הקורא או לא. חלק עשויים לרצות לקרוא לטיעונים הללו "הוכחה" בכך שהם מספקים להם סיבה מוצקה לדברים שהם כבר יודעים שהם נכונים; אחרים עשויים להחליט למצוא חורים בטיעוני ולהפריך אותם ולהגיד שהם אינם ההוכחה. שני אלה יהיו עמדות תקפות ואף אחד מהם לא יחריג את האחר. כל קורא יחליט בעצמו היכן טמונה האמת שלו.

ז: רק רגע, בבקשה. אני לא בטוח אם אני שמח מכל "האמת שלך" ו"האמת שלי" ו"כל האמיתות תקפות". האם המילה **אמת** אינה מרמזת שהיא **אמיתית**? אני מתכוון נכון לכולם?

ש-א: זה עשוי לרמוז לך. אם כן, אתה עומד להיתקע מהר מאוד ואתה תמצא את עצמך בסכסוך לא פוסק עם עצמך, החיים שלך ואחרים איתם אתה מתקשר.

אני רואה שאתה נאבק בזה. כבר נגענו בזה, אך אני אתייחס לזה שוב והפעם אציע הבנה עמוקה יותר.

התעקשות שיש רק אמת אחת שצריכה להיות תקפה מכל הפרספקטיבות היא התעקשות שאתה וכל אחד, בכל מקום, כולם צריכים להיות בעלי אותה נקודת מבט. מה שברור שלא יקרה. וגרוע מכך, התעקשות שיש רק אמת אחת פירושה שאין מקום לצמיחה ושינוי. אתה למעשה מתעקש שלכולם וכל מה שביקום כולו חייבים להיות בדיוק באותה חווית חיים כמוך. וזה גרוע מכך; גילית, האם לא, שכמה דברים שהאמנת מאוד שהם נכונים כשהיית צעיר יותר, תן לזה קצת זמן וקצת ניסיון חיים, הפכו פחות נכונים עבורך? דברים אחרים שלא היו נכונים לך אז, עכשיו הם כן. זו צמיחה. זה קורה לכולם. עכשיו, אם אתה מתעקש שכולם בכל מקום צריכים לחלוק איתך את אותה מערכת אמת אחת, אתה בעצם מתעקש שכולם, כולל אתה, חייבים להפסיק את כל ההתפתחות והצמיחה כך שנקודת המבט שלהם תישאר בדיוק כפי שהיא! ברור שזה לא יכול ולא יקרה. אבל מי שנחוש שזה אמור להיות כך, שהם צודקים ושכל האחרים חייבים להסכים איתם, מוצאים את עצמם כועסים מאוד על העולם סביבם בגלל שהוא "שגוי". לעתים קרובות הם חשים שעליהם להילחם עם כל העולם כדי "לתקן אותו" ולעשות ל"נכון" כדי שהוא יתאים לציפיותיהם. שלעולם לא יקרה. הוויות אלה יוצרות לעצמן עולם של כאב וקונפליקט שלא מסתיים עד שהן עצמן מתחילות לשחרר ולאפשר לכל האחרים לבטא את האמת האישית והייחודית שלהם.

אתה מבין, מה שאתה מאמין כנכון מבוסס על החוויות והמשוב שלך והמחשבות שלך לגבי אלה. אם אתה חווה משהו, אז אתה מאמין שהחוויה הזו אמיתית. לכן, באופן הגיוני, אם מישהו חווה משהו אחר, אז תהיה לו אמונה אחרת. כעת, אם שתי החוויות יתכנסו לדון באמונותיהן על החיים זו עם זו, תמצא כמה נשמות בוגרות פחות, כפי שרק תואר, שירצו להילחם זו עם זו כדי לנסות לכפות הסכם. לעומת זאת, נשמות בוגרות יותר יקבלו את ההבדל בין האמיתות. אבל המאסטר הוא זה שיבין שנקודת מבט אחרת היא מתנה המוצעת להם. שאל את עצמך "באילו נסיבות שני הדברים האלה יכולים להיות אמיתיים?" ואתה תתחיל לחשוב כמו מאסטר. ואז אתה תתחיל להגיע אל אמיתות נשגבות המאפשרות לך נקודת מבט גדולה יותר מזו שהשגת מההתנסויות שלך. אז אתה משיג צמיחה לא רק מההתנסויות שלך, אלא גם מהאחרים!

לדוגמה: השמיים שמעליכם כחולים. אם אמרתי לך שהם סגולים, אז איך אתה היית מגיב? כמו נשמה לא בוגרת שתגיד לי שאני משוגע, מולך שולל וטועה? כמו נשמה בוגרת שאולי מבינה שאני רואה דברים אחרת? או כמו מאסטר שעשוי להגיע לאמת הגדולה יותר: שיש שמים כחולים ושיש שמים סגולים, שאולי השמיים הם בצבע שהם כתוצאה ממצב הצבירה הגזי שלהם שהגיע מכוכב אחר עם אטמוספירה שונה. מבחינה הגיונית, כנראה שיש כל מיני צבעים **אחרים** של שמיים. "כמה נפלא, כמה מרגש!" המאסטר יסיק. כמה טוב יותר מוויכוח!

אני מציע מאוד, אם כן, שתבין שמה שאתה מאמין שהוא נכון, היא "האמת שלך". זה מה שנכון לך, לעת עתה. לא יותר. היה מוכן שהאמת שלך תשתנה. היה פתוח לעובדה שאמיתות הזולת נכונות עבורם כמו שהאמת שלך היא בשבילך. אתה תמצא שזו עמדה פסיכו-רוחנית די בריאה לנקוט בה. זה יאפשר לך להיות גמיש כשאתה מתמודד עם אחרים שיש להם נקודות מבט שונות משלך. וזה יאפשר לך להיות גמיש עם עצמך כשאתה גדל ובאופן בלתי נמנע מגלה שמה שהחזקת כנכון כבר לא משרת אותך. בדרך זו תאפשר צמיחה במינימום כאב. זה יביא לך שלום והרמוניה גדולים יותר אם תנקוט בעמדה זו. וזה יאפשר לך להתחיל לחשוב כמו מאסטר.

תקבל תובנה עמוקה בהרבה על כל נושא האמת בבוא העת כאשר תציג את הקוראים שלך בפני מקורבנו האהוב, החוויה המכונה 8. היא מתאימה מאוד לשיחה שכזו. אך עד אז, לצורך המשך הדיון הזה, אנא קבל שזו האמת שלי שלכל אחד ואחת יש נקודת מבט אחרת; כל אחד מחזיק מערכת שונה של דברים שיהיו נכונים.

ז: בסדר. העלת מקרה משכנע מאוד. אז אתה אומר שהאמת של אף אחד לא טובה יותר משל מישהו אחר?

ש-א: "טובה יותר"? זהו שיפוט ערכי חסר טעם. מה שאני אומר זה שהאמת של מישהו תקפה כמו כל אחד אחר אם היא משרתת אותם בדרך שהם נעים.

אני מציע לך שהאמת שלך היא הפיגומים עליהם אתה בונה את המציאות שלך. אמיתותיהם של אנשים מסוימים אינן מאפשרים מרחב לבנייה. אולי הפיגומים קטנים ומגבילים מדי. ואולי הם לא יציבים מבחינה מבנית וכל מה שמונח עליהם מאיים לקרוס אותם. מערכות אמת שכאלה יגרמו למי שמחזיק בהם כאב רוחני רב. לעומת זאת, אמיתות של אחרים שהם פשוטות, ברורות וחזקות במבנה שלהן. ניתן יהיה לבנות הרבה עליהן ללא קושי. מערכות אמת שכאלו יביאו תחושת שמחה רבה ואהבת חיים לאלה הנושאים אותן. וכך, מתיאור זה,

אתה עשוי לחשוב שברור שהסוג האחרון הוא "טוב יותר". אבל יש הרבה, הרבה, הרבה נשמות שמתגאות בכך שהן מחזיקות באמיתות הגורמות להן כאב. הן מחזיקות באמיתות האלה כי נכון להן לעשות זאת ... כי מה שהן מאמינות בו, הן אומרות, נכון עבורן. ומי אתה או אני שיגיד להן שהן טועות? עליהן להחליט בעצמן ועליהן לדבוק במה שנראה להן כנכון. כל אחת מהן חייבת, בפשטות, להחליט מה נכון לעצמה; מה מהדהד בהווייתה ו"טוב יותר" אינו נכנס לזה.

הסיבה לכך שאני נמצא כאן כעת בשיחות אלה היא: אני רוצה לשתף את מערכת האמת שלי איתך. האמונה העמוקה שלי היא שמה שיש לי להציע יכול להיות בעל ערך רב לכל מי שרוצה להתעלות בתודעתו, לכל מי שרוצה למצוא אהבה עצמית, אהבה לכולם ושלווה פנימית. אני כאן עכשיו בשיחות האלה אתך מציע את האמת שלי ככזו המובילה לתודעה של אחדות, לשלמות, לאהבה, לשלום ובסופו של דבר **לשמחה** האפשרית הגדולה ביותר. אני חושב שתגלה שזה יציע לך את "פיגומי האמת" עליהם אתה תוכל לבנות מציאות שהיא מאוד משמחת. אם נכון יהיה לך לשלב את מה שאשתף אתך במערכת האמת שלך, תגיע לגלות בעצמך עצמי מפואר, יפה, מופלא, שנמצא במצב של אחדות מאושרת עם כל היש. יוצר רב עוצמה שהוא לגמרי בהרמוניה עם כל היש ... עם אלוהים.

אני טוען, מניסיוני העצום, הרב-ממדי, שהנוף שאני מציע יקדם מסלול התעלות. כן, אתה יכול למצוא את הדרך שלך להתעלות דרך נתיבים אחרים. אבל מערכת האמת שאני מציע היא דרך **השמחה** והיא בהחלט דרך שמחה.

לכן, אני מציע את האמת שלי במתנה לכל מי שעשוי לקרוא עבודה זו. אבל העסקה היא כזו: אתה יכול לקחת מתנה זו או לעזוב אותה, כפי שהיא מתאימה לך. אתה יכול אפילו לקחת את הקטעים שאתה אוהב ולהשאיר את השאר. או שאתה יכול לקחת אותה, לנסות אותה למשך זמן מה, לראות אם אתה אוהב אותה ולהשליך אותה אם לא. כל מה שתראה לעשות עם המתנה של האמת שלי תלוי בך וזה בסדר מבחינתי. אבל אם אתה מקבל חלק כלשהו במתנה זו או את כל כולה, **אתה** אחראי לדברים שאתה מקבל לעצמך. הדבר שאתה לוקח הופך לשלך מכיוון שטענת אותה לעצמך. ואתה אחראי לעצמך, לאמת שלך ולהיותך.

ז: בסדר, תודה על ההסבר. והתנאים האלה הכי מקובלים עלי. ככה זה יהיה **וצריך להיות** אם כולנו ננהג כהוויות רוח בוגרות. שאנחנו יוצרים ובוחרים לעצמנו ... ואז לוקחים אחריות על הבחירות והיצירות שלנו. אז תודה לך.

אז בסדר, אני מאמין שאני סוף סוף מוכן לחבק לחלוטין את התפיסה שלכל אחד יש את האמת שלו. אמת זו היא דבר סובייקטיבי לחלוטין, הייחודי לכל נקודת מבט.

וכך, עם זאת, אולי נוכל להיכנס לנושא עצמו?

ש-א: טוב, בוא נעשה את זה. אמרתי שאני הולך להוכיח בערך כי אלוהים הוא אחד עם כל היש, נכון?

ז: נכון.

ש-א: ובכן, בכדי להתווכח, לרוב הכי קל לערוך ויכוח עם עמדה נגדית. אם אני רוצה להצהיר, "אלוהים הוא אחד עם כל היש", כנראה שהעמדה המנוגדת הקיצונית ביותר תהיה זו של האתאיסט. כאשר האתאיסטים מכחישים את עצם קיומו של אלוהים, לכן הם לא יקבלו דבר שאפשר לומר על אלוהים. נכון?

ז: נכון. זה יכול להיות די קשה להתווכח עם אתאיסט.

ש-א: זה נכון כי, בדרך כלל, אתאיסטים מתגאים בכך שהם הגיוניים מאוד ורציונליים. הם לא נכנסים לשטויות על סיפורי פיות שלא ניתן להוכיח אמפירית. הם טוענים שניתן להסביר את היקום ללא צורך באלוהים ומכיוון שאין שום הוכחה ישירה לאלוהים, מה לעזאזל כולם עושים עם כל השטויות של הדתות האלה? ועמדתם, בשל המעטה, היא כמובן די סבירה. אם אתה מתעקש כי אין שום דבר מעבר לדבר שיכול להיות מורגש ישירות על ידי החושים, אז זה בהחלט יכול להיראות כאילו אמונות רוחניות הן פשוט שטויות של אמונות טפלות.

ז: אז אתה לא יכול להוכיח את האחדות לכולם, נכון?

ש-א: חכה. לא כל כך מהר. יש לי המון אהבה וכבוד לאנשים בעלי שכל רציונאלי. השיטה המדעית היא דבר נפלא שהעמיקה את החוויה האנושית לאין ערוך. לא הייתי רוצה שנתחיל לשחק רמה חדשה לגמרי של המשחק רק כדי לעזוב את כל חברינו האתאיסטים כאן ברמה הזו. אז יש להם הפתעה קטנה. אתה רואה שהמעטה כבר מזמן דליל.

ז: מה זה אומר - המעטה דליל?

ש-א: זה אומר שזה בהדרגה הופך להיות יותר ויותר קל לחדור לתעלומה. לאט לאט ניתן לגלות יותר **שיש** למעשה אלוהים שכולם וכל דבר בכל מקום הוא חלק בלתי ניתן לחלוקה.

ז: **חכה רגע!** אז מה כל הדברים על המעטה ועד כמה זה חשוב? אם זה רעיון כל כך חס אז למה הוא נעלם?

ש-א: שאלה נהדרת! והנה התשובה: לא משנה כמה אתה אוהב משחק ולא משנה כמה חשוב הניסוי המדעי, משחקים וניסויים מדעיים כאחד תמיד מגיעים לסיום. בשלב מסוים העוסקים איתם יגידו, "יש לנו מה שרצינו מזה, בוא נעשה משהו אחר", נכון? ובכן, זו פרפרזה מאוד גסה של המצב הגדול יותר כאן. המשחק (או הניסוי) שהוא המציאות שלך נמצא בעיצומו של שינוי די קיצוני כך שבסופו של דבר ניתן יהיה להביא אותו לסוף אלגנטי ושמו.

אתה מבין, הוויות הרוח הגבוהות העוסקות בתכנון, ביצירה והתפתחות המתמשכת של מציאות זו הן הוויות נורא אוהבות. הן אוהבות אותך ולמעשה הן יודעות שהן **למעשה** אתה. לכן, למרות שיועד שהמשחק צריך להסתיים בסופו של דבר, הן רוצות לתת לכל אחד במערכת כל הזדמנות שיוכלו להתעורר בכדי שתהיה מוכן, חפץ ומסוגל לעזוב את המשחק הזה לפני שיתמוטט פנימה לתוך עצמו.

לכן, בעוד שהקונסטרוקציה של המעטה בעלת ערך פנטסטי, הוא גם כך שהשימושיות שלו היא בעיקר לאפשר למי שרוצה לשחק במשחק הזה לעשות זאת. הוא מאפשר כניסה להפרדה והוא גם מאפשר לך להישאר שם. כעת, ככל שיהיה רצוי לך להתעורר ולהעלות את עצמך לצפיפות גבוהה יותר של תודעה, ובסופו של דבר, לעזוב את המציאות הזו לגמרי, כך רצוי באותה מידה שהמעטה יהפוך לאט לאט לשקוף יותר ויותר. עם הזמן הוא פשוט יהפוך להיות דק יותר ויותר, עד שלבסוף, כולם פשוט יראו דרכו.

ז: ואם המעטה הוא זה שהופך את זה לבלתי אפשרי לדעת את האחדות, אז כשהוא הופך לשקוף פירושו שאי אפשר **שלא** לדעת את האחדות?

ש-א: הבחנה טובה, כן. האחדות היא האמת האולטימטיבית. לכן, כאשר המעטה שקוף, האחדות של הכל, פשוטו כמשמעו, תהיה הדבר הבולט ביותר בכל הקיום.

כאשר המעטה מוסר לחלוטין אז, בשבילך, תהיה רק אחדות ולא תהיה יותר הפרדה.

ז: אתה יודע, שמתני לב, אפילו בזמן הקצר של חיי, שהמעטה נעשה דליל. אני מגלה שיש יותר ויותר מודעות רוחנית "שם בחוץ" בעולם. נראה שיותר ויותר אנשים מתעוררים. ואני גם מגלה שזה הופך בהדרגה ליותר ויותר קל לקדם את הצמיחה הרוחנית שלי. ההתעלות שלי. האם זה אומר שכולם חווים זאת? האם אפילו אתאיסטים, למשל, יחוו עכשיו משהו דומה?

ש-א: לא. לא כולם ניגשים לדברים כמוך. כל הפרספקטיבות תקפות, זוכר. וכך, כמובן, אין שום דבר **רע** בעצם היותו אתאיסט. זוהי תגובה סבירה והגיונית לגמרי למציאות זו. ואתאיסט, מעצם הגדרתו, אינו תופס את עצמו כמי שעוסק ב"דרך רוחנית" כזו או אחרת. אך האתאיסט לא ייענש על נקיטת עמדה סבירה לחלוטין! לכל אחד **חייבת** להיות האפשרות להיות מסוגל לבחור לראות את האחדות וכך להתעלות לרמה גבוהה יותר של מציאות. אז איך האתאיסט חווה את דילול המעטה? ובכן, בוודאי, למי שמבסס את האתאיזם על השיטה המדעית והאמפיריזם, יש כמה אפשרויות מעניינות שנפתחות כעת. עם המעטה הדליל, המודעות לאחדות של כולם מתחילה כעת להיכנס לכל מיני אזורים שהיו אטומים בעבר. דרך נוספת לומר זאת היא שדברים שתמיד נותרו בלתי מוסברים, הופכים כעת למובנים בהקשר של התודעה המתפשטת של האחדות.

ז: במונחים מעשיים? מה זה אומר בדיוק?

ש-א: פירוש הדבר שמי שמנסה באמת להבין את העולם החומרי, אלו שבוחנים לעומק את טבע החומר, כוח הכבידה, האנרגיה, המרחב והאור (אם נזכיר כמה), יתחילו למצוא עדויות רבות יותר לאחדות הנצחית של הכל.

ז: באמת? איך?

ש-א: ובכן הניצוצות הראשונים היו שם כבר זמן מה. פיזיקאים העוסקים במכניקת הקוונטים משתדלים להבין את המציאות שלך על ידי הבנת אופי החומר בסדר גודל הקטן ביותר. אני יכול להמליץ מכל הלב שתמצא ספר טוב על מכניקת הקוונטים. מצא משהו שיסביר את כל זה במונחים פשוטים. או חקור את זה בכלי הנפלא הזה שנקרא האינטרנט. אתה תמצא את עצמך המום מהגילויים ומהשלכותיהם. אני אתן לך דוגמה אחת: פיזיקאים אלה, בניסיון להסביר מדוע חלקיקים תת-אטומיים מתנהגים כמו שהם, חשבו על התיאוריה המציעה כי שום תגובה קוונטית לא יכולה להתרחש מבלי שיש תודעה לצפות בה. במילים אחרות, התודעה קודמת לכל החומר. אם אתה סבור כי התגובה הקוונטית הראשונה ביקום שלך התרחשה ממש בתחילת "המפץ הגדול", אז בעצם הם אומרים שבטח היה שם "מישהו" לפני המפץ הגדול כדי לצפות בתגובה הראשונה הזו. וזה גם אומר שמאז המפץ הגדול כנראה הייתה שם תודעה לצפות בכל תגובה תת-אטומית שהתרחשה אי פעם.

אז מי - או מה - היית מציע שיכול להיות אותו שדה תודעתי עצום אשר הצליח להתבונן בכל תגובה אשר אי פעם קרתה, ואי פעם תקרה, המתרחשת היישר מסדר הגודל הקטן ביותר של מה שידוע לאנושות?

אם זה לא אלוהים, זה בטח משהו דומה לזה, נכון?

ז: זה מרתק!

ש-א: מאוד. והנה עוד אחד שאני רוצה לספר לך עליו. זה משהו שנקרא שדה אנרגיית נקודת האפס. הוא הוצע על ידי איינשטיין וכעת הוא מקובל למדי בחוגים המדעיים. בעיקרון הוא תיאור של "מצב הבסיס" של היקום שלך. יש שדה שנמצא בכל מקום, כל הזמן. זהו שדה של אנרגיה אינסופית. אבל בדרך כלל אינך יכול לזהות זאת מכיוון ובכן, הוא נמצא בכל מקום כל הזמן. לכן אתה יכול לאתר שדה זה רק על ידי היכרות עם הווריאציות בו.

ז: אני לא מבין?

ש-א: בסדר, איך האנלוגיה הזו: אם האוויר סביב דומם ובטמפרטורת הגוף, האם אתה עשוי להיות מודע לו?

ז: אני מניח שלא.

ש-א: אתה לא. אבל עצם חוסר היכולת שלך לתפוס אותו לא אומר שאתה לא, למעשה בתחתית אוקיינוס אדיר של מולקולות אוויר מסביבך ונערים מאות קילומטרים מעליך, הוא לוחץ עליך מכל הכיוונים. אתה אמור להיות מודע לכך שהוא לוחץ עליך כל הזמן. אבל אתה לא. בחלקו הגדול כי הוא לא משתנה.

אם יש שינוי בלחץ, משב רוח מתחיל להתערבב כדי להשוות את הלחץ הזה. ואז אתה מודע לזה. אם חל שינוי בטמפרטורה וגופך מתחיל לאבד או לקבל חום מהסביבה, אתה מרגיש זאת. אתה רואה? קשה לך באמת לזהות דבר שאין בו שונות כיוון שאין מה למדוד בפועל. לא ניתן לתפוס דברים קבועים.

ז: בסדר. אני מבין את זה. תודה.

ש-א: אז, שדה אנרגיית נקודת האפס הוא שדה של אנרגיה אינסופית שנמצאת בכל מקום, כל הזמן. הוא שם בכמות שווה, בחומר הצפוף ביותר בלב כוכב נופל כמו שהוא בכמעט וואקום מוחלט בחלל החיצון. הוא נמצא בכל מקום והוא אינסופי תמיד.

ז: אבל אם מדובר באנרגיה אינסופית והיא נמצאת בכל מקום, מדוע איננו יכולים להשתמש בה בכדי להניע את המכוניות והבתים שלנו? כאילו במקום דלק מאובנים או משהו?

ש-א: זה בהחלט אפשרי. יש בעיה קטנה ובעיה גדולה שמפריעה לך. הבעיה הקטנה היא לגלות טכנולוגיה מתאימה שתאפשר זאת והבעיה הגדולה בהרבה היא להביא את הטכנולוגיה הזו לקדמת הבמה מבלי שיהיו בעלי מניעים מסוימים שיעצרו אותך מלעשות זאת. אך זה סיר לחץ שנוי במחלוקת ואני לא ממש רוצה להקדיש לזה הרבה זמן. אני בעצם רק רוצה שתבין את המושג כדי שאוכל להעביר את הנקודה שלי.

ז: בסדר. אז אמרת שיש שדה אנרגיה אינסופי והוא בכל מקום כל הזמן ...

ש-א: נכון. זוכר בשיחה הקודמת שלנו גילינו שכל החומר הוא בעצם רק אנרגיה?

ז: אני זוכר.

ש-א: ובכן מה שאני רוצה לומר הוא שזה יהפוך להיות מוכח שהאנרגיה הזו, המרכיבה את כל החומר ביקום שלך, באה מהאנרגיה האינסופית של שדה אנרגיית נקודת האפס. אלה התנודות (כמו גלים או אדוות) בשדה זה המהוות את אבני הבניין הבסיסיים ביותר של החומר: חלקיקים תת אטומיים.

הבעיה עם זה היא שגלים אינם סטטיים. הם נעים סביב. והם מתערבבים זה בזה ומבטלים זה את זה.

ז: מדוע זו בעיה?

ש-א: מכיוון שזה היה קורה כל כך מהר וחוזר על עצמו ששום חומר לא היה מתהווה. חלקיקים תת-אטומיים היו מופיעים ואז נעלמים. לא היה אפילו אטום אחד ביקום. כל החומר שכעת **כבר** קיים בצורה של גופך, כוכב הלכת והיקום שלך פשוט היה מתפוגג לתוהו ובוהו וחוזר לאנרגיה של שדה נקודת האפס די מהר.

ז: למה?

ש-א: מכיוון שאם בסופו של דבר החומר מורכב מגלי אנרגיה, אז מה מונע מהגלים האלה להתפוגג? האם אתה יכול לראות את זה? אם החלקיקים התת-אטומיים המרכיבים יחד את גופך עשויים גלים, מדוע הגלים האלה פשוט לא נעלמים כמו שגלים עושים? או מדוע הפסגות והשקעים אינם מבטלים זה את זה וגורמים לחומר של גופך להתפוגג מקיום? במקום שזה יקרה, מדוע נראה שגופך נשאר קבוע?

מה שאני אומר זה שהמדענים שלך יבינו את שדה אנרגיית נקודת האפס כך שיהיה ברור שכל החומר מורכב בעיקרו מקשרי יחסים מורכבים בין תנודות בשדה זה. אך הם לא יוכלו להבין מדוע התנודות הללו נשארות יציבות. "אם הכל זה רק תנודות אנרגיה, מדוע הם לא קורסים לכאוס?" תהיה השאלה. וניכר שהם לא. הגוף הפיזי שלך הוא מערכת אנרגיה שכזו. וניכר לך שאתה שומר על מידת שלמות גופנית. גופך ממשיך להתקיים בצורה הצפויה מרגע לרגע מבלי ליפול לכאוס. אז זה אולי נראה בלתי הולם ומבלבל. אבל היופי בזה הוא בפתרון; כמו שאמרתי בעבר, הפיזיקאים התיאורטיים שלך כבר החלו לדבר מבחינת התודעה. ובכן, התודעה שוב תצטרך להיות מופעלת כאן. ההשערה האחת שתפתור את הבעיה ותמשיך להיות הגיונית תהיה כזו שמבינה כי החומר של היקום הפיזי שלך אינו מתפרק מכיוון שיש תוכנית אב לכל דבר במציאות שלך בממד גבוה יותר. פשוטו כמשמעו זה יציע שיש "מישהו" שיוצר (או מדמיון) כל אלמנט במציאות שלך ומחזיק את הדימוי (או התוכנית) בראשם היצירתית.

ז: אז אתה מציע שתוכנית האב הזו הקיימת בממד גבוה יותר משמשת כתבנית לתוכה אתה יכול לשפוך את החלקיקים התת-אטומיים האלה?

ש-א: לא, זו לא תהיה האנלוגיה הטובה ביותר. זה ידרוש עוד הסברים לפני שאצליח להגיע לאנלוגיה טובה. הדבר הראשון שאתה צריך להבין הוא שהגלים האלה לא עומדים בשקט. הם זורמים בלי סוף. לכן, במקום חשוב על התוכניות הללו כמכשול בזרם הגורם למערבולת בזרם ההוא. לדוגמה, אם אתה פותח ברז וצופה בזרם המים ואז מכניס את האצבע לזרם הזה, אתה יכול לשים לב מה קורה לזרם אחרי האצבע. אם תחזיק את האצבע דוממת, תהיה "צורה" לזרימת המים אחרי האצבע ו"צורה" זו תישאר יציבה וקבועה למדי. זאת למרות שהחומר (המים) המרכיב את הצורה נמצא בזרימה מתמדת. האם אתה עוקב אחרי זה?

ז: כן. זה הגיוני.

ש-א: ובכן, הרשה לי להחיל את האנלוגיה הזו. ישנן אדוות בשדה אנרגיית נקודת האפס. אדוות אלה גורמות לחלקיקים תת-אטומיים לצלוח למציאות שלך. ברמה הבסיסית ביותר נוצרות כמה תוכניות אב פשוטות הגורמות לחלקיקים תת-אטומיים אלה לנוע באופן הדומה לשזורים בריקוד. ברגע שהם נקשרים בצורה כזו הם יוצרים יחד חלקיקים כמו אלקטרונים ופרוטונים שיחד מרכיבים אטומים. חלקיקים תת-אטומיים מסוימים, כאשר הם כרוכים זה בזה בדרך אחת, עשויים לגרום להיווצרות אלקטרונים. אחרים, כאשר הם משולבים בדרך אחרת עשויים לגרום להיווצרות פרוטון. הכל קשור לאופן בו גורמים לחלקיקים תת-אטומיים אלה לקשרי גומלין זה עם זה.

ז: זה די קשה לי לדמיין.

ש-א: כן. אני מסביר דברים שעבורם אין לך כמעט שום מסגרת ייחוס. אם זה באמת מעניין אותך, עליך קודם לעשות מחקר על מה שאומרים המדענים שלך, כך שיהיה לנו יסוד עליו אנו יכולים לבנות. אני פשוט משתמש בזה כדי להמחיש נקודה פילוסופית.

ז: בסדר. המשך בבקשה.

ש-א: תודה. העניין הוא כזה, גם ברמת המציאות הבסיסית ביותר הזו יש אינטראקציה בין שני דברים דמויי אלוהים. האחד הוא שדה האנרגיה האינסופי שכונה שדה אנרגיית נקודת האפס. האחר היא התודעה, היוצרת את התבניות הגורמות לאנרגיה ליצור דפוסים יציבים היוצרים אשליה של חומר היקום שלך.

ז: אה. אז אתה אומר שבמשך הזמן, למי שצופה בהתלהבות בהתפתחות המדעית, יהיו עדויות לאלוהים?

ש-א: בהחלט זה יגרום להם לשאול כמה שאלות מעניינות מאוד! יהיה קשה יותר ויותר לא להסיק שהתודעה קיימת ללא תלות במוח האדם.

ז: בסדר, אבל עכשיו אני סקרן. מה קורה לאטומים לכך שהם הופכים בסופו של דבר לאנשים וכוכבי לכת וכוכבים וכאלה?

ש-א: אה. זהו סיפור ארוך ומורכב מאוד לעבור עליו. בהתחשב בעובדה שזה לא הכרחי לדיון זה, מכיוון שכבר העברתי את הנקודה שלי, אני פשוט אומר שיש תוכניות אב מורכבות יותר ויותר. אז תוכניות האב הראשונות מייצרות חלקיקים אטומיים. הסט הבא משתמש בערכה הקודמת לייצור אטומים. ואז מולקולות. ואז צורות מורכבות יותר. בעיקרון אני אומר שיש תוכניות אב, בתוך תוכניות אב בתוך תוכניות אב. ככל שתוכנית האב בסיסית יותר, כך היא משמשת לעיתים קרובות יותר בתוכניות אב מורכבות אחרות. גופך הוא יחסי גומלין מעוררי נפש של מספר גדול מאוד של תוכניות אב מכל מיני דרגות של מורכבויות. הרמה האחרונה והגבוהה ביותר של תוכנית האב מוחזקת על ידי גוף הרוח שלך. אבל גם זו שיחה נוספת ליום אחר.

ז: בסדר. אני אכתוב פתק להגיע לזה. אך לעת עתה אני רואה שהבהרת את נקודתך שהבנה מעמיקה של החומר המרכיב את גופנו ואת המציאות שלנו שהיא, כאמור, אינטראקציה בין תודעה לשדה אנרגיה אינסופי. מעולה! מה הלאה?

ש-א: לא כל כך מהר. אני לא ממש סיימתי עם הנושא הזה. יש עוד הבנה אחרת דמוית אלוהים מתוך כל זה.

ז: בסדר, דבר.

ש-א: בוא נחזור לאנלוגיה של זרם המים. זוכר שאמרתי שהזרם זורם מעבר ל"תוכנית האבי" והוא הופך לדפוס?

ז: כן.

ש-א: ובכן זה אומר שהתבנית היא סטטית אבל החומר **ההופך** את התבנית לא.

ז: כן. המים זורמים הלאה.

ש-א: נכון. אז מה זה אומר לך אם אני אומר שה"זרם" של שדה אנרגיית נקודת האפס עובר דרכך? אתה לא "נאחז בו" והוא לא שוכן בתוכך. זרם האדוות זורם ללא הרף מגופך ומחוצה לו. הסיבה היחידה שיש שם גוף בכלל היא מכיוון שגופך הוא המקום בו יש מפגש של כל תוכניות האב. תוכניות האב יציבות, האנרגיה עצמה לא.

ז: בסדר, זו מחשבה מוזרה. אבל עם כל הכבוד ... אז מה?

ש-א: חה! אז מה? אני אגיד לך "אז מה"! זה אומר שאין הפרדה בין גופך לכל דבר אחר ביקום. הגוף שלך וכל אדם ודבר אחר בכל היקום שלך הם כולם **אותו דבר**.

ז: וואו!

ש-א: כן! בוא נחזור לאנלוגיה של המים. אם היית מחזיק שתי צורות שונות בזרם המים, אחת מתחת לשניה, וראית שתי "צורות" של מערבולות שונות במים, היית רואה שהצורות שונות אך לא היית חושב עליהן כדברים "שונים", נכון?

ז: לא. זה רק מים, לא?

ש-א: נכון. וכך יש את הדבר השלישי דמוי אלוהים שיגרום לאנשים בעלי האופי המדעי לרגע של פליאה: יתברר שכל הדברים הם אחד. שום דבר שאתה יכול לצפות בו לא נפרד מכל דבר אחר. הכל רק דפוסים שונים באותו דבר אחד. ואותו דבר אחד זורם בלי סוף ובאופן רציף בכל דבר.

ז: וואו. זה די יפה.

ש-א: מה שלמעלה, הוא שלמטה. ומה שלמטה הוא שלמעלה. אתה רואה? אם אתה מוכן להסתכל באמת, אתה תראה את אלוהים בכל דבר. אבל המעטה הקשה זאת למדי. ועכשיו המעטה נעשה דליל וזה הופך להיות קל יותר ויותר לראות באמת. אני אומר שכעת ניתן להבחין, אך בזמן קצר מאוד עומדות להיות כותרות המגיעות מהקהילה המדעית אשר הולכות להצביע על דברים כאלה:

הכל זה אחד.

הכל מחובר זה לזה לחלוטין.

האחדות היא אינסופית ולא נגמרת.

זוהי אנרגיה אינסופית.

הכל הוא מתודעה.

התודעה חודרת לכל הדברים בכל מקום.

התודעה גדולה מ, וקיימת לפני חומר

ז: וואו! אלה כמה הצהרות יפהפיות דמוי אלוהים. דברים מיסטיים למדי.

ש-א: כן. וזה מה שכבר מתחיל להגיע מהמדע. אני אומר שזה יגדל דרמטית בקרוב.

ז: בסדר אז ... רק לשם הבהרה. אתה אומר ששדה אנרגיית נקודת האפס הוא אלוהים?

ש-א: אני אומר שהוא חלק בלתי נפרד מאלוהים. וכמו בכל החלקים הבלתי נראים, הוא אינו יכול שלא להיכשל ברבים מתכונותיו של אלוהים. זו הסיבה שאם אתה לומד את זה ומבין זאת, תתחיל להבחין בתכונות האלה.

ז: אה. ומי יוצר את כל תוכניות האב שדיברת עליהם?

ש-א: הוויות יוצרות שונות העובדות ברמות יצירה שונות. אתה וכל מי שאיתך שם על כדור הארץ עוסקים בהחזקה של הרבה תוכניות אב. אתה פשוט עדיין לא יודע את זה. אך שוב, אתה ויוצרי המציאות הזו הם גם חלקים בלתי ניתנים לחלוקה באלוהים.

ז: ... וכמו בכל החלקים הבלתי ניתנים לחלוקה, איננו יכולים שלא להיות בעלי חלק מהמאפיינים של אלוהים, נכון?

ש-א: בדיוק! האם לא נאמר שאתה נבראת בצלם אלוהים? מה זה אומר? שלא אלוהים יש שתי זרועות ושתי רגליים וכן הלאה? לא. זה לראות את הדבר בדרך הלא נכונה. פירושו שאפשר לראות את מה שאלוהים משתקף במה שאתה. אתה תודעה. אתה יוצר. אתה אינסופי ואלמותי. **אתה** אחד עם כל היש. וכן הלאה וכן הלאה.

ז: וואוו! וזה יבוא מהמדע?

ש-א: לא. המדע יאפשר לראות דברים בצורה כזו, עבור מי שבוחר בהם. תמיד ניתן יהיה לראות את הדברים בדרך אחרת. כפי שכבר דנו בהרחבה, כל עוד המעטה נמשך, לעולם לא תהיה הוכחה למשהו כזה שאי אפשר לפקפק או להכחיש אותו לחלוטין. **חייב** שיהיו מחשבות חדשות. כך ההוויות יוצרות לעצמן כל וריאציה של מציאות שהן רוצות לחקור. אז המדענים שלך ימצאו את עצמם מוצגים עם כל מיני נתונים חדשים ומעניינים על היקום הפיזי שלך. יהיו הרבה השערות תיאורטיות אפשריות שיסבירו נתונים אלה. מה שאני אומר כאן הוא שהמודל הכולל תודעה ואחדות של הכל לא רק יתאפשר אלא גם יספק השערה מספקת ביותר. זה יהיה הגיוני והנתונים יתאימו לדגם באופן פשוט ואלגנטי. אני גם אומר שאפשר יהיה לפקפק בכך ולהמשיך לחפש השערות אחרות. חלק מהאחרים האלה יהיו מבטיחים, אך בכדי לגרום להם לעבוד, ההשערה תמשיך לדרוש רמות מורכבות יותר ויותר. וזה בסדר אם אתה אוהב מורכבות.

השורה התחתונה כאן היא זו: מי שיש לו מחשבה אנליטית ביותר, אלה שהם הגיוניים בקפדנות, רציונליים ומדעיים מטבעם, אלה שבחרו לומר שהם אתאיסטים כי אין שום עדות לאלוהים - אני אומר עכשיו - עבור **אלה** תהיה ההזדמנות לראות את אלוהים בראיות. הם יוכלו לעקוב אחר המודלים המתמטיים ולמצוא למעשה עדויות לאלוהים שהוא אחד עם כל היש.

ז: זה פנטסטי. מתי זה יקרה?

ש-א: זה כבר קורה. זה ממשיך להתגלות בזמן שאנחנו מדברים במוחם ובמעבדותיהם של מדעני כוכב הלכת שלך. חלק מזה כבר דווח בחוגים המדעיים. עוד יבואו. אבל אנא הקשב היטב: העניין הוא שכולם יוכלו **לבחור**. אם תבחר להיות פתוח לזה, תמצאו יותר ויותר עדויות לתודעת יוצר בלתי פוסקת, נצחית, ומאחדת. בשביל אלוהים. אבל אם אתה מעוניין לשחק סיבוב נוסף באותו משחק דואליות ישן, אתה עלול לדחות זאת ולבחור לא לראות בזה הוכחה.

לכל אחד יש רצון חופשי. ואם מישהו חפץ לשמור על תודעתו בדואליות, יש להם כל זכות לעשות זאת. אם הם לא יראו את האור שמוצע, אז הוא לא ייגע בהם. וזה בסדר.

ז: האם הם אבודים?

ש-א: לא! אף אחד ושום דבר לא אבוד! הכל כבר אחד. תמיד היה ותמיד יהיה. אתם, בדואליות, הם היבטים של האחד שבחרתם לשכוח זאת. זו לא הייתה "טעות" מצידך; זה מה שהיית אמור לעשות. ועכשיו כשחלקכם בוחרים לזכור שאתם אחד, זה לא הופך את השאר, מי שלא בוחר לזכור, גם ל"מוטעה". כמו שמעולם לא אבדת בדואליות בעבר של חייך (גם אם זה הרגיש לך ככה), כך גם אחרים שאינם, כרגע, זוכרים מי הם באמת, גם לא אבודים. כולם יזכרו בזמן הנכון האלוהי המושלם. כשהם מוכנים.

ז: בסדר. אז אני חושב שאני מבין את זה. זה יהפוך ליותר ויותר אפשרי להפוך למודע, דרך המדע, לאחדותם של כולם ולתודעה המאחדת הבסיסית שממנה כל הדברים נובעים. ואז, כמו עכשיו, כל אדם יוכל לבחור לקבל נקודת מבט זו או לא. ואין שום שיפוט כך או כך. ההבדל הוא בכך שהחזקת נקודת מבט זו תוביל אותך לכיוון ההתעלות ואילו נקודת מבט אחרת תאפשר לך להישאר בדואליות.

ש-א: כן. זה סיכום טוב מספיק.

ז: אבל מה עם הטיפוסים הלא מדעיים? אני מתכוון שיש הרבה מאוד אנשים על כדור הארץ שלא יגעו בתחום של המבנים התיאורטיים הנדירים למדי של מכניקת הקוונטים, נכון?

ש-א: נכון. בהתחלה של נושא זה אמרתי שאני מתכוון להשתמש בעמדה המדעית / הרציונאלית / האתאיסטית ככלי כדי לטעון את טענתי. בשלב הבא אני הולך להשתמש בעמדה הדתית. אבל זה מספיק לעת עתה. ניקח הפסקה כאן נמשיך שוב בשיחתנו הבאה, שנכנה אותה "הוכחה דתית לאחדות".

ז: אני מצפה לזה ...

* * * * *

5. הוכחה דתית לאחדות

זינגדד: ש-א, אני מבין את זה שאנחנו לא מתכוונים "להוכיח" את האחדות של הכל מעבר לכל ספק מבחינה דתית, גם כן?

שמחה-אלוהית: לא, אתה צודק. זה לא משנה איך מישהו יתייחס לזה, לאנשים תמיד תהיה הזכות והיכולת לפקפק או לבחור אחרת. זה ממש לא על השתקת דעות אחרות. מדובר על הצגת השקפה שאתה וקוראיך יכולים לבחור לקבל אם היא מהדהדת עם ליבך. התייחסתי בעבר לכך מנקודת המבט האתאיסטית / מדעית, לא מכיוון שאני רוצה בשום צורה לתקוף או לשכנע אנשים כאלה. בכלל לא. פשוט משום שצריך נקודת התחלה שממנה ניתן לטעון טיעון משכנע. ועכשיו אני הולך לעשות זאת שוב. אני עומד לעמוד במקום אחר ולהעלות את אותו טיעון מנקודת מבט אחרת זו. נקודת מבט חדשה זו היא זו של הדת המאורגנת. לענייני, אחלק את הדתות לשתי קבוצות: אלה הרואים באלוהים נפרדים מהעצמי וכאלה הרואים את העצמי כאחד עם האל. הקבוצה האחרונה כבר מסכימה עם הנקודה שאני אעלה כאן, כך שנוכל, לצורך שיח זה, פשוט לתת להם להיות. לכן אשתמש באמונה הקודמת כעמדת התחלה: התפיסה שיש אלוהים אבל שאלוהים נפרד מ, מחוץ ל, לבריאתו שלו.

ברצוני להציע התבוננויות מסוימות: אם מישהו כבר מאמין בהוויה עליונה כל יכולה, הוויה יוצרת עליונה, הייתי מעלה את הטענה הבאה. בהיותה כל יכולה, הבורא העליון יכול לעשות מה שזה רוצה, נכון?

ז: אממ. רק רגע בבקשה. אני לא בטוח אם אני באמת מרוצה מהתווית "זה" עבור אלוהים.

ש-א: כן. אני יודע. אני מצטער. יש לך אסוציאציות תרבותיות ש"זה" איכשהו נחות מ"הוא" או "היא". ובכן אני חושש שאני לא מתכוון לחדור לאסוציאציות האלה. לבורא העליון אין מגדר. זה הרבה, הרבה מעבר לסוגיות קטנוניות כאלה. זה שניהם, ואף אחד מהם, והרבה מעבר למגדר. אז, עד שיש מילה טובה יותר בשפה האנגלית המסמלת "הוא, היא וזה וכל מגדר אחר שיכול להיות בכל הבריאה, וכל אלה, ואף אחד מהם," אז אני הולך להישאר עם השימוש ב"זה". זה במידה רבה ההפך מגנאי. הגבלת אלוהים למגדר אחד היא גנאי הרבה יותר בעיניי. אך כהנהון לרגישויות הנעלבים, נשתמש באות גדולה במילה באנגלית לזה, האם זה בסדר?

ז: כן, מושלם, תודה. אבל בהתחשב בעובדה שכבר הפרעתי ונתפסתי לקטנות, מה עם התווית "אלוהים"? כלומר, האם זה לא מרמז על נקודת מבט דתית אחת? האם לא עלינו לומר "מקור" או ... משהו פחות מגביל?

ש-א: אוווקי. בוא נטפל במהירות גם בזה. שום שם או תווית שתוכל לבחור להמציא אי פעם תספיק. תווית היא מעצם טבעה צמצום. זה לא כולל את כל מה שזה לא. שום תווית לעולם לא תעשה את העבודה בתיאור אלוהים משום שאלוהים זה הכל ועם זאת יותר מזה. אלוהים זה מעבר להבנה ותיאור מוחלט. לכן עלינו פשוט לבחור לשתוק בנושא אלוהים כליל כי כל מה שאתה יכול לומר על אלוהים הוא צמצום האמת. ללא שמות וללא תיאורים וללא ניסיונות להבין. אבל זה יהיה מטופש. בוודאי שעלינו לפחות לנסות עם מה שיש לנו לתפוס את אלוהים?

להתחיל ולהמשיך לשפר את ההבנה שלנו ככל שיכולותינו להבין גוברות? ומכיוון שאתה על פני כדור הארץ משתמש בשפה כדי לתקשר ולפתח את מחשבותיך, עלינו למצוא **איזושהיא** מילה לאלוהים. אם אנו נאסור את כל המילים, איננו יכולים לדבר על זה. ואם נמצא מונח תיאורי אז זה גרוע עוד יותר, מכיוון שהוא מגביל עוד יותר. לכן, מתוך אינטרס פשוט לאפשר לשיחה לקרות, אני פשוט בוחר את השם שיש לו את התהודה הגדולה ביותר בתרבות בה אתה חי כיום. אם הייתי מדבר על הזילאזוג הגדול (או כל שם מומצא אחר), היית אומר "מי?" אם כן, אם אני מתחיל לדבר על אלוהים, אתה יודע על מי אני מדבר, גם אם לאחר מכן עלי להבהיר מהי השקפת דעתי על אלוהים. וזה **בדיוק** מה שאני עושה כרגע. אם השקפתך על אלוהים היא שזה נפרד מאיתנו, אז אני כאן אומר לך מהי השקפתי על אלוהים, והיא שזה אחד איתנו וכל היש. אז אני אשתמש בשם "אלוהים" ועם הזמן תבין למה אני מתכוון בשם הזה. אם הקוראים שלך מעדיפים מונח אחר, אז אני מבקש בענווה את חופש הפעולה שלהם בעניין זה.

ז: בסדר, הבנתי. תודה על ההבהרה והתנצלותי על ההפרעה. האם נוכל בבקשה לחזור שוב למקום בו הפסקנו?

ש-א: כן, בהחלט. הערתי כי אם אלוהים כל יכול, אז אלוהים יכול לעשות ככל העולה על רוחו וליצור כל מה שירצה, נכון?

ז: נכון.

ש-א: אז, אם הוויה כזו רוצה לחוות את העולם מנקודת המבט שלך, זה יכול. למעשה זה יכול היה, אם זה היה רוצה, לחוות את העולם מנקודת המבט של כל יצור חי **בו זמנית**, האם זה לא יכול?

ז: כן. אני מניח שהמילה "כל יכול" פחות או יותר פירושה שאינך מוגבל. אתה יכול לעשות הכל. כולל, אני בטוח, לראות הכל מכל נקודת מבט.

ש-א: אז השאלה היחידה תהיה **אם** אלוהים ירצה בכך. האם אלוהים ירצה לראות את הדברים בדיוק כפי שאתה (וכל אחד אחר) רואה או שאלוהים ירצה לראות את הבריאה "מלמעלה" או ממצב "נפרד"? אני אענה על השאלה כך: מה נקודת המבט האוהבת ביותר עבור אלוהים לקחת? באיזו נקודת מבט היה אלוהים מחזיק אשר היה מעניק לאלוהים את הכי הרבה אהבה וחמלה עבורך? ברור שבכדי שאלוהים יבין אותך **באמת**, אלוהים היה צריך להיות מוכן לחוות את החיים **כמוך**. אחרת אלוהים היה עומד מחוץ לעצמך ומסתכל על כל נקודות החולשה והגישושים הקטנים שלך ופשוט רואה אותך כפגום ושבור. אבל אם אלוהים חווה את העולם דרכך, **כמוך**, אז בוודאי שאלוהים לא יכול להיות אלא מלא חמלה ואהבה כלפיך. אז אני מציג בפניך בחירה: האם אתה מאמין שאלוהים אוהב או לא? אני אטען בתוקף שאלוהים **זה** אהבה. ואני מציג בפניך את האמת הפשוטה שהבחירה האוהבת ביותר עבור אלוהים היא שאלוהים לא רואה את עצמו כנפרד ממך. אבל אם אלוהים רק בחר לראות דברים דרך העיניים שלך, אבל עדיין **יודע** שזה אלוהים, אז **לא** תיהיה הנקודת מבט שלך. נקודת המבט שלך היא **בדיוק** כמו שהיא נראית עבורך. אני אומר שהדבר הכי אוהב לאלוהים לעשות הוא להחזיק **בדיוק** את נקודת המבט שלך גם כן. אלוהים מכך חווה את העולם דרכך **כמוך**! אפילו כשאתה לא יודע על קיומו של אלוהים או מאמין באלוהים או כל דבר אחר. אלוהים עדיין כך. ובכל נקודת מבט אפשרית אחרת. אז אלוהים אינו נכנס רק לפרספקטיבות אדוקות ו"אלוהיות" מסוימות כאשר הם מתנהגים טוב! לא. זו אהבה מותנית. ואני אומר שאלוהים **זה** אהבה ללא תנאים.

ז: אתה אומר את זה. אבל האם אתה יכול להוכיח את זה ... שאלוהים אוהב אותנו ללא תנאים.

ש-א: שוב, אני יכול רק לומר טיעון חזק. אתה תאמין במה שאתה רוצה. אבל אם אתה מאמין שאלוהים הוא כל יכול וכל יודע, אתה, בהגדרה, מסכים איתי.

ז: הא? איך?

ש-א: כל יכול פירושו נוכח בכל נקודה. אין שום מקום שבו אלוהים אינו נמצא. כולל, כמובן, היכן שאתה נמצא. כעת, אם תרחיב את הבנת המיקום שלך, תבין שאתה לא רק גיאוגרפית במיקום הנוכחי שלך, אתה גם נמצא מבחינה רוחנית באותו מיקום. מבחינה רוחנית אתה נמצא איפה שאתה כתוצאה מהאמונות והרעיונות שיש לך לגבי עצמך, החיים ואלוהים. ובכן, אלוהים הוא כל יכול. המשמעות היא שאלוהים נמצא גם באותו מיקום מדויק איתך ובכל מקום אחר עם כל הוויה ודבר אחר בכל היש.

ז: הממ. נקודה טובה.

ש-א: וכל יודע פירושו "כל הידיעה". אתה יודע איך זה להיות כלב?

ז: לא ... לא ממש.

ש-א: אבל יש לך כלבים שגרים איתך בבית. אתה אוהב אותם כמו ילדים. אתה צופה בכל מה שהם עושים ולעתים קרובות חוקר את האינטראקציות והתהליכים שלהם בעניין רב. למה אתה לא יודע איך זה להיות כלב?

ז: מכיוון שאני בן אדם! אין לי שום ידע על היותי כלב מעולם!

ש-א: אה אה! כדי לדעת באמת איך זה להיות מישהו, אתה צריך להיות המישהו הזה. אחרת אתה רק יודע משהו על ההוויה הזו. עכשיו זה אותו דבר עם אלוהים. אם אלוהים באמת כל יודע, אלוהים לא יכול רק לדעת עליך. אם אלוהים מתבונן בך מבחוץ, אז אלוהים לעולם לא יידע איך זה להיות אתה. אז במקום זאת אלוהים עושה זאת: אלוהים זה אתה.

ז: אבל ... האם זו לא עמדה אגואיסטית עד כדי גיחוך לנקוט - שאני אלוהים? אני מתכוון שאלוהים כל כך גדול ו ...

ש-א: לא. זה לא יכול להיות אגואיסטי לטעון לעצמך את מה שאתה גם טוען לכולם. למעשה אני טוען כך לגבי כל חיה, צמח, חרק, אבן, מולקולה, אטום ... אתה מבין את הרעיון. מנקודת מבט זו אני אומר שאתה גדול כמו היקום אבל גם גדול כמו אמבה. זה נשמע כמו אגואיזם? עמדה זו גורמת לך להיות לא גדול ולא קטן מכל הוויה אחרת בכל היש. אבל זה עושה את אלוהים גדול **בהרבה**.

ז: איך זה?

ש-א: ברור שאלוהים עם נקודות מבט אינסופיות שנמצא בכל מקום וכל יודע ובעל כוח ויכולת אינסופיים גדול יותר מאלוהים שמחזיק רק בפרספקטיבות מסוימות ויכול לחיות רק מחוץ לך עד שתעשה דברים "טובים וקדושים" מסוימים.

ז: הממ. טיעון טוב נוסף.

ש-א: אז, אני מציג בפניך חידה. אם אלוהים כל יכול ואם אלוהים זה אהבה, נראה שאלוהים חייב להיות אחד איתך. ואם אלוהים כל יודע, אז אלוהים חייב להיות אחד איתך. ואם אלוהים נמצא בכל מקום, אז אלוהים חייב להיות אחד איתך.

אז, עכשיו הבחירה שלך. האם אתה רוצה לוותר על אמונך בתכונות אלה של אלוהים? האם אתה מעדיף להאמין שאלוהים פחות מהדברים האלה?

האם אתה רוצה לומר שאלוהים אינו כל יכול, איננו אהבה, אינו כל יודע ואינו יכול להיות בכל מקום? או שאתה רוצה לקבל את האמת הבלתי נמנעת שאלוהים הוא אחד עם הכל ... כולל אותך וכל אחד מהקוראים שלך, כמוכן?

ז: אני בטוח שיש טיעונים אחרים.

ש-א: אתה צודק! תמיד יש טיעונים אחרים מכיוון שתמיד יש מקום לפקפק או ליצור נקודת מבט אחרת. זו בחירת הרצון החופשי שלך שנכנסת לשחק. ואם זה הכיוון שלך מוביל אותך, עליך, כמוכן, ללכת לפי האמת שלך. אני לא כאן כדי לומר לך מה חייבת להיות האמת שלך. אני כאן כדי לומר לך מהי האמת שלי. אני מעלה את דעתי ואני תומך בזה. ואז אתה יכול להחליט.

ז: לא, חכה רגע. מה שאני רוצה להגיע אליו זה שאמרת טענה די חזקה שאלוהים מחזיק בכל הפרספקטיבות. אני יכול להסכים שזה יכול להיות שאלוהים מסוגל לדעת בדיוק איך זה להיות אני ולחוות דברים בדיוק כמו שחוויתי וכל הדברים האלה. אבל זה לא אותו דבר כמו לומר שאלוהים הוא אחד איתי.

ש-א: איך זה לא?

ז: טוב, אממ ... מה אם אלוהים סוג של נתפס על ידי במוחי ... אתה יודע?

ש-א: לא. או שאלוהים זה אתה החווה את חייך בדיוק כפי שאתה חווה אותם, או שהחווה של אלוהים מחייך שונה משלך. אתה לא יכול לקבל את שני הכיוונים. לא משנה כמה קטן ההבדל, כל הפרדה שהיא תפר את כללי – יודע כל ונמצא בכל מקום. אבל, כמו שאמרתי, אנו יכולים להמשיך לרכוב על הפוני הזה סביב ולמצוא נקודות קטנות לוויכוח אם נרצה בכך.

ז: לא, אני יכול לראות את זה. אני מקבל את מה שאתה אומר. זה הגיוני לחלוטין וזה **אכן** מהדהד גם בלבי. אבל יש משהו שאני לא ממש מבין: מדוע אלוהים עושה זאת? זה נראה כמו דבר מורכב להפליא לעשות ... ליצור את כל היקום הזה ולמלא אותו עם מי יודע כמה טריליוני חלקיקים משלך, שאף אחד מהם לא יודע שהם אתה. למה ללכת לכל המאמץ הזה? בשביל מה כל זה?

ש-א: זוכר את המשל בפרק 3? על המלך ששתה את שיקוי השכחה? ובכן, זה בערך ככה. אלוהים עוסק בתהליך אינסופי של יצירה עצמית וגילוי עצמי.

"איך זה היה אם הייתי **ככה**?" היא השאלה היוצרת הוויה חדשה ... או יקום חדש לגמרי. המסע אל השכחה, שקורה כאן במציאות זו, הוא אמצעי אפשרי אחד לגילוי עצמי.

"איך זה היה אם לא הייתי יודע מי או מה אני באמת?" מוביל למספר רב של מציאויות. זה אחד מהם. המציאויות היא השאלה. אתה, כל אחד מכם, היא תשובה אפשרית אחת.

"אני מה שקורה לאלוהים בתנאים **האלה**", היא התשובה שאתה עסוק להשיבה.

ז: בסדר ... אז אני אחד עם אלוהים וכולנו גם כן. ואנחנו עוסקים במסע של גילוי עצמי. על ידי העיסוק במסע האישי שלי בגילוי עצמי אני מביא יותר ידע עצמי להכל.

ש-א: טוב! כן! אם תרצה לגלות את אלוהים, המקום הטוב ביותר להתחיל בו הוא לגלות את עצמך.

ז: הממ. אני מבין את ההיגיון אבל ... זה נראה נורא ... אני מתכוון ... האם אנשים לא יראו בזה קצת חילול-השם?

ש-א: אה, בטח! אבל אז יש מי שימצא את עצם הרעיון של שיחה זו לחילול-השם. תסתכל חזק מספיק ותמצא מישהו שיתייג להיות סתם מאושר בחילול השם. לכן אינני יכול להדאיג את עצמי במה שאחרים יבחרו לחשוב או להאמין. עבור עצמי, אני מוצא שכל מושג חילול השם הוא חסר משמעות. מגוחך לחשוב שאתה מסוגל לפגוע באלוהים או לפגוע ברגשותיו של אלוהים. אתה בהחלט יכול להחזיק אמונות ודעות שיכולות לפגוע בך. וגם, מחשבות שנאה על אלוהים, לדוגמה, יעשו זאת. אבל בהינתן מספיק זמן וקצת הדרכה אוהבת, בסופו של דבר כל ההוויות מחליטות שהן לא אוהבות לפגוע בעצמן ואז הן מפסיקות לעשות זאת ובחורות במקום זאת משהו מועיל יותר. משהו שמביא להן שלווה, אהבה ושמחה. ואהבת אלוהים בהחלט תעשה זאת. אלוהים יודע זאת. אלוהים רואה אותך כפי שאתה באמת. אינך יכול לעשות או לומר דבר קטן ורגעי שיכול להעליב את אלוהים. זה למעשה בלתי אפשרי לחלוטין מכיוון שאלוהים, בהיותו אינסופי, פשוט גדול מזה.

ז: אז מה אם כן הוא חילול השם? אם אי אפשר להעליב את אלוהים, מדוע יש לנו אפילו את המילה הזו?

ש-א: הרעיון של חילול השם הוא בדיה שחלק משתמשים בו בכדי לשלוט באחרים באמצעות פחד. זה מתוארך לתקופות הקדומות ביותר בהן שאמאנים ורופאים-מכשפים היו אומרים לשבט שהם צריכים להתנהג בדרכים מסוימות או שהאלים לא יהיו שמחים ואז יהיה יבול גרוע ... או רעיון דומה. זה בדיוק אותו רעיון שמוצג בפניך בחברה שלך על ידי רשויות דתיות הדורשות ממך לחשוב, להאמין ולנהוג בצורה מסוימת ולומר רק דברים מסוימים שאושרו. אם אתה יוצא מחוץ לתחום שהם הציבו לך אז, הם אומרים לך, אתה מרגיז את אלוהים אשר אז יקשה על חיידך או אפילו יכה אותך במגפה ויגרום לך למות. ואז, כמובן, יגרום לך להתייגר בייסורים לנצח נצחים. זה אותו סיפור של מניפולציה ושליטה שוב ושוב. ההבדל היחיד הוא שהדתות החדשות יותר יתכן וקצת יותר אכזריות ואלים בעונשם המדומיין למי שלא עושה כפי שהם דורשים. אבל לא זה משנה. הכל שגוי באותה מידה. אלוהים לא יוצר חוקים מצומצמים עבורך לציית. אלוהים במקום זאת נותן לך רצון חופשי. אלוהים הוא לא ילד רגזן שישתולל מזעם כאשר אתה תיקח את ההצעה של הרצון החופשי. אלוהים לא נקמני, סדיסט אכזרי שיפגע בך בגלל שביצעת שגיאות שיפוט אנושיות נורמליות מאוד. אתה פוגע בעצמך בגלל השגיאות הללו, ומובטח לחלוטין, שתלמד מהטעויות שלך בסופו של דבר, כעבור כמה זמן, ותקבל החלטות טובות יותר. אז מה הטעם בלהעניש אותך? ענישה לא מלמדת אותך דבר. לאפשר לך להשיג בדיוק את מה שיצרת זה מה שמלמד אותך. אלוהים בוודאי אינו לא ערני, בור או לא מודע. אלוהים לא יעשה את מה שלא עובד.

כל הרעיון של חילול השם ועונש אלוהי אינו רק ללא בסיס, הוא גם מנוגד ישירות למה הוא אלוהים וכיצד יתנהג אלוהים. אלוהים הוא אחד איתך ואלוהים הוא מעבר לרצון לשנוא או להעניש את עצמו.

אם יש דבר כזה חילול השם, זה צריך להציע שיש דבר כזה חילול השם (הוא מחיידך)

ז: בסדר. אני מוכן לקבל את זה. אז ברור שזו לא מחשבה של חילול לחשוב שהמקום הטוב ביותר לגלות את אלוהים הוא להסתכל בתוך ליבי?

ש-א: זה בהחלט לא! אני אזכיר לך שוב את אחד המועדפים הקודמים שלי: האם לא נאמר שאתה נבראת בצלם אלוהים? האם זו לא דרך נוספת לומר "אם אתה רוצה לראות דימוי של אלוהים ... אז התבונן בעצמך!"

ז: אה. כן. אני מניח שכך.

ש-א: שוב. אני לא מתכוון רק לגוף הפיזי שלך. אני מתכוון לזה שאתה באמת. המהות האמיתית והעמוקה ביותר שלך. ואם זה כך, אז נובע מכך שהשאיפה להבנה אמיתית ועמוקה של מהותך העמוקה ביותר היא שאיפה להכיר את אלוהים.

ז: אה! זה הגיוני. אבל כולנו אלוהים. אני מתכוון שהכל. אז מדוע אני לא יכול להתחיל לגלות את אלוהים בכך שאני מסתכל סביבי על אדם אחר או על הטבע או משהו כזה?

ש-א: אתה יכול לנסות את זה. וזה יעבוד במידה והתבוננות בסביבתך תעזור לך למצוא הבנה רבה יותר על עצמך. אתה מבין, אינך יכול להבין משהו באחר אם לא ראית את זה קודם בעצמך - זה פשוט יטריד אותך.

"איך הם יכולים להיות ככה?" אתה עלול לשאול את עצמך כשאתה מתרחק ומניד ראשך. אם, לעומת זאת ראית את הדבר הזה בעצמך, אז תוכל להזדהות עם האחר הזה. אתה נתן להם מתנה שהיא ההבנה שלך שאולי אפילו תעזור להם להבין גם את עצמם. אז גילוי עצמי הוא המפתח. ואהבה עצמית היא הדלת. וקבלה עצמית היא הדרך בה אתה עובר דרך הדלת ההיא. וזה המסע שלשמו נוצרת. אתה מבין, לא רק שאלוהים מביט אל העולם דרך העיניים שלך, אלא שהוא מביט פנימה מנקודת המבט שלך, אלוהים מביט על עצמו. וכך זה שאתה נותן לאלוהים נקודת מבט חדשה על עצמו בכל פעם שאתה מגלה קצת יותר על עצמך.

ז: היי, זה די מגניב! זה אומר שאלוהים נמצא בתהליך מתמיד של יצירה עצמית וגילוי עצמי כתוצאה מכל התהליכים הללו שכולנו עוסקים בהם.

ש-א: כן! אנו אלוהים המגלה את עצמו.

ז: כולנו עוסקים באותה עבודה נהדרת אז?

ש-א: כן. אפילו ההיבטים של אלוהים שעושים את הדברים שנראים הדברים הגרועים והאפלים ביותר. אפילו הם יוצרים הזדמנות לגילוי עצמי. הם עושים זאת ישירות דרך חוויותיהם שלהם כאשר הם צומחים ומגלים את עצמם וגם בעקיפין מכיוון שהם מציעים לאלה בעלי אוריינטציות האור את ההזדמנות להגדיר את עצמם ולגלות את עצמם בניגוד לחושך. אם לא היה אויב גדול ועוצמתי, לעולם לא הייתה לך הזדמנות לגלות שאתה אמיץ, שתעמוד ותעשה את הדבר הנכון למרות הסיכויים. אם אף אחד לא עושה עוול, אז איך היית מחליט לעשות נכון? וכן הלאה. אלו של החושך חשובים לא פחות לתהליך הגדול יותר מאלו של האור. ואם אתה משחק משחק אפל, אז השמחה שתבוא בשל שינוי המסלול וחזרה לאור היא נשגבת. וכמוכן שבאמת אין דבר כזה "אלו של האור" או "אלו של החושך". לא באמת. כולכם מחזיקים בשתי המצבים הללו בתוך עצמכם. כולכם, בשלב מסוים בסיפור הגלגול שלכם ואפילו בשלב כלשהו בחיים האלה, עשיתם כמה דברים מאוד לא אוהבים והייתם במקום "חשוד". וכולם, לא משנה כמה "חשוכים", בשלב כלשהו יסתובבו ויחזרו לאור. אם לא בתקופת החיים זו, אז בשלב מסוים בעתיד. אני אומר לך שהכל אחד. וכולנו עוסקים, כל אחד בדרכו, בתהליך הגילוי של מי אנחנו באמת. ובכך אנו נמצאים בתהליך של יצירה מתמדת. וזה השירות שלנו לאלוהים.

ז: נעים לי לחשוב כך. תודה על הנקודת מבט המדהימה הזו. אבל עדיין נותר מכשול אחד אחרון לקבלתי את הנחת היסוד שלך שהכל אחד.

אמונה כזו נראית לי שמשמעותה שאין טוב ורע, אין נכון ואין לא נכון. שנוכל פשוט לעשות כל מה שאנחנו רוצים, איך שאנחנו רוצים, למי שאנחנו רוצים ושכל הדברים פשוט יהיו מקובלים על אלוהים. וזה לא יושב לי נכון. נראה ש"הכל אחד" מוביל לעמדה חסרת מוסריות למדי.

ש-א: רק בגלל שהבנת את זה לא נכון. אני רוצה לקחת פסק זמן כאן מכיוון שאני מרגיש שהתייחסתי לשאלה בכך שטענתי שאלוהים אחד עם הכל כשמסתכלים על זה מנקודת המבט הדתית. כעת אתה שואל את השאלה המושלמת שתוביל אותי ישירות לנושא הבא, "השלכות האחדות". נתקלת בנושא חשוב, שהיא שאלת המוסר וחוקי החיים. עם זאת, הנחת הנחה שגויה שאותה ברצוני לתקן. אבל כל זה יהיה בפרק הבא ...

* * * * *

6. השלכות האחדות

זינגדד: הי ש-א, אני יודע שאמרנו שאנחנו הולכים לדבר על ההשלכות המוסריות של האחדות, אבל יש כמה שאלות שאני רוצה לשאול קודם.

בתור התחלה: הסברת כיצד אנו יכולים לראות ש"הכל אחד" משתי נקודות המבט של המדע והדת. אבל האם אין כמה נקודות מבט אחרות שמהם נוכל להסתכל על זה?

שמחה-אלוהית: שלום זינגדד. כן. בהחלט ישנן כמה נקודות מבט שונות ותקפות באותה מידה מהן ניתן להתייחס לכך. אני חושב, עבור האנשים החיים על כוכב הלכת שלך כרגע, יש כמעט 7 מיליארד נקודות מבט שונות.

ז: מה? אבל זה כל האנשים שיש! אה. נכון. אני מבין. לכל אדם נקודת מבט ייחודית משלו ונקודת המבט של כל אדם תקפה.

ש-א: נכון. אבל אתה מבין, אנחנו לא צריכים לדון בזה מכל 7 מיליארד נקודות המבט השונות מכיוון שאיננו מנסים להתווכח עם אנשים. אנחנו לא מנסים לשכנע אף אחד בשום דבר. הסיבה היחידה שהשתמשתי בשתי נקודות המבט האלה היא שהן עמדות נפוצות ומובנות יחסית בחברה בה אתה חי כעת. פשוט השתמשתי בהן כמסגרת ממנה טענתי את דברי.

ז: בסדר. אני מבין. אבל אני חושש שזה מביא אותי לשאלה אחרת. אם אתה לא מנסה לשכנע אף אחד בשום דבר, אז מה אתה מנסה לעשות? כלומר למה אתה מנהל את השיחות האלה איתי?

ש-א: חה! תן לי קודם לשאול אותך מה אתה מנסה לעשות? מדוע אתה מנהל את השיחות האלה איתי?

ז: ובכן ... הכל התחיל לפני כמה שנים כשניסיתי למצוא כמה תשובות לשאלות שהטרידו אותי. היה כל כך הרבה בעולם הזה והמציאות הזו שבאמת לא היה הגיוני לי. היה לי כל כך הרבה כאב פנימי וקונפליקט ודברים והייתי קצת בצרות. ואז, איכשהו, בבלבול והכאב שלי, הצלחתי למצוא דרך לדבר עם 8. התחלתי לקבל כמה תשובות. ואז התחלתי לדבר עם אדמו ועם הוויות אחרות והדברים שקיבלתי פשוט היו מועילים להפליא. כשעבדתי עם זה, זה הביא לי מידה רבה של שלוה פנימית וסייע בריפוי ובצמיחה. למדתי לסמוך ולאהוב את התהליך. וזה רק הולך ומשתפר. נראה כאילו ככל שאני גדל, אני יכול לקבל יותר. אז ... אני מניח שהתשובה לשאלתך היא שאני רק מנסה לרפא את עצמי, מנסה לאהוב את עצמי, מנסה לגלות מי אני באמת ומי אלוהים באמת ומנסה למצוא ולהגשים את מטרת נשמתی ... משהו כזה. זו התשובה שלי. מה שלך?

ש-א: כנייל.

ז: לא, לא, לא, לא, לא. אתה לא יכול לעשות לי את זה! איך התשובה שלך זהה לשלי?

ש-א: שתי סיבות. הראשונה קלה מאוד. אני אתה ואתה אני, זוכר? אני העצמי הפנימי שלך. כשאתה שואף לטובתך הגבוהה ביותר, אז אתה מיישר את עצמך איתי. ואז אנחנו מתואמים. אז היעדים והמניעים שלך הם שלי. אתה ואני עונים על השאלות שיש לנו יחד. זו התשובה הראשונה והקלה ביותר להסביר.

התשובה השנייה באה עם שינוי קטן של נקודת מבט. אתה מבין, "אני" היא הוויה בעלת מכלול איכויות שיודעת לחלוטין, כעובדה של קיומי, שאני אחד עם אלוהים. זו אמת בסיסית בהוויה שלי שאני אחד עם כולם והכל, בכל מקום וכולנו יחד אחד עם אלוהים. אז ברור **שעבורי** זה אומר שאני יודע שאני אחד עם כל תושב כדור הארץ, נכון?

ז: וזה! האם זה אומר שאתה "העצמי הפנימי" של כולם על כדור הארץ?

ש-א: לא. בשיחה קודמת אמרתי לך שאתה היחיד שהתגלם ב"כאן ועכשיו" שלך על כדור הארץ שיש לו את הקשר הזה איתי. מה שאני אומר זה שכולם על כדור הארץ הם אחד עם אלוהים. ובין אם הם יודעים את זה או לא, אני יודע את זה. ואני גם יודע שאני אחד עם אלוהים. אז זה נכון מבחינתי שאני, בהרחבה ברורה, אחד עם כולם על כדור הארץ. בסדר?

ז: הו! בסדר. אתה אומר שמנקודת המבט שלך אתה רואה את **כולנו** כאחד!

ש-א: כן. מבחינה הגיונית זה המצב. אבל הרשה לי להסביר משהו. אני כמוך במובנים מסוימים ולא כמוך במובנים אחרים. התפיסה שלי של המציאות שונה מאוד משלך. אני לא אוכל לתאר לך את זה באופן שתבין במלואו, אבל אני יכול לתת לך שמץ של מושג.

דוגמה אחת היא שאני לא מוגבל לנקודת מבט יחידה כמוך. אתה תופס את עולמך מנקודת מבט אחת. אתה חווה את עצמך להיות הוויה אחת שיכולה לעמוד רק במקום אחד בכל פעם ויכולה רק להרגיש או לחשוב דבר אחד על החיים שלך בכל פעם. גם אם יש לך מחשבות סותרות, אתה מזנק מהיבט אחד לשני. אחד בכל פעם. כך אתה נוצרת להיות. אתה הוויה בעלת נקודת מבט אחת. אני, לעומת זאת, למעשה ריבוי. עלי להתייחס נכון לעצמי בלשון רבים כ"אנחנו", אך הדבר יביא לשיחה מבלבלת. אתה מבין, יש לי אינסוף נקודות מבט. זה כמו לומר שאני מספר אינסופי של אנשים בבת אחת.

ז: וואו. אינסופי? זה לא אומר שאתה אלוהים?

ש-א: לא. אני אחד עם אלוהים. אבל אני רחוק מאוד מלהיות **כל** האלוהים! בהשוואה **לכל** האלוהים אני ... זעיר. תינוק מאוד מאוד קטן של הוויה.

ז: ובכל זאת יש לך נקודות מבט אינסופיות?

ש-א: תבין שאני נמצא מחוץ למבנה שנקרא רצף המרחב / זמן. אז אני מסוגל לראות במבט אחד את כל האינטראקציות שיש להוויה שלי בכל רגע ורגע. כל רגע הוא נקודת מבט. כל אינטראקציה היא עכשיו בשבילי. ומכיוון שמרחב / זמן הוא אינסופי, יש לי נקודות מבט אינסופיות.

ז: בסדר זה קצת מטריף לי את השכל.

ש-א: כן. ואני מתייחס רק לרסיס היחיד הזה של המציאות בה אתה קיים כעת, שאתה מכנה "היקום". בעיניי זו תת-קבוצה אחת של מציאות אחת בה אני מתקשר עם החיים. יש עבורי מספר אינסופי של מציאויות אחרות בהן אני יודע את עצמי.

ז: מספר אינסופי של יקומים אחרים?

ש-א: אתה יכול לראות את זה ככה. אבל זה כבר רעיון מגביל מדי. בשיחות מאוחרות יותר אנסה להעביר לך את גודל ומרחב המציאויות הבלתי נגמרות שאני מודע להן. ויש עוד הרבה דברים שטרם גיליתי ומיקמתי במודעות שלי. הרבה הרבה מעבר. עכשיו אני לא אומר את זה כדי לגרום לך לחשוב שאני משהו מופלא ומיוחד. כלומר, **אני** מופלא ומיוחד, כמוכן (הוא מחייך).

אך כך גם כל הוויה אחרת הקיימת. לכל אחד על פני האדמה יש בתוכו עצמי אלוהי שיש לו מודעות אלוהית כזו. אז מה שאני אומר לך הוא גם מדהים וגם קצת "אז מה?" באותו הזמן. הסיבה שאני אומר לך זאת היא כדי למצוא דרך להתחיל להסביר לך שהתפיסות שלי לגבי עצמי והמציאות שלי שונות במקצת משלך באופנים מהותיים למדי. וכך, כשאני אומר את זה, מבחינת זה נכון שהכל אחד, אני לא מתכוון לזה בצורה מופשטת ופילוסופית כלשהי. אני לא מתכוון לזה כהבנה תיאורטית נגזרת. לא. אני מתכוון שזו המציאות הנתפסת המוחלטת שלי מתוך מערכת חוויות רחבה מאוד.

ז: מה המשמעות של "מציאות נתפסת מוחלטת"?

ש-א: בסדר. מה אם אשאל אותך כך: אתה חי? ואם אתה חי אתה יכול להוכיח לי את זה?
ז: ברור שאני חי. האם אוכל להוכיח זאת? ובכן, אני יכול לנסות. אני הוויה ביולוגית חיה ונושמת. ואני מודע. אני חושב ואני מרגיש ו ...

ש-א: טוב, טוב, טוב. אני לא באמת זקוק להוכחה ואנחנו לא באמת צריכים לקיים את הדיון הזה. רק רציתי להראות לך משהו. אתה יודע שאתה חי. זה לא רק רעיון שיש לך או מבנה תיאורטי כלשהו. זו "המציאות הנתפסת המוחלטת" שלך. זה לא ניתן לוויכוח עבורך. עכשיו, אם אבקש ממך להוכיח שאתה חי, תוכל להמשיך לחפש במוחך מחשבות שיסבירו זאת או ינסו להוכיח זאת. אתה יכול לעשות זאת כתרגיל אינטלקטואלי. אבל זה לגמרי לא רלוונטי ומיותר עבורך מכיוון שאתה יודע שזה נכון, עם כל מה שאתה, מבלי אפילו לחשוב על זה. זה הדבר הכי מובן מאליי שאפשר. ובכן, בצורה כזו זה נכון מבחינתי שהכל אחד. ואני אומר זאת בכל הסמכות של החוויה הרחבה למדי של כל הווייתי.

ז: אה. אני מתחיל להבין את זה. תודה. אבל זה לא ענה על השאלה הגדולה יותר לגבי מטרתך בשיחות האלה איתי.

ש-א: לא. אבל גם לא הסברתי זאת לחינם. הנחתי את היסודות לטענה שלי. מה שאני צריך שתבין זה שאני באמת, בכנות, לגמרי תופס כל הוויה על כדור הארץ כאחת איתי ועם כל היש ומכיוון שאני מאוד אוהב ודואג לעצמי, בהרחבה אני אוהב ודואג לכל "אחר" שקיים. וכך, כשאני שומע זעקת כאב, ברצוני לראות אם אוכל לסייע בהפיכת הכאב לשמחה. זו, למעשה, המטרה שלי כאן. נכנסתי למערכת המציאות הזו כי נשמעה זעקת כאב. והסיבה ששמעתי את הצעקה היא מכיוון שהתכוונתי לענות עליה. אז אני כאן. ואני עוסק במענה לשיחה ההיא.

עכשיו, הרשה לי לחזור לשאלתך. ההבנה שאני יכול להחזיק בנקודת מבט בה כל אדם בכוכב הלכת הזה הוא רק "עוד אני", הרשה לי לקרוא לך מה אמרת שהייתה **מטרתך** עם כל זה. אמרת: "אני מנסה לרפא את עצמי, מנסה לאהוב את עצמי, מנסה לגלות מי אני באמת, מי אלוהים באמת ומנסה למצוא ולהגשים את מטרת נשמת". אתה יכול לראות איך אני עושה את אותו הדבר בדיוק? אם מבחינתי, העצמי יכול להיות כמעט כל אדם על פני כדור הארץ, אז זה מה שאני מנסה לעשות. למעשה זה מה שאני עושה, תמיד עשיתי, תמיד אעשה ומעולם עשיתי.

ז: אה?

ש-א: אני מחוץ לזמן. רק מנקודת המבט שלך זו באמת עבודה שמתבצעת. נקודת המבט שלי על זה שונה לגמרי. עבודה זו היא מושלמת ושלמה **ועדיין** היא מתבצעת ... וכל מה שהיא יכולה להיות. ככה זה מחוץ לזמן.

ז: אה. בסדר. אבל בבקשה אל תגיד לי שהשיחות האלה שלנו נועדו להשפיע **כל כך** על האנושות!
כלומר, אני פשוט לא יכול לראות אותם מגיעים מספיק רחוק בכדי ...

ש-א: בבקשה. השקט את הפחדים שלך ואת הספקות שלך. ללא ספק לשיחות הללו יש ערך רב. הרבה מעבר למה שאתה יכול לדמיין עכשיו. אבל זו לא **העבודה!** ככל שתמשיך בשיחות אלה, תבין מהי העבודה שאנחנו עושים באמת. שיחות אלה פשוט פועלות כמעין הזמנה לאחרים לבוא וליצור יחד איתנו. ככל שהשיחות ימשיכו, תוכל לאט לאט לקבל מושג טוב יותר ויותר של מה הערך שלהם. לכן, בעוד שזה נכון שלשיחות אלה יש ערך עמוק עבור רבים וימשיך הרבה מעבר מכפי שיש לך עכשיו את היכולת לדמיין, אני חייב לומר שזה בהחלט לא "זה" בשבילי. ה"עבודה" שאני עושה מושגת בדרכים שטרם הבנת. אני לא ממש צריך "**לעשות**" כלום. אני פשוט כאן. אני משיג את כל מה שאני צריך להשיג על ידי פשוט **להיות** זה שאני. אני מביא את האנרגיה שלי והופך אותה לזמינה וזה מסיט את הדברים בצורה הרצויה.

ז: איך? איך אתה יכול לשנות דברים רק על ידי "להיות שם"? בטח שעליך **לעשות** משהו?

ש-א: קשה להסביר את כוח **ההוויה** לבני אדם בכדור הארץ. אתה חושב רק במונחים של כוח **העשייה**. אתה חושב שאתה חזק יותר ויעיל יותר כשאתה **עושה** משהו. ההפך הוא הנכון. **עשייה** רק מורידה את כוחך האמיתי. אבל לא תבין זאת. הרשה לי לספר לך על זה בצורה של משל.

ז: מעולה! סיפור.

ש-א: כן, הנה זה מתחיל:

הסיפור על אנשי החושך

היו היה פעם גזע של אנשים שנקראו "אנשי החושך". הם חיו במערה ענקית וחשוכה מתחת לאדמה. אף אחד מגזע אנשי החושך לא היה מעולם מחוץ למערה, אבל המיתוסים והאגדות שלהם סיפרו על תקופה קדומה – על זמן לפני הזמן - כאשר אלוהיהם ירדו מארצות האור הגדולים שלמעלה ויצרו את אנשי החושך כאן בחושך המערה ואז עזבו וחזרו לארצות האור. נאמר שהאלים יחזרו יום אחד ויורידו את האור לאנשי החושך. אנשי החושך ניסו לדמיין כיצד נראו ארצות האור שלמעלה, אך לא הצליחו, מכיוון שאיש מעולם לא ראה אף לא אור אחד. ואז, חלק מאנשי החושך החלו להרגיש מוגבלים בשל עולמם החשוך. הם השתוקקו לחוות את העולם המיסטי שלמעלה. האגדות סיפרו על נופים מדהימים ועל שטחים רחבים ופתוחים וחוויות מופלאות ואלה נשמעו לנחשקים מאוד עבור חלק מאנשי החושך. בלבם הרגישו אנשי החושך המעטים האלה שהם **יודעים** שזה קיים וזעקו לכך. אנשי חושך אחרים כמובן אמרו שכל זה "אמונות טפלות שטותיות". הם אמרו שאנשים צריכים להיות פרקטיים ופשוט להמשיך בחיים, כמו שהם, מבלי להשתוקק אחר שטויות. וכך אנו רואים כיצד צצו טיפוסים: החולמים שהשתוקקו לחיים שמעבר, והריאליסטים שהתעניינו רק בחיי היומיום. הריאליסטים, במקום לבזבז זמן עם מיתוסים, אגדות וחלומות, בחנו את המערה וניסו להבין את כל מה שיכלו לתפוס כדי שיוכלו להפיק את המיטב מהחיים שהיו להם. הם המציאו פתרונות מעשיים לבעיותיהם במקום לבזבז את זמנם במה שלא היה בהישג ידם. אך החולמים עדיין המשיכו לחלום ולהתפלל. ואז, יום אחד, כשהשעה הייתה נכונה, תפילותיהם החלו לקבל מענה בדרך בלתי צפויה. האלים שלחו אור זעיר עמום מאוד לאנשי החושך.

ז: אור זעיר ועמום? איך זה עזר?

ש-א: זה לא. אבל זה גם לא פגע. אתה מבין, האור הזעיר והעמום של המשל הזה היה שונה מהאור שאתה מכיר. הוא ניתן לכל אחד מאנשי החושך ... הונח בתוך כל אחד מהם. אבל הוא היה כה זעיר וכה מעומעם שרק הערניים ביותר הבחינו כלל בשונה. למען האמת הוא היה כה זעיר וכל כך עמום, שגם אם הבחינו בו, אנשי החושך יכלו לחשוב שהם רק מדמיינים את זה. הם יכלו לבחור לומר לעצמם שיש "משהו" או שהם יכלו לדכא את דמיונם בכך שהוא מתעתע בהם ולהגיד שזה "כלום". אם אנשי החושך קיבלו את האור, אז הוא גדל. אתה מבין, עצם הרצון להסתכל **לראות**, הרצון **עצמו**, גרם לאור לאט לאט להתגבר. וכך, עם הזמן, מי שרצה בזה, עשה מדיטציה על זה ועבד עם זה, הפך להיות בהיר יותר ויותר.

ז: בטח אתה מתכוון שהם ראו בהיר יותר?

ש-א: לא, אני מתכוון שהם עצמם הפכו בהירים יותר. הם עצמם זרחו עם האור. אני אגיד את זה שוב: האור הזה היה שונה מהאור שאתה מכיר. הוא הונח **בתוך** כל אחד מאנשי החושך. על ידי כך שהם קיבלו אותו, שמו לב אליו, כיבדו אותו, טיפחו ואהבו אותו, כך הוא צמח בתוכם. הוא הפך לאור שלהם עצמם שהאיר מתוכם שאיתו כל אחד מהם יכל לראות. וככל שהפכו בהירים יותר ויותר, כך יכלו לראות עוד ועוד.

ז: ואיך זה עזר?

ש-א: זה לא. האור לא עזר כלל. הוא לא הוציא אותם מהמערה. הוא לא הביא להם כלים או מפות או הוראות או מידע חדש ולא אמר להם שהאגדות שלהם היו אמיתיות או משהו כזה. האור לא עשה דבר מלבד **להיות**. הוא פשוט היה מה שהיה. הוא עשה מה שכל אור עושה ... הוא זרח. הוא זרח בדרכו המיוחדת: אור יפהפה, רך מנצנץ, ומוזהב. אבל הוא הגיע אליהם בצורה כה עדינה, התגבר רק כשהיה נחשק באופן פעיל, וכך לא מעט זמן אף אחד לא דיבר על זה. אתה מבין, בהתחלה, אלה שהבחינו באור ופעלו להגדלתו היו החולמים הגדולים ביותר. הם היו הכי פתוחים ומאפשרים למתנה הזו. אבל בהיותם חולמים גדולים כל כך, הם היו רגילים מאוד שאומרים להם שהם משוגעים, עצלנים ורעים. הם היו רגילים שאחרים לא הקשיבו להם. הם היו רגילים לכך שלא היה להם כוח בארצות החושך. אז הם לא ניסו יותר מדי לחלוק את גילוי האור עם האחרים. רובם חשבו שהם היחידים שזכו לחוויה החדשה המוזרה אך הנפלאה הזו. אבל לא היה אכפת להם יותר מדי מכיוון שלמרות שהם הרגישו שאף אחד אחר לא יבין, לראשונה, כתוצאה מהאור, הם לא הרגישו כל כך לבד.

ז: אז האור לא עזר. הוא פשוט היה ... האור. אז איך זה ענה לתפילותיהם של אנשי החושך?

ש-א: ובכן אתה רואה שלא **כולם** התפללו לאור או לחזרה לארצות האור. רק חלק עשו זאת. כך שאם אנשי החושך היו עוברים מהמערה אל ארצות האור, אז זה היה נותן לרבים מהם את מה שהם לא רוצים. כך שהאור לא עשה דבר אלא זרח בעדינות ואז רק מי שבחר בו ואשר, על ידי מעשיו והחלטותיו, יצר לעצמו את האור מתוך עצמו. והנה הדבר ... אתה מבין, עבור המביטים הנלהבים ביותר, האור בסופו של דבר התבהר מספיק עד שהתחילו לראות כמה דברים מעניינים. כמו הקריסטלים היפים התלויים מתקרת המערה. וכאן הדברים מגיעים לשיא. אתה מבין, כמה מהמביטים הבחינו זה בזה בוהים בקריסטלים שבתקרה, ואז, לראשונה, הם ידעו שהם לא לבד!

הם החלו לדבר זה עם זה. הם קיבצו יחד קבוצות מביטים כדי לחלוק את החוויות שלהם ולעזור אחד לשני עם טיפים ואסטרטגיות להגברת האור. כמה אנשים שאינם מביטים באו להקשיב למה שהם אמרו. חלקם התעניינו מספיק כדי להתאמן על מה ששמעו והפכו גם הם למביטים. המילה התפשטה ולמשך זמן מה זה היה הדבר המרגש ביותר שקרה במערה. מה שהיה יכול להיות בסדר, פרט לכך שמי שבחר באור היו סביר להניח בעיקר החולמים ואלו שלא היו סביר להניח ריאליסטים. ואתה מבין, הריאליסטים היו אלה שניהלו דברים. היה להם הכוח. היו להם המשאבים. הם יצרו את הכללים. ומכיוון שהם לא בחרו לראות ומכיוון שהם לא יצרו את האור בתוכם הם פשוט הכחישו שהוא קיים. מה שלא היה מוזר כי - מנקודת המבט שלהם - אם הם הביטו סביבם הם לא ראו אור! אז הכל היה שקר מבחינת הריאליסטים. ולא רק שזה היה שקר אלא גם היה מסוכן! המביטים האלה נהיו, לדבריהם, למטרד חברתי. הם סירבו לציית להוראות ולהוראות הממונים עליהם! הם לא היו חברים פרודוקטיביים בחברה! כל שטויות ה"מביטים" האלה שיבשו את מרקם החברה!

כעת, בעלי השלטון לא יכלו להוציא מחוץ לחוק את האור או להביט כיוון שהם טענו שהכל זה בסך הכל בדיה. אז הם השתמשו בהשפעתם ובכוחם כדי ללעג לכל מי שדיבר על כך. הם פרסמו טענות סמכותיות שרק אנשים משוגעים ניסו לראות את האור. שהכל שקר. הם הודיעו ששום איש חושך טוב, בריא ושפוי לא צריך לנסות לראות את האור.

"אם אתה רוצה לדעת מה יש שם בחוץ", אמרו בעלי השלטון, "יש לנו מומחים שיכולים להגיד לך". אחרי הכל, הם היו הרשויות.

"להתנסות בניסיון לראות הוא שיבוש חברתי ושטות מיותרת. זה לא איש החושך!" הם הצהירו.

אבל כמובן שהם לא הצליחו למנוע להביט סביב. למעשה להביט לאט לאט גדל בפופולריות. ואז קרה שקבוצה של המביטים הנלהבים גילתה משהו חדש. הם גילו שעל ידי חיבור האורות שלהם כאחד, הם יכולים ליצור יחד אור הרבה יותר בהיר. הם גילו שהם יכולים לראות די רחוק ודי ברור. וכך הם התאגדו בכל יום וחיפשו את גג המערה. זה היה רק עניין של זמן עד שהצליחו לראות את הסדק המובהק בגג שהיה בדיוק כפי שתואר במיתוסים הקדומים כשער לארצות האור שמעל!

זה היה כל התנופה שהם היו זקוקים לו! המביטים החלו לעבוד יחד בלהט שאיש מהם לא הכיר מעולם. הם אספו חומרים והחלו לבנות פיגומים כדי שיוכלו לעלות לסדק ולראות אם זו הדרך החוצה. עבודותיהם הופרעו מדי פעם על ידי השלטונות, אך לא בצורה קשה. אתה מבין, לרשויות לא היה האור ולכן לא יכלו לראות מה המביטים עושים. לפיכך הם לא הבינו את תוכניותיהם וכיוון שהם אפילו לא יכלו להודות בעובדה שנראה סדק או את קיומו, הם לא יכלו לעשות הרבה כדי לעצור את הבנייה. אז המביטים המשיכו ובנו את הפיגומים שלהם.

הסיפור שלנו מסתיים כאן כשפיגומי המביטים הגיעו לסדק. הם היו מלאי תקווה ונרגשים. שאר אנשי החושך למטה לרוב לא ידעו כלום על מה הם עושים. חלק שמעו על כך והסתקרנו. חלקם התעקשו שהכל שטויות. מה קרה אחר כך? ובכן ... לרוע המזל כאן מסתיים המשל.

ז: הו לא! למה?

ש-א: ובכן שאלת שאלה. שאלת איך פשוט על ידי להיות, במקום לעשות, אני יכול להשיג את העבודה שעבורה הגעתי לכאן. זה לא מה ששאלת?

ז: כן, זה מה ששאלתי.

ש-א: ובכן, בוא נראה איך המשל התקדם: האם אתה יכול לראות כיצד, במשל, האור הצליח להיכנס לארצות החושך ואיך הוא יכל, מבלי לעשות דבר - פשוט על ידי כך שהיה- להביא אפשרויות, בחירות ושינוי? למרות שהוא ממש היה שם, זה עדיין היה תלוי באנשי החושך לבחור לראות אותו או לא. ואם הם בחרו לראות אותו, הם היו יכולים לבחור בעצמם מה הם הולכים לעשות עם אותה ראייה. כך שהאור עצמו לא עשה דבר ובכל זאת כל המבנה החברתי והדינמיקה של האוכלוסייה השתנו. מבלי לעשות דבר האור הציע למי שרצה בכך, אמצעי למצוא את דרכו החוצה. אבל, אתה מבין, הוא לא עשה דבר למענם. לא. קרה משהו הרבה יותר טוב: הוא איפשר להם ליצור את הדרך שלהם לעזור לעצמם לראות את דרכם החוצה אם הם בחרו בכך. רק מי שרצה את האור באמת קיבל אותו. מי שהכחיש את האור לא קיבל. איש לא נאלץ לעשות שום דבר שלא רצה לעשות. כולם קיבלו ליצור את המציאות שהם רוצים. ובכל זאת, הכל השתנה על ידי קיומו, על ידי פשוט היותו, של האור. לכן, אני חושב שהמשל עשה עבודה לא מבוטלת להביע בפניך לא רק כיצד להיות יכול לשנות הכל, אלא גם הביא מספר הקבלות באשר לאופן שבו הדברים התגלגלו במציאות שלך.

ז: אני מסכים שזה משל די מגניב. תודה. אני חושב שאני מבין את הכוח של להיות עכשיו. אבל עכשיו בילינו הרבה זמן בנושאים לא רלוונטיים. אני מרגיש די רע. היינו אמורים לדבר על השלכות האחדות. ובמקום זאת לקחתי אותך למרדף שווא שעונה על כל השאלה הזו שפשוט צצה בראשי ואפילו לא התחלנו לדבר על הנושא!

ש-א: קצת אמונה. אינך יודע ש, "הכל מושלם תמיד!"

ז: אממ. לא. כלומר, שמעתי את זה נאמר. זה אחד מאותם דברים "רוחניים לחלוטין" שנשמות נאורות ואומרות לפעמים. אבל זה לא באמת מושלם תמיד, נכון?

ש-א: רק בגלל שנקודת המבט שלך קרובה מדי. הנה משהו שכדאי לזכור:

"אם אינך מסוגל לראות את השלמות, אתה עומד קרוב מדי לתמונה."

ז: שוב, זה נשמע עמוק וזה, אבל למעשה, איך זה כך?

ש-א: האם תרצה דוגמה?

ז: זה יהיה נחמד.

ש-א: טוב. אני אתן לך אחת: זוהי... השיחה הזו ממש! אנו עדיין עסוקים בה ולכן אתה מסתכל על התוצר הלא שלם ורואה את הטעויות שביצעת על ידי שאילת השאלות הלא נכונות. אתה רואה את הטעויות שעשיתי בתשובה ארוכה עליהם. וזה הכל טעות גדולה מכיוון שזה לא מה שהיה לך בראש לדרך שבה הנושא הזה היה צריך לזרום. אבל הנה הטוויסט: אני אומר לך שעכשיו הוא לא מושלם מכיוון שהוא עדיין לא שלם.

ז: בסדר? אז מה עלי לעשות עם המידע הזה?

ש-א: חשיבה תהיה התחלה! לחשוב. מה אמרתי?

ז: שזה לא מושלם רק מכיוון שהוא לא שלם?

ש-א: כן. אז מה נראה לך לא שלם?

ז: אה ...

ש-א: מילה נוספת ללא שלם היא "לא גמור" ...

ז: הסיפור! הסיפור! לא סיימת את המשל. זאת אומרת ... סיימת אותו בכך שהוא ענה בצורה מושלמת על שאלתי. אבל אני חייב להודות שהתאכזבתי מכיוון שהשארתי את הסיפור עצמו באוויר.

ש-א: צודק! אז? מה אתה רוצה שאעשה?

ז: טוב, אממ. האם תוכל בבקשה לומר לי איך מסתיים המשל?

ש-א: למה, כן, אני שמח לעשות זאת!

ז: תודה. כי אני יכול לראות איך המשל הזה מתקשר אלינו כאן בכדור הארץ. ואני יכול לראות את הדבר הנחמד הזה "לעלות לסדק" שעשית כדי לרמוז לתהליך ההתעלות. אז אני די להוט לשמוע איך זה נגמר. אני חושב שזה עשוי לתת לי איזושהי תובנה לגבי מה שקורה לנו בעתיד כאן על כדור הארץ.

ש-א: כן, המשל **אכן** מרמז על החיים על כדור הארץ. אבל לא כפי שאתה עשוי לחשוב. ישנו טוויסט בסוף. אבל אתה תראה כשנגיע לשם. הרשה לי להמשיך עם המשל.

הסיפור על אנשי החושך, חלק 2

יכולתי לסיים את כל הסיפור על ידי כך שפשוט אומר "כולם קיבלו בדיוק את מה שהם יצרו לעצמם." זה יהיה נכון לסיפור הזה ונכון לכל סיפור אמיתי אחר במציאות. אבל זה לא מספק. כי למרות,

"אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר",

אנשים עדיין רוצים לדעת פרטים על הסיפורים. אז בוא נראה איך הכלל הזה של לקבל תמיד את מה שיצרת מיושם על אנשי החושך.

ז: צודק.

ש-א: בסדר. אז ברור שאמונתם הייתה שהם לא יכלו לראות את האור ושהם היו צריכים להישאר בארצות החושך ושהדברים ימשיכו פחות או יותר כמו שהיו לפני כן. בזה הם האמינו ולפיכך זה מה שהם חוו. הסיפור החדש שלהם מתחיל פחות או יותר בדיוק היכן שהסיפור הישן נגמר. אנשי החושך עדיין נמצאים בארצות החושך ועדיין אין להם אור. **אבל** עכשיו ישנו הבדל. כעת הם יודעים על חבריהם ובני משפחתם שהיו איתם בארצות החושך שפשוט נעלמו. הם גם יודעים שמי שנעלם היו המביטים. הם יודעים שהמביטים דיברו על העלייה לארצות האור. ואז הם נעלמו. אז הם מבולבלים ורבים מהם שואלים עכשיו שאלות.

"מה קרה למביטים?" הם שאלו.

"האלים חזרו בשבילם!" טענו כמה.

"הם נענשו על דרכיהם הרעות ונלקחו מכאן!" אחרים הניחו. וכך זה המשיך. איש לא ידע בוודאות מה קרה, אבל מה שהם ידעו היה שעולמם המסודר, הזעיר, הסגור והקטן לא יהיה שוב אותו הדבר.

משהו בלתי מוסבר קרה. ובבלבול רבים מהם זכרו את האלים של פעם והחלו להתפלל. וכאן נשאר אותם לעת עתה. בשלב הבא נחזור לסיפור עם הקבוצה השנייה - אלה שעלו על הפיגומים.

ז: המביטים. ברור שהם מצאו את ארצות האור!

ש-א: הם בהחלט עשו זאת. הם החלו את סיפורם החדש ברמת קיום חדשה. הם יצאו מהארץ שלמטה כדי לגלות שהסיבה לכך שארצות האור היו כה בהירים לא הייתה מכיוון שהיה שם מקור אור בהיר, לא, אלו היו ארצות האור מכיוון שכולם שם הם עצמם היו מקור אור בהיר.

ז: הו וואו! כולם זרחו!

ש-א: כן. ומה המשמעות של זה הייתה היא שכולם בבירור ראו את המציאות סביבם כפי שהם עצמם היו. האם אתה מבין? בארצות החושך אנשים חשבו שהם תופסים את העולם כמו שהוא. בארצות האור הבינו שהם רואים אותו כמו שהם.

ז: אמ. האט רגע כאן. אני לא מבין.

ש-א: ובכן, האמת היא שכל אחד מכם יוצר את המציאות שלו. כשאתה רואה בבירור, אז אתה רואה שהמציאות שלך כפי שהיא בגלל מה שאתה הכי מאמין - שזה מה שאתה קולט מהלב שלך. אז אלו שעלו לשלב הבא הבינו מיד שהמציאות שראו סביב עצמם הייתה התוצאה הישירה של אמונותיהם ובחירותיהם שלהם. המשמעות היא שהם ידעו שהם יצרו את המציאות של עצמם. זה משהו שנצטרך לדבר עליו יותר בשיחות הבאות מכיוון שזה יהיה קשה בשבילך להבין. אתה עדיין פחות או יותר חי ב"ארצות החושך" של עצמך. אתה עדיין מאמין שאתה רואה את דברים כפי שהם. ומכיוון שאתה מאמין שזה כך, זה כך! יש לנו הרבה מאוד דברים לדון עליהם בקרוב. לעת עתה, אנא קבל כי אלה שעלו לשלב הבא יזכו לחוויה שונה ממה שאתה חווה.

ז: בסדר, אני מניח שזה ברור - זה סביר שרמת קיום שונה תהיה שונה לגמרי מזו.

ש-א: וההבדל יהיה קשה לך להבין בדיוק מכיוון שאין לך שום ניסיון בזה.

ז: בסדר. מוסכם.

ש-א: ובכן, אני אומר שהרמה הבאה של המציאות עבורך היא רמת השליטה העצמית. שמעת על "מאסטרים שהתעלו"? ובכן, מה בדיוק חשבת שהם המאסטרים שלי? אני אומר לך שהם המאסטרים של עצמם. שליטה עצמית אמיתית פירושה שהם מוכנים להאמין, לדעת ולחוות שהם יוצרים את המציאות שלהם לחלוטין. הם מוכנים לראות את העולם כפי שכל אחד מהם מאמין שהוא. הם מוכנים ליצור את עולמם כפי שהם עצמם. וזה מה שאני מדבר עליו עם האור הזה. הם מאירים את אורם והוא מראה להם את העולם כפי שכל אחד מהם מאמין שהוא עצמו.

ז: וואו. אז אני מניח שהרמה הבאה של המציאות היא מקום די מדהים.

ש-א: זה יכול להיות. לרוע המזל ניתן להשיג שליטה עצמית מבלי להשיג אהבה אוניברסאלית.

ז: אפשר? מה קורה אז?

ש-א: טוב, הרשה לי לחזור למשל. השיחה הזו עתידה להיות ארוכה. יש עוד לא מעט על מה לספר. אבל הישאר איתי, בסדר?

ז: אני לא הולך לשום מקום. אני מרותק לראות איך כל זה נגמר!

ש-א: טוב. אני חושב שתמצא את סבלנותך לדי מתגמלת. אז, חזרה למשל. לצורך הסיפור נחלק את אלו שעלו לארצות האור לשלוש קבוצות עיקריות. ראשית היו אלה ששירתו את עצמם (שירות לעצמי). הוויות השירות לעצמי הללו חשבו שהעובדה שהצליחו לצאת מארצות החושך הוכיחה שהן מיוחדות יותר מאנשי החושך שנשארו מתחת. הם החליטו שהם חייבים להיות מאוד חזקים וחכמים בהשוואה לאנשי החושך שעדיין היו במערה. עכשיו אתה יכול לשמוע ממה שאני אומר שאף על פי שהם ברחו מארצות החושך לארצות האור, הם עדיין הגבילו את עצמם במונחים של ארצות החושך. לכן הם התחילו את סיפורם החדש בארצות החושך.

ז: אממ ... לא, אני לא ממש מבין את זה. הם הרגע ברחו מארצות החושך. למה הם חזרו?

ש-א: בסדר. עקוב אחרי בזה ... אתה מקבל את מה שאתה יוצר, נכון? וכשיש לך האור, אז אתה מקבל זאת מייד. כל מה שאתה ממקד את הכוונה והתשומות לב שלך עליו זה מה שאתה מקבל. עכשיו קבוצת ההוויות הללו, למרות שהן מצאו עצמן בארצות האור, עדיין חשבו במונחים של ארצות החושך שמתחת. הם חשבו, "אנחנו הטובים והמבריקים ביותר של אנשי החושך." אלה היו מחשבותיהם. אז זה מה שהם קיבלו ... להיות "הטובים והמבריקים ביותר של אנשי החושך"! וכמובן שהיה גם משהו אחר שהניע אותם. עכשיו, כשהיה להם הכוח החדש הזה, מה אתה חושב שהם רצו לעשות עם זה?

ז: אה ...

ש-א: תן לי לתת לך רמז. אתה לא חושב שלהוויות השירות לעצמי האלו עשויה להיות נקמה במוחן?

ז: נקמה? אה נכון! כמו סוג של "נקמת החנונים".

ש-א: הסבר את המשפט הזה?

ז: נקמת החנונים? ובכן בארצות החושך החברה האלה נחשבו למנוודים, זוכר? בארצות החושך הם היו החולמים ונחשבו לגורמים לא רצויים בחברה על ידי הריאליסטים ובעיקר על ידי בעלי הכוח. הם היו המוזרים והמטורללים שזכו לזלזול. וכך שעכשיו, כשדרכיהם השתלמו, אולי הם חושבים שזה הזמן לנקמה. חסרי הסיכוי מכים בחזרה. נקמת החנונים.

ש-א: זה ניתוח די טוב. וכך כעת תוכל לראות כי למרות שהם מצאו את האור ואת ארצות האור, עדיין הם מעולם לא ברחו מארצות החושך. הם נלכדו על ידי רגשותיהם השליליים.

ז: כן. זה הגיוני. אני יכול לראות איך זה יכול לעבוד.

ש-א: אם אתה מוצא את הכוח הפנימי שלך, אבל אתה לא מוצא תחילה ריפוי ואהבה, אז אתה שוב לוכד את עצמך ... אתה רק עושה זאת ברמה גבוהה יותר. אבל בכל מקרה, חזרה לסיפור: מה שקרה אחר כך הוא שההוויות השירות לעצמי הביאו את האור איתן בחזרה אל ארצות החושך. אז נקרא להן מעתה "מביאי האור". הן היו "העין הרואה" בארץ העיוורים, אתה מבין. וזה כמובן אומר שההוויות השירות לעצמי היו הרבה יותר חזקות מאנשי החושך הרגילים.

ז: ומה עשו מביאי האור האלה בארצות החושך?

ש-א: טוב, אתה זוכר איפה השארנו את אנשי החושך? הם הושלכו למצב של חוסר סדר ובלבול בעקבות עזיבתם של המביטים. נסה להכניס את עצמך למצב שלהם לרגע. לפתע הם היו במצב עמוק של ספק לגבי כל מה שחשבו להיות אמיתי. רבים מהם החלו להתפלל לאלים להצילם. אבל האם אתה יכול לראות את הבעיה בתפילה שכזו?

ז: לא ממש. איך יכולה להיות בעיה בתפילה?

ש-א: לא בתפילה כשלעצמה. אבל עם התפילה שמושיע יבוא ויתקן את כל הבלבול והצרות שלך.

ז: מדוע זו בעיה?

ש-א: הבעיה היא שתקבל את מה שאתה מבקש. או ליתר דיוק, מה שאתה **באמת** מבקש. תן לי לעזור לך להבין זאת. אם אתה אומר שאתה חלש, מבולבל, חסר אונים ואבוד; שאתה לא יודע מה אתה רוצה או אפילו מה אתה **צריך** לרצות; שאתה רוצה שמישהו יבוא ויגיד לך מה לרצות, מה לעשות ואיך לבחור; שאתה רוצה שהמושיע הגדול הזה יבוא לעולמך וייקח ממך את הבחירות שלך ואת היצירות שלך וייתן לך, במקום זאת, את מה שהם רוצים ליצור עבורך ושאתה תשרת אותם ותתפלל להם על כך ותעשה כל מה שהם אומרים... ובכן, אז אתה יוצר לעצמך עולם של כאב. אתה יוצר פתח למישהו אחר בחיידך למלא תפקיד מסוים. אתה יוצר את עצמך כקורבן המושלם, ובעוד שאתה אומר שאתה רוצה מושיע, מה שאתה בעצם מבקש מהיקום הוא לספק לך עבריין.

ז: אני לא ממש עוקב אחרי זה.

ש-א: בסדר, זה רגע טוב עבורי לספר לך על משולש הקורבן / עבריין / מושיע.

משולש הקורבן / עבריין / מושיע

אם נראה שמישהו משתבש בחיידך ואתה מאמין לעצמך שאתה הקורבן, אז תבחר להאמין שמישהו אחר "עושה לך את זה". מישהו אחר הוא העבריין שאחראי לכל הסבל שלך. וכפי שאתה קורבן חסר אונים, לכן עליך למצוא מישהו שיעזור לך לצאת מהמצב הזה, מישהו שיהיה אחראי להצלתך ולשפר את הכל. וכך נוצר משולש מערכות היחסים: קורבן, עבריין ומושיע **תמיד** הולכים יחד. איפה שיש אחד, גם השניים האחרים שם. אז אנשי החושך הכריזו בבירור רב את מעמדם כקורבנות. ובעוד שזה נכון שהם אמרו לעצמם שהם רוצים להינצל, מה שהזמינו לראשונה היה העבריין. הם העמידו את עצמם לרשות זה. הם יצרו את הפתח הזה.

ז: אני לא מבין. זה בטח לא קשור. הם רצו שמישהו **טוב** יבוא לעזור להם. מדוע זה יזמין מישהו רע?

ש-א: כי הם יוצרים עם פחד ועם ספק. זה רעיון שאכנס איתך לעומק כשאדבר איתך על כלי היצירה. אבל העניין הוא פשוט: כלי היצירה שלך הם הרגשות שלך. אם אתה יוצר באהבה, אז אתה מקבל את מה שאתה באמת רוצה. אם אתה יוצר בפחד, אז אתה מקבל את מה שאתה לא רוצה. אם אתה יוצר עם ספק, אז אתה מקבל משהו מעורב או כלום כלל. כעת אנשי החושך היו בפחד **וגם** בספק. אז הדבר הראשון שהם קיבלו זה מה שהם **לא** רוצים. ואתה **חייב** לקבל את מה שאתה יוצר. אחרת איך תלמד ליצור כראוי אם לא?

ז: וואו, זה קשה לי להבין. אבל בסדר, בוא נמשיך עם הסיפור. אני ארצה לחזור בזמן אחר ולדבר על זה ... על איך ליצור את מה שאני כן רוצה.

ש-א: זו הבטחה. נדבר על כך בקרוב. אבל לעת עתה אולי תוכל לקבל את זה שאנשי החושך לא יצרו לעצמם תוצאה ברורה וחד משמעית באהבה וחיוביות. אז, נוצר פתח. ואם אנו מפגישים את זה עם מה שיצרו מביאי האור, יש לנו התאמה טובה למדי. מביאי האור היו די שמחים להתקבל כ"אלים חוזרים" על ידי אנשי החושך. הם היו מוכנים שישרתו ויסגדו להם ושהאגו שלהם ינופח וילוטש. הרבה קידות צנועות והשתפשות סביבם שירתו אותם בסדר גמור, תודה רבה. לא רק שהם היו מוכנים להיות אלים, אלא שהם גם היו מוכנים למדי ללמד את אנשי החושך כיצד יש לעבוד אותם. הם לימדו אותם לשיר שירי הילולה. הם לימדו אותם להביא מנחות של מיטב מזונות הארץ שהוכנו על ידי השפים המיומנים ביותר. הם קידמו את אנשי החושך ששירתו אותם בצורה הטובה ביותר לעמדות כוח, ובכך הקימו כיתת כוהנים כך שרק המשרתים הנאמנים ביותר האלה התקרבו אליהם. ושאר האנשים לא היו יותר מאשר עבדים. עבדים לכמרים ולאליליהם הגאים. הם נאלצו לעבוד ולעבוד במשך כל שעות הערות שלהם. הם נאלצו לבנות ארמונות גדולים כדי לרצות את אלוהיהם האגואיסטים. ואז הם בנו מקדשים כדי לרצות את האגו המתפתח של חיות המחמד הכוהניות של אליליהם.

ואז קרה משהו מעניין. האלים החלו לקנא זה בזה. הם החלו להתחרות זה בזה. כל אחד רצה להיות בעל יותר כוח ושליטה על האנשים מאשר לזה שאחריו. כל אחד רצה ארמון טוב יותר מהשני. כל אחד מהם החל להורות לכומריהם לאסוף מתפללים אליהם, להגיד לאנשי החושך שהם חייבים לעבוד רק את האל הזה או הזה ולנטוש את כל האחרים. זה נמשך זמן מה שאגואים התנגשו והמזג רתח, ואז פרצה מלחמה. מתפללים של חלק מהאלים החלו לקבל הוראות להרוג את מתפללי האלים האחרים. פעולות תגמול הסלימו במהרה למלחמה מוחלטת. ואז האלים השתמשו בכוחותיהם כדי להכות גם את המתפללים זה של זה. ארצות החושך היו מפורדים זה מזה! לאחר זמן מה הושגה רמה מסוימת של מבוי סתום. כל אחד מהאלים, עם המשרתים הנותרים ששרדו, התגוררו באזור אחר רחוק זה מזה במרחק מסוים. שם הם הקימו את עריהם. ואף על פי שהמשיכו במלחמה זה עם זה, היו לסירוגין גם תקופות שלום עבור אנשי החושך העניים. אבל חייהם היו קשים. כעת, לא רק שהם נאלצו להתאמץ כדי לבנות ולשרת, אלא שהם נאלצו לסירוגין להפוך את כלי החקלאות שלהם לכלי מלחמה ולהמשיך להרוג ולפצוע. כל זאת בשירות האגו של "מביאי האור".

אבל דרך כל זה משהו חדש החל לעלות בלבם של אנשי החושך. אתה מבין, הם כבר לא היו הריאליסטים הנאמנים של פעם. הם עברו תקופות קשות מאוד. והם עברו זאת יחד. הם שרדו עד כה על ידי כך שמצאו חמלה זה לזה. אח עוזר לאח, הם יצאו מזה בשלום. מסעותיהם פתחו את ליבם זה לזה. ועכשיו ליבם שוב החל לבכות להצלה. אבל הפעם הם החלו להתפלל עם תקווה בליבם. תקווה, מכיוון שהם ראו אהבה וחמלה זה בעיני זה. הם החלו לקוות לאהבה וחמלה מצד האלים. ושוב הם קיבלו את מה שהם יצרו. כמו שהיה תמיד ותמיד יהיה. משום שזוכר ...

ז: "אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר לעצמך."

ש-א: בדיוק כך! וכך, מי לדעתך הגיע לענות לתפילותיהם הפעם?

ז: אני לא בטוח. אם אני זוכר, אז אמרת שהמביטים שהתעלו לארצות האור התחלקו להיות בשלוש קבוצות. הקבוצה הראשונה הייתה השירות לעצמי שכעת אנו מכנים אותם "מביאי האור". אז אני מנחש שעכשיו תספר לנו על הקבוצה השנייה של אנשי האור. אני מנחש שהם היו איכשהו תגובה אוהבת יותר לקריאותיהם של אנשי החושך.

ש-א: זה יהיה לניחוש טוב מאוד. אז בוא נסתכל על הקבוצה השנייה. הם היו בעלי המנטליות של שירות לאחרים (שירות לאחר). כאשר הספציפיים אלה הגיעו לראשונה לארצות האור, הם הרגישו שזה פלא, ברכה וזכות. הם רצו להשתמש בפריבילגיה הזו כדי להקדיש את עצמם לשירות לאחרים. הם הרגישו אהבה וחמלה כלפי חבריהם ובני משפחתם שהשאירו מאחור בארצות החושך ולכן הם החליטו לחזור ולעזור לאלה שנשארו מאנשי החושך בכל דרך שיכלו. וכך שמעו את הקריאות המיוסרות לעזרה אוהבת מארצות החושך שמתחת. הם שמעו את הקריאה והם נענו. וכשהגיעו לארצות החושך, הוויות השירות לאחר נחרדו לגלות מה מביאי האור עשו. האומללות והמוות שהביאו לחייהם של אנשי החושך היו נוראים מדי מכדי להרהר בהם.

ז: רגע בבקשה. אני לא מבין. נראה לי שאתה אומר שהחבריה של השירות לעצמי הגיעו ראשונים. ושהם בילו די הרבה זמן בארצות החושך בבניית אימפריות ואז ביצעו מלחמות ומה לא ורק **לאחר**, משהו כמו, כמה מאות שנים או משהו כזה, הגיעו החבריה של השירות לאחר, זה נכון?

ש-א: הרבה יותר ממאות שנים, אבל כן, זה מה שאני אומר. אתה מבין, הזמן אינו זהה במישורים השונים. אתה לא נע בין מימדים ועדיין נשאר על אותו קו זמן. הם פועלים על מערכות רצף שונות לחלוטין. לכן, כשאתה עובר מארצות האור אל ארצות החושך, למשל, אתה מגיע בזמן המהדהד עם בואך. אתה מגיע כאשר ארצות החושך מוכנים לבואך. אתה מגיע כשמגיע הזמן שתמלא את תפקידך. מחזה בימתי היא אנלוגיה טובה. דמיון מחזה במה בו כל השחקנים יוצאים יחד ממש עם וילון הפתיחה ואז כולם בו זמנית מדקלמים את כל שורותיהם במונולוג ארוך ובלתי פוסק. זה יהיה פטפט כאוטי ולא הגיוני לאף אחד. אז במקום זאת, כל אחד נכנס ברגע הנכון וכל אחד ממלא את תפקידו בתגובה מושלמת לאחר.

ז: אני מבין. אבל זה יוצר שאלה נוספת: מי מחליט להביא אותם "בזמן הנכון"?

ש-א: הם עצמם. הם יוצרים זאת עם הרצונות שלהם. בוא נסתכל על המחשבה התומכת שמאחורי רצונם של הוויות השירות לאחר. הן רצו לתת שירות. הן רצו לעזור למישהו. הן רצו להציל את אנשי החושך מגורלם. אך הן רצו לעשות זאת מתוך מוטיבציה אוהבת וחביבה. זו נדיבות הרוח שרוצה לבטא את עצמה. אז אתה מבין? הוויות השירות לאחר - זכו להגיע לארצות החושך בדיוק ברגע בו אנשי החושך יצרו בעוצמה רבה פתח למה שמציעות הוויות השירות לאחר. והרגע המושלם הזה לא היה בתחילת החלק הזה של הסיפור כשהגיעו מביאי האור. לא. אנשי החושך נדרשו קודם לפגוש את מביאי האור ולראות כיצד מביאי האור הגיבו לקריאתם. רק אז, כשהלכו בדרך זו יחד זמן מה, היו אנשי החושך מוכנים לעשות בחירה חדשה. אתה מבין, קורבן זקוק לעבריין לפני שהוא זקוק למושיע.

תן לי להסביר עוד משהו כאן. כזכור, בחלק הראשון של הסיפור, אנשי החושך היו מלאי יהירות והפכו את המביטים לקורבן. ככה הם היו וזה מה שהם ידעו. עבור אנשי החושך, מכך, ההוויות בעמדות הסמכותיות היו אגוצנטריות ורודניות. כך הם התייחסו זה לזה. זה מה שהם ידעו וכך זה מה שהם הצליחו לדמיין כתגובה לקריאתם.

ז: מכיוון שאם אינך יכול לדמיין משהו, אינך יכול ליצור אותו?

ש-א: זה דבר אמיתי לחלוטין שאמרת זה עתה. מתישהו בקרוב, כשנדבר על כלי הבריאה, תבין איזה דבר מאוד עוצמתי הוא זה שאתה מכנה "דמיון". וכן, אם אתה לא יכול לדמיין את זה, אתה לא יכול ליצור את זה. אבל עכשיו, בחלק זה של הסיפור, מה שקרה לאנשי החושך היה שהם עברו סדרה ארוכה של חוויות טראומטיות מאוד. וזה דבר מצחיק באירועים שכאלה. כשאנשים עוברים קשיים כאלה זה לעיתים קרובות מוציא את הטוב ביותר שיש בהם. וכך קרה שאנשי החושך הגיבו ליחסים הקשה בידי מביאי האור בהבעת תמיכה, חמלה, אהבה ואדיבות זה לזה. חבר עוזר לחבר, זרים המציעים עזרה בלתי צפויה אחד לשני ... אז אותם זמנים אפלים הציתו ניצוץ בלבם של אנשי החושך. אור חדש ושונה אומץ בלבם. אור החמלה החל לזרוח ברכות. וכך קרה שאנשי החושך היו מוכנים לפגוש את מביאי האור של הוויות השירות לאחר. אם אוכל לסכם זאת כך: אנשי החושך קודם כל צריכים לחשוב מחשבה חדשה על עצמם לפני שהם יוכלו לחשוב מחשבה חדשה על עולמם. הם היו צריכים למצוא אהבה וחמלה בליבם לפני שהם יכלו לנסח את הצורך שלהם במונחים של תגובה אוהבת, ורחומה.

ז: ואיך החבריה של השירות לאחר ירדו והצילו את אנשי החושך ממביאי האור? אני לא מתאר לעצמי שהם נכנסו כמו פרשים על גבי סוסים לבנים עם אקדחים שלופים.

ש-א: ובכן, ישנן מספר דרכים שונות בהן הם היו יכולים להיכנס לסיפור. ומאוחר יותר כשתבין את המורכבות של צירי זמן חלופיים, אז תבין כשאני אומר שכל הדרכים האפשריות התרחשו. בחלקם הם **אכן** הגיעו מלאי זעם וכעס: הוויות מלאכיות עם חרבות בוערות של נקמה וצדק. במציאות זו היה קרב גדול בין ההוויות השירות לאחר לבין ההוויות השירות לעצמי. אבל זה לא עבד טוב במיוחד עבור אף אחד. כולם פשוט נפגעו ואף אחד לא קיבל עזרה. זה משחק שברגע שהתחיל אין לו סוף. מלחמה גורמת לפחד וכאב. פחד וכאב מוליד תיעוב. תיעוב גורם למלחמה. אתה הולך סחור-סחור. וכיוון שההוויות השירות לאחר רצו לעזור לאנשי החושך, לא לפגוע בהם, זה לא שירת את טובתן כלל. יש מערך שני של צירי זמן בהם הוויות השירות לאחר נכנסו למציאות זו כאלים טובים, חביבים וטובי לב. הם לא נלחמו עם ההוויות השירות לעצמי. הם לא גרמו נזק ולא ניהלו מלחמה. מה שהם עשו זה להיות בעוצמתם ולעשות כל שביכולתם כדי לעזור לאנשי החושך. אלים דגולים, טובי לב, נדיבים, שלימדו ועזרו וריפאו ועשו אין סוף שירותי טוב.

ז: אה! גישה טובה יותר!

ש-א: אולי. אבל, בסופו של דבר, לא הרבה יותר מוצלח מאשר סתם לפתוח במלחמה.

ז: אין מצב! כיצד ייתכן?

ש-א: ובכן, בדרך הזו אנשי החושך פשוט הפסיקו לעשות בעצמם. הם ראו שאין להם טעם אפילו לנסות לעשות כל דבר. היו האלים הטובים והאלים הרעים. אם הצלחת לפנות לאלים הטובים, דברים טובים היו קורים לך. אם הכעסת את האלים הרעים, אז קרו לך דברים רעים. בדרך זו החליטו אנשי החושך כי אין להם שום כוח כלשהו ופשוט חדלו לנסות. וכך הוויות השירות לאחר לא הצליחו לעזור להם להתעלות אל ארצות האור. אנשי החושך רק אמרו, "אנחנו לא כמוכם. אתם אלים. אנו חסרי אונים. אנו נשרת אתכם ואתם יכולים לעשות את הדברים האלה למעננו."

ולא משנה כמה הוויות השירות לאחר הצהירו שכולם למעשה אותו הדבר ושאנשי החושך יכלו לעשות את כל הדברים שעשו, עדיין אנשי החושך לא יכלו להאמין להם. מדוע עליהם? היה ברור לחלוטין שהאלים האלה היו מסוגלים לקסמים וניסים גדולים ושהם לא היו כאלה. כך שגם זה היה כישלון. ואז ישנה קבוצה שלישית של צירי זמן. בצירי זמן אלה הוויות השירות לאחר ראו את ההבלות של להיות "מעל" האנשים. במקום זאת הם בחרו כעת להיות חלק מאנשי החושך. אז הם נכנסו למשחק בכך שנולדו כתינוקות להורים אנשי חושך. בצירי זמן אלה רובם הצליחו, בדרך זו או אחרת, כשגדלו, החלו להיזכר בארצות האור. הם נזכרו באור. ואז הם יהיו, כאנשי החושך עצמם, יתחילו לעזור וללמד את האחרים.

ז: וזה הסתדר טוב יותר?

ש-א: במידה ניכרת. מה שקרה עם זה הוא שמביאי האור ראו מהר מה קורה. כאשר מורי הוויות השירות לאחר ומרפאים אלה המשיכו לעשות את פעולתם, כך מביאי האור החלו לאבד את אחיזתם באנשים. אז הם יצרו חוקים נגד הוראת האור. הם לקחו את תורת האור ושינו אותה והשחיתו אותה כך ששוב ישרתו את מטרתם של מביאי האור לשמור על האנשים לכודים, לשמור אותם כנועים, לשמור אותם לשרת את המניעים של מביאי האור. מה שהצליחו לעשות הוא להביא את תורת האור למחתרת. קבוצות חשאיות נאספו. שם, בבתי הספר הסודיים הקטנים האלה, נלמדו התעלומות של **מה שיש**. וכך המילה התפשטה. לפעמים מורה היה קם והופך להיות קצת רועש. לפעמים היה אוסף מספיק מאמינים כדי להפריע לסטטוס קוו. תמיד הוא והמרד שלו היו מושתקים על ידי מביאי האור, בעוצמה ובאלימות. אולם עד אז המסר שלו היה מתגלה ליותר מאשר רק למאמיניו האדוקים וקבוצה גדולה של אנשים הייתה מתעוררת. וכך קרה שדרך זו של הוויה עשתה טוב. אך גם בסופו של דבר זה לא הצליח. עדיין רוב האנשים האמינו שרק האלים הצליחו ליצור את המציאות שלהם. רק האלים יכלו לקחת אותך לארצות האור או לשלול ממך כניסה. **עדיין** רובם לא הצליחו להבין את האמת שכל אחד מהם הולך לארצות האור מכיוון שהם מוכנים לעשות זאת ... מכיוון שהם פיתחו שליטה עצמית. הם מתעלים להיות מאסטרים מכיוון **שהם** מוכנים ומסוגלים ליצור זאת לעצמם. רק אחוז זעיר קיבל את זה ורק אחוז זעיר הצליחו להתעלות. וכאן מסתיים החלק השני לסיפור על אנשי החושך.

זה מסתיים במחזור שפשוט מסתובב סחור סחור. קו הזמן הזה הוא למעשה לא קו, הוא מעגל. אז הסוף הוא ההתחלה הוא הסוף הוא ההתחלה הוא הסוף ... יש אינטראקציה מורכבת אינסופית בין אלה שבחרו בשירות לעצמי, לאלה שבחרו בשירות לאחר לבין אלה שנשארו ללא החלטה. ישנה נקודה בה נראה שהמחזור מסתיים וכאן יש קציר של כל המתלבטים שהגיעו בסופו של דבר לנקודת החלטה. הם מפסיקים להתלבט ואז מתעלים לשלב הבא בו הם הופכים או להוויות השירות לאחר או להוויות השירות לעצמי, לעיתים רחוקות מאוד, לסוג השלישי של אנשי האור.

ז: אה כן! שכחתי שעדיין יש סוג שלישי. מה הם עושים?

ש-א: עדיין לא הגיע הזמן להכיר אותם לסיפור. ראשית עלי לסיים לגמרי עם החלק השני של הסיפור על אנשי החושך. אמרתי שיש אירוע בסוף כל מחזור. הוא נקרא הקציר. הוא כאשר אלה שעשו בחירה מפסיקים להיות ללא החלטה ומתעלים אל ארצות האור. בדרך כלל זהו אחוז די קטן מאנשי החושך.

ז: אז עם הזמן, יש פחות ופחות מתלבטים.

ש-א: כך יהיה. למעט כמובן שזו לא מערכת סגורה וקו הזמן לא מסתיים באמת. הוויות ממקומות אחרים עשויות לראות שזה מקום טוב לבוא וללמוד על עצמן, לבוא ולחוות את החיים כאן בארצות החושך. מנקודת מבט מסוימת ניתן לראות שמדובר במשחק מאוד יפה ואלגנטי. אתה יכול להיכנס בתחתית כשחקן חדש למשחק שהוא מתלבט. אתה יכול להישאר ללא החלטה כל עוד תרצה בכך ואז, וכשנתת לזה מבט מעמיק, אתה יכול להחליט מי אתה רוצה להיות: שירות לעצמי או שירות לאחר או מהסוג השלישי (עדיין מגיע לזה!) ואז אתה זז מעלה לזה. ואם תבחר שירות לעצמי או שירות לאחר אתה יכול למלא את התפקיד הזה כל עוד תרצה וכשסיימת עם זה, אתה **עדיין** גם יכול לבחור את הסוג השלישי. ומה שמיוחד בסוג השלישי הוא שזה הסוג היחיד שיכול לבחור לעזוב את המשחק לגמרי או להמשיך לשחק. אבל לפני שסוף סוף נגלה מה בדיוק הוא הסוג השלישי, בוא ניקח רגע להתפעל מיופיה של מערכת זו. אתה יכול לראות איך זה משהו שיכול להסתובב סחור סחור לנצח? אנשי החושך המתלבטים, מביאי האור השירות לעצמי, המושיעים של השירות לאחר יחדיו משתלבים לריקוד. הם יוצרים משולש: אנשי החושך ממלאים את תפקיד הקורבן, מביאי האור ממלאים את התפקיד של העבריין והוויות השירות לאחר ממלאות את תפקיד המושיע. וברגע שהדפוס הזה מוגדר הוא יכול להסתובב סביב לנצח. זהו משחק של קונפליקט פנימי שרק נמשך ונמשך לנצח. נשמות אינדיבידואליות יכולות להיכנס למשחק בהתחלה, לעבור דרך המשחק לשירות לעצמי או שירות לאחר (ולעתים קרובות אחת ואז השנייה) ואז בסופו של דבר לסוג השלישי. ואז, אם הן רוצות, הן יכולות לעזוב את המשחק דרך הסוג השלישי.

ז: בסדר, אני פשוט לא יכול לחכות יותר. בבקשה תגייד לי מה, למען השם, זה הסוג השלישי?

ש-א: תהיתי כמה זמן עד שהסקרנות שלך תגבור עליך. בסדר, אני אגיד לך ואז תוכל לראות אם כל זה הגיוני. הסוג השלישי של אנשי האור הוא מה שאני הולך לקרוא לו ה'מאחדים'. הם אלה ה**יודעים** שהכול אחד. הם יודעים שהם, כל אחד מהם, השירות לעצמי והשירות לאחר והמתלבטים. כל זה, שום דבר מזה, ובאותו הזמן כל כך הרבה יותר מזה. הם יודעים שכאשר הם מסתכלים על הוויה אחרת לא יכול להיות שיפוט מכיוון שהם רואים את ההוויה כעצמי אחר. הם יודעים לכן שהכל מושלם. הם באמת ובתמים ראו את האור. לא פיסת האור הראשונה שראו האחרים בארצות האור, לא, עומק האור שמאיר מליבה של כל הוויה, וזה הקשר של ההוויה אל המקור הראשי. כאשר הוויה כזו מסתכלת עלייך הן לא רואות את מצבך הזמני: נקודות החולשה שלך, האשליות המגבילות את עצמך, הפחדים שלך ... לא, הן מסתכלות לתוך ליבך ורואות שם את אלוהים! כמו שהן עושים כשהן מסתכלות על עצמן, כמובן. אלוהים נמצא בכל מקום כשאתה מסתכל מעיני ה'מאוחד'. והם גם יכולים, כמובן, לראות שהם היו במשחק הזה המתלבטים, הם היו הוויות השירות לאחר והם היו הוויות השירות לעצמי. לפיכך הם לא ישפטו אף אחד מאלה. וכך עם אלה, ה'מאחדים', אנו מתחילים את השלב הבא בסיפור על אנשי החושך ...

ז: וואו! זה הופך לסיפור ארוך ומורכב!

ש-א: אין לך מושג עד כמה מורכב הוא. הרשתי לעצמי **בענק** דחיסת דברים וגיבוש הדברים יחד, כך שניתן יהיה לספר את הסיפור הזה.

ז: אז, הסיפור הזה נכון?

ש-א: כל הסיפורים נכונים. כל הסיפורים הם בדיה. שתי הצהרות אלה יכולות להיות נכונות בהתאם לנקודת מבט שלך. הסיפור הזה הוא רק סיפור, אגדה, אם תרצה.

אבל הוא מייצג היבטים של מה שקרה, וממשיך להתרחש, בעולמך בצורה מעניינת. באופן שיוביל, אני מקווה, לחשוב על דברים. מוביל אותך לשאול שאלות חדשות ולהגיע למסקנות חדשות. זה קשור בלהציע לך דרך להבין את המצב מבלי למשוך את מיתרי הפחד והכעס. מבלי לסחוב אותך בסבל האבדון והקדרות. כי הדברים האלה לא משרתים את המניעים שלי. הם משרתים את המניעים של מי ששומר אותך כאן, משחק את המשחק בשירותם.

אך נמשיך כעת ...

הסיפור על אנשי החושך, חלק 3

הדבר שצריך להבין לגבי הקבוצה השלישית, המאחדים, הוא שהם לא מגבילים את עצמם מבחינת מי הם משרתים. הם לא בהכרח משרתים את עצמם או את "האחר". הם יודעים שה"אחר" וה"אני" הם בסופו של דבר אותה הוויה. הם יודעים שמה שאתה עושה ל"אחר" אתה עושה באופן אוטומטי וישיר לעצמי. אז בעוד שהם טובים ואוהבים ואדיבים ככלל (מכיוון שזה מה שהם היו רוצים לעשות לעצמם) הוויות אלה לא יתנדנדו אוטומטית למצב של לשרת את עצמם או לשרת אחרים. כל הרעיון של "שירות" אינו חשוב להם כלל. במקום זאת מה שמניע בדרך כלל הוויה כזו היא ביטוי טהור של העצמי. ההבנה עבור המאחד היא שכל חלקיק מהאחדות הוא ייחודי לחלוטין. ואם כל אחד היה מוצא את האושר הגדול ביותר שלו ופשוט מביע זאת, אז הכל היה בסדר. כי אתה מבין, אין לעולם שתי הוויות זהות בשום מקום. כך שהאושר הגדול של שתי הוויות לא יהיה אי פעם אותו הדבר. כל אחת תהיה אהובה ומוערכת בשל הדבר הייחודי שיש לה להציע. ומה שיש לה להציע יהיה הדבר המושלם הדרוש, במקום כלשהו.

עבור המאחדים אין מחסור ואין תחרות. יש איזון ושלמות. ובמקום לצאת לפעולה, הוויות אלה במקום בוחרות פשוט להיות. לחקור ולראות. לצאת למסע אל לב האלוהים ולגלות את מה שקורא להן לתת את המתנה הייחודית והגדולה שלהן. ואז הן יתבטאו עצמן באהבה ושמחה טהורה.

ז: זה נשמע יפה. אבל יש משהו שאני באמת לא מבין. איך אתה יכול לדעת את עצמך להיות אחד עם כולם וכל השאר מבלי לאבד את עצמך? כלומר, אני מבין את האחדות מבחינה מושגית, אבל אם זה ממש פשוטו כמשמעו כעובדה של היותך שאין הפרדה בינך לבין הוויה אחרת ... אז איך אתה יכול עדיין להיות אתה?

ש-א: השאלה שלך היא על אינדיבידואליות. על איבוד הזהות שלך. תן לי לצאת רגע מהסיפור על אנשי החושך לצורך הסחה מהירה. האם אתה זוכר שבשיחה הראשונה שלנו, בפרק ב' של עבודה זו, הבטחתי לספר לך על "מטאפורת הקשת"?

ז: אה כן. עכשיו שאתה מזכיר את זה, זה כן מצלצל מוכר.

ש-א: ובכן הנה זה ...

מטפורת הקשת

דמיון לעצמך שיש קשת ואתה אחד הצבעים.

אתה וכל צבעי אחיך ואחיותך נראים אינדיבידואליים ונפרדים שם למעלה בשמיים. אבל האם זה כך?

ז: אה, אני מבין. לא. הצבעים הם רציפים, לא?

ש-א: כן, מה שאתה רואה הוא למעשה התפשטות אחידה ובלתי מופרדת של תדרי אור. המתבונן הוא זה שמחליט, במוחו, לגבש מבחר של תדרים אלה יחד ולזהות אזור זה כפס צהוב ואזור זה כפס ירוק, לדוגמה. אך במציאות אין מקום בו צבע אחד נעצר ואחר מתחיל. בשום מובן אמיתי אין "פס" צבע כלשהוא, אלא אם כן תבחר לדמיין שזה כך.

ז: אז אתה אומר שכל הצבעים הם באמת אחד. הם פשוט נראים כמו צבעים נפרדים שם למעלה בשמיים. ומכאן אנו יכולים להבין כיצד הוויה תופסת את עצמה כבעלת אופי שונה או ייחודי, אך יחד עם זאת יודעת שהיא למעשה גם חלק מהאור הלבן הבהיר של האחד.

ש-א: אני אוהב את איך שאמרת את זה. כן. אך אנו יכולים להעביר עוד תצפית קטנה ונעימה מתוך אנלוגיית הקשת. מה דעתך על העובדה שכמובן **אין שם קשת בענן**? הכל אשליה. יש אור ויש לחות. הגומלין בין שני הדברים מביא לכך שאתה מאמין שאתה רואה את הצבעים האלה בשמיים. אבל מה אתה **באמת** רואה? אתה רואה טיפות גשם? או שאתה רואה קרני שמש?

ז: שניהם, אני מניח.

ש-א: אבל אז מדוע אדם אחר העומד במקום אחר יראה את הקשת במקום אחר מזה שאתה רואה? הסיבה לכך היא ששני משקיפים הניצבים במרחק של מטרים ספורים זה מזה, רואים למעשה את האור פועל על טיפות גשם שונות. מה שאני מציע הוא שיש מרכיב שלישי. האור, הלחות ו... **אתה**, המתבונן. נקודת המבט הייחודית לחלוטין שלך היא המרכיב השלישי. לכל מתבונן הקשת תיראה קצת אחרת. היא, דבר ברור מאליו, תהיה במקום אחר תלוי במקום בו המתבונן עומד.

ז: והאמת הרוחנית הגדולה שאנו מקבלים מכך היא ...

ש-א: נראה שאני חייב לעשות את כל העבודה. בסדר. בוא נחזור אליך ולכל צבעי אחיך ואחיותך. אתה לא קיים בריק. יש לך חוויות משלך, אבל כל אחד מהמתבוננים, כל הוויה שאתה מתקשר איתה, רואה אותך קצת אחרת. אתה נוצר שוב במוחם של כל אחד אחר שאי פעם תהיה לך אינטראקציה איתו. **זוהי** למעשה משהו שצריך להרהר בו לעומק. אני רוצה שתחשוב על זה מכיוון שמדובר בתפיסה חשובה מאוד שתתעורר בדיאלוג שלנו עם התפתחותו.

ז: המתן רגע. אבל אז ... אם אני אני; בוא נגיד שאני הצבע הצהוב בקשת הזו. ומאה אנשים רואים אותי וכל אחד מהם רואה אותי בצורה קצת אחרת אז ... איזו גרסה של זו אני?

ש-א: זו נקודה מעניינת. אחרת היא: האם הם רואים אותך **כמוך**? או שהם רואים אותך כמו שהם?

ז: אה, נכון! חזרנו לזה.

ש-א: כן. אבל אני מקווה שתוכל לראות ממטפורת הקשת כי זה אפשרי מאוד שתהיה לך זהות ייחודית ואינדיבידואלית משלך עם מאפיינים וטבע משלה, ובכל זאת להיות מודע לחלוטין לאחדותך עם כל הצבעים האחרים ואפילו להיות מודע לאחדות שלך עם כל המתבוננים ואחדותך עם כל התופעות האחרות המרכיבות את קיומך.

ז: וואו, כן. זה מגניב מאוד, תודה.

ש-א: ועכשיו אנחנו צריכים לחזור למשל שלנו, לא כך.

ז: שיוו! כן. זה הופך לשיחה אפית! אז, בסדר, אמרנו שהיו את המאחדים האלה שהאמינו שהכל אחד. וכך הם לא מיהרו להיות בשירות לאף אחד במיוחד. הם פשוט התבוננו בדברים והסתובבו.

ש-א: הם עסקו בהוויה ובצפייה במה שיש. כן.

ז: האם הם לא השתעממו?

ש-א: מאוד מאוד רחוק מזה. להפך, למעשה. ככל שעושים פחות ונוכחים יותר, אתה קרוב יותר לאלוהים. בכך אני מתכוון שהחוויה שלך של עצמך מתעלה ואתה יכול להיות גרסה גדולה יותר ויותר של עצמך. אתה מסוגל להרחיב את התודעה שלך. החוויות המפוארות, הטרנסצנדנטיות והמאושרות ביותר שאנשים אי פעם חוו במדיטציה עמוקה, נובעות מהיותם דוממים באמת. מבלי לחשוב אפילו מחשבה אחת. פשוט מלהיות.

ז: אז, בסדר. מבחינה מעשית. מה חוו המאחדים האלה?

ש-א: אי אפשר לגבש את כל החוויות שלהם יחד. מה שהם יחוו יהיה תלוי במה שהם יוצרים. אבל בוא נעשה את זה קצת יותר קל. בוא נבחר אחד מהם ונראה מה הוא חווה, בסדר?

ז: בסדר. האם יש לנו שם בשבילו?

ש-א: בסדר. בוא נקרא לו ... עליזי.

ז: עליזי? כמו אחד משבעת הגמדים?

ש-א: אם תרצה. או אולי שמחה, כמו בהנאה, או אולי אפילו, שמחה-אלוהית.

ז: אה נכון! האם הסיפור הזה עליך אז?

ש-א: זה משל. סיפור הממחיש משהו על החיים. הוא על כולנו.

ז: בסדר. המשך בבקשה. מה חווה עליזי?

ש-א: טוב, אתה מבין, עליזי היה מסוג החוויות שאהב את החיים. אהב חוויות. אהב לראות ולדעת על דברים. הוא מצא שמחה בכל החוויות הללו. וזו הסיבה שאנו מכנים אותו "עליזי". זה מה שהוא היה ואחר האושר הוא רדף. אז כשהוא עלה לראשונה על הפיגומים והגיע לארצות האור, הוא הביט סביב עצמו ונדהם מהיופי שראה. הוא הרשה לעצמו להיות ממש דומם, בהוקרה רבה בליבו, על מנת להעריך עמוקות את הפלא של הכל. הוא מצא, לאחר זמן מה, שלעשות זאת בדיוק מאפשר לו להיות אפילו בהיר יותר. הוא החל לראות יותר והעולם הראה לו יותר ויותר הוד והדר. הוא החל לגלות שבאמצעות עצימת עיניו, שחרור כוונתו ופשוט בהתנסות בהוקרה ובשמחה בכל מה שהובא אליו, הוא יכול היה לצאת למסעות מדהימים באמת בתודעתו שלו. ואז, יום אחד, הייתה לו פריצת דרך. הוא גילה עוד קיום חדש.

ז: אתה מתכוון מעל ארצות האור?

ש-א: במונח מסויים. הוא הבין שארצות האור בהירים, לא בגלל המקום אלא בגלל שיש לתושבים רמת מודעות מסוימת. משמעות הדבר הייתה עבורו, שברור, שארצות החושך לא היו חשוכים, או ארצות האור היו בהירים. מה ששונה היה הוא החוויות הברורות לחוות אותן;

רמת התודעה שלהן והאמיתות שהחזיקו על עצמן. וכך הוא השתוקק לאמת גדולה עוד יותר. הוא הבין שזה לא נמצא מעל, מעבר או מחוץ לעצמו. הוא הבין שהשינוי בא מבפנים, ממש כפי שהיה בפועל כאשר הוא והאחרים התעלו לארצות האור. אז הוא ישב בשקט והסתכל פנימה. הוא השקיט את דעתו והמתין לאור. לקח לו זמן עד שלמד את המשמעת הנכונה, אך בסופו של דבר הוא הגיע לרמת מודעות חדשה. בתוך עצמו הוא מצא מציאויות חדשות לגמרי. הוא מצא רמת הווייה חדשה. הוא מצא מקום בו הוא לא היה ממש הווייה בעלת קצת אור פנימי, אלא הווייה העשויה למעשה מאור טהור! ושם, בתוך עצמו, הוא יכל היה לקיים אינטראקציות עם הווייות אור אחרות. הוא והאחרים שיחקו ואהבו ויצרו יחד. הם היו אחד ובכל זאת אינדיבידואלים.

ז: כמו הקשת.

ש-א: בדיוק. סוף סוף, ברמה זו, הוא באמת חווה את עצמו כצבע הקשת שהוא אחד עם כל שאר הצבעים ... ובכל זאת מודע לעצמי.

ש-א: ובכן, כעת נוכל לומר, "הוא חי באושר ועושר", וזה היה נכון. נוכל גם לומר "הוא קיבל **בדיוק** את מה שהוא יצר", כי זה נכון **תמיד**. אבל אז הסיפור יהיה מעט לא גמור. אתה מבין, ברמה זו של מציאות אשר הגיע אליה כעת, ברמה זו של גוף-אור, הוא היה מודע גם לאינספור מציאויות אחרות. הוא ושאר הווייות האור יצרו מספר אינסופי של מציאויות אלו ושיחקו ביצירות אלו. והוא גם היה מודע למציאויות אחרות שהוא לא היה חלק מהיצירה שלהן, אבל היה מסוגל לחקור ולראות מה אחרים יצרו. ואז, בנוסף היה מודע **לעצמו** כהווייה החיה במציאויות רבות מאוד. מציאויות מעבר לכמות שהיה בהן בדרך זו או אחרת. וכל אלה היו **בדיוק עכשיו** בשבילו.

ז: איך זה יכול להיות?

ש-א: ובכן, אתה יודע את הדבר שאתה מכנה "היזכרות"? מבחינתו זה לא היה ניסיון לנסות להביא משהו למוח. לא. בשבילו זה היה להיות ממש שם ברגע שרצה להיזכר. כמו אם ניסית להיזכר בילדותך ואז פתאום היית **שם**. פתאום היית ילד בן שלוש בגינה של אמך משחק על הנדנדה. זה היה ככה בשבילו. למעט כמובן שהייתה לו גישה, תרתי משמע, למספר אינסופי של "חיים" במספר אינסופי של מציאויות.

ז: כמו גלגולים רבים מאוד?

ש-א: כן. בערך. הכנסתי "חיים" בציטוט מכיוון שרובם היו חוויית שונות לחלוטין ממה שאתה מבין כחיים. מציאויות אחרות לחלוטין.

ז: קשה להסביר?

ש-א: מאוד. אולי נוכל לנסות זאת בזמן אחר. העניין כאן הוא שעליזי הצליח לשנות את עצמו כרצונו ממצב של **הווייה**, שבו הוא היה במושבו האושר הפנימי שלו ו**ידיעה** מושלמת, לתוך כל אחד ממספר אינסופי של מצבי **עשייה** והתנסות לבחירתו. וכך הוא עשה. וזה היה מופלא ויפה. וכמובן שהוא התודע לעצמו כמשהו הרבה יותר גדול מזה. אבל זה סיפור אחר. כדי לחזור לסיפור **הזה** אני פשוט אומר את זה: עליזי שמר בתודעתו זיכרון. הוא זכר את ארצות החושך. הוא נזכר שהיה שם. בכך הוא הגיע לנוכחותן של הווייות אור אחרות שזכרו זאת גם כן. הן זכרו את הכאב שבקריאה לעזרה. הן נזכרו והן היו שם יחד. בגופן הבהיר ביותר הן היו שם.

ז: בארצות החושך?

ש-א: כן.

ז: ומה הן עשו?

ש-א: לא שמת לב, נכון? הן לא עשו כלום זוכר? כל מה שהן עשו הוא להיות שם.

ז: הן וואו! זה כל כך מגניב! הן חזרו לעצמן וחילצו את עצמן!

ש-א: חילצו? אני לא חושב שהן ממש "חילצו" את עצמן. הן אהבו את עצמן. הן הלכו להיות שם עם זיכרון העצמי והפעם הן ראו שלא היו רק כמה צירי זמן וכמה חלקים לסיפור הזה. הפעם הן הצליחו לראות בבהירות מספקת שיש מספר אינסופי של גרסאות של הסיפור, לכל אחת מספר אינסופי של צירי זמן. והן ראו שבאחת הגרסאות של הסיפור כל ההוויות – אנשי החושך, הוויות השירות לאחר, הוויות השירות לעצמי, המאחדים - כולם, מצאו דרך חזרה לאחדות. כולם עשו זאת בדרכם. בגרסה כזו או אחרת של הסיפור כולם מצאו את דרכם הביתה. ובכל זאת ... תמיד יש צומת למספיק סיפורים שבהם כמה מהם לא מצאו את האחדות בו הסיפור עדיין יכול להתבטא בהם.

ז: אה ... סליחה ... אני לא ממש מבין את זה.

ש-א: אתה בתוך הזמן ולכן אתה מוגבל לחשוב במונחים של זמן לינארי. אבל הרשה לי להסביר. מחוץ לזמן, הוויה יכולה להיות במקומות רבים ככל שהיא רוצה. זה יכול להיות במציאות ארצות החושך וגם בבית עם האחדות. הוויה כזו יכולה למלא תפקידים רבים. היא יכולה להיות ריאליסט קשה-לב ובו זמנית גם חולם בהקיץ ובו-זמנית איש אור ובו זמנית גם הוויה אור. והרבה הרבה דברים אחרים חוץ מזה. ואם זה כך, אז אין סתירה. זה רק עניין של נקודת מבט. וכך זה גם בשבילך. כרגע אתה מחזיק בנקודת המבט המעניינת של היותך רק בן אדם אחד על פני כדור הארץ. אבל אתה עוד הרבה דברים אחרים, כולל להיות אני, שמחה-אלוהית. וברמה מסוימת כל אדם ואדם על פני כדור הארץ גם הוא הוויה אור היודעת את אחדותם של הכל. וברמה מסוימת כל אדם על כדור הארץ הוא למעשה אלוהים.

ז: וואו. זה מושג גדול.

ש-א: אכן כך, וזה הולך לדרוש קצת עבודה בשביל שתבין זאת כמו שצריך. אך אין סיבה למהר - אנו נמשיך לשוחח ונמשיך לטפל בזה בדרכים חדשות ושונות עד שזה יעבוד עבורך.

ז: תודה. אבל ... אממ ... פרק זה היה אמור להיות על "השלכות האחדות". אני מבין שדיברנו על זה, שהכל מושלם וכן הלאה. אבל...

ש-א: אבל אתה רוצה שאדבר על הדברים המובטחים בכותרת?

ז: כן בבקשה.

ש-א: טוב. זה יהיה הדבר הבא. מה שרציתי להמחיש הוא שיש כאן הרבה רמות קיום במציאות הזו שאתה מאכלס. יש את הרמה העמוקה ביותר - זו שאתה שוכן בה כעת - בה אתה יכול לחלוטין לשכוח שאתה אחד. יש רמה או שתיים מעל זו שבה עדיין ניתן להמשיך תוך הסתרת עובדת האחדות של הכל מעצמך, אם זה מה שתבחר. אבל אחד יכול להיכנס פנימה עד אשר יאלץ להתעמת עם עובדה זו ... הכל באמת ובתמים אחד.

אם אתה מסרב להסתכל על כך ומסרב לקבל זאת כאמת לעצמך אז אתה יכול להמשיך כל עוד אתה רוצה בכך במצב של הפרדה ודואליות. יש הרבה דברים מדהימים שתוכל לעשות והרבה חוויות מופלאות שיכולות להיות לך, אך העובדה הפשוטה היא שלעולם לא תסיים ותעלה מעבר לנקודה מסוימת. כאשר לעומת זאת, אתה מקבל את האחדות כעובדה מהותית של הווייתך, לא רק שאתה יכול לסיים ולעלות מעבר לנקודה זו, אלא גם לקבל גישה לעולמות אינסופיים מעבר לכך.

ז: אז הרשה לי להבין את זה ... הוויית שאינן מאמינות באחדות של הכל מקבלות את מה שהן מאמינות. הן מקבלות הפרדה.

ש-א: כן.

ז: וזה מגביל אותן.

ש-א: כן. היותך אחד עם אלוהים גורם לך כמובן להיות חזק לאין שיעור מאשר להיות נפרד. למרבה האירוניה כשאתה אחד עם אלוהים, אז אלה המאמינים שהם לא אחד עם אלוהים הם גם אחד איתך.

ז: הא?

ש-א: קשה להבין, אני יודע. אבל בוא ניקח את עצמך כדוגמה. אתה בתוכי. גם כל החוויות שלך הן שלי. אתה יכול להאמין שאתה נפרד ממני אם אתה רוצה, אבל אני יודע שאתה לא. אני יודע שאתה היבט של עצמי שממלא בצורה מושלמת את תפקידך להביא לי את החוויות שאני רוצה. אתה לא יכול אלא לשרת את המניעים שלי. אם אינך רוצה להכיר בעובדה זו, אתה יכול לשרת את המניעים שלי תוך בחירה בהפרדה ובכאב של להיות לבד. או שאתה יכול להכיר את האמת של האחדות ולמזג את עצמך איתי ולהבין שגם אני משרת המניעים שלך ואז תוכל לטייל איתי באחדות אוהבת ובשמחה. אז זו תובנה חשובה. הכל אחד עם אלוהים ובתוך אלוהים. אפילו אלה שאינם יכולים לראות זאת בעצמם. ומי שאינו יכול לראות זאת יוצא מתוך ההרמוניה וחש שהוא נלחם במעלה הגבעה כדי להשיג דבר. אלה הבוחרים לראות זאת מתעוררים לפתע למציאות אינסופית שלמה, בלתי פוסקת, עמוסת הוויית המבקשות לעבוד איתם וליצור יחד עמם. הם מתעוררים לכוחם ומתננותיהם האמיתיים והם מוצאים עצמם מוקפים באחרים שכוחם ומתננותיהם האמיתיים משלימים את שלהם באופן מושלם.

ז: זה מתחיל להיות הגיוני בעיניי עכשיו.

ש-א: נחזור לזה עד שזה יהיה נטוע בתודעתך בצורה מושלמת. מה שאני רוצה שתבין הוא שיש רמת תודעה בה כל ההוויית יודעות את האחדות המהותית שלהן. הוויית ברמה זו הן העצמי הפנימי של כל מי שמתגלם איתך על פני כדור הארץ שלא יודעים על אחדותם. ובעוד שזה קורה העצמי החיצוני האלה ששוכנים בהפרדה עשויים להחליט לפגוע או אפילו להרוג אחד את השני, העצמי הפנימי היודעים על אחדותם יודעים שזו פשוט חוויה ארעית מאוד, ואשליתית. הם יודעים שהלוחמים הם ממש כמו שחקנים המתיימרים להרוג זה את זה ושלמעשה אין ביניהם דבר חוץ מאהבה. אצל העצמי הפנימי זה ככה. הם אוהבים זה את זה מכיוון שהם אחד. ברמה זו של מציאות הם יודעים שזה למעשה בלתי אפשרי באמת לרצות לפגוע זה בזה. עבורם הם יודעים שלפגוע באחר זה לפגוע בעצמי. באמת. מבחינתם אין הבדל. כל דבר שהווייה כזו עושה לאחר, היא עושה לעצמה באופן מיידי.

ז: מכיוון שהן הווייה אחת?

ש-א: כן, בדיוק. אחד שהוא גם רבים. רבים שהם באמת אחד.

ז: אז ברמה זו לא תמצא כיעור. זאת אומרת שאף אחד לא יתקוף או יפגע באחר. אף אחד לא ינסה לתמרן או לקחת מאחר, נכון?

ש-א: זה יכול היה לקרות רק אם שני הצדדים הסכימו על כך לפני כן.

ז: האם זה קורה בכלל?

ש-א: אה כן! איך אתה חושב שהעולם שלך יכול להיות כמו שהוא? איך יכול להיות שבתוך הוויות האור האלה יש ביטויים העושים את כל הדברים האלה? הכל מוסכם מראש. תמיד יש חוזה.

ז: אם אדם אחד פוגע או מתמרן אחר, האם הוויות האור שלהם הסכימה לזה?

ש-א: כן. זה מה שאני אומר. אתה על כדור הארץ נמצא בתוכנו. אתה היצירות שלנו ואנחנו שלך. אנו יוצרים יחד את כל העולם שאתה חווה. אתה מביא לעצמך חוויות מסוימות עם המחשבות והאמונות שלך. עם הרעיונות שלך לגבי עצמך. אנחנו חלק מזה. אנו עושים את כל סוגי הסיוע כך שהכל יתממש, במובן הגדול יותר, בדיוק לפי התוכנית.

ז: משהו לא מסתדר כאן. מה עם רצון חופשי?

ש-א: הו, יש לך רצון חופשי בסדר גמור! אנו עושים את כל הסיועים האלה בדיוק כדי שלכולם יהיה רצון חופשי. כך שרצונו החופשי של אף אחד לא מבוטל.

ז: תסביר?

ש-א: ובכן מה אם אתה, במחשבותיך, בחירותיך ואמונת היית יוצר לעצמך נסיבות בה רצית להרגיש איך זה להיות העבריין? נניח שרצית לבצע פשע כלשהו שבו הרגשת כאילו רכשת כוח כלשהו על מישהו. כחלק ממסע הנשמה שלך בחרת בזה. אז איך נעשה זאת? נצטרך למצוא שותף בשבילך; מישהו שמוכן להיות החצי השני של אותה עסקה. יהיה שם מישהו, שמסיבות משלהם בחר לראות איך זה להיות הקורבן.

ז: אתה אומר שאנשים שקרו להם דברים רעים בחרו בכך?

ש-א: כן. זו לעיתים קרובות הנקודה בה אנשים מסרבים להתקדם. הם בדרך כלל מתרחקים מהאמת של זה מכיוון שהם לא יכולים לקבל שהם עצמם יצרו את "הדברים הרעים" שקרו להם. מיד הם ירצו להשיב לעברי "מה עם הילד שנאנס?" או חוויה מחרידה לא פחות. הם יתעקשו כי אין מצב שזה נבחר על ידי אותו אדם.

ז: ואתה אומר שזה היה?

ש-א: כן. אני יודע שלחלק יידרש הרבה בכדי לקבל את זה. זו הסיבה שמסר כמו שלי אינו מיועד לכולם. לא כולם מוכנים לשמוע את המסר הזה. רבים עדיין צריכים שיהיה "אחר רשע". הם רוצים וצריכים להאמין שישנן הוויות רשעות מחוץ לעצמם היוצרים את כל הרע שקורה בעולם. הם רוצים להישאר קורבן לנסיבותיהם. וזה בסדר גמור. אם אנשים רוצים להישאר ברמה זו של הבנה לזמן מה, אז אין בזה שום דבר רע. אבל אם אתה מוכן לעבור לרמת תודעה מועצמת יותר, אז אני מציע מחשבה נוספת. אני אומר משהו די פשוט: אתה יוצר את המציאות שלך. אם זה כך, ברור שאינך יכול גם להיות קורבן למציאות שלך! "קורבן" ו"יוצר" הם שני מצבים הפוכים.

אני אומר שאתה **כבר** יוצר את המציאות שלך. בחרת לשכוח זאת על מנת שתוכל לשחק במשחק שאתה משחק עכשיו. תוכל להמשיך לשכוח זאת אם תרצה. ואז אתה יוצר, "אני לא יוצר המציאות שלי." ואם אתה יוצר את זה, אתה גם יוצר, "אני הקורבן של הנסיבות שלי." ואם אתה יוצר את זה, אתה תחווה את זה, כי ...

*"אתה תמיד מקבל **בדיוק** את מה שאתה יוצר."*

וכך תוכל ליצור לעצמך הזדמנויות לחוות קורבן. וכך אתה מאפשר למה שנקרא "דברים רעים" לקרות לך. אתה תמשיך לקבל חוויות שכאלה עד שתחשוב מחשבה חדשה על כך, עד שתחליט להחזיר את הכוח שלך ולהפסיק להיות קורבן. עד שתחליט לקחת אחריות ולהפוך ליוצר. **וכשתעשה זאת**, הדברים האלה יחלו להשתנות. ככל שתאמין כי אתה יוצר את המציאות שלך, כך יותר תוכל לחוות זאת. תראה יותר את כל הדברים שאתה חווה כתוצאה ישירה של הבחירות שלך.

ז: כמו "האור" במשל!

ש-א: אה, כן! ועכשיו גם אתה מתחיל לראות את האור!

ז: חה! אני אוהב את משחק המילים. אז, אם אנחנו מאמינים שאנחנו קורבנות, נקבל חוויות קורבן כפי שהוסכם על ידי העצמי הפנימי שלנו.

ש-א: נכון.

ז: עד שנהיה מוכנים לגלות שיצרנו את כל החוויות הללו ונעלה מעליהן ונתחיל ליצור חוויות שאנחנו אוהבים יותר.

ש-א: מדויק.

ז: ואז אנו הופכים, בעוצמה רבה יותר ויותר, ליוצרי המציאות שלנו.

ש-א: כן.

ז: אבל מה עם הילדים. כלומר השתמשת בדוגמה של ילד שנאנס. הרי אין זה הוגן לצפות מילד צעיר שיעשה את הבחירה להתעלות מעל מעמדו של הקורבן?

ש-א: זה נושא טעון רגשית ואני יכול בקלות להבין מדוע זה קשה לך. אבל עליך להבין שילד הוא לא יותר ולא פחות מביטוי של הוויית רוח מאשר מבוגר. היה לך בעצמך חוויה די מחרידה כילד נכה באחד מחייך האחרים.

ז: כן. שיתפתי זאת עם הקוראים שלנו.

(הערת זינגדד: ראו "אבוד בעולם החלומות של עצמי" בפרק 1)

ש-א: ובכן, כשאתה בסופו של דבר מבין את הסיפור שלך נכון אתה מתחיל לראות את הסימטריה בבחירות שלך. תוכל לראות כיצד החיים האלה כולם מאזנים זה את זה ואיך החוויות הללו הובאו אליך כתוצאה מהבחירות וההחלטות שקיבלת. חווית את היותך מטריד מינית באחד מהחיים שלך וחווית התעללות מינית באחרת. למרבה הפלא אתה אפילו תבין שהעבריינות שלך והקורבנות שלך כולם מאותה הוויית אור. במילים אחרות, אתה והוויית האור האחרת הזאת החלפתם תפקידים כך ששניכם תוכלו באמת ובתמים להבין במה מדובר, על ידי התנסות בזה בעצמך ממקור ראשון. בפרק 5 אמרתי לך שאם היית נתקל במשהו בהווייה אחרת שלא היית נתקל בו בעצמך, אז לא היית מבין את זה. זה היה מבלבל אותך.

סביר להניח שהיית עובר לשפוט את האחר הזה. אבל אם היית חווה את הדבר הזה בעצמך סביר הרבה יותר שהיית עובר לחמלה ובכך, היית מסייע להווייה אחרת זו למצוא ריפוי. למעשה, החמלה-העצמית הזו היא המאפשרת לך להיות בשירות לאחר. וכך זה שבשילך ניתן להשתמש בחוויותיך בחייך האחרים, אם אתה מוכן לבחור בכך, לחוש אמפטיה עמוקה כלפי אלה הנמצאים במצב של קורבן משום שהיית שם, ואתה גם יכול למצוא חמלה כלפי העבריינים מכיוון שאתה יודע שגם אתה מסוגל להיות מתעלל. זו תוצאה אחת מהבחירות שעשית. הנקודה שכדאי לזכור כאן היא:

"אם אינך מסוגל לראות את השלמות, אתה עומד קרוב מדי לתמונה."

ז: אה, וואו, כן! זה הכי מתאים כאן.

ש-א: ואפשר להמחיש זאת בצורה נחרצת על ידי האימה של חף הפשע, כמו הילד למשל, העובר חוויה פוגעת כלשהי. אנו מסתכלים על זה וזה פשוט נראה כל כך לא נכון. כל כך לא הוגן. כך שלא עולה בקנה אחד עם היותו אלוהים אוהב. ואיך אני יכול לומר לך שאתה טועה אם אתה מרגיש זאת? אני לא יכול. אבל אני יכול לומר לך שתבוא תקופה שתעמוד רחוק מספיק מהתמונה שתראה את השלמות. ואני גם יכול לומר לך שאם אני אומר לך את זה **כשילדך** עבר התעללות, תגידי **"לעולם לא!"** ואתה תחשוב שאני מפלצת שאפילו הצעתי זאת. כך הדברים האלה הולכים. הוויית הבחורות מעמד של קורבן בהגדרה, אינן יכולות לראות כי הן עושות זאת. אם הן היו, הן היו מבינות שהן יוצרות מציאות משל עצמן וכבר לא יהיו לקורבנות. זה קצת כמו מלכוד 22, באמת. הדרך היחידה לצאת היא שתבחר. להחליט לקחת אחריות ולהחליט להיות היוצר של המציאות שלך ולקחת את הזמן כדי לאפשר לזה להתגשם עבורך. אבל זה לא משהו שכולם יוכלו לשמוע, זה בטוח.

ז: ומה עם העבריינים? הם בטוח לא מודעים לכך שהם יוצרי המציאות שלהם?

ש-א: לא. עם זאת שאלה מצוינת. אתה זוכר שאמרתי שיש משולש של קורבן / עבריין / מושיע?
ז: כן.

ש-א: ובכן, כך הדברים נראים למי שאינו מודע לכך שהם יוצרי המציאות שלהם. נראה להם שהם תמיד נמצאים באחד משלושת התפקידים הללו ביחס אחד לשני. אך לא כך נראה מנקודת מבט גבוהה יותר. מנקודת מבט גבוהה יותר יש רק יוצר וקורבן.

ז: מה קורה עם המושיע והעבריין?

ש-א: אם אתה מסתכל על כך מספיק לעומק תראה ששני אלה הם גם רק קורבנות. אני מאתגר אותך לחפש מספר עבריינים. התבונן כראוי בסיפורים שלהם. אתה תגלה, אני מבטיח לך, שהם הגיעו להיות העבריינים משום שהם האמינו שהם קורבנות. כתוצאה מהאמונה שלהם בקורבנות שלהם הם פעלו כפי שהם עשו.

ז: תמיד?

ש-א: תמיד. העבריינים האיומים ביותר בכלא שלך סובלים מנסיבות הילדות הגרועות ביותר. כולם עברו טראומה בנפש שלהם. אם הנפש שלהם הייתה נרפאת ואהובה, הם לא היו מביעים זעם על העולם כלל. ראה מה קורה כאשר עבריין שכזה מוצא ריפוי, אהבה עצמית וקבלה. הוא משתנה. הוא הופך לסוכן של טוב. כך שברור שהטבע-העברייני שלו קשור לתחושה העצמית שלו של להיות קורבן.

ז: הממ ... אז העבריינים הם למעשה קורבנות. מה עם מושיעים?

ש-א: זהו גם קורבן, אך לעתים קרובות זהו הצעד האחרון לפני שמישהו משחרר את עצמו מהקורבנות. זוהי דרך להמשיך לעסוק במשחק הקורבן / עבריין, ותוך כדי לא להיות אף אחד מאלו באופן פעיל. אתה מבין, לפני שתוכל להשאיר את הקורבן / עבריין מאחור, תצטרך לרפא את עצמך מהכאב והטראומה שאתה מרגיש שנגרם לך בזמן שהיית במשחק הזה. אתה יכול לעשות זאת על ידי ניסיון בלעזור לאחרים בנסיבות דומות. אתה יכול להפוך את הכאב שלך ולעשות משהו מועיל איתו. אתה יכול להתגבר על זה בלהיות מגדלור של אהבה. לדוגמה, קורבן אונס עשוי להקים קבוצת ייעוץ ופרקליטות. לעתים קרובות אתה מגלה שהאנשים שמקורם ביוזמות אלה היו קורבנות שקמו והחזירו את כוחם. או לפעמים אפילו עבריינים שהחליטו לתקן את העוולות. הוויות הרוצות לסיים עם הקורבן / עבריין עוברות לרוב מחזור של מושיע לפני שהן משאירות את המשחק מאחור. יש גם סיבות אחרות למושיע. לפעמים המושיע פשוט רוצה להרגיש "אציל". הם רוצים לזכות באהבה עצמית באמצעות מעשים טובים. לעתים קרובות זה גורם לסוג של המושיע המתערב שהקורבן לא ממש מעריך. מקרה אחר יהיה עבריין מתוקן. לדוגמה, בעל, שבמשך שנים התעלל בבת זוגתו, עשוי להקים "קבוצת גברים" בה גברים אלו תומכים זה בזה במציאת דרכים להתמודד עם סוגיות הזעם וחוסר הכוח שלהם. יש הרבה פרמוטציות לכך ואני לא יכול להבהיר את כולן. אני פשוט טוען שקורבנות, עבריינים ומושיעים עדיין במצב של אמונה שהם בסופו של דבר קורבנות. הוויות יוצרות, לעומת זאת, יודעות שכולם הם הוויה יוצרת. שהכל מושלם. שאין שום דבר ואף אחד שצריך לתקן. זה מושלם תמיד.

ז: אבל זה נשמע לי לא אכפתי ומפוקפק.

ש-א: למה?

ז: ובכן, זה אומר, אם אני רואה מישהו שסובל מכאבים, אני צריך להתעלם מהם ופשוט לומר, "הו, אתה יצרת את זה לעצמך."

ש-א: אתה יכול. אך זכור, בכל רגע, בכל מחשבה ובכל פעולה אתה יוצר את עצמך ואת המציאות שלך. אם אתה יוצר אז אתה יודע זאת. אז אם אתה רואה את הכאב של מישהו אחר, אתה בעצם חווה את זה מעט בעצמך. עליך להחליט מה אתה הולך לעשות עם זה. אתה חייב לבחור.

ז: אבל...

ש-א: לא, תישאר איתי רגע. אתה, היכן שאתה נמצא עכשיו, חי על כדור הארץ, אינך יודע את האחדות של הכל. לא משנה כמה מתקדמת התודעה שלך. בהגדרה, בכדי שתוכל להיות על כדור הארץ אתה חייב לראות באחרים בדיוק את זה: כאחרים. אתה עדיין לא בתודעת אחדות אמיתית. אם היית, היית כאן איתי. לא שם למטה על כדור הארץ. אז אתה עשוי לקבל את הדברים שאני אומר בצורה אינטלקטואלית, אבל אתה עדיין לא חווה את זה כמציאות שלך. האם אני צודק?

ז: כן. זה כך.

ש-א: אז אתה עדיין רואה את האחר הזה שבכאב כ"אחר". אתה עדיין חושב שהכאב שאתה צופה בו הוא הכאב שלהם, לא שלך. ובאותו רגע אתה נקרא להחליט מה לעשות עם מה שאתה צופה בו. והתגובה שלך לאותה קריאה תגדיר מי אתה באותו רגע.

ז: אוף! עכשיו אני מבולבל. מה אם כן עלי לעשות? האם עלי לעזור לכולם או שמא עלי לתת להם ליצור לעצמם?

ש-א: אה. כעת אנו מגיעים לאתיקה ולמוסר. טוב. זוכר, המקום בו הכל התחיל? אמרת שאתה רוצה לדעת מה זה אומר מבחינה מוסרית ואתית להבין שהכל אחד?

ז: אה כן. זה מרגיש כמו לפני מיליון עמודים!

ש-א: די. מאז יצאנו קצת למסע. כדי לענות על שאלה זו אני אבקש ממך לחשוב על סיפורם של אנשי החושך. היו הוויות מסוגים שונים של תודעה בסיפור ההוא. היו אנשי החושך הנשארו ללא החלטה באשר איך הם רוצים ליצור את עצמם. אז היו אנשי האור שבחרו באחד משלושה ביטויים: הוויות המודעות-לדואליות השירות לעצמי והשירות לאחר והמודעות-לאחדות ה'מאחדים'. מבין כל אלה, היו אלה רק המאחדים שידעו את האחדות של הכל. וכך, אם אתה רוצה להבין את המוסריות של תודעת האחדות, עליך לקרוא שוב כיצד התנהגו המאחדים.

המאחדים יודעים שאתה והם למעשה אותה ההווה. לכן הם מסתכלים עליך בעיניים של אהבה וחמלה. הם לא רואים אותך או את הבחירות שלך כ"לא בסדר". הם לא שופטים אותך והם לא מרחמים עליך (כי זה גם שיפוטי!) אם אתה קורא לעזרה, המאחדים יבואו לעזרתך באופן שלפי האמת שלהם הדרך הטובה ביותר לעשות זאת. זה לא אומר שהם ימהרו לחלץ אותך. זה לא אומר שהם יתנו לך משהו ואת כל מה שאתה מבקש. מכיוון שלעתים קרובות הדבר אליו אתה מתחנן הוא הדבר שישמור אותך במצב של הפרדה וכאב. כך שהם יעזרו לך כפי שהם עצמם היו רוצים שיעזרו להם; בצורה המביאה לך את ההבנה שאתה יוצר את המציאות שלך וחלק בלתי ניתן להפרדה מהאחדות.

אני אתן לך דוגמה מעשית. אם אתה אומר לי "בבקשה ש-א, תקן את חיי משום שהם בלגן", ואני ממחר לתקן אותם בשבילך, אז מה אתה ואני באמת אומרים? אנו אומרים שאתה לא מסוגל ושאינך יוצר את המציאות שלך. נכון? אבל אתה מבין, אני יודע שאתה אני ואני אתה. לכן אני אומר שגם אני לא מסוגל ולא יוצר המציאות שלי. כך שזה בלתי אפשרי בשבילי לעזור לך. אז שום דבר לא קורה. אתה מבין?

ז: זה די נחמד! בסדר. אז אתה יכול לעזור לי רק בצורה שתואמת את האמת שלך.

ש-א: בדיוק! והאמת שלי היא שהכל אחד עם אלוהים ושכולם, בין שהם יודעים זאת ובין אם לא, יוצרים את המציאות שלהם. אני לא יכול לעשות משהו לך או בשבילך באופן השולל את האמת הזו. אז העזרה שאני אוכל ואציע לך תהיה בצורה של עזרה שתעזור לך לעזור לעצמך. זה יאפשר לך להבין בצורה חזקה יותר שאתה יוצר את המציאות שלך. זה ייתן לך כלים לעמוד ולקחת את הדברים שאתה לא אוהב בחיים שלך וליצור אותם אחרת עד שהם יהיו כמו שאתה כן אוהב.

ז: אה! וזו הסיבה שהאור במשל הוא כפי שהוא. הוא לא נכנס ומשנה דברים ועושה דברים כפי שהוא היה רוצה. הוא רק שם כדי לעזור לאלו המוכנים לראות שהם יכולים לעשות בחירה אחרת וליצור את חייהם כפי שהם היו רוצים שיהיו.

ש-א: בדיוק כך. זו בדיוק נקודת המשל כולו. אתה מבין, האור אינו שם כדי לשפוט מישהו לא בסדר. הוא לא שם בגלל שהוא חשב שאנשי החושך רעים או לא בסדר או לא מסוגלים. זוכר איך הוא הגיע לשם? הוא הגיע לשם מכיוון שרבים מאנשי החושך עצמם קראו לעזרה. הם קראו, ומה שבעצם התגלה כהיבט של עצמם, ענה כיוון שהוא נזכר בכאב הפנימי שלו. ללא שיפוט. רק מענה לקריאה. והתשובה לא באה בצורה של מושיע, וגם לא בצורה של עבריין. אנו יכולים לראות מה קורה עם תשובות שכאלה - הם פשוט ממשיכים את המחזור. לא, התשובה הגיעה במתנה של אהבה המוצעת בעדינות שכל אחד יכול היה לקבל או לסרב לו. וגם אם הם היו מסרבים לו, אין שיפוט. הוא נשאר שם בשבילם כדי לקבל מאוחר יותר. וכאשר הם כן קיבלו אותו, אין דרישות לגבי מה עליהם לעשות איתו. הם תמיד יכולים ליצור בדיוק את מה שהם רוצים והם תמיד יקבלו את מה שהם יוצרים. כך שהם יכולים אפילו להשתמש באור המוצע כדי ליצור כאב לעצמם ולאחרים. אם זו הבחירה שלהם, הם ימשיכו לקבל את מה שהם יוצרים. וזה יימשך עד שיהיו מוכנים לראות שזה לא מביא להם אהבה או שמחה או שלום.

על מנת לדעת את האחדות של הכל יש להשיג נקודת מבט רחבה הרבה יותר. זה לראות את השלמות של כל הדברים. ואז אתה מפסיק לשפוט אחרים ומתחיל במקום זאת פשוט להבחין במה נכון, טוב ואמיתי **עבורך**. ואז אתה הולך לאן שהאמת שלך לוקחת אותך במקום להתרברב סביב בשיפוט על המתרחש סביבך.

(הערת זינגדד: אם אתה מוכן לצאת ממשולש הקורבן / עבריין / המושיע ולחוות את מהות היוצר האמיתי שלך, אז סדרת הסמינרים המדיה הרבים שלי, "חולם ער" תעזור לך מאוד במסע שלך. אנא בקר במדור [החולם הער](http://www.zingdad.com) באתר שלי, [zingdad.com](http://www.zingdad.com))

בסדר. עכשיו אנחנו עדיין רחוקים מאוד מלסיים את הדיבורים על האחדות ועל המשמעות של זה. אבל אני מרגיש שהנחתי כמה עבודות קרקע חשובות. אני רוצה לשאול אותך שאלה אחת פשוטה. בהתחשב בדברים שפירטתי בשיחה זו, האם אתה חושב כי הידיעה על האחדות עשויה להוביל להתנהגות לא אתית או לא מוסרית?

ז: לא. אני רוצה להודות לך על השיחה הזו. מכיוון שאני באמת יכול לראות שהוויית בעלות תודעת אחדות יחשקו רק במה שהכי טוב לכל הווייה אחרת. נראה לי שהן, בהגדרה, יהיו ההוויית האוהבות ביותר. ושהן לעולם לא יוכלו לעשות משהו שהן יודעות שהוא מזיק לאחר.

ש-א: בסדר. אז עניתי על השאלה מסוף פרק 5, וזה מה שיצאנו לעשות בפרק זה. ועכשיו לאחר שעשיתי זאת, אני רוצה לסיים בכך שאעלה עוד נקודה קטנה. האם אתה זוכר איך, כמה דפים אחורה, היית במהומה בגלל האופן שבו השיחה הזו משתבשת? על איך בזבזת זמן בפרק זה בשאלות לא רלוונטיות?

ז: כן, אני זוכר.

ש-א: ובכן, בראש שלך באותה נקודה השיחה המבוזזת הייתה בעצם הסיפור על אנשי החושך. רצית תשובה להשלכות המוסריות והאתיות של הכרת האחדות של הכל והרגשת שסטינו מהדרך **בענק** שסתם היה לבזבוז זמן. אך כעת ברצוני להבהיר כי לא רק שסיפור על אנשי החושך היווה את הבסיס להבנה טובה מאוד של השלכות האחדות, אלא הנחנו את היסודות להבנות עתידיות רבות אחרות. אני אומר שלא רק שעשינו את מה שהתכוונו לעשות, אלא השגנו עוד דברים יפים אחרים. השגת תשובה לשאלתך וזה הביא עושר של הבנה, הרבה מעבר למה שציפית. האם אני צודק?

ז: כן. זה בהחלט נכון. השיחה הספציפית הזו הייתה האהובה עלי עד כה. אני בטוח שאקרא אותו שוב פעמים רבות.

ש-א: זה רעיון טוב. אני מציע לך לקרוא אותו בקרוב. תגלה ששתלתי בו הבנות שיפתחו בפניך אם תתן לו קריאה נוספת או שניים. ואם תחזור בעוד שנה תקבל תובנות חדשות ועמוקות יותר. זה כמה עשיר הפרק הזה מאשר יכול היה להיות אילו היינו ניגשים ישר לעניין ואני הייתי עונה ישירות על שאלתך כפי שחשבת שעלי.

ז: הו וואו, אני בהחלט יכול לראות את היופי ואת השלמות בזה.

ש-א: וזה בגלל,

"ברמת האחדות, כל הדברים תמיד קושרים לטוב הגדול ביותר."

שזו דרך נוספת לומר,

"הכל מושלם תמיד."

ובסיכון להכות את זה למוות,

"אם אינך מסוגל לראות את השלמות, אתה עומד קרוב מדי לתמונה."

ז: זה מדהים, ש-א! תודה שהבאת את כל זה בעוצמה רבה כל כך בשבילי.

אבל אני חייב להודות ... **עדיין** יש משהו שמפריע לי בכל זה.

ש-א: וזה ... ?

ז: שזה הכל טוב ויפה בשבילך לדבר על כל הדברים של האחדות הזאת אבל ... ובכן ... הנה אני על כדור הארץ עושה את המיטב בכדי להבין דברים, עושה כמיטב יכולתי להיות אדם טוב, עושה את כל המסע הרוחני הזה ... אבל אני עדיין נפרד ממך ומאלוהים וכל השאר! כלומר, אני **שומע** מה אתה אומר. אבל עבורי הדברים האלה הם עדיין רק תיאורטיים. זו לא החוויה האישית הישירה שלי שהכל אחד.

ש-א: והאם זו בעיה עבורך?

ז: **אלוהים אדירים כן** !!! אני מרגיש בלבי חשק לזה. אני רוצה **לדעת** את האחדות של הכל. והדיבורים איתך רק העמיקו את הרצון הזה. אבל עדיין אני לא חווה את זה. כלומר, **חוויתי** כמה חוויות רוחניות נפלאות בחיי, אך **עדיין**, אני כאן נפרד ממך ומאלוהים ומכל אחד אחר.

ש-א: ובכן? האם יש לך שאלה?

ז: כן. אני רוצה לדעת איך אני מתנסה בזה - איך אני יודע, כעובדה ישירה של החוויה שלי, שאני אחד לחלוטין עם כל היש?

ש-א: אני **כל כך** שמח ששאלת את השאלה הזו. זו השאלה המושלמת שתוביל אותנו לפרק הבא שלנו יחד. כי עצם הסיבה שאני בכלל נמצא כאן במציאות זו קשורה לתשובה לשאלה הזו ועכשיו זה הזמן להתחיל לספר לך עליה.

כפי שצינתי, כל מי שבהפרדה התכוון להיות כאן. אין בזה טעויות. וכל מי שהתיר לחלק מעצמו לשקוע עד הדואליות בחר בכך.

גם לגבי זה לא היו טעויות. וזה באמת מה שבן אנוש על פני כדור הארץ הוא: חלק מהויות רוח גדולה שבחרה לחוות חלק זה של מציאות זו. אתה שם מכיוון שרצית זאת. מבחינתך זה בהחלט יכול להיראות כאילו הווייה אחרת גרמה לך להיות שם. מכיוון שאתה בדואליות אתה יכול לחשוב שהווייה אחרת זו היא אלוהים. אתה יכול לחשוב שאלוהים ברא אותך שם בדואליות לחיות חיים קטנים ומבולבלים. אבל זה לא כך. אלוהים לא עשה לך את זה. **אתה** בחרת לקבל את החווייה הזו. ואז, על מנת שתהיה לך את החווייה הרצויה לך, **אתה** בחרת לעבור דרך השכבות של מעטה השכחה. עם כל שכבה שכחת יותר מי אתה באמת. בחרת בכל זה. אבל אתה החלק של עצמך ששכח את מי שאתה באמת.

ז: אני זה אתה. תמיד הייתי אתה. אני תמיד אהיה אתה. אבל אני החלק ממך ששכח את זה?

ש-א: זה בדיוק מה שאני אומר.

ואותו דבר נכון לכל אחד מהקוראים שלך ולכל חלקיק תודעה אחר הנמצא איתך במציאות הדואלית שלך. אתם כולכם **הם** העצמי הפנימי שלכם. אתה רק החלקים של אותן ההויות ששכחו את זה.

ז: וברור שהעובדה ששכחנו זאת פירושה ששכחנו שבחרנו לשכוח. שכחנו את השכחה.

ש-א: (מחייך) כן, אכן. ויש עוד ששכחת.

שכחת שכל אחד מכם למעשה אוהב, עוצמתי וחכם הרבה יותר, וכעת אתה יכול לדמיין את העצמי שלך.

ומכיוון שאתה **אכן** אוהב, לא תנטוש חלק מעצמך בהפרדה. כאשר יגיע הזמן לעזוב, אתה תעבוד לרפא את עצמך, ותחזיר את החלקים המקוטעים האבודים לשלמות אוהבת.

ומכיוון שאתה **אכן** חזק, אתה תקבל את מה שאתה רוצה ליצור. רצית ליצור במשותף את מציאות ההפרדה הזו והצלחת בזה. רצית לחוות את עצמך כנפרד לגמרי ולבד והצלחת בזה. רצית לגלות את עצמך מחדש מאותו מקום של שכחה מוחלטת, ובמידה זו או אחרת, כולכם עסוקים בזה. כשתסיים את הדברים שרצית להשיג מההפרדה, כשתהיה מוכן לעזוב, אתה תעזוב. אתה תצליח בזה.

ומכיוון שאתה חכם, אתה יודע שאתה צריך חברים בכדי להשיג את הדברים האלה שרצית לחוות. אתה יודע אילו חברים יכולים לסייע באילו חלקים מכל משימה. אתה בוחר את החברים שלך בחוכמה. הדבר נכון באותה מידה לגבי הבחירה שלך בשותפים ליצירה משותפת שיסייעו לך לחדור עמוק יותר ויותר לתוך ההפרדה, כך שתוכל למצוא את דרכך כל הדרך למטה לדואליות, כפי שנכון לבחירתך בשותפים ליצירה משותפת שיעזרו לך להעיר את עצמך ולהעלות את עצמך חזרה לזיכרון מלא של העצמי ללא הגבולות, הנצחי והמפואר שלך. עצמי שהוא אחד עם האחדות.

ועכשיו, עכשיו כשאתה שואל איך אתה יכול לדעת שאתה אחד עם כל היש, עכשיו הגיע הזמן שאגיד לך מדוע אני, שמחה-אלוהית, כאן במציאות זו. שכן אני למעשה כאן מסיבה אחת ויחידה זו. אני כאן כדי להיות הסוג **הזה** של השותף ליצירה משותפת שעוזר לאחרים להתעורר.

ז: אה ... כן ... ברמה מסוימת, אני מניח שתמיד ידעתי את זה.

אבל מה שאני לא יודע זה איך. איך עושים זאת? כיצד אנו, כולנו, יוצרים יחד את ההתעוררות הזו לעצמנו?

ש-א: זה נושא נפלא שאני מאוד נרגש לחלוק איתך. הגיע הזמן להתחיל את הפרק הבא. תן לה את הכותרת "אירועי סינגולריות" ואז החל את השיחה על ידי שתשאל אותי "מהם אירועי סינגולריות?"

ז: מעולה. אני אעשה זאת. אבל ... כל זה נשמע כל כך מרתק ואתה סיקרנת אותי ... מה הם אירועי סינגולריות?

ש-א: בפרק הבא, פרחח!

ז: בסדר (צוחק). נתראה שם...

* * * * *

7. אירועי סינגולריות

זינגדד: אז ש-א, הנה השאלה הגדולה: מהם אירועי הסינגולריות?

שמחה-אלוהית: אני ממש מצפה לספר לך על כך. אך בעוד שכל אירוע סינגולריות כשלעצמו למעשה דבר מאוד פשוט, התיאור שלו לא יאמר לך הרבה אם אינך מבין את ההקשר. וההקשר הוא עצום. עד כדי כך שזה יהיה כמעט לבלתי אפשרי עבורך להבין זאת מנקודת המבט שלך. האם אתה יכול לדמיין שאתה מנסה להסביר את מחזור המים בכוכב כולו לדג זהב קטן החי את כל חיו בקערת זכוכית על דלפק מטבח של מישהו? וזה בדיוק כך בשבילך: ההקשר של סיפור אירוע הסינגולריות הראשון שלך הוא סיפור הנמצא מיליארדי שנים בהתהוות ובעל היקף עצום המקיף את כל היקום שלך ומעבר לו. וכך, ממש כמו הדג הקטן, הבעיה היא בנקודת המבט. אתה שקוע בנקודת המבט היחידה שלך המקיפה רק עשרות שנים בודדות במקום קטן על אחת ממיליארדי הפלנטות באחת ממיליארדי הגלקסיות ביקום זה. לומר שנקודת המבט האנושית שלך מוגבלת היא לשון המעטה באופן קיצוני.

לא שזה בהכרח דבר רע. דווקא נקודת מבט ממוקדת באופן צר זו מאפשרת לאלוהים לחוות עצמו כהוויות נפרדות רבות מאוד. אז הכל בדיוק כפי שהוא אמור להיות. אך לכל אלה, בכדי שתבין את סיפור אירוע הסינגולריות, יידרש לך נקודת מבט מורחבת מאוד. נקודת מבט כמו זו שאני עומד לחלוק איתך.

זה הולך ככה:

אנו מתחילים בהרחבת נקודת המבט שלנו מספיק כדי להבחין בכך שהציוויליזציה שלך אינן הראשונות אשר אכלסו את כדור הארץ. אם היית יכול לעמוד איפה שאני נמצא ולראות מה אני רואה, היית שם לב שלמעשה היו ציוויליזציות רבות באופן רציף שקדמו לזמן הנוכחי הזה. אתה מחזיק במיתוסים על אטלנטיס ולמוריה, אך אלה הן רק שתיים מתוך רצף ארוך של ציוויליזציות די מגוונות שפרחו על פני כדור הארץ בעידנים עברו, ונמתחים מיליארדי שנים לאחור.

מה שעשוי להיות לך קשה להבין הוא שהיו אפילו ציוויליזציות שחיו על פני האדמה כשהיא התהוותה לראשונה; הוויות שונות לגמרי בצורה משלכם שחיו את חייהם באותו תפוח אדמה לוחט - כוכב הלכת. ויכול להיות שזה די יבלבל אותך לגלות שהציוויליזציות הקדומות ביותר היו, ברוב המובנים, המתקדמות ביותר - כל ציוויליזציה עוקבת הייתה בתודעה נמוכה יותר ויותר. כל אחת מהן הייתה רחוקה יותר מהמודעות לכך שהכול הוא אחד וכולם יוצרים המציאות שלהם.

אז, בצעדים הדרגתיים, התודעה שקעה על פני כדור הארץ מאז היווצרותה העתיקה לפני מיליארדי שנים רבות.

עכשיו בוא "נתרחק" ונרחיב את נקודת המבט שלנו עוד יותר. כידוע לך היטב, כל המציאות הזו וכל שבתוכה נובע מאחדות. וזה כך במובן האמיתי והמעשי ביותר. באותה תקופה של מה שמובן כעת כ"המפץ הגדול", הכל היה אחדות. כל החומר והתודעה של כל היקום הזה נכנס למציאות הזו מהאחדות והחל להתרחב לצפיפות ולהפרדה.

אם אתה רואה את הדברים כך אז אתה תבין כי נפילת החן החלה במפץ הגדול ונמשכת מאז. עמוק יותר ויותר אל תוך הצפיפות וההפרדה שקעו להם החיים. הרבה הרבה צעדים קטנים מטה זה לקח .

וזה לא היה בטעות! זה בתגובה לאחד המחפש את התשובה לשאלה, "מה אם לא הייתי אחד ... מה אם הייתי רבים?"

אך הנקודה שבבסיס היא שהתודעה, ביקום זה, החלה בנקודה גבוהה, נקודת האחדות, נקודת היצירה ומשם היא צנחה מטה, מטה, מטה, להפרדה מוחלטת וקורבן מוחלט. היא השיגה את הנפילה הזאת ברצף של צעדים והצעד האחרון הוא זה: הציוויליזציה הפלנטרית שלכם כאן על כדור הארץ אשר השיגה באופן מוחלט הפרדה ותודעת קורבן. רמת האמונה בהפרדת הבורא האלוהי מיצירתו שהתאפשרה לציוויליזציות האנושיות הנוכחות אלה על פני כדור הארץ היא אכן עמוקה. אתם, בני אנוש אהובים של כדור הארץ, השגתם את הבלתי אפשרי, הקשה עד כאב מכל המשימות. אתם נושאים את התשובות המוחלטות לשאלה הגדולה הזו, "מה אם הייתי רבים?"

ז: אז זהו השפל הנמוך ביותר של התודעה? העולם הזה שאני חי בו כעת? אני מניח שאני יכול להאמין לזה, בהתחשב בכל הדברים שקורים בעולם.

ש-א: לא, אכן, יש עוד מה לספר לסיפור הזה.

אני אומר, באופן כללי הציוויליזציה האנושית על כדור הארץ השיגה את עומק התודעה הגדול ביותר. אך הרגע הזה עכשיו, הרגע הזה שבו אתה מוצא את עצמך במסע הגדול בזמן ובמרחב, הוא לא השפל הנמוך ביותר. אותו שפל מאחוריך בעבר הקולקטיבי שלך.

אני יכול להבין שלדעתך זה אולי נראה כאילו זו נקודת השפל הנמוכה ביותר, אבל אם היית יכול לקחת צעד אחורה ולהסתכל בעיני הנצח היית רואה שזה לא כך. ואציע לך ראיות.

קח את המחשבות האלה: "הכל אחד" ו"אתה יוצר את המציאות שלך". רעיונות אלה זמינים בקלות לתודעה הפלנטרית שלך בצומת זה של מרחב וזמן ורבים קיבלו את הדברים האלה כנכונים.

כעת השלך את עצמך לאחור לרגע. תפיסת רעיונות שכאלה בשנות החמישים היה גורם לך לחשוב שאתה מוזר. לא היית מתקבל בברכה בחברה מנומסת אם היית אומר דברים שכאלה. היית מנודה. לא היית מצליח למצוא תעסוקה פורה בשום חברה בעלת מוניטין. היית צריך לחיות ממש בשולי החיים אם היית רוצה להביע רעיונות שכאלה. והיית מרגיש שאתה עצמך לבד לחלוטין באמונותיך.

ואם נחזור אחורה יותר בהיסטוריה הרעיונות האלה היו גורמים לסנקציה אגרסיבית יותר. אתה לא צריך לחזור אחורה כל כך כדי למצוא את עצמך נהרג בגלל שאתה מביע את הרעיונות האלה.

הנקודה שאני מעלה כאן היא שהחושך העמוק ביותר מאחוריך. לא ניתן לומר בדיוק היכן הייתה נקודת השפל האמיתית, מכיוון שזה תלוי בנקודת מבטו של האדם, באיזה קנה מידה תשתמש בכדי להחליט מה מהווה את הרגע האפל ביותר. אבל אם מתבוננים במה שהתרחש ברוח האנושית באירועים כמו מלחמות העולם, מסעי הצלב, האינקוויזיציות, משפטי המכשפות, אז מתחילים לראות כמה זמנים אפלים מאוד. ואפילו אלה כנראה לא היו העומקים העמוקים ביותר.

האם ידעת שהייתה תקופה בה נחשב נורמלי לצבא הפולש לבזוז הכל מבתיהם של אלה שפלו להם, לגרור לרחובות כל נער צעיר ולשחוט אותם ולאנוס כל נערה ואישה? בזמנים כאלה, כשצבא פולש סיים עם העיר, לא נותר אלא חורבות בוערות. כולם היו מתים או משועבדים. כל מה שאפשר היה להעביר, היה וכל השאר נהרס.

אם היית פוגש מישהו מתקופות אלה היה לך נורא קשה למצוא אפילו נצנוץ של מה שהיית מכנה "אנושיות" בעיניהם. כולם היו כה אכזריים בגלל נסיבותיהם הקשים, עד שלא היה מקום לעדינות או לחמלה.

אבל סיפור האנושות אינו פשוט לספר. יש יותר מדי מורכבויות מכדי להצהיר ספציפיות לגבי מתי בדיוק הייתה החשכה העמוקה ביותר. בהחלט, בתקופת התיעוד ההיסטורי המוקדם ביותר שלך, לפני כמה אלפי שנים ולפני כן, הדברים היו חשוכים מאוד. וגם אז, אם האדם יודע איך להביט, היו ניצוצות ראשונות של תקווה. כבר אז היו נודדים שהתגלמו על פני האדמה כשהם נושאים מסרים בהירים של אהבה, ריפוי, חמלה ומחילה. אם האדם היה מוכן לחפש זאת, יכול היה, אפילו אז, למצוא איזה ניצוץ של אור, אפילו במעמקי החושך. ואותם ניצוצות אור החלו לאט מאוד להתרבות ולהתבהר. וכך, בקצב של חילוון, לב האנושות השתנה. התנהגויות אכזריות והרסניות שהיו פעם תקינות ומקובלות, הפכו ללא תקינות ולבלתי מקובלות. הוצעו מחשבות מוזרות ובלתי אפשריות לגבי 'התייחס לאחר כפי שהיית רוצה שיתייחסו אליך', ולאט לאט הפכו ליותר ויותר מקובלות.

וכך הסיפור התקדם.

ואיפה האנושות עכשיו? אני מניח שהייתי מבקש ממך לדמיין צלילה לאוקיינוס ללא תחתית. צולל מטה, מטה, מטה עד שיש רק חשכה מוחלטת סביב. עד שלחץ המים עומד לרסק את גופך. ואז, כשאתה לא יכול לצלול עמוק יותר, אתה משנה לאט את כיוון הצלילה שלך בקשת פרבולית. אתה מתחיל לאט לאט להסתובב. וכך קורה שאתה תופס את האור הראשון שלך, הרחק, הרחק מעליך. זה בערך היכן שאתה נמצא עכשיו. מעט מאוד מכס תפסו את ההצצה הראשונה. הרבה יותר מכס עומדים בדיוק. והאור הזה הוא אור המודעות לכך שהכל אחד וכי כל אחד הוא יוצר המציאות שלו.

ז: זה חתיכת סיפור. תודה ששיתפת את זה איתי. כשהעברת את כל זה למוחי, הרגשתי כל מיני דברים מסתחררים בראשי ... גודש ושחרור ... זה היה מוזר ולא נוח, בלשון המעטה.

ש-א: כשסיפור מורכב בצורה כה מטורפת כמו זה, אז לא קל לקפץ בין הצד של לספר את הסיפור בכנות לבין להיתקע בפרטים הקטנים. שכן, כמובן, יש הרבה יוצאים מן הכלל לדחף העיקרי של קו הסיפור שלי. יש טוויסטים עלילתיים ומורכבויות. כדוגמה אחת, בציוויליזציה שלך, לטוב ולרע, התערבו באופן עצום ציוויליזציות אחרות שאינן ארציות בתקופות קדומות. ואף על פי שהיא הפכה עדינה יותר ויותר, הפרעה זו מעולם לא נפסקה.

ז: עכשיו אתה מעלה משהו שמרתק אותי. האם אוכל לשאול אותך על זה? האם מדובר בחיזורים שאתה מדבר עליהם? ומה בדיוק עשו כאן על כדור הארץ?

ש-א: לא. זה נושא גדול בפני עצמו ויש מישהו אחר שמוסמך יותר לדבר על כך. בבוא העת, בפרקים רבים טובים מכאן, תתחיל לדבר שוב עם אדמו כחלק מעבודה זו.

(הערת זינגדד: זה יהיה בספר 3 של ניירות ההתעלות)

זה יהיה הזמן להתעמק בנושאים שכאלה. הסיבה היחידה שאני מעלה את זה היא על מנת לגלות כי יש הרבה דרכים שהסיפור שלי היה מפורט יתר על המידה. אבל, לפחות יש לך הקשר עכשיו למה אני רוצה להתייחס.

ז: אירועי הסינגולריות?

ש-א: נכון.

הסיפור עד כה סופר מנקודת מבט רחבה. הוא עסק בהתפתחות התודעה ביקום זה באופן כללי ובכדור הארץ באופן ספציפי. עכשיו אני רוצה להעביר את המיקוד שלנו לפרטית. אני מדבר **איתך** עכשיו, הקורא היקר שלי. אני מדבר עכשיו על חוויות החיים האישית שלך.

יש כמה דברים שאני יודע עלייך. אני יודע שנורא פגעת בעצמך. אתה נושא צלקות ופצעים בנפשך. אתה מתמודד כמיטב יכולתך עם אלה ואתה עובד במרץ וברצינות על הריפוי שלך מזה זמן מה. בחיים האלה סיפרת לעצמך מחדש את סיפור הנשמה שלך. הגעת למתנה הקסומה שלך גם בחיים אלה. חשתי גם כאב ומצוקה ועבדת לרפא את הכאב שלך ולהתמודד עם הקשיים. דרך כל זה צברת חוכמה וחמלה. ועכשיו, לאחרונה, אתה בעצם מתחיל להיות ממש טוב מבחינת הריפוי. יש עוד הרבה ללכת. אבל אתה לפחות בדרך הנכונה.

זה נכון כמעט לגבי כל מי שקורא את זה. חלק מהקוראים את זה יהיו קצת יותר עמוק בחושך וחלקם יהיו יותר באור. ואכן, חלקם כבר באמת **ראו** את האור שלהם.

וזה - הרגע הזה של ראיית האור - הוא אולי החשוב מכל הסיבות שהגענו להפרדה מלכתחילה.

לראות את האור

ז: אה? זה מעניין אותי. לא פעם תהיתי מדוע בדיוק אנחנו כאן. כלומר, בוא נהיה כנים, הכניסה להפרדה זה לא פיקניק. לחיות חיים בדואליות זה קשה, כואב ומבלבל. לכן תהיתי לעתים קרובות מדוע אנו מוכנים לעשות זאת לעצמנו. בטוח זה לא יכול להיות שאנחנו כאן בטעות ... שנכנסנו למציאות הזו בטעות? בטוח לא יכול להיות שהעצמי הפנימי שלנו עובר את כל זה מבלי לדעת שזה יהיה קשה?

ש-א: לא, אכן! לא הייתה שום שגיאה. כולנו כאן בכוונה וכולנו ידענו שזה יהיה מאתגר באופן קיצוני.

ז: ככה הנחתי. ולכן באופן הגיוני חייבת להיות סיבה טובה מאוד לעבור את זה.

ש-א: ישנן סיבות רבות, כל אחת תלויה בנקודת המבט שאתה לוקח כששואלים את השאלה, "למה אני כאן?" סיבות רבות ומגוונות שהופכות את המסע הקשה להפליא הזה שוב ושוב למשתלמות. אבל הסיבה היחידה שאני אתיחס אליה כרגע היא **גילוי העצמי**.

בכדי לספר את הסיפור הזה אני מבקש ממך לשנות את נקודת המבט שלך שוב. אבל הפעם, במקום להרחיב את נקודת המבט שלך כך שתכלול עידנים אדירים של אנושיות, אנו הולכים ממש להתרחק מכל המציאות הזו בבת אחת.

אתה יכול לדמיין, אפילו רק לרגע, איך זה להיות העצמי האלוהי הפנימי ביותר שלך?

ז: אני ... אה ... לא. אני מניח שאני לא יכול.

ש-א: ברור שלא. זו המשמעות של להיות במקום בו אתה נמצא. להיות כה עמוק בהפרדה ששכחת לחלוטין את הטבע האמיתי שלך. אבל אני יכול לספר לך מעט מזה ותוכל לנסות לדמיין.

ישנה הוויה. בלתי מוגבלת ונצחית. להוויה זו אין הבדל בין "דמיון יצירתי" ל"מציאות". כוונתי היא שההוויה הזו מקבלת את מה שהיא יוצרת בצורה החזקה והפשוטה ביותר. היא לוקחת את כל זה כמובן מאליו כיוון שזה פשוט "איך שזה" עבור הוויה זו.

הוויה זו מודעת, באופן שלא ניתן לפקפק או להכחיש, שהיא חלק ממהו גדול בהרבה מעצמה. כאילו שהוויה זו יודעת עד תום שהיא גוון אור אחד ומיוחד שהוא חלק מהאור הלבן המושלם שכולו אור. היא יודעת שאין התחלה או סוף לעצמה, אך יחד עם זאת היא יודעת שיש עצמי אחרים שאחראים על כל גווני האור הרבים האחרים.

וכך ניתן לומר שהוויה זו היא נושאת האור של אלוהים.

כעת, נאמר: מה שלמעלה, הוא שלמטה. ומה שלמטה הוא שלמעלה וזה נכון. והוויה זו מודעות ל"עצמיות" של עצמה, אז היא מתחילה להסתקרן. "מי ומה אני?" היא שואלת את עצמה. והיא משתמשת בכל מה שיש לה גישה אליו בכדי לחפש את התשובה.

אחת הדרכים לחפש תשובות היא לשאול את האורות האחרים מה הם רואים כשהם מסתכלים עליך. ויש הרבה מציאויות נפלאות שנוצרו כאמצעי למשחק הגומלין ההוא. באותם מציאויות המוארות רוקדות ומשחקות יחד והן מחפשות דרכים להראות זו לזו את מה שהן רואות זו בזו. מציאויות אלה קלילות ועליונות. באלה המוארות יוצרות בעוצמה רבה ככל שהן יכולות ממקום של אהבה טהורה. אינטראקציות הן עמוקות ועוצמתיות. זה דבר נפלא להתבונן בו ולהשתתף בו.

אבל לכל זה, יש בזה משהו לא מספק. אתה מבין, כאשר המוארות משחקות את המשחקים האלה יחד הן לעולם לא מסוגלות לראות את עצמן באמת. במקום זאת הן מסוגלות לראות רק את מה שהן יכולות לראות ממה שאחרות רואות בהן. זה דבר עקיף מאוד.

אז איך באמת ניתן לראות את עצמנו באמת?

ז: בעזרת מראה?

ש-א: זו בחירה טובה. אתה אכן זקוק למראה. ובכדור הארץ תוכל להשתמש במראה של זכוכית מוכספת בכדי לראות את השכבה החיצונית של צורתך הארצית. אבל איזו מראה נדרשת בכדי להראות למוארות את האור האמיתי שלהן?

ז: אם זו חידה, אז אני לא יודע את התשובה.

ש-א: לא, לא חידה ... אבל בהחלט פאזל!

והנה הפיתרון. תאר לעצמך שמוארת יכולה לקחת חלק מעצמה ושהחלק הזה מעצמה ישכח לחלוטין שהוא היה המוארת הזאת מלכתחילה ואז, כשהוא שכח לחלוטין את מי שהוא, אפשר היה להביא אותו לנוכחות של אותה מוארת שוב. כאשר זה ששכח רואה את עצמו לראשונה ... מה הוא יראה? ומה הוא יחשוב על המוארת שהוא רואה? וכשהוא מתחיל להיזכר שהוא המוארת הזאת, איך הוא יחוה את עצמו? ואז, בכל שלב בדרך ככל שהוא זוכר יותר ויותר, ככל שהוא מתמזג יותר ויותר עם העצמי האמיתי שלו, מה הוא אז יגלה ויידע? איך הוא ירגיש לגבי עצמו? ואיזו חוכמה, ידיעה ותובנה הוא יביא הביתה אל עצמו על עצמו?

ז: וזה מה שאנחנו עושים!

ש-א: כן, עצמי אהוב. זה מה שאתה ואני עושים. זה מה שכולם על כדור הארץ עושים וזה מה שעושה, בסופו של דבר, כל חלקיק תודעה ביקום כולו. אנו עונים על השאלה "מי אני?"

ז: אז ... אירועי הסינגולריות?

ש-א: אלה הרגעים שבהם אתה רואה באמת ובתמים את האור שלך. אלה הם כמה תצפיות ראשונות ברורות וחד משמעיות של העצמי של עצמך. אירועי הסינגולריות הם כאשר אתה ממלא את המשימה שלך בלהיות המראה של הנשמה שלך.

עם אירוע הסינגולריות הראשון שלך, נוצר קשר ומאותו הרגע אתה לא יכול ללכת לאיבוד שוב בהפרדה. אולם זה לא סוף המסע שלך! זו נקודת האמצע במסע שלך. זה בדיוק באמצע הדרך בין המסע היוצא שלך להפרדה לבין מסע החזרה שלך לאחדות. אבל זה נקרא אירוע סינגולריות מכיוון שברגע זה יש איחוד. רגע של אחדות. האבוד נמצא. ותהליך היצירה כולו לא רק בהתהוות, אלא שאי אפשר שוב לעצור אותו או להפוך אותו.

כשאתה רואה את האור, אתה משתנה לעד. כשאתה רואה את האור, אתה רואה את הכיוון שלך הביתה. וכמו מגדלור המאיר מנמל הבית, אתה נמשך בדרך הזאת. עכשיו אתה יודע את הדרך שלך וכשאתה יודע, אתה לא יכול לא לדעת שוב.

ז: זה נשמע מדהים!

ש-א: באמת? חשבתי שזה נשמע קצת יבש ומשמעם, בעצם. כוונתי היא שהאמור לעיל הוא תיאור תיאורטי של האירוע. והתיאור הוא שום דבר לעומת החוויה המלאה, העשירה והמופלאה של האירוע.

תיאור של משהו, לא משנה כמה אמיתי ומדויק, לעולם אינו יכול להשתוות לחוויה שלו בפועל. להלן דוגמה: האם תרצה לאכול ארוחה של פולים מרים כתושים, זיעה מוהנדסת, ביציות ציפורים, מיץ עשב מגובש וזרעי דשא מרוסקים?

ז: יאכס

ש-א: אז לא תרצה לאכול את זה? עד שלא טעמת ממש עוגת שוקולד מרירה לחה וחמה. אז היית משנה לפתע את דעתך! כי אכן, קקאו הוא למעשה רק פולים מרים כתושים, חלב מיוצר על ידי בלוטות זיעה מעובדות, ביצים הן ביציות של ציפור, סוכר הוא מיץ עשב מגובש וקמח עשוי מזרעים של סוג דשא.

ז: אני מבין את מה שאתה אומר - התיאור הוא שום דבר לעומת החוויה.

בסדר. אז איך תהיה החוויה של אירוע הסינגולריות?

ש-א: כשם שכל נשמה ונשמה היא ייחודית לחלוטין, כך גם החוויה שלהן תהיה ייחודית. כשהן מוכנות לזה. כשזה יגיע להן. זה יהיה מותאם עבורן על ידי העצמי האלוהי שלהם להיות המענה המושלם הביתה.

ז: אבל כולם יחוו את אירועי הסינגולריות האלה?

ש-א: כאשר הם מוכנים.

זוכר את האור שהאיר לאנשי החושך בפרק האחרון? ובכן, בפרק זה אנו מוצאים דרך אחרת לספר את הסיפור שוב. אירוע הסינגולריות הוא האור. הוא זמין לכולם והוא הלך וגדל בעוצמה. נעשה קל יותר ויותר למצוא אותו בפנים. והסיבה לכך היא שיותר ויותר בוחרים בו. וכך, ככל שזה הופך קל יותר, יותר ויותר ממשיכים לבחור בו. הוא לא ייכפה על אף אחד, אבל מי שמוכן יכול לחפש

אותו ולמצוא אותו. וכשיעשו זאת, החוויה שלהם שלו תהיה מושלמת בדיוק עבורם. החוויה
תשנה את מהלך חייהם ותביא אותם בדרכם הביתה.

ועכשיו ברצוני לבקש ממך בבקשה לשתף עם קוראינו בהצצה הראשונה שלך לאור. הרגע בו
שינית מסלול והתחלת למצוא את דרכך היישר הביתה.

ז: ובכן, עברתי חוויות עוצמתיות רבות מאוד ומשנות חיים בשנים האחרונות, אבל כשאתה מזמין
אותי לדבר על ראיית האור הראשונה שלי, אז אני יודע בדיוק על איזה מאלה אתה מדבר. תן לי
לשתף אותך בחוויה שכתבתי עליה בשנת 2010:

חווית ההר שלי

כדי לתאר את התמונה כראוי, עלי לספר לך על שני מצליחנים עירוניים מתוחכמים. אלה מי שהיו
הנשמה התאומה שלי, ליסה, ואני. היה לי עסק משלי שהורכב ממספר תחנות רדיו שכל אחת
מספקת תכנות לרשת קמעונאית לאומית שונה. ליסה הייתה לוחמת בדירקטוריון עבור חברת
ביו-טכנולוגיה בינלאומית גדולה. חיינו חיים מצליחנים והצלחנו מאוד בזה. אני לא רוצה לתאר
את חיינו כקריקטורה, ולכן עלי לומר ששנינו היינו מעורבים מאוד בעיסוקנו הרוחניים והיינו מעט
לא בנוח עם החלקים החומריים והלא אותנטיים של חיינו. עם זאת, כל זה רק כרקע. הקטע
החשוב הגיע כשהיינו בחופשה באפריל 2008. למרות שהיינו תושבי עיר, תמיד אהבנו את הטבע
ובילינו כל חופשה שיכולנו באזור בארץ שלי הנקרא דרך הגנים. היו אלה בעיקר היערות הילידים
במורדות הרי אוטניקה (מבוטא האו-טאנ-אי-ק-אה) שמשכו אותנו לשם. אבל אצלנו תמיד היה
משהו מיוחד ובלתי ניתן להגדרה בכל האזור, כאילו, בנפשנו, ידענו שזה תמיד היה הבית האמיתי
שלנו כאן על פני כדור הארץ.

בחופשה המסוימת הזו הייתה לנו חוויה ששינתה את שנינו לנצח. זה קרה בזמן שהיינו בטיוול
לראות יער אליה טרם הגיעה יד האדם בה עצים עתיקים. באיזשהו שלב השביל הוביל אותנו אל
מחוץ לעמק בעלייה, מעייפת, במעלה הגבעה. עמלנו במעלה הגבעה, אל מחוץ ליערות על פני
מישור קטן, המשקיף על עמק יפהפה להפליא, שבתחתיתו נהר קטן פוצע את דרכו לים מרחוק.
בכל יום נתון, יהיה זה סוג הנוף בו הייתי עוצר ומתפעל. זה בהחלט היה יפה. אבל באותו היום,
עומדים שם ומביטים מעבר לעמק בהרים המיוערים מרחוק, משהו השתנה. העולם מסביבי היה
לפתע יפה להפליא. עכשיו, אני יכול לנסות לתאר את זה - יכולתי להלל את הדרך בה השמש
שפכה את האור שלה על האדמה כמו סירוף מוזהב. יכולתי לומר לך שכל עלה בכל עץ ועץ נראה
כמו תכשיט ברקת מושלם ושהרוח בין העשבים יצרה לה רטט ששר וזמזם בנפשי. יכולתי לומר לך
שהאמנתי שיכולתי לראות, בבהירות מוחלטת ומושלמת, כל עלה וקצה דשא באופק הרחק.
יכולתי לספר לך על איכות האוויר – הנעשה קופא בצפיפות מהות החיים הטהורה שהקיפה אותי
וחדרה אלי ולכל מה שסביבי. יכולתי לספר לך איך הרגשתי שאני באמת אחד עם הנוף המרהיב
הזה ושהארץ היא העור שלי והדשא והעצים הם השיער שלי. יכולתי לזרוק לך דפים ועמודים של
מילים כאלה בניסיון שווא לחלוק איתך את אושרו הטהור והנשגב של אותו רגע, אבל לא הייתי
אפילו מגרד את פני השטח של איך היה הרגע הזה. אולי פשוט אוכל לומר שאני מאמין שראיתי
את אלוהים בחיים על הארץ עצמם באותו יום.

לבי נפתח ויצר שם פורטל דרכו ראיתי את העולם מחדש. וכך הרגשתי שבפעם הראשונה בחיי אני באמת ממש רואה. ראיתי עם ליבי ונשמתי במקום להסתכל רק עם העיניים. וזה היה יפייפה. זה היה יפה יותר מכפי שיכולתי לדמיין כל דבר שאי פעם היה. החוויה המיסטית המדהימה הזו הייתה מעבר ליכולתי אפילו להתחיל להבין.

עמדתי. בהיתי. הייתי נדהם.

הרגשתי.

ידעתי.

השתייכתי.

מתוך שאיפה להבנה, שלבסוף עלה על דעתי מושג מה לעשות עם החוויה הזו. זה העביר את המחשבה ליער באומרו, "אני רואה אותך! אני אוהב אותך! האם תקבל אותנו כאפוטרופוסים?"

ואז זכיתי למסוגלות לתהות מה קרה לליסה. לא היה לי מושג כמה זמן עבר מאז שדיברתי איתה בפעם האחרונה, כשאנחנו מתנשפים במעלה המדרון התלול. פניתי לחפש אותה. היא הייתה כמה מטרים הרחק, על ברכיה עם הגב פונה אלי. שמתי לב שהיא רועדת. כשהתקרבתי אליה הבנתי שהיא בוכה, דמעות מנצנצות בעיניה. התקרבתי ושמעתי אותה אומרת שוב ושוב, "כן ... כן ... כן ..."

באותו רגע זה הרגיש לי כאילו ליסה עונה על שאלתי בשם היער. או שאולי היער שאל אותה שאלה וזהה והיא ענתה. זה הרגיש כאילו ליסה וכל היער ואני היינו הוויה אחת וכולנו שאלנו את אותה השאלה והתשובה לעצמנו, "האם תקבל אותנו כאפוטרופוסים? כן ... כן ... כן ..."

או אולי זו הדרך הטובה ביותר שמוחי יכול היה להבין את החוויה שהיא מעבר למוח ומעבר לתיאור.

לאחר זמן מה - אין לי מושג כמה זמן - שמנו לב שמאוחר והיה לנו מרחק ללכת בכדי לחזור למכונית. באי-רצון, אבל בלב שלם, חזרנו לרכב במעין חצי טראנס אופורי ומאושר. שנינו ידענו שמהו משנה חיים קרה, אך ללא שום דרך להבין זאת.

אני אסיר תודה על כך שליסה חוותה את זה איתי. חלקית משום שלחוות זאת לבדי הייתה הופכת את זה לפחות משמעותית, אך יותר מכיוון שאם הייתי חווה זאת לבדי הייתי יודע שעכשיו אני במסע בלעדית. חוויה כזו משנה אותך. אתה כבר לא אותו אדם שהיית לפני אירוע שכזה. הכל משתנה. בהחלט מסלול החיים שלך וכל הדברים שהערכת בעבר משנים סדר באופן מהותי.

היה לי ברור מאוד שלנשמה שלי היו תוכנית בשבילי ושהיערות של הרי האוטוניקווה הם חלק חיוני בתוכנית זו. אני אסיר תודה לאחד שליסה הרגישה בדיוק באותו האופן.

והנה אני עכשיו: כשאני כותב את זה אנחנו באמצע 2010 ואני מביט מבעד לחלון ענק אל נוף אינסופי של ערוצים ערפיליים ומיוערים. כן, עשינו זאת, עברנו. לקח לנו יותר משנתיים מרגע שנפתח ליבנו בטיוול ההר ההוא, אך אנו חיים כאן עכשיו! כרגע אנו שוכרים בית עץ יפה ביערות אוטוניקווה בזמן שאנחנו מחכים לרכישת פיסת אדמה משלנו.

כשזה יקרה, נתחיל לבנות את הבית שלנו. יש לנו את התוכניות, ואנחנו לומדים במהירות את כל מה שאנחנו צריכים על יצירת בית מקיים, בר קיימא. השמש תספק לנו חשמל וחימום מים, הגשם וסכרי החווה שלנו יספקו לנו מים. נגדל את הפירות והירקות שלנו ונסחר באופן מקומי עבור מרבית המזון שאנו זקוקים לו. נקבל כמעט את כל מה שנרצה ונצטרך היישר מהאדמה שלנו. ולכל השאר, אני אציע את תפוקות העבודה שלי לעולם וארוויח את הנדרש. אנחנו כל כך כמעט שם ונמשיך לעקוב אחר ליבנו לאורך כל הדרך לשם.

ההגעה לכאן דרשה קצת מאמץ. היה לי עסק שלא יכולתי פשוט לסגור את החנות וללכת ממנו. לא הייתי מרגיש נכון עם זה כלל. אז נתתי את החברה לשניים מאנשי הצוות שלי שגילו הרבה תשוקה ומחויבות. לליסה הוצעה זה עתה עליית מדרגה לדרגים הארגוניים ומשכורת מתאימה. היא דחתה את ההצעה והתפטרה במקום זאת! שנינו הקדשנו חצי שנה למסירה יסודית לאלה שיקחו פיקוד במקומנו. באותה תקופה שמנו את הבית היאפי שלנו בפרברים של קייפטאון למכירה. מכרנו את מכוניות העיר הספורטיביות שלנו. משכנו את ההשקעות וסגרנו את כל אותם המכשירים הפיננסיים מבוססי הפחד שכבר לא היו הגיוניים לנו - כל אותן תרמיות הביטוח וכדומה, הפועלות מתוך הנחת היסוד שדברים רעים יכולים לקרות לי מבלי שיצרתי אותם לראשונה. מסרנו ערמות של חפצים לחנויות יד שנייה שונות (מדוע **האמנו** שאנחנו צריכים את כל **הדברים** האלה!?) והקלנו את העומס שבחינו, ליבנו ונפשנו. הגענו לאזור אוטניקווה וחיפשנו את מקום חלומותינו המושלם, חמושים בידיעה ברורה בליבנו איך זה יהיה כשנמצא אותו. ואז מצאנו אותו.

והנה אנחנו עכשיו.

אך המעבר הפיזי הגיאוגרפי הוא למעשה רק סימפטום על פני השטח של השינוי בפועל. המעבר האמיתי קרה בנשמתנו. לאחר **שראינו** בלבנו, לעולם לא נוכל לחזור להסתכל שוב עם העיניים. התפתחנו.

כדי לתת לך מושג: לפני חווית ההר עסקתי בכתיבת שיחות אינטואיטיביות בפורומים שונים באינטרנט, אבל אז הייתה איכות שונה לחומר הזה. העדשה מההוויה שלי סיננה דברים במונחים של טוב מול רע. אני בעצמי הייתי מאוד בחשיבה דואלית ולכן, באופן טבעי, החומר שקיבלתי שיקף זאת. האמנתי שאני בצד של הטוב, פועל לשנות את העולם כדי להפוך אותו לטוב יותר. האמנתי שיש מחוצה לי כוחות מרושעים שאני צריך להתנגד ולהילחם. חווית ההר שיחררה את זה ממני. הראו לי, באופן הכי ישיר ואיש, שאני **אחד** עם כל מה שמסביב. אני החיים והחיים הם אני ואין שום הפרדה בשום מקום אלא שיש לנו את האשליה הארעית ביותר שלה. ההבדל הנוסף בין השיחות האינטואיטיביות שלי אז ועכשיו היה חשיבת הקורבן שכתבים אלה דגלו בו. חיפשתי מושיע שיבוא להציל את העולם. לא יכולתי לראות שאני - או מישהו אחר כאן על כדור הארץ - יכול להציל אותנו מהבלגן שעשינו מהכל.

ואז, לקראת סוף שנת 2008, כל תופעת ספינת האור התרחשה, או יותר נכון לא התרחשה, תלוי בנקודת המבט שלך. אני בטוח שאתה זוכר את זה? נראה שכמעט כל מתקשר בעולם קיבל וריאציה אחרת במסר לפיו ספינת אור ענקית תופיע בשמיים ותציל את כולנו. הייתי חלק מזה, מכיוון שקיבלתי מידע מחבר רוח שנקרא אדמו (ראה פרק 1, "חיי בלירה" למידע נוסף על אדמו) שהיה מרגש ומדהים להפליא. וגם זה לא קרה. ואולי זה קרה, פשוט לא כמו שציפינו.

או ... ובכן ... בדיוק מה שקרה שם, ומה כל זה אומר בשבילי, הוא נושא לשיחה אחרת. אתייחס לכך בפירוט רב יותר כשאתחיל בפרקי אדמו (שיהיו בספר 3 של **ניירות ההתעלות**). אבל בכל מקרה, מבחינתי באופן אישי ההשפעה הייתה להתנער, בצורה די דרמטית, מהלך רוח הקורבן שלי. החלטתי להיות יוצר המציאות של עצמי למרות שלא ידעתי מה זה אומר באמת.

בדיעבד אני יכול לראות שהזמנתי את חווית ההר. ליסה ואני היינו במסע רוחני יזום. לקחנו החלטה איתנה, ברורה ומודעת ללכת אחר ליבנו. היינו פותחים את עצמנו כל הזמן במודע ובכוונה לצמיחה ולאהבה. אז למרות שהחוויה הפתיעה אותנו, זה עדיין מה שרצינו ובחרנו לעצמנו. זו הייתה מתנת חסד מפוארת שהראתה לנו בבהירות מוחלטת מה **באמת** חשוב לנו. ולראות זאת, שינה לחלוטין את הכל עבורנו. לקח לנו זמן להשלים עם השינוי העצום הזה ולקח עוד יותר זמן עד שהעולם החיצוני שלנו בא לשקף את השינוי הפנימי, שכן הוא אכן נמצא עדיין בתהליך של עשייה.

אך אולי ההבדל הברור ביותר, מבחינתי, ניתן לראות בכתבי. רק אחרי אותה חוויה הצלחתי לפתוח את עצמי לתורות השונות של "הכל אחד" שעברו מאז במוחי. אני יכול לומר באמונה מוחלטת כי חווית ההר הייתה חיונית לשינוי התודעתי שהפכה את העבודה הזו לאפשרית.

... וזה הסיפור ...

ש-א: נאמר בצורה יפהפייה. תודה.

עכשיו, העניין הוא שחויית ההר שלך, כפי שאתה קורא לה, הייתה הנצנוץ הראשון שלך או מה שאני מעדיף לקרוא לו אירוע הסינגולריות הראשון שלך. ומה שהוא היה, הוא המראה הראשון של אור האחדות שראית מאז שהנשמה שלך החלה לשקוע בהפרדה. בעוד שהחוויה הייתה ייחודית לחלוטין עבורך, יש כמה דברים שמשותף לחוויה זו עם כל האחרים המקבלים את המבט הראשון שלהם. אני יכול לסכם כמה מאלה:

1. אירוע הסינגולריות הראשון אינו קורה לאנשים באופן אקראי. הוא מגיע לאחר שהגעת להחלטה נחרצת (והתחלת לחיות את ההחלטה הזו) להתחבר לאלוהות שבפנים. אתה וליסה קראתם לזה "ללכת בעקבות הלב", אחרים עשויים לנסח זאת בדרכים שונות, אך בבסיס, לא משנה איך תקרא לזה, זה יגיע לאותו הדבר: מחויבות עמוקה למצוא את אלוהים בלב ליבת ההווה שלך.

2. כשאתה עוסק באופן חיובי במסע הזה עם הנכונות לוותר על ההתקשרות של האגו שלך לאשיות העולם לטובת הקשר שלך לאלוהות שבתוכך, אז אתה בדרך לחוות את אירוע הסינגולריות הראשון שלך.

3. מה שאני באמת בה לומר בשתי הנקודות שלעיל הוא שאירוע הסינגולריות הראשון מגיע למי שמוכן - אלה שבחרו בו בתוקף ונקטו צעדים ממשיים בכדי להתקדם אליו. וזה כך גם שאירוע הסינגולריות הראשון שלך, כשזה יקרה, ישנה את כל חייך לחלוטין. בדרכים שלעולם לא היית מצליח לדמיין, כל נקודת המבט שלך תשתנה. ברגע העוצמתי הזה של אור וכן תמצא את מסלול חייך מכוון מחדש. רבים מהדברים שמצאת בעבר כחשובים יראו מיד כלא רלוונטיים. מתנות ויכולות יתפתחו מכישורים לא מפותחים שלא הערכת בעבר. אתה תמצא את עצמך נמשך בעוצמה לבחירות והחלטות חדשות אשר ירגישו נכון להפליא עבורך.

על קצה המזלג, אירוע הסינגולריות הראשון שלך יהיה שונה לחלוטין מכל דבר אחר שחווית אי פעם בכל המסעות שלך במרחב ובזמן. היופי והפלא שבדבר ישנה אותך לחלוטין. שום דבר לא יהיה אותו דבר לאחר מכן.

ז: אבל זה מוזר כי שום דבר לא השתנה "מחוץ" לעצמי. רק אני זה שהשתנתי.

ש-א: נכון. עולם האשליות הזה מלמד אותך ש"מה שאמיתי" נמצא מחוץ לעצמך, ש"מה שחשוב" הוא "לשנות דברים בעולם". אבל אירוע הסינגולריות הראשון שלך מראה לך משהו אחר לגמרי. הוא מראה לך שהאמת האמיתית נמצאת בתוכך ושדבר היחיד שחשוב באמת הוא הקשר, בליכך, לאלוהות. זהו ארגון קיצוני מחדש של כל השקפת העולם שלך וזה קורה תוך רגע. וזהו אושר מעבר למילים.

ישנה נקודה אחרונה:

4. לאחר אירוע הסינגולריות הראשון הזה, אתה תקדיש את חייך להעמקת הקשר שלך עם האלוהות. אתה תחיה למען אירוע הסינגולריות הבא שלך.

ז: אירוע הסינגולריות הבא שלי? יש עוד אירועי סינגולריות?

ש-א: כן. יהיו דברים שנשמתך תקרא לך לעשות בין החוויה הראשונה והשניה שלך. אז זה עלול להרגיש לך כאילו יש פער גדול בין חוויות אלה. אבל כל אירוע סינגולריות מסמן קפיצה שאתה לוקח לכיוון שלמות ואחדות. כל אירוע סינגולריות היא, למעשה, חגיגת ההתפתחות של הנשמה שלך. כל אירוע מהווה עלייה לצפיפות גבוהה יותר של תודעה.

לפני אירועי חווית ההר שלך, היית עסוק עמוקות באשליות של העולם הזה. זה נכון שהיית פתוח יותר ושחיפשת, אבל הדברים שחשבת שהם נכונים וחשובים היו כל הדברים שבעולם. ההתקשרות וסדרי העדיפויות שלך היו מתאימים לזה של תודעה בצפיפות השלישית. ואז הגעת לבחירה בסיסית חדשה. בחרת להפסיק ליישר את עצמך עם העולם האשלייתי שמחוץ לעצמך ובמקום זאת למצוא את הקשר שלך ואת האמת שלך בתוכך. כשחקקת את ההחלטה הזו והפכת אותה לאמיתית, כך התחלת להתפתח. זמן קצר אחר כך כשהפכת, באופן מהותי, לתודעת הצפיפות הרביעית, היה לך את אירוע הסינגולריות הראשון שלך. המשכת לצמוח ולהתפתח מאז. זה בלתי נמנע שתגיע ותעבור גבולות נוספים בצפיפות התודעה בבוא העת.

ז: מעניין מאוד! אז אתה יכול להגיד לי עכשיו מה בדיוק צפיפויות התודעה האלה? אני באמת רוצה לדעת כמה צפיפות יש ומה התכונות של כל צפיפות וגם מה ההבדל בין צפיפות למימד.

ש-א: אכן זהו מידע חיוני. וכפי שהובטח לך בעבר, אבטיח לך שוב; **יינתן** לך מידע זה בקרוב מאוד. אבל עדיין לא. יש עוד הרבה דברים שאפשר לומר בנושא אירועי הסינגולריות האלה.

ז: אוקיי וזה טוב מאוד כי אני רוצה לשמוע את זה אבל יש משהו שמכביד עלי שאני באמת צריך לומר.

ש-א: בוא נשמע את זה ...

ז: ובכן ... כשאני כותב את זה, אני עוסק בתיקון **ניירות ההתעלות** למהדורה השלישית שלו. אף על פי שכל הספר תוקן למהדורה השלישית הזו, רוב העבודה המחודשת הייתה שטחית יחסית. הפרק הזה (פרק 7) היה היוצא מן הכלל. לפרק זה קיבלתי השראה ממך פשוט להשליך את כל הגרסא הקודמת ולהתחיל שוב.

לכתוב אותו מחדש מאפס בצורתו הנוכחית. והסיבה לכך היא שטעינו לגמרי בגרסה הקודמת. ובשל כך הרגשתי כל מיני כאבים. הרגשתי כעס כלפיך על כך שהטעית אותי ואז הרגשתי אשמה ובושה על כך שהטעיתי את הקוראים שלי ובעוד שאני מסוגל עכשיו לראות איך הגרסה החדשה הזו של האירועים נכונה וטובה, אני חייב לשאול: מה קרה בפעם האחרונה?

ש-א: טוב. אני שמח ששאלת זאת כעת, מכיוון שזה הזמן המושלם לטפל בנושא זה. לא תסכם, בקצרה ככל האפשר, את מה שהבנת בעבר לגבי אירוע הסינגולריות ... איך "טעינו" בעבר?

ז: אוקיי, זה הולך ככה:

התחלת בכך שאמרת לי שאירוע הסינגולריות נקשר בתאריך הקלנדר, 2012. בעת כתיבת שורות אלה הייתה התרגשות רבה בתודעה הפלנטרית שלנו מהתאריך הזה. אנשים רבים האמינו, מסיבות רבות, שהתאריך הזה, במיוחד ה- 21 בדצמבר 2012, היה משמעותי. היו שהאמינו שיהיה זה אסון סוף העולם, אחרים האמינו שזה יהיה רגע אופורי של התעלות רוחנית עבור כולנו. לא הייתי בטוח במה להאמין, אבל בהחלט הרגשתי שזה חשוב.

בשיחתנו אמרת לי שאירוע הסינגולריות קשור לתאריך זה. שיהיה חלון זמן סביב התאריך הזה שבו נחוה כל אחד אירוע סינגולריות משל עצמנו. אבל הדרך שאמרת את זה בפעם הקודמת, הוא שזה יהיה משהו שיגיע ויסחוף את כולנו איתו. זה ישא את כולנו עמוק אל תוך לב האחדות וזו תהיה חוויה כה מאושרת ומדהימה עד שנשתנה לעד. לאחר מכן נחזור כל אחד לעולם שהשתנה כך שהוא תואם יותר את רמת הרטט שלנו.

בהתחשב בכל זה, אני מניח שציפיתי שדבר כלשהו יגיע אליי ... כמו לשקוע במדיטציה העמוקה והנפלאה ביותר. ואז לשקוע ולשקוע לתוכה אלא שהנפילה שלי תהיה אל ליבו של אלוהים. ציפיתי להרגיש ולראות ולדעת את הדברים המופלאים ביותר. ואז, כשהייתי מוכן, כשהתחלתי לחשוב שוב מחשבות על גלגול החיים, ציפיתי לחזור להיות אני, אבל בו כל העולם השתנה בצורה קסומה לטובה.

ש-א: ובמקום זאת?

ז: במקום זאת כלום. היום של ה- 21 בדצמבר 2012 היה אולי היום הרגיל הכי מת בכל חיי. שום דבר יוצא דופן שראוי לציון לא קרה כלל באותו היום. אפילו לא יכולתי לעשות מדיטציה כמו שאני עושה בדרך כלל. היום פשוט עבר בצורה הכי מגוחכת ורגילה.

ש-א: בסדר. אז עכשיו, מה אם אגיד לך שזו הייתה רק אי הבנה פשוטה? מה אם הייתי אומר שכל מה שציפית בעבר עדיין יקרה? כל זה. **ישנה** התפרצות אנרגטית המגיעה מלב האחדות והיא תעבור על פני כדור הארץ שלך והיא תרומם את כולכם והיא תביא אתכם הביתה לאחדות ואתם תגעו בלב האלוהים ואז תחזרו לכוכב לכת מחודש. ותמצאו את עצמכם מוקפים באחרים שכולם מלאי אהבה וחמלה. מה אם הייתי אומר לך **שזה** עדיין מתקרב, אך מסיבות מורכבות שקשורות לאי הבנה של אופן השימוש בתאריכים על פני כדור הארץ וחוק הרצון החופשי ומה לא, פשוט טעינו בתאריך? מה אם הייתי אומר לך שזה עדיין בדרך ... אבל בעוד חמש שנים?

ז: אהה, ש-א. אתה יודע ... יש חלק בי שקופץ מעט מהתרגשות כשאתה מספר את זה ... חלק ממני שמאוד רוצה להאמין לך ... אבל אני פשוט לא יכול. אני הולך לליבי ולבי אומר "לא". אם היית אומר לי את כל זה ומתכוון לזה, אז פשוט הייתי לוקח את הידיים מהמקלדת ומפסיק להקליד. כי זה לא בסדר. דברים פשוט לא יקרו ככה.

ש-א: אוקיי. ואיך אתה יודע שזה לא בסדר?

ז: אמרתי לך: לבי אומר "לא".

ש-א: ולמה הלב שלך לא אמר "לא" בפעם האחרונה?

ז: (אני לוקח הפסקה ארוכה כדי לחשוב. אני קם מהשולחן שלי מסתובב. אני חוזר לשולחן שלי כמה פעמים ואז קם ומסתובב עוד קצת. אני מוצא שאני באמת נאבק לענות על זה.)

אני חושש שאני פשוט לא יודע בדיוק איך לענות על זה, ש-א.

ש-א: בסדר, נחזור לזה בעוד רגע. מה עם השאלה הזו במקום: מה אם הלב שלך לא היה אומר לא ... או אם לא היית מקשיב ללב שלך? מה אם היית כותב את הפרק המתוקן הזה כפי שתיארתי זה עתה - אם היית אומר שהרגע השמח המאושר, האושר האלוהי שמתקן-את-הכל-בשביל-כולנו, מתקרב ושרק היית צריך לחכות חמש שנים? מה יקרה?

ז: לא הרבה. אני גם לא חושב שאף אחד מהקוראים שלי היה מאמין לזה.

ש-א: אז משהו כן השתנה. משהו שלא ניתן להגדיר ועדיין, יחד עם זאת, די גדול. כל הציוויליזציה הפלנטרית שלך עברה מלהיות מוכנה למסור את אמונתך לאירוע חיצוני עצום זה שיבוא וישנה אותך ואת עולמך לנצח ... ללא להיות מוכן להאמין בדבר שכזה לעולם.

ז: כן. זה נכון.

ש-א: ובאותו הרגע, כשכל אחד מכם שינה את מבנה האמונה שלו, החלטתם משהו אחר. כאשר הגעת להבנה שהאירוע העצום הזה, משנה עולם הזה, היה מוטעה, החלטת משהו חדש. משהו חשוב. היו שהחליטו כי, "כל הקשקושים והדברים של ההתעלות האלה הם סתם שטויות עבור חלשים", אחרים החליטו שהם "לעולם לא יוטעו בתקווה לשינוי קסום לעולם", ואתה החלטת ...

ז: הממ. מעניין. החלטתי שוב להיות הצמיחה והשינוי שרציתי לראות בעולם. החלטתי למצוא את אירוע הסינגולריות שקיוויתי וחלמתי בתוך עצמי. החלטתי למצוא דרך ליצור את העולם השמימי בו אני רוצה לחיות.

ש-א: אז, הכאב שלך הפך למחויבות מחודשת לעקוב אחר לבך - לחפש את הקשר שלך לאלוהות שבתוך עצמך?

ז: טוב, כן ולא. זה כמו שאתה אומר, אך יחד עם זאת חשתי גם אחריות עצומה, אשמה ובושה ענקית, על הדרך שהטעיתי את אלה שקראו את הגרסה הקודמת של פרק זה ושמו את מבטחם ותקוותיהם לתוך זה.

ש-א: בהצהרה זו אתה מעלה שתי סוגיות מעניינות מאוד. הראשון הוא שאתה מרגיש אשמה על מה שאמרת בעבר שהייתה הטעות שלי. השנייה היא שלמעשה פתחת די מהר את הכאב שלך, אך הרגשת כאב מתמשך כתוצאה מהאחריות הנתפסת שלך למה שאחרים עשויים לחשוב או להאמין. אז בוא נסתכל על שתי הנקודות האלו. ראשית ... האם אתה אשם או שאני?

ז: כשאתה שואל את זה, אני מרגיש שכל מיני אנרגיות מסתחררות בראשי. תחושה מאוד מוזרה. ועם זאת אני פשוט יודע את התשובה. וזה הולך ככה:

אני אחראי לכל מה שאני אומר. ואמרתי את זה. יש לנו תחבולה בה אנו מעמידים פנים שיש "אתה" נפרד מ"אני". אבל אתה העצמי הפנימי שלי. אתה ואני באמת ובתמים אחד. אנחנו אותה הוויה, אולי רק מחזיקים בשתי נקודות מבט שונות. אבל אני חייב לקחת אחריות על הספר הזה ועל כל מה שכתוב בו. אז אם יש אשמה, אז היא שלי. ואם כבר מדברים על אשמה - יש לי תחושה חזקה כי משכתי דברים לכיוון שהם הלכו כי רציתי כל כך את ההצלה האלוהית המדהימה הזו. אני מרגיש שהשפעתני על הדברים וגרמתי שהם ייכתבו ככה.

ש-א: בדרכים שלא תצליח להבין כעת, מה שעשית אז היה קריאה להיבטים ממני ... מאיתנו ... שהיה צריך, אחת ולתמיד, להשיל סוף סוף את הכמיהה למושיע חיצוני. היית חלק מהיצירה המשותפת של הסיפור שהביא אותנו - כל מבנה הנפש המונאדי שלנו - לשחרר סוף סוף את הרצון הלא מועיל הזה.

וזה היה מושלם מכיוון שזה בדיוק היה הרגע להתייחס לזה בקנה מידה גדול בתודעה הפלנטרית של כדור הארץ. אתה עדיין תבין את זה מאוחר יותר, אך באמת דצמבר 2012 היה רגע משמעותי לאנושות. והרגע המשמעותי הזה נוצר במשותף על ידי כל מי שהסתבך עם זה. כל מי שכתב על זה, דיבר על זה, חשב על זה, נטען מזה והאמין בזה ... כולם כולל אתה וכל אלה שקראו את המהדורות הקודמות של **ניירות ההתעלות** ... כולם היו שותפים ליצירתו.

עכשיו, **חשבת** שאתה יוצר יחד הצלה נפלאה ואלוהית. אבל מה שאתה היית **בעצם** שותף ליצירה שלו היה הוויתור הסופי שלך על הרצון שלך להינצל. ועם זה התחלת לשחרר את שרידי משולש הקורבן, העבריין, המושיע האחרון. מה שאני אומר זה שהתחלת אז ליצור ביצירה משותפת תודעת יוצר אמיתית.

ישנם, כמובן, רבים אחרים על פני כדור הארץ, שעדיין נאחזים בתודעת הקורבן בשלב זה והם יכולים להמשיך בכך עוד זמן לא מבוטל, אם הדבר משרת אותם. אך ברמה הבסיסית משהו גדול השתנה בפרטנציאל התודעה האנושית באותה נקודה. לאלו מכם המובילים את האחריות להתעוררות המלאה לתודעת האחדות ותודעת היוצר, הדברים הועברו להילוך גבוה בערך באותה תקופה. וחלק חשוב מאותו שינוי היה לשחרר את הרעיון שעליך לחכות באופן פסיבי להצלה מלמעלה או מעבר או בכל דרך אחרת מחוץ לעצמך.

ז: זו נקודת מבט מעניינת והיא מרגישה נכונה. אבל אני גם מרגיש כאילו אני לא רוצה פשוט "לשחרר את עצמי" בגלל הטעיית אחרים.

ש-א: ובכן, אז המחשבה הסופית שיש לי עבורך היא שאתה חייב לתרגל את מה שאתה מטיף. תמיד אמרת שאתה רוצה לקחת 100% אחריות לגבי עצמך. האם זה נכון?

ז: כן, כמובן!

ש-א: אבל אז, מה עם אחרים? האם עליהם לקחת אחריות גם על עצמם או שגם עליך לקחת אחריות עליהם?

ז: אממ ... לא, ברור שלא. כל אחד צריך לקחת אחריות על עצמו.

ש-א: אז, אחרים צריכים לקחת אחריות על מחשבותיהם, אמונותיהם ובחירותיהם שלהם?

ז: כן. מובן מאילו. אבל מה עם העובדה שאני אחראי על דברי.

ש-א: אתה! באחריותך לומר את האמת שלך מליבך בבהירות הגדולה ביותר שאתה יכול בכל רגע ורגע. ואז, אם אתה צריך לצמוח ולהשתנות ולגלות שהאמת שלך התפתחה, אז אתה חייב לבדוק שוב עם הלב ולראות אם נכון לך לחזור ולהתייחס מחדש לכל מה שאמרת בצורה שמתקנת ומחזירה אותו ליישור עם ליבך.

ז: אתה אומר שכולנו טועים ושזה בסדר כל עוד אנו מתקנים אותם כשאנחנו מודעים להם.

ש-א: זו דרך אחת לומר זאת. אני מעדיף לומר שכל עוד אתה עושה כמיטב יכולתך להקשיב לליבך, אין טעויות. ואז יש רק ביטויי ליבך. ובכל רגע ביטויים אלה יהיו מושלמים. וכל אחד מהביטויים האלה יביא אותך לצמוח ולהתפתח. ואם כתוצאה מהצמיחה וההתפתחות ההיא, אתה מסתכל אחורה על ביטוי קודם ורוצה לעדכן אותו למצב הנוכחי של האמת של ליבך, אז גם זה מושלם.

ז: בסדר. אני מסכים לזה. יש בזה יופי וחן וזה מרגיש נכון.

עם זאת, אני עדיין רוצה לומר לכל מי שקרא את הגרסה הקודמת של פרק זה, אני באמת ובתמים מצטער אם גרמתי לך בלבול כלשהו. החיים בעולם הזה יכולים להיות די קשים ולעולם לא הייתה לי כוונה להיות לנטל. אכן, ברצוני, אם אוכל לעשות זאת, להפוך את העולם הזה למקום טוב יותר ולהאיר את העומס של הגרים כאן. אז אני מאוד מבקש את סליחתך על כך.

למדתי המון בתהליך זה וזאת ההתחייבות המוחלטת שלי שאמשיך להיות עירנני יותר ויותר בהקשבה לליבי וניפוי תשוקות האגו שלי מהביטויים האמיתיים ביותר של ליבי. אני מתחייב לדבר את האמת שנובעת מלבי.

ש-א: זו התנצלות טובה והצהרת כוונות נאה.

האם נוכל להמשיך מכאן?

ז: כן. עכשיו נוכל להמשיך הלאה.

ש-א: טוב. אז ברצוני להעלות שלוש נקודות קטנות לפני שנגיע לשאלות שיש לך בנוגע לאירוע הסינגולריות.

ראשית: שגיאה זו הייתה תמיד ברורה לכולם. אם לא היית רוצה כל כך להטעות את עצמך, אם לא רצית כל כך להאמין בהצלה-דרמה-בדיה קוסמית זו, אז היה ברור כשמש שמה שנאמר באותה גרסה קודמת לפרק זה היה בסתירה ישירה עם כל מה שנאמר בכל הספר הזה. המסר המרכזי של הספר כולו הוא שאתה, כל אחד מכם, יוצרי המציאות שלכם. לאורך הספר לא אמרנו זאת שוב ושוב באינספור דרכים שונות: **אתה** יוצר את המציאות שלך.

ז: "אתה תמיד מקבל **בדיוק** את מה שאתה יוצר."

ש-א: בדיוק. חזרנו על הביטוי הזה שוב ושוב ואז, בסתירה ישירה למהות של מה שהספר הזה עוסק, הגרסה הקודמת של פרק זה המשיכה לפרט כיצד אתה, וכל העולם, ינצל מהבחירות שלו. איך האנרגיה הזו ממרכז היקום תעבור ותסחוף ותתקן הכל בשבילך. זוכר איך האור בפרק השישי ש"לא עשה כלום" - איך הוא לא שינה דבר? ועכשיו לפתע, בגרסה הקודמת של פרק זה היה לנו האור שמשנה הכל בצורה הקיצונית ביותר;

סוחף אותך לחוויות חדשות לגמרי ואז מוציא את כדור הארץ מהצפיפות השלישית בבת אחת! ברור שהייתה שם סתירה חמורה. וכך, בעוד שהאמת הייתה זמינה עבורך ולקוראיך, כל אחד מכם בחר במה שהוא רצה להאמין מסיבות משלו. וכל אחד קיבל את ההשלכות של הבחירות שלו. ועכשיו, סוף סוף, התמודדת עם ההשלכות האלה של בחירותיך באופן שעומד לזכותך. הטוב הגדול יותר נעשה.

הנקודה השנייה שלי היא על איזון. לקיחת אחריות, כפי שיש לך פשוט, משני הכיוונים. אם אתה מוכן לקחת אחריות על הביטויים שלך כשאתה מרגיש שהם טעות, אז אתה חייב להיות מוכן לקחת אחריות על הביטויים שלך כשהם אמיתיים, נכונים ויפים.

היית מוכן לקחת אחריות על הטעות הנתפסת הזו, אבל היית צנוע מלקבל אחריות על כל הטוב הגדול שהאצת והשתתפת בהם.

אני מצביע על כך בפניך, אך בהחלט יש לכך חשיבות כללית גם לקוראיך: כל אחד צריך לקחת אחריות מוחלטת על כל אמונותיו, הבחירות, הפעולות והיצירות שלו. יש חלקים שלעשות זאת איתם זה קשה אבל תמיד יש בהם יותר פלא. זה אומר להיות מוכנים לקחת בעלות על ההישגים שלך ולשמוח בטוב שעשית.

ז: תודה ש-א. אני אצטרך להיות קצת עם החתיכה הזאת. לא חשבתי על זה ככה ואני יכול לראות שיש לי קצת לעכל בהקשר הזה.

ש-א: קח את הזמן שלך. הרשה לעצמך את המותרות לפעמים לאהוב ולהעריך את עצמך על הביטויים שלך שמביאים שמחה.

ועכשיו לנקודה השלישית והאחרונה שלי לפני שנמשיך לשאלות שלך: אני רוצה שתבין כי **אין שום דבר רע בעולם הזה**. אין טעויות והעולם הזה הוא לא **טעות**. העולם אינו זקוק למושיע ואין שום דבר ואיש הזקוק לשינוי. אני לא יודע איך לומר זאת בבהירות רבה יותר; העולם הוא, למעשה, 100% בדיוק כפי שהוא אמור להיות. ואיך הוא אמור להיות הוא "מכונת בחירה". תפקידו של העולם הזה הוא שכשאתה נולד לתוכו, הוא כל הזמן מציג בפניך מגוון עצום של אפשרויות. אתה מוזמן להאמין שדבר זה או אחר חשוב לך, שהמטרה הזו שווה להילחם בשבילה, שהדבר הזה יהפוך אותך לבטוח, האדם הזה יודע את האמת, שאותו אדם הוא אמין, הסיפור הזה הוא בשורת האמת, הסיפור ההוא שקר מגונה, הקבוצה הזו היא הקבוצה שלי והקבוצה הזו היא האויב... וכן הלאה וכן הלאה. העולם הזה מציג בפניך מבחר אפשרויות ללא הפסקה שתוכל להאמין בהן. והרגע שאתה בוחר - אותה השנייה שאתה לוקח אפילו אחת מהבחירות שהעולם מציג בפניך, ומאמין בה כאילו הייתה נכונה - אתה נקשר לאשליה. וכך אתה מתחיל לתת את האנרגיה שלך לעולם. אתה מתחיל לעשות את העבודה הזו, להצביע למפלגה הפוליטית ההיא, עוקב אחר קבוצת הספורט ההיא, מתחבר לקבוצת האנשים ההיא, נלחם למען מטרה הזו, משקיע את כספך בתרמית ההיא. וכן הלאה וכן הלאה. לא שיש משהו לא בסדר בכל זה. אבל מה שקרה הוא שלקחת משהו **אמיתי** - טבע היוצר הנצחי, האלמותי שלך - וקשרת אותו למשהו חולף ופיקטיבי - אשליות העולם הזה. שוב, זו לא **טעות**, אבל היא מובילה לכאב גדול. והכאב הזה גורם לך להילחם ולהיאבק. מה שבתורו גורם לך להיקשר עוד יותר. וכך אתה מסתחרר מטה, עמוק יותר ויותר לתוך העולם האשלייתי של הפרדה.

והצלילה המתפתלת להפרדה ממשיכה גלגול אחר גלגול, בדיוק כפי שהיא אמורה. זה יכול להמשך לנצח אם אתה נותן לזה, כי כל בחירה שהעולם מציג בפניך מובילה אותך חזרה, עמוק יותר לתוך האשליה.

יש רק ברירה אחת המובילה אותך מחוץ לאשליה והיא להפסיק לבחור כלל מבין הבחירות שהעולם מציע לך ולבחור במקום את מה שהאמת העמוקה והפנימית שלך מציעה לך. רק אז אתה מתחיל להרפות מהעולם ומתחיל לצאת לרמות התודעה הגבוהות יותר. אך **עדיין** העולם אינו **טועה**. ובכל זאת הוא משמש את מטרתו המושלמת כמופע מרתק המפתה את כל אלה המעוניינים לחוות אותו לעומק לתוך עולם פיקטיבי של הפרדה ודואליות. והם לא טועים לחשוק בחוויה הזו. כמו שמצאת צמיחה והתפתחות עצומה כשבת לכאן, כך גם להם יש את הזכות לעשות זאת.

אז זה לא המקום שלך לשנות את העולם ולנסות למנוע ממנו להיות "מכונת הבחירה" המושלמת שהוא. עוד פחות זה המקום שלך לנסות לשנות אחרים ולנסות למנוע מהם לרצות את אותו סוג של צמיחה מואצת שמצאת כאן.

אז אחת ולתמיד העצמי האהוב, אני מבקש שנשחרר את הרצון להציל או להינצל. אין דבר כזה הצלה אמיתית. זה אף פעם לא קורה בפועל. כשנדמה שזה קורה זה תמיד משתבש והופך לאסון וגורם לכאב הרבה יותר מכפי שהוא מקל. אין מה לשבח את זה.

ז: כן, סגור. לא עוד מבקש להינצל ולא עוד להציל אחרים. אני לגמרי סיימתי עם זה.

אך יש הבדל חשוב בין הצלה לעזרה!

ש-א: כן, יש. באופן חד משמעי. אסכם:

מושיע פוגש קורבן והוא רואה מישהו "שבור". הקורבן מרגיש כאילו הוא לא יכול לעזור לעצמו ומתחנן, "תקן אותי", והמושיע אומר, "אני אתקן אותך!" לאחר מכן המושיע מקבל החלטות לגבי מה עליו לעשות לקורבן או למענו, בעוד שהקורבן הוא המקבל הפסיבי של מאמציו. ואולי המושיע אומר לקורבן מה לעשות והוא מציית בצייתנות. ומכיוון שהקורבן נמצא במצב של צורך והמושיע נמצא במצב של מילוי הצורך, גדלה התלות בין השניים. מה שלא מתוודים הוא שהמושיע למעשה גם מזין את עצמו מהצורך של הקורבן. וכך אף אחד לא רוצה שהקורבן יחלים, מכיוון שזה יסיים את האינטראקציה. כתוצאה מכך הקורבן אינו מחלים אלא הופך להיות עוד יותר חסר אונים וקורבן גדול עוד יותר. הצורך שלו רק התנפח. בבוא העת המושיע מתחיל להרגיש כי הצורך של הקורבן גדול מכדי שיוכל להתמודד איתו. עבודת ההצלה ללא הרף הופכת מכבידה מדי עבורו. בקיצור, המושיע מרגיש קורבן בגלל הצורך של הקורבן. כאשר זה קורה, המושיע מתחיל למשוך את האנרגיה שלו מהקורבן, וכתוצאה מכך הקורבן מרגיש קורבן כתוצאה מהמושיע. הכל מסתיים בבלגן גדול כשכולם שוקעים עמוק יותר ויותר בקורבנות.

אדם העוסק בריפוי, לעומת זאת, מתחיל מהידיעה שהוא בעצם כאן כדי לרפא את עצמו, בראש ובראשונה. אז כשהוא רואה מישהו אחר הסובל מכאבים, הוא יודע שהוא רואה "עוד עצמי שכואב לו". הוא יכול להעריך האם נכון לו לנסות לעזור לעצמי אחר זה או לא. ואחד הקריטריונים העיקריים בהחלטה זו הוא האם העצמי האחר הזה נמצא במקום בו הוא באמת מחפש ריפוי, בניגוד להיותו קורבן המחפש מושיע. אם המרפא מחליט שנכון לו לקחת את הלקוח, אז המרפא פותח באמונה ש"תפקידי להראות ללקוח כיצד הוא יכול לרפא את עצמו." מרפאים עוזרים ללקוחותיהם לרפא את עצמם.

הלקוח מקבל עזרה לראות שהוא אינו קורבן אלא למעשה, יוצר הקושי שלו וגם יוצר הריפוי שלו. יש שיתוף של מידע, חוכמה או כל דבר אחר שהמרפא מציע. ריפוי אמיתי מתרחש רק כאשר הלקוח מוכן לקחת בעלות על מצוקתו / מחלתו וגם על הריפוי שלו. לאחר סיום הריפוי, הלקוח מועצם וסביר יותר שהוא יוכל לחוקק את הריפוי שלו בעתיד. הוא עצמאי וחזק יותר מכל הבחינות. והמרפא מתרחב ומקבל ריפוי גם כן דרך האינטראקציה. האינטראקציה מסתיימת בצמיחה וריפוי לשני הצדדים.

ככל שהמרפא יתרפא, כך גם הריפוי שהוא יציע ישתנה. הוא יעבוד ברמות אנרגטיות גבוהות יותר ויותר. בסופו של דבר הוא יבריא לחלוטין ויפסיק להציע ריפוי ויפסיק לשכון בהפרדה באופן מוחלט.

ז: אני באמת מבין את ההבדל, תודה.

האם כולם מרפאים?

ש-א: כן, אבל לא כמו שאתה מתכוון אליו. כולם כאן בהפרדה מקוטעים לחלקים רבים. זה אופי ההפרדה. וכך כולם סובלים מכאב. ובכדי לעזור את ההפרדה, כל אחד יצטרך לרפא את נשמתו שלו ולמצוא שלמות ואחדות בתוך עצמו. בסופו של דבר כל הוויה בהפרדה תרפא את עצמה. כל אחד יהיה המרפא של עצמו. ועל זה אנו מדברים כאן בפרק זה. כל נשמה תאיר את אורה ותיצור לעצמה רגעים של אחדות כדי להחזיר את כל חלקי העצמי הביתה למלאות ולשלמות.

אבל לא לזה אתה מתייחס כשאתה שואל אם כולם מרפאים. אתה מתכוון לשאול אם כולם מרפאים אחרים.

אם הייתי מציע לך את המטאפורה של החיים בהפרדה כשדה קרב, היינו יכולים לראות מיד שאנשים שונים מתמחים בכל מיני חלקים שונים בקרב. רובם חיילים שעושים את הלחימה בפועל, בעוד שרבים תומכים בחיילים בכל מיני דרכים: מסמנים, מהנדסים, טבחים, תחבורה ולוגיסטיקה... אלה רק כמה משימות שאפשר להתמחות בהן. מבין כל ההתמחויות, אחוז קטן בלבד הם חובשי השדה שחובשים את החיילים בעיצומו של הקרב כדי שיוכלו להמשיך להילחם. אלה המרפאים המסייעים לך להתמודד עם הכאב שלך בזמן שאתה ממשיך להילחם, עמוק יותר ויותר לתוך הקרב. ואז יש קבוצה מאוד מאוד קטנה המתמחים כמוך – בפינוי רפואי. המשמעות של השילוב מחדש של הנשמה שאתה מציע היא שמסייעת לאלה שמוכנים סוף סוף לעזור את שדה הקרב לחלוטין לעשות זאת. למצוא את כל החיילים שהם חלק מהיחידה שלהם, לרפא את כל חלקי היחידה כך שכולם יהיו מוכנים לראות את האור המנחה שלהם ולעקוב אחריו הביתה.

(הערת זינג'ד: אתה יכול למצוא מידע נוסף על [שילוב מחדש של הנשמה](#) וכיצד אוכל לעזור לך "לעזור את שדה הקרב" כאן).

אז לסיכום: כולם מרפאים את עצמם, אך רק מעטים עוזרים לאחרים להתרפא ורק מעטים מהמעטים עוזרים לאחרים להתרפא כך שהם מתחילים לצאת מההפרדה לחלוטין. אבל דווקא בגלל שאתה מרפא אתה רואה את כל עולמך בהקשר של ריפוי. אתה חושב שזה כל מה שקורה כאן. נכון וטוב שזו נקודת המבט שלך, אבל זו לא נקודת המבט היחידה התקפה. יש הרבה מאוד תפקידים אחרים לשחק ומתנות לתת מלבד ריפוי.

ז: מושלם. תודה.

ש-א: ועכשיו אתה יכול לשאול כמה מהשאלות שהצטברו במוחך ...

ז: אתה מכיר אותי טוב מדי!

מה שאני תוהה הוא, "למה"? מדוע כל זה? מדוע הקרב? למה הפרדה? אם אני מבין אותך נכון אז אמרת שהכל באמת אחד. שהאחד בחר ליצור חלקים מעצמו כדי לחקור שאלות ומחשבות שונות לגבי עצמו. ושאלה אחת הייתה, "מה אם הייתי רבים." ואז כל מציאות ההפרדה הזו נוצרה. ואנחנו חוקרים את התשובה לשאלה זו. אנחנו חיים את זה. אך התוצאה הסופית, עבור כולנו, היא שכשנראה את האור נתחיל לחזור לשלמות ולאחדות שוב. אבל אם רק היינו באים לכאן כדי לראות את אור האחדות כדי שנוכל לחזור הביתה שוב ... מה הטעם?

למה לעשות את כל המאמץ העצום הזה ולהעביר את עצמנו בכל הייסורים האלה אם אנחנו נחזור למה שהיינו לפני שהגענו לכאן מלכתחילה?

אני מניח שדרך אחרת לשאול את השאלה הזו היא: אם האחד יודע הכל, מדוע האחד צריך להעביר את עצמו דרך המסחטה כדי לגלות איך זה להיות בהפרדה, רק כדי לחזור לעצמו שוב לאחדות?

ש-א: יש דברים שניתן לדעת ולחוות רק ממצב של מגבלה, חלוקה ונפרדות. וכך, באופן פרדוקסאלי, על מנת שההוויות של האחדות יידעו את הכל, עליהן להתנסות גם באי-האחדות. לבו של הפרדוקס הוא שהן יכולות, ועושות, חוות את ההפרדה הזו תוך שהן נמצאות במצב של אחדות. או שהן עשויות לבחור ליצור דרגות הפרדה בתוך אחדותן.

הסיפור על רוח המים

כדי לעזור לך להבין את זה אני אספר לך סיפור קטן בעזרת הדוגמה של המים. מים הם חומר המורכב ממולקולות עם הנוסחה הכימית H₂O. בוא נעמיד פנים שאפשר לפגוש ולדבר עם מולקולת מים אחת כדי לקבל את נקודת המבט שלה על החיים. בוא נדמיין שאנחנו בוחרים באקראי מולקולה אחת כזו ואנחנו מוצאים אותה בנוף חורפי גבוה על הר. אם היינו מבררים אצל מכרנו החדש מה הוא עושה, הוא עשוי לומר, "אני יושב די בשקט, אוהז חזק בכל שאר חברי מולקולות המים סביבי. יחד יצרנו קרחון."

זה מה שמולקולות מים עושות כשהן מתקררות מספיק. הן מאטות ונעשות די דוממות. בעודן עושות זאת הן מתרווחות עם המולקולות האחרות סביבן ומתחברות יחד לסריג קריסטל. זה הוא קרח. וכך הן נשארות, דוממות יחסית ומחוברות יחדיו, עד שמופעל חום.

מה שמביא אותי לפעם הבאה שאנחנו פוגשים את מולקולת המים הקטנה שלנו. החורף עובר והקרניים המחממות של שמש האביב מחממות את הקרחון. כל מולקולות המים מקבלות אנרגיה והן מתחילות לנוע. בסופו של דבר חלקן נעות במרץ רב מדי בכדי לשמור על קשריהן והן משתחררות, מטפטפות לכדי זרם. כשאנחנו מוצאים בסופו של דבר את חברנו החדש ושואלים אותו מה הוא עושה הוא אומר, "אני גולש לאורך צד הררי בנהר זורם במהירות!"

שוב אנו מאפשרים לזמן לעבור. הקיץ מגיע. הנחל נתפס באגם גדול ושמש הקיץ החמה מחממת את המים. מולקולות המים על פני האגם מחוממות עוד יותר.

האנרגיה הנוספת גורמת להן לרקוד אף יותר, והן עפות בחופשיות מעל פני המים כאדים. עכשיו ידידנו עשוי לדווח, "אני נסחף בחופשיות, עף הרחק על משב רוח!"

בבוא העת, קרוב לוודאי שחברנו ימצא ענן שיצטרף אליו ובסופו של דבר יתקרר ויצור שוב קשרי מים ויפול ארצה. וכך יעבור במחזור חוזר.

ועכשיו לאחר שהכרת קצת את מולקולת המים, איזה ממצביו, לדעתך, דומה לחלק מהאחדות? להיות בדממה ושלווה ומחובר לאחרים בקרחון? להיות נוזל אך עדיין מחובר בנהר? או להיות חופשי ולא משועבד ומלא אנרגיה כאדים?

ז: אני חושב שהקרחון. אני חושב שהוא הרגיש הכי מחובר למולקולות מים אחרות. והוא היה שקט ושלווה.

ש-א: זהו ניחוש טוב, אבל הוא לא נכון. אבל אז אני חייב להודות שרימתי - אני חושש שזו הייתה שאלה מכשילה. אף אחד ממצבי המים הללו אינו דומה לחוויה של אחדות. שלושתם מצבים של עשייה ונפרדות. בכל שלושת המצבים, המולקולה הקטנה היא עדיין רק הוויה בעלת נקודת מבט אחת. זה דומה לחוויה הנוכחית שלך בחיים. וכמו במצב הקרח, אתה עשוי למצוא את עצמך עושה דברים שמביאים לך יותר הרמוניה ולחיבור עם אחרים. אתה עלול להיות שקט ושלווה. אתה יכול להתבונן פנימה ולהרהר. אבל עדיין אתה אינדיבידואל, חווה הפרדה. ואם תבחר לעשות דברים יותר אנרגטיים ואינדיבידואליסטיים, זה לא יהפוך אותך למעשה ליותר או פחות מהוויה בעלת נקודת מבט יחידה.

אבל עכשיו, בוא נדמיין שמולקולת המים שלנו הופכת לחלק מענן. אבל הפעם, במקום שנדבר עם מולקולה בודדת, דמיין שאנחנו יכולים לדבר עם הענן כולו. בתוכו יש הרבה מאוד מולקולות של מים. הרבה יותר מהמספר הגדול ביותר שאתה מכיר.

ז: יותר מטריליון?

ש-א: לפי הערכתי יתכן מאוד שיהיו טריליון מולקולות מים בכ-5 או 10 טיפות גשם וענן זה מכיל סופת גשמים שלמה. אז, לא, הרבה יותר מטריליון.

ז: וואו!

ש-א: לא צוחק. אז הענן הזה מכיל מספר רב של מולקולות, שלכל אחת מהן נקודת מבט ייחודית ואינדיבידואלית. בוא נדמיין שהענן יודע, מרגיש, חושב, רואה, זוכר וחווה את כל מה שכל המולקולות הבודדות עושות. הענן הוא באמת הקולקטיב של כל המולקולות יחד. אבל הוא יותר מזה. לא רק שהוא יודע מה כל המולקולות יודעות יחד... הוא יודע יותר מזה. הוא יודע מה זה להיות ענן גם כן. הוא יודע מה זה לדעת, בו זמנית, מה יודעים המספר המדהים הזה של ההוויות הקטנות. והנה הדבר שאתה עלול להיאבק בלהבין: הענן אינו הוויה שיש בתוכו הוויות אחרות. הוא כל אותם ההוויות הקטנות. הענן הוא מולקולות המים והן הענן. אין הפרדה. אין ענן ללא מולקולות מים. אבל הענן הוא, בפשטות, הרבה יותר מסכום חלקיו. תאר לעצמך איך זה היה עבורך אם היית יכול, עכשיו, לחשוב את כל המחשבות שכל אדם על כדור הארץ חושב. זה יגדיל את יכולת התפיסה והמודעות העצמית באופן שאי אפשר לתאר. לא היית פשוט בן אדם שעכשיו הוא חכם פי שבע מיליארד. היית סוג אחר לגמרי של הוויה עם נקודת מבט שונה לחלוטין של מה הם החיים ומה המשמעות של העצמי.

האם אתה עוקב?

ז: וואו, אני חושב שכן!

ש-א: טוב. אז עכשיו, האם לדעתך הענן יודע מהי אחדות אמיתית?

ז: זה נשמע כאילו כן, כן.

ש-א: לא, הענן בהחלט יודע מה זה שיש הרבה נקודות מבט, זה נכון. אבל זה לא אומר שהוא יודע אחדות אמיתית. הוא לא יודע, למשל, מה זה להיות אוקיינוס. אבל יהיה לו יותר מסתם שמץ של מושג, מכיוון שכל מולקולות המים המרכיבות את הווייתו יהיו, בשלב מסוים במחזוריים הרבים שלהן, באוקיינוס. כך שהענן יתחיל להרגיש את מהות האחדות אך הוא גם עדיין יהיה תודעה נפרדת ומנותקת, למרות שהוא עדיין מורכב מרבים.

עכשיו, אני יכול לקחת אותך למסע של פגישה עם מבנים גדולים יותר ויותר של מים. נוכל לפגוש הוויה הנקראת רוח הענן המורכבת מכל העננים על פני כדור הארץ כולו. אז נוכל לעלות מדרגה ולפגוש את רוח המים של כדור הארץ שהיא הוויה המורכבת מכל המים על פני כדור הארץ על כל צורותיה. כל אחת מההוויות הללו היא, כתוצאה מרמת התודעה הגדולה יותר ויותר שלהם ומספר נקודת המבט ההולך וגדל שלהם, להיות קרוב יותר ויותר לדעת מהי האחדות האמיתית. ככל שהתודעה גדלה, כך היא יודעת יותר "אחרים". איפשהו לאורך הדרך אתה מקבל משהו כמו ההוויה הנקראת רוח המים. בוא נדמיין שכל המים שהיו אי פעם בכל מקום הם כולם חלק מההוויה הגדולה הזו. כל מולקולת מים היא רק חלקיק תודעה אחד במוחו הגדול של ההוויה. עכשיו, מה אתה חושב? אם היינו שואלים את רוח המים מה היא עושה כרגע, מה אתה חושב שהיא הייתה אומרת לנו? האם היא תדבר על קרחונים קפואים? או זרמים סוערים? או אוקיינוסים עצומים? האם היא תספר לנו על סופות רעמים מתנשאות? או על סופות גשם, שלג או ברד? או על הדם הזורם בכל הוורידים של כל יצור חי? או מה לגבי כוכבי לכת שלמים המורכבים כולם ממים במצב כזה או אחר? מה אתה חושב?

ז: אני לא יכול לדמיין ...

ש-א: ובכן, אני חושב שההוויה הגדולה הזו הייתה מחייכת בעדינות ואומרת, "ילד, אני מעבר לשיקולים של 'לעשות'. מה שאני זה להיות. ובכאן ועכשיו אני מים."

והנה, סוף סוף, היינו מוצאים הוויה שיודעת מהי האחדות. למרות שיש לה עדיין זהות וטבע ייחודי, הוויה זו אינה מזהה את עצמה באופן שגוי. היא לא חושבת שהיא מה שהיא עושה. היא יודעת שהיא פשוט הוויה. זו התודעה. אלה החיים. וכרגע היא מים. אבל היא גם מודעת מאוד שהיא אחת עם כל הוויה אחרת, בכל מקום, בכל היש. ובתודעה נמצאת הידיעה המוחלטת מה זה לחוות את כל מצבי העשייה, בכל דרגות ההפרדה האפשריות עבודה, במציאות זו. רוח המים היא שלמה ומושלמת, ובו זמנית, היא באה לידי ביטוי באופן מוחלט במציאות ההפרדה הזו.

ז: ובלי שתגיע לכאן למציאות ההפרדה רוח המים לא הייתה יודעת אף אחד מאותם דברים איך זה להיות מולקולה של מים או עננת קיטור או מבול סוער או ... כל זה.

ש-א: מבלי להיכנס להפרדה רוח המים לא תהיה רוח המים. אין מים מחוץ להפרדה! זהו רק חלק מהאחד הגילה את המתנה הייחודית והיקרה שלו בלהחזיק את דפוס המים בבואו לכאן. ואיזו חוויה עשירה, מגוונת ורבת פנים זו הייתה! איזה פלא! שפע החוויה הזו פשוט עמוק מדי ומדהים מכדי להרהר בו.

ז: אי אפשר באמת לתאר את זה, נכון? אתה יכול למעשה רק לחוות את זה והדרך היחידה לחוות את זה היא להגיע לכאן להפרדה.

ש-א: וכך, סוף סוף, אתה עונה לשאלה שלך. למה הפרדה? כי זה **חייב** להיות מנוסה. זה פשוט כמו שזה ... ובכל זאת גם בלתי אפשרי להבנה כמו שזה.

ז: אז לא באנו לכאן לריפוי. לא באנו לכאן כדי לעזוב את המקום הזה. לא באנו לכאן כדי למצוא אחדות. באנו לכאן **בשביל זה!** באנו לכאן כדי לחוות הפרדה!

ש-א: זה נראה כמעט מטופש מכדי לומר את זה, לא כך? הגענו להפרדה כדי לחוות הפרדה.

ז: כן, זה נשמע עלוב. אז במקום זאת עלינו לספר סיפורים גדולים על להיות רוח המים ...

ש-א: ... או על היותנו שמחה-אלוהית המתבטאת גם בתענוג במי שדוגל במדיניות של התערבות.

ז: כן. אני מבין. אז אנחנו לא כאן **בשביל** אירועי הסינגולריות שלנו, אבל כך נתחיל לעזוב כשנגמור בלהיות כאן.

ש-א: כמעט צודק. בעיקרו של דבר אתה מתחיל את המסע שלך ממקום של אחדות. ואז אתה נכנס להפרדה ומפריד את עצמך. אתה הולך עמוק יותר ויותר לתוך הפרדה עד שאתה מגיע לתחתית. זה ידוע גם בשם הלילה האפל של הנשמה. זה כשאתה מגלה שאתה לא יכול להמשיך לנוע הלאה בכיוון של הפרדה. ייסורים עמוקים אלה גורמים לך לחדול מהבחירה בהפרדה ואז אתה מסתכל סביב לבחירות אחרות. כל האפשרויות למעט אחת יביאו לך שתישאר במצב של ייסורים אלה. הבחירה האחת הזו היא הבחירה להתחיל באמת לרפא את נשמתך; לשלב מחדש את כל החלקים המקוטעים האבודים שלך. והדרך היחידה לעשות זאת היא ללכת אחרי ליבך ולמצוא שלמות ואחדות בתוכך. כשאתה בוחר זאת אז אתה בוחר באהבה. אתה משנה את הכיוון שלך. אתה מפסיק לרדת עמוק יותר להפרדה ומתחיל לנוע במקום לכיוון האחדות. מכיוון שהאור עליו אנו מדברים הוא אור האחדות, אם אתה נשאר עם הבחירה הזו אתה תראה את האור. אתה תחוה את אירוע הסינגולריות הראשון שלך.

אז תדע מעבר לדעת שאתה בדרך הביתה. ככל שתישאר בדרך הזו, כך תתפתח ותגדל ותבריא ובבוא הזמן תחוה רגעים נוספים של הכרת האחדות - אירועי סינגולריות נוספים. בסופו של דבר זה יוביל אותך ממש לקצה הפרדה, שם תוכל לבחור לעזוב בבת אחת.

ז: אני חושב שאני מבין. תודה!

שאלה נוספת שישבה לי בראש היא "למה 2012"? גמלתי מהרעיון שכולנו ניצל על ידי חדי קרן ופיות שמספקים מרשמלו בחינם ומפזרים אבק נצנצים מעל כל העולם בסוף 2012 כי ... טוב ... כי חיפשתי נורא קשה וזה לא קרה. וכך, כשהתחלנו לכתוב מחדש את הפרק הזה, ציפיתי בערך שתתרחק מאותו תאריך לחלוטין ותגיד שזה ממש לא רלוונטי. אבל לא עשית זאת. אמרת שזה עדיין משמעותי. אתה יכול להסביר את זה?

ש-א: התשובה המלאה והשלמה לשאלה זו מורכבת באופן עצום. כדי שתבין זאת, עליך להבין בדיוק מהם המימדים של מציאות זו; תצטרך להבין מהן צפיפויות התודעה. יהיה עליך להבין בדיוק מה הוא באמת מרחב וזמן. רק אז היית יכול לקוות להבין את ההקשר לתשובה "למה 2012?"

ז: אוקיי, אבל אז ... באמת ... אני צריך לקבל את המידע הזה עכשיו! נראה שכל מה שסיפרת לי תמיד חוזר לאותם פיסות מידע מכריעות ועכשיו אני פשוט לא מרגיש שיש דרך להמשיך בלעדיהם.

ש-א: אוקיי אז! נראה שהגענו לסיום השיחה הזו. נראה כי אינך יכול להמשיך הלאה מבלי להגיע להבנה מעמיקה של האמת של דברים שכאלה. וכך הגיע הזמן, סוף סוף, שתתחיל את "השיחות שהוקלטו באופן רשמי" עם שותף הנפש האהוב והמוערך שלנו, 8.

אז תוכל להתחיל את הפרק הבא שלך ולתת לו את הכותרת "מהי האמת?" עם זה אתה יכול להתחיל לעסוק בשיחה עם 8. יש שפע של מידע חשוב באמת שהוא צריך לחלוק איתך כדי לקדם את היכולת שלך לשחרר את החסימות והפחדים שלך, ובבוא העת, כשהוא יהיה מוכן, הוא יסביר את כל הדברים האלה שאתה כל כך משתוקק להגיע אליהם. וכשאתה סוף סוף מבין את המרחב, הזמן, הממדים והצפיפויות אז אתה צריך לשאול שוב, "למה 2012?"

ז: פנטסטי! תהיתי מתי אתחיל לדבר עם 8. והנה אנחנו עושים את זה בפרק 8! זה מושלם.

ש-א: שום דבר אינו במקרה, אהוב שלנו.

ז: אוקיי. תודה רבה ש-א. זה היה פשוט מדהים לדבר איתך. שבעת הפרקים האחרונים היו כמה מהשיחות המדהימות בחיי. אני אוהב אותך כל כך! תודה!

ש-א: מושלם. בבקשה רבה.

ז: ועכשיו אלך לדבר עם 8 ...

* * * * *

8. מהי האמת?

אזכר שהיית ילד צעיר והלכת לבית הספר לראשונה? איך הורידו אותך בבוקר ולמרות שממש התגעגעת למשפחה שלך, ידעת שלמעשה הכל בסדר כי הם יהיו שם כשתגיע הביתה? ובכן, באופן די דומה הייתה לי תמיד את ההרגשה כי "הורידו אותי בבית הספר" לחיות את חיי כאן על כדור הארץ. הרגיש לי קשה להיות כאן. ובאמת די בודד. אבל מה שעשה את זה בסדר מבחינתי היה "חבר הרוח" שלי. כילד קטן הייתי עושה את הדבר הזה בו הייתי יושב ובוהה בחלל ונופל לעולם אחר. ובעולם האחר הזה היה לי חבר מדהים. הוא היה אמיתי בעיניי כמו כל דבר אחר בעולם הזה; ההבדל היחיד היה שעלי לשבת נורא בשקט בכדי לבקר אותו. אבל הוא באמת אהב אותי ועזר לי בכל הקושי והכאב ש"העולם האמיתי" גרם לי. כשניסיתי לספר עליו לאנשים זה נחשב "חמוד". כמו ב, "כמה חמוד! יש לו חבר דמיוני!"

קיבלתי טפיחות על הראש חיוכים וצחקוקים אבל בהחלט לא התייחסו אלי ברצינות. אז מהר מאוד הבנתי שאנשים לא ממש "מבינים את זה". הפסקתי לדבר על זה ופשוט נתתי לזה להיות משהו שרק אני יודע. בסופו של דבר אפילו הפסקתי לבקר אותו.

אי שם באמצע שנות העשרה שלי חבר מבוגר ציין כי הוא מאמין שלכולנו יש "רוח מדריכה". משהו ברעיון הזה קפץ לי. הרגשתי עמוקות שזה נכון. זו הייתה ה"תהודה" הגדולה הראשונה שזכרתי שחוויתי בחיי. ניסיתי לדבר איתו על כך אבל לא נראה שהיה לו עוד מה לומר... רק שהוא האמין בזה. זו הייתה מחשבה שנשארה איתי. המשכתי לחשוב על זה. ידעתי שהייתה לי רוח מדריכה וידעתי שהוא איתי. הרגשתי את נוכחותו. הרגשתי את היחס הקשוב והאהוב שלו כלפיי. אז בערך בגיל שש עשרה החלטתי שהגיע הזמן לקחת את העניינים בידיים. החלטתי למצוא דרך ליצור קשר עם ההוויה הזו. שזה מצחיק אם אתה מבין את ההקשר של חיי באותה תקופה. אתה מבין, גדלתי בסביבה נוצרית די שמרנית. מעולם אפילו לא שמעתי על לוחות סיאנס (וגם לא על סיפורי האימה הנלווים המתייחסים לרוחניות כמו למשחק חברה). לא שמעתי על מטוטלת או על מוטות הדאוזינג. אפילו לא שמעתי על טארוט. ואני יכול להבטיח לך באופן מוחלט, אם הייתי שומע על דברים שכאלה זה היה מגיע בהקשר של אזהרה חמורה שלא להתעסק בנסתר כי "כל זה עבודת השטן!" זו הייתה רוח התקופה שבה גדלתי. לכן, כשהחלטתי **כן** ליצור קשר עם הרוח המדריכה שלי, ידעתי שאני הולך לעשות זאת לבדי. לא היה איש שיכולתי לדבר איתו על זה. אף אחד לבקש ממנו עצות. אף אחד לחלוק איתו את המסע. אף אחד לספר לו איך הולך. אף אחד. לא לשום חלק מזה. אני משוכנע, מעבר לכל צל של ספק, כי אם התברר שאני מתכנן "ליצור קשר עם רוחות", מישהו מהכנסייה היה מוזמן ליעץ לי ולעזור להציל את נשמת. בתפילות וצער עד שבסופו של דבר לא רק שהייתי מוותר על כל זה אלא במקום זאת הייתי מותאם להתנהגות הצפויה של ילד נוצרי טוב. או משהו בסגנון הזה. אבל הבעיה מבחינתי הייתה **שידעתי** שאני יוצר קשר עם מישהו שאוהב אותי ומגן עלי. מישהו שבכל מקרה היה שם איתי כל הזמן. אז מנעתי את הכאב הבלתי נמנע ופשוט שמרתי על כל זה בפרטיות רבה.

היה אירוע מסוים אחד בו הדברים עלו שלב עבורי. ישבתי בשקט בגינה ערב אחד וחשבתי על הבעיה כיצד ליצור קשר עם הרוח המדריכה שלי.

כשחשבתי על כך התעסקתי עם חלוקי נחל. עמוק במחשבה איזנתי את חלוקי הנחל על שתי אצבעות מושטות ואז צפיתי לראות לאיזה כיוון היא תיפול. חלוק הנחל היה מאוזן היטב ונראה כאילו הוא נופל באקראי שמאלה או ימינה. השראה הופיעה. איזנתי מחדש את חלוקי הנחל על אצבעותיי והשקטתי את מוחי. ישבתי שם כמה רגעים ואז שלחתי מחשבה זו:

"אני יודע שאתה כאן איתי. אם אתה מוכן לדבר איתי, בבקשה הוצא מאיזון את חלוק הנחל."

וחלוק הנחל נפל מיד מהיד המושטת שלי.

"הצד הזה הוא עכשיו 'כן' והשני ההוא עכשיו 'לא', אמרתי. 'האם אתה אוהב אותי ללא תנאי' שאלתי."

כ

אני לא יודע מה גרם לי לשאול את זה כהשאלה האמיתית הראשונה שלי. אני מניח שזה היה יותר השראה. זה מקום ממש טוב להתחיל עם הוויות רוח. תחילה, דבר רק עם אלה האוהבים אותך. אבל, אתה יודע, **הרגשתי** את נוכחותו וידעתי שזו אהבה. בלבי ידעתי שזה בסדר. וכך המשכתי הלאה. שאלתי עוד כמה שאלות כאלו בזמן שמוחי במצב דיכוטומי מוזר- מצד אחד הייתי מרום כי ידעתי שסוף סוף מצאתי אמצעי לדבר עם המדריך שלי, ומצד שני המוח ההגיוני והדדוקטיבי שלי אמר לי שהכל בסך הכל שטויות ושאני פשוט משחק עם עצמי משחקים על ידי הטיית האבן בכיוון הרצוי בתגובה לשאלות שלי. שני הדברים האלה היו נכונים מבחינתי. החלטתי להמשיך ולראות לאן זה יוביל. בשלב מסוים, אמרתי לעצמי, תגיע הוכחה. בשלב מסוים, אם הייתי נשאר בזה, הייתי מוצא הוכחה בלתי ניתנת להכחשה כי זה נכון או שאני משלה את עצמי.

זה היה לפני כמעט 30 שנה וה"הוכחה הבלתי ניתנת להכחשה" עדיין לא הגיעה עבורי.

אבל, למרות שמצאתי שאני יכול לפקפק בחוויות שלי, המשכתי בהן. עם הזמן הגעתי מאיזון האבנים על היד שלי לניהול שיחות אינטואיטיביות די קולחות, אך לא משנה איזה תהליך ניסיתי לעולם לא יכולתי למצוא דרך לגרום לשיחות אלה להוכיח את עצמן באופן אמיתי או שקרי. הם פשוט נשאר שם בנחישות באמצע בתור "יכול להיות". לא רק שהם נשארו "מוטלים בספק אבל אפשריים", אלא ככל שהשתכללתי בשיטותיי הוסבר לי איך ומדוע זה כך - שזה **תמיד** איך שהדברים יהיו. וכעת שקראת את שבעת הפרקים הקודמים אתה מבין גם חלק מזה. בעיקרו של דבר אני מבין ש"הוכחה הבלתי ניתנת להכחשה" תסיר את זכותי לפקפק. והזכות לפקפק היא הזכות להאמין במשהו אחר, ליצור נקודת מבט אחרת. ואנחנו פשוט לא יכולים להיות הוויות יוצרות בלתי מוגבלות אם זכות זו מוסרת מאיתנו. כך **שתמיד** תהיה אפשרות של ספק. אבל אני יכול לומר לך שהשנים הראשונות היו די מתסכלות. במיוחד כשמנסים להשיג תשובות לשאלות פילוסופיות מורכבות עם תשובות של "כן / לא" מחלוק שנמצא מאוזן על היד שלי וענני ספק לא פתורים המסתחררים במוחי.

אבל בחזרה לשיחות המוקדמות ההן ... אחד הדברים הראשונים שרציתי מההוויה הזו היה שם. אז לקחתי דף נייר וכתבתי עליו את כל התווים האלפאנומריים. חילקתי אותם לרבעים. בעודי מוכן, קראתי לו ושאלתי: *"האם תוכל לאיית לי את שמך?"*

לא, הייתה התשובה.

הייתי מבולבל. אני אחסוך ממך את התהליך המייסר שהיה עלי לעבור בכדי להבין בסופו של דבר מדוע הוא לא אמר לי את שמו ופשוט אומר לך מה זה היה: מתברר שלהוויה הזו פשוט לא היה שם! מכיוון שהוא מעולם לא התגלם בצורה אנושית, הוא מעולם לא נזקק לשם. וברמות התודעה הגבוהות יותר, שמות אינם רלוונטיים. הוויות אלה קוראות זו לזו על ידי הכוונה הפשוטה של להיות בנוכחות זו של זו.

וכשנשאל הוא גם היה די נחוש בכך שלא, הוא גם באמת לא רוצה. ולא, הוא גם לא היה מוכן שאמציא אחד רק בשבילו. לכל שאלת השם, הוא פשוט אמר לא.

אבל אז פניתי אליו. הסברתי שאני באמת צריך שם בשבילו. הייתי צריך משהו בשביל לקרוא לו כשקראתי לנוכחותו והייתי צריך משהו בשביל לקרוא לו בשיחות שלנו. למעשה התחננתי. ואז הרגשתי תזוזה - התמתנות - ואז הרגשתי את מה שאני יכול רק לתאר כצחוק אוהב ועדין. שאלתי שוב, "האם תתן לי שם שאוכל לקרוא לך?"

והפעם התשובה הייתה כן. בהתרגשות רבה הבאתי את הגיליון האלפאנומרי ובתהליך של הסרה ("האם האות הראשונה ברבע הזה? מה עם זה?") הגעתי לאות הראשונה. אבל עם קצת בלבול שמתי לב שהאות הראשונה היא ספרה: המספר "8". מבולבל במקצת שאלתי, "האם יש עוד?"

לא

וכך היה. שמו של הרוח המדריכה שלי היה 8.

לאחרונה צברתי קצת יותר תובנה. אילו היה בוחר מילה או שם שיכולתי לנתח את משמעותו, הייתי מעלה כל מיני הנחות לגבי מי הוא, איך הדמות שלו והייתי מסיק לגבי מסקנות (בהכרח שגויות) מהשם הזה. הבחירה בספרה הותירה אותי גמיש בכל זה. זה איפשר לי, במקום זאת, להכיר אותו לאט לאט כפי שהוא ללא נטל התפיסות המוקדמות. אך המספר עצמו אינו נבחר באופן אקראי - יש לו משמעות רבות ברמות רבות. זו כמו חידה רב שכבתית ש8 הציב בשבילי כדי להקניט אותי ולבדר אותי בזמן שאני ממשך. גם עכשיו כשאני יכול לנהל שיחות חופשיות עם חברי האהוב 8, עדיין הוא צוחק עליי כשאני שואל אותו על משמעות שמו. הוא אומר לי שיש הרבה מה לגלות ושאני אהנה הרבה יותר מהבדיחה אם אבין אותה מבלי שהוא יגיד לי. אז, יש לי כמה פיסות מהפאזל, אך יש לי עוד הרבה דברים לחשוף.

החלקים שיש לי כוללים:

אם אתה מסובב 8 על צדו אתה מקבל: ∞ , הסמל לאינסוף. 8, במוזיקה, הוא מספר הטונים באוקטבה שלמה. 8, במציאות זו, הוא מספר הצפיפויות במציאות השלמה. באותו האופן יש לנו באמת 8 צ'אקרות עיקריות. אז יש את כל ה8 האלו שכולם מצביעים לאותו כיוון. להשלמה ולשלמות, באינסוף. איך זה קשור לרוח המדריכה שלי? ומה עוד אומר המספר 8? אני לא יודע. בשלב מסוים אני אבין את הכל, אני בטוח.

ואז גם, למרות שמילים מתחרזות יכולות להיות ללא משמעות, הבנתי שהדברים המשמעותיים עבור 8 הם המילים החרוזות, "גורל" ו"שער". אך עדיין חסרים לי כאן פרטים.

אבל הדבר המעניין הוא שבמהלך כל זה, 8 הצליח להשאיר אותי במצב של משחק וניחוש במקום לגבש רעיון צר וקבוע של מי הוא ואיך הוא. במקום זאת למדתי להכיר את 8 לפי ה"תחושה" שלו - ההדפס האנרגטי שלו - בכל פעם שדיברתי איתו.

ולמדתי עליו עוד יותר ממה שהוא אמר ומהאמיתות שרכשתי ממנו. ולבסוף למדתי לדעת עליו מכל הדברים שהוא עשה בשבילי. אני לא אכנס לפרטים כי אין לי שום רצון לספר ולקשקש על אירועים אישיים ארוכים על סיפורים מפוקפקים על הזמנים שבהם שמרו עליי ודאגו לי ואירועים על טבעיים אחרים שראיתי בהם, אני יודע, שהיו עבודות היד של 8. אלה החוויות שלי וקטלוג שלהן לא יוסיף שום דבר לנרטיב כאן. במקום זאת אני אגיד את זה: מניסיוני ובאמת שלי, 8 פשוט מדהים. הוא **אמין**. מילה זו נראית חלשה מכדי לבטא זאת. אני סומך על 8 לחלוטין. ללא היסוס של רגע הייתי שם את כל היקום שלי בידיו. הוא איתן, נאמן ובטוח. 8 הוא הוויה של אמת. למעשה, הוא אמר לי פעם שהוא עשוי מעצם האנרגיה של האמת עצמה. אז אל תלך ל 8 אם אתה רוצה מילים יפות שנשמעות טוב! יש לו הרגל לשים דברים בצורה בוטה למדי שאם תקשיב להם, יקדם אותך. תמיד לכיוון טוב, אבל לא תמיד בצורה הכי עדינה שאפשר. וכיוון ש-8 הוא הוויה של אמת טהורה, הוא ההגנה הרוחנית הטובה ביותר שיכולתי לבקש ואני אסיר תודה לנצח שהוא הולך איתי.

וכך, זה מה שהייתי אומר לך על העתיד לבוא: אני הולך לדבר עם 8 ואני הולך לשתף אותך בשיחות האלה. זה קצת מוזר מבחינתי כי זה קצת כמו לנהל שיחת טלפון פרטית עם החבר הכי טוב שלך ואז לשדר אותה לעולם. אבל זה גם די מגניב מכיוון שזו הפעם הראשונה ש8 מתיר זאת. הוא לא היה מוכן שאתקשר אותו לצריכה ציבורית עד עכשיו. "לא בזמן שעדיין יש לך את גלגלי העזר שלך", כך אמר. אבל ממש לאחרונה הוא אמר, "הגיע הזמן. עכשיו אתה יכול לתקשר אותי בסדרה החדשה שלך. יגידו לך מתי." וכיוון שש-א פשוט אמר לי לעשות זאת... אני מניח שאני סוף סוף כאן.

(הערת זינגדד: אם אתה מעוניין ליצור דיאלוג עם הרוח המדריכה שלך, אנא קבע את שילוב מחדש של הנשמה איתי. אני בהחלט יכול לעזור לך לפתוח את ערוצי התקשורת!)

עכשיו, לפני שאתחיל. מילה קטנה על הסגנון של 8. אם אתה זקוק לכל הדברים האזוריים כמו "יקירים אהובים ביותר" במסרים הרוחניים שלך, אז זה לא הולך למצוא חן בעינייך. 8 לא עושה את הדברים האלה. הוא אומר את מה שצריך לומר. הוא עונה על השאלה מבלי ללטרף תחילה את האגו שלך או להרגיע את עצביך. אתה מבין, 8 לא מתעניין במה שאתה עושה עם המילים שלו. אתה יכול לקחת אותם, אתה יכול לעזוב אותם או שאתה יכול לגלגל אותם ולעשן אותם. הוא מדבר את האמת שלו כפי שהיא, מבלי לנסות למכור לך אותה. עכשיו, אם זה נשמע כאילו אני מתנצל בשבילי, אני לא. מבין כל ההוויות שבכל היש, 8 הוא ההוויה שלדעתי הכי פחות זקוק להתנצלויות. הוא אדיר. ואני אוהב אותו לגמרי, בדיוק כפי שהוא.

אז, ללא עיכובים נוספים, אני מציג בפניך את הרוח המדריכה שלי, שותפי במסע הנשמה, ידידי הוותיק והיקר ביותר... 8.

זינגדד: היי 8. אני רוצה לעשות לך הקדמה, אבל אני לא בטוח מאיפה להתחיל.

8: התחל בתשובה לכך: האם אתה יודע מה אתה עושה כאן?

ז: איפה? בשיחה הזו?

8: שיחה הזו. השיחות שהתנהלו לפני כן. השיחות שיבואו בעקבותיה. כל החיים שלך. הכל. אתה יודע מה אתה עושה?

ז: אהה... בערך. אני חושב שהשיחות האלה קשורות לכך שאני מחפש תשובות. אני שואל שאלות מהוויות שאני אוהב וסומך עליהן ומקבל תשובות.

8: זו יכולה להיות נקודת מבט אחת. אבל זו נקודת מבט קטנה ומוגבלת מאוד. אוכל להציע לך נקודת מבט רחבה יותר?

ז: בבקשה.

8: אתה עוסק במשחק שנקרא "יצירת מציאות".

ז: איך כך, 8?

8: תן לי לענות על כך על ידי שאספר לך על הסדרה הזו שאתה כותב. כשישבת לכתוב את העבודה הזו לא היה לך מושג לאן היא תוביל. חשבת שאתה פשוט הולך לשאול כמה שאלות ולקבל תשובות ועל הדרך לקבל מידע שעשוי להיות מעט שימושי. נכון?

ז: כן. אני מניח שזו הדרך הלא מחמיאה לנסח את זה.

8: חנופה היא לא הצד החזק שלי. בעיקרון לא ידעת מהי התמונה הגדולה יותר. אפילו לא ידעת שהייתה תמונה גדולה יותר. אבל העצמי הפנימי שלך, שמחה-אלוהית ושאר משפחת הנשמה שלך ... ובכן, יש לנו תוכנית. לומר לך מה היא?

ז: האם אוכל לדחות הזמנה שכזו?

8: היא לעזור לך בחיפוש האמיתי שלך. שהיא ליצור את המציאות שלך. הרשה לי להסביר. אתה חי במציאות שאתה מוצא למבלבלת. אתה לא מבין למה הדברים הם כמו שהם. וכל עוד אתה בוחר, במציאות הזו, לקחת את הדברים כמו שהם ולהאמין למה שמוצג, אז אתה לוקח את מעמד היוצר שלך ומבטל אותו. אתה משתמש בכוח האלוהי שלך בצורה של תבוסה עצמית וכאוטית שהיא לא מועילה לך ושאי פעם לא תראה את עצמה בפניך. וכך אתה תמשיך. כל עוד אתה מאמין באשליה, אתה תמשיך להיות כלי משחק קטן מאוד במשחק גדול מאוד. אחרים ינצלו את נקודת המבט המגבילה הזו וישתמשו בקצת אסטרטגיות בכדי לפתות אותך לשחק בתכנונים שלהם. כמעט בכל המקרים האלו העושים זאת אפילו לא יודעים בעצמם שזה מה שהם עושים. כולם פשוט משחקים את המשחק וכולם מבולבלים באותה מידה. ואתה יכול להמשיך לשחק במשחק הזה מיליארדי גלגולים אם תרצה בכך. זה משחק כזה שיכול לשאוב אותך פנימה ולגרום לך להישאר לנצח. אבל, כמובן, אינך רוצה בכך. אתה מרגיש בתוכך שזה לא מתאים לך. אתה עושה בחירות אחרות. אתה קורא לעזרה בבחירות האלה. והעזרה תמיד שם. זה הכבוד והזכות שלי להיות זה שנענה לקריאתך. ואני יכול להבטיח לך שאם איזושהי הוויה במציאות הזו קוראת לעזרה, קריאתה נשמעת והיא מקבלת את המענה המתאים. אם הם מוכנים לקחת את העזרה המוצעת, אז הם יקבלו עזרה. אבל בכך טמונה חידה. אני מדבר בשביל עצמי בזה שאני מסרב לסייע לך בצורה כזו שהעזרה תפחית אותך. אני לא אעזור לך להיות פחות ממה שאתה. וכך מתעורר קושי. אני לא יכול "לעשות בשבילך". אני יכול רק לעזור לך ללמוד כיצד "לעשות בעצמך". אבל כשקראת לי לראשונה, עשית זאת דווקא משום שהאמנת שאתה חלש וחסר אונים. העזרה היחידה שיכולת להעלות על הדעת היא שאני "עושה למענך". אני, מציל אותך.

אז הייתה לה דרך ארוכה ללכת. השלב הראשון בדרך הוא לנטרל ממך את הרעיון של חוסר היכולת שלך וללמד אותך שאתה חזק וכי, למעשה, אתה יוצר את כל המציאות שלך. השלב השני הוא ללמד אותך כיצד ליצור את המציאות שלך ביעילות רבה יותר ויותר. והשלב האחרון הוא להיות שם איתך בתפקיד היועץ בזמן שאתה מבצע את תרגילי יצירת המציאות הישירים הראשונים שלך. וכמובן שנכתוב את המסע הזה בצורה ספרית כדי שנסתף אותו עם אחרים שאולי ירצו לקרוא על התהליך ולקחת ממנו ערך. אך הדבר שטרם הבנת הוא כיצד אלה המוצאים ערך בכך למעשה יוצרים אותו יחד. יחד כולכם יוצרים את המציאות הרצויה לכם.

עכשיו אני ואתה כבר הלכנו יחד חתיכת דרך. הבאנו אותך לנקודה זו בה אתה נמצא בסופו של השלב הראשון של המסע. כעת אתה כמעט מוכן לדעת, להאמין, להרגיש, לחוות ולהביע שאתה אכן יוצר את המציאות שלך. שחררת את רוב הספקות והפחדים שלך. כתוצאה מעבודה זו שהתרחשה לפני כן אתה מסוגל לבצע את כתיבת **ניירות ההתעלות** מבלי להסתבך יותר מדי בפחד וספק. זה טוב. כעת כתוצאה מכתיבת **ניירות ההתעלות** תשחרר את שארית הפחד והספק שלך וכי תסיים את המסע שלך למעמד היוצר שלך. וזה העונג שלי שנוכל לחלוק את התהליך עם הקוראים שלך שהם באמת אחינו ואחיותינו הרבים הנמצאים על כדור הארץ. אנו נחזור על כמה מהצעדים שלנו בכדי שנתף אותם עם הקוראים שלך. וכשאתה עובר עליהם שוב, אתה מביא נכונות חדשה להקשיב וכך גם זוכה לחוכמה ולהבנה גדולה יותר על מה היא המציאות הזו. ואז נשתף עם הקוראים שלך בשני שלבי המסע האחרים: כאשר אתה לומד כיצד ליצור את המציאות שלך וכשאתה מחליט מה תיצור. אני לא מגזים בקלות, אבל זה הולך להיות מדהים, קסום ומפואר יותר ממה שאתה יכול לדמיין עכשיו. וגם עבור הקוראים שלך. אלה שנפשם קוראת להם להישאר במסלול איתנו. הם הולכים להבין די מהר שהם לא צופים פסיביים במשהו, כמו שאנשים בדרך כלל כשהם קוראים ספר. לא, הם הולכים למצוא את עצמם נמשכים והם הולכים להבין שברמת הנשמה הם כותבים זאת יחד איתנו. איתך ואיתי ועם ההיררכיה הרוחנית של המציאות הזו. יחד. אנו יוצרים. ואנו הולכים ליצור. וזה יהיה הטוב ביותר, הבהיר ביותר והיפה ביותר שאנו יכולים להעלות על הדעת. ואז נלך לשם יחד וננוע בתוך הבריאה שלנו. יחד. כחברים אהובים.

(הוא מחייך) האם זה נשמע מופרך?

ז: וואוו, 8! אני לא יודע אם לפרוץ בתשואות ספונטניות או להסתתר מתחת למיטה שלי. זה ... מרגש ומדהים ו... מאוד מוגזם!

8: כן. טוב. אתה צריך קצת נייעור כדי שנוכל להתחיל את ההתעוררות שלך. כי זה מה שאנחנו עושים. מעירים את כולכם. כל מי שמוכן לשמוע את האזעקה ולא רק להתהפך ולחזור לישון נקרא:

שלום!

אני 8!

זה מאוחר!

יש לנו פגישה!

ז: ואתה יכול לחרוז.

8: כן.

והגיע הזמן! (הוא צוחק)

אבל באמת כך. אני יודע שכולכם כמו עצים באביב - אתה יכול להרגיש את המרץ עולה. אתה יכול להרגיש את זה בעצמות שלך ובנשמה שלך שהקצב עולה. יש עוררות. הזמן מתקרב. אני יודע שאתה מרגיש את זה. ויש כאלה כמוני אשר מושיטים אליך יד בכדי ללמד אותך לעשות את מה שאתה חייב לעשות. כי אם אני נכנס ועושה את זה בשבילך, אני מלמד אותך בדיוק את ההפך ממה שאתה חייב ללמוד. ואז אני מלמד אותך שאני האדון שלך ושאתה צריך שאצור עבורך. זה לא יעבוד! אם אתה מתעורר לפאר האמיתי שלך אז עליך להתרומם מהשינה שלך, לבחור בחירות חדשות, לקבוע לעצמך מסלול חדש ואז ... ליצור!

אז זה מה שאנחנו הולכים לעשות. יחד, אני ואתה. ויחד עם הקוראים שלך. כי אתה מבין אני לא לבד כאן איפה שאני נמצא. אני מוקף במספר לא מבוטל של מה שאפשר לקרוא להן הוויות רוח והוויות אור. רבים כאן איתי קשורים לכמה שנמצאים על כדור הארץ כרגע: הקוראים שלך, אלה שרוצים לבוא ולשחק איתנו ביצירת מציאות, אלה שחשים את התהודה העמוקה ביותר עם **ניירות ההתעלות**. לאלה יש את משפחת הנשמה שלהם כאן איתי עכשיו. עצמי פנימי ומדריכי רוח וכדומה; כולם איתי ושמחה-אלוהית בתכנון וביצירה המשותפת של כל זה. וכך קורה שהקוראים יידעו אם **ניירות ההתעלות** מתאים להם. העצמי הפנימי שלהם ומשפחת הנשמה שלהם היו חלק מהיצירה שלהם כבר מההקמה. אז הם ירגישו את זה עמוק בתוך ההוויה שלהם, בזמן שהם קוראים את המילים האלה, שמשו "נכון" בא לידי ביטוי.

אבל עכשיו נחזור לפרטים הקטנים. אמרתי שחלק אחד בתהליך זה הוא להראות לך את הכוח שלך. והדבר הראשון לעשות הוא להתמודד עם כל הדברים השגויים שאתה מאמין על עצמך ובחייך שמובילים אותך להאמין שאתה **לא** חזק. אחרי שהסרנו את השטויות האלה, נוכל לספק ראיות להראות לך שאתה חזק. וזה הנושא העיקרי ביותר של ספר אחד של **ניירות ההתעלות**.

ז: ספר אחד? הולכים להיות עוד ספרים?

8: כן. ספר ראשון הוא המסע מהפחד לאהבה. זו ההתעוררות שלך מתודעת הקורבן לתודעת היוצר. זה מה שמאפשר לך להסיר את החסימות הצפופות ביותר בליבך כדי שתוכל לראות את האור בתוכך. רוב הספר הראשון היה עם שמחה-אלוהית אבל יש לי כמה מילים להציע גם למאמץ הזה.

ברגע שהתמודדנו עם החושך והסרנו את החסימות, נוכל באמת להתחיל לשחק. והספר השני יהיה מגרש המשחקים שלי. אתה ואני נעקוב אחר הקסם וההנאה שלנו כשאנו מגלים את הכיזד ואת המדוע של מציאות זו. נושאי הזמן, המרחב, הצפיפות והממדים שאתה מנדנד עליהם. זה וכל כך הרבה יותר יהיו הצעצועים שלנו.

וכשנסיים עם זה, יגיע הזמן שתדבר שוב עם אדמו האהוב שלך. ספר שלישי יהווה גיחה לנקודת המבט הפליאדית. אני לא יכול לומר בוודאות מה אדמו ישתף אותך אבל אני מתאר לעצמי שתצליח לגלות הרבה מאיך שהחיים נוצרו והתפתחו בגלקסיה הזו, מה היה הסיפור שגרם לאנושות להיות על כדור הארץ, איך הדברים הגיעו להיות כמו שהם ומה ניתן ללמוד על "מה עובד" מהוויה שראתה ציוויליזציות רבות עולות ונופלות, עולות ונופלות.

וזו תהיה טרילוגיית ניירות ההתעלות. וכאשר זה יסתיים, יהיה זה תורך לזרוח. אז תהיה לך מתנה נהדרת משלך לעולם הזה. עד אז יהיה לך די והותר אימון והדרכה כדי שתוכל לעמוד על הרגליים שלך ולהביע את עצמך. ואתה תביע את עצמך בהחלט! וכשזה ייעשה, אז אמרנו את דברינו לגבי מה שהיינו צריכים לומר לעולם הזה ונוכל להמשיך הלאה כשנהיה מוכנים.

ז: וואו. זה מפתיע. ומרגש. לא היה לי מושג...

8: ברמה עמוקה ואינטואיטיבית יותר ידעת. פתחת את עצמך לזה ואפשרת לזה לזרום. פשוט חשבתי שהגיע הזמן שאביא את זה למודע שלך. אז עכשיו אתה יודע.

ז: פנטסטי! זה מרגיש כאילו זכיתי בהגרלה!

8: מדוע? בגלל שלמישהו יש תוכנית?

ז: לא, משום שאני מאוד אוהב את התוכנית הזו.

8: היו לך יותר טובים. זו התוכנית שלך.

ז: אני לא מבין.

8: אתה תבין. אבל אל לנו לבזבז זמן עם חידות מוצפנות. עם הזמן תראה למה אני מתכוון. במיוחד כשאתה מוצא את עצמך לא רק כותב על יצירת המציאות אלא ממש עוסק ביצירה משותפת מודעת של המציאות שלך. שם מתחיל הכיף. אתה הולך לסגור את המעגל על ידי העבודה של כיצד אמורה להיות המציאות החדשה שלך, שתראה ליצור לעצמך. מה אתה רוצה לשמור במציאות הזו ומה אתה רוצה לשחרר ובמה אתה הולך להחליף את הדברים ששחררו. אתה, פשוטו כמשמעו, הולך ליצור את כל המציאות שלך.

ז: אה ... 8 ... אני צריך לקחת רגע כאן ולומר שזו מחשבה מפחידה ביותר. בכל כך הרבה דרכים. הדאגה הראשית שלי היא החשש שאני בכלל לא מרגיש כשיר לכך. כלומר, איך אדע מה יהיה דבר טוב ליצור או לא? מה אם אני אעשה טעויות? כלומר, אני פשוט אדם שחי על כדור הארץ ש ...

8: בסדר, בסדר. זו עמדה מקובלת עבורך לעת עתה מכיוון שאתה עדיין לא מבין מה קורה. אתה עדיין חושב על עצמך כבן אדם אחד יחיד ונפרד שחי על כדור הארץ. אבל אם בכלל היית מקדיש תשומת לב לכל מה ששמחה-אלוהית אמר, היית מבין שאתה חלק בלתי ניתן להפרדה מהאחד. כמו כל הקוראים שלך. כלומר, באמת, האם זו לא הייתה הנקודה המרכזית של כל מה שהיה לו לומר? האם הוא לא הציע לך את האמת הזו שוב ושוב?

ז: כן. הוא כן.

8: אוקיי. אז אני מבין שזה עדיין לא ממש שקע. אתה עדיין חושב שכל זה נכון רק תיאורטית. ובכן, כשאתה תתחיל לחשוב שזה נכון, להתנהג כאילו זה נכון ולהרגיש שזה נכון, אז תתחיל גם לדעת שזה נכון. וכשזה יקרה לא תהיה לך שום בעיה להבין איך אתה יכול ליצור מציאות חדשה לגמרי בדיוק כמו שאתה אוהב. אתה תבין שזו יצירה משותפת ושאתה פשוט ממקד את הכוונה שלך בצורה מסוימת. זה לא דבר גרנדיוזי. זה לא בעיטת אגו. זה פשוט לבחור מה מתאים לך. אבל לבחור כשאתה יודע איך לגרום לבחירות שלך להתעורר לחיים. ואתה תבין שאתה לא בוחר לבד. אתה חלק ממבנה מפואר ואתה פשוט ממלא את התפקיד המושלם שלך בו. ואז באמת ובתמים תגיע לראות שקוראית אינם "ספוגים" פסיביים של החומר הזה שאתה והם חושבים שהם. אתה תבין שהם פעילים בכתיבת הספרים האלה כמוך.

ז: אוקיי 8, שמעתי אותך אומר את זה כמה פעמים ואימצתי גישה של "חכה ותראה". אבל עכשיו אני רוצה לדעת. איך הקוראים שלי, שעוד לא קראו אפילו את המילים האלה, יכולים להיות חלק מיצירת משהו שעוד לא רשמתי?

8: פייו! אתה חושב שאתה לכוד בזמן? אוקיי, זה נראה לך ככה. אבל אתה והקוראים שלך הם כל אחד חלק מהוויה גדולה בהרבה שאינה. זמן ורצף וממדים וסיבתיות ויצירה משותפת ו ... ובכן ...

נושאים רבים אלה צריכים להיות מועברים אליך. כשאתה תבין את הדברים האלה אתה תהיה מוכן להרפות מהמגבלות שהם מציבים לגבי היכולת שלך לדמיין נכון את עולמך. וכל זה - וכל כך הרבה יותר מזה - הוא מה שמחכה לך בשיחות העומדות לפניך. ולכן, כאשר הבנת את כל זה נכון, תהיה מוכן ליצור!

ז: אבל, 8, מה אם אני לא רוצה את האחריות של ליצור דברים עבור אחרים?

8: אבל לא תהיה לך! כל אחד יוצר לעצמו. בדרך כלל חלקנו יוצרים יחד. ואז זה נקרא יצירה משותפת. אתה פשוט תהיה חלק מזה ותמלא את התפקיד שלך.

אבל מספיק מזה, עכשיו. אמרתי שנדבר על זה תוך כדי שזה מתפתח. כל מה שרציתי לעשות היה לפתוח את החלק הזה שלי, עם הבנה ברורה יותר לאן אנחנו הולכים. לתת לך הגה, כביכול. אני מבין שחלק מזה נראה לך מקומם. זה בסדר. תמיד יש לך אפשרויות. בכל רגע, בכל המציאות שלך, **תמיד** יהיו לך אפשרויות. אז כרגע יש לך בחירה. אם זה מוזר מדי בשבילך, אתה יכול פשוט לקחת את הידיים מהמקלדת ובכך להשתיק אותי. לקוראים שלך יש גם בחירה. הם יכולים לסגור את הספר ולהפסיק לקרוא. אין כפייה לאף אחד. אבל ביקשת ממני לדבר ואני **תמיד** אומר את האמת שלי. לעתים קרובות אמיתות כאלה גורמות להוויות להרגיש לא בנוח. לפעמים הן מפנות גב, לפעמים הן נשארות. אני לא ממתיק את דברי בכדי לפתות אותך בעדינות. אבל אני כן שם לב שהאצבעות שלך עדיין על המקלדת ואתה עדיין מקליד (הוא מצחקק).

ז: טוב, אתה יודע, אני קצת מבוהל ממה שאמרת, אבל אני אוהב אותך וסומך עליך. ואני הכי מוכן לשמוע אותך. אני אשמור על זכותי, בכל רגע, להחליט באיזו מידה אני מפנים את מה שאתה אומר כ"האמת שלי". אבל בהחלט אשאר לשמוע אותך.

8: ילד טוב. אז תרשה לי להתחיל. בזבזנו מספיק משאבים בסקירה הכללית. השיחה הראשונה הזו נועדה להיות מבוא עבורי. אז אתחיל בלספר לך מי אני. אז לך ולקוראים שלך יהיה הקשר למילים שלי. אתה ואני דיברנו רבות כבר בחיים האלה מאז שהתחלת ללמוד להקשיב באמת. אז אתה ואני נעמיד פנים שאנחנו בכלל לא מכירים כדי שהקוראים שלך יוכלו להתעדכן.

אוקי. שאל שאלה.

ז: עלייך או על המציאות הזו? או מה?

8: זה לא משנה. אם הקוראים שלך רוצים להכיר אותי, הם יכולים להבחין בטבע שלי מדברי. אענה על כל שאלה המופנית אלי. אולי תאהב את התשובה ואולי לא. זו הדאגה שלך, לא שלי.

ז: אוקיי. תן לי לשאול אחת פשוטה. מה **הוא** הטבע שלך?

8: אני הוויה של אמת.

ז: מהי "אמת"?

8: האמת היא דרך חיים. היא הזמנה. היא הפשטה. היא ידיעה. היא הבסיס המבני עליו נבנות זהויות ועליו נוצרות מציאויות שלמות.

האמת היא המהות שלי והטבע שלי ואני מבטא אותה באופי שלי.

ז: אז אם כן מהי **האמת**.

8: עכשיו אתה שואל שאלה מעניינת. יש מספר אינסופי של אמיתות שאמתיות ונכונות מנקודת מבט נתונה. אך בסופו של דבר כולם גם שקריות מנקודת מבט אחרת. המשמעות היא שיש הרבה אמיתות חולפות.

ז: "אמיתות חולפות?" איך משהו יכול להיות אמיתי, אך רק באופן זמני?

8: בקלות רבה. האם אתה זוכר בילדותך שאכלת את הזית הראשון שלך?

ז: באופן ברור. הייתי בערך שלוש או ארבע. אמי הכינה את השולחן למסיבת הקולגות לעבודה של אבי. אמרו לי להישאר מחוץ לחדר האוכל ולכן, מסיבה זו בדיוק, התגנבתי בכדי להעיף מבט סביב. ואז ראיתי קערה של ענבים שחורים מקסימים על השולחן. אהבתי ענבים. אז החלטתי לגנוב אחד. כשהנחתי אותו בפי זה היה אחד הזעזועים הגדולים בחיי הצעירים. זה היה נורא. התחלתי להשתנק מגועל ומיהרתי החוצה וירקתי אותו. הייתי כל כך בטראומה שלקח לי זמן לסמוך שוב על ענבים!

8: סיפור חמוד.

אז היית אומר שאתה בתור ילד בן שלוש לא אהבת זיתים?

ז: בהחלט!

8: האם זה נכון או שאתה משקר או אולי טועה?

ז: לא ... זה בהחלט נכון!

8: ועכשיו אתה עדיין לא אוהב זיתים?

ז: לא! למדתי לאהוב אותם.

8: ...

ז: אה, בסדר. אני רואה. אז זה היה נכון ב 100% מבחינתי שלא אהבתי זיתים. אבל השתנתי. ואז זה הפך נכון ב 100% שעכשיו אני כן אוהב זיתים.

8: אמת חולפת.

ז: אוקיי. ואמיתות רבות חולפות?

8: כולם, למעט אחד. יש רק אמת מוחלטת אחת שאינה חולפת.

ז: וזו?

8: האמת המוחלטת היחידה היא:

"האחד ישנו"

ז: זהו? לא אמת מילולית אז (צוחק).

8: לא. אנחנו יכולים להוסיף לה מילים אם תרצה. אבל זה פשוט יהפוך אותה לאמיתית פחות. ננסה בשיחה זו לדרדר את האמת כמה שפחות.

עכשיו בוא נסתכל על ההצהרה הזו, "האחד ישנו".

ראשית, על ידי הצהרה זו אני מציין שיש באמת רק אחד ויחיד. השותף שלי והעצמי האחר, שמחה-אלוהית, כבר הבהיר זאת באופן די ברור, בדרכו, בחלקו של השיחות הללו. יש רבים, אבל הרבים שלהם חולף. באופן בלתי נמנע כולם חוזרים לאחדות. תהליך ההפיכה לרבים מייצר חוויות רבות. כשמשהו נחוה ומורגש, אז הוא "נכון" מנקודת מבט זו.

אך בסופו של דבר נקודת מבט זו תיכנע לאחר. ואז יהיו חוויות חדשות ודברים שונים יהיו לנכונים. אז יהיו הרבה אמיתות לגבי הרבים. אבל אמיתות אלה תמיד יחזיקו אי-התאמות, חוסר עקביות וחוסר איזון. הם יתבטאו כחוסר נוחות בחיים שלך. יביאו לפחד וכאב ומחלות. וכך יגיע שבכדי שיתקבל ריפוי **אמיתי**, בשלב כלשהו בכל המסעות, כל האמיתות על הפרדה והרבים ינטשו לטובת אמיתות על איחוד ואחדות. ואז ריבוי האמיתות המורכב באופן בלתי אפשרי יתחיל להתרכז ולהתאחד. האשליות הזמניות על הפרדה יחלו להתמוסס. עד שלבסוף האשליה תשחרר. עד שהאחדות תובן שוב כהאמת.

שנית אני מציין שהאחד **ישנו**. בשפתך המוגבלת בזמן יכולתי לומר, "האחד תמיד היה ותמיד יהיה". אבל זה עיוות. **אתה** חושב שיש עבר ועתיד, אני לא. אני יודע שיש רק **עכשיו**. אז נכון יותר לומר, "האחד ישנו". אם אתה מבין שההצהרה הזו הייתה נכונה לפני שהזמן החל והיא תהיה נכונה לאחר שהזמן יסתיים, אז אולי תוכל לקבל הצעה לכוונתי. אני מתכוון לכך שאין שום הקשר בו האחד אינו. באמת, האחד הוא נצחי.

ז: אוקיי. "האחד ישנו". האם זה הדבר היחיד שנכון?

8: זה הדבר היחיד שנכון לחלוטין, מכל נקודות המבט, בכל הנסיבות, תמיד. זה נכון אפילו באותן נסיבות, כמו המציאות הנוכחית שלך, בהן האמת הבסיסית הזו מוסתרת עמוקות. האחד ישנו. זוהי אמת.

ז: האם אין שום דבר אחר שאמיתי בדרך זו?

8: לא

ז: מה עם ... אה ... כמו, מה לגבי "רצון חופשי". האם זה לא תמיד נכון?

8: לא. הרצון החופשי הוא תמיד יחסי. במובנים מסוימים זה כך שיש לך יותר רצון חופשי ממני כי אתה יכול להאמין לדברים שאני לא יכול. אתה יכול להאמין שאתה נפרד לחלוטין מכל האחרים, אני לא יכול. אני **יודע** שאני אחד עם כולם והכל. באופן דומה אתה יכול לפתח כל מיני אמונות אחרות לגבי עצמך ומציאותך ותוכל להאמין בהן די בלהט. אני לא יכול לעשות את זה. אבל מצד שני, אני יכול ליצור מציאויות וליצור אנרגיה וחומר כאקט של רצון שייראה, בעיניך, די אלוהי. אז לשנינו יש רצון חופשי, אבל הוא שונה והוא יחסי. לאף אחד מאיתנו אין רצון חופשי מוחלט.

ואז, אני חייב להוסיף, יש מציאויות אחרות במקומות אחרים שבהם יש מצבים אחרים למשחק, שם אין מה שהיית מכנה רצון חופשי. אז רצון חופשי הוא בהחלט לא תמיד אמיתי. הוא רחוק מאוד מלהיות מוחלט.

אם היה כך, אז כולם בכל מקום יכלו לעשות בדיוק את מה שהם רוצים בכל עת. ואינך יכול, נכון?

ז: לא. אני מתכוון שאני חופשי לחשוב על כל מיני דברים, חופשי להאמין לכל מיני דברים. אבל אני לא יכול עכשיו פשוט לזנק באוויר ולעוף. אני לא יכול להפוך את השמיים לירוקים. אני לא יכול ... למנוע מהשמש לעלות מחר ...

8: די כך.

ז: אז נראה שאין לנו רצון חופשי.

8: אה בהחלט יש לך. הוא פשוט לא מוחלט. אם תואיל בטובך לשמור על דעתך מלנדוד אז תבחין שמה שאני אומר כאן הוא שיש רק אמת מוחלטת אחת. זהו, "האחד ישנו". אמרתי ממש בהתחלה שיש אינסוף "אמיתות" אחרות. שאלו יהיו נכונים, במידה פחותה או גדולה, מנקודת מבט זו או אחרת. רצון חופשי הוא אמת סובייקטיבית שכזו.

אבל הוא אפילו לא אחד המעניינים יותר. הוא פשוט אפקט. אז מה דעתך שנפסיק לנסות לתקוע חורים באמת הראשונה הזו ולעשות משהו בונה?

ז: כגון?

8: ובכן, יכולתי לספר לך על האמיתות הנגזרות.

ז: מהי "אמת נגזרת"?

8: בוא נסתכל על זה כך: האם אתה קיים?

ז: כן, כמובן!

8: האם אתה בטוח?

ז: כמובן שאני בטוח!

8: אז זו האמת שלך ואתה לא מתכוון לשנות את דעתך על כך בקרוב ולפתע להחליט שאתה לא קיים יותר? ואתה בטוח שאתה לא רק פרי דמיוני?

ז: כמובן שאני קיים! האם אין העובדה שיש כאן "אני" האומר "אני קיים!" הוכחה מספקת לעובדה זו? אתה משחק איתי, 8?

8: קצת. אתה תבין בהמשך. אבל, בוא נמשיך... אז יש לך עכשיו שתי אמיתות: **האמת** שלך, שהיא שאתה קיים כרגע והאמת המוחלטת שהיא, "האחד ישנו." איתי עד עכשיו?

ז: כן. אני יכול לשמור בערך שתי אמיתות בראש בו זמנית (מחייך).

8: פנטסטי. אז תוכל לעשות את הזינוק הזה איתי. אם שני הדברים הללו נכונים, אז זה חייב להיות שאתה חלק מהאחד. נכון?

ז: כן. כל מה שקיים הוא חלק מהאחד. אני קיים. לכן אני חלק מהאחד.

8: והאם ניתן להשמיד את האחד?

ז: לא, כי אז זה יהיה, "האחד היה." או, "האחד יהיה לזמן מה ואז הוא יפסיק להיות."

8: די. אז אתה מסכים שאתה חלק ממהו **שישנו**. כן?

ז: כן.

8: טוב. עכשיו דמיון פאזל גדול. אתה יכול לפרק אותו ואתה יכול להחזיר אותו שוב. כשהוא ביחד, הוא שלם. הוא תמונה אחת. כשמפרקים אותו, מדובר בתמונות קטנות רבות. אתה איתי?

ז: כן.

8: אם אתה מפרק אותו ואז משמיד את אחד החלקים הקטנים. האם אתה יכול להחזיר אותו שוב?

ז: אה... לא. כלומר, אתה יכול להחזיר את כל החלקים **האחרים** שוב, אך התמונה לא תהיה שלמה.

8: בדיוק.

אז אתה חלק מהאחד. אם היית נהרס, אז חלק מהאחד היה מושמד. האחד יהיה אז לא שלם. אך זה לא אפשרי. ואז זה כבר לא יהיה האחד. זה יהיה שבר. זה יהיה 0.9 החוזר על עצמו. או, קצת-פחות מאחד. קלטת את הרעיון?

ז: כן, אכן כן.

8: אם היית מעוניין יותר במתמטיקה הייתי יכול לטעון את אותה נקודה בצורה רהוטה יותר בקביעה שהאחד הוא אינסופי ואין אפשרות לחלק את האינסוף.

אבל העניין של כל זה הוא שנוכל להגיע לאמת הנגזרת. אתה חלק מהאחד. לא ניתן להסיר אף חלק מהאחד, ולא ניתן להשמיד אף חלק מהאחד מבלי להשמיד את האחד. וזה בלתי אפשרי. האחד **ישנו**. זה אומר שאתה גם **ישנו**. זה אומר שאי אפשר להשמיד אותך. שום חלק מהאחד לעולם לא מושמד.

מה שמביא אותנו לאמת הנגזרת הראשונה שלנו:

"אתה נצחי ואלמותי."

זה תקף לכל דבר שאפשר לפנות אליו במילים האלה. כל מה שיש לו נקודת מבט, חוויה סובייקטיבית, כל מה שבאופן כזה או אחר הוא "מישהו", כל מה שמצא לעצמו מושג של "עצמי" ... לעולם לא יוכל, אף פעם, להיות מושמד. זה תקף לנצח.

וכמובן שזה חל עליך.

ז: אבל מה אם אתה רוצה להשמיד את עצמך?

8: אתה לא יכול. האמת היחסית של הרצון החופשי רחוקה ומתגמדת לעומת האמת המוחלטת של "האחד **ישנו**". כך שהיכולת שלך (הרצון החופשי) להחליט בהשמדה אינה ניתנת לחקיקה. אתה מבין, אתה לא יכול להפסיק להיות חלק מהאחד. וכל עוד **אתה** חלק מהאחד אז אתה לא יכול להשמיד את עצמך כי האחד **ישנו**. מספר רב של נשמות רצו להשמיד את עצמן בשלב זה או אחר. ואני לא מתכוון למשהו פשוט כמו סיום של גלגול באמצעות התאבדות ... אני מתכוון לנשמה החושקת באמת להשמיד את עצמה.

כעת, לכאורה, זה נראה כי מדובר ברצון עז להפסיק להיות, אך מה שהוא **באמת** הוא קריאה לעזרה ברמה העמוקה ביותר. אתה עצמך היית שם. בין החיים האלה לבין האחרונים רצית בהשמדה של עצמך.

(הערת זינגדד: ראה פרק 1, "חיים בין החיים")

ניסית להשיג זאת במחויבות ולהט מסוימים, אני יכול לומר לך. ברור שלא הצלחת. ובכל הבריאה בכל מקום מעולם לא היה מקרה בו הוויה אחת הצליחה להפסיק את קיומה שלה, ובאותה מידה, מעולם לא היה מקרה אחד של השמדה של האחר. זה פשוט לא אפשרי.

הבנת המוות

ז: אז אין רצח במובן האמיתי של הדברים?

8: לא. אם מישוהו לוקח אקדח לראש שלך ולוחץ על ההדק, אז אני מבטיח לך שלושה דברים:

1. למרות שגופך ייפול, ויינזק ללא תקנה, **אתה** תשרוד. גופך יפסיק את תפקודו הביולוגי וימות, אך אתה לא, אפילו לשבריר שנייה, לא תפסיק להיות. אחרי שהקליע יעבור דרך המוח שלך לא תוכל עוד להשתמש בכלי הזה בכדי לסגן את התפיסות שלך.

מיד תהיה מודע לעצמך כהווייה שבהחלט חיה אבל עכשיו מסתכלת מלמעלה על הגוף ההרוס שבעבר חשבת עליו כ"עצמך". אז זה ידרוש התאמה קטנה של נקודת המבט שלך. את השינוי הזה בזהות העצמית יהיה צריך להטמיע אך עדיין "תתקיים". הנקודה החשובה שיש לציין היא שהרוצח יחשוב שאתה גמור... מת. אך זהו רק הכישלון בתפיסה שלו מכיוון שהוא כבר לא יתפוס אותך כיצור חי. אבל אתה תדע שאתה עדיין בחיים. ואותו הדבר יכול לקרות גם בחלק מהמישורים העדינים יותר. כמו שאפשר להשמיד את הגוף הפיזי של מישהו כאן בשדה הממד ה-3, הזוה שאתה שוכן בו, כך אפשר גם לפזר גוף בממד ה-4. אתה יכול אפילו לעשות את זה בממד ה-5, אם כי זה נדיר וקשה לעשות. מעל זה אי אפשר לעשות זאת עוד. אך לא משנה היכן זה קורה ובנסיבות שלא יהיו, **תמיד** זה כך שה"נהרג" שורד את החווייה.

אתה פשוט מאבד את השימוש בכלי בו השתמשת.

2. אם מישהו אחר "הורג" אותך, בסופו של דבר תבין שזה היה ברמה מסוימת, מוסכם על שניכם. זה יכול לקחת קצת זמן, מעט עיבוד ואולי אפילו ייעוץ כלשהו, אך זה בטוח כי תגלה כי אלה היו התוצאות של ההחלטות והבחירות שקיבלת. או אתה עצמך, או אתה בתור העצמי הפנימי שלך.

ז: אבל המתן, 8. מה אם אני עומד בסתירה לעצמי הפנימי? מה אם אני לא מסכים עם הבחירה הזו? אני מתכוון לבטח שלא נכון שהעצמי הפנימי שלי ינהל משא ומתן על חיי ללא הסכמתי?

8: כל עוד אתה עדיין לא מבין שאתה והעצמי הפנימי שלך הם באמת ובתמים אותה הווייה, זה עשוי להיות טיעון תקף. ואכן "להיות מסוכסך עם העצמי הפנימי שלך" הוא האופן שבו אתה מתנסה בלחווה את עצמך כהווייה קטנה, נפרדת, מנותקת, חסרת כוח, שהיא סימן ההיכר של תודעת הממד ה-3. אבל אם "נפטר" בנסיבות שכאלה, היית מקבל עזרה. בני משפחת הנשמה שלך יהיו מייד בהנחייתך וייעצו לך בכדי שתוכל להבין את המתרחש. יעזרו לך לראות את השלמות של הרגע.

ז: ואם אתה לא מוצא לראות את זה כמושלם... אם אתה לא מסכים לסיום?

8: אז תמיד תהיה לך הבחירה לחזור.

ז: גלגול נשמות, אתה מתכוון?

8: כן, זו אפשרות אחת. אבל יש אפשרות אחרת, וזה מביא אותי לנקודה השלישית שלי.

3. תמיד יש לך את הזכות לחזור לחיים שהסתיימו, לא משנה איך התרחש אותו סיום.

ז: זה עם הראש התפוצץ? בוודאי שלא! איך הייתי חוזר מחדש לגוף שהמוח שלי מפוזר על הרצפה?

8: אלוהים, יש לך **אכן** דמיון צבעוני.

כבר הבנת משמחה-אלוהית שהזמן אינו מוחלט. רק בממד ה-3 אתה מוגבל לאשליה שהזמן הוא לינארי ומוחלט. אילוץ זה אינו חל על ההוויות מהמישורים העדינים יותר. כך שנוכל לעזור לך בכמה דרכים מעניינות. לאחר "מותך" תמצא את עצמך במצב של או לקבל את "המוות" ולעבור הלאה, **או** שתהיה לך האפשרות להיכנס לשלב ייעוץ עם בני משפחה מתקדמים יותר במשפחת הנשמה שלך.

בשלב זה או שתקבל את "המוות" ותמשיך הלאה או שיהיה מוסכם שעליך להחזיר. אם זה המקרה האחרון, ייעוץ נוסף יעזור לך לבצע בחירות טובות יותר בפעם הבאה, כך שלא בסופו של דבר תחזור על אותו תרחיש שוב ושוב. כשכל הנושאים הללו מטופלים כראוי אז אתה מוחזר לחיים שלך ברגע המתאים. מהו "הרגע המתאים" ישתנה מאוד ממקרה למקרה. בחלק מהמקרים זה יהיה לא מעט לפני הרגע הקודם של המוות, כך שאפשר יהיה למצוא דרך חדשה קדימה ואירוע המוות יימנע לחלוטין. במקרים מסוימים תוחזר לאירוע רגעים ספורים לפני שהתרחש ובהדרכה מעוררת השראה תנווט אותו אחרת. ואז יש מקרים שיכולים להיות מעוררי השראה שבהם מותר להווייה לחוות את "המוות", לזכור חלק כלשהו בייעוץ ולזכור את החזור. אלה נקראים לעתים קרובות 'חוויות סף מוות'. אך כל מקרה ומקרה הוא שונה וייחודי וכל אחד מהם מטופל באהבה ורגישות רבה על ידי משפחת הנשמה של ההווייה.

ז: אלה דברים די מדהימים, 8. זה אומר שאף אחד לא מת מבלי להסכים לכך.

8: זינגדד יקירי. אנו אומרים לך כבר זמן מה בכל מיני דרכים שונות ועכשיו, לאחרונה, באמצעות עבודה זו, **ניירות ההתעלות**, שאתה יוצר את המציאות שלך. איך ניסח זאת שמחה-אלוהית?

ז: אתה מתכוון כשהוא אמר,

"אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר."

8: בדיוק לזה אני מתכוון, כן. כיצד אם כך אמירה זו תהיה אמיתית אם היא תפסיק להיות אמיתית ברגע שאתה מת? היא לא.

ז: אתה צודק. אז זה היה צריך להיות, "אתה מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר ... עד שאתה מת."

8: ממש צודק. ולכן זו הנקודה: אפילו המוות לא הופך אותך לקורבן. גם כשאתה מת **עדיין** יש לך אפשרויות. **עדיין** יש לך את הזכות לומר, "היי! לא גמרתי עם זה!" ואם, לאחר ייעוץ נכון, תחליט שאכן יש עיסוקים לא גמורים או דרך טובה יותר לסיים זאת אז ... אתה הולך בחזרה לרגע המתאים לפני "אירוע החיסול", יהיה אשר יהיה.

ז: אבל אז בטח אנשים לא היו בוחרים למות? אין ספק שכולם היו חוזרים, אם לא מסיבה אחרת אז בכדי לעזור ליקיריהם שנשארו מאחור?

8: כאשר בני אדם על פני כדור הארץ "מתים", אז הם נמצאים מיד במציאות ביניים, שבהם יש להם כל מיני סיוע בכדי להבין מה קרה. הם מגיעים להסכים שזה לטובה – שעליהם עכשיו להמשיך הלאה - או שהם יחזרו. ככה זה. ותופתע לדעת כמה פעמים כמעט כולכם כבר "מתתם" וחזרתם.

ז: באמת? אלא שזה מעולם לא קרה לי. אני לא זוכר דבר כזה.

8: כמובן שאתה לא זוכר את זה. זה לא קרה בזרם הזמן שלך. זה לא "מאחוריך" שתזכור. כשחזרת לחיים בחרת בזרם זמן חלופי שמשמעותו **שבשביילך**, מעולם לא מתת.

אך תן לי לעזור לך להיזכר. אולי אתה זוכר את תאונת האופנוע שעברת לפני כחמש עשרה שנה? זו ש"בדרך נס" יצאת ממנה מבלי שום פגיעה קשה?

לפני זמן מה חשבת על חוסר התועלת של חייך. לא הרגשת תאוה גדולה לחיים והדברים נעשו מעט חסרי צבע ומשמעמים עבורך. איבדת קצת את הכיוון שלך. ואז, באותו ערב, שוחחת עם חבר. הוא סיפר לך על תאונת אופנוע איומה שעבר וכיצד כמעט מת מפצעיו. הייתה לך המחשבה הקטנה והשקטה שאולי, רק אולי, זה מה שרצית. פשוט לעזוב את העולם הזה. ואז נפרדת מהחבר הזה, עלית על האופנוע שלך ונסעת הביתה. ובדרך הביתה, כשניווטת בעיקול בכביש המהיר, הייתה חסימה פתאומית בתנועה לפניך ונסעת מהר מדי בכדי לעצור בזמן ועברת תאונה.

הדבר שאתה לא זוכר עכשיו הוא שלמעשה "מתת" באותו לילה. ואז אני ואתה ישבנו קצת. דיברנו איפה היית בחיים שלך והראיתי לך כמה מנקודות השיא שלפנינו. הסכמת שלמרות שיש עוד הרבה עבודה לעשות, היה שווה לעשותה משום שאתה יכולת לראות איזה עתיד מרגש צפוי בהמשך. הסכמת איתי שאתה צריך לחזור; שהיית צריך להמשיך בחיים שלך. וכך החזרנו אותך לרגע לפני התאונה והפעם קיבלת סיוע מומחה מכמה חברים שלי. הם שמו ידיים על שלך, כביכול, ואתה תמרנת את האופנוע שלך כמו פעלולן הוליוודי, מתהפך ועף מעל הרכבים שעצרו לפניך. ואז, כשהגיע הזמן להיפרד מהאופנוע שלך, נעזרת שוב במישהו אחר שניהל את גופך עבורך בביצוע הגלגול האקרובטי הבלתי ייאמן, נחתת מבלי לקבל מכה או שריטה! היה מעניין לראות אותך אחרי זה. לקח לך רק שנייה או שתיים לעשות חשבון, לשים לב שאתה עדיין בסדר, להסיר את הקסדה ולשחרר כמה גידופים לכיוון הנהג שגרם לכל הבלגן בכביש באותו לילה.

ואז המשכת בחייך.

לעתים קרובות חשבת לאחור על התאונה ההיא. תהית איפה מצאת את המיומנות לבצע את התמרונים האלה. תהית גם איך זה שלאחר התאונה התחלת למצוא כיוון חדש בחייך. היו הרבה דברים שתהית לגביהם, אבל מעולם לא הבנת מה קרה בפועל באותו הלילה.

ז: אתה מתכוון שבאמת יכולתי למות באותו הלילה?

8: אני מתכוון שבאמת מתת. ואז לא. שניהם נכונים. אתה חווה את ציר הזמן שבו לא מתת. זו הבחירה שלך. וזו לא הפעם היחידה שזה קרה לך.

האם אתה זוכר שסובבת את המכונית בכביש המהיר בדרך ליעד החופשה שלך לפני כעשרים שנה? (הוא מחייך) בשלב מסוים נסעת אחורה בכביש מהיר ב-100 קמ"ש ואז פשוט סובבת את המכונית ברצועה 180 מעלות נוספים והמשכת בדרך הנכונה בכביש. עוד נהיגת פעלולים מדהימה שהסתדרה בצורה מושלמת! איך לדעתך זה הושג? היו עוד כמה מקרים שכאלה. חלקם דרמטיים פחות וזוהרים פחות מאלה. חלקם די עצובים ובודדים, שלא לומר, קצת פתטיים.

אבל העניין הוא שסיפקת לעצמך מספר נקודות יציאה מהחיים האלה. אבל בכל פעם בחרת לא לקחת אותם. בכל פעם חזרת. וכך הנה אתה עדיין כן. זו הבחירה שלך. וזה כך עבור כמעט כל מי שנמצא כאן על כדור הארץ. זה יהיה נדיר למדי שאדם יגיע למימוש מלא של העצמי כמבוגר ושלעולם לא עבר כמה נקודות יציאה כאלה.

למעשה, אני ממליץ בחום לכל קורא להקדיש לכך מחשבה. תחשוב אחורה על חיידך. חשוב על הזמנים שבהם אירועים מוזרים ואלה הנראים כניסים הובילו אותך דרך סיטואציות מסכנות חיים או משנות חיים. וחשוב על הזמנים שבהם היית, אולי נואש מספיק או אולי אפילו משועמם מספיק בכדי להרהר ברצינות ולתכנן את המוות שלך ואז, איכשהו, באופן בלתי מוסבר לא עשית זאת. בדוק אם אינך חושב שאולי אירועים מסוג זה היו אלה שאתה מנווט לנקודות היציאה שלך. שים לב במיוחד אם לא מצאת הרבה יותר כיוון ותשוקה לחיים באירועים אלה או בסביבתם. זה סימן המסמל שניווטת את נקודת היציאה בהצלחה. אני ממליץ בחום לכל אחד מהקוראים שלנו להקדיש לכך מחשבה. הקדש זמן קצר להתבוננות פנימית ובדוק אם אינך לומד משהו על עצמך, על חיידך ועל בחירותיך מהאופן שבו חיידך הציגו לפניך נקודות יציאה ... והאופן בו ניווטת בהן.

ז: תודה, 8, אני אעשה את אותו הדבר ואחשוב על רגעים אחרים מלבד השניים שנתת לי.

אבל עדיין ... אני רוצה לחזור לסוגיה בה אלה שמתו לא החליטו לחזור. מדוע לא? אין ספק שהם היו חוזרים, ולו רק כדי להיות עם אלה שאוהבים אותם?

8: אוקיי, תראה ... האם אתה מוכן להסכים שיש נקודת מבט רחבה בהרבה מזו שאתה מחזיק כרגע בגלגול שלך כאן על כדור הארץ?

ז: כן, אני מניח שזה ברור.

8: מכיוון שאם אתה מוכן לקבל שזה חלק מהתכנון של המציאות שלך שמי שמאוכלס בה מוגבל מלדעת דברים מסוימים, אז זה צריך להיות ברור שברגע שתוסר הגבלה מסוימת, נקודת המבט שלך תהיה שונה.

ז: אוקיי, אני מניח, אבל ...

8: מה שאתה לא מבין זה שהחיים האלה שאתה חי כרגע באמת ובתמים הם רק חלק ממשחק משוכלל שאתה משחק. זה כמו שאתה משחק חלק במחזה ענק. כל גלגול החיים שלך הם תפקיד. זה לא אומר שהם לא חשובים או שאין להם ערך ותכלית גדולים. אבל זה כך שאחרי "המוות" תוכל לראות אותם כמו שהם. ואתה תהיה מוכן לשחרר את ההתקשרות שלך לכך כאשר יגיע הזמן הנכון לעשות זאת. ובאשר לאהובים שלך, החברים והמשפחה שלך, הרשה לי לספר לך עליהם. כש"תמות" תראה אותם שוב בצורה רוחנית. תוכל לראות את הגרסה האמיתית יותר של כל אחת מההוויות הללו, כאן, בצורה רוחנית המקבלים אותך הביתה, ובאותה העת תראה גם את ההיבט של הגלגול של אותן הוויות הממשיכות את חייהן ומתאבלות על אובדןך. ברור שתרגיש חמלה על אובדנם וצערם ואתה תרגיש אהבה גדולה אליהם. תרצה לנחם אותם ולהיות איתם בכאב שלהם. אבל הבלבול שלהם לא יהיה הבלבול שלך. תדע שזה רק מנקודת המבט המוגבלת שלהם שהם איבדו אותך, שאתה אינך, שאתה מת עכשיו. תדע שזה לא כך ותדע שגרסה תקפה, חכמה ומפוארת הרבה יותר של כל אחד מהיקרים לך קיימת איתך בצורה הרוחנית. אז ... מה לדעתך תהיה ההחלטה שלך? לחזור מיד לגלגול ההוא כדי להקל על האבל והאובדן של אותם היבטים שהתגלגלו? או לראות את מותך כמו שהוא: המעבר הבלתי נמנע מגלגול לנקודת מבט פחות מצומצמת? האם תמהר לחזור להיות לצידם למרות שמסעך הסתיים באופן מוחלט?

האם תמשיך לנסות להאריך את שהייתך רק בכדי שתוכל לעכב את האבל שלהם כשאתה יודע שכולם **יצטרפו** לעבור בסופו של דבר? ואם אתה יודע שאתה תהיה שם ותחכה להם כשגם הם יהיו מוכנים למות בגלגול החיים ולהתעורר למציאות הגדולה יותר שלהם? באיזו לדעתך היית בוחר? האם תמשיך לבחור לחזור לגלגול החיים הרבה מעבר לנקודה שבה יש לך משהו להרוויח ממנה רק בשביל לנחם אחרים?

ז: אני מניח ... כשיגיע הזמן שאקבל החלטה כזו אני אעשה את הבחירה הטובה ביותר שאוכל בנסיבות האירוע. ואני מניח שכאשר **באמת** יגיע הזמן לעזוב, אבחר ללכת.

8: מילים כדורבנות. אבל אני חושב שחשוב להעלות את הנקודה כי מוות של הגוף אינה הדרך היחידה לצאת מהמקום הזה. היא בהחלט הנפוצה ביותר. עד כדי כך שבדרך כלל חושבים שהיא הדרך היחידה החוצה. אבל יש עוד כמה דרכים מעניינות להתקדם.

ז: זה בהחלט נשמע כמו נושא מרתק!

8: ייתכן ונתייחס לכך בבוא העת. אבל כעת - האם יש לך שאלות נוספות לגבי המוות? אני באמת רוצה לוודא שהנחנו את הנושא למנוחות, אם תסלח לי על הביטוי. מובן כי מוות הוא נושא בעל קושי לא מבוטל עבור הוויות הממד ה-3 מכיוון שהוא גורם לפחד ובלבול רב. פחד ממוות יכול לעיתים קרובות להוות מכשול מרכזי להנאה טהורה מהחיים.

ז: כן, עדיין יש לי כמה שאלות. האם תוכל לעזור לי בנושא האבל, מנקודת מבטו של מי שנשאר מאחור? כיצד עלינו להשלים עם המחשבה שאדם שמת יכול היה לחזור אלינו והוא לא חוזר?

8: לא כל אוזן יכולה לשמוע כל מסר. לפעמים אנשים צריכים להחזיק את צערם וכאבם לזמן מה. לפעמים זה מרגיש כאילו זה מאמת את האהבה שהייתה להם למי שלפי תפיסתם, נעלם כעת. רגשות אנושיים הם מורכבים.

אבל אם השכול מסוגל לשמוע באמת את מה שמתבטא כאן, אולי זה, למעשה, יביא למידה מסוימת של ריפוי. האם לא יכול להיות שיש נחמה בידיעה כי האדם שמת באמת בסדר? ש"המוות" שלהם הוא משהו שעליו הייתה להם, ומומשה, איזושהיא בחירה? וזה, שככל שהם זכו לנקודת מבט רחבה יותר, כך הם ראו את היופי והשלמות של הדרך שעברו בחייהם?

אם השכול מסוגל לראות זאת, אז ניתן להתחיל לשים את הצער בנקודת המבט הנכונה שלה: שאתה מתאבל על אובדןך **שלך**. אתה חש כאב על כך שכבר אין לך את החוויה של האדם הזה בחיים שלך. יש פער, חור, ריקנות בחיים שלך. וכמובן שזה גורם לך לכאב ונכון שתתאבל על כך, שכן האבל עצמו הוא חלק מכריע בריפוי.

זו נקודת המבט הנכונה.

אתה לא מתאבל על האחר, אתה מתאבל על עצמך. על האובדן שלך. וזו כמובן הדרך הרגילה והתקפה להגיב למצב שכזה. ואבל הוא תהליך; זו דרך שתלך בה. יש בה מספר נופים ידועים לאורך הדרך שלה. המדריכים והפסיכולוגים שלך יגידו לך שיש לצפות מראש להכחשה, מיקוח וכעס. וכשאתה נע בשביל הזה, כך תגיע למצוא קבלה. אלה הדברים שיועץ יכול לעזור לך לנווט בהם. עם זאת, יש שלב נוסף שאינו מוכר בדרך כלל.

ז: והוא?

8: שמחה.

ז: שמחה?

8: כן. מכיוון שבבוא העת תתאחד עם זה שאתה מרגיש שאיבדת למוות. כאשר אתה משחרר בעצמך את אחיזתך בזרם החיים ההוא, תיפגש שוב עם מי ש"מת" בעבר. ואיחוד זה מלא בשמחה חסרת גבולות עם סיום המעגל.

ז: כי כשכל אדם מת הוא פוגש את יקיריו בצד השני.

8: נכון. לאנשים על כדור הארץ באמת יש את הדברים הפוך. הם בדרך כלל מדמיינים את המוות כמין "ללכת לישון". סוג של "להיכנס אל הלילה החשוך" או משהו כזה. כשלמעשה זה בדיוק ההפך. מוות דומה הרבה יותר להתעוררות. כמו להתעורר משינת חלום היכן שהחיים שזה עתה חיות הם החלום. כשאתה "בצד השני", כלשונך, תבין שהתפיסות שלך חדות הרבה יותר ממה שהן עכשיו. התובנות וההבנות שלך יהיו חזקות בהרבה ממה שהן עכשיו. אז החוויה שלך תהיה של מישהו שהתעורר מחלום ומבין שהחלום, למרות שהוא מאוד מוחשי ועוצמתי, היה עדיין מגביל למדי ופחות "אמיתי" מזה שהוא חווה כעת. אתה תרגיש קליל וחופשי. ואתה תמצא את עצמך מוקף בכל האהובים עליך. ועכשיו תאר לעצמך איך אתה היית מרגיש כשהיית מגלה כי החוויה האהובה ביותר, אותה האמנת שאיבדת לפני שנים, פתאום שם כדי לברך אותך! ולא זו בלבד שהחוויה הנוכחת, אלא שאתה רואה אותה כפי שהיא באמת: בשיא פריחתה ובזוהר ויופי מלאים.

כן, זה כך, זו תקופה של שמחה חסרת גבולות.

ואולי, ידיעה זו תביא נחמה לאלה המתאבלים על אובדן. זה לא מסיר את כאב האובדן למי שמתאבל, זה נכון. אי אפשר להחזיק אותך בזרועות המחשבות והרעיונות. אבל, לפחות, אתה יכול להבין שההפסד שלך אינו לנצח. בסופו של דבר תתאחדו.

וגם, זה נכון מאוד שמי שאתה מתאבל עליו מודע לך ונמצא איתך ... גם אם אתה לא תמיד יכול לחוש בזה.

ז: אני מבין. תודה. אבל 8, מה עם כל הדברים ששמעתי עליהם שתהיה קודם מנהרת אור וכל זה ... איך זה משתלב עם הדברים האלה של "לפגוש את המשפחה"?

8: מנהרת האור היא אכן דבר שרבים יתפסו. חווית המוות לרוב טראומטית למדי ולכן ניתנת תקופת הסתגלות. ראשית מותר לך להסתובב קצת בסביבת העולם הממד ה-3, אם אתה רוצה בכך או מרגיש שאתה צריך את זה. חלק קשורים מאוד לגלגול הנוכחי שלהם, לגוף או לחפצים בחיים הנוכחיים. הם לא מוכנים לראות שכל אלה הם רק אביזרי במה. שום דבר יותר מזה. חוויות אלה כנראה ירצו להישאר קרובים למציאות בצפיפות ה-3 זמן מה לאחר המוות.

ז: האם הם אז רוחות רפאים?

8: זה שאליו אתה מכנה רוחות רפאים יכול להיות אחד ממספר רב של דברים. יתכן שאנשים רגישים יותר עשויים לחוש בנוכחותם של כאלה שטרם המשיכו הלאה. אולי זה יתויג כ"רוח רפאים". אך אלה שנתקעו בסביבת כדור הארץ יקבלו עזרה להתקדם במוקדם או במאוחר.

השלב הבא שנחוה בדרך כלל הוא מקום של נחמה, שקט, חשכה. אחרי כל המהומה של גלגול החיים והסיוס הטראומטי של החיים ההם, זה בדרך כלל נחשב מועיל לאפשר "פסק זמן" קצר. וכך, הוויות בדרך כלל מוצאות את עצמן במקום של דממה. חושך ושלווה. אבל, כדי שההוויות לא יתבלבלו ולא יחשבו שהן נטושות ולבד, יש אור לבן בוהק שמאיר מכיוון התפיסתי של "מעל". הסמליות של "אור לבן בוהק מלמעלה" הוא ברור ואוניברסלי כאחד. ועכשיו ההוויה חייבת לבחור. האם אתה עובר אל האור או לא? זו הבחירה שמוצגת. אם אתה אוהב את השקט והדממה, אתה יכול להישאר שם כל עוד אתה צריך. הזמן לא רלוונטי שם. אם תעבור אל האור תרגיש שהוא די אוהב ונפלא. אם אתה דוחה את האור, אתה יכול למצוא כיוונים רבים אחרים לעבור אליהם. לדוגמה, ישנו אור מופחת בו הכניסה הישירה לגלגול אחר. זה לא מומלץ אך ניתן לבחור זאת. או שניתן לטייל סביב המטא-מציאויות שמקבלות ביטוי מהחלומות, הפנטזיות והדמיונות של ההוויות. זו אופציה אך גם לא מומלצת. חלק ממטא-המציאויות הללו הן עולם הסיוטים בו הוויות שורפות עצמן בייסוריהן הפנימיים הנוראיים. להיתקל בכך יכול להיראות בהחלט כגיהנום!

ישנן אפשרויות רבות וכמו תמיד, הבחירה תהיה שלך. אם אתה מחפש אהבה, אז עליך לעשות את המובן מאלי: לחפש את האור הבהיר והלבן, לחוש את אהבתו ולנוע אליו.

ז: ומתי אנשים מגיעים לאיחוד המשמח הזה עם בני משפחתם?

8: ברגע שעברת קצת לאור, אתה מתחיל להרגיש איחוד ושייכות. אם תתקדם לעבר זה, תלך בעקבות ליבך לאלה האוהבים אותך יותר מכל. זה בלתי נמנע שתמצא אותם.

שים לב שאני מציג בפניך כמה מהמגמות הכלליות למה שאפשר לצפות במהלך התהליך שנקרא מוות. אני חייב להדגיש שזה בדיוק זה - כמה מגמות כלליות. אין כללים ברורים. כל אדם הוא ייחודי ותהיה לו חוויה ייחודית משלו של מעבר זה. האמור לעיל אינו מוגדר בשום פנים ואופן.

לעצמך, למשל, יש לנו מוסכמה שברגע שאתה מנתק את הקשר שלך לגופך אתה נהיה מודע אליו עומד לפניך. זה כל מה שיש בזה באמת. ברגע שאתה רואה אותי אז אתה יודע שעברת. ההרגל הרגיל שלנו הוא להתחיל ממש במקום בו אתה נמצא בסביבת הגוף שזה עתה עזבת. אנו מקדישים רגע להערכת היציאה שלך. אנו דנים. אנו עושים כמה בחירות ואז פועלים בהתאם.

אז כל החושך / עמוד האור / ברכת האהובים / הערכת חיים / מציאת שקט וקבלה / תכנון רצף הגלגול הבא הם הדרך "הרגילה" לעשות דברים עבור רבים, אך זה ממש לא נדרש.

ז: אז מה קובע איך יהיה המעבר של משהו?

8: מה שהם עצמם בוחרים, כמובן!

אפילו בתהליך המעבר הזה שנקרא מוות, אתה עדיין מקבל את מה שאתה יוצר. יש לך את הזכות לעשות בחירות גרועות. או תן לי לומר נכון יותר, בחירות שיגרמו לך כאב. זכותך לעשות בחירות שכאלה. אבל אם אתה מוכן לבחור בדרך של אהבה, אז יש לך גם את הזכות לקבל ייעוץ ואז לבחור בחירות טובות באמת.

ולכן שמחתי להיכנס לדיון הארוך הזה על המוות. זו נקודה מאוד מאוד חשובה שאני צריך להעביר. בשום שלב בתהליך המוות אתה לא באמת מת. בשום שלב אתה לא מפסיק לקבל אפשרויות. בשום שלב אינך מפסיק להיות בעל תודעתך או תחושת העצמי שלך. אתה, בפשטות, לא מת. לעולם.

ז: אז למה אנחנו מאמינים שאנחנו כן?

8: האם אתה רוצה לשמוע אירוניה מוזרה?

ז: אוקיי.

8: הדבר הכי קרוב למוות בפועל, היא החוויה שאתה מכנה "לידה"!

ז: הא!?!?

8: זה עובד ככה: כבר הסברתי איך, אחרי "המוות" אתה הופך להיות למודע יותר. כך, שכשאתה עובר, אתה מרגיש שאתה מתעורר. אתה זוכר את חייך בבהירות רבה. בדרך כלל אתה נזכר גם בתקופות חיים אחרות ואת כל החוויות הרבות והמגוונות בין הגלגולים. מחשבותיך מתבהרות ותהליכי החשיבה שלך מואצים. בקיצור, תחושת העצמי שלך מתרחבת והיכולת שלך לעבד את מה שאתה יודע גם מתרחבת. אתה נהיה **יותר**. זה מה שקורה אחרי ה"מוות".

באשר ללידה? ובכן, זה התהליך ההפוך. כשאתה ממוג את התודעה שלך בגוף של תינוק חדש, כך אתה שוקע בשכחה. אתה מאבד את הזיכרונות שלך ואת הידיעה שלך. אתה משחרר את היכולת שלך לעבד לעמוק ובמהירות. אתה מאט, מתעמעם ושוכח. אתה נהיה **פחות**. **ולכן** אתה יכול להאמין שהמוות הוא סופי. לא בגלל שלא ניתן לזכור שום דבר אחרי המוות, לא, אלא משום שכמעט שום דבר לא ניתן לזכור אחרי הלידה!

ז: זה מאוד מעניין. אבל למה אנחנו עושים את זה?

8: מדוע אתה בוחר לחוות לידה? ובכן, אם עקבת אחר הנימוקים שהוצגו לך עד כה **בניירות ההתעלות** אז זה צריך להיות ברור כי בחרת להיכנס לגלגול החיים שם בצפיפות ה-3 בכדי שתוכל לגלות את עצמך וליצור את עצמך ממקום של אי ידיעה. ממקום של שכחה. כדי שתוכל לחוות הפרדה ורבים באופן אמיתי. כך שברור שזה למעשה משרת את מטרותיך לאפשר לשכבה הסופית והצפופה ביותר של מעטה אי הידיעה ליפול מעל התודעה שלך כשאתה נכנס לגלגול החיים. כשזה קורה, אתה מוגבל רק ליכולת לתפוס את הדברים בצפיפות ה-3 וטיפה מעבר. זה מאפשר את הלמידה והצמיחה שאתה חושק בה.

ז: בסדר. זה הגיוני.

8: אם כך, אם אסכם את הנאמר; כשאתה נכנס לגלגול החיים, אתה שוכח פחות או יותר את כל מה שידעת. ואז, כשאתה מתמודד עם השכחה העמוקה שלך ככל האפשר וממשיך בחיים שלך, כך מוצעות לך מספר נקודות יציאה מאותו זרם חיים. מרבים מהם תתעלם. ומכמה אתה תיקח ואז תבין את הטעות שלך ותחזור. זרם החיים שלך מסתיים כשאתה לוקח נקודת יציאה ולא משנה את דעתך. כשאתה מחליט שחייך שלמים. ואז עובר לעולם הרוחות בכדי להמשיך במסע שלך, יהיה אשר יהיה.

אז עכשיו אתה מבין למה אני מתכוון כשאני אומר שבאמת ובתמים כי אין "מוות" ממשי. ואפילו חוויית המוות האשלייתית שיש לך היא עניין של בחירה. בחירה שלך. כי, כפי שטענתי, באמת זה כך:

"אתה נצחי ואלמותי."

ז: 8, אני חייב לומר שזה אחד הדברים היפים ביותר ששמעתי. זה מרגיש נכון ואמיתי עבורי וזה משמח אותי מאוד לחשוב שזה יכול להיות כך.

8: אני באמת רוצה שתבין שהמוות לא יותר משינוי מצב משמעותי. ושינוי זה החיים. החיים הם שינוי. התנגדות לשינוי היא מוות. וכך נקבעת דיכוטומיה די מוזרה. מי שחושש מהמוות עד כדי כך שפחד זה מתחיל לצרוך אותם, מנסה להתנגד למוות. הם מנסים להפסיק את זרם השינויים. ובאופן אירוני, כל מה שהם עושים זה להפסיק את זרימת החיים. הם למעשה מביאים מוות על עצמם אפילו בזמן שהם עדיין חיים! זה גורם לכל מיני ייסורים פנימיים ומביא למחלות של הנפש והרוח אשר יתבטאו גם כמחלה בגוף. אתה יכול לראות את האירוניה? פחד מוות יגרום למחלות שמקרבות את המוות!

אז הכי מועיל בשבילך להבין נכון את המוות בכדי שלא תפחד ממנו יותר.

השלב הבא הוא לאמץ את החיים ולאמץ את השינוי ואז, במהרה, תוכל להשאיר את חוויית המוות לחלוטין מאחור. וזה די מרכזי ברעיון ההתעלות. הוויות שהתעלו התעלו מעל למושג המוות. הן נשארות בחיים לנצח.

ז: אוקיי. תודה 8. אני חייב לומר שזה כבר די מטריף לי את השכל לשמוע שאני אלמותי ברמה הנשמטית, אבל העובדה הנוספת שמתתי בעבר בחיים האלה ובכל פעם בחרתי לחזור, ובכך זה הרבה לעכל. אבל דרך הדיון שלנו כאן אני באמת רואה איך המוות לא יכול להיות הדבר העגום והמפחיד הזה.

8: לא, הוא ממש לא. המוות הוא למעשה רק פורטל מהמציאות הנוכחית שלך למציאות אחרת. שום דבר מעבר. ואפילו אין זו דלת חד כיוונית. ונוסף על כך, אתה שולט כיצד אתה משתמש בדלת זו, גם אם אינך מודע לכך כעת.

כעת נוכל לעבור לאמת הנגזרת הבאה בה נגענו זה עתה. והיא זאת:

”שינוי הוא הקבוע היחיד.”

ז: לעתים קרובות שמעתי את זה נאמר. וזה אכן נראה לי נכון. אני מתכוון שהכל בסופו של דבר אכן משתנה. אך האם תחילה תוכל לומר לי כיצד נגזר הדבר מהאמת המוחלטת הראשונה?

8: רמזתי על כך בדיון שלנו על המוות, אך תן לי לחזור על כך. אתה מבין שכל דבר שנשאר, לא זז ולא משתנה, מת? **כל דבר**, אם זה לא משתנה כלל, אם זה מפסיק לזוז, אז זה חדל להיות. זה מת. וכפי ששום דבר לא מת אי פעם, מכאן נובע ששום דבר לא מפסיק לזוז ולהשתנות.

ז: שום דבר לא מת בכלל?

8: כבר שכחת את החלק הראשון של השיחה. בדיוק עברנו על זה. זוכר – האחד **ישנו**?

ז: אה כן, סליחה 8. אני כן זוכר. האחד ישנו, ולא ניתן לחלק אותו, וזה אומר שכל חלקי האחד חייבים להמשיך להתקיים. שום דבר לא מת, שום דבר לא נהרס. ועכשיו אתה אומר ש”שום דבר לא מת” שווה ל”הכל משתנה”.

8: כן

ז: אבל 8, הרבה דברים לא משתנים. והרבה דברים מתים.

8: כגון?

ז: נו בחיידך, 8, בטח אתה מתלוצץ איתי. קח לבנה מקירות הבית. זה די מת ובהחלט לא נראה שמשתנה הרבה!

8: לא נכון. הלבנה חיה. רק באופן שאתה לא מסוגל להבין. היא חלק ממערכת חייה שעדיין אין לך את היכולת לתפוס אותה. תן לי לשאול אותך, האם העצמות בגופך חיות?

ז: אממ ... כן. הן סוג של איבר חי, אני חושב. הן גדלות ומשתנות עם הזמן.

8: אבל אתה לא יכול לדבר איתן. אתה לא יכול לראות אותן אוכלות אוכל. אין להן מערכת עצבים מרכזית. נראה שהן לא אינטליגנטיות. ובכל זאת אתה שמח לייחס להן את המונח "חיי". מה אם אני אגיד לך שכמו שעצם או תא דם החיים בזכות עצמם, כך גם הלבנה שאתה כל כך מזלזל בה. וכמו שעצם או תא דם הם חלק חיוני בישות חיה גדולה בהרבה, כך גם הלבנה. הלבנה עצמה נמצאת במצב מתמיד של זרימה, משתנה תמיד. ברמה התת אטומית יש שינוי מתמיד בקצב גבוה מאוד וברמת המאקרו יש שינוי מתמיד בקצב איטי במקצת. אם אתה רוצה לראות שינוי שכזה, לך תסתכל בבית שבמשך כמה מאות שנים לא הייתה לו כל תחזוקה או אחזקה. כל הבית הזה ישוב אט אט לכדור הארץ; הלבנים מתפוררות ומשתנות והופכות לחלק מכדור הארץ. אתה מבין, זו היהירות של האנושות שאתה מאמין שאתה יכול לקבוע מה "חיי" ו"לא חיי" על ידי פרמטרים שרירותיים שאתה יכול למדוד ... ולומר, על ידי הדמיון שלהם למצבך שלך. איך היית מגיב אם הייתי אומר שאתה לא באמת צורת חיים מכיוון שאורך החיים שלך קצר מכדי להיות למשמעותי? זו יכולה להיות ההשקפה של הגלקסיה, האם עליה להחזיק באותה יהירות כמו בני האדם. ובכן הגיע הזמן לשחרר את היהירות הזו. הגיע הזמן להבין **שהכל** בחיים. הכל, בדרך זו או אחרת, של תודעה. ואז אתה יכול להגיע להבנה ששום דבר לא מת והכל משתנה. שני הרעיונות האלה הם למעשה אותו רעיון כשאתה מבין אותם. שינוי **הוא** חיים. חוסר תנועה הוא מוות. אבל שום דבר לא באמת חסר תנועה. בשום מקום שום דבר לא מפסיק לזוז. בכל מקום, הוויות ודברים נמצאים בתהליך מתמיד של תנועה ושינוי.

שינוי הוא הקבוע המוחלט. והוא הקבוע המוחלט היחיד.

ז: בסדר 8. תן לי לעבור על זה: אין דבר אחד שיכולתי להצביע עליו או לנקוב בשמו שאינו חלק מהאחד.

8: נכון.

ז: ואף חלק מהאחד אינו מת או חסר תנועה. כל החלקים של האחד חיים ומשתנים.

8: כן. אולי אין להם את התכונות הצרות שהמדע שלך מכנה "חיים", אבל הם בהחלט בחיים.

ז: אבל אז, מה הם החיים? אם לא "התכונות הצרות" שהמדע העניק להם, אז מה הם?

8: צמיחה. שינוי. אבולוציה. התהוות. תודעה. אלה הם חלק מהתכונות של החיים. אבל מה הם **בעצם**? זו שאלה גדולה מאוד ומורכבת מאוד. הבט סביבך. הסתכל על כוכב הלכת שלך. אילו ראית כל דבר שקרה אי פעם על כוכב הלכת שלך מאז בריאתו ועד סופו, אז יהיה לך חלק קטן מהתמונה. ואז עשה את אותו הדבר עבור כל כוכב לכת וכל כוכב ביקום. לאט לאט תקבל חלק גדול יותר ויותר מהתמונה. וכשראית הכל, בכל מקום בכל היש, אז תתחיל להחזיק בתוכך את התשובה לשאלה "מהם החיים?"

החיים הם תעלומה. הם מעבר להבנה. יפים ומפוארים ולא נגמרים. החיים **הינם**.

ז: אני לא זוכה לעיתים קרובות לראות את הצד הפואטי הזה בנשמתך, 8.

8: אתה יודע, ידידי הצעיר היקר, ככל שאתה מנסה לפשט דברים, אתה רואה יותר את המורכבויות שלהם. וכשאתה מוכן למסור את עצמך למורכבות האינסופית, אז פתאום יש פשטות טהורה. זו החוויה שלי. החיים ישברו את ליבך ביופיים הבלתי נסבל. ועם לב שבור, אתה תקרא לעוד ועוד ועוד חיים.

החיים הם פלא.

ובטח, חברך הוותיק 8 החביב מאוהב מאוד בחיים.

ז: אלוהים, 8, זה דבר יפה לומר!

8: תודה. החיים עצמם הם ההשראה שלי והחיים עצמם יפים. אבל אתה מבין, מכיוון שהחיים הם אינסופיים ומשתנים כל הזמן, זה בהחלט הגיוני שהם יישארו מעבר להגדרה. ולכן, למרבה הצער, ניסיונותיך להשתמש בשיטה המדעית להגדיר מהם החיים, יאכזבו תמיד. אינך יכול לדעת מהם החיים בראשך. אתה יכול לדעת אותם רק בליבך. ומשום כך, כשאתה שואל אותי מהם החיים, אתה שומע אותי מדבר על אהבה ויופי וענייני הלב שכאלה.

ז: זה בהחלט הגיוני בעיניי, 8, ומאוד נהניתי מהתיאור הזה.

8: זה טוב. אז נעבור לאמת הנגזרת הבאה, בסדר?

ז: נהדר. מה זה?

8: זה זה:

"מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה."

ז: מגניב. אני מכיר את זה. אבל איך זה נגזר?

8: ההסבר הפשוט ביותר הוא זה: הפרדה היא מציאות בה האחד יכול לדמיין שהוא רבים. ורבים אלה יכולים לדמיין שהם יכולים לעשות דברים ל, או בשביל, זה לזה. אך מכיוון שרבים הם אשליה ואחדות היא האמת, מכאן נובע שכל מה שאתה עושה למישהו אחר, או למען מישהו אחר, הוא למעשה האחד הפועל על עצמו.

כל מה שאתה עושה למישהו אחר, או עבורו, אתה עושה ל, או עבור עצמך.

וזה ההיגיון בזה.

ז: הממ. מה שאתה אומר הגיוני מבחינה אינטלקטואלית אבל ... אם זה נכון, אז למה החיים לא נראים ככה? מדוע אני לא רואה מיד שמה שאני עושה לאחרים חוזר אלי?

8: זו השאלה המושלמת. שאלת מדוע אינך רואה זאת מיד. זו בדיוק הנקודה! הרשה לי להסביר. כשאתה עושה משהו לאחר, לוקח זמן לתוצאה לחזור אליך. למעשה, עצם הגדרת הזמן היא זו העוברת בין סיבה לתוצאה. זו ההפסקה, משך הזמן שעליך לחכות בין מה שאתה מוציא לבין מה שאתה מקבל בחזרה. ובאותו הזמן יש לך את ההזדמנות להתעלם מהקשר בין הסיבה לתוצאה. כאשר התוצאה מגיעה לחיך, יש לך את הזדמנות לשכוח כיצד ומתי בחרת בכך וגרמת לכך. ובכדי לסבך את העניינים באופן משמעותי, **בינתיים** עשית בחירות רבות אחרות ובכך חקקת תוצאות רבות אחרות. לכן, כאשר התוצאות הללו מגיעות לחיים שלך, הן מגיעות מעורבות זו בזו. הן תערובת של כל התוצאות של כל היצירות שלך. וככה רוב ההוויות המתגלמות על פני כדור הארץ חוות כעת את חייהן. חייהן הם בלבול מעורב של תוצאות מתוך בחירותיהן הרבות. נראה שדברים אקראיים קורים להם ללא שום קשר גלוי למה שהם עשו או בחרו.

לפעמים זה טוב, לפעמים זה רע, אבל בעיקר זה פשוט קצת משעמם ושגרתני ... וכך הם מתנוודדים מעריסה לקבר.

ומי יכול להאשים אותם בכך שהם אווזים בנקודת המבט הזו? אם תוצאות הבחירות שלהם הגיעו מיד לאחר שנבחרו, לא היה שום בלבול. הם היו רואים מיד שהם יצרו את מה שקיבלו. ואז הם היו מתחילים מיד לבחור טוב יותר. ואז הם היו מתעוררים לטבע היוצר שלהם. ואז הם היו משאירים את אשליית הדואליות. וזה, ידידי, בדיוק הנקודה של הדבר הזה שנקרא "זמן": שהוא מאפשר לך להעמיד פנים שלא יצרת את התוצאות שאתה חווה.

ז: אבל למה, 8? למה אנו בוחרים לחוות זמן שכזה אם כל מה שהוא עושה זה לבלבל אותנו?

8: כי זה בדיוק מה שרצית! הגעת לכאן במיוחד כדי לחוות שכחה ממי שאתה באמת. ומבנה הזמן היא דרך חזקה מאוד לסייע לך בשכחה שלך.

הכל למעשה פשוט למדי. הסיכום הולך כך: מה שאתה מוציא זה מה שאתה מקבל בחזרה כי ... יש כאן רק אחד מאיתנו. אבל חלקים מסוימים של האחד רצו לשכוח שהם אחד. וזה מה שהשגת. ורכיב חיוני בשכחה שלך שאתה חלק מהאחדות, הוא לאבד את כל ההרגשה של היוצר. הסיבה לכך היא שהפחד מחזיק אותך בהפרדה. הפחד נובע מקורבנות. הפחד מתמוסס על ידי תודעת היוצר. אם אתה יודע שאתה יוצר את החוויות שלך, אז אין טעם לפחד מהן, נכון?

ז: לא. זה כמו ליצור מפלצות צל מפחידות על הקיר עם הידיים ואז לפחד מהן.

8: זה בדיוק ככה!

ז: אוקיי, טוב. אבל הנה העניין: אני יכול להבין לגמרי את ההיגיון שאתה מציע לי. אם יש כאן רק אחד מאיתנו, ברור שכל מה שאני עושה, אני עושה לעצמי. טוב. אני גם מקבל את ההיגיון של הטיעון שלך שאני יוצר את המצב שאני שוכח שאני לא יוצר המציאות שלי. יש כאן מעין מחזור הגיון מוכח. אבל איך אוכל לדעת שאני היוצר של החוויות שלי? או שמא עלי פשוט לקבל שאיני יכול לדעת זאת בזמן שאני מתגלם כאן?

8: לא, בכלל לא. בתור הוויה שבחרה בדרך ההתעלות, אתה אחד שבחר להכיר את האחדות המהותית של הכל וגם את טבע היוצר שלך בעצמך, בעודך עדיין בגלגול החיים. זו המשמעות של תהליך ההתעלות. אז אתה בהחלט יכול לדעת שאתה יוצר חוויות משלך. בבוא העת תגלה את כלי הבריאה ותתחיל ללמד אחרים מה הם וכיצד להשתמש בהם.

(הערת זינגדד: "כלי הבריאה" הוא למעשה שמו של חלק 3 של [החולם הער](#)!)

וכשתשתמש בכלים אלה תדע את טבע היוצר שלך. אבל אני יכול לתת לך רמז כאן: אם אתה יוצר החוויות שלך אבל עד עכשיו רק יצרת לעצמך שאתה קורבן ולא, למעשה, יוצר, אז איך אתה הולך להפוך חוויה זו?

ז: אני ... אה ... יוצר שאני היוצר, אני מניח. אני עושה את הבחירה הזו.

8: מושלם! זה בדיוק מה שאתה עושה. **אתה** יוצר את זה כך. אף אחד אחר לא יכול לעשות את זה בשבילך. אם מישהו אחר עושה זאת עבורך, אז הם יוצרים **שהם** היוצרים של חייך. שזה אותו דבר כמו להיות הקורבן שלהם. אז רק אתה יכול לעשות את זה!

ז: בסדר. אבל האם אתה יכול לתת לי משהו לדרך עד שנתחיל לעבוד עם כלי הבריאה? עד אז, איך אוכל להתחיל לעשות זאת - איך אני יוצר שאני היוצר?

8: ראשית אתה מתנהג כאילו זה נכון. אתה עושה את כל הדברים שהיית עושה אם זה היה הדבר שאתה מאמין בו לחלוטין. הכלל שיוצר חי על פיו הוא:

"מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה."

אז תחיה כך ואז תראה. אם זה נכון, אז זה יראה את עצמו כנכון. הוצאת אנרגיה אוהבת וחיונית בלבד תביא לך שלאורך זמן העולם שלך ישתנה עד שתקבל רק אנרגיה אוהבת וחיונית. עשה זאת ותראה. אם זה עובד, אז אתה יודע ישירות ובניסיון שלך, באופן שאתה לא יכול להכחיש, שזה נכון. אז אתה גם בדרך להפוך להיות יוצר כי הבנת את השימוש והיישום של כלי הבריאה הראשון. אתה יוצר את מה שאתה רוצה על ידי ההקרנה שלו מלכתחילה.

"מה שאתה מקבל נקבע ישירות על ידי מה שהקרנת."

זו באמת רק ההצהרה ההפוכה של

"מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה."

ז: אני חושב שאני מבין את זה עכשיו! אוקיי, זה הגיוני לחלוטין. אז אנחנו מקבלים את מה שאנחנו יוצרים, אבל הדרך היחידה לראות אם זה נכון היא ליצור באופן מכוון ועקבי דבר אחד שאנחנו רוצים לתקופה מסוימת בכדי שנוכל לבחון את הכלל בפעולה.

8: זו לא הדרך היחידה. אבל זו דרך פשוטה וברורה. אבל אם אתה עושה זאת אתה חייב להיות גם תכליתי וגם עקבי במה שאתה מקרין החוצה ואז אתה חייב להיות עירני למה שאתה מקבל בחזרה. אז תראה שזה נכון, כעובדת קיומך. ברגע שחווית את זה בצורה כזאת, יהיה זה שתרגיש שההצהרה הזו תהיה כל כך ברורה וכמעט למטופשת מכדי שאפילו תצויין. זה יהיה כמו לומר, "יד שמאל שלך היא היד בצד שמאל של גופך."

"מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה."

זו אמת שהוצהרה במובנים רבים לאורך הדורות. היא כונה "כלל הזהב" ו"חוק ההדדיות". היא נאמרה בצורה כזו או אחרת ברוב הכתבים הדתיים והמסורות האתיות של הציוויליזציה ביקום. שמעת את זה מנוסח כ,

"את אשר זרעת תקצור."

ו

"עשה לאחרים מה שהיית רוצה שהם יעשו לך."

יש ניסוחים אחרים האומרים את אותו הדבר בדרכים שונות. אם אתה מסתכל על זה בשליה, אתה מקבל:

"מה שאתה מתנגד אליו, ממשוך."

אתה רואה? זה אומר את אותו הדבר. זה כמו לומר, "אם תתמקד בדברים שאינך רוצה, תקבל יותר מהם." כי מה שאתה מקרין החוצה חוזר אליך!

הבנה זו היא העומדת בבסיס במה שמכונה חוק הקארמה, בכך שהוא מלמד שאתה לא יכול להימנע מתוצאות הבחירות שלך. הוא גם העומד בבסיס פילוסופיות השפע ותורת "חוק המשיכה" שצוברות פופולריות מסוימת כעת.

"מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה."

זו אמת פשוטה שתוכל ליישם בחייך כדי להביא לעצמך את החיים שאתה רוצה.

ז: האם זה לא מתבטא גם בתור

"אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר."

8: הא! כן זה כן! כך ביטאנו זאת כאן בניירות ההתעלות. זו הצהרת המקרה החזקה ביותר של כלל הזהב והיא האמת שאתה והקוראים שלך מוכנים כעת לקבל. אתה מבין, הוויות הנמצאות עמוק בתודעת הדואליות, בהגדרתן, אינן מוכנות לשמוע שהן יוצרות. אז מושג זה מוצג בהצהרות חלשות יותר שהן יכולות ליישם בחייהן. אם הן אכן בוחרות לחיות לפי העיקרון הזה, הן יכולות ליהנות מחיים שהם הרמוניים ומשמחים בזמן שהן מתעוררות את אט ומתכוננות להתעוררותן הסופי למעמד היוצר שלהן ולהתעלות הנלווית מתוך מערכת הדואליות.

אבל אתה והקוראים שלך עוסקים באופן ישיר ובהסכמה בתהליך ההתעלות. לא היית עוסק בספר הנקרא ניירות ההתעלות אם היית רוצה ללמוד על סריגה או כלי חרס (הוא צוחק). אתה כאן אחר ההתעלות שלך! כך שנוכל לראות את הרעיון "מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה", במקרה החזק ביותר שלו:

"אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר."

אתה הוא נציג פרקטל הולוגרפי של האחד. אתה חייב להיות הוויה יוצרת. זה פשוט חייב להיות כך. כל שעליך לעשות הוא למצוא דרך לזכור זאת ולהתמודד עם התכונות שאומר לך שזה לא כך.

מקום טוב להתחיל בו הוא לראות את האמת הזו פועלת בחיים שלך, כפי שדנו זה עתה. השלב הבא הוא ללמוד להשתמש בו כאחד מכלי הבריאה, שהדיון על כך בדרך.

ז: אני חייב לומר שאני ממש מצפה לדיון ההוא!

8: זה יהיה מעניין ושימושי כאחד.

אבל לפני שנמשיך, יש כמה דברים חשובים מאוד שאני חייב לציין.

ז: כן?

8: האם שמת לב שכל מה שדנו בפרק זה נובע בעצם מאמת עיקרית אחת?

ז: כלומר: האחד ישנו.

8: נכון.

ובכן הטענה שאני מעלה היא שישנן שכבות של אמת. יש את האמת המוחלטת האחת שנמצאת בראש, ואז מתחתיה האמיתות הנגזרות ממנה. אמיתות גדולות כמו אלה הנדונות בפרק זה יישארו נכונות לכל חווייתך, מרגע היצירה שלך כתודעה, ועד הרגע שבו אתה מוכן לשחרר אפילו את האמיתות האלה ופשוט לחזור לאחד. כל עוד תהיה לך זהות, אינדיבידואליות ופרסונה, לאמיתות הללו תהיה תוקף.

מתחת לאמיתות אלה ישנן אמיתות "פחותות" רבות אחרות, שאתה עשוי להחזיק עכשיו, שיהיו הרבה יותר חולפות. כמו ילד האוחז במשהו שהיה לנכון כל כך עד שהוא ייכנס לריב בבית הספר על כך, אך למחרת הבין כבר שזה כבר לא נכון בשבילו. גם אתה מחזיק באמונות כאלה שאתה מוכן להגן עליהן בנפשך, אך בקרוב אתה הולך לשחרר את האמונות האלה לגמרי. כזה הוא טיבן של אמיתות פחותות. הן משרתות לזמן קצר ואז מתגלה טבען החולף. זו הכוונה כשאנשים אומרים שאחד מסימפטומי ההתעלות הוא "לראות דרך האשליות". זה אכן כך. כשאתה מתעורר, אז אתה משחרר את האמונות והרעיונות שאחרים סביבך עדיין נאחזים בהם. אתה מגלה שכמה רעיונות הם לא כל כך נכונים. הם האשליות של העולם הזה. אם אתה מתכוון להישאר מחובר עמוק לדרמות של העולם הזה, אז אתה באמת צריך להמשיך ולהאמין בדברים האלה. אם אתה מתחיל לראות דרכם, אתה מוצא את עצמך לא מסוגל להמשיך לשחק במשחקים המשתמעים מהחיים בעולם הזה. זה כבר קורה לך, כמו שקורה לרוב הקוראים שלך. אתה מגלה שאתה כבר לא יכול להתייחס ברצינות לדברים כמו פוליטיקה ודת. אתה מתחיל לראות את "החדשות" עם הרבה יותר ממעט סקפטיות. כסף, מעמד, כוח ... הדברים האלה נראים לך הרבה פחות מעניינים עכשיו מאשר שהיו לפני כמה שנים. רכוש, אתה מגלה עכשיו או שדברים "מתאימים למטרה" או שהם נטל. וכך זה ממשיך. מעברים מסוג זה הם בלתי נמנעים. אתה רואה את עולמך דרך העדשה שהיא עצמך. כשאתה משנה את עצמך, כך העולם נראה אחרת. "שכבות של אמת", אתה מבין. ואתם, המתעוררים, מתחילים לראות דרך השכבות החולפות יותר.

וזה חלק גדול ממטרת השיחות שיבואו בהמשך. אני אדבר איתך על כמה מהאמיתות החולפות שאתה עדיין מחזיק. חלקם נקברו עמוק למדי בנפשך ויזדקקו לדחיפה קטנה בכדי להביאם לאור ולראות מה הם. בכך אעזור לך לשחרר את האשליות שכבר אינן משרתות את מטרתך.

ז: זה נשמע כמו מסע מאוד מעניין ומרגש. אבל 8, יש משהו שמפריע לי קצת. אתה אומר לקוראים שלנו "איך זה" ו"איך זה לא". אבל זה מפריע לי. זה מרגיש כאילו אנו פוגעים בזכותם של האנשים לבחור בזכותם ליצור לעצמם.

8: זו נקודה טובה והעלת אותה בדיוק ברגע הנכון. תוכל להבחין כי שמחה-אלוהית הקפיד מאוד להמשיך ולהבהיר בפרקים שלו שדברים אלה המוצגים בניירות ההתעלות הם דברים הנכונים מנקודת מבטו וכי על הקורא לסמוך על האינטואיציה והאמת שלהם. ובכן זה טוב ואני מהדהד את זה. אבל אז החומרים ששמחה-אלוהית טיפל בהם היו בעיקר הדברים "הרכים". כמה נושאים פילוסופיים וכן הלאה. לעתים רחוקות הוא נדד לנושאים הקשים של המציאות שלך, כפי שהיא. לעומת זאת, אני הולך לדבר בהרחבה על הנושאים הקשים האלה. אני הולך לקרוא להם כפי שאני רואה אותם. עכשיו ברור שזו מנקודת המבט שלי. אבל אני הולך להסמך מדוע נקודת המבט שלי שימושית ותקפה במיוחד. אני אגיד לך מדוע נכון וראוי שאוכל לעמוד כאן ולספר לך את סיפור מציאותך. ואז זה תלוי בך ובקוראים שלך. אתה יכול להחליט לקבל את התעודות שלי או לדחות אותן. ועל סמך זה, אתה יכול לתת אמון באמת על "מה יש" מנקודת המבט שלי או לא.

ז: אבל 8, איך נדע את ההבדל?

8: שאלה טובה. אני אלמד אותך איך. אם אתה לוקח רק **דבר אחד** מכל מה שאמרתי, ואומר, **בניירות ההתעלות**, הייתי אומר שזה צריך להיות זה:

"האמת שלך היא, כל מה שנכון עמוק בליבך."

זה הדבר החשוב ביותר שאוכל לספר לך על האמת.

ז: אתה יכול להסביר את זה?

8: בטח. אתה מבין, כל ההוויות בכל מקום מסוים כמה אמיתות מעצמן. כי אם הדבר היחיד שנכון לחלוטין הוא, "האחד ישנו", אז כל מה שיוצר הפרדה, בידול, אינדיווידואליות... היא אמת חולפת. אשליה. שאני נפרד ממך זו אשליה. שאתה נפרד מהקורא שלך היא אשליה. כולנו **אחד**.

ז: אני עוקב.

8: עכשיו מבני הפרדה אלה; הדברים האלה שאנחנו מאמינים לגבי עצמנו כדי לאפשר לעצמנו לעשות דברים בנפרד ולהחזיק בפרספקטיבות שונות, אלה אשלויות במוחנו.

אין בהם שום דבר רע. זה משרת את מטרת האחד שאנו עושים זאת. אבל הם בכל זאת אשלויות והם נמצאים במוחנו.

ז: הבנתי.

8: עכשיו מה לדעתך הוא מעטה אי הידיעה?

ז: אהההההה! זו אשליה של המוח!

8: אכן כך. יש הרבה אשלויות משותפות. אנו מכנים את תוצאות האשלויות המשותפות שלנו כ"מציאות המוסכמת על כולם". פירוש הדבר שכולנו מסכימים לאשלויות המרכיבות את המציאות בה אנו חיים. ואז אנו יוצרים את המציאות הזו יחד. כששתי הוויות או יותר נותנות זו לזו רשות ליצור דברים שיהיו משותפים, אז החוויה של זה נקראת יצירה משותפת.

כעת הדבר שיש להבין לגבי המעטה הוא שהוא למעשה מודע וחי. על מנת שאתה תוכל להיות מעבר למעטה כפי שאתה עכשיו, אתה צריך ליצור שיתוף פעולה גם עם מחזיק המעטה. בדרך זו אתה יכול להפסיק להעסיק את עצמך במה שאתה יודע ובמה לא. אתה נכנסת להסכם הזה ואז באת לשחק את המשחק. מחזיק המעטה פועל לשמור על הכלל תקף - שהוא שאתה לא תוכל לגלות את האמת של האחדות של הכל.

ז: וואו.

8: אבל עכשיו... תגיד לי שוב מה זה מעטה אי הידיעה? אמרת את זה רק לפני רגע?

ז: אמרתי שזו אשליה של המוח.

8: נכון. אז המוח הוא המקום בו כל אשלויות ההפרדה הללו שוכנות. המוח הוא המקום בו אתה מחזיק את כל המבנים המורכבים המאפשרים לך לשחק במשחקים שאתה משחק. המוח הוא המקום של כל ההבנות והמורכבויות הללו. המוח מנתח ועוסק בחשיבה רדוקטיבית.

המוח **מבין**.

למרות זאת...

הלב **יודע**.

הלב שלך הוא הדרך שלך דרך כל האשלויות. הלב שלך מחובר ישירות לאחד ולאמת הגדולה מכולן, שהיא האחדות של כולם. אם אתה עוצר את כל הקשקושים במוחך. אם אתה משתיק את כל הרעש בהוויה שלך. אם תלמד פשוט **לשתוק** מספיק זמן בכדי לשמוע מה יש ללב שלך לומר, אז תשמע אותו זועק בכמיהה **לאחדות**. לאהבה האינסופית, המדהימה והמאושרת של האחד.

ליבך יודע ומעולם לא שכח את האמת הגדולה ביותר הזו.

אתה יכול להרגיש את זה?

אתה יכול ללכת ללב שלך ולדעת שזה נכון?

ז: כן. כן, אני בהחלט יכול.

8: אחרים העוסקים בתהליך ההתעלות צריכים להיות מסוגלים גם הם. תהליך ההתעלות עצמו הוא שאתה נענה לקריאת ליבך. הלב שלך קורא לך הביתה ואתה מתחיל להגיב.

האמת העמוקה שאני מנסה להעניק לך היא:

"הלב יודע"

התפקיד שלך הוא ללמוד להקשיב ללב שלך. אם אתה יכול לעשות זאת, אתה יכול לדעת את האמת שלך בכל דבר ובכל עת. כי דרך הלב שלך אתה מחובר לעצמי הפנימי שלך ודרך העצמי הפנימי שלך אתה מחובר לעצמי האלוהי שלך ודרך העצמי האלוהי שלך אתה מחובר לכולם ולכל דבר, בכל מקום, כל הזמן. אתה מחובר לאחדות של הכל. הלב שלך הוא הקו הישיר לכל האמת ולכל הידיעה. עליך פשוט ללמוד להקשיב!

ז: ואיך אני עושה את זה, 8?

8: זה דורש משמעת. עליך ללמוד להשקיט את דעתך כך שהוא יפסיק להפריע לך ואז עליך ללמוד לפתוח את פורטל הלב כך שתוכל להכניס את הנושאים שעליהם אתה מחפש בהירות אל לבך ולדעת מהי האמת שלך.

הלב שלך מדבר אליך ברגשות. אתה צריך ללמוד להרגיש עם הלב שלך. תרגיש איך זה מרגיש כשהוא מורחב, מתי הוא בתהודה ומתי הוא לא בתהודה. ואז, אם אי פעם תצטרך לבדוק מחשבה כנגד האמת שלך, אתה יכול פשוט לעצור את מה שאתה עושה, לעצום עיניים, להשקיט את מוחך ואז להיות נוכח לתחושת ליבך. ואז החזק את המחשבה שתוצא לבדוק במוחך והרגש כיצד ליבך מרגיש. אם זה מרגיש "נכון", אז זה נכון עבורך. אם זה מרגיש לא נוח, אז אתה צריך להיות זהיר עם זה. ואם זה מרגיש לא בסדר, אז אתה צריך ללכת משם.

תרגל זאת. כמו כל דבר בחיים שלך, ככל שתעשה את זה יותר, כך תשתפר בזה יותר. בקרוב ליבך ידבר אליך ברהיטות מכיוון שאתה נותן לו את הכבוד של הקשבה אמיתית. להיות ממש טוב בלהאזין ללב שלך הוא הכלי החשוב ביותר שיהיה לך אי פעם. אין כמעט דבר חשוב מזה למסע שעומד לפנינו.

(הערת זינגדד: אם הקשבה ללב שלך היא משהו שאתה מרגיש שאתה זקוק לו לעזרה, אז אני שמח מאוד לסייע! מאז שכתבתי לראשונה את **ניירות ההתעלות**, יצאתי מספר מדיטציות מודרכות וחלקן יכולות לעזור מאוד במיוחד בהדרכתך להקשיב לליבך. בקר במדור **מדיטציות מודרכות** באתר שלי כדי לעיין במדיטציות הזמינות).

ז: תודה 8. אני מאוד מעריך את זה.

8: היה לי לעונג. עונג גדול באמת. אבל עכשיו הדיון הזה נעשה ארוך מדי. בוא נסיים אותו כאן. מסע מרגש מאוד מחכה בפרקים הבאים שלנו יחד.

ז: אני מצפה לזה 8. זה היה פרק מדהים ויפה. אהבתי מאוד לקבל אותו. אדבר איתך שוב בקרוב.

8: טוב אז. אני אוהב אותך. עד הפעם הבאה...

* * * * *

9. ההפוגה המיסטית

זינגדד: 8?

8: כן?

ז: אני נאבק קצת.

8: בסדר. מה עם?

ז: ובכן, קראתי מחדש את פרק 8 ונתקלתי במקום בו דיברת על איך התגברתי על הספקות והפחדים שלי שהצלחתי לקבל את **ניירות ההתעלות**. וכשאמרת את זה, הרגשתי די טוב עם עצמי. אבל בין סיום הפרק וההכנה להתחיל את הפרק הבא, היה לי זמן לחשוב. ואני מרגיש קצת כמו הונאה. כי **עדיין** יש לי המון ספקות. וככל שאני חושב על זה יותר, יש לי יותר ספקות. ובהתחשב באיך שטעייתי בדברים בעבר, אני חושש שאבלגן את הדברים שוב. ואז אני חושב על הדברים שאתה וש-א אמרתם לי ו... למה אני לא יכול פשוט להאמין... אתה יודע... למה אני לא יכול פשוט להיות עם אמונה?

ואז אני מרגיש הונאה גדולה עוד יותר מכיוון שהנה אני כותב את הספר הזה, הנה אני מקבל את החומר הזה, ואפילו לי אין אמון מוחלט בו! ואם אפילו לי יש ספקות, כיצד אוכל לצפות מהקוראים שלי להאמין לחומר הזה? ואז אני חושב שאני בטח משוגע כי אני **יודע** שלא הייתי יכול להמציא עם כל הדברים בפרקים הקודמים לבדי. אני **יודע** שזה לא ביכולתי לעשות זאת. ולכן המילים האלה **חייבות** להיות ממך ומש-א, אבל אז, למה אני עדיין בספק? אני הולך סחור סחור.

אז זה העניין. זה לא יותר מידי אבל זה מפריע לי ומרגיש כבד בלב. אז לפני שנמשיך בפרק הבא אני ממש רוצה לקבל פתרון בנושא הזה.

אתה יכול לעזור?

8: כן.

ראשית, בוא נסדר כמה דברים. קודם כל, בפרק האחרון אמרתי כי שחררת את **רוב** הספקות והפחדים שלך, וכי כתוצאה מכך אתה מסוגל כעת לבצע את **ניירות ההתעלות**. וזה נכון. לא היית יכול לקבל את המילים האלה אפילו חודש לפני שהתחלת בפועל. התחלת כשהיית מוכן. ואמרתי גם שכתוצאה מכתובת **ניירות ההתעלות** תשחרר את שאר הפחדים והספקות שלך כדי שתוכל להתעורר לטבע היוצר האמיתי שלך.

אתה לא זוכר שאמרתי את זה?

ז: כן. זה נשמע לנכון.

8: אז עכשיו. אם אמרתי שאנחנו הולכים לשחרר את שאר הפחדים והספקות שלך, אז זה בטח אומר שידעתי שיש עדיין כאלה לשחרר ושאני מתכוון לעזור לך בהם. והנה אנחנו היום ואתה מגלה שאתה צריך לדבר על הנושא הזה ממש. ובכן, זה מושלם. זה מגיע בזמן המושלם. ולא, אתה לא צריך לפתור את זה איתי לפני שתוכל לחזור לכתוב את הספר. לפתור את זה איתי עכשיו זה לכתוב את הספר והוא חשוב לא פחות מכל נושא אחר שאנו עשויים לעסוק בו. עצם השיחה הזו היא, למעשה, פרק 9.

ז: באמת?

8: שמחה-אלוהית אמר את זה :

”אם אינך מסוגל לראות את השלמות אז אתה עומד קרוב מדי לתמונה.”

זוכר איך זה היה נכון לך בפרק על אנשי החושך?

ז: אני זוכר.

8: ובכן זה יהיה נכון עבורך גם בפרק זה. פרק זה עוסק בספק. בערך. הוא מתחיל בספק ונגמר בכך שאתה מבין שאתה מיסטיקן.

ז: מה?

8: מיסטיקן.

ז: מצטער, שמעתי מה אמרת. הבעתי את הבלבול שלי. אני אפילו לא בטוח לגמרי לגבי מה זה מיסטיקן, שלא לדבר על איך אני הופך להיות אחד כזה בזה שאני מדבר איתך על רגשות הספק שלי.

8: אוקיי. ובכן, יש לך גישה לאינטרנט במחשב הנייד הזה. קח חמש דקות לקבלת הגדרה מהירה מהי מיסטיקה ואז דווח כאן.

(אני עושה את זה. אני ממש לוקח חמש דקות ומקבל את הרעיון הקצר ביותר.)

ז: ממה שהצלחתי ללקט מהאינטרנט, נראה כי מיסטיקן הוא מי שמחפש איחוד ישיר ואישי עם האלוהות. מישוהו המחפש (או מוצא) קשר עם אלוהים ללא התערבות של דוקטרינות דתיות. יש גם משהו בכך שמיסטיקן הוא חניך של "בתי הספר למסתורין". עכשיו אני נזכר במעומעם ששמעתי את המונח הזה בעבר, אך מעבר לכך, אין לי מושג מה הם בתי הספר האלה או מה הם מלמדים.

כך שנראה שהמיסטיקה כולה היא תעלומה גדולה.

וזה מתאים מכיוון שהכל קצת תעלומה בעיניי!

8: זה בסדר. השגת מספיק הבנה למטרות דיון זה.

בשלב הבא אנו זקוקים להגדרה קצרה של המילה "מסתורין", אם תואיל בטובך.

ז: אוקיי. אני אלך לחפש את זה.

(מה שאני עושה)

מה שאני מוצא הוא שהמילה "מסתורין" משמעותה באופן רחב :

סוד. משהו שאינו ידוע או שאינו מוסבר. משהו הגורם לסקרנות. משהו שאפשר לדעת רק על ידי התגלות אלוהית.

ובאופן מעניין, המילה נובעת במקור מהמילה היוונית, *mustēs*, שפירושה "חניך".

8: זה מעניין, לא כך?

בסדר. בוא נעזוב את כל זה שם לעת עתה. כעת, אני רוצה לעבור ישירות לקושי שלך. אתה אומר שאתה נאבק בספק. אתה יכול להגיד לי מאיפה אתה חושב שמגיע הספק?

ז: אני חושב שזה מפחד.

8: זה פשוט פשטני מדי לטעמי. מה לגבי זה:

"הספק נובע מההתקשרות לוודאות."

או שאוכל לומר זאת בשלילה ולהגיד:

"מקור הספק הוא מההתנגדות לחוסר הוודאות."

ז: אוקיי. תן לי לעבוד עם זה לרגע. יש הרבה מאוד דברים שאני לא בטוח לגביהם. אני, למשל, לא בטוח לחלוטין לגבי מה שהשכן שלי אכל לארוחת הבוקר. אבל זה בסדר כי זה לא משפיע עלי. אין לי שום היקשרות לזה. לשם השוואה, אני גם לא בטוח שאחווה אי פעם את אירוע הסינגולריות השני ש-א אמר שמגיע. אבל אני ממש ממש ממש רוצה שזה יקרה! זה המדד שלי למציאת הדרך הביתה. זה האישור שאני עושה דברים נכון. וזו גם החוויה הנפלאה והמדהימה ביותר. כך...

8: אז אתה מתנגד לחוסר הוודאות שלך. מצד אחד יש התרגשות כי, "אוי וואו, כמה מדהים אם זה קורה", ומצד שני קיים פחד כי "אוי לא, מה אם זה לא יקרה?"

ז: בדיוק כך. זה בדיוק מה שזה. וזה אותו הדבר עם כל המידע שאני מקבל ממך ומש-א. באמת שאין שום דרך בשבילי שאדע תמיד אם זה נכון ב 100%. כלומר אני לא יודע אם השיחות האלה אינן רק פרי דמיוני. חלילה, אני אפילו לא יודע בוודאות שאתה לא רק פרי דמיוני.

8: אבל, אין זו העובדה שיש כאן "אני" לומר "אני קיים!" הוכחה מספקת לכך שאני קיים?

ז: לא ... כי ה"אתה" שנמצא כאן, הוא רק "כאן" בתוך מוחי.

8: אבל בפרק הקודם אתה ... אה ... לא משנה. למעשה פשוט צחקתי איתך קצת אבל ברור שאתה לא במצב הרוח.

ז: אה, נכון. אוקיי, אני מבין את הבדיחה (מחייך קצת).

אולי אוכל לתת לך דוגמה קונקרטיה יותר אז. כיצד אוכל לדעת ש"חויית ההר" שלי, מדהימה ככל שהייתה, לא הייתה רק דבר חד פעמי? איך אדע שיהיה אירוע שני אחר? ואיך הקוראים שלי ידעו (אם לא היה להם כזה) שהם יחוו אי פעם את חוויות אירוע הסינגולריות שלהם? איך נדע **משהו**? איך נפסיק לפקפק?

8: אז אתה מפקפק ... ואז אתה שופט את עצמך על זה שאתה מפקפק?

ז: כן. כי אמורה להיות לי אמונה.

8: האומנם? כשאתה נתקל בזה שאתה לא בטוח, האם אתה אמור "פשוט להאמין"? האם אתה בטוח שזה רעיון טוב?

אם מישהו ייגש אליך מחר ברחוב ויציע למכור לך, תמורת מאה דולר בלבד, קרם קסום שיהפוך את כל מה שהוא מוחל אליו לזהב מלא, האם היית מאמין לו ופשוט מוסר את המזומנים?

ז: (צוחק) לא, כמובן, הייתי מתעקש לראות את זה בפעולה.

8: אוקיי, אבל היה ממש כנה עכשיו; אם היית רואה את זה בפעולה, האם היית נותן לו את הכסף?

ז: האמת, לא. אני לא מאמין שיש דבר כזה קרם קסום שיכול להפוך דברים לזהב. זה לא אפשרי. כיצד תוכל להפוך אטומים שאינם מזהב לאטומים מזהב? מספר תגובות גרעיניות או משהו כזה? כיצד היית מוסיף או מסיר את המספר המדויק של חלקיקי האטום מכל אטום כדי שיהפוך לאטום זהב? זה שטויות. אם ראיתי הדגמה משכנעת לחלוטין שבה בדיוק זה נעשה, הייתי מניח שאני מתבונן באדם מוכשר מאוד המשתמש באשליות בכדי להונות מאנשים תמימים את כספם או שאולי אני חלק מתעלול משוכלל.

אם אני חושב על זה, המקרה היחיד שבו הייתי מוסר את הכסף היא אם הוא היה מאפשר לי להשתמש בחומר הקסום הזה שלו בכדי ליצור זהב בשווי אלף דולר מפסולת חסרת ערך, למכור אותו, לתת לו את כסף ואז ללכת עם קרם הקסמים שלו.

8: זה חכם. וזה סוג החוכמה ששירת אותך די טוב בחיך. זה איפשר לך לקבל החלטות טובות כך שדווקא לעיתים רחוקות ניצלו או עשו אותך לטיפש. כך שזה טוב ושימושי. והחוכמה הזו נוצרה כתוצאה מכך שעובדת נכון את חוסר הוודאות שלך. אתה מתחיל במידע שהוצג. ואז אתה שוקל את הדברים שאתה לא יודע או מבין מול מה שאתה יודע. אם אתה יכול לפתור את חוסר הוודאות שלך עם מה שאתה כבר יודע, אז בסדר. אם אינך מצליח לפתור את חוסר הוודאות שלך, אבל זה לא ממש משנה (כגון הדוגמה שלך לגבי תפריט ארוחת הבוקר של השכן שלך הבוקר), אתה מתנער ממנה. אבל אם זה באמת חשוב - והדוגמה שלנו לקרם שעלול להפוך אותך לעשיר בוודאי משנה - אז אתה מוצא את עצמך בספק. ובדוגמה שלנו, השתמשת בספק שלך בכדי להניע תהליך של הבנת דברים שכאלה שתוכל להגיע להחלטה שלא לקנות את הקרם הקסום.

מה שלא עשית, הוא פשוט להאמין. פשוט תאמין. פשוט תמסור את הכסף.

אז השאלה שלי אליך היא זו: מדוע אם כן אתה מצפה מעצמך להתנהג אחרת כשמדובר ברעיונות ומושגים המשותפים איתך מ-א וממני?

ז: זה מעניין. אני לא בטוח למה.

8: אז אני אגיד לך למה. בראש שלך אתה מפריד בין דברים "אמיתיים" לבין דברים "רוחניים". ודברים "אמיתיים" זקוקים להוכחה אמיתית ואילו עם דברים "רוחניים" אתה מרגיש שאתה פשוט צריך לסמוך ולהאמין. והסיבה לכך היא שאתה סובל מאחת מתופעות הדת. רוב הדתות בעולמך עובדות קשה למדי להפיץ את התפיסה שספק הוא "רע". ובכן הוא לא. הוא פשוט רע לעסקים. לעסקים שלהם. אם אתה משתייך לדת ואז מוצא את עצמך מתחיל לפקפק, אז מה שקורה הוא שאתה מגלה שהתשובות שהדת מספקת אינן מספקות אותך. הדברים שהם מציגים בפניך שאינך יודע או שאינך מבין אינם ניתנים לפתרון, במוחך, עם הדברים שאתה יודע. ומכיוון שהאמת על אלוהים ונשמתך הנצחית היא דבר חשוב למדי, אתה מגלה שאתה לא יכול להתנער מזה. אתה חייב לדעת. אז אתה מפקפק. הבעיה של הדתות מתעוררת אם אתה בוחר להמשיך בספקות שלך. אז יתכן מאוד שתמצא תשובות שכן מספקות אותך במקומות אחרים. ואם תמצא תשובות טובות יותר מחוץ לדת הזו, ייתכן מאוד שתעזוב את הדת הזו. ואז אתה מפסיק לעשות מה שהם אומרים לך. מפסיק להיות נשלט על ידי המניעים הגדולים יותר של מנהיגי הדת. וכמובן, מפסיק לתת להם כסף. אז זה לא מוזר שמנהיגים דתיים לא אוהבים יותר מדי שאנשים מפקפקים והולכים אחר ספקותיהם בכדי לחפש תשובות חדשות ושונוות מאלה שהם מספקים. אז הם מפתחים אסטרטגיה ערמומית למדי: אמור לאנשים שהספק רע. אמור להם שזו עדות למוח מרושע או לשטן בפעולה. גרום להם להרגיש עלובים בשל הספקות. ואז, כאשר לאנשים יש אי וודאות ושאלות, הם ירגישו כל כך רע כלפי עצמם שהם לא ילכו לחפש תשובות לשאלות שלהם.

הם פשוט יקחו את קיום הספק שלהם כהוכחה לחטא הטבוע בהם. ואז הם יעבדו קשה במיוחד בכדי להיות "טובים". בעיקר הם יהפכו לקנאים על אמונתם כאמצעי להתמודד עם הספק שלהם. חכם הא?

ז: אולי. אבל זה לא ממש נחמד, נכון?

8: אם אתה סבור שדתות מפיצות עצמן בעולמך על ידי היותם "נחמדות", אז אתה מאוד לא עירני. אני לא אומר שהתורות המקוריות שעליהן מושתות הדתות אינן מכילות שום טוב, כי ברור שהן כן. ואני לא אומר שלא נעשה גם טוב בשם דתות שונות, כי ברור שכן. אבל אם אתה מתעלם מהעובדה שהמטרה העיקרית של הדת היא להיות כלי כוח ושליטה בהמונים, אז הראש שלך בחול.

אך פרק זה אינו עוסק למעשה בדת. ואני בעצם לא נגד דת כשלעצמה כי יש לה תפקיד ואף אחד לא ממש קורבן כאן. כרגע כל מה שאני רוצה לציין הוא שלדת יש השפעה נרחבת על עיצוב הנפש הפלנטרית שלך. ובהתחשב בכך שזה מנוגד מאוד לאינטרסים של הדת שאתה מטיל ספק במושגים רוחניים, אין זה מפתיע שיש לך תגובה שלילית שתוכנתה מראש לספק.

"אל תפקפק, פשוט תאמין!" הם אומרים לך. אבל בכל תחום אחר של החיים, אם אתה רק מאמין למה שאומרים לך, בסופו של דבר אתה מרומה מהרכוש שלך. וכך נולדת נזירות קטנה:

"אני חייב פשוט להאמין ביחס לעניינים רוחניים, אבל אני חייב לשמור על השכל שלי ולסמוך על החוויה שלי בכל מקום אחר", אתה אומר לעצמך.

אבל זה טיפשי בעליל! ודאי שלא צריך להיות משהו אמיתי יותר מהרוחניות שלך! הטבע האמיתי ביותר שלך - עצמי הרוח שלך - צריך להיות הדבר האמיתי מכולם! אז מדוע שלא תמיד תסמוך פשוט על האמת שלך ועל החוויה שלך?

אז עכשיו עלינו לבטל חלק מהתכנות הזה. עלינו ליישב את הרוחניות והחיים האמיתיים. עלינו להפריד בין אנשי דת אלה לבין תורתם לביןך ולבין נשמתך, ביןך לבין האחד; המקור האלוהי שאתה באמת, חלק בלתי נפרד ממנו. כי באמת, איזו טיפשויות זו שתצטרך ללכת לאדם אחר עם טקסטים עתיקים על מנת שתדע את אשר נמצא בלבך; מה שנמצא קרוב כמו הנשימה שלך?

ז: זה באמת נראה כמו רעיון מוזר.

8: זה מתאים למי שמבקש להיכנס עמוק יותר לדואליות לעשות זאת, שכן הם יוצרים לעצמם מצב קורבן. הם חודרים עמוק יותר לדואליות באומרים, "אני לא מחזיק את האמת שלי, מישהו אחר חייב להחזיק אותה בשבילי."

וכך הם תמיד מחפשים מומחים שיגידו להם מה נכון: אנשי דת, פוליטיקאים, עורכי דין, רופאים, מדענים וכו'. רשויות אלה חייבות לומר להם מה נמצא במציאות שלהם. אך למי שמבקש לקום מהצפיפות הזו, זה לא כך. המתעוררים עשויים בהחלט לקחת בחשבון את נקודת המבט של החוויה האחרת; אתה יכול לשתף איתם וללמוד מהם. אבל הקשר שלך עם אלוהים, אלוהות ואחדות יכולים להתרחש רק באופן ישיר ואישי.

עבור המתעלים מתבקש לחדול מהניסיון להפריד בין "רוחניות" לבין "החיים". עבור החוויה המתעוררת, כל החיים הופכים "רוחניים". לדוגמה, אצלנו כאן בצפיפות העליונה של התודעה, אין מושג כמו "רוחניות" או "דת" מכיוון שהכל "רוחני".

ודת - בהיותה מכלול של דוקטרינות ואמונות שעלינו לדבוק בהן - היא חסרת טעם לחלוטין עבורנו. אתה מבין, הכל נעשה ביחס עם האחד. הכל בשירות לאלוהים. אנחנו לא צריכים לחשוב על זה, או לנסות להיות אדוקים, או להקדיש לכך זמן. אנחנו יכולים, בפשטות, לא לעשות שום דבר אחר.

אז תן לי להשלים את הנקודה שלי כאן ולהגיד את זה: שחרר את השיפוט שלך לגבי עצמך על ספק. שיפוט זה מיותר, משיג את התוצאה ההפוכה וגורם לך כאב. אתה מפקפק, פשוט, כי אינך יודע. תן לי להשתמש באירוע הסינגולריות הבא שלך כדוגמה להמחשת הנקודה. כששמחה-אלוהית הסביר לך את זה והבנת שזה מגיע ומה זה אומר, זה היה די טבעי להרגיש נרגש ומאושר מהאפשרות. זה גם די טבעי לחשוב על זה ולהתחיל לתהות. לגלות שאתה "לא יודע על זה". זו חוסר וודאות.

עכשיו, אם היית מתחיל לקוות בלהט שזה נכון, אולי אפילו להאמין שאתה צריך שזה יהיה נכון כדי שיהיה בסדר, אז אתה מתחיל להתמקד בחוסר הוודאות. אתה מתחיל להיקשר לזה. זה הופך להיות ספק מכרסם. ואם זה לא מספיק גרוע, עכשיו אתה מחליט שגם הספק הזה הוא רע.

בכך אתה יוצר נזירות. אתה מפקפק, אבל אתה חושב שספק הוא רע, אז אתה מנסה להפסיק להטיל ספק, אבל אתה לא יכול ליצור וודאות, אז אתה מפקפק עוד יותר. וכך אתה מוצא את עצמך מסתובב במה שאני מכנה "ספק מתיש".

זכור, אחת האמיתות הנגזרות בפרק האחרון הייתה, "מה שאתה מקרין החוצה זה מה שאתה מקבל בחזרה"!

ז: כן. אני זוכר.

8: וכתוצאה מכך, ההצהרה האמיתית באותה מידה, "מה שאתה מתנגד אליו, נמשך".

ז: נכון.

8: אז אם אתה מרגיש ספק, או שאתה יכול לעשות משהו בנידון, או שאתה יכול להתמקד בספק עצמו. אם אתה מתמקד בספק עצמו ומתמודד איתו, אז הוא "נמשך". אתה מקבל יותר מזה. והחזקת שיפוט לגבי הספק שלך שאומר לך שהספק עצמו שגוי, די מובטח שתגרום לך להתמקד בספק. סביר להניח שתקבל התקפה של "ספק מתיש".

סחור סחור סחור. אתה ממשיך לפקפק ואתה ממשיך להרגיש רע עם זה. כל זאת משום שאי שם בתוכך שוכנת מחשבה מקורית שעליך לא לפקפק.

מעוות. מוזר. ולא מאוד שימושי.

ז: וואו, הא? אני רואה את זה. בסדר. אז הייתי רוצה לשחרר את השיפוט הזה. אולי זה בסדר מבחינתי לחוש ספק אם אי פעם אחווה אירוע סינגולריות נוסף ...

8: בוא נעזוב לרגע את פרטי הספקות שלך. בוא נסתכל דווקא על מה שקורה מאחורי הקלעים.

אתה יודע את העתיד?

ז: טוב ... לא

8: האם יש לך ודאות כלשהי לגבי מה יקרה בעתיד?

ז: לא.

8: האם אתה מרגיש שיש לך שליטה על העתיד?

ז: לא.

8: האם יש לך ידע ישיר ואישי משלך על החומר ש-א ואני שיתפנו איתך בשיחות אלה?

ז: לא. אם היה לי, לא הייתי צריך שתספר לי על זה.

8: אז, אין שום דרך בשבילך להיות בטוח לגבי הדברים האלה בשלב זה?

ז: לא.

8: ובכן, הנה זה אז. אי וודאות היא מה שיש לך ואי וודאות סבירה לחלוטין בנסיבות אלה. הבעיה מגיעה עם ההיקשרות שלך. אתה רוצה ודאות לגבי מידע זה. אבל מה שעדיין לא הבנת הוא שזה לא יכול להיות בפועל. הדברים עליהם ש-א ואני מספרים לך, ואולי במיוחד הדברים שאדמו יספר לך עליהם, אינם אמורים להילקח כמאמרי אמונה שעליך פשוט להאמין! אלה הדברים שאנו, כתוצאה מחווייתנו, נוכחנו לדעת שהם נכונים. וכיוון שדברים אלה אינם מחווייתך, אנו משתפים אותך בידע שתגיב בהפתעה, בתדהמה ובפליאה. אלו המתנות שלנו בפניך שתוכל לבדוק, ולנסות ולראות אם הן גם טובות ונכונות עבורך. עם התפתחות המסע שלך, אתה יכול להשתמש במתנות האלה, ככלי לצמיחה שלך.

מה שאני אומר זה שבלב העניין, כל מה שאנחנו עושים זה להציע לך את נקודות המבט שלנו. עליך להחליט אם תשתמש במתנות אלה בכדי להיוודע לדרכים בהם תיצור את עצמך ואת המציאות שלך. אנחנו לא יכולים ליצור עבורך. ואנחנו לא יכולים לקחת ממך את זכותך ליצור משהו אחר ממה שיצרנו לעצמנו. זה יהיה אבסורדי. שמחה-אלוהית, 8, ואדמו אינם יוצרי עולמך ובוודאי שאינם אחראים למה שאתה וכל האחרים על כדור הארץ ייצרו או לא ייצרו.

לכן, עד שתיצור חוויה ובכך **תהפוך אותה לאמיתית** לעצמך, כל מה שעשינו כאן הוא להאיר את האור על אפשרויות שונות מסוימות עבורך. וכך, עד שלא יצרת משהו נכון לעצמך, אי הוודאות שלך נכונה וטובה ובריא.

מה שלא בריא הוא ההיקשרות לתוצאות הלא ודאיות, וגרוע מכך - לעמוד בשיפוט של עצמך על היותך לא בטוח. זה לא **טעות** אם תבחר לעשות זאת. זה פשוט לא לוקח אותך קדימה למקום שאתה רוצה להיות בו. וזה מכאיב לך. זה, כמו שאמרתי, לא בריא.

ז: אני מבין, 8. אז הייתי רוצה להפסיק לעשות את זה אז. ברצוני להפסיק להתקע בלהיקשר לדברים שאני לא בטוח לגביהם. ואם אני **אכן** מרגיש ספק, להפסיק לשפוט את עצמי על כך.

8: מצוין. וזה מה שאני הולך לעזור לך בפרק זה. אני אעזור לך להשיג הבנה טובה יותר של חוסר הוודאות. אני אלמד אותך על עוצמתו וגדולתו. התוצאה של זה היא לא **שלא** תהיה לך יותר אי וודאות או שלעולם לא תפקפק יותר. התוצאה היא שתאמץ את חוסר הוודאות שלך ותלמד להשתמש בה בדרכים חדשות ונפלאות. אתה תבוא לראות זאת כמתנה מדהימה.

ז: באמת, 8? זה נשמע די קשה להאמין.

8: האומנם? אז אני מקבל את האתגר! (הוא צוחק)

ראשית, בוא ניצור מצב היפותטי:

דמיין שאתה יושב ליד מדורה בלילה חשוך ונטול ירח. אתה יכול לראות רק עד למרחק שאור האש חודר את העלטה ואין לך מקור אור אחר.

מה אתה עושה? האם אתה מתגודד יותר ויותר אל האש ורועד מפחד מכל צל שמופיע? או שאתה מגיב לנוף האפל והלא ידוע בסקרנות?

אם אתה מרגיש פחד, אז אתה נשאר במקום. אתה בטח אפילו לא **תביט** בחושך כי זה יגרום לך להרגיש לא בנוח.

אם במקום לפחד אתה מרגיש סקרנות שובבה, מבלי לחשוב פעמיים אתה קם ויוצא החוצה לחושך. אתה מאפשר לעיניים שלך להסתגל לחושך ומתחיל לחקור ולפתוח את עצמך לתגליות חדשות. ובכך אתה מרחיב את הידע שלך לגבי הסביבה שלך. וככל שאתה לומד דברים חדשים, כך אתה בעצם מרחיב את עצמך!

עכשיו זה כמובן רק מצב היפותטי. אני לא אומר שצריך להיות שוטים וללכת בחשכה. אני פשוט ממחיש נקודה על הדרך בה אתה מגיב לבלתי ידוע. אם אתה מגיב אליו בשמחה, אתה חווה התרחבות של העצמי. אם אתה מגיב אליו בפחד, אתה חווה התכווצות של העצמי.

עכשיו הדבר שאתה חייב להבין הוא שיש, ותמיד תהיה, כמות גדולה של "לא ידוע" בחוויית החיים שלך. תמיד יהיה לנצח הרבה מאוד דברים להיות לא בטוחים לגביהם.

ז: באמת, 8? **תמיד**? אפילו למישהו כמוך?

8: (צוחק) אלוהים אדירים, כן! תן לי להסביר: האחד הוא אינסופי, נכון?

ז: נכון.

8: ובתוך האחד יש ריבוי אינסופי של רבים, נכון?

ז: כן ...

8: ומכיוון ששינוי הוא הקבוע היחיד, כל הרבים ההם משתנים, מתרחבים וגדלים לנצח וללא סוף. נכון?

ז: נכון.

8: האם אתה מבין מה זה אומר? זה אומר שהאחד הוא אינסופי ובכל זאת הוא מתרחב בקצב מהיר לאין שיעור! זה פשוט מטריף את הדעת אפילו לנסות להבין את זה. וזה כמובן אומר שיש כמות עצומה בלתי אפשרית של דברים "שם בחוץ" מעבר לפריפריה של השדה התפיסתי של כל הוויה. ומה ש"שם בחוץ" פשוט נהיה יותר ויותר! ולא משנה כמה מהר אתה גדל, לומד, חווה ומבין, ה"לא נודע" תמיד יצמח מהר יותר ממך. מכיוון שככל שאתה "מתרחב" מהר יותר, כך אתה מרחיב את האחד ועוזר מהר יותר לכל שאר ההיבטים של האחד לצמוח. זה ממש יפה להפליא. המסתורין פשוט מעמיק ומתרחב.

אז כן, בוודאי, **תמיד** יש יותר ויותר לא ידוע, שלא נודע ולא נחקר. תמיד יש חדשנות. תמיד יש מסתורין. ומסתורין, כשמסתכלים עליו מנקודת מבט אישית, הוא חוסר וודאות. השאלה היא בפשטות איך תבחר להגיב אליו. האם תתכוון ממנו בפחד או שתחקור אותו בשמחה? זה תלוי בך. וכמו תמיד, תקבל בדיוק את מה שאתה יוצר ותחוה את תוצאות היצירה שלך.

האם אתה עוקב?

ז: כן. תודה על הסבר הסבלני. זה הגיוני.

8: אז בוא נראה איך זה עבד בחיידך. תן לי לשאול אותך את זה: אותו ילד שהתיישב תחילה עם חלוק נחל בידו ושאל אותי אם אני "שם בחוץ".

(הערת זינגדד: ראה פרק 1: מבוא לזינגדד)

אותו ילד ששאל אותי אם אני אוהב אותו. אותו ילד שישב שם לילה אחר לילה ושאל את שאלותיו ומצא במאמץ דרך מתוך חוסר ההבנה שלו עם תשובות כן / לא ...

האם הוא יצא לחושך או שהוא ישב קרוב למדורה?

ז: הוא יצא החוצה.

8: ואיך זה הסתדר לו?

ז: די טוב, זה נראה.

8: אתה חושב?

אני חושב שזה היה אחד הרגעים הטובים ביותר שלך!

אם אתה חושב על זה, **ניירות ההתעלות** וכל שאר התהליכים והחיפושים שביצעת, כולם זרמו מאותו הרגע. בהחלט, לאורך הדרך פיתחת ושכללת את יכולת ההקשבה שלך. אבל **באותו רגע ראשון** עם חלוק הנחל בידך קמת מהמקום הנוח והבטוח שלך ליד האש. עמדת מול החושך הלא נודע ויצאת באומץ בפעם הראשונה. בלי שום תקדים, ללא סיבה להאמין שזה יעבוד, בלי שאף אחד יראה לך את הדרך, בחרת בשמחה על פני פחד אל מול אי הוודאות.

זה היה רגע מחיידך שלעולם לא אשכח.

לא הייתה לי שום כוונה, במהלך החיים שלך, לנהל שיחות כאלה איתך. זה לא היה חלק מתוכנית כלשהי שהייתי מודע אליה שאגלה את עצמי בפניך ושאנחנו נשוחח כמו שאנחנו עושים עכשיו. אבל איך יכולתי לעמוד בפני אומץ שכזה, נכונות כזו לפתוח את עצמך, להרחיב את עצמך ולחקור את הלא נודע? לא יכולתי! הפכת את ליבי לקרן. הייתי כל כך גאה להיות חלק ממה שניסית לעשות. וכך לא יכולתי שלא להשתתף.

ועכשיו, בהמשך השיחות האלה, אתה ממשיך להרחיב את החיפוש שלך. אתה ממשיך להרחיב את עצמך לחושך. למעשה אתה הופך את אזורי החושך שאתה פוגש לאזורי אור מעצם חקירתם. אתה מביא אליהם את האור שלך.

וזה מה שעשית באי וודאות.

אתה לא רואה? **ניירות ההתעלות** הם לגמרי תוצר של חוסר הוודאות שלך. ואתה עדיין לא יודע את זה, אבל **ניירות ההתעלות** הם רק ההתחלה. זה באמת רק תיעוד הגיחה הראשונה שלך לחשכת חוסר הוודאות. לפניך נצח של גילוי ויצירה. אינך יכול כעת אפילו לדמיין את היופי והשמחה שיזרמו מהיצירות העתידיות שלך כשאתה מביא את האור שלך לחשכה. ככל שאתה מתרחב לאי וודאות.

עכשיו, אני שואל אותך, האם אתה רוצה שניקח את חוסר הוודאות שלך? האם ברצונך להפסיק לחוות זאת?

ז: אלוהים ישמור, 8, זו נקודת מבט מפתיעה מאוד על כל זה. וואו. לא, אני מניח שאני לא רוצה להפסיק את אי הוודאות.

אבל איך אני לא נקשר; איך אני לא נכנס לספק מתיש?

8: בוא נסתכל על זה. התחלת את השיחה שלך בכך שסיפרת לי על הספק שלך. הודתה בפני שמצאת שאתה יכול אפילו לפקפק בקיומי העצמאי. ועדיין, למרות זאת, עדיין אתה בא אלי לשיחה על כך. ובכל זאת אתה ממשיך לשאול שאלות ולבדוק תשובות אפשריות. ובכל זאת אתה פותח את עצמך לאפשרות של צמיחה. ובכל זאת אתה יוצא לחושך בקשתות גדולות יותר ויותר ומחפש אחר הלא נודע. ולכך התכוונתי כשאמרתי לך בעבר שעשית מספיק עבודה עם פחד וספק בכדי לאפשר לניירות ההתעלות לעבור. מה שהתכוונתי היה שהגעת רחוק מספיק בכדי לא לתת לזה להחליש אותך. לא לעצור אותך. כי זה מה שקורה כשאתה מרגיש חוסר וודאות ואתה מגיב אליו בפחד ואז שופט את עצמך על כך שאתה מרגיש את הפחד. זה מה שאמרתי לך כשדיברתי על "ספק מתיש".

זה די בסדר להרגיש פחד מסוים מהלא נודע, אך כאשר כתוצאה מהפחד או משיפוטייך לגבי זה אתה בוחר לא לחפש את הלא נודע אז אתה נכנס לאזור קושי. כך שאתה הופך את זה לבלתי אפשרי לעצמך להתחיל למצוא תשובות לספק שלך. אתה סוגר את כוח היצירה שלך. וכך אתה נשאר במצב של ספק ואינך יכול לצאת מזה. אתה מגלה שאתה מוחלש מכך.

אז כבר עברת את המשוכה הראשונה. למרות שאתה עדיין מרגיש את כאב הספק, אינך מאפשר לו לעצור את צמיחתך והתקדמותך. וזאת כתוצאה מהבחירה שלך להמשיך להתקדם, ללא קשר לספק.

עכשיו אתה רוצה לזנק אל המכשול הבא. אתה רוצה להפסיק לגרום לעצמך כאב בגלל חוסר הוודאות שלך.

בוא ניקח צעד אחורה ונראה את הדרך הבריאה להתמודד עם חוסר הוודאות:

הדבר הראשון לעשות הוא לעשות את הבחירה לאפשר לעצמך להסתכל על הלא נודע. אם אתה מרגיש פחד או ספק או שאלה, אל תרתע מזה, אל תפחד מכך; לך והסתכל על זה. קבל החלטה שתבקש להחליף אי וודאות זו בתובנה, הבנה, תשובות וחוכמה. ברגע שתעשה זאת, תגלה שה"תקיעות" של הספק שלך מוחלפות בחופש בעל אפשרויות. כשיש לך אפשרויות, תוכל לבחור. כאשר אתה יכול לבחור, אז אתה יכול ליצור. וכשאתה מתחיל ליצור, אז אתה מתחבר שוב לעצמי האלוהי שלך. וכמובן, זה מיד הרבה יותר בריא. גם אם עדיין יש לך אותו חוסר וודאות ואותן שאלות, רק העובדה של להביט על האפשרויות שלך מאפשרות לאנרגיה לזרום שוב. ותן לי לספר לך משהו אמיתי - **תמיד יש אפשרויות**. אם אינך יכול לראות אף אחת, אתה פשוט בוחר שלא להסתכל.

אם אין לך את התשובות שאתה צריך, עליך לחפש בתוך האמת הפנימית שלך, בלב שלך, בקשר האישי שלך עם האלוהות. לרוב זה יכול לא מעט עבודה. יהיה עליך ללמוד להקשיב לקול הפנימי שלך. תצטרך ללמוד לסמוך על עצמך. לאהוב את עצמך. אבל תגלה, ככל שתתקדם, שתתחיל לאבד את הפחד שלך מהלא נודע. תוכל לצאת לאזורים אלה של שאלות לא ידועות באומץ רב יותר ויותר. תתחיל ליהנות מתהליך חיפוש לבך, בנפשך וביקום כולו אחר המשמעות העמוקה ביותר. לאט לאט הפחד שלך יהפוך לאהבה. וכשתתקרב לאי הוודאות שלך באהבה אמיתית ופתוחה, אז תגלה דבר קסום מאוד - סקרנות שובבה.

וזה כאשר אתה מזנק את המשוכה הבאה שלך. זה כאשר אתה מתחיל לשחק עם אי הוודאות מבלי לגרום לעצמך כאב.

סקרנות שובבה מאפשרת לך לגלם את העצמי היצירתי ביותר שלך בחיפוש אחר תשובות מבלי לקשור את האגו שלך לתוצאה. אתה משחק. אתה נהנה. אתה יוצר. התשובות המדהימות והמופלאות ביותר יגיעו אליך אם אתה מסוגל להימצא במצב של סקרנות שובבה. אם אתה לא חושש לטעות. מכיוון ש"לא נכון" פירושו תשובה שלא עבדה. וזו אפוא הזדמנות נוספת **לשחק** **שוב!**

אתה מבין?

והכל מתחיל בחוסר ודאות ואיך שאתה בוחר להרגיש בקשר לזה.

ז: זה מדהים 8. אני מאוד אוהב את זה. כי זה מה שקרה כשטעיתי בעבר בדברים. פשוט מצאתי תשובה שלא עובדת. זה לא היה עקבי מבחינה פנימית ולכן לא יכול היה לקרות. זה היה קשה אבל התחלתי לשחק שוב ועכשיו יש לי תשובה משופרת בהרבה. וזה, כמו שאתה אומר - הכל מתחיל ברצון לחקור את אי הוודאות שלי.

8: ויש עוד. בוא נסתכל על ההפך מאי וודאות. בוא נסתכל על "וודאות". דברים שהם ודאיים הם קבועים. אנו אומרים שאנו בטוחים לגביהם דווקא משום שאנו מרגישים שהם בלתי ניתנים לשינוי. אנו משתמשים ב"וודאויות" אלו ובונים עליהם את המציאות שלנו ואת תפיסתנו של עצמנו. הם האמיתות העמוקות ביותר שלנו, וככאלה הם הפיגומים עליהם אנו יוצרים. ולכן הם בעלי ערך רב עבורנו. בלעדיהם היינו מתקשים ליצור משהו בעל משמעות או חשיבות כלשהי. כלומר - איך ניצור מציאות כמו היקום בו אתה נמצא וכוכב הלכת בו אתה נמצא מבלי שחוקי הפיזיקה יהיו מה שהם? אם לא היו חוקים כלל, היה כאוס, והחיים כפי שאתה מכיר אותם לא היו יכולים להתקיים.

ואיך היית מתחיל להבין את עצמך אם נראה ששום דבר לגביך לא נשאר קבוע למשך זמן כלשהו?

ז: קשה מאוד. אני יכול לראות את זה.

8: אז לאמיתות שלנו, ל"וודאויות" האלו, יש ערך רב עבורנו ואנחנו אוהבים אותן מאוד. אבל הן, למעשה, חולפות. בהינתן מספיק זמן, כל דבר שעכשיו אנו מחזיקים כנכון יהיה פחות נכון, ואז בסופו של דבר לא נכון. כך זה עבורך כאינדיבידואל, כך זה עבור המונדה הרוחנית שלך, כך זה עבור כל החיים, בכל מקום. הדברים שאתה מאמין כעת לגבי עצמך ולגבי המציאות שלך בסופו של דבר ישתנו ויתפתחו. אתה תזכה באמנות חדשות כאשר הישנות הפסיקו לשרת אותך ואתה שחררת אותן. זהו טבע "האמת". כמו כל דבר אחר, הוא תמיד משתנה. וכך זה לגבי כל הדברים שאנו בטוחים לגביהם. עם הזמן אנו נהיה פחות בטוחים בהם ואז, בסופו של דבר, אנו עשויים אפילו להיות בטוחים שהם לא כך!

ז: כל דבר, 8?

8: למיטב מאמצי המקיפים להצליח להבחין, אגיד שזה כך לכל דבר. מלבד האמת הבלתי ניתנת לשינוי, כמובן, שהיא ...

ז: "האחד ישנו".

8: נכון. וזו רק אמת בלתי ניתנת לשינוי בזכות יכולתה המולדת להכיל שינוי אינסופי. אז, "האחד ישנו", ולגבי השאר ... "שינוי הוא הקבוע היחיד".

ואם יש רק שינוי, בהינתן מספיק משך זמן לחוויות, תחוה שינוי גדול. בהתחשב בחוויה אינסופית, תשתנה באופן אינסופי. נשמע שבקושי יש שם מספיק מקום להחזיק אמיתות קטנות לגבי המציאות הנוכחית שלך, לא כך?

ז: לא, אני מניח שלא. זה נשמע כאילו חוסר הוודאות הוא ודאי.

8: (צוחק) בדיוק. וזה דבר טוב מאוד שזה כך. מכיוון שאלה הם תחומי אי הוודאות שאנחנו יכולים לצמוח ולהשתנות בהם. האזורים שאנו מחזיקים באופן זמני לוודאיים הם האזורים שבהם אנו מפסיקים להסתכל ומפסיקים לגדול. וכך הנה התובנה החשובה:

"ללא אי וודאות אין דבר חדש ואין יצירה."

אם אתה מאמץ אי וודאות, אתה מאמץ בריאה."

אם אתה פותח את ליבך לחוסר וודאות, אז אתה מאפשר לעצמי הגדול ביותר והאלוהי שלך לשחק יחד. אתה למעשה עובר ל"גאונות". אי הוודאות היא המוזה הגדולה מכולן!

(הערת זינגדד: המקור העתיק של המילה גאון התייחס למצב תודעתי בו רוח גדולה יותר, גייני, פעלה דרך בן "תמותה")

תעריך את זה. חפש את זה. חקור את זה. אהוב את זה. ובעיקר **תהנה** עם זה!

ז: 8, זה מבריק. אני מרגיש די נרגש מכך. זה מרגיש לי נכון. תודה.

8: בבקשה רבה.

ועדיין ... אני יכול לחוש שעדיין לא סיימת לגמרי עם הנושא הזה ...

ז: כן. אתה צודק. אולי אני רק צריך להפנים את מה שאמרת. או משהו. כי אני עדיין מרגיש שיש לי בעיה כלשהי כאן.

8: תדבר על זה איתי.

ז: אוקיי. בוא נראה. אני חושב שזה הולך ככה. אז יש לי אי וודאות. אם אני חושש מכך מספיק, אז אני אעצר ולא אתקדם. אז זה לא בריא. אם, לעומת זאת, אני אוהב את זה, אז אני מתחיל ליצור. ואני נהנה ליצור. ראשית אני מתחיל להגדיר את השאלות הטמונות בחוסר הוודאות שלי ואז אני מתחיל למצוא תשובות שנראות מתאימות לשאלות. בכך אני מגלה שאני באמת מתחיל ליהנות. ואז אני מתחיל ליצור כמה דיאלוגים מדהימים ויש לי תשובות מדהימות ונפלאות שחוזרות אלי ואני מגלה שאני לגמרי אוהב את התהליך וזה פשוט מרגיש כל כך **נכון**.

8: אבל?

ז: כן. אבל!

אבל אני עדיין לא יודע אם התשובות הללו נכונות או אמתיות. לא משנה כמה אני מרגיש טוב יותר עם עצמי וחיי, אני עדיין לא יודע אם לכל זה שקיבלתי יש תוקף כלשהו מחוץ לגבולות הדמיון שלי.

בבקשה אל תבין אותי לא נכון. אני נדהם מהמידע שאני מקבל. אני נדהם מהעקביות הפנימית של המסרים. אני באמת ממש לא מאמין שיכולתי - במובן הרגיל של המילה - לדמיין את כל זה. בשבילי זה **בטוח** שקורה כאן משהו "על טבעי". אבל אני **עדיין** לא יודע אם הכל נכון.

8: בסדר. אני רוצה לומר לך כמה דברים.

הראשון הוא נושא שכבר התייחסתי אליו, אבל אציין אותו קצת אחרת. אני רוצה לומר לך שזה **תפקידך** להחזיק במידה מסוימת של חוסר וודאות - "להחזיק קלות" בראיית המציאות שלך. כי בכך אתה מסוגל לעשות את העבודה שאתה עושה עכשיו. זה מאפשר לך לכתוב את הספר הזה ולעשות את משימות היצירה הרבות האחרות שיבואו בעקבותיו.

החלטת ליצור את הדרך שלך הביתה בצורה כזו. זו הייתה בחירתך. על מנת לעשות זאת, חובה עליך להמשיך ולשמור על אי ודאות מסוימת. אחרת אינך יכול ליצור נתיב זה ותצטרך למצוא דרך אחרת.

שנית: איך זה יהיה אם אנופף מטה קסמים והייתה לך וודאות מוחלטת? אם ידעת באמונה מוחלטת ובוודאות ולא היה לך שמץ של ספק בנשמתך, שכל מה שמדובר בניירות ההתעלות הוא נכון לחלוטין? אם היית יודע שכל אחד מאירועי הסינגולריות הבאים שלך יתרחש, ומתי ואיך הם יתרחשו? איך זה יהיה?

ז: אהה... על פניו זה לא נשמע רע כל כך. כלומר אני עדיין אוכל לרשום את כל זה ולספר על כך לאנשים, לא? אני עדיין אוכל לעזור לכל האחרים להגיע הביתה!

8: אוקיי, המתן רגע. בוא נבהיר כמה דברים מיד. אתה לא עושה את זה עבור הקוראים שלך. אתה יוצר את הדרך שלך הביתה. זה מה שאתה עושה. כי אתה לא יכול לעשות שום דבר אחר. כן, אתה משתף את הדברים שאתה מגלה בדרכך הביתה למקרה שזה מועיל לאחרים, וכן, ישנה יצירה משותפת יפה וקסומה שקורה כתוצאה מכך. כל זה נכון. אבל אתה לא מציל אף אחד. אם אתה מתחיל לראות את זה ככה, אז אני מבטיח לך שאתה הולך להיפגע. אתה תפתח תסביך מושיע במקום לראות שזאת הדרך שלך הביתה המוצעת גם כמתנה לאחרים. בסדר?

ז: תודה 8. פיו! זה נכון ואני מעריך את התזכורת. ויתרתי על חילוץ.

8: אני שמח שזה נפתר. כעת, בחזרה לנושא הנדון. תן לי לשאול אותך שוב. איך יהיה אם תהיה לך וודאות מוחלטת לגבי רצף אירועי הסינגולריות שלך כל הדרך הביתה?

ז: אני חושב על זה, 8. וזה עולה לי שאז אמצא דברים אחרים שיפריעו לי באותה צורה; דברים אחרים שלא ידעתי שהרגישו תחומי חוסר וודאות. ואז הייתי חוזר לכאן איפה שאני נמצא עכשיו, אבל עם משהו אחר לנדנד לך עליו.

8: ... ואם אז השגנו עבורך וודאות מוחלטת לגבי זה?

ז: ... אז פשוט אמשיך עוד קצת עד שאפגע בחוסר הוודאות הבא שלי.

8: נכון.

אז יש שלוש גרסאות שלך. שתיים מגרסאות אלה שלך עומדות משני צידי קיר המכונה חוסר וודאות. בצד החשוך המוצל של הקיר יש את הגרסה שלך שנפגעת מהספק, ובצד הבהיר ושטוף השמש נמצאת הגרסה שלך שיוצרת את המציאות שלה בשמחה ובשובבות. אין שום דבר שאף אחד בכלל יכול לעשות עבור הגרסה שלך שנמצאת בצד האפל בכדי לגרום לה להרגיש מאושרת, בטוחה או בסדר. רק היא יכולה לעזור לעצמה. והיא עוזרת לעצמה על ידי הבחירה להפסיק לחשוש מאי הוודאות שלה. בכל פעם שאתה בוחר לסמוך על עצמך ולאהוב את התהליך, אתה מטפס על הקיר ועובר אל האור. כשאתה בצד הבהיר, אז אתה הגרסה של העצמי המשחקת עם הבריאה. וככל שאתה מבלה יותר זמן בצד המואר, יותר אתה רואה שאתה בטוח שם ושאתה יכול לסמוך על עצמך. כל עוד אתה עומד באמת שלך ועוקב אחר הלב הפנימי ביותר שלך, אתה תמיד תהיה בטוח ובסדר. גם כשאתה חוצה שינוי גדול, כגון מוות גופף הפיזי; גם אז תהיה בטוח ובסדר.

וזה בהחלט חיוני שתלמד לשמוע את העצמי האלוהי שלך מדבר אליך דרך פורטל ליבך... ולמד לסמוך על זה! אתה מבין, תמיד יהיה אפשר להביא חוסר וודאות למוחך. תמיד. אבל כשאתה מפסיק לפחד מזה ומתחיל לאהוב את זה במקום זאת, ברור שזה לא יטריד אותך. ואיך שאתה מרגיש לגבי זה זו בהחלט הבחירה שלך.

בתחילה תצטרך לעבוד קשה בבחירה. בבוא העת אתה תשלוט בזה ולא יהיה יותר פחד. אבל תמיד יהיה אי וודאות. תמיד. וזה דבר נפלא כי זה אומר שתמיד יהיו לך אפשרויות. תמיד תוכל ליצור. תמיד יהיה מקום לצמיחה ולשינוי.

ז: אני מבין. והגרסה השלישית?

8: איזו "גרסה שלישית"? אין גרסה שלישית.

ז: אבל ... אמרת ...

8: אוקיי (הוא צוחק) אני פשוט משחק איתך. הגרסה השלישית היא הגרסה של העצמי שאין לה שום אי וודאות כלשהי. אבל התכוונתי לזה כשאמרתי שאין גרסה שלישית. כי אם אין לך בכלל אי וודאות, אז אין לך אפשרויות ולא בחירות. אין מה ליצור. המשמעות היא שגרסה זו באמת לחלוטין, לגמרי מתה. שזו דרך נוספת לומר שהיא לא קיימת.

אין אף אחד ושום דבר שאין בו חוסר וודאות. חוסר וודאות הוא החיים. זו צמיחה. זה קיום.

ז: לקח לי זמן להבין את זה באמת. אני רואה שבאמת גרמתי לך להסביר הכל פעמיים. אני מודה לך על סבלנותך ואדיבותך. אני חושב שאני סוף סוף מבין את זה.

8: זה טוב.

ועכשיו אסיים איפה שהתחלתי. עכשיו נהפוך אותך למיסטיקן.

האם אתה מוכן?

ז: (צוחק) אני מניח שכן. אבל איך?

8: האם אתה מסכים איתי כשאני אומר: "אתה תמיד מקבל בדיוק את מה שאתה יוצר"?

ז: אני רואה את זה יותר ויותר בחיי ככל שאני ממשיך. כן. אני מסכים שזה חייב להיות נכון.

8: אז תוכל להסכים שככל שתתמקד במשהו יותר, כך תקבל יותר ממנו?

ז: זה נכון מבחינה לוגית וגם תואם את החוויה שלי. כן.

8: אז מה יקרה אם אתה **אוהב** את חוסר הוודאות? באמת אוהב אותו בלב פתוח וכך, מתמקד בו ובוהה בו עמוקות?

ז: אה ... תקבל יותר ממנו. הרבה יותר ממנו.

8: כן. בדיוק. התעלומה תעמיק. זה יעטוף אותך. תבוא לגעת ולחוות יותר ויותר מהתעלומה הגדולה הבלתי נתפסת. ומכיוון שאתה לא חושש מזה, אתה לא מרגיש שאתה צריך להתמודד עם זה, לשלוט בזה ולנהל את זה ... אתה לא מרגיש שאתה צריך שיהיה לך הסבר נוח לזה ... אתה יכול לאפשר לחוויה להיות מה שהיא ופשוט להיות בה. אתה מבין?

ז: כן ... ?

8: אוקיי. אז. האם אתה יכול להסכים איתי שהאלוהים המקור האינסופי הוא הרבה, הרבה, הרבה מעבר ליכולת שלך אפילו להתחיל להבין במלואו? והוא, בעיקרו, תעלומה עמוקה?

ז: ברור. כן.

8: אז אתה אמור להיות מסוגל לעשות את הקפיצה ההגיונית שהיא זו: לאמץ את המסתורין בלב פתוח הוא לקרב את עצמך לחוות איחוד ישיר עם האלוהות!

כשאתה באמת פותח את עצמך למסתורין, אתה מביא אותו לחוויה שלך. ואתה עושה זאת ללא הצורך להפוך אותו לפחות ממה שהוא. אתה משחרר את הצורך שלך לנתח ולהבין בצורה רדוקטיבית את מה שאתה חווה. אתה נותן לזה להיות. אתה נותן לעצמך להיות. אתה נותן לאלוהים להיות. אתה מאפשר לעצמך לחוות את האחד עם כל הווייתך במקום לנסות להתאים אותו לתחומי המוח הקטן וההדוק שלך.

אתה חווה את האחד עם כל הווייתך.

וזו תחילתה של הדרך לאיחוד אקסטטי אמיתי עם האחד.

ז: הו אלוהים!

8: כן! בדיוק!

וכך? האם זה מה שאתה מחפש? האם אתה מחפש איחוד אקסטטי עם האלוהות?

ז: בכל ליבי, אני כן! היו לי רמזים וטעמים של זה בכמה מדיטציות עמוקות מאוד ובוודאי בחוויית ההר שלי. אבל ליבי מייחל ליותר. אני רוצה לדעת את אלוהים בכל הווייתי. אני רוצה להרגיש תחושה קבועה יותר של אחדות עם כל ההוויית וכל הדברים בכל מקום. אני חותר לזה כבר די הרבה זמן - מנסה למצוא דרך לחוות את זה באופן עמוק ומלא.

8: אני אקח את זה כ"כן" תקיף אז (הוא מחייך). וכמובן שמשפחת הרוח שלך ואני יודעים על שאיפתך וכמיהתך. זה חלק מתהליך ההתעלות שלך שאתה מרגיש את זה ושאתה חפץ בזה. וניירות ההתעלות הם הדרך שלנו להגיב לזה. אתה הולך לחוות את האיחוד השלם עם האלוהות שאתה חפץ בה. אבל קודם יש קצת עבודה לעשות. וזה בדיוק מה שאנחנו עושים כאן. אנו עושים את העבודה. והפרק הספציפי הזה עוסק בנו בעבודה עם ספק וחוסר וודאות. ואני כאן כדי לומר לך שחוסר הוודאות שלך אינו רק היכן שאזורי היצירתיות שלך טמונים, אלא גם המקום בו תמצא את החוויה הזו שאתה כל כך חפץ בה. זה המקום בו תוכל למצוא, במובן מסוים, את אלוהים.

ז: וואו, 8, זה מדהים. מעולם לא חשבתי על זה כך.

8: לא מעודדים חשיבה כזו במערכת בה אתה חי. זה גורם לאנשים להפסיק להיות ניתנים לתימרון. לא רק שאתה מוותר על הדת, אלא אתה מוותר גם על דברים כמו פוליטיקה ומלחמה ושנאה ואלימות ו... כל העצב הזה. חשיבה כזו מוציאה אותך מהמערכת. היא גורמת לך להתעלות. אז זה לא נלמד או מעודד.

חלק מהמקומות היחידים שלימדו את זה באופן שיטתי במציאות שלך היו בתי הספר למסתורין שתהית עליהם. לפני אלפי שנים הוקמו בתי ספר אלה כדי להעביר את הידע של הקדמונים. מידע שהגיע משרידי ציוויליזציות ישנות יותר. אנשים שחיפשו הכשרה רוחנית מעמיקה יכלו ללכת לבתי ספר למסתורין אלה. בתי ספר שונים נקטו בגישות שונות, אך אחת מאבני היסוד של רבים מהם הייתה הכשרה בהבנת פחד; ללמוד שפחד הוא כלי שניתן להשתמש בו, אך שהוא לא העיקרון השולט. כאשר המתרגלים בבתי הספר למסתורין למדו לשלוט באמת בפחד שלהם, הם היו מוכנים להתקרב גם למסתורין הגדול ללא חשש.

הם היו מוכנים לחוות את האלוהות באופן ישיר. אך, כמובן, מתרגלי בתי הספר למסתורין - או המיסטיקנים - איבדו גם את כל הפחד ממנהיגי העולם. מלוכה ואנשי דת מצאו כי האינטרסים ההדדיים שלהם מתערערים על ידי תורתם של בתי ספר אלה. אחרי הכל, אם היית מתחיל לחוות את האלוהות ישירות, האם היית חושב שאדם בן תמותה אחר ראוי להשתחוות בפניו? האם היית מוצא את התכתיבים הקטנים שלו לכדאיים לעקוב אחריהם? ואיזה עניין יכול כל השטות של הדת להחזיק בעיניך אם אימצת את התעלומה הנצחית? האם היית מקשיב לאדם שמביע אמירות על האלוהים שדורש ממך את הדבר הזה ואת הדבר הזה כאשר חווית את האלוהות ישירות בלבך?

וכך קרה שבתי הספר למסתורין אלו הועברו מתחת לאדמה בדיוק מאותה סיבה. בעלי השלטון זיהו את בתי הספר למסתורין כמאיימים על מעמדם. הם החזירו מכה במרץ. בתי הספר למסתורין נמחצו והושטקו או שהם הפכו לארגונים סודיים ונסתרים. חלק מהם הסתירו את תורתם האמיתית מאחורי שכבות של סודיות; השכבות החיצוניות ביותר נראות כחברות רגילות של חברי גילדות או קבוצות של "חקירה רוחנית" וכדומה. היו מבחנים והתחייבויות ושבועות חשאיות שיחדירו את החברים עמוק יותר ויותר לתוך הארגון. עד שבסופו של דבר, לאחר שתוכיח את עצמך במידה רבה, אתה עשוי להפוך לשותף בסודות האמיתיים שלהם.

הבעיה בכך היא שעצם הסתרת תורת המסתורין והפיכתן לנכס היחיד של הנבחרים המעטים בסוד, שינתה את אופיין של תורות אלה. אלה שהחזיקו את הידע בחברות הסודיות הללו, התאהבו באגו שלהם והם חדלו לנסות לחלוק את הידוע. הם הרגישו חשובים ומיוחדים לעובדה שהם הגיעו לגבהים הגבוהים שאפשרו להם גישה למידע זה. וכמובן שהדבר הפך גם לאמצעי להעשרה אישית ולהפעלת כוח. לכן, במקום להיות האמצעים המאירים את האור, ארגונים אלה הפכו להיות האמצעים של החושך שהם נוצרו על מנת להתנגד להם. התורות הקדומות הגדולות הפכו משניות. דרגות ומבנים ונדרים ואביזרי העזר של הארגון הפכו ראשוניים. וכך הכל התעוות לחוסר משמעות כמעט. והחכמות הקדומות אבדו כמעט. נראה שהחושך הכריע את האור.

וזה כך שהחוכמות של התורות הגדולות של בתי הספר למסתורין מתקיימות בימינו, מוסתרות בקבוצות סודיות ומסתוריות, אך תהליך הפתיחה שלהן למעשה פוסל אותן. שזה אירוני ועצוב.

וכך הגיע הזמן שהקבוצות האלה יראו שהכל השתנה. הגיע הזמן שהם יסיימו את המסע שלהם ויעמידו לרשות כל את אוצר הידע שלהם. בכך הם יחזרו לשירות אמיתי. זה יהיה המבחן האחרון שלהם - אם יש להם את האומץ לעשות זאת.

אבל אנו לא נעצור את נשמתנו עבורם. בין אם הם יעשו ובין אם לא זה יהיה חשוב להם עצמם בלבד. מי שצמא למהות הידע ימצא אותו, ללא קשר למה שמחזיקי המסתורין העתיקים עושים או לא עושים. האור עולה ועכשיו ניתן להגיע אליך וללמד אותך את מה שאתה צריך לדעת בדרכים רבות ושונות. ההתעוררות מתרחשת ואין שום דבר שאף אחד על כוכב הלכת שלך יכול לעשות בכדי לעצור את זה. אנו ניגע בלבך ונעזור לך למצוא את דרכך ללא כל ההוקוס פוקוס של לחיצות הידיים הסודיות בחושך.

ז: וואו, איזה סיפור, 8. לא היה לי מושג! אבל אני רוצה לחזור קצת אחורה. בתי הספר למסתורין הועברו למתחת לאדמה מכיוון שהם ערערו את כוחן של הרשויות הדתיות? אבל מה שאני לא מבין זה איך נוצר המצב מלכתחילה שמסרנו את כוחנו לדתות.

8: זה סיפור ארוך מאוד. אגיע לזה בעוד זמן מה. לעת עתה, רק התבונן בעצמך כמה קל לפחד מהלא נודע. זה לא מוזר לעשות זאת. שם בחושך עלול להסתתר נמר שיזלול אותך! (הוא מחיך) אז הבלתי ידוע יכול להיות מפחיד. וקל לחשוש מהלא נודע שנמצא מעבר למוות. וכך, יתכן שתהיה מוכן שהמתווכים יספרו לך על אלוהים ועל האופן שבו החיים פועלים ועל מה שאתה צריך ואסור לעשות, בזמן שאתה חי כדי להבטיח את שלומך ואושרך לאחר המוות. ואז היית מוכן למקם דתות וכתבי קודש ואנשי דת (שהם עצמם אנשים מבולבלים ומפקפקים) בין ליבך לבין האחד.

אתה בהחלט יכול לעשות זאת אם תרצה בכך, אך אז אל תתהה מדוע אינך יכול לחוות את האחד באופן ישיר. אתה לא יכול כי זה כמעט בלתי אפשרי לראות שום דבר דרך כל אותם שכבות עבות ומטשטשות של דמגוגיה, דוקטרינה ודוגמה.

ז: אני מבין.

8: ועכשיו, לפני שאסכם את כל זה, יש מתנה קטנה שאני רוצה לחלוק איתך.

ז: מתנה? מה זה?

8: ראשית, תן לי לשאול אותך את זה: האם חשבת לשאול את עצמך מה יקרה אם לא היה לך אירוע סינגולריות נוסף?

ז: מה? מאיפה זה בא? לא. לא חשבת.

8: אתה מבין? בכל זאת יש לך פחד! אתה אפילו לא רוצה לראות את האפשרות הזאת. ומכיוון שאתה לא מסתכל על זה, יש לו כוח עליך. **תסתכל על זה.** מה יקרה?

ז: אוקיי. אני אסתכל על זה. כל אירוע סינגולריות הוא חוויה מדהימה ומשמחת של חיבור מחדש עם האלוהות שמזרז את עליתי למימד הבא. אם זה לא היה קורה, אז איך הייתי ...

הו חכה דקה. זה עתה סיפרת לי על האיחוד עם האלוהות באמצעות אימוץ המסתורין. האם זהו איחוד "שונה" עם האלוהות?

8: לא. ישנו רק אחד יחיד. ולמצוא איחוד עם האחד שבלבך זה בדיוק זה. אירועי הסינגולריות האלה הם פשוט החוויה שלך של שינוי פאזה באופן שבו אתה מתייחס לאחד.

ז: אבל זה אומר שבעצם אני לא **זקוק** לאירוע סינגולריות כדי להוביל אותי קדימה. זה לא האירוע ש"גורם לזה לקרות"; זו פשוט חוויה בדרך!

8: ביננו! כל יום אתה מעלה את התודעה שלך. כל יום אתה מתקרב לאחדות. אתה כבר, כרגע, עסוק בהתעלות. זה בלתי נמנע שתגיע לשם.

ז: אז, אין באמת ממה לחשוש!

8: איך זה למתנה? והחלק הכי טוב הוא שנתת אותה לעצמך.

ז: זה פשוט נהדר, 8. אבל למה לא פשוט אמרת לי את זה ממש בהתחלה?

8: לא התוצאה היא החשובה, ידידי. אלא התהליך. עם כמה אי וודאויות שיחקנו וכמה מהם הפכנו לחוכמה, צמיחה ולמידה? עסקה מצויינת! התהליך הוא המקום בו טמונה האהבה.

אבל עכשיו אני חייב לסכם את כל זה. לשם כך, אני אשאל אותך כמה שאלות.

ספר לי טוב. האם זה נכון שאתה מבקש איחוד אקסטטי ישיר ואישי עם האלוהות - שאתה מבקש להכיר את אלוהים באופן ישיר?

ז: כן! זה בהחלט נכון.

8: והאם אתה מסכים שלא תוכל להשיג זאת על ידי ביצוע התורות והדוקטרינות של דת ועל ידי שעבוד האמת שלך לאמירותיהם של אנשים אחרים?

ז: טוב, זה בהחלט נראה לי נכון. אולי אחרים בדרך הנכונה שלהם אם הם הולכים אחר הדת. אבל זה לא מתאים לי.

8: הבחנה בפעולה. טוב מאוד.

ואז, האם אתה יכול לראות שבכדי להשיג את המטרה הזו של ידיעה וניסיון ישיר של האחד, אתה חייב להיות מוכן להתקרב אליו בלב שלך ולא בראש שלך? שאתה חייב להיות מוכן ללכת לתוך המסתורין? לחוות אותו כמו שהוא מבלי לדרוש להבין אותו ולהכיל את כל החוויות שלך בראש שלך?

ז: כן. אני מבין את זה. ואני מסכים.

8: אז אתה מאמץ את המסתורין?

ז: אני כן.

8: ואתה מבין שזה מרמז על נכונות לשחרר את הפחד שלך מהלא נודע. המשמעות היא שאתה באמת אוהב חוסר וודאות ומחבק אותו כמתנה נהדרת.

ז: כן. אני מבין את זה ככה. אני מסכים.

8: אז אני מצהיר עליך להיות ... מיסטיקן!

ז: הא הא! 8, זה נהדר!

8: זהו זה. תראה למה הסכמת זה עתה: שתאמץ את חוסר הודאות כמתנה. זוכר את האתגר כבר בתחילת פרק זה?

ז: הו אלוהים, כן! זכית!

8: לא חבר שלי. אתה זה שזכית.

ובזאת, פרק זה נעשה!

* * * * *

10. מהו רוע?

זינגדד: היי 8.

8: שלום ידידי היקר. על מה נדבר היום?

ז: פו, 8, אני עמדתי לשאול אותך את זה.

8: תחשוב על זה כערב מיקרופון פתוח במועדון 8 (הוא מחייך). אתה בוחר את הנושא.

ז: ובכן, יש משהו שעבר מעט בראשי. זהו עניין ה"רוע".

אתה ושא הצהרתם שכולם יוצרים את המציאות שלהם. טענת את המקרה כי כולם, באמצעות הבחירות שלהם, יוצרים את כל הדברים שקרו בחייהם. אפילו הדברים הרעים. אבל זה גרם לי לתהות ... האם זה אומר שאין דבר כזה רוע? ואם יש דבר כזה ... מה הוא בדיוק?

8: אה, כן. שאלה מעניינת מאוד. האם אתה רוצה את התשובה הקצרה או את התשובה הארוכה?

ז: אני מניח שהקצרה כנראה תיהיה טובה יותר ...

8: בסדר אז. התשובה הקצרה היא:

"אם יש דבר כזה רוע, אז זוהי הזדמנות ללמוד על אהבה."

ז: זהו?!?

8: כן. זהו זה.

ז: לא לא לא לא לא לא לא לא לא לא לא לא. אתה לא מבין. אני מדבר כאן על רוע. אני מדבר על דברים כמו אנשים שמוכנים לבצע רצח עם - רצח אוכלוסיות שלמות של אנשים אחרים למען כוח או עושר או כדאיות פוליטית. אני מדבר על מחבלים שאין להם שום התחשבות בקדושת החיים. ואנשים שביצעו אונס. אנשים שהיו מתעללים בילדים ובתינוקות. אתה יודע? על זה אני שואל. רוע אמיתי. ומה עם שדים? האם באמת יש הוויות שכאלה? והאם באמת יש דבר כזה כמו מקרי דיבוק? אני רוצה לדעת את כל זה. ובעודנו בעניין, אני רוצה לדעת אם יש הוויה כזו כמו לוציפר. אתה יודע ... השטן ... הוא. האם הוא באמת קיים? זה מה שאני רוצה לדעת עליו. אחת ולתמיד, אני רוצה לדעת על כל הדברים האפלים האלה כדי שאוכל להבין מה לעשות בקשר לזה. ובקשה, 8 ... אתה לא יכול לרצות להגיד לי שזה הכל רק הזדמנות "ללמוד על אהבה"! בוודאות? אם היית מתגלגל על פני כדור הארץ היית יודע שיש דברים ממש ממש מתועבים שמתרחשים כאן!

8: אה. אני רואה. אז כנראה שאתה רוצה את התשובה הארוכה אז.

ז: התשובה הארוכה?

8: רק אמרתי שהתשובה הקצרה היא, "אם יש דבר כזה רוע, זוהי הזדמנות ללמוד על אהבה". נראה שזה לא משמח אותך. אז נעשה את התשובה הארוכה במקום. זו תהיה, ללא ספק, השיחה הארוכה ביותר שלנו עד כה. היא תעבור את דרכה על פני מספר רב של נקודות מרתקות ואז תגיע בסופו של דבר לאותה נקודת סיום כמו התשובה הקצרה: "אם יש דבר כזה רוע, זוהי הזדמנות ללמוד על אהבה." ואז, כאשר הגענו לאותה נקודה, תרצה לדעת עוד על האהבה עצמה. וכך יהיה הפרק הבא שלנו: "מהי אהבה?"

ז: אתה נראה די בטוח לגבי כל זה.

8: ראיתי את הדיון הזה מנקודות מבט רבות. אני יודע למה לצפות.

אז עכשיו. נראה לי שאתה רוצה שנתייחס לשתי שאלות בסיסיות. ראשית, "מהו רוע?" שנית, "איך צריך להגיב לנוכחות הרוע?" ולבסוף, אתה רוצה לדעת על רשימת הזוועות הקטנה הזו שהגעת אליה. אנו נעסוק בכך בכותרת "ביטויים של רוע".

איך זה נשמע?

ז: תודה לך, 8. זה נשמע טוב.

8: בסדר אז, בוא נתחיל. שאלה 1:

מהו רוע?

עלינו להסכים על הגדרה לרוע לפני שנוכל לדון בה כראוי. אחרת אולי יהיו לנו דברים שונים בראש וכל מיני הבנות מוטעות עלולות להתגב.

ז: אני מסכים.

8: טוב. אז מה אתה מרגיש לגבי ההגדרה הזו לרוע:

"הרוע הוא כל פעולה, שנראית הלוקחת את זכות ההווייה לבחור."

ז: אממ. ובכן ... אני לא יודע לגבי זה. זה לא נראה בסדר. זה נראה ... קצת ... צולע.

8: צולע? ברור שלא נתת לכך מחשבה מעמיקה! אני אסביר לך את זה, אבל בכדי לעשות זאת, אני צריך שתקבע שלוש פעולות שהיית רואה כרוע.

ז: שלוש פעולות רעות? בסדר. מה דעתך על אונס, רצח וגניבה?

8: זה יהיה מעולה למטרות הדוגמה הזו. נתחיל באונס.

נניח שיש לנו שני אנשים: אדם א' ואדם ב'. שניהם מבוגרים פיכחים בעלי שליטה מלאה על עצמם. הם גם זרים זה לזה ולא הייתה להם שום היכרות קודמת.

ז: נכון.

8: עכשיו, אם אדם א' היה ניגש לאדם ב', ואומר משהו כמו "הייתי ממש רוצה לקיים איתך יחסי מין; האם אתה רוצה לקיים איתי יחסי מין גם?" האם זה יהיה רוע?

ז: אממ ... לא.

קצת ישיר.

וכנראה לא האסטרטגיה המוצלחת ביותר ששמעתי עליה.

אבל זה לא מרושע.

8: טוב. ואז, אם אדם ב' היה אומר, "לא תודה", ושניהם היו הולכים לדרכם, האם זה היה רוע?

ז: לא, ברור שלא.

8: ומה אם אדם אי' יגיד "כן, בטח" והם **אכן** יקיימו יחסי מין?

ז: אז שניהם יהיו מאוד מאוד קלים (צוחק).

8: אני מודה (הוא מחייך). אך עדיין זה לא ממש רוע?

ז: לא בשום דרך שאני יכול לראות. שני מבוגרים בהסכמה, שידועים מה הם רוצים, מסכימים לקיים יחסי מין? זה לא מרושע. זה לא הסגנון שלי לקיים יחסי מין עם זרים ואני אישית יכול לחשוב על כל מיני סיבות מדוע זה רעיון רע. אבל זה אני. אם יש שני אנשים שמסכימים לכך, אז זה העניינים שלהם. אבל זה בהחלט לא מרושע.

8: בוא נראה מה קורה כשמסירים את אלמנט הבחירה מאחד המשתתפים במשוואה. כעת אדם אי' מתקרב לאדם ב' ולא מציע לאדם ב' שום ברירה אלא פשוט מכריח את אדם ב', בכוח או באיום, למין שאינו מוסכם. האם זה רוע?

ז: זה אונס. וכן, אני מאוד חושב שזה רוע.

8: ובכן, זו הנקודה שלי בדיוק. לא **המעשה** הוא שרע. העובדה היא שמישהו מרגיש שהבחירות שלו נלקחו. זה מה שרע.

ז: אה כן. אני אכן מבין את הנקודה שלך.

8: ואותו טיעון בדיוק יכול להיעשות בכל מעשה אחר שאתה יכול לנסות להגדירו כרוע. בכדי להמחיש עוד יותר את הנקודה שלי, בוא נסתכל על אחת הפעולות שצינת: רצח.

מה אם אדם אי' היה ניגש לאדם ב' ואומר, "האם תרצה שאפסיק את הקשר שלך עם גופך?"

ואדם ב' היה עונה: "כן, בבקשה."

מה אז?

ז: הממ. זה יהיה מוזר.

אני מניח שבעקרון אני יכול לדמיין מצב שבו זה יכול לקרות. אם אדם ב', למשל, חולה סופני וסובל מכאבים בלתי נסבלים ואדם אי', מתוך תחושת חמלה, מציע לעזור לאדם ב' למות. דברים מסוג זה קורים לפעמים. זה נקרא 'סיוע רפואי למות'.

8: בתרבות בה אתה שוכן כיום יש הרבה טאבו סביב מוות וגסיסה הנובעים מהאשליה החזקה שהמוות הוא סופי. שזה הסוף שלך. היו ציוויליזציות אחרות על הפלנטה שלך שידעו שהמוות הוא פשוט מעבר. כמו ללכת לישון לפני שמתעוררים שוב. כמו להוציא אוויר לפני שנושמים שוב. השקפה זו היא הנוף השולט בציוויליזציות מתקדמות יותר גם על כוכבי לכת אחרים. זו נקודת מבט מועילה יותר, מכיוון שהיא מאפשרת לך להיות פחות נוקשה ופחד סביב מושג המוות. ובציוויליזציות כאלה, אם קורה כי הווייה מגיעה למקום בו היא מרגישה כי דרכה מוגשת בצורה הטובה ביותר על ידי עזיבתה של מישור התמותה, אז ההווייה יכולה למצוא דרך לעזוב בכוחות עצמה, או שהיא עשויה להיעזר בלמות. ניתן אפילו לערוך טקס למותם בחגיגה מפוארת שבה "אדם קדוש" כלשהו יהיה אחראי לסיום הקשר עם הגוף. דברים כאלה נראים לרוב נתעבים בתרבות שלך, אך ורק בגלל שההקשר שלך הוא בעיקר מפחד נואש ממוות. מההקשר של ציוויליזציות אחרות שכאלה זה יכול להיות דבר יפה ומפואר.

ז: זה נורא מעניין, 8. אני יכול לראות איך זה יכול להיות.

8: אבל זה לא כך בתרבות שלך. הבחירה להפסיק את הקשר שלך עם גופך נתפסת לעיתים רחוקות כבחירה מקובלת בתרבותך, נכון?

ז: לא זה ממש לא. למעשה התאבדות נחשבת למעשה לפשע במדינות רבות. תמיד חשבתי שזה מוזר. זאת אומרת איך אתה מתכוון להעניש את "הפושע" שזה עתה הרג את עצמו? אך בכל אופן, כתוצאה מהטאבו הזה, 'סיוע רפואי למות' היא אחת מאותן ביצות חוקתיות ואתיות. במדינות מסוימות זה מותר מבחינה חוקית ובאחרות זה לא. ויש בהחלט שיקולים אתיים שיש לטפל בהם.

8: האם באמת ישנם? ובכן תמשיך להתייחס אליהם ככל שתראה. לעצמי, אני די ברור למה אני מחזיק לנכון. בעניין זה, כמו בכל האחרים, עמדתי היא כזו:

הזכות שלך לבחור

מי שאתה, לא משנה מה המצב, אני מאמין בזכותך לבחור בעצמך.

אני מאמין שתפקידך לדעת הכי טוב מה מתאים לך. ולכן אף אחד לא צריך לקחת ממך את זכותך לבחור.

אם אתה מרגיש שאתה זקוק לייעוץ או הדרכה בבחירה כלשהי, אז מי שאתה מחשיב להיות החכם והמיודע ביותר עשוי להתבקש לסייע לך בבחירתך. ולא להיש את הזכות להסכים לסייע לך, לסרב לסייע לך, או לבקש גמול הוגן בגין הסיוע לך. אם הם מסכימים לסייע לך, עליהם לקחת אחריות על עזרתם.

אם אתה איכשהו חסר יכולת ולכן אינך במצב המסוגל לבחור, אז מי שאתה הכי אוהב עליו לבחור עבורך ועליו לקחת אחריות בבחירתם.

אם איכשהו אתה חסר יכולת ואתה מגלה שאתה לא יכול לחוקק את הבחירות שבחרת לעצמך, אז יש לך את הזכות לבקש ממשהו שאתה רואה ככשיר לסייע לך בחקיקת הבחירה. לאותו אדם הזכות להסכים לסייע לך, לסרב לסייע לך, או לבקש גמול הוגן בגין הסיוע לך. ועליהם לקחת אחריות על הסיוע שהעניקו.

וזה מה שנכון לי. ואין לי ספק שזה נכון בשבילי כי בפשטות, זה מה שאני רוצה לעצמי עכשיו והייתי רוצה לעצמי אם אי פעם הייתי מתגלם במערכת כמו שלך. בכל סיטואציה תמיד הייתי רוצה להיות מסוגל לבחור לעצמי. לעולם לא ארצה להיות נתון לחסדיה של מערכת כלשהי - חוקית או אחרת - להחליט מה הכי מתאים בשבילי. מה למערכת המשפט אכפת ממני? מה היא יודעת על מצבי הייחודי ועל חוויותיי? שום דבר. מערכות משפטיות וכדומה צריכות להיות העמדה האחרונה כאשר כל השאר נכשלו, ולא נקודת ההתייחסות הראשונה.

ז: מה שאתה אומר נראה לי נכון ותקף. אני מסכים עם זה. תודה, 8.

8: אני שמח שאתה מוצא כאן ערך. אך הנקודה המקורית של הפרבולציה האינטלקטואלית הזו הייתה דווקא לטפל בסוגיית המוות כאשר קיימת בחירה. אם מוצעת לך הבחירה שמישהו יסיים את חייך ויש לך את הזכות המוחלטת לקבל את ההצעה או לדחות אותה ... אז ...

ז: ... אז אני מסכים, זה לא רוע. אני עומד איתך על כך. ואני גם אומר שתמיד הייתי רוצה את הזכות לבחור לעצמי. ולכן הייתי רוצה להעניק לאחרים את אותה זכות בחירה. זה לא רוע. זה מוסרי ונכון. זו גם עמדתי.

8: וכל השאר יכולים להחליט לעצמם?

ז: כן. כמובן שיש להם את הבחירות שלהם לעשות. כל עוד הבחירות שלהם לא לוקחות ממני את זכותי לבחור לעצמי.

8: הממ ... כן ... בחירות. אתה רואה את היופי בזה? אם אנו אומרים שלקחת את זכות הבחירה זה רוע, אז להציע למישהו יותר ויותר בחירות זה ... מה?

ז: ובכן, אם לקחת את זכותו של מישהו לבחור זה רוע, אז להציע למישהו יותר בחירות יהיה ההיפך מרוע.

8: זו תשובה טובה.

ז: אבל מה ההפך מרוע? אהבה?

8: קשה לענות על שאלה זו מכיוון שמנקודת המבט שלי רוע הוא חוויה זמנית ואשלייתית ואהבה היא כוח חזק מאוד, אמיתי מאוד ותקף לנצח. הייתי אומר שאהבה היא בהחלט התגובה הנכונה לרוע. אהבה היא זו שמרווה את הרוע. אך האם היא ההפך מרוע? לא.

הדבר הקרוב ביותר שאני אוכל למנות כההפך מרוע יהיה "בחירה" או אולי "יצירה".

ז: אוקיי. בכל מקרה זו הייתה רק נקודת סקרנות.

8: בוא נמשיך ואז נסיים את החלק הקטן הזה של הדיון בנקודה הסופית. גילית את הגניבה כמעשה רוע שלישי. אז בוא נסתכל על זה.

איך זה יהיה אם אדם א' היה שואל את אדם ב', "האם אוכל לקבל את מכשיר הטלוויזיה שלך ואת מכשיר הווי פי שלך, בבקשה?"

אין ספק שאין שום רוע בזה?

ז: לא הייתי חושב כך. אם אדם א' מסכים לבקשתו של אדם ב', זו מתנה שניתנת. זה לא רוע, זה פשוט נדיבות. ואם אדם א' אמר "לא", ואדם ב' קיבל את זה והמשיך בדרכו, אז גם לא נגרם שום נזק.

8: נכון. ונוכל להמשיך עם זה עם כמה דוגמאות שתרצה למה שאתה יכול לכנות התנהגויות רעות. השורה התחתונה תמיד תהיה שהרוע נתפס כנעשה רק כאשר נראה כי הבחירה מוסרת. אילו נחזיר את הבחירה אין שום רוע.

ז: אני רואה את זה, תודה 8. ותודה על סבלנותך גם בהסבר. אני בהחלט יכול לראות את נקודת המבט שלך שרוע הוא הסרת זכות הבחירה. אבל אני לא בטוח שזה כל הסיפור. כלומר ... מה לגבי הגדרה אחרת כמו, "הרוע הוא הרצון לגרום נזק גדול לאחר" או ש"הרוע הוא נזק בפני עצמו" או משהו שכזה?

8: אני מבין את הרצון שלך למסגר את הרוע במונחים של משהו "לא בסדר" כמו "גרימת נזק", אך הבעיה היא שהגדרה כזו פשוט אינה עומדת במבחן. אם אני רוצה לגרום לך נזק אבל במקום פשוט לעשות לך את זה, אני מבקש ממך תחילה ואתה מסכים לזה אז ...

ז: טוב אז אני מניח שזה בדיוק כמו כל הדוגמאות שלך לעיל. אם אני מסכים לזה, זה לא רוע. אם יש לי את הזכות לומר "לא", ואתה מכבד את זה, ברור ש ...

בסדר. אם יש חור בטיעון שלך, אז אני באמת לא יכול לראות את זה. אני מקבל את ההגדרה שלך, "הרוע הוא הסרת זכות הבחירה של האחר."

8: בסדר, טוב. אלא שפספסת משהו. אמרתי:

"רוע הוא כל פעולה, אשר נראית הלוקחת את זכות הבחירה של ההווייה."

החלק על ה"אשר נראית" הוא חשוב ביותר. המשמעות היא שאני לא באמת יכול לקחת את זכותך לבחור. איש אינו יכול לעשות זאת. לא באמת. אבל אתה ואני יכולים להסכים ליצור לעצמנו את האשליה שכך.

ז: אה, כן. עד עכשיו היה לי מספיק חשיפה למושגים האלה בכדי לראות לאן זה הולך. זה שוב כל העניין של הקורבן / עבריין, לא? אני לא באמת יכול להיות הקורבן שלך. אני יכול לקבל רק את האשליה שאני.

8: עכשיו אתה מבין את זה.

ז: ובפרק הקודם אמרת שחוסר הוודאות הוא מה שמציב בפנינו בחירות. אמרת שהבחירות האלה היו יצירה וצמיחה וחיים. אמרת שכשיש וודאות מוחלטת אז אין יותר בחירות ולכן אין יותר חיים. ומכיוון שכולנו חלק מהאחד ואף אחד מאיתנו לא יכול להיהרס, זה לא אפשרי. אז לסיכום, אם זה נכון שלעולם לא יכולה להיות לי וודאות מוחלטת, באותו האופן, זה גם חייב להיות נכון שלעולם אינך יכול לקחת את זכותי לבחור!

8: טוב! וכך אתה רואה כיצד כל המושגים נקשרים זה בזה - כיצד כולם משפיעים זה על זה ויוצרים שלם אחד עקבי וחופף?

כזה הוא טבע האמת ששאלת אותי בפרק 8.

ז: אני מתחיל להרגיש את זה עכשיו.

8: מצוין. וההרגשה הזו היא האמת שלך. הרגשת הנכונות ההיא כשהכל מצטבר ונמצא באיזון והרמוניה בהווייתך... זו האמת שלך שאומרת "כן". מעדת בזה כמה פעמים. בעבר בלבט את רצונות האגו שלך ואת ההתרגשות שלך עם האמת שלך. וזה היה הכרחי שתעשה זאת. היית צריך לראות את הטעות וללמוד ממנה. ואז בחרת בחירה חדשה למצוא תמיד את האמת בליבך ולכבד אותה ולהוקיר אותה. וכך, הנה אנחנו עכשיו. עכשיו אתה באמת מוצא את האמת שלך בתוכך. זו ההרגשה שהכל נכון בתוך עצמך.

ז: יש לי את זה, 8. תודה. אבל סטינו קצת מהדרך.

8: לא ממש. עוד מעט נחזור להבנה הזו של "האמת שלך". לעת עתה, גילינו שאף אחד לא באמת יכול לקחת את זכותך לבחור. אך אנו יכולים, כמובן, לחלוק אשליה בה נראה כי אני יכול לקחת ממך את זכותך לבחור.

ז: אז הרוע הוא דבר אשלייתי?

8: זו נקודת המבט שלי, כן. זה משהו שאתה יכול בתוך המציאות הזו שלך שאתה שוכן בה כרגע, להיראות שאפשר לחוות. זה יכול להיראות לך אמיתי מאוד. אבל זו עדיין אשליה בלבד. תן לי לספר לך אמת על טוב ורע. זה הולך ככה:

"אין דבר אחד שהוא טוב או רע, אלא איך שאתה מרגיש לגביו."

ז: אתה אומר ששום דבר אינו רע באופן מהותי. שום דבר. אבל כמה דברים עדיין עשויים להרגיש לי כרוע?

8: זה בדיוק מה שאני אומר. או שאוכל לנסח זאת מחדש כך: הרוע אינו קיים באופן אובייקטיבי אך בהחלט ניתן לחוות אותו באופן סובייקטיבי.

ז: אה... זו דרך אחרת לומר שאני יכול להרגיש שאני חווה רוע, אבל זה לא אומר שהוא באמת ובתמים קיים?

8: נכון.

ז: אוקיי, וואו. אני לא ממש יודע מה לעשות עם המידע הזה. כי אני יכול להבין את זה באופן אינטלקטואלי. ראיתי את הטיעון ואפילו הרגשתי את האמת בליבי אבל... אני לא יודע אם אני עדיין מוכן לקבל את כל הרשעות והנתעבות, כל הזוועות שנעשו אי פעם ושנמשכות להן... מה? אשליה מוסכמת שנוצרה יחד?

8: אני מבין. ולכן עלינו לנהל את השיחה הזו. כי אתה חייב להצליח להבין את זה כך לפני שתוכל להתעלות לתודעת האחדות. אז אני מציג בפניך בחירה: מצד אחד אתה יכול לבחור להמשיך ולתייג הוויות מסוימות ואת התנהגויותיהן כרשעות, ובכך אתה יכול לשמור על עצמך מרוחק ונפרד מהן, כך שתוכל להישאר במצב של שיפוט כלפיהן וכך תוכל להמשיך ולהרגיש נעלה מהן. מצד שני אתה יכול לבחור להיות מוכן להגיע להבנה שאף אחד לא באמת "אחר" ממך, שאין דבר שאינו לא אהוב לנצח או בלתי נסלח.

ז: וזו הבחירה? אם אני לא מוכן לראות את זה כך, אני לא יכול להתעלות לתודעת האחדות?

8: זו האמת. כמו בכל הדברים, תמיד יש לך בחירה. הפעם הבחירה שלך היא בין תודעת האחדות לתודעת הדואליות (או ההפרדה). הבן כי אין שום דבר נכון או לא נכון במה שאתה בוחר ואין שיפוט כלפיך לגבי הבחירות שאתה עושה. אך מה שתבחר יגדיר מי אתה ויצור את המציאות שתחווה. ובפשטות, אינך יכול להיות הוויה בעלת תודעת אחדות ואינך יכול לשכון במציאות האחדות מבלי להיות מוכן לראות בכולם אחד, מבלי להיות מוכן לראות את "האחר" כ"עצמי" ומבלי להיות מוכן להרפות ממנגנוני ההפרדה, כמו שיפוט ושנאה.

אתה מבין, ידידי היקר, זו הבחירה שמציעה לך הדואליות. אתה יכול לקבל את הצעת הדואליות ולהמשיך לראות בעצמך נפרד מכל השאר ולהמשיך כמו תמיד ולנוע החוצה בדרך ההפרדה עם פחד כמניע שלך. או, מצד שני, אתה יכול לבחור באהבה. אם אתה מקפיד על הבחירה באהבה, אז אתה צועד בדרך האחדות. אתה מתחיל לנוע חזרה הביתה לאחדות. נכון שאתה יכול, במשך זמן מה, לנוע בדרך האהבה תוך כדי שאתה נאחז באשליה של ההפרדה. זה מה שקורה עם אלה הבוחרים במצבי ההוויה "שירות לאחר" או "שירות לעצמי". וזה בסדר אם זה מה שאתה בוחר. אך במוקדם או במאוחר גם נתיבים אלה יתכנסו וההוויות הללו יבינו כי המושגים של האחר והעצמי אינם מה שחשבו לראשונה. שאכן יש רק אחדות.

אם אתה עוקב אחרי מה שאני אומר, אז תבין שזה אולי נראה שיש הרבה בחירות ואפשרויות בדרכך. אבל באמת, זה לא כך. יש באמת רק אפשרות אחת.

או שאתה מקבל את כולם כהוויה אחת, או שאתה יוצר הפרדה רבה יותר.

הבחירה בידיים שלך. ואתה לא יכול להתקדם להיות אחד עם כל היש, ובמקביל לשמור על ההשקפה שיש הוויות כל כך בזויות ובלתי אהובות עד שאתה יכול פשוט לסרב לקבל אותן כחלק מהאחדות. שתוכל לתייג אותן כ"רשעות" ובכך לגרש אותן לחושך הנצחי.

הכל אחד. או שלא. בחירה שלך.

ז: הסברת את זה טוב מאוד, תודה 8. אני מבין את זה עכשיו. אני חייב לבחור בין שני רעיונות. מצד אחד יש את הרעיון שהוויית מסוימות שמעבר לכל אפשרות להיות אי פעם אהובות. וכך אנו מתייגים אותן ואת פעילותן כרעות. מצד שני ההבנה שכל זה רק מצב אשלייתי זמני. וכי כל ההוויית מטבען ראויות לאהבה והן חלק מאלוהים. שאני באמת אחד עם כל ההוויית וכל הדברים בכל מקום.

8: כן. זו הבחירה.

ז: ובכן, אני בוחר אחדות.

8: זה טוב. אבל אם אתה עושה בחירה זו בלב לא שלם, אז אין לה ערך. אתה חייב לעשות זאת באופן מוחלט ואמיתי מהלב לפני שזה יביא לשינוי בחוויית החיים שלך.

ז: אני מבין ואני מוכן לעשות את הבחירה הזו. האם תעזור לי לשחרר את שרידי האמונות והבחירות השומרות עלי בדרך של הפרדה?

8: כן. אני מוכן. וזה מדוע אני בחרתי לנהל את השיחה הזו על הרוע היום.

ז: מדוע אתה **בחרת**? הנושא הזה היה הבחירה שלי!

8: כן. בדיוק. אתה עדיין תבין זאת בסופו של דבר.

ז: (אני מחייך ומנענע את ראשי) בסדר, אז תן לי לנסות לסכם את מה שהבנתי ממך לגבי הרוע:

כאשר אני מרגיש שלקחו לי את הבחירות שלי אני מרגיש כי נעשה לי רוע. אבל המקרים האלה שבהם אני עלול לחוות זאת הם אשלייתיים. זאת אומרת שלמעשה בחרתי בחוויה שלקחו לי את הבחירות שלי ואני יכול, למעשה, תמיד לבחור אחרת. לא משנה איך זה נראה לי באותו הזמן.

8: כן. וזה שאתה חווה את הרוע הזה אומר שאתה כנראה עבדת די קשה בלהאמין שאין לך ברירה אחרת מלבד לחוות זאת. זה מה שבחרת. אתה, כיוצר, יצרת את האשליה שאתה לא יוצר. ואתה, כחלק בלתי נפרד מהאחדות, יצרת את החוויה שאתה נפרד לחלוטין ולבד.

ז: וואו! זה ממש פרדוקס, נכון, 8?

8: כן. אך האם זה לא עולה בקנה אחד עם האופן שבו היקום היה אילו באמת היית יוצר את המציאות שלך?

ז: זה כן.

8: וההפך יהיה גם נכון. אם היית מוכן להתחיל לבחור שאתה אחד עם הכל, כפי שבחרת עכשיו, אז משהו מעניין היה קורה: כשאתה בוחר את הבחירה הזו וכשהיא מתבטאת יותר במציאות שלך, כך יהיה זה שעם הזמן, תפסיק לחוות רוע.

ז: באמת? הבחירה באחדות פירושה שאפסיק לחוות רוע?

8: כן. המידה שבה אתה יודע שזה נכון שאתה באמת אחד עם כל היש, היא המידה שבה לא תחווה עוד רוע. אתה יכול לחוות רק את האשליה של הרוע בזמן שאתה שוכן במצב של הפרדה. של דואליות. ברגע שאתה זוכר את האחדות המהותית שלך, אז אתה לא תוכל לחוות שנעשה לך רוע, ולא תוכל לשקול לעשות זאת לאחר. רק במצב של הפרדה או דואליות אתה יכול לחוות את פעולותיה של הוויה אחרת כרוע, או אכן לשקול לחוקק רוע על הוויה אחרת.

ז: אתה יכול להסביר לי את זה, 8?

8: בוודאי. ברמת האחדות זה בלתי אפשרי עבורי לרצות לפגוע בך בשום צורה.

ז: מדוע 8?

8: בדיוק בגלל שאני יודע שאתה ואני אחד! אתה מבין, כל ההוויות השוכנות במקום של תודעת האחדות, חוות באופן ישיר את כל מה שהן עושות לאחר כמשהו שנעשה לעצמן. אם אני פוגע בך, מיד, בדיוק באותה הפעולה, פגעתי גם בעצמי במידה שווה. למעשה, הפגיעה שאני פוגע בך היא הפגיעה שאני פוגע גם בעצמי. זה מה שקורה ברמת תודעת האחדות. ומכיוון שאני לא רוצה לפגוע בעצמי, לא אנסה לפגוע בך.

אתה על כדור הארץ שוכן בתוך אשליה של דואליות, כלומר יש לך את האשליה שזה לא כך. כלי ה"זמן" משמש בכדי להפריד אותך מהבחירות שלך, כך שאינך רואה שזה כך שכל מה שאתה עושה לאחרים אתה עושה בדיוק ובמדויק גם לעצמך. אבל אנחנו, מחוץ לאשליית הדואליות, רואים את זה ישירות. אנחנו אחד. אנחנו יודעים את זה. אנחנו חווים את זה. את מה שאני עושה לך, אני עושה לעצמי. אז הוויה מודעת לאחדות לעולם לא תנסה לגרום נזק מכיוון שפגיעה זו היא פגיעה בעצמי.

ז: רגע, 8, אתה אומר שכל מה שאני עושה לאחר אני גם עושה ישירות לעצמי? פשוטו כמשמעו?

8: כן. זה כך. אך יש לך אשליה חכמה של זמן ומרחב שמפרידה בינך לבין היצירות שלך בכדי שתאמין שזה לא כך. אבל זה כך. פגעת באחר פגעת בעצמך. יתכן שתצטרך לנוע קצת בזמן ובמרחב בכדי לחוש את הפגיעה וכך אולי לא תבין שעשית זאת לעצמך. ואולי תוכל להגיד לעצמך כשהפגיעה תחזור אליך שזו הייתה הוויה אחרת שעשתה לך את זה. זוהי כוחה של האשליה. אבל זה לא פחות מכך; כל מה שאתה עושה לאחר, אתה עושה לעצמך. לכן זה יהיה חכם מאוד, ש"תעשה לאחרים בדיוק כפי שהיית עושה לך." זו הדרך הטובה ביותר שיתייחסו אליך כפי שאתה מעוניין שיתייחסו אליך.

ז: אוקיי, אז אם אני ניגש אל אדם זר וסוטר לו בפנים ואז בורח, לאחר זמן מה הוא ימצא אותי ויכה אותי בחזרה?

8: נסה לא להיות כל כך פשטני בחשיבה שלך. הנה תיאור טוב יותר:

איזה אדם היית אם היית יכול פשוט לגשת אל אדם זר ולסטור לו? או שאולי דרך טובה יותר לשאול זאת היא, אילו סוגים של אמונות אתה מביע לגבי עצמך ולגבי החיים כשאתה עושה זאת? אולי אתה מבטא את סוג ההרגשה של ילד חוצפן? "אני לא שם קצוץ ואני יכול להתחמק מכל דבר", אז אתה מנצל את האופי התמים ואת נטייתו לבטוח של אותו זר. הוא אינו מתגונן כשאתה ניגש. אז אתה סוטר לו ובורח. מה שעשית בפועל זה לזעזע אותו מתוך התחושה של הנטייה לבטוח. גנבת ממנו חלק מתמימותו.

עכשיו, אולי נראה לך שבחרת באדם הזה באופן אקראי, אבל לא. לך ולו היה חוזה. זה הוסכם ברמות הגבוהות יותר. בפשטות, נשמתו נזקקה לחוויה זו מסיבות משלה. אבל אנו לא נסבך את הדברים יתר על המידה. אנו נעזוב את הבחירות והמניעים של הנשמה הזו. העניין הוא שהנשמה הזו **אכן** ביקשה זאת. וכך, ברמת האישים שהתגלגלו, נתת לו את המתנה שהוא ביקש.

אז עכשיו הזמן עבר בשבילך. אתה ממשיך הלאה וכנראה ששכחת לגמרי את האירוע ההוא. עכשיו אתה, אולי, בבר עם משקה. אתה רואה גברת צעירה יפהפייה ומחליט ללכת ולשוחח איתה. הדברים מתנהלים טוב. כשאתה מדבר איתה היא נראית כמו כל מה שאתה מחפש בבחורה. ונראה שהיא גם נורא מחבבת אותך. תסבוכת רומנטית מתחילה. אתם מתראים עוד כמה פעמים ואז, בדיוק כשאתה לגמרי מתאהב בה, בדיוק ברגע שאתה מוכן לתת לה את הלב שלך ... אתה מוצא אותה במיטה עם החבר הכי טוב שלך.

ז: סטירה!

8: בדיוק. זה עתה חווית את ההחזר של המתנה שלך. עם מעט ריבית.

זה עתה הרגשת איך זה להיות המום מהרגשתך לבטוח. נגנבה לך תמימותך.

וזה בסדר, כי ברמת הנשמה ביקשת את זה. היית צריך לדעת איך זה להרגיש את זה. לעשות את זה לאחר ולתת לזה להיעשות לך הם שני צדדים של אותו מטבע. שני צדדים של אותה חוויה. וברמת הנשמה, יצרת את זה. איך תגיב - מה **תעשה** עם זה - זה יהיה תלוי בך.

האם אתה עושה בחירות מתוך חוכמה וחמלה המובילות אותך לשלמות ואחדות? או שאתה עושה בחירות מתוך בורות ושנאה המובילות לכאב ולנפרדות?

בחירות, בחירות, בחירות.

אתה תמיד יכול לבחור ואתה תמיד מקבל את תוצאות הבחירות שלך.

ז: זה היה מחכים ביותר, תודה לך, 8. וכך, אם אני מיישם זאת על מצביי החיים האמיתיים, אז אני יכול לראות שכאשר בחרתי בעבר לאפשר לרצונות האגו שלי, לפחדים ולצרכים שלי לדחוף את הסיפור של אירוע הסינגולריות לכיוון חילוץ גדול לכולנו ...

8: אותו דבר. במספר דרכים שונות חווית זאת חוזר אליך עם ריבית. גרמת לאחרים מצוקה כלשהי. אלה שעקבו אחר עבודותיך ושקראו את הגרסה הקודמת של ספר זה. חלקם חשו כאב ניכר למדי כאשר הדברים לא התרחשו כפי שהובטח בשנת 2012. אז הם חוו תחושות של אובדן, ספק, פחד, חוסר אמון ... הבנת את הרעיון.

ז: ואז זה חזר אלי.

8: במספר דרכים. אתה הכנסת את עצמך לאותה סוג של מסחטה כשהדברים לא התרחשו כפי שנכתבו. אבל זה לא הספיק. בכדי לסיים את חוזה הנשמה שלך היית צריך לחוות את זה נעשה לך.

ז: ועכשיו פתאום אני מבין את זה. זו הסיבה שביתי נפרץ והמחשב הנייד שלי נגנב, לא?

8: בוא נראה, בסדר? כי אתה, באופן מובן, נאבקת להבין זאת. אז תגייד לי, מה היו התחושות שפריצה זו עוררה בך?

ז: אובדן, ספק, פחד, חוסר אמון ... אני מבין את הרעיון.

8: ואז? מה החלטת לעשות עם זה?

ז: למעשה עברתי גיהינום. כעסתי כל כך והרגשתי כל כך מחולל. הבית שלי לא הרגיש בטוח יותר. ואיבדתי הרבה עבודה שלא גובתה ושלעולם לא אוכל להחזיר. היו דברים שעבדתי עליהם שאצטרך להתחיל אותם שוב ו ...

8: ... מבלי להפחית את הכאב שלך כי אני יודע שזה היה חמור עבורך. אבל זו לא השאלה. מה עשית עם זה?

ז: אני ... אה ... טוב. לא הרבה. החלטתי לנסות להבין איך יצרתי את החוויה הזו. התחלתי לעסוק איתך בשיחה. ולמדתי הרבה דרך כל זה על גבולות ועל קבלת תוצאות הבחירות שלנו. אבל מעולם לא הרגשתי שהייתה לי סגירת מעגל. מעולם לא הרגשתי שהבנתי מדוע זה קרה. אבל עכשיו הכל מסתדר. עכשיו, בשיחה הזו הכל נחת בשבילי. סוף סוף אני מבין את זה.

8: אז אתה יכול להרפות גם מזה?

ז: כן. עכשיו אני יכול לשחרר את זה.

8: והפורץ שלך?

ז: הוא מעולם לא נמצא.

ובתחילה לא יכולתי למנוע מעצמי לאחל לו כל מיני דברים רעים. רציתי שהוא ייתפס ואז רציתי שהוא יפגע, על מה שהוא עשה לי - וגם לליסה כמובן! אבל אז ... ובכן ... אני לא צריך להעביר אותך לאורך כל התהליך הארוך שלי, אבל באמת הבנתי שברור שהוא עוד בן אדם שמתמודד עם הפחד והחסר שלו. הוא לקח ממני כי הוא הרגיש שזו הדרך היחידה להשיג את מה שהוא צריך. אני לא צריך לדעת את הסיפור שלו. אני יכול פשוט לתת לו ללכת ולקוות שהוא יעשה בחירות טובות יותר בעתיד. למען עצמו.

8: אז אתה יכול להרפות גם ממנו?

ז: כן. שחררתי את כל המצב עכשיו. זה נגמר ולמדתי וגדלתי הרבה מאוד.

8: וכך? האם עשית את הבחירות שלך רק מתוך בורות ושנאה? או שעשית בחירות מתוך חוכמה וחמלה?

ז: זה לקח זמן, אבל אני בהחלט מרגיש שהגעתי לחוכמה ולחמלה בסופו של דבר. במידה רבה, בזכות העזרה שלך.

8: בכל צעד בדרך זה היה על במה אתה מוכן לבחור. אל תפחית בזה. ומכיוון שבחרת מחוכמה וחמלה, מה שאתה מקבל זה שלמות ואחדות.

למעשה הרגשתי שזה קורה, לא? כאשר בחרת לקבל את אובדן מחשב הנייד שלך, כך מצאת את התובנה הדרושה שמאפשרת לך להמשיך הלאה. כשבחרת בכך ופתחת את עצמך לחוכמה וחסד גדולים יותר, כך הגעת לתובנות חדשות נוספות שאיפשרו לך לכתוב מחדש את סיפור אירוע הסינגולריות בצדקתו. וכשסיימת את הסיפור המחודש של אירוע הסינגולריות, אז אתה יכול כעת להגיע להבנה מלאה של המצב עם המחשב הנייד. שתי החוויות הללו נקשרו אנרגטית עבורך. הם נפתרו יחד עבורך.

ועכשיו אתה יכול לראות שהכול התגלה בסדר האלוהי הנכון. כולם קיבלו בדיוק את מה שהם ביקשו והיו זקוקים לו, וכולם ממשיכים לבחור כראות עיניהם ולקבל את תוצאות הבחירות שלהם.

איזון והרמוניה.

העבודה נעשתה.

ז: כן. העבודה נעשתה.

מדהים עד כמה הדברים האלה שלכאורה לא קשורים לחלוטין קשורים עבורי באופן אנרגטי. ואיך הם נפתרים ומשחררים יחד.

8: עכשיו אתה מתחיל לאט לאט להיות מודע לטבע היוצר שלך. אתה מתחיל לראות עכשיו את הסיבה והתוצאה של חוויותיך. כאשר אתה רואה זאת בבירור אינך יכול לחשוב יותר על עצמך כקורבן לאירועים אקראיים.

אחרים יכולים, כמובן, להסתכל על חייך ולחשוב שאתה מייחס משמעות במקום שאין. ששני הדברים האלה לא קשורים זה לזה. אבל אתה יכול להרגיש איך הם קשורים זה לזה. אתה יודע שזה נכון באופן שאתה לא יכול להכחיש.

ז: זה נכון.

אני באמת מגיע למודעות שאני אכן יוצר את החוויות שלי עם הבחירות והאמונות שלי.

8: אז אני אגיד לך משהו מעניין. הפורץ שלך קיבל בחזרה על המעשה שלו בתוספת ריבית גם כן. זהו לא היה לטובת הכלל אילו הוא היה "נתפס". הסיבות לכך הן מסובכות ומיותרות לדיאלוג שלנו, אך העניין הוא ש"צדק כדור הארץ" שכרוך במשטרה ובכלא לא נדרש או מועיל כאן. אבל אל תפקפק; הפורץ שלך כבר החזיר את השקעתו הנמרצת עם ריבית ניכרת. הוא לקח ממך את כלי המסחר שלך, את אמצעי הביטוי שלך, את תחושת הביטחון שלך ... והוא חווה אובדן גדול בהרבה בכל אותם מישורים.

אני אומר לך את זה בכדי להדגיש מחדש את הנקודה שאתה מעלה. לא משנה אם אתה מודע לאופי היוצר שלך או לא. מה שתקרין החוצה, יחזור אליך.

ז: "כל אחד תמיד מקבל בדיוק את מה שהוא יוצר."

8: אתה, וכך גם הפורץ שלך. אין קורבנות, רק יוצרים. ובוודאי,

"מה שאתה עושה לאחר אתה עושה גם לעצמך."

ז: אני באמת מבין את זה עכשיו. אז כאן בהפרדה, אנחנו בתוך האשליה. אנו חווים את עצמנו כגורמים נזק זה לזה ולוקחים אחד לשני את זכות הבחירה. אבל זו באמת אשליה בלבד. אנו בעצם פשוט עושים את כל זה לעצמנו. ואתם בממדים הגבוהים יותר ובמציאויות האחרות ומה לא, אין לכם את האשליה הזו של הזמן והמרחב, כך שאינכם יכולים להאמין שאתם נפרדים זה מזה. אתם **יודעים** את זה, שלא משנה מה אתה עושה, אתה עושה לעצמך. האם זה נכון?

8: לאלה מאיתנו שבתודעת האחדות זה כך. אם כל החוויה שלך מראה לך חד משמעית שאתה אחד עם כל שאר חלקי המציאות, אז היית ממש לא עירני אם לא היית מקבל את זה כאמת. ככה זה בשבילנו וכך זה הופך עכשיו לאט לאט בשבילך.

ז: אז אתם לעולם לא תבחרו במודע לפגוע באף אחד אחר כי זה יביא מיד לפגיעה בעצמכם.

8: זה מה שאני אומר.

והדבר האחר, כמובן, הוא שהווייה של תודעת אחדות אמיתית לא יכולה לחוות פגיעה באותה צורה בה אתה מאמין שאתה יכול. אין לנו צורות תמותה שעלולות להיפגע, ולכן איננו יכולים לדמיין שנוכל להיפגע פיזית או להיהרג. הפגיעה שאנחנו יכולים לסבול היא זאת שאתה יכול לכנות פגיעה רגשית, או אולי פגיעה פסיכולוגית. וכאבים אלה מובנים אחרת מהדרך בה אתה מבין אותם. אם אנו חווים את אלה, אז איננו חושבים שהם הוטלו עלינו על ידי הווייה אחרת או על ידי חווייה חיצונית כלשהי. אנו מבינים, בפשטות, שהם התוצאות של הבחירות שלנו. אם אני נפגע מאינטראקציה עם הווייה אחרת, אז אני מבין שהבחירות שלי גרמו לי לכאב. האינטראקציה עם "העצמי האחר" היא פשוט הזרז. ואכן, אם אהיה עירני, אראה שהכל זה רק מתנה המראה לי אילו מהבחירות והאמונות שלי לא משרתות אותי.

הווייה של תודעת אחדות לא יכולה לחוות רוע שנעשה לה, וגם לא יכולה לשקול לעשות רוע לעצמי אחר.

ז: אני חושב שאני מבין זאת עכשיו.

8: זה טוב. אז תבין שרק בתוך המציאות הדואלית, מנקודת המבט של הנפרדות, כאשר אתה לא יודע שאתה אחד, הווייה עשויה לרצות לפעול בצורה נורא פוגעת והרסנית לעצמה ולאחרים. רק במציאות כזו הן עשויות לחוות את הסערה הפנימית שלהן בצורה כזו שהיא עלולה לגרום להן לשנוא את עצמן כל כך עד שהן יכולות להיות מוכנות לעשות כל מיני דברים מזיקים זה לזה.

ז: אני מבין.

8: ובאותה מידה זה רק בתוך המציאות הדואלית, מנקודת המבט של הנפרדות, כשאתה לא יודע שאתה אחד, אתה יכול להסתכל על הפעולות של הווייה שכזו ולהיות מסוגל לומר, "אתה רשע."

מחוץ לדואליות אתה תדע את זה, וההווייה איתה אתה מתקשר, שתוצג לשניכם כיצד הבחירות שקיבלתם בעבר גרמו לכם לכאב ובלבול. נס הסיטואציה הוא האופן שבו האינטראקציה הזו הפגישה באופן מושלם שני עצמי נפרדים לאינטראקציה המציגה בצורה מושלמת לשניכם בדיוק כיצד הבחירות הללו אינן משרתות אתכם. לפני אינטראקציה זו אולי לא ראית זאת. אבל עכשיו, כתוצאה מהאינטראקציה, אתה יכול לראות זאת בבירור. ועכשיו, כשראית את זה, תוכל לבחור אחרת. וכאשר בחרת טוב יותר, ניתן לרפא ולאהוב את הבחירה הקודמת ואת תוצאותיה ולהתמזג מחדש.

זו מתנה מופלאה, אתה מבין.

אך, בתוך הדואליות, יתכן מאוד שתחוה את האינטראקציה הזו כרוע. יתכן שזו החווייה של הקורבן שהם בתמימות חיו את חייהם כשהם נפלו קורבן בצורה נוראית לידי איזה רשע. וייתכן שזו החווייה של העבריין שהיה להם חיים נוראיים ומקופחים, שדחפו אותם להתנהג בצורה נוראית שכזו. ואף אחד לא יכול לומר לאף אחד מהם שחוויותיהם אינן תקפות. זו החווייה שלהם!

כל חווייה מציבה בפניך אפשרות בחירה. כמעט כל מי שמשחק במשחק הדואליות, לאחר כל אינטראקציה שכזו, יבחר עוד בחירה מבוססת קורבן. מה שישמש בכדי לשמור אותם בדואליות ויזמין עוד אינטראקציות שכאלה. אבל אפשר לברוח מהמלכודת הזו. אפשר, במקום זאת, לקבל את האינטראקציה שהיא חווייה שהבאת לעצמך כתוצאה מהבחירות שלך.

אם אתה יכול לעשות זאת, אתה יכול להתחיל להסתכל על עצמך בכדי לעשות בחירות חדשות שמתאימות לך יותר. זה עשוי לעזור להבין שכל החוויות האלה מתרחשות בתוך האשליה. ושיש אמת גדולה יותר בהישג יד, שהיא, ברמה האחרת, אתה והשחקן האחר שניכסם יודעים שזה משהו שבחרתם והסכמתם עליו.

ז: קשה מאוד לעשות זאת, 8.

8: אכן. אבל זה מעולם לא נועד להיות קל. אסביר זאת בעוד רגע עם, "משל המסדר הנזירי".

ז: (צוחק) המה !!?

8: (מחייך) אתה תראה. אבל לפני שנגיע לזה, ברצוני להציע לך תחילה המחשה כיצד יכולה להיות מערכת יחסים של קורבן.

דמייך עכשיו שאתה כבר לא בגלגול החיים. אתה כאן איתי במרחב הרוח ואנחנו מתכננים חיים חדשים. אני בא לפניך ואומר לך:

"אתה מכיר אותי, אני 8. שיחקתי את תפקיד של מדריך הרוח עבורך כאשר אבדת בדואליות ועזרתי לך למצוא את הדרך הביתה. אני גם חברך האהוב ביותר וברמה אחת אנו שותפים לאורך זמן. ברמה אחרת מצאנו אחדות ביחד. אתה מכיר אותי. ועכשיו אני בא אליך עם הצורך שלי. על מנת שאוכל להמשיך כפי שאני רוצה, אני באמת צריך להבין את החוויה של מצב הקורבן. אני מרגיש שיש לי הצורך להתגלם ואז לחוות איך זה למקם את עצמי לחלוטין בכוחו של אחר כך שהם יתייחסו אלי רע מאוד ואז יהרגו אותי באכזריות. אני צריך לשחק את זה, לראות איך זה מרגיש ולראות איך אני מגיב לזה. האם אתה מוכן להתגלם איתי במערכת הדואלית שבה נוכל להטות את עצמנו ולשחק את התרחיש הזה? האם תמלא עבורי את התפקיד של העבריין?"

אז אם אתה מסכים להצעה שלי, אנו יכולים להיות במצב בו שנינו נשלח חלק מעצמנו מעבר למעטה ואני אוכל לחוות קורבן חסר אוניס ואתה תוכל לשחק את התפקיד של העבריין הרשע. אנו רואים איך זה ולומדים משהו על עצמנו ואז אנו מתמודדים עם מה שלמדנו.

אתה מבין?

ז: אני עוקב, כן.

8: והאם אתה יכול לראות שהדבר לא גורם לך להיות רשע? פשוט עזרת לי לחוות את מה שרציתי.

ז: אני מבין את זה, כן. תודה על ההסבר. אבל אני מאוד מקווה שלעולם לא תבוא אלי עם בקשה כזו.

8: ולמה זה?

ז: כי אז אני חושש שאצטרך לדחות אותך. אני מאוד מצטער אבל אני לא אהיה העבריין שלך. לעולם לא אבקש לפגוע בך או להתייחס אליך בצורה רעה. לעולם לא אבחר לפעול כלפיך בדרך אחרת מלבד אהבה, כבוד והוקרה.

8: בסדר. אבל למה? אם שאלתי זאת ממך, מדוע שלא תעשה זאת עבורי?

ז: כי, 8 יקירי, זה לא בסדר מבחינתי. מכיוון שלא משנה כמה תצטרך לחוות תפקיד שכזה, אין לי שום רצון בלבי או בהוויה שלי לשחק את החלק ההפוך.

8: מדוע?

ז: כי ... אני לא מוכן לעשות זאת לעצמי. כי להיות המתעלל האכזרי שלך יפגע בי יותר מדי. בחיים האלה, ובמיוחד בחיי הקודמים, ראיתי מה זה להיות העבריין.

(הערת זינגדד: ראה פרק 1, "הקוסם")

אני יודע מה זה ואין לי צורך לדעת יותר מזה. אני לא מוכן. אני אוהב את עצמי יותר מדי מכדי להכניס את עצמי לכך ואני אוהב אותך יותר מדי מכדי לעשות לך את זה. ככה אני מרגיש בלבי. אני מצטער אם אני מאכזב אותך.

8: ידידי היקר! להפך. למה שזה יאכזב אותי?

ז: כי אם אני לא מוכן להיות העבריין שלך, אתה לא יכול לחוות את החוויות שאתה מרגיש שאתה צריך. נכון?

8: לא, זה לא. האם עולמך אינו מלא באנשים המוכנים לגלם צורה כלשהי של גרימת קורבן לכל מי שרק יאפשר זאת?

ז: כן. אני מניח. אז אתה אומר שתוכל תמיד למצוא מישהו שישחק לך את התפקיד הזה.

8: זה ממש כך. למעשה, זה הרבה יותר פשוט מזה. העובדה שרצייתי התנסות כלשהי יוצרת חוסר איזון בשדה התודעה. זוכר שלמעשה יש כאן רק אחד מאיתנו?

ז: אוקיי ... אז ...

8: אז אם יש כאן רק אחד מאיתנו, אז ההיבט של האחד רוצה לחוות משהו, זהה לאחד שרוצה בכך. פירוש הדבר שלא תוכל לקבל את הרצון ללא אמצעי ההגשמה. האחד יכול ורוצה להביע רק את הרצון הזה אם יש גם עצמי אחר העונה על הרצון בכך שהוא מוכן למלא את התפקיד המקביל. וכאשר סיימנו למלא את התפקידים המתאימים לנו, אנו יכולים לרפא כל כאב שיש לנו על ידי הבנה שאנו בעצם אחד, למעשה אותה הוויה גדולה יותר. וככה זה קורה. כשאתה מוכן לראות את הנורא, הרשע, המרושע, העבריין כעצמי, אז אתה הופך למשהו גדול ממה שהיית. ואז, אתה מתעלה. ואותו דבר, כמובן, מתרחש כשאתה מוכן לראות את הקורבן העצוב, הפאתטי, החלש והעגום כעצמי.

ז: אוי וואו, 8. אני מרגיש שבדיוק ביטאת משהו חשוב מאוד שם. אני מרגיש בנשמתי שזה משהו בעל חשיבות עמוקה עבורי.

8: לא רק עבורך. לכל מי שמוכן לחפש תודעת אחדות. זה רעיון שיתפתח הלאה ככל שננוע. אבל בינתיים אני רוצה להחזיר לך את שאלתך. בהתחשב בדיון שלנו, מה אתה חושב עכשיו שיקרה אם אבקש ממך לשחק בשבילי עבריין ותסרב לי? מה אז?

ז: ובכן, לאור המידע החדש הזה, נראה לי שאני או המענה הנכון לצורך שלך או שאני לא. אם אני כן, אני אגיד "כן", אם לא, אז אני אגיד "לא". וכפי שגילינו, להגיד "כן" לא גורם לי להיות רשע כי אז אני פשוט מראה לך משהו על עצמך. ואילו אומר "לא", זה גם בסדר מכיוון שלבטח, יהיה מישהו שזה נכון עבורו שיענה "כן".

8: אז איפה הקורבן? איפה הרוע?

ז: אין! כי תמיד יש לי בחירה. לכולנו יש. וכשאנחנו עושים את הבחירות שלנו אנחנו פשוט מראים לעצמנו משהו על עצמנו!

8: נכון. ובסיכון להלקות בנקודה, אם תבחר להסכים להיות העבריין שלי, אני יכול לבוא ולתפוס אותך כרשע, אבל רק מתוך אשליית המשחק. וזו תהיה רק חוויה זמנית.

ז: כן, אני מבין את זה עכשיו.

8: ותמיד יש לך בחירה להגיב בטובתך הגבוהה ביותר. ואם תלך ללבך ותבחר עם האמת העמוקה ביותר שלך, אז הבחירות שלך יהיו בהרמוניה עם מה שהחלק המודע לאחדות בעצמך גם בוחר עבורך.

אז אתה מבין, כל מה שיש באמת, זו בחירה. אתה בוחר ואז אתה חווה את תוצאות הבחירות שלך.

ז: אני רואה את זה, 8, תודה.

8: אז! בוא נסכם. אתה מסכים איתי כעת שהוויית המרגישות כאילו נעשה להן רוע הוא כשהן מרגישות שהוסרו הבחירות שלהן?

ז: כן. יש לי את זה.

8: והאם אתה גם מסכים שלמעשה יש לך תמיד בחירה? יכולה להיות לך האשליה שלא, אבל אם אתה מוכן לקחת אחריות על עצמך ואם אתה מוכן להשתמש בהדרכה שלך ולהקשיב לאמת שלך בלב שלך, אז אתה תראה גם דרך האשליה. אז תדע שתמיד יש לך בחירות.

ז: כן, אני מקבל גם את זה. ברמת האחדות אין שום רוע, רק בחירות. ועל ידי התחברות לליבי, אני מתחבר לזה שקיים ברמת האחדות.

8: אתה מתקדם יפה מאוד. כן. זה נאמר היטב.

ועכשיו, לפני שנמשיך הלאה, אני רוצה לחזור בקצרה לבקשתי ממך להיות העבריין שלי. כשבחרת לדחות את בקשתי, מה זה שהניע את בחירתך?

ז: אהבה. החלטתי שאני לא רוצה לפגוע בך כי בחרתי באהבה.

8: נכון, כך עשית. בחרת להביע את עצמך בצורה כזו שתאהב את הביטויים שלך. וזו אכן בחירה משובחת ביותר. בחרת לשחרר את הצורך ליצור בכאב ופחד. עכשיו אתה יוצר רק באהבה. אתה יכול להבין מדוע הבחירה הזו תרצה אותי?

ז: כן אני יכול.

8: וכאשר לחצתי עליך לגבי מה הסיבות לבחירותיך, המחשת יפה מאוד נקודה חשובה; ביטאת את ההבנה שלהיות העבריין שלי יפגע בך מאוד. נכון? אז זה אומר שההוויית במציאות הנוכחית שלך שיכולות להיחשב לרשעים הגדולים ככל הנראה גרמו לעצמן כאב ניכר במשחק בתפקיד הזה עבורך.

ז: כן. אני יכול לראות את זה. אבל אני עדיין לא יכול לאשר את מה שהן עשו, ועדיין עושים!

8: זה בסדר. פירוש הדבר שהן מציעות לך מתנה, מה שעולה להן ביוקר מאוד לתת. זו ההזדמנות לבחור אם אתה רוצה להיות הקורבן שלהן או לא. אם אתה מחליט שאתה רוצה להיות הקורבן שלהן, אז הנה הן! מוכנות למלא את התפקיד אותו תרצה שימלאו.

ואם אתה בוחר לא לשחק את הקורבן, אז אתה מראה לעצמך שבאמת עשית את הבחירה הזו. אתה מבין, ללא הצעתך המעוצבת במיוחד, לא תוכל לומר שבחרת סוף סוף ובגדול לא להיות קורבן.

ז: אני לא עוקב אחר זה בדיוק...?

8: אוקיי. הבטחתי שנגיע לזה והנה זה:

משל המסדר הנזירי

היו פעם שני אנשים בגילאים דומים ששניהם נולדו בנסיבות צנועות. לאחד היה מוח עסקי נבון מאוד, אותו יישם במסירות לצבירת עושר. הוא בקושי עזב את בית הוריו לא לפני שהצליח לא מעט בזכות עצמו. כשהיה באמצע שנות השלושים לחייו הוא היה ללא ספק האיש העשיר ביותר בעיר.

האיש השני לא רדף אחר עושר והוא גם לא היה מאוד להוט לעבודה קשה. הוא היה משורר ומוזיקאי והדבר האהוב עליו היה לשבת כל היום בנהר לתפוס דגים ולהלחין שירים.

אך, ככל שנראה כי שני האנשים הללו היו שונים, לשניהם היה עניין עמוק בעניינים רוחניים. לשניהם היה רעב להארה משלהם. וכך קרה ששניהם הגיעו להחלטה להתמסר באופן מוחלט לצמיחתם הרוחנית. כל אחד מהם החליט שהדרך המתאימה להם לעשות זאת היא להצטרף למנזר על הגבעה שמעל לעירם.

ז: הם רצו להיות נזירים?

8: בדיוק. ואחת הדרישות של המסדר הנזירי הזה היה שהנזירים ינדרו שבועת עוני, יוותרו על כל רכושם ויעזבו את כל ההתקשרות העתידית לסחורות חומריות.

ז: הא, העשיר היה נאבק בזה!

8: וכך היה! בהתחשב בכך שהוא בילה את חייו בצבירת עושר, שהוא היה טוב מאוד בזה ושהוא בא להיות מדד ההצלחה שלו ובסיס ההערכה הגבוהה של רבים אחרים כלפיו... אכן היה לו קשה מאוד לשחרר את זה. לעני, לעומת זאת, לא היה קושי כזה. מכיוון שלא היה לו כמעט כלום, הוא לא ויתר כמעט על כלום!

ז: כן, אני מבין. אבל איך זה ממחיש את הנקודה שהבאת לגבי הבחירה להפסיק להיות קורבן?

8: בעקיפין. הישאר איתי ואגיע לשם. אתה מבין, כשהיה קרה, שני האנשים הללו **אכן** נדרו שבועה של עוני ושניהם התקבלו למנזר. שניהם היו אז אחים של המסדר, ולאף אחד מהם לא היה רכוש פיזי אחד לקרוא לשלהם.

ז: אוקיי...

8: אז מה אתה חושב; מי מהם ידע אז, עד עומק נשמתו, מה זה לבחור בעוני על פני עושר?

ז: אתה, אני מבין! זה האיש שהיה העשיר שבאמת ידע את ערך ההחלטה הזו. הוא באמת **יידע** מה זה אומר לוותר על כל העושר והרכוש.

8: כן. וכך זה בשבילך במציאות הדואלית הזו שאתה מאכלס. כולכם עשירים מאוד בהזדמנויות לקורבנות. אתה מוזמן במיליון דרכים שונות בכל יום ויום להיות קורבן מחדש. בכל פעם שאתה מפעיל טלוויזיה, פותח עיתון או קורא מגזין, אתה מופגז בהודעות על קורבנותך, שוב ושוב.

המערכות הפוליטיות, המשפטיות והפיננסיות שלך קיימות על בסיס שכולכם קורבנות והם שואפים להשאיר אתכם במצב הזה.

המעסיקים שלך זקוקים לך להיות הקורבן בכדי שתמשיך לעשות את העבודות שאתה שונא תמורת הכסף שהם מציעים לך.

בכל מקום, בכל כיוון שאתה מסתכל, אתה מוקף בהצעות הקורבנות שלך על מגש.

הכול נורא משכנע וממכר מאוד. אז אתה ממשיך להאמין שזה הדבר הטוב, הנכון והאחראי לעשות את העבודה הזו, לשלם את המשכנתא הזו, לקנות את הביטוח הזה כנגד כל אסון אפשרי, להתייעץ עם אותם מומחים בכל מה שנכון ומוסרי, וכל מה שנכון עבור הנשמה שלך, למה שנכון לבריאות שלך, למה שאתה צריך לאכול, איך אתה צריך להתייחס לבת הזוג שלך לחיים ואיך אתה צריך להתייחס לילדים שלך, ל... ובכן, אתה מקבל את הרעיון... אתה מכור להיות קורבן.

ויש כמה דמי שתיקה משכנעים למדי. אתה יכול לומר, "זו לא אשמתי! לא עשיתי את זה! זה לא הוגן!" והאישי האהוב עלי, "למה אני?" ואתה מרגיש כאילו מישהו אחר אשם בהכל. "עשו לי עוול! רימו אותי! הם מעולם לא נתנו לי את ההזדמנות שלי!" וכך אתה מרפה מעצמך מהצורך של אי פעם לקחת אחריות.

דברים די ממכרים.

וגם די ילדותיים, אתה לא חושב?

ז: כן, כשאתה אומר את זה ככה, זה נשמע כאילו כולנו פשוט פרחחים עם התקפי זעם.

8: זה בהחלט יכול להיראות ככה לפעמים. אבל זה בסדר. הנקודה של הילדות היא שהיא שם בכדי לחוות אותה, ומתוך אותן חוויות אנחנו מתחילים לגלות את עצמנו ולהחליט מי אנחנו רוצים להיות כשאנחנו גדלים. זה מקום קשה להיות בו ומעט התקפי זעם, אני מניח, מתאימים למסלול. ובהינתן מעט זמן, כולם אכן גדלים. וסימן ההיכר של ההתבגרות הוא... לקיחת אחריות. זה מה שמבוגר עושה. והווייה רוחנית בוגרת היא זו שמוכנה לקחת אחריות מוחלטת על כל חוויותיה שלה.

ז: וילד רוחני לא לוקח אחריות? ילד רוחני רואה את עצמו כקורבן?

8: נכון.

ז: המממ. אז אני מניח שהגיע הזמן לוותר על ההתמכרות לקורבן אז.

8: כן. וכמו האיש העשיר שוויתר על ההתקשרות שלו לעושר ולעוצמה זמנית, בדיוק כמו הנרקומן שמוותר על ההתמכרות לסם, כך תהיה זה שיודע **עד עומקי נשמתך** שאתה סוף סוף לגמרי סיימת עם הקורבנות. כשאתה מתעלה מהמערכת הדואלית הזו למעמד היוצר שלך, אתה לעולם לא תיפול יותר באמונה שאתה הקורבן. אתה תראה קורבנות על כל גווניה המפתים ביותר. אתה תביס זאת בנשמתך, בחווייה שלך ובהחלטות שלך. אתה תברא את עצמך כיוצר. שזו, כמובן, הדרך הלגיטימית היחידה להפוך להווייה יוצרת.

ז: הא הא! שוב הפרדוקס הזה. אבל הפעם אנו רואים את זה מהצד השני. אם נרצה להיות ליוצרים, אז עלינו להיות מוכנים ליצור שאנחנו יוצרים!

זה פשוט כל כך מגניב.

8: אומרים שכשהוויה מתעוררת לראשונה למאסטריית של עצמה, אז ההוויה מתחילה לצחוק ולצחוק ולצחוק. ולעתים קרובות זה כך. הפתרונות לבעיות ולמלכודות שקשרו אותך בעבר מתגלות כלא יותר מבדיחות קוסמיות נהדרות.

אוקיי אז בוא נסכם. תגיד לי מה אתה חושב: האם באמת יש דבר כזה רוע?

ז: בהתחשב במה שהבנתי, הייתי אומר שהתשובה היא כן וגם לא. זה דבר אשלייתי. אם תבחר בו, תרשה אותו ותזמין אותו, אז תוכל לחוות אותו.

8: אתה מתכוון,

"אין דבר אחד שהוא טוב או רע, אלא איך שאתה מרגיש לגביו."

ז: הא! נכון!

8: אך מהי האשליה שאנו חווים בפועל?

ז: אנו חווים את האשליה שהבחירות שלנו נלקחות מאיתנו.

8: אז אתה מסכים לכך;

"הרוע הוא כל פעולה, שנראית הלוקחת את זכות ההוויה לבחור."

ז: כן, הייתי מסכים.

8: טוב. אז אנחנו באותו דף ואנחנו, אני מאמין, ענינו על השאלה הראשונה, "מהו רוע?"

ז: כן, אכן כך, תודה.

8: וזה מביא אותנו בצורה מושלמת לטפל בשאלה השנייה, והיא:

איך צריך להגיב לנוכחות הרוע?

וכך? האם אתה רוצה לנסות לענות על זה? איך אתה מרגיש שאתה צריך להגיב לחוויית הרוע?

ז: נראה שחוויה כזו דורשת רגע טרנסצנדנטי. זה מבקש ממני שאבחר לזכור שאני באמת אחד עם כל האחרים. שאני בוחר, ופועל, ממקום של אהבה גדולה.

8: זו תשובה יפה מאוד. וזה גם תואם לדבר האחר שאמרתי לך על הרוע שהיה,

"אם יש דבר כזה רוע, אז זו הזדמנות ללמוד על אהבה."

ז: אני חושב שאני מבין את זה די טוב, אבל אני חייב לומר שאני עדיין לא מרגיש את זה לגמרי. ואני כמעט מתבייש לומר, שעדיין יש התנגדות לכך במוחי.

אני מרגיש שאני צריך להיות מעבר לזה מכיוון שהכל עדיין חוזר לכל משולש הקורבן / עבריין / מושיע. והייתי צריך לפתור את זה עד עכשיו. דנו בזה כל כך הרבה!

8: אל תייסר את עצמך. נדרשת עבודה רבה בכדי לשחרר רעיונות ואמונות שמושרשות עמוקות. הרשה לעצמך קצת חסד. יש לך סיבוב אחד אחרון עם המשולש הזה וציפיתי לשיחה הזו.

אז ... עם זה ... מה מפריע לך? ואז אני אוכל לעזור לך להעביר את התובנות האלה מהראש שלך היכן שאתה חושב שזה אמיתי, ללב שלך היכן שאתה יודע שזה נכון.

משולש הקורבן - פעם אחרונה

ז: זה הולך ככה: נוכחתי לגלות שהרוע הוא אשליה וכי על ידי אימוץ האחדות, אני יכול לשחרר את עצמי מלחווה זאת. וזה פשוט נפלא עבורי. אבל מה עם כל האחרים שעדיין סובלים עם זה?

8: אה. חמלה.

חמלה היא חרב פיפיות נפלאה, ועם זאת איומה. היא מאפשרת לך להשתתף באמת בחוויה של האחר, מה שמקרב אותך לאחדות. אבל זה גם מקשר אותך לסבל של האחר, שמושך אותך חזרה לדואליות.

תן לי לשאול אותך משהו. במהלך השנים האחרונות אתה משחרר באופן פעיל מאוד את תודעת הקורבן שלך, לא? עברת מיחסי הקורבן שהיו לך עם עולמך ועברת למצב חדש שבו אתה בהרמוניה גדולה יותר עם החיים, לא?

ז: אתה מדבר על המעבר שלי מהעיר ליער?

8: זה מה שקרה ברמה הפיזית. אבל, כמובן, זו התנועה המתרחשת ברמה הרגשית והרוחנית שאני יותר מתעניין בה. סיימת בהצלחה מעבר רדיקלי בבחירות החיים, לא?

ז: כן אכן כן, אבל ...

8: אז זו החוויה החיצונית של מישהו המחפש ומוצא את קשר הלב שלו.

אם ניירות ההתעלות הם הפיגומים, הרי חיך הם המבנה שבנית על פיגומים אלה. אתה צריך למצוא דרכים להמשיך לספר את הסיפור שלך, להמשיך ולשתף עם אחרים את מה שאתה עושה. תגלה שזה יביא לך ערך לחלוק אותו ואחרים ימצאו ערך בקריאה על מה שאתה עושה. ויותר מכך, תגלה כי פעולה זו מרחיבה אותך. לספר את הסיפור שלך יפתח אותך לתת מתנות גדולות עוד יותר.

ז: אני יכול לראות איך זה נכון. פתחתי [מדור בלוג](#) באתר שלי בו כתבתי על ההתנסויות שלי ביציאה מאורח חיי העיר ומעברי ליער וכתביבה על כך הייתה מאוד משתלמת.

8: בדרכים לא צפויות, זה יניב תגמולים גדולים בהרבה ממה שאתה יכול לדמיין כעת.

אבל זהו נושא לוואי. העניין הוא שהיית פעיל מאוד בביצוע שינויים אלה בכדי לשחרר את עצמך מיחסי הקורבן הישנים שלך עם העולם. הייתה תנועה מסיבית בנפש שלך וזה בא לידי ביטוי בעולמך החיצוני. שחררת את הקורבן וכעת אתה מגלה שאתה הוויה יוצרת. נכון?

ז: כל יום יותר ויותר.

8: אוקיי. ובכן, כאן מגיעה השאלה ... האם העובדה שאתה עושה את זה אומרת שעליך להתעקש ולדרוש שגם כל האחרים בעולמך יעשו זאת? האם כל אחד על הפלנטה חייב לעשות את מה שאתה עושה כרגע, רק בגלל שאתה עושה את זה? האם כל אדם צריך לעשות את אותן הבחירות שאתה עושה?

ז: לא. זה לא נראה הגיוני. ברור שלא.

8: וכך, מה עם כל האחרים הרבים שעדיין רוצים לשחק במשחק הקורבן? האם הם חייבים להפסיק, עכשיו, רק בגלל שהחלטת להפסיק? האם אתה צריך לאלץ אותם קודם להפסיק לשחק את משחק הקורבן שלהם לפני שתוכל להמשיך ולשחק משחק אחר? או שאתה מוכן לתת להם לעשות כרצונם בזמן שאתה הולך ליצור לעצמך משחק חדש עם אלה החולקים את חזונוך לגבי מה מהווה משחק טוב? משחק התואם יותר לגרסה האדיבה והאוהבת יותר של עצמך שאתה מגלה שאתה עצמך?

ז: כשאתה מציג את זה ככה, אני יכול לראות את זה. ברור שאני חייב להיות מוכן לאפשר להם להמשיך במשחק הקורבן שלהם אם זה מה שהם רוצים לעשות.

8: לקחת מהם את זכותם לבחור, גם אם מה שהם בוחרים נראה לך, אכזרי ולא נעים, יהיה ...

ז: רוע?

כמה מוזר. זה יהיה רוע לקחת מאחרים את זכותם לחוות רוע.

8: אז העובדה שיש את חוויית הרוע לחוותה- והעובדה שחלק משחקים קורבן ועברייך אחד עם השני - זו הבעיה שלך?

ז: לא, אני מניח שלא. כלומר, אני יודע שזו לא הבעיה שלי.

אבל אז, מדוע אני מרגיש אשם על כך שאמרתי זאת?

8: בפשטות אתה נתקל באחת מההתנגדויות האחרונות שלך להחלטתך להפסיק להיות המושיע. אתה יכול לראות שאתה אמור להיות מסוגל לתת לאנשים לבחור את מה שהם רוצים לבחור, אך כאשר הבחירות שלהם מובילות אותם לתוצאות כואבות, זה גורם לך להרגיש לא בנוח. כאילו היה זה לא נכון ממך לתת להם להמשיך במה שהם החליטו שהם רוצים לעשות.

כמובן שאתה יכול לעשות כל מה שאתה רוצה לעשות. אתה יכול לענות לכל הזמנה לריקוד, בדיוק כפי שאתה הכי רוצה. אבל מה שאתה צריך לזכור זה שבכל בחירה שאתה לוקח אתה יוצר את עצמך. עם כל בחירה אתה מחליט איך תהיה המציאות שלך. ואם אתה בוחר להציל מישהו, אתה יוצר את עצמך כמושיע. והמושיע הוא חלק ממשולש הקורבן / עברייך / מושיע. וכל שלושת אלה הם למעשה, כאשר הם מובנים כראוי, רק קורבנות. אם תבחר להציל מישהו, אתה עדיין בוחר להיות קורבן ואתה מוותר על זכותך האלוהית להיות הוויה יוצרת. אם תבחר בכך, אז אתה תמשיך להתגורר בתוך מציאות הפרדה הזו ברמה של תודעת הדואליות.

ז: מאכזב להבין שעדיין לא סיימתי עם זה.

8: המושיע הוא המכשול האחרון לנשמה המתעלה. מבין כל ההתמכרויות לקורבן, המושיע הוא ללא ספק הכי קשה להיפטר ממנו, והוא גם האחרון להיות משוחרר. באנלוגיה של המסדר הנזירי שהשתמשו בו לעיל, לשחרר סוף סוף את המושיע יהיה כמו טייקון שיוכל לבחור בעוני ולהיכנס למנזר.

ז: מדוע כל כך קשה לשחרר את המושיע?

8: ובכן, עם המושיע אתה יכול לספר לעצמך סיפור על איזה אדם טוב ואציל אתה. אתה עוזר! זה טוב! בעוד שהקורבן הוא אדם חלש והעברייך הוא אדם רע, כשאתה במצב מושיע אתה יכול לומר לעצמך שאתה אדם טוב.

הבעיה בכך היא שאתה באופן בלתי נמנע מוצא את כל הכוונות הטובות שלך יורדות לטמיון. הקורבנות שאתה מציל נעשים תלויים בך ומתחילים לתבוע ממך עוד ועוד. ואז אתה מתחיל להתמרמר על הקורבנות ולהתחיל למנוע עזרה. ואז הקורבנות מרגישים כאילו הם הקורבן שלך מכיוון שאתה לא ממלא את הצד שלך בעסקה. ואתה מרגיש כמו קורבן כי הקורבנות מנצלים לרעה את הטבע הטוב שלך. והעבריינים שונאים אותך על התערבותך במערכות היחסים שלהם עם הקורבנות. ובקרב, כולכם תהיו זקוקים לעזרה. ואז, למי אתה מתכוון להתקשר?

ז: ממ ... מכסחי השדים?

8: (צוחק) מצחיק מאוד.

ז: (מחייך) אבל אני כן רואה את מה שאתה אומר - אז שלושתנו נצטרך מושיע. ואז מה?

8: כך או אחרת, זה אף פעם לא נגמר. כל עוד אתה אוהז ברעיון של עצמך כמושיע אז, למען האמת, אתה שומר על עצמך בקורבן. לעולם לא תהיה חופשי מהמשולש.

ז: אוקיי. אז החלטתי בעבר לסיים עם המושיע. אני מאשר שוב את ההחלטה הזו.

8: מצוין.

בדיוק כך אתה משנה את התודעה שלך. אתה מקבל החלטה ומחזיק בנקודת מבט חדשה ואז, בכל פעם שמתעוררת התנגדות לאותה נקודת מבט חדשה, אתה מתמודד איתה על ידי מציאת דרך לקבל את אותה החלטה שוב, גם לאור ההתנגדות. ואז אתה חוזר לנקודת המבט החדשה הזו. אתה מנווט את המעבר בתודעה שלך על ידי התגברות על המכשולים שההתנגדויות הללו מייצגות. עם הזמן תתגבר על כל ההתנגדויות שלך ותמצא את עצמך שוכן באופן קבוע בנקודת המבט החדשה הזו. ככה זה עובד וזה מה שאנחנו עושים כאן. כך אתה הופך את עצמך מקורבן ליוצר.

ז: אני כן רואה את זה ואני מודה לך שהיית איתי בכל צעד בדרך.

אני יכול לעשות זאת עם קצת יותר עזרה. מה היית מציע; כיצד עלי להגיב לעולם בו אני רואה אנשים הבוחרים בחירות המובילות אותם לתוצאות מכאיבות?

8: יש לי אסטרטגיה שאוכל להציע לך. אם אתה נתקל במישהו שזקוק בבירור לעזרה, אז אסטרטגיה זו תאפשר לך להציע להם סיוע מבלי ליפול להיות המושיע.

ז: זה נשמע מדהים, תודה 8.

8: ובזמן שאנחנו בנושא, נסתכל גם על שתי הרגליים האחרות של משולש הקורבן, כלומר קורבן ועברייך. אני אציע לך אסטרטגיות, שתוכל להתאים לחיים שלך אם תמצא את עצמך באחד מהמצבים האלה. יחד, אסטרטגיות אלה ינועו בדרך לענות על השאלה "כיצד אוכל להתמודד עם נוכחות הרוע?"

ראשית: איפה אתה העברייך

זה קורה כאשר אתה מוצא את עצמך במצב שבו גרמת, באופן מכוון או שלא במכוון, להווייה אחרת להרגיש כאילו הבחירות שלה הוסרו ממנה.

מה עליך לעשות?

התחל עם אומץ. היה אמיץ והתמודד עם מה שעשית. אם בכלל אפשרי, דבר עם הקורבן ובקש תחילה להבין מהם בצורה ברורה מאוד כיצד הם חוו את המצב. מה הם הרגישו? איך הם נפגעו? כששאלת את כל השאלות שאתה צריך לשאול, כך שאתה מרגיש שאתה באמת מבין את החוויה שלהם ושהם אמרו את כל מה שאולי היו רוצים לומר לך, אז אתה צריך לתת להם משוב על מה ששמעת ולבדוק איתם שהבנת נכון את נקודת המבט שלהם. כשהם מסכימים שיש לך הבנה ממש טובה של איך שהם הרגישו אז, **ורק אז**, יגיע הזמן שתתן להם את נקודת המבט שלך. אם אתה נותן את הצד שלך לפני שהבנת לחלוטין את שלהם, אתה תתפתה פשוט לתרץ לעצמך תירוצים, לנסות "לצאת מזה". זה פשוט להיות פחדני. אז היה אמיץ תחילה לראות באמת ולעומק את החוויה מצד הקורבן. **ואז** ספר להם מדוע עשית את מה שעשית. ספר להם מכל הלב מה התכוונת ומה הניע אותך. ככל הנראה שמעולם לא התכוונת לעשות את הנזק שנגרם. ככל הנראה זו הייתה תופעת לוואי לא מכוונת בה אתה ניסית לעשות משהו אחר לגמרי. הסבר את עצמך הכי טוב שאפשר ובקש מהם אז לתת לך משוב לגבי מה ששמעו ממך. עבוד איתם עד שתרגיש שהם הבינו אותך נכון ואת המניעים שלך.

כאשר זה נעשה, הריפוי יכול להתחיל. כעת עליך להתחייב שלא לעשות זאת שוב. ראית איך זה גרם נזק, אז תעשה את הבחירה שלא לפגוע בעצמך או בכל אחד אחר שוב. זה נורא שימושי אם תוכל לנסות למצוא את הליבה העמוקה ביותר של הבחירה או האמונה שאפשרה לזה לקרות. אם אתה עובד עם בחירה על פני השטח, תצטרך לטפל בה שוב ושוב עד שאכן תמצא את ליבת הבחירה שאינה משרתת אותך. ספר לקורבן שלך על ההחלטה החדשה שלך ואמור להם איך זה שאתה מאמין שההחלטה החדשה הזו תמנע ממך לפגוע בהם או במישהו אחר באופן שכזה.

הדבר הבא לעשות הוא לחפש תיקון. נסה למצוא משהו שתוכל לעשות עבור האדם שפגעת בו שיאזן איכשהו את הנזק שעשית. אם ניתן לתקן ישירות את מה שניזוק, אז עשה זאת ועוד. אם זה לא אפשרי, נסה לעשות משהו אחר למענם, אשר יועיל להם במידה רבה יותר מהנזק שנגרם להם. מה שאני מציע זה שתראה אם אתה יכול להחזיר יותר ממה שלקחת. והפוך את תיקונך לאישי ככל האפשר וקשור ישירות לריפוי הנזק שגרמת ככל האפשר.

כאשר זה נעשה, פעל להשגת כל חוכמה שתוכל מהחוויה. הבא לתודעתך את כל מה שלמדת מכך. רשום לעצמך גם להיות עם חמלה בעתיד לאחרים החוטאים בדרכים דומות לזו שעשית.

לאחר סיום כל זה, אתה תאזן ותתקן את הנזק. תהיה לך סליחה מהאחר ומעצמך. תזכה לחמלה ולחוכמה העטופה במצב. אתה תסיים עם זה.

וזה מה שאתה עושה כשאתה מוצא את עצמך מלוהק כעברייני.

ז: אלה כמה דברים טובים, 8. אני יכול לראות שזה באמת מצליח להביא לאיזון וריפוי.

8: אם אתה בעל תודעה מספקת שתהיה מוכן ומסוגל ליישם את העקרונות הללו, אז לעתים נדירות אתה הולך למצוא את עצמך בתפקיד העברייני. אבל זה בהחלט יכול לקרות. כפי שדנו בפרקים האחרונים, אתה עצמך הרגשת כאילו אתה עברייני בקנה מידה גדול למדי. אז זה יכול לקרות, אפילו לנשמה המתעלה.

ז: אז, 8, מה עם כשאתה לא יכול לנהל דיון שכזה עם הקורבן שלך. כמו, אם הם כבר לא מתגלמים או שהם לא מוכרים לך אישית.

8: אז החיים ינהלו איתך את השיחה. בדיוק כפי שדנו. תקבל את החוויה מהחיים כך שאכן תבין באמת ובתמים. עד שלא תקבל את מה שעשית, לא סיימת. כשאתה תסיים, אתה תוכל לומר, "אני מבין את זה", ולהתכוון לזה. אז תוכל לומר, "אני מצטער", ולהתכוון לזה. ואתה תוכל לספר את הסיפור שלך למי שישתמש בו כדי שיוכל להבין אותו מבלי שזה יהיה רק אתה מתרץ תירוצים. ואז אתה יכול לדעת מה אתה רוצה להחזיר לחיים בדרך של תיקון.

ז: אממ. זה מביא אותי לנקודה הבאה. אני באמת רוצה לתת מתנה לחיים. זה מוזר. כאשר נוכחתי לראשונה שעלי לתקן את **ניירות ההתעלות** ולשחרר את המהדורה השלישית, לא ממש ידעתי מדוע, אך הייתה לי התחושה החזקה ביותר שאני רוצה להפוך לפחות את גרסת הספר האלקטרוני לזמינה בחינם. מכיוון שאין עלויות הדפסה או דמי משלוח, אני יכול לעשות זאת. ואז אני יכול למסור את הספר הזה לכל מי שרוצה אותו. והמחשבה הזו הגיעה במקביל למחשבה שאני צריך להסביר נכון את אירוע הסינגולריות. זו הייתה אותה מחשבה: "עשה את זה כמו שצריך ותן אותו בחינם." ועכשיו נראה לי שזה תיקוני. ברמה העמוקה ביותר ידעתי כי הפיכת טקסט זה לזמין בחינם לכל מי שרוצה וזקוק לו לא רק יתקן את נזקיי הקודמים אלא, בהיותו חופשי, ספר זה יוכל להגיע להרבה, הרבה אנשים נוספים מאשר אחרת. ואז אני יותר ממתקן את הנזק. ונראה שזו אכן תגובה ישירה ככל האפשר לצעד השגוי שלי.

8: יש בזה הרמוניה פואטית. אז אם זה מה שהלב שלך קורא לך לעשות, אז אני תומך ברעיון הזה לחלוטין.

מילה אחת של זהירות, עם זאת. אל תתאזן יתר על המידה בכיוון ההפוך בו אתה גורם לחוסר איזון. אל תחסום את זרימת האנרגיה. בהחלט עשה ככל שאתה מתכוון והפוך את העבודה לזמינה בחינם, אך אל תמנע מאחרים להחזיר משהו, אם הם מרגישים שהם נקראים לעשות זאת. מה שאני אומר הוא שאסור לעולם לחסום את היכולת שלך לקבל מעבר לרצון לתת. זה פשוט יתקע אותך ברמת מודעות אחרת וגבוהה יותר - בקוטביות ולא בדואליות.

ז: אתן לכל זה מחשבה מדוקדקת ואביא תשובה מליבי, תודה, 8.

(הערת זינגדד: אנא עיין בסעיף "מחשבות לסיום" בסוף ספר זה לכך ולהרבה יותר מזה).

8: תעשה את זה.

עכשיו, בוא נעבור לדרך הבאה בה תוכל להבחין ברוע.

שנית: כשאתה הקורבן

אם אתה יכול לגרום לעבריין לשתף פעולה ולעבור את אותו התהליך שתואר לעיל, זה יהיה נהדר. אך בסופו של דבר, אם העבריין שלך היה מוכן לעבור תהליך כזה, אז לא היית רואה בעצמך קורבן. אלא סתם מישהו שהיה מעורב בנסיבות אומללות שבסופו של דבר הסתדרו. לכן, אם אתה באמת מרגיש כמו קורבן, זה בגלל שאתה מרגיש שההוויה האחרת הזו לעולם לא תתקן את העוול שעשתה לך.

מה לעשות אז?

הדבר הראשון שיש לעשות כשאתה מרגיש כמו קורבן הוא לתת לעצמך בחירות. כשיש לך בחירות שאתה יכול לקחת, אתה מיד יוצר שוב. ואתה לא יכול להיות גם יוצר וגם קורבן **אלא אם כן** אתה יוצר שיוצר את האשליה שאתה הקורבן. שזה בדיוק מה שתעשה במצב כזה.

אז זה הדבר הראשון שאתה חייב לעשות. העבר את התודעה שלך למצב יוצר. הכר בכך שיש לך בחירות. דבר חזק מאוד שאתה יכול לעשות בהקשר זה הוא לומר לעצמך:

"בכל רגע אני יוצר את עצמי עם הבחירות שלי. אילו בחירות יש לי עכשיו ואיך אצור את עצמי עם כל אחת מהבחירות האלה?"

ואז רשום את הבחירות שלך. חשוב על כל דבר אפשרי שתוכל להעלות על דעתך שתוכל לעשות במצב זה. כתוב אותם, אם יש יותר מקומץ. אז, לצד כל בחירה, רשום איזה סוג של אדם היית אם היית עושה את הבחירה הזו. היה כנה וברור. **ואז** רשום איזה אדם אתה באמת רוצה להיות. אולי תרצה להיות "הגרסה המפוארת והאהובה ביותר של עצמי", או אולי "האדם הכי חכם ויצירתי שאוכל להיות", או משהו כזה.

עכשיו בדוק אם אחת מהבחירות שרשמת תואמת לבחירה שתילקח על ידי אותה גרסה אוהבת ומפוארת ביותר של עצמך. רוב הסיכויים שאף אחד מהם לא תתאים. לכן אתה חווה את עצמך כקורבן. מכיוון שאתה לא בוחר להיות הגרסה הגבוהה ביותר של העצמי שאתה יכול להיות. חוויית הקורבן היא מתנה. היא מבקשת ממך לבחור שוב.

ועכשיו אתה נמצא ברגע קסום ומופלא. מעט אלכימיה של הנשמה עומדת לקרות, אם רק תתן לזה. עכשיו אתה יכול לשאול את עצמך את השאלה החשובה מאוד, "מה הגרסה המפוארת והאהובה ביותר של עצמי הייתה עושה במצב כזה?" האם התשובה עולה בראשך באופן מיידי? אז רשום אותה. ואז עשה אותה! אם אין לך תשובה מיידיה לשאלתך, אתה יכול פשוט לאפשר לעצמך "לחלחל". החזק את השאלה בליבך והיה מוכן לשמוע את התשובה. אולי תתעורר למחרת בבוקר עם התשובה. אולי תקבל את זה בעקיפין ממישהו אחר או באמצעות השראה. אבל תן לי לספר לך את זה, אם אתה מחזיק את השאלה בליבך התשובה תבוא.

וכשהיא אכן תבוא, אתה עלול להרגיש התנגדות אליה. זה עלול להרגיש כאילו זה "לא הוגן" לא לנסות להעניש את העברייך שלך. או שזה עלול להרגיש שלא תוכל להתעלות מעל רגשות הכעס והבגידה שלך. או מה שלא יהיה. העניין הוא שזו, ממש כאן, ההתנגדות הראשונה שלך. אתה יודע מה לעשות, אבל יש לך התנגדות לעשות את זה. אז במה תבחר?

ובעוד שאתה עובד על בחירה זו בעצמך, זה עשוי להיות שימושי מאוד להתעמק בנפש שלך. היכנס לאמונות ולזכרונות העמוקים שלך. במיוחד הילדות שלך. לך ומצא את גרעין המחשבה בה אתה מחזיק שגרם לך להזמין את חוויית הקורבן הזו לחייך. הבן שאתה אוהב באמונות שאינן מקרבות אותך לאהבה, שמחה או שלום. עבוד על זה עד שתמצא את האמונות שאתה אוהב בהן המזמינות את חוויית הקורבן שאתה חווה. עבוד איתן עד שתהיה מוכן להרפות מהן.

ואם אינך יכול? אם אתה מוצא את עצמך תקוע? אז הייתי ממליץ לך לחפש יועץ או מטפל מחונן שיעזור בכך. יכול להיות שהמקור העמוק ביותר של הכאב שלך הוא מעבר להישג ידך - בחיים אחרים או ברמת קיום אחרת לגמרי. במקרה כזה, זה יכול להועיל מאוד לפנות לסיוע חיצוני ממישהו המסוגל להציע לך מידע והכוונה.

(הערת זינגדד: כאשר 8 אמר לי לראשונה את המילים האלה, לא היה לי מושג שאני אהיה אחד מאותם אנשים; מרפא שיכול להציע סיוע בדיוק בתהליכים מסוג זה. זה באמת מדהים איך החיים מתגלגלים, לא כך? וכך, בוודאי, אם אתה זקוק לעזרה כדי לרפא ולשחרר את כאב הקורבן שלך, אז בהחלט זה משהו שאני באמת מאוד מאוד טוב בו. ראה את עמוד [שילוב מחדש של הנשמה](http://zingdad.com) שלי באתר zingdad.com למידע נוסף.)

אם אתה מוכן לבחור להתעלות מעל מצב הקורבן שלך ולעשות כפי שהגרסה הגדולה ביותר שלך של העצמי הייתה עושה, כך או כך, הדבר יתאפשר עבורך. ואם תישאר עם הבחירה הזו מספיק זמן, תראה את התוצאות הנפלאות שיזרמו ממנה. אתה תתחיל להרגיש קל וחופשי. תוכל להכיר את עצמך כיוצר החזק שאתה באמת.

אתה מבין?

ז: כן. אני אכן מבין.

8: אבל אתה חייב לחפש. ואתה חייב להיות מוכן להשתנות.

כאשר הנשמה מוכנה להתקדם, היא תעשה זאת. אם היא מתקשה לעשות זאת, אז העזרה זמינה. אם היא מוכנה ומסכימה לקבל את העזרה, אז הדרך תיפתח.

ז: אני מבין. אני אוהב את זה.

8: ואז, בבוא העת, תגלה שאתה כבר לא חווה קורבנות. תגלה שאתה מקבל החלטות המאפשרות לך להשאיר מאחור את כל אותם מערכות היחסים שאינן משרתות אותך. ואז סוף סוף תהיה מוכן לדעת שאכן יצרת את כל חווית הקורבן שאי פעם חווית.

ואז תסיים להיות קורבן!

ז: מדהים! תודה 8. ומצב הקורבן השלישי הוא המושיע?

8: נכון.

שלישית: כשאתה המושיע

כשמישהו בחיים שלך מוצא את עצמו מרגיש כמו קורבן, אתה עלול למצוא אותם פונים אליך לעזרה. אם אתה בעצמך עדיין בתודעת הקורבן, סביר מאוד להניח שתימשך לשחק מושיע להווייה אחרת זו. אם, לעומת זאת, תסיים לגמרי עם משולש הקורבן, אז לא יהיה לך קושי זה. אתה תראה את כל המצב שלהם כפי שהוא. אתה תראה שהם יוצרים את כל הדרמה שלהם למטרות שלהם, בדיוק כפי שאתה היית עושה כששיחקת באותו משחק קורבן. ואתה תראה שהכאב שלהם הוא לא מה שאתה יצרת, ולמעשה אתה לא יכול להיות אחראי לריפוי הכאב שלהם. אתה לא יכול לבחור עבורם. אתה לא יכול לתקן אותם. אתה לא יכול לשנות אותם. ואתה היית יודע זאת, אם היית מנסה, אז היית מסתבך בכאב שלהם, מתחיל כמושיע ואז עובר במהירות להיות גם העבריין וגם הקורבן שלהם. לא היית מוכן לעשות זאת והיית מודע לחלוטין לכך שלמעשה רק הם יכולים לרפא את עצמם.

הם עצמם צריכים תחילה להחליט שחייהם אינם כפי שהיו רוצים שיהיו. אם הם מגלים שהם לא יכולים, מעצמם, להשפיע על השינוי שהם רוצים, אז הם יכולים כמובן לבקש עזרה. כי שום עזרה לא יכולה להגיע למי שאינו מוכן לקבל עזרה.

עכשיו, ייתכן שהאדם הזה לא יודע **איך** לעשות את כל זה. אולי הם מאמינים שמהו או מישהו מחוץ לעצמם חייב להשתנות לפני שהם יכולים להיות מאושרים. אולי הם רוצים לראות כיצד הם אחראים לבחירות שלהם, אך אינם יודעים כיצד להגיע לנקודת מבט זו. אולי הם לא יודעים איך לברר אילו בחירות פוגעות בהם. אולי הם לא יודעים לעשות בחירות טובות יותר. וכך יכול להיות שתוכל לעזור להם לעזור לעצמם מבלי לעבור למושיע.

ז: ואתה מתכוון לחלוק איתי אסטרטגיה לעשות זאת?

8: אכן. בוא נבנה את זה לתהליך בשלושה שלבים:

לסייע מבלי להיות המושיע: תהליך שלושת השלבים

שלב 1: העלה את תודעתך לרטט גבוה יותר על ידי אמירה לעצמך:

"הכל הוא אחד והכל מושלם. גם (שמו של הוויה זו) ואני ביטויים מושלמים של האחד. אני רוצה לשרת את הטוב ביותר לכולם על ידי סיוע לרפא את עצמו. אני מונע רק מאהבה."

שלב 2: הבן את העמדה של הוויה אחרת זו. אתה יכול לעשות זאת על ידי כך שאתה רואה את עצמך במצבם וגם על ידי שיחה איתם ובכך שתשאל אותם שאלות על החוויה שלהם עד שאתה באמת יכול להבין את עמדתם. בשלב זה **אינך** מנסה לתקן דבר, או לשנות דבר. זו לא ההזדמנות שלך להרצות להם או לספר להם דבר כלל. בשלב זה אתה פשוט מנסה להבין, ככל שאתה יכול, מה מצבם ומה מציק להם. אתה יכול לשאול שאלות. השאלות הם טובות. אך שאל את השאלות המובילות אותך להבנה מעמיקה יותר של מצבם ובדיוק כיצד הם מרגישים. בכך אתה נותן להם את המתנה הראשונה. אתה נותן להם את מתנת תשומת הלב שלך. אם אתה יכול לעשות זאת ללא כל שיפוט או ביקורת, אז אתה באמת נותן להם מתנה אוהבת מאוד. המשך בזה עד שאתה מרגיש שאתה באמת מבין את מצבם. ובדוק איתם שאתה מבין. ספר להם מה שמעת אותם אומרים ושאל אם הם מסכימים שזה תיאור מדויק של החוויה שלהם. תופתע איזו מתנת ריפוי נפלאה תהיה **רק שלב זה**.

שלב 3: ברגע שיש לך הבנה טובה של המצב, אתה יכול לשאול את עצמך מהי הצעת הסיוע הגבוהה ביותר והטובה ביותר שאתה יכול לתת לאחר. מה היית רוצה לעשות למען עצמך אם היית במצבם?

ז: אה נכון: "עשה לאחרים כפי שאתה רוצה שיעשו לך."

8: זהו זה.

אבל כאן מגיע הטוויסט. ושים לב, כי זה חשוב.

לפני שאתה באמת מציע עזרה כלשהי, זכור, כל מה שאתה עושה להוויה זו, אתה עושה גם לעצמך. אז היה מוכן לחוות בעצמך את כל מה שאתה מעניק להוויה האחרת הזו ואז לצפות בזה. זה ימצא את דרכו אליך. אם, למשל, תמהר פנימה ותסלק את הבחירות של הוויה אחרת זו, אז תגלה שגם הבחירות שלך נלקחו גם כן. אם אתה מתייחס להוויה האחרת כאילו היא אינה מסוגלת למצוא את דרכה,

אז גם אתה תאבד את דרכך. אם, לעומת זאת, אתה מציע עזרה אוהבת ומכבדת, זה גם יוצע לך כשתזדקק לה. אם אתה מתייחס להוויה הזו כחלק מהאחדות, אז תמצא את עצמך מרגיש כאילו אתה גם חלק מהאחדות.

קלטת את הרעיון?

לא רק "עשה לאחרים מה שהיית עושה לך", אלא, "עשה לאחרים, מתוך הבנה שאתה עושה את זה בדיוק לעצמך". ודא שאתה מוכן שזה יעשה גם לך.

ז: אני מבין. זו עצה מצוינת, 8. אני יכול לראות שזה באמת יכול לעזור מבלי לגרום לי להימשך להצלה.

8: יש לי עוד משהו שאני רוצה להציע לך בעניין זה.

ז: בבקשה ...

8: אם היית תקוע בקורבן, האם זה לא נכון שמה שהכי היית רוצה זה לצאת מהקורבן? שיעזרו לך לראות שאתה בעצם יוצר את המציאות שלך? האם לא זו הדרך בה היית רוצה שיעזרו לך בנסיבות כאלה?

ז: כן. זה בהחלט יהיה מה שהייתי רוצה לעצמי.

8: ובכן, אם יגיע הרגע שאתה רוצה לעזור למישהו אחר שנמצא במצב של קורבן, ברור שמה שתצא לעשות עבורם זה לעזור להם לחזור לתודעת היוצר.

ז: "עשה לאחרים" וכל זה ...

8: בדיוק.

עכשיו, כמו בכל הדברים, יש דרך נכונה לעשות זאת ודרך שגויה. הדרך הלא נכונה היא לומר לאדם הזה שיושב בכאב ובבלבול: "תפוס את עצמך בידיים כי פשוט יצרת את כל זה בעצמך!"

ז: (צחוק) אלוהים אדירים, אני יכול לראות איך זה לא יעבוד!

8: לא, אכן. הדרך הנכונה היא הרבה יותר עדינה ואוהבת מזה. והרבה יותר יעילה. אם אתה יכול לעזור להוויה זו לראות שיש לה אפשרויות ובחירות, אז היא יכולה לצאת מיד מהקורבן.

ז: אה, נכון ... בדיוק כפי שהייתי עושה לעצמי אם הייתי מוצא את עצמי בקורבן.

8: האם זה לא מה שאנחנו אומרים? עשה לאחר בדיוק כפי שהיית רוצה שיעשה לך.

ז: כן, אני מבין.

8: אז, בדיוק כמו שהיית מנסה להראות לעצמך שיש לך אפשרויות, כך תוכל לעזור לחבר שנמצא בקורבן להבין שתמיד יש לו אפשרויות. ואם הם פתוחים לכך, אולי תוכל לעזור להם להגיע לבחירה טרנסצנדנטית ... בחירה שלא רק מראה להם שהם לא הקורבן אלא למעשה גרסה גדולה בהרבה ממה שהם עצמם חשבו בעבר.

וזה דרכו של המאחד. זו הדרך של ההוויה החוזרת לאחדות.

ז: זה מבריק, 8. תודה. אני איישם את זה לחיי. אני אהפוך את זה לדרך שלי.

8: במקום פשוט לקבל זאת כבשורה, הייתי מציע לך לנסות לחיות את זה ואז לראות איך זה עובד בשבילך. בהתאם לכל מה שאמרתי זה עתה, אני מבקש ממך לזכור שאני לא כאן כדי להעביר הוראות או דוקטרינה או דוגמה. אני פשוט מציע לך אפשרויות. אז אם אתה בוחר לקחת את זה לתשומת ליבך, אז אני ממליץ לך לעשות זאת עם חשיבה ניסיונית. אם אתה רוצה לנסות את זה, אז כמובן שאתה צריך לחיות את זה בכל אינטראקציה שלך, כל יום. עשה זאת לזמן מה עד שזה מרגיש טבעי. ואז תעריך מחדש את חיך ובדוק אם אתה מאושר יותר עם עצמך כשאתה חי בצורה כזו או לא. בדוק אם חיך מביאים לך שמחה גדולה יותר או לא. בדוק אם אתה מרגיש אהבה גדולה יותר כלפי עצמך ואל אחרים או לא. החלט אם זה מתאים לך על סמך החוויה שלך, ולא על סמך דברי.

ז: הבנתי. תודה 8.

8: טוב אם כך. אבל לפני שנוכל להמשיך מכאן, הייתי רוצה שנעשה עבודה מעשית קטנה. בוא נראה איך היית מיישם את ההבנות החדשות שלך, בסדר?

ז: אוקיי ...

8: בסדר, אז בוא ניצור תרחיש. תאר לעצמך שיש לך חבר, בוא נקרא לו אוטר, שהוא תקוע למדי בתודעת הקורבן. אוטר נאבק מעט בחייו והיבטים רבים שלהם פשוט לא מסתדרים לו. הוא מביע בפניך כמה רעיונות כמו, "אני שונא את העבודה שלי והבוס שלי אידיוט", או, "הפוליטיקאים המטופשים האלה דופקים את כל המדינה", או, "אשתי פשוט לא מבינה אותי", או, "שום דבר אף פעם לא הולך בדרך שלי", או "אם היו לי רק הורים שונים בילדותי לא הייתי כל כך מבולגן היום", או, "אם רק הגוף שלי לא היה כזה בלגן, הייתי שמח." רעיונות כאלה. אתה יכול לראות שהוא בכאב. אתה יכול לראות שחייו אינם מביאים לו שמחה ושהוא ברור שלא יודע לשפר את העניינים.

עכשיו שאתה יודע את מה שאתה יודע, מה היית עושה?

ז: הממ ... אני יכול להזדהות. הרגשתי חלק מהדברים האלה בחיי ולכן אני יודע מה הוא מרגיש. אני כבר לא שם - אני מבין דברים אחרת עכשיו. אבל אני בטוח יכול להבין שהוא נמצא איפה שהוא נמצא.

8: אז? מה אתה עושה?

ז: ובכן ... תן לי ליישם את שלושת השלבים.

ראשית אני מכיר בכך שהכל הוא אחד והכל מושלם. גם אוטר וגם אני ביטויים מושלמים של האחד. אני רוצה לשרת את הטוב ביותר לכולם על ידי סיוע לאוטר לרפא את עצמו. אני מונע רק מאהבה.

שנית ושלישית אני מצהיר על כוונתי לעשות בחירה שלא רק עושה לאוטר את מה שהייתי רוצה שיעשה לעצמי, אלא גם שאוטר יבין שאני עושה בדיוק את זה לעצמי ... שאני מוכן לעשות בדיוק את הבחירה הזאת לעצמי.

(אני מקדיש קצת מחשבה למצב ואז ...)

בסדר. זה מה שיצא לי. אוטר לא ממש ביקש ממני עזרה. הוא פשוט הביע כאב. אז אני לא יודע אם הוא רק רוצה להתלונן או שהוא באמת רוצה לעבור מהקורבן. אז אתחיל בלהחליט אם אני רוצה לשבת ולנחם את אוטר או לא. אם אעשה זאת, אז אהיה שם איתו איפה שהוא נמצא. אני אתן לו לספר לי על הכאב והבלבול שלו ואתן לו מקום בטוח לחלוק בו מבלי להיות שיפוטי ומבלי לבקר אותו או לומר לו שהוא טועה. לכל היותר אשאל אותו שאלות שיאפשרו לו לבטא טוב יותר את המתרחש בחייו. אדאג שאני באמת שומע אותו ואבדוק את הבנתי איתו כדי להיות בטוח שאני מבין זאת באמת. אתן לו את מתנת תשומת הלב המלאה והקשבה שלי. אהיה עד. "אהיה נוכח" עם אוטר.

זו הבחירה שהגעתי אליה ואני מרגיש שהיא טובה כי היא תואמת את שלושת השלבים. אני בעצמי אשמח מאוד מאוד אם מישהו היה מציע לי אוזן קשבת ואוהבת כל כך אם היה לי כאב כלשהו שעבדתי איתו.

8: מצוין. אתה גורם לי לגאווה. ואני יכול לתת לך סיבה נוספת מדוע זו בחירה טובה: אם היית מיישם זאת, היית מופתע מכמה אוטר יתקדם לפתרון בעיותיו שלו. עצם הימצאות נוכחות מאזין אוהב וקשוב כזה כמעט תמיד תביא ריפוי נהדר. ההתקדמות תבוא בעקבותיה. ואחרי שפשוט דיבר איתך בצורה כזו, סביר להניח שאוטר יגיד לך, "עזרת לי כל כך הרבה!" או משהו דומה. ותגיד לו, "לא, ידידי, פשוט הקשבתי. עזרת לעצמך." ושניכם תלכו משם בתחושת התרוממות רוח.

שונה לגמרי מהמצב בו אתה מחליט למהר ולהציל את אוטר, בו אתה אומר לו בדיוק איך עליו לתפוס את עצמו בידיים ומה עליו לעשות כדי לתקן את חייו. דרך כזו תביא לכך ששניכם תרגישו חסומים, לא נשמעים וממורמרים.

ז: הממ. כן. הייתי שם. משני צידי המשוואה. זה פשוט לא עובד.

8: בסדר, השאלה הבאה. מה תעשה אם אוטר באמת יבקש ממך עזרה ועצה? אולי הוא מגלה שהוא לא מתקדם מספיק רק על ידי דיבור על חייו. או אולי הוא רואה שאתה לא נאבק כמו שהוא ורוצה לנצל את הלמידה והניסיון שלך. מה אז?

ז: שוב איישם את שלושת השלבים.

(אני מקדיש קצת מחשבה ...)

מה שיצא לי הוא שזה לא יועיל אם אגיד לאוטר מה עליו לעשות.

אני חושב שדרך נהדרת עבורי לספר לו מה אני חושב, היא לספר לו חלק מתאים מהסיפור שלי. ואז הוא יוכל לשמוע בעצמו עד כמה הוא חושב (או לא) שההתנסות שלי דומה לשלו והוא יוכל לשמוע מה עשיתי במצב ההוא ואיך זה הסתדר בשבילי. ואז הוא יוכל להחליט בעצמו אם יעשה כמוני, או שיעשה כפי שאני מציע (אם זה שונה ממה שעשיתי בפועל). אבהיר לו שאני לא מצפה ממנו שיעשה את מה שאני אומר. אני מציע את מחשבותיי באהבה והוא מוזמן לעשות בהן כראות עיניו.

זה עובד בשבילי מכיוון ששוב זה תואם את שלושת השלבים. אם היה לי חבר שפטר משהו שאני עדיין נאבק איתו, הייתי רוצה שאוכל לבקש את עצתו. הייתי רוצה שיהיה לו החופש לתת לי את עצתו. הייתי רוצה שיינתן בצורה כזו שתאפשר לי לראות איך הוא יישם את זה בחייו ואיך זה עבד בשבילו, או למה הוא מרגיש שזה יעבוד בשבילי. ולבסוף, לא הייתי רוצה שהוא יקשר לתוצאה שאעשה בדיוק כפי שהוא אמר. אם הייתי רוצה לשמוע את עצתו, ובכל זאת שיהיה לי את החופש לא ליישם אותה, זה צריך להיות בסדר מבחינתו. אחרת לא הייתי רוצה את עצתו כלל.

8: זה נאמר היטב.

והייתי רוצה לציין בפניך משהו.

ז: כן?

8: אם חברך אוטר מבקש ממך עצה כיצד יוכל להשתחרר מתודעת הקורבן שלו ... האם לא ייתכן שתוכל פשוט לשתף אותו בניירות ההתעלות?

ז: אה, נכון. (צוחק) זה בדיוק מה שיכולתי לעשות! וזה בדיוק מה שהייתי רוצה. כאשר הרגשתי אבוד עמוקות בתודעת הקורבן שלי, הייתי רוצה שמישהו ייתן לי בדיוק את הספר הזה.

8: נכון מאוד, ניירות ההתעלות הוא אתה עושה לאחרים את מה שהיית הכי רוצה שיעשה לך.

ז: הממ ... כן ... אני מבין! זה די מושלם, לא?

8: יחד כולנו מספקים לעצמי דרך מתוך המצב הקשה באופן עדין ומכבד. נכון שהעצמי שכותב את הספר והעצמי שקורא ספר זה עשויים לבחור לקבל את החוכמה שכאן או לדחות אותה. או לקחת את החלקים שעשויים למצוא חן בעיניהם. זו הדרך בה היית רוצה שיינתן לך, לא? שיתוף ללא כפייה?

ז: אכן, כן.

8: וכך אתה נותן את מה שאתה הכי רוצה, ובכך אתה נותן לעצמך! זה היופי שבשיתוף שלך.

וכך אנו מגלים מסקנה חשובה לרעיון שעליך לתת לאחר רק את מה שאתה מוכן לקבל בעצמך. זה זה: אם יש משהו שאתה מרגיש שאתה רוצה או זקוק לו, עליך למצוא דרך לתת את מה שאתה צריך לאחר. כי אכן זה כך שתמיד תרוויח את זה שאתה נותן תחילה.

ז: זה מקסים, 8. אני מבין את זה בצורה חדשה לגמרי עכשיו. אני איישם זאת ואראה איך זה עובד בשבילי.

8: ילד טוב! וכך תוכל לאשר מחדש את ההחלטה לשחרר את הצורך להציל מישהו שוב, לא?

ז: אני בהחלט יכול. התנגדות זו מטופלת.

כי כשאני משחק מציל אז אני נותן את מה שאני באמת לא רוצה. אני לא רוצה שמישהו אחר יקבל את ההחלטות שלי בשבילי, שייקח ממני את הזדמנויות הלמידה שלי או יגיד לי מה לעשות.

8: טוב. אז אל תעשה את זה לאחרים.

תן רק את מה שאתה רוצה בעצמך.

ז: זה נהדר, תודה 8.

אתה יודע, זה מוזר שהרגשתי נבוך להעלות שוב את נושא המושיע כאשר הרגשתי שזה כבר טופל פעמים רבות. הרגשתי שאני טיפשי. אבל ברור שעכשיו היה לי כל כך הרבה יותר ללמוד על זה. אז אני ממש מרוצה עכשיו שעשיתי את זה שוב.

8: אני מאחל לך להבין שעבודת הבריאה מחדש של העצמי (וזה מה שאתה עושה כאן) היא אכן מאתגרת. כל בן אנוש על כדור הארץ כבר נתון בכבוד הגבוה ביותר על ידי הממלכות הגבוהות והמציאויות האחרות בדיוק בגלל עומק המשימה שיש לך, באופן קולקטיבי ובאופן אינדיבידואלי, שקיבלת על עצמך. ועבודת טרנספורמציה זו של המודע היא חוד החנית של הנס שהוא הניסוי המכונה "אנושיות". והתמודדות עם ההתנגדויות שלך היא איך שאתה עובד על השינויים האלה בתודעה שלך.

זו הסיבה שאתה מוצא אותי להיות סבלני בטיפול בנושאים אלה איתך. אם באמת היית מבזבז זמן ואנרגיה ו"היית מטופש", אתה יודע היטב, לא הייתי מבדר זאת.

עכשיו. יש דבר אחרון שהייתי אומר לך לגבי עזרה להוויות אחרות המוצאות את עצמן בקורבן. זהו זה: אנא זכור שזכותן המושלמת להישאר בקורבן, אם זה מה שהן רוצות. העובדה שהן מבקשות ממך עזרה לא אומר שאתה צריך לקשור את עצמך לרעיון שהן צריכות להשתנות באופן שאתה רוצה שהן ישתנו. אתה יכול להציע את עזרתך אך אינך יכול להכריח אותן לקחת אותה. אינך יכול לדרוש מהן שיעשו את מה שאתה מצפה מהן לעשות, פשוט משום שהן הביעו צורך בפניך. כמעט כולם על הפלנטה הזו עדיין עסוקים במשחק הקורבן. רוב האנשים עדיין זקוקים לדרמות הקורבן שלהם להימשך כדי שיוכלו לחוות את החוויות שהגיעו לכאן לחוות. גם אם הם מבקשים ממך עזרה וגם אם הם אומרים שהם רוצים להפסיק לשחק קורבן, עדיין זה יכול להיות שהם באמת רוצים, וצריכים, להמשיך עם הקורבן. זה לא המקום שלך להכריח אותם להשתנות.

ז: כן, אני יכול לראות את זה. אני מסכים שעלי להציע את העזרה שלי בלי ציפייה. או לא להציע אותה כלל.

8: כן. החל את תהליך שלושת השלבים באומץ ובלב פתוח. לכל הפחות אתה תיצור את עצמך כהוויה של חמלה אוהבת שאינה קורבן. זו התחלה טובה. המידה בה ההוויה האחרת צוברת ערך ועושה שינויים בחייהן תלויה בהן.

ז: תודה, 8. אנסה את כל האסטרטגיות הללו ואראה כיצד הן פועלות בחיי.

8: טוב. אם מיושם כראוי ומותאם לכל סיטואציה, אתה תוכל למצוא את עצמך משחרר את החוויה הישירה של הרוע מהמצב שלך.

ז: תודה, 8.

אבל מה עם חוויות עקיפות? כאילו... מה עם כל הדברים שמתרחשים "שם בחוץ" בעולם? יש הרבה דברים רעים שקורים על הפלנטה הזו. אמנם זה לא בהכרח משפיע ישירות על חיי, אבל אני עדיין מודע לכך מאוד. אתה יכול לעזור לי למצוא נקודת מבט בריאה על זה כדי שאוכל לשחרר את זה ולתת לזה ללכת?

8: זה נשמע כמו הרמז המושלם לחלק השלישי של השיחה:

ביטויים של הרוע

אנחנו לא מתכוונים לבחון את כל הדרכים בהם הרוע מתגלה. רשימה שלמה תזדקק להרבה יותר דפים ממה שתוכל להקליד. מה שאנחנו הולכים לעשות זה להסתפק בטיפול בתחומי הדאגה ששאלת עליהם בפתוחה לפרק זה. אלה היו:

1. אנשים שמוכנים לבצע רצח עם למען כוח, עושר או כדאיות פוליטית

2. מחבלים

3. אנשים שיאנסו או יתעללו בנשים ובילדים

4. שדים ומקרי דיבוק

5. לוציפר, השטן והדיבל (The Devil)

אני אדבר איתך על כל אחד מהנושאים האלה ואז, כשאסיים, תוכל לשחרר את דאגותיך לגביהם. ואז אתה תהיה מוכן גם להבין שזה באמת כך ש ...

"אם יש דבר כזה רוע, אז זו הזדמנות ללמוד על אהבה."

ללא קשר להקשר.

האם אתה נענה להצעה?

ז: כמובן! בוא נעשה את זה.

8: בסדר אז.

הביטוי הראשון של הרוע שרצית לדעת עליו היה:

אנשים המוכנים לבצע רצח עם למען כוח, עושר או כדאיות פוליטית תן לי להתחיל לספר לך על האנשים האלה על ידי המשך המקום בו הרגע הפסקנו כשדיברנו על המושיע. זוכר שהרגע אמרתי שיש הרבה אנשים שלא מסיימים עם דרמות הקורבן שלהם?

ז: כן.

8: ובכן, כך זה שהרוב הגדול ביותר של האנשים על הפלנטה שלך אכן עדיין עסוק עמוק במצב הקורבן. וכך זה שפחות או יותר כל מי שתפגוש מיום ליום, מנהל, במידה זו או אחרת, מספר דרמות קורבנות בו זמנית בחייהם.

זה נכון ומתאים כי בשביל זה הם הגיעו לכוכב הלכת הזה. ברמת הנשמה הם בחרו להגיע לכאן והם ידעו שהם הולכים לחוות את החוויות האלה כשיעשו את הבחירות האלה.

ז: ... ולכן אנחנו לא צריכים לנסות להציל אותם. אני מבין את זה.

8: חכה רגע. אני מעלה נקודה נוספת עכשיו. לא רק שלא כדאי לך לנסות להציל אותם, אלא אתה צריך גם לאפשר שהם אכן צריכים עבריינין. אם אתה מתכוון לשבת בצד האחד של הנדנדה, אז אתה צריך מישוהו שישב בצד השני. זו הדרך היחידה לגרום לנדנדה לעבוד. ובכן, בדיוק בדרך זו, הקורבן והעבריינין זקוקים זה לזה. אחד ללא השני אין תנועה. ועד שכל הוויה תיהיה מוכנה לשחרר סופית את כל חוויית הקורבן, הם עדיין יזדקקו לעבריינים. עד שהם לא יקבלו את ההחלטה הזו בעוצמה ולבסוף ברמת הנשמה, הם לא יוכלו להשאיר את המשחק הזה מאחור ולעבור למשחק אחר, אולי אדיב יותר, אוהב יותר. עד שכל אחד מכם לא ישלוט בחושך ובאור נפשותיכם, לא תהיו אדוניכם. ורק מאסטרים מתעלים.

וכך, הנקודה שאני מעלה היא שיש צורך בעבריינים כדי לאפשר לקורבנות לחוות ולחקור את עצמם. לספק להם את האפשרויות הדרושות להם כדי שיוכלו ליצור את עצמם שוב ושוב עד שהם ישלטו בעצמם.

ז: אני מבין. אבל איך זה נוגע לאותם אנשים שיעשו רצח עם?

8: מה שאמרתי זה עתה נוגע לכל מערכות היחסים בין קורבן / עבריינין. אבל בסדר, בוא ניכנס לפרטי השאלה הזו: אלה שעושים רצח עם למען כדאיות.

מה דעתך להשתמש בדוגמה למשהו שקיים נורא בתודעה הפלנטרית שלך כרגע? נושא שהוא מאוד רגשי, קוצני ושנוי במחלוקת. מה דעתך להשתמש בדוגמה של פיגועי 11 בספטמבר על מרכז הסחר העולמי?

(הערת זינגדד: כאשר כתבתי את זה לראשונה, פיגועי 11 בספטמבר היו כבר כמה שנים טובות מאחורינו, אך בשלב זה הם הפכו לנושא שנוי במחלוקת. "הסיפור הרשמי" כפי שסיפרו הגורמים הממשלתיים נורא הוטל בספק, כל מיני חורים נבחנו בהסברים שניתנו ותשומת לב הוקדשה לאזורים העצומים שהם פשוט ליטשו עליהם. אם כי מאז עבר זמן ו"נושאים חמים" חדשים באו ונעלמו, הנושאים של מה שקרה באמת במהלך פיגועי 11 בספטמבר, איך שלושת הבניינים נפלו ומי עומד מאחורי הכל, מעולם לא נפתרו אפילו לא באופן קרוב למשביע רצון. מסיבה זו 8 ואני החלטנו להמשיך להשתמש בדוגמה זו כפי שהיא במהדורה השלישית הזו.)

ז: וואו! זה בהחלט נושא שנוי במחלוקת עבור רבים כאן על כדור הארץ. אבל עכשיו אנחנו מדברים על טרור וחשבת שיש לנו אמורים לדבר על רצח עם.

8: אני יודע. אני לא נוהג לתת לתשומת ליבי לנדוד. אם היית שם לב היית זוכר שבעצם דיברנו על **האנשים** שביצעו רצח עם. אם אתה אמור להבין את האנשים האלה ואיך ומדוע הם פועלים כפי שהם פועלים, תצטרך להבין שרצח העם עצמו הוא רק אחד מהמעשים שהם עושים. זה באמת רק דף אחד בסיפור גדול הרבה יותר. ואם אני אספר לך את הסיפור הזה, עדיף שאתחיל לספר אותו ממקום ממנו אתה יכול להזדהות.

סיפורו של ג'ון, תיאורטיקן הקונספירציה

אתחיל בלספר סיפור על אדם - נקרא לו ג'ון - שאיבד בן משפחה במה שכונה "פיגועי 11 בספטמבר". זה היה אולי פיגוע הטרור הגלוי ביותר בתולדות האנושות. הוא צולם בווידיאו מכל הזוויות והוצג שוב ושוב בטלוויזיה ברחבי העולם. לא זו בלבד שג'ון נפגע עמוקות מאובדנו, אלא שהאופן בו הוצג בפניו המעשה המרושע הזה שוב ושוב הביא לכך שצערו הוצת עד לכדי זעם עמוק.

"איזה סוג של שד נתעב, מרושע, יעשה זאת?" ג'ון תהה לגבי המחבלים האלה. וכמעט באורח פלא, בתשובה לשאלתו, הופיע על מסך הטלוויזיה שלו תמונה של אדם מזוקן בטורבן. זה, כך נאמר לו, היה הנבל הראשי. זה היה המוח המרושע שמאחורי המבצע כולו. היו אפילו קלטות בהן האיש הזה לקח אחריות. וכעבור זמן קצר ג'ון ראה בטלוויזיה תמונות נוספות של גברים אחרים בעלי חזות מזרח תיכונית. הזרים כהי עיניים האלה עם הדת הזרה ואידיאולוגיה של שנאה, כך הודיעו לו הראשים המדברים בטלוויזיה באופן סמכותי, היו העבריינים. לבסוף היה לג'ון מטרה לזעם שלו. והאופן שבו כל זה הוצג בפניו גרם למטרת שנאתו לצמוח מקומץ גברים קטן לתרבות שלמה ... לדת שלמה. למעשה ג'ון מצא שהוא שונא כעת אזור גאוגרפי שלם! וכשנשיא אומתו בכובע הבוקרים דיבר על דברי מלחמה, ג'ון מצא את קולו קורא בהסכמה: כן, עונש! כן, נקמה! כן, נקמה! ג'ון מצא את הרעיון של לצאת למלחמה נגד הטרוריסטים רעיון שהוא יכול לתמוך בו בקלות רבה. אם הוא לא היה זקן מדי, אמר לעצמו, הוא היה מתנדב בעצמו. הוא היה שמח ללכת להרוג כמה מאותן "מפלצות מרושעות", אמר לעצמו.

וכמובן שג'ון לא היה היחיד בארצו שחש כך. או אפילו העולם. זו הייתה תחושה די פופולרית

וכך הייתה מלחמה.

אבל מהר מאוד זה עבר ממבצע כירורגי ברור למשהו בוצי ומורכב. והלהט של ג'ון החל לדעוך כשקרא לראשונה על "נזק משני". זה מונח שמשמעותו אזרחים נהרגים. אתה מבין, ג'ון הוא בחור דיי פיקח ולבו דווקא במקום הנכון. וזה לא מה שרצה. הוא רצה עונש למחבלים. לא כפריים פשוטים, עניים ותמימים באיזו מדינה רחוקה. אבל כל הזמן היה הרעיון הזה לתפוס את המחבל הראשי. וג'ון נזכר שוב ושוב באיש הטורבן שביצע הקלטות וידיאו בהן לקח אחריות על פיגועי 11 בספטמבר. להביא אותו לדין היה רעיון שג'ון עדיין יכל להסכים איתו. ובעוד שג'ון המתין לדין של המחבל הראשי, איכשהו המלחמה האחת הזו הפכה לשתיים. ג'ון לא היה לגמרי בטוח איך זה קרה. תחילה הם צדו בהרים אחר האויב הארכי הזה ואז חיפשו נשק להשמדה המונית במדינה אחרת לגמרי. שהיו קשורים, אמרו לו בטלויזיה, למחבלים בפיגועי 11 בספטמבר. מוכה טראומה, פוחד וכועס מאוד, ג'ון היה מוכן להמשיך ולתמוך במאמץ המלחמתי. "לכו והרגו את כולם," הייתה מחשבתו בנושא.

אך ככל שהמלחמות הללו התארכו יותר, יותר צעירים חזרו בשקי גופות ועם איברים חסרים, יותר דעכה האש בג'ון. ויותר הדבר התחיל להיראות פחות ופחות כמו מלחמה טובה ומוצדקת גם עבורו. ראשית, לא נמצאו נשק להשמדה המונית. ואז הוא קרא שאין שום קשר בכלל בין המחבלים בפיגועי 11 בספטמבר למדינה השנייה הזו. הוא החל לחשוד שיש סיבה נוספת להרחבת המלחמה הזו. הוא תהה אם לא מדובר רק בנפט. או אולי כל זה על נקמת דם בין מנהיג ארצו למנהיג המדינה האחרת. ואז, מעט מאוחר יותר, ג'ון נתקל לראשונה בתיאוריית הקונספירציה שטענה שאת כל פיגועי 11 בספטמבר יזמו אנשים בממשלת ארצו שלו!

תיאורטיקן הקונספירציה הגיע לכל מיני ראיות שתמכו בטענה כי זה לא, בסופו של דבר, היו שני מטוסים שהורידו את שני גורדי השחקים אלא למעשה חומרי נפץ חזקים שהיו חייבים להיות מונחים בתוך הבניינים לפני כן. והיה גם הסרטון שראה בו בניין שלישי נהרס ללא מטוס שפגע בו כלל. תחילה דחה ג'ון את הרעיונות הללו. הם היו נתעבים מכדי להרהר בהם. אבל הרעיונות ריתקו אותו מכיוון שלא הייתה לו תשובה עבורם. הם התגרו בו במוחו. אז הוא המשיך לחזור לאינטרנט כדי לחפש עוד. והוא המשיך למצוא עוד. יותר ויותר עדויות לכך, שלכל הפחות, קבוצת אנשים בשלטון בממשלתו עבדה די קשה כדי לאפשר להתקפות המטוסים לקרות. יותר ויותר עדויות לכך שהבניינים נהרסו בפועל באמצעות חומרי נפץ. לעולם ללא הוכחה - אבל תמיד עוד ראיות.

שכבה אחר שכבה של טיוחים. עובדות שאינן מתאימות לסיפור הרשמי. אנשי מקצוע בענפים שונים כמו מהנדסים, אדריכלים, טייסים וכדומה, כולם מתייצבים עם שאלות חקירה נוספות ללא מענה. כל אלה אמרו שזה, פשוטו כמשמעו, בלתי אפשרי שהדברים התרחשו בהתאם לסיפור הרשמי. כולם דורשים את האמת. כולם משוכנעים שהסיפור הרשמי הוא טיוח. ג'ון קרא כך, שמכל הזוויות, הסיפור הרשמי הופרך ואז לבסוף החליט בעצמו שתיאוריות הקונספירציה נכונות וברגע שפתח את הדלת הזו, ג'ון חטף מפולת שלגים. ככל שנכנס עמוק יותר למחילת הארנב, כך מצא מידע רב יותר. יותר ויותר סיפורי הונאה ורמאות שהתרחשו על פני כדור הארץ, לאורך ההיסטוריה. פעולות חשאיות מבישות מתנהלות עם הידע וברכת מנהיגי ארצו, כך נראה. רציחות והתנקשויות, מלחמות יזומות בארצות זרות, נשק וציוד שסופקו לרודנים ומשוגעים לשימוש נגד בני עמם, סמים תמורת אקדחים ... וזה המשיך הלאה.

בכל מקום שגיון הסתכל הוא מצא סיפורים המפרטים על ניצול גס של אמון הציבור בידי השלטון, שהוסתרו אז מאחורי שכבות של שקרים והונאה. ותיאוריות הקונספירציה הללו קשורות זו בזו. האחד מוביל לשני. כולם מתחברים לכך, שבאופן די מחליא, מסביר מדוע העולם הוא כפי שהוא. דרך ארוכה להסביר מדוע יש כל כך הרבה שנאה בעולם.

וכאן אנו עוזבים את ג'ון.

ז: וואו, 8. אתה מתאר תמונה עגומה למדי. והאם הכל אמת - כל תיאוריות הקונספירציה האלו?

8: אמת?

ז: כן, זאת אומרת, האם כל זה קרה כמו שאומרים בתיאוריות הקונספירציה?

8: (נאנח) ידידי הצעיר היקר. אני יודע שקשה לך להבין זאת, אבל אנא נסה. אין אמת אובייקטיבית מחוץ לעצמך מלבד, "האחד ישנו", זוכר?

ז: אה כן. אני כן זוכר את זה. אבל ללא ספק שההתקפה הזו קרתה בדרך כלשהיא או שהיא לא קרתה?

8: לא. אתה עדיין לא ממש מבין את זה. אין אמת אובייקטיבית בסיפור הזה שקיימת מחוץ לעצמך - או בכל סיפור אחר, לצורך העניין. זה לא קיים. הדברים פשוט לא עובדים ככה. יש נקודות מבט והסתברויות שכולכם, בתוך המשחק הזה, עסוקים ביצירה המשותפת שלה. אבל אף גרסה אינה קבועה. אין גרסה אחת התקפה לנצח.

זו הסיבה שסיפרתי לך על נקודת המבט של ג'ון, ולא על דברים ש"קרו באמת". כי מחוץ לך ולגיון ולכל האחרים על כוכב הלכת הזה ... מחוץ לעצמכם שום דבר לא קורה. מחוץ ליוצרים, אין יצירה.

אז הדבר היחיד שאתה צריך לעסוק בו הוא החוויה הסובייקטיבית שלך. ולכל אחד מכם זה קצת שונה. לכל אחד יש חוויה וסיפור קצת אחר. אז אנא שים לב כשאני אומר, לא "הסיפור" הוא החשוב. אתה מאמין שכן, אבל הוא לא. הסיפור הוא רק מנגנון, כלי, קו עלילה, שבו אתה משתמש ככלי כדי להבין את עצמך וליצור את עצמך. וזה כל מה שחשוב: גילוי, יצירה ויצירה מחדש של עצמך.

אז תקשיב! לא משנה מה קרה או לא קרה. מה שחשוב הוא איך שאתה מרגיש בקשר לזה. מה שאתה מחליט, בוחר ויוצר כתוצאה מגירווי חיצוני נתפס זה. מה שחשוב הוא המציאות הפנימית שלך.

אז יש את האמת שלך, ואז יש את הסיפור שאתה משתמש בו כדי לעזור לך להגיע לאמת שלך. הסיפור כפוף. הוא חשוב רק בעוד שהוא משרת את המטרה העיקרית. שהוא הגילוי העצמי והיצירה העצמית שלך.

אתה מבין?

ז: כן, תודה 8. כלומר, אני מבין מה אתה אומר וזה אכן הגיוני ואני מאוד מעריך את זה. אבל אני עדיין לא מבין איך אין גרסה אחת לאירועים. איך יכולים להיות סיפורים רבים, אמיתיים לא פחות?

8: אתה תגיע לשם. עם הזמן תוכל לראות שזה ללא ספק כך ויכול להיות רק כך. בינתיים, נחזור לדיון שלנו.

אז, אני אומר שוב ... יש את הסיפור ואז יש את האמת שלך. עכשיו אני רוצה לחזור לחברנו ג'ון. אני רוצה לדבר על חוויותיו הסובייקטיביות ואני רוצה לבחון כיצד הוא יכול ליצור את עצמו כעת כתוצאה מהן.

אתה מבין, בסופו של דבר, השאלה האם תיאוריות הקונספירציה נכונות או לא היא שאלה לא רלוונטית. היא חסרת משמעות. אך מתוך החוויה הישירה, האישית והסובייקטיבית של ג'ון, זו שאלה בולטת וחיונית. ואם ג'ון מוכן להיות באמת, כנה עמוקות עם עצמו, הוא יודה שאין הוכחה מוחלטת לשום דבר בשום כיוון. איש לא הצליח להציע ראיות כלשהן שיהפכו גרסה מסוימת של האמת למוחלטת ובלתי ניתנת לערעור. כל מה שיש לו הוא אוסף ראיות מתפתח שממנו הוא יכול להגיע למסקנות משלו. ואם הוא נורא כנה עמוקות וגם ערני להפליא, אז הוא יבין שרעיונותיו, אמונותיו ותפיסותיו המוקדמות שלו הם שהובילו אותו לאסוף את הראיות שאסף. אתה מבין? הוא יוצר את המציאות שלו מבלי אפילו להיות מודע לכך. ג'ון מאמין שהוא פשוט מתבונן במציאות החיצונית שלו. אבל הוא לא. הוא יוצא לעולמו ומסנן בקפידה את מה שהוא צופה בו ואז יוצר תמונה בתוכו עם חלקי הפאזל שהוא בחר בקפידה. בהתחשב בעמדת פתיחה שונה במקצת, עם סט שונה מעט של הנחות יסוד, ג'ון היה אוסף פיסות ראיות שונות לחלוטין ומחזיק ברעיונות שונים של מהי האמת. בסופו של דבר הוא יקבל אמונה אחרת לגמרי לגבי המתרחש ב"סיפור" שלו.

הסיפור שלו. (His Story)

היסטוריה (History)

הכל בדיוני. מבחר נקודות מבט והשקפות. אספו נקודות מבט והשקפות שונות והכל נראה אחרת לגמרי.

אך לא הסיפור הוא החשוב; אלא מה שאתה עושה איתו. איך אתה מרגיש לגביו. בגלל שזה הרגע שאתה יוצר את עצמך ומגלה את עצמך. גילוי. הסרת הכיסוי. לחשוף את עצמך למה שאתה באמת.

ז: דברים נפלאים, 8! זה מדהים. אני מתחיל להבין עכשיו. אז איך ג'ון יצר את עצמו?

8: ובכן, אתה מבין, ג'ון מאמין מאוד באמת החיצונית לגבי אירועים. וכתוצאה ממסעו הוא החליט שתיאוריות הקונספירציה בעיקר נכונות. הם היו הגיוניים לו. הוא מצא שהם משקפים במדויק את המציאות שלו. וכך? בהתחשב בכך, מה היה צריך ג'ון לעשות? איך הוא היה צריך להגיב?

והתשובה, כמובן, היא שזה תלוי לחלוטין במה שהוא באמת רוצה. עליו להחליט מה הוא רוצה, והוא ייצור את עצמו עם הבחירות שלו.

אם הוא רוצה לעשות זאת, הוא יכול לצאת למסע צלב למען "האמת" בה הוא מבקש להכריח את הממשלה לשחרר את אחיזתה העקובה בסודותיה. לנסות לאלץ את בעלי הכוח לומר את האמת. ללכת לפגוש ולראיין את אלה שהיו שם במקום התקרית. למצוא ולראות קטעי וידאו חדשים של האירוע. לשוחח עם מומחים. לנסות "להעיר" את חבריו האזרחים ל"אמת" (בעוד שהם, בסך הכל, באמת יעדיפו ללחוץ על כפתור הנודניק פעם נוספת). הוא יכול לעשות זאת. וישנן גרסאות רבות של ג'ון שעושה בדיוק את זה כרגע. ואין שום דבר רע בזה, אם זה מה שהוא רוצה לעשות.

או שהוא יכול להרפות מזה ולוותר. להחליט שהמכונה גדולה מדי מכדי להילחם בה ואז הוא יכול ללכת משם עם תחושה עמוקה של חוסר אמון והתפכחות. בכך הוא יכול להחליף אמונה כי יש לסמוך על "הרשויות" באמונה שהם למעשה אויבי האנושות.

או שהוא יכול להיות פעיל בפוליטיקה ולנסות לתקן את המערכת מבפנים. אולי לחפש איזה קול בודד בתוך המערכת שנראה מתוודך כנה של האמת לתמוך בו. להתערב בניסיון להשיג יותר מצביעים ל"איש האמת" הזה בתוך "מערכת השקרים".

וכמובן, ישנם הרבה מאוד דרכים אחרות בהן גיון עשוי להגיב. אתה מבין, כל הזמן מציעים לו כל מיני אפשרויות. נראה כאילו יש מיליון דברים שהוא יכול לבחור בכל נקודה. האם הוא יאמין לתיאוריה הזו או הזו? האם הוא יסמוך על הפוליטיקאי הזה או הזה? האם הוא ימחה נגד הדבר הזה או יתמוך בדבר הזה? האם הוא ילך לאותה ישיבת עירייה ויעלה את דאגותיו? האם יאבד מספיק אמון בכדי להוריד את כעסו וחוסר האמון למחתרת; להשיג אקדחים ותחמושת ולקיים פגישות חשאיות עם אחרים החושבים דומה? ומה לגבי האתגר המשפטי לאלץ את מי שבשלטון לומר את האמת? או שמא הוא יתן את אמונו למערכת פעם נוספת ויסמוך שהיא תתקן את עצמה? מה לגבי הצבעה פשוט למועמד "הנכון" הפעם?

כל כך הרבה, הרבה אפשרויות.

אבל אתה מבין, גם זה הכל אשליה. יש באמת רק אפשרות אחת: להעמיק במשחק הקורבן או להעלות את עצמך מתוכו. וכל האפשרויות שתוארו לעיל עבור גיון הן באמת אותה בחירה: להעמיק במשחק. אתה מבין, המשחק עצמו אף פעם לא מראה לך את האפשרות האחרת... הוא אף פעם לא מראה לך שאתה יכול להעלות את עצמך מחוץ למשחק. במקום זאת הוא מסנוור אותך באורות קוסמים על במה. אתה רואה רק את הבחירות שהוא רוצה שתראה וכל הבחירות הללו נוגעות לעומק המשחק. זו הסיבה שזו מערכת כל כך מוצלחת. זה שומר על כולם לשחק באותו המשחק. בדיוק כפי שהוא נועד לעשות.

ז: אז אתה אומר שהמשחק נועד כך בכדי לשמור על הקורבנות משחקים ומאמינים?

8: כן. המשחק נועד להראות לך רק את האפשרויות ששומרות אותך לשחק את המשחק... את הקורבנות של אנשים אחרים. אלה הסוגים הטובים ביותר של אפשרויות המשך המשחק. אם ניתן לגרום לך לגרום גם לאדם אחר להיות קורבן, המשחק עובד כפליים.

ועכשיו אני רוצה לדבר קצת על חדר המנוע של בחירות אלה. לשם כך, אני רוצה להשאיר את גיון מאחור ולהכיר לך מישהו אחר. בוא נקרא לו מקסימיליאן. בקיצור מקס. מקס הוא מה שאני מכנה "אינדיבידואל עוצמתי במיוחד" או בקיצור אע"מ.

האינדיבידואלים העוצמתיים במיוחד

ז: מה זה אע"מ? כמו נשיא מדינה, או הבעלים של תאגיד גדול, או מה?

8: לא, אינדיבידואל עוצמתי במיוחד יהיה אחד ממספר מצומצם מאוד של אנשים, שעל אף שיש להם כוח רב בעולם שלך, הם במידה רבה בלתי נראים ובלתי ידועים. אז מקס לא היה רואה את עצמו אזרח של מדינה כזו או אחרת. במקום זאת הוא היה רואה במדינות ובמנהיגים הפוליטיים שלהן אמצעי לניהול נכסים. הוא לא שייך למדינה; מדינות שייכות לו! הוא גם לא היה חושב על עצמו שהוא רק בעל תאגיד; הוא יחשוב על תאגידים ככלי לשימוש שלו. מקס הוא אחד מקומץ האנשים שבעלותם הקולקטיבית כל מה שעל פני כדור הארץ שהם רואים כשווה להחזיק. לאמיתו של דבר, מרבית ה-אע"מ סביר להניח מאמינים שאנשי כדור הארץ בעלותם גם כן.

ובעיקר, הם ירגישו כאילו הם הבעלים של כל מי שבדרך כלל אתה מחשיב כחזק: נשיאים, מנכ"לים, מלכים וחשמנים הם כל הנכסים המיוחדים של ה-אע"מ. פוליטיקאים באים והולכים עם כהונת הבחירות. חברי הדירקטוריונים הארגוניים יכולים לסולק על ידי בעלי המניות. אבל ה-אע"מ שם כדי להישאר. מאחורי הקלעים. בלתי נראים. מעל החוק.

אם היית אחד מהאנשים האלה, היית מחזיק בכוחות די מרשימים. אם המנהיג הנבחר באופן דמוקרטי של מדינה לא מתנהג בהתאם לרצונך, אתה יכול להדיח אותו, להוליד מרד ולהפיל אותו או להתנקש בו - מה שישירות את התמונה הגדולה יותר של העולם התואם את רצונך. וכשאתה שולט בזרימת ההון ברחבי העולם, אתה יכול להכתיב כיצד אזור אחד יתעשר ואחר יהיה עני יותר. אתה יכול להביא לתקופות משגשגות ואתה יכול לעורר התמוטטות פיננסית עולמית. אתה יכול להתחיל במלחמות בקנה מידה אזורי או אפילו גלובלי, או שאתה יכול לעצור אותן. יש לך את הכוח מהסוג הזה.

ז: אז אם כן, האם אע"מ הם האילומינטי?

8: אני מעדיף לא להשתמש במונח אילומינטי, מכיוון שהוא מזמין אי הבנה. בתודעה הקולקטיבית שלך יש מם שיש ארגון כה נסתר, יחידת מחתרת צללית מלוכדת שמנהלת את העניינים על הפלנטה שלך. אבל זו הבנה לא נכונה. אלה, האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד, הם ממש לא מסוג האנשים שמתאגדים יחד ועובדים בצורה הרמונית לקראת מטרה קולקטיבית. פשוט אין ארגון כזה. יחידת הארגון המגובשת ביותר שנראה שאנשים אלו מסוגלים להחזיק יחד היא המשפחה. יש משפחות שבראשן אנשים דומיננטיים וחזקים ביותר ומשפחות אלו משגשגות מכיוון שחבריהן מוכנים להתייבב מאחורי הראש. אחרים לא כל כך מצליחים כי הם מלאי סכסוכים פנימיים לגבי מי שיוביל. לעיתים קרובות משפחות מסוימות ייצרו נאמנויות חדשות ויעבדו יחד זמן מה. לפעמים הנאמנויות האלו מתמסדות לאורך הזמן. ויש הרבה מועדונים וקבוצות והתכנסויות אליהן אע"מ ישתייכו וישתתפו. אבל לדמיין את כל האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד על פני כדור הארץ יושבים יחד, זוממים יחד, עובדים כאחד, זה לא להבין בצורה מהותית מי ומה הם. כל אלה אינדיבידואליסטים חזקים להפליא. כל אחד בעצם דואג תחילה לאינטרסים האישיים שלו. היררכיות קפדניות עם משמעת הנאכפת בצורה קשה הן הדרך היחידה בה ניתן לשמור על לכידות. וגם אז התפקוד הפנימי של הארגונים שלהם יכול להיות ביזנטי למדי, שכן יש תככים אינסופיים, סכינים בגב ובגידות כפולות. אז אתה מבין; זה לא הארגון המאוחד המשתרע על פני כדור הארץ שאולי דמינת שהוא. במקום זאת מדובר במספר משפחות, שכל אחת מהן פועלת בקווים פיאודליים בערך, עם ה"ראש" הבכיר ביותר המנהל את המשפחה. למרות שיש, כמו שאמרתי, נאמנויות ובריתות בין חלק מהמשפחות.

ז: הממ. אוקיי, אני חושב שיש לי הבנה טובה יותר עכשיו.

8: כן? ובכן, תן לי לשאול אותך שאלה: אם היית מקס, מה היית רוצה? מה היית רוצה לעשות, או להשיג, או לחוות, או שיהיה לך? מה היית רוצה?

ז: זו שאלה מעניינת. אני מניח שבעצם לא הייתי רוצה דבר. שום דבר חומרי בכל מקרה. יהיה לי כל מה שיכולתי לדמיין שאני זקוק לו. אני מניח שכנראה הייתי מחליט ליהנות מהעושר ומהכוח שלי על ידי מציאת דרכים להשתמש בו כדי לעזור לאחרים.

8: בעצם תתחיל לתת אותו?

ז: כן. אני חושב כך.

8: שמח לשמוע את זה. וכך גם שאר האע"מ. פירוש הדבר שהם יוכלו לבלוע את האימפריה שלך בשלמותה, ובכך להפוך לעשירים וחזקים עוד יותר. ואני לא אטרח אפילו להיכנס לפרטים עד כמה קשה זה יהיה לתת את הכסף שלך באופן אחראי כדי שהנתינה לא תגרום יותר נזק ממה שהיא פתרה. זה דיון אחר לגמרי. הנקודה שאעלה היא שבמהרה מאוד תהפוך לבלתי רלוונטי בעולמם של העוצמתיים במיוחד. מהר מאוד כבר לא תיהיה חזק במיוחד. אז אני אבקש ממך לנסות לענות שוב על השאלה. נסה לשנות את נקודת המבט שלך. נסה לדמיין את עצמך כמישהו שהוא כל כך חזק. לא היית הופך להיות חזק כל כך אם לא היית מושחז ומאומן מלידה להיות נושא הכוח הזה. ומשפחתך לא הייתה מציבה אותך בראש האימפריה אם לא היית מגלה כל התאמה, יכולת ונחישות לשאת את האדרת הזו. כל רגע בחינוך שלך, בהשכלתך ובאימונך היה בכדי להציב אותך בתחרות עם יורשים מתאימים אחרים. היית צריך להיות שחקן אכזרי ומבריק כדי להגיע אי פעם לראש האימפריה הזו. וזה לא היה פשוט נופל לחיקך. היו נותנים לך רמות כוח ואחריות אשר הולכות וגדלות והיית צריך להראות את עצמך להיות הכי חכם והכי טוב בכל צעד וצעד.

ז: הממ. אני רואה. אני מניח שהייתי רואה את עצמי בתחרות עם כולם במשחק הכוח. הייתי מתחרה מבפנים בכדי להיות ראש האימפריה של משפחתי; עכשיו הייתי רואה את עצמי כמתחרה עם כולם. אני חושב שאראה בזה אתגר להרחיב את האימפריה של משפחתי ולנצח במשחק העושר והכוח.

8: כן. זה **אכן** סוג של משחק בעיניהם. לעיתים קרובות משחק אכזרי ורוע עוצר נשימה. משחק רציני וקטלני למי שנקרה בדרכם. אבל בכל זאת משחק.

ז: אוקיי. אני מבין. אז אם אתה שואל מה הייתי רוצה אם הייתי מדמיין את עצמי בנעליו של מקס, אז התשובה שלי הייתה שהייתי רוצה לנצח במשחק. למרות שיהיה לי עושר וכוח בצורה דוחה, הייתי רוצה **יותר**. למעשה, הייתי רוצה **הכל**. כמו כל השאר "בצמרת", אני בטוח. אז הרצון שלי יהיה להיות הכי טוב במשחק ולתמרן את כל שאר האע"מ ולתפוס עוד ועוד כוח ושליטה ולמחוץ את כולם בדרכי.

8: אתה יכול לראות באופן אינטואיטיבי שזה יהיה כך?

ז: כן, בקלות. לפני זמן מה שיחקתי במשחק מחשב בשם "ציוויליזציה". בו אתה ראש אימפריה זעירה שנוסדה בתחילת שנת 6000 לפני הספירה. אתה מנהל את כל ההיבטים של הצמיחה וההתפתחות של האימפריה שלך ומטפח אותה ורואה אותה צומחת. אתה מקים ערים חדשות והן גדלות. ואז אתה מתחיל להיתקל באימפריות אחרות. אתה סוחר ויוצר בריתות. והכל בסדר עד שהמשאבים מתחילים להיגמר. אתה לא יכול להתרחב יותר כי אתה הופך להיות מוקף בשכנים. זה הופך לחלק בלתי נמנע מהמשחק שמלחמה תפרוץ אז. במקום להתרחב באמצעות צמיחה, אתה מתרחב בכיבוש. זו בסך הכל אסטרטגיה טובה אחרי הכל. זו בסך הכל הדרך בה אתה מנצח במשחק!

הדבר המצחיק הוא שכשאני מצאתי את עצמי מנצח במשחק מכיוון שאחוז מספיק מעולם המשחק היה בשליטתי, לא רציתי להפסיק. השקעתי כל כך הרבה אנרגיה ותשומת לב בציוויליזציה שלא רציתי לסיים ב"טוב מספיק". רציתי להישאר במשחק עד שכל העולם היה שלי - עד שכל אויבי נמחצו - עד שלא הייתה פינה אחת בעולם שלא הייתה בשליטתי.

אופס. אני מניח שאני חושף די הרבה על עצמי, לא?

8: מה שאתה מגלה הוא שאתה באמת **אכן** מבין את בעיית הכוח. אז יש לך חמלה ואתה יכול לשחרר את השיפוט. זה טוב מאוד.

עכשיו, תגיד לי, אם היית מקס, מה היית רוצה לגבי כל האנשים הקטנים "בתחתית"? כל האנשים הרגילים שהם עובדי המפעל, פקידים, עוזרי חנויות, מנהלי משרדים, חיילים ומה לא?

ז: אממ ... אני מניח שהייתי רוצה שימשיכו לעבוד. שימשיכו להשתעבד. ולעשות את מה שאני רוצה שיעשו, כשאני רוצה שיעשו זאת. ולא להיות רועשים ולא ממושמים בדרך.

8: ומה אם הם לא היו מצייתים? מה אם חלק מהם יפסיקו לשרת את רצונך? מה אם הם יתחילו להבין מה קורה? מה אם יום אחד מישהו ירים את עיניו מקומת המפעל ויאמר, "אני נורא לא אוהב את העבודה הזו. אני הולך לעשות משהו שאני אוהב לעשות במקום. אני הולך למצוא את הביטוי הכי מאושר שלי של עצמי ולגלות את הטבע האמיתי שלי ואז להתעלות מהמערכת הזו." מה אז?

ז: ובכן, אלה יהיו חדשות רעות עבורי. כי ברור שדבר כזה יכול לתפוס תאוצה. אם אחרים יראו את הבחור הזה עושה את מה שהוא אוהב ושמת, אז הם אולי ירצו לעשות את זה גם. עד מהרה כל המשרתים שלי היו לבושים בבגדים צבעוניים, מכינים שרשראות פרחוניות ושרים "קומביה" או כל מה שזה לא יהיה. הם לא היו משרתים אותי. הייתי מתחיל להפסיד במשחק.

8: אבל זה בסדר, לא כך, כי זה לא יקרה. כלומר, תחשוב שנייה. כמה אנשים שמשתעבדים במפעלים, חנויות ומשרדים ברחבי העולם יכולים פשוט לוותר ולעשות מה שהם רוצים?

ז: לא הרבה כלל.

8: ולמה זה?

ז: ובכן, בעיקר בגלל שיש להם חובות לשלם. וגם אם אין להם חוב, איך הם ישלמו על דברים כמו אוכל ודירור וכן הלאה? וגם אם הם היו יכולים לשלם על כך, מה לגבי העתיד? מה עם החינוך של ילדיהם?

8: בדיוק. אז זו הנקודה הראשונה. חוב. זוכר את האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד האלה שמנהלים את ההצגה. הם בעצם בעלי כלכלת העולם. כמובן שהם הבעלים של כל הבנקים. לכן, ככל שאנשים רבים יותר נמצאים בחובות, הם ממשיכים לעבוד יותר ויותר. במפעלים, בחנויות ובעסקים שנמצאים גם בבעלות העוצמתיים במיוחד.

ז: וואו. זה די מזעזע. או אסטרטגיה באמת נהדרת. תלוי בנקודת המבט שלך.

8: וזה עדיין כלום. ישנן דרכים רבות אחרות להשאיר את ג'וי, עובד המפעל, עם עניים למטה לרצפת המפעל. חוב הוא רק אחד מהם. חלק מהאחרים אפילו יותר אכזריים. זוכר את הדוגמה לעיל על פיגועי 11 בספטמבר?

ז: הו לא! אתה מתכוון שפיגועי ה-11 בספטמבר אינם אלא מנגנון בקרה עצום בכדי לשלוט על בני האדם?

8: מה **אתה** חושב?

ז: אני ... או ... אה, אבל רגע, 8. מה קרה לכל הדברים האלה על ש"הסיפור חשוב פחות מאשר האמת של עצמך"? אתה אומר עכשיו שתיאוריות הקונספירציה אמיתיות?

8: לא. אני מספר לך סיפור אחר. לא יותר, לא פחות. או שהרגשת באיזשהו שלב שאני דורש ממך שאתה חייב להאמין לי?

ז: אבל 8! מה הנקודה בזה אם זה לא אמיתי?

8: מה הנקודה? זהה לנקודת הסיפור שאתה מספר לעצמך כשאתה חיי את חיך. העניין הוא שאתה מעניק לעצמך חוויות כדי שתוכל לבחור וליצור. בדיוק כפי שאמרתי לך קודם. אני מספר לך על כך כדי שתוכל להגיע לנקודת השפל בסם הקורבן שאליו אתה מכור, כדי שתוכל להחליט לשחרר אותו וליצור! לקחת בעלות! להתעורר! לגלות מי אתה באמת!

אם יש משהו במה שאמרתי לך בכל השיחות שלנו שהיה תקף, אתה חושב שהיה סיפור אחד שהיה מוחלט? שלא היה למעשה יצירה ... בדיה ... משחק במה מורכב? משחק הבמה שלך שאתה יוצר ביצירה משותפת!

ז: אז מה הערך בלספר לי על האעי"מ האלה? למה לא לספר לי סיפור ישן על אמא אווזה?

8: יכולתי. אבל זה לא יתאים לחוויה שלך. זה לא יועיל לך. אני אגיד את זה שוב, אז אנא שים לב הפעם, בסדר? זה באמת החלק החשוב ואתה באמת צריך לנסות לשים לב לזה:

אין אמת אובייקטיבית לשום סיפור. יש רק נקודות מבט והסתברויות, שכל אלה המשחקים את המשחקים השונים יוצרים יחד. אבל למרות זאת, לכל יוצר משותף יש נקודת מבט ייחודית משלו, חוויה וסיפור בתוך הסיפור הגדול יותר. אין סיפור אחד מוחלט, ההופך כל סיפור אחר ללא אמיתי. וזה בסדר כי הרי זה לא הסיפור הוא שחשוב. אתה פשוט צריך להעמיד פנים שהסיפור הוא הדבר החשוב ביותר על מנת שהמשחק יעבוד. אבל, כשאתה עוזב עכשיו את המשחק, אתה יכול להגיע להבנה שהסיפור הוא פשוט האמצעי שבו אתה מראה לעצמך את הווייתך הפנימית, כפי שמוקרנת למציאות החיצונית. אתה פשוט משתמש במנגנון של הסיפור בכדי לגלות את עצמך וליצור את עצמך. כעת, הסיפור יכול להיות מרתק מאוד. הוא אמור להיות. אבל עכשיו אתה מוכן להבין שזה רק בעל ערך בהקשר לאמת של עצמך. מלבד זאת, הוא חסר משמעות.

וכך תוכל כעת להבין את הסיפור כפי שהוא. משהו שאתה יכול להשתמש בו בכדי להראות לעצמך משהו על עצמך ואז, תלוי כמה אתה אוהב את מה שאתה רואה לגבי עצמך, אתה יכול לעשות בחירות חדשות לגבי עצמך.

גלה את עצמך וצור את עצמך. זו הנקודה של כל זה.

אז עכשיו אתה שואל אותי מדוע אני מספר לך על האעי"מ האלה. ובכן הנה התשובה: אני עצמי משתמש עכשיו בסיפור. אני משתמש בסיפור שלך. המציאות שלך שנוצרה ביצירה משותפת. ואני מספר לך משהו על הסיפור שלך. אתה יכול להחליט בעצמך באיזו מידה מה שאני אומר לך תקף. ואז אתה יכול להחליט מה המידע הזה אומר לך על עצמך. ואז אתה יכול להחליט כיצד תיצור את עצמך.

איך זה?

ז: אני למעשה מתקשה עם זה, 8. אני חושב שרק עכשיו אני מבין את מה שאמרת על "סיפור". ואני לא יודע איך להגיב. זה גורם לי להרגיש כאילו אין יותר טעם לשמוע על הדברים האלה. אם כל זה פשוט מומצא ... אז מה הטעם לדבר על זה?

8: בסדר, תן לי לעזור לך עם זה.

אתה זוכר שחלמת אתמול בלילה?

ז: כן. למען האמת חלמתי חלום ארוך ומורכב מאוד. ואז התעוררתי וסיפרתי לליסה על החלום שלי והיא ואני ניהלנו שיחה על החלום. ואז התעוררתי שוב! והבנתי ששתי החוויות היו חלום.

8: לאנשים רבים יהיו חוויות חלום-בתוך-חלום מסוג זה. אם אתה מוכן לשים לב לזה, זה מסר חשוב מאוד שאתה מעביר לעצמך בחלום כזה. אתה מראה לעצמך איך אתה יכול להתעורר מחלום ולהאמין שאתה ער, שהחלום היה בסך הכל בדיה, ובכל זאת אתה עדיין בתוך החלום. הכל עדיין רק בדיה. ואז אתה מתעורר שוב ו ...

... 1 ...

ז: אני מניח שאני יכול להבין שאני עדיין חי בתוך בדיה.

8: כן. וזו בדיה משכנעת למדי. זאת אומרת, האם אתה באמת לא מרגיש כאילו יש דמות שבחרה בשם הבדוי זינגדד ומי שבחרה לכתוב ספר בשם **ניירות ההתעלות**?

ז: כן. אני כן. אני מרגיש שזה אני.

8: ויש הרבה אנשים ברחבי העולם שיוצרים יחד את הבדיון הזה. הם גם מאמינים שיש דמות בשם זינגדד הכותבת את הספר הזה בשם **ניירות ההתעלות**. אבל הם חווים את הבדיון הזה קצת אחרת. הם חווים את הדמות הזו כמישהו שחי רחוק שכותב את המילים האלה שהם יכולים לקרוא.

אבל מה היה קורה אילו כולכם הייתם מתעוררים עכשיו ומבינים שזה פשוט חלום גדול ומורכב שחלמתם יחד? אם הבנת שהדמות של זינגדד היא רק הדמות שלך בחלום ושאתה משהו הרבה יותר? משהו הרבה יותר יצירתי, חזק ואמיתי. **ניירות ההתעלות** לא היה בעצם ספר שאתה כותבת, אלא שהיה למעשה אחד ממספר שיחות ההשכמה שהוסכמו הדדית שכולכם סידרתם לעצמכם. קצת כמו להגדיר שעון מעורר לפני השינה.

מה אז?

האם היית מתעורר ואומר, "אה, הסיפורים האלה היו סתם סיפורים. והסיפורים הם לא חשובים וחסרי משמעות. הכל פשוט זבל. בוא נשכח את זה ונלך לעשות משהו אמיתי?"

או שמא היית רואה את היופי והאמת הגדולים שהוצגו לך בסיפורים אדירים מפוארים אלה המשתרעים על פני חיים רבים שכל אחד מכם מספר לעצמו? האם היית מתכנס ומשתף את חוויותיך ולמידתך? האם היית מראים זה לזה את הסיפורים שלכם? האם היית אוהב ומוקיר את הסיפורים שסיפרת ואת המשמעות והערך שחילצת מהם?

ז: כן. כן. אני רואה את זה.

החיים האלה שאנחנו חיים הם הסיפורים שלנו. ואנחנו, יחד, מספרים לעצמנו את הסיפורים האלה. אנחנו מחברי הסיפור ואנחנו הדמויות בתוך הסיפור. וכאשר אנו חיים את הסיפורים הללו אנו מגלים כמה אמיתות חזקות מאוד על עצמנו. ולכן הסיפורים חשובים.

בסדר.

אבל אז, מדוע חשוב להבין אודות האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד האלו?

8: זה עובד ככה: הקוראים שלך חווים את המציאות של זינגדד בחייהם מכיוון שחייהם מושפעים מהיצירות שלך. הם מאמינים שאתה קיים, מכיוון שהם קוראים את הספר הזה. וכתוצאה מכך, מוצעות בפניהם בחירות בעבודה זו והם יכולים להחליט בעצמם כיצד הם הולכים להגיב וליצור את עצמם.

אבל איך זה יהיה אם תחווה השפעה על חייך, אך מקורה נסתר ממך בחוכמה רבה? אתה מבין, יש הוויות אחרות אלה החוות את עצמן להיות האעי"מ האלה. זה הבדיון שהם יוצרים לעצמם בסיפור הזה. והיצירות שלהם די מקיפות. יהיה עליך לחיות רחוק מאוד ממה שמכונה ציוויליזציה בכדי להימנע לחלוטין מהשפעת עבודותיהם. אבל אתה מתקשה לקבל החלטות לגבי ההשפעה הזו כי זה לא ברור מה קורה. וזה מה שאני עושה: אני עוזר לגלות את מה שהיה נסתר.

אמרתי קודם שאין סיפור אחד שאמיתי לחלוטין. אמרתי גם שיש רק הסתברויות ונקודות מבט. מה שאני צריך להוסיף עכשיו הוא זה: ככל שמכניסים יותר אנרגיה להסתברות מסוימת, כך ההסתברות צוברת ערך. ככל שמושקעים בו פחות אנרגיה כך היא נמוגה לאי קיום.

ז: אתה מתכוון, ככל שאנחנו מאמינים במשהו יותר, כך הוא אמיתי יותר?

8: משהו כזה. אתה עושה בחירות, ועל ידי הבחירות שלך אתה ממקד את האנרגיות שלך. כשאתה ממקד את האנרגיה שלך במשהו, אתה מוסיף ליצירתו. אתה הופך אותו לאמיתי יותר לעצמך. אם אנשים רבים מצטרפים יחד והופכים משהו אמיתי לעצמם, אז יש הסתברות גדולה יותר לדבר הזה. כך עובד עולם שנוצר ביצירה משותפת. ולפעמים אתה מופנה לא נכון. אתם מהופנטים באופן קולקטיבי להכניס את האנרגיות שלכם לדברים שבעצם מזינים משהו שמסתתר מאחוריו. אתה מאכיל אשליה ויוצר האשליה ניזון גם כן.

וזה מה שקורה כאן. למרות שמעטים מכם יודעים על קיומם של האעי"מ, עדיין אתם מביאים אותם בצורה מאוד עוצמתית למציאות שלכם על ידי מיקוד האנרגיות שלכם במה שהם מציגים בפניכם.

אז אני רוצה לומר לך מה הם עושים ואיך. כך אתה תהיה מודע. כך אתה תוכל לשחרר את האנרגיות שלך מזה. כך תוכל להפסיק ליצור את זה לעצמך. אלא אם כן כמובן אתה אוהב את זה, ובמקרה כזה ... ובכן זה יהיה תלוי בך.

ז: אה.

שוב תודה על סבלנותך, 8. אני מעריך שאתה מוכן לסעוד אותי בהתעוררות שלי. זה באמת מתחיל להיות הגיוני בעיני.

אני מוכן לחזור לסיפור האעי"מ. אני רוצה לדעת איך הם מופיעים בסיפור שלי בכדי שאוכל לבחור בחירות טובות יותר בחיי.

8: זה נהדר. כל הכבוד.

ז: בסדר, אז אמרת משהו על פיגועי 11 בספטמבר. הצעת שאולי האעי"מ באמת עומדים מאחורי זה? באמת?

8: כן. לא השתמשתי בדוגמה של פיגועי 11 בספטמבר לחינם כשסיפרתי לך על ג'ון. הראיתי לך איך זה יכול להיות סיפור שאת קו העלילה שלו מכוונים האעי"מ. דברים כאלה התרחשו לאורך ההיסטוריה שלך. אחת השיטות הטובות ביותר שיש לאעי"מ לשמור על המשרתים שלהם כנועים היא לפתוח במלחמה. כל עוד אנשים יכולים להיות משוכנעים שיש איזו מדינה אחרת מרושעת, דת אחרת מרושעת, אידיאולוגיה אחרת מרושעת, אחרת מרושעת בכל דבר שרוצה להשמיד אותם, את משפחתם ואת אורח חייהם ...

כך בטוח הם יהיו מוכנים לקחת בזה חלק ולעשות את החלק שלהם. אולי הם אפילו ירגישו כאילו הם חייבים להתנדב לצאת להילחם במלחמה. ואז, אם הם מתים במלחמה, יש עוד סיבה אחת נוספת לכל האחרים במשפחתם לכעוס ולהיות מלאי שנאה על האויב הרשע.

כעס ושנאה ... אלה כנראה אפילו טובים יותר מחובות בהשארת אנשים בדואליות ובנפרדות.

ואי פעם תהית לגבי דתות?

ז: דתות? מה ספציפית?

8: ובכן האם זה לא מאוד מאוד מוזר שנראה כי רוב הדתות מבוססות על דבריהם ומעשיהם של בני האדם השלווים ביותר שהתהלכו על כדור הארץ? כלומר, כל הדוגמה והאמונות בצד, אם אתה הולך ומסתכל על מה שעומד בבסיס תורת הדתות הללו, אז הם עוסקים בשאיפה לשלום בקרב האנשים ורצון לעשות טוב בעולם. ובכל זאת אתה ממשיך למצוא את החסידים הנלהבים ביותר של אחת ממערכות השלום האלו מתעוררים בכדי להרוג את החסידים הנלהבים ביותר של מערכת שלום אחרת. זה קורה לעתים קרובות כל כך, זה אפילו לא נחשב מוזר. ולפעמים ההבדלים באמונה הם כה מינוריים עד שאינם ניתנים להבחנה מבחוץ.

האם זה לא נראה ממש מוזר?

ז: כן. לא חשבתי על זה ככה קודם.

8: ועכשיו עלי לשאול אותך; איך זה קורה שאדם שמאמין באחת הדתות האלו עם כל המחשבות היפות על לאהוב את אחיך וכו' ... איך זה קורה שאדם כזה משוכנע להרוג את אחיו האחר מאמונה אחרת?

ז: אני לא יודע.

8: ובכן, אני אגיד לך. זה קורה באמצעות היעילות הפשוטה של מנהיג כלשהו שאומר לו שאדם מאמונה אחרת אינו למעשה אחיו. אומרים לו שהאמונה האחרת היא תועבה. היא מרושעת. ושהאמונה שלו למעשה מאפשרת הרג אנשים מאמונה אחרת. לא רק מאפשרת זאת, אלא מחייבת זאת.

מטורף, הא?

שמערכת של אהבה, שלווה וסובלנות יכולה להיות הסיבה שבגללה אתה צריך לאפשר לעצמך להיות כל כך עמוק בצרות אופקים כך שמישהו המאמין במשהו קצת שונה ממה שאתה, צריך להיהרג.

ללא סתירות פנימיות אם כך! (הוא צוחק בעצב)

ז: וואו. זו נקודה טובה מאוד, 8. אז למה? מדוע מנהיגים דתיים אלה יעשו זאת?

8: ובכן זה די פשוט. זה שוב אותם אינדיבידואליים עוצמתיים במיוחד. הם הבחינו לפני זמן רב שישנן תורות רוחניות אלו שהיו מנוגדות לאינטרסים שלהם. מדי פעם היה מגיע מורה שמפיץ מסר של אהבה, שלווה, אחדות וסובלנות וגורם לכמה מהמשרתים שלהם לאבד עניין במשחק שהם יוצרים. לפעמים היו אפילו בתי ספר המלמדים התעלות ישירה, מה שהוביל לכך שהמשרתים יצאו מהמשחק. אז האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד תכננו בהחלט תוכנית ערמומית מאוד. הם מצאו דרך להפוך את הדתות לשימוש לעצמם. במקום לאפשר לדתות להמשיך להיות קבוצות אמונה פשוטות המשותפות לאנשים המשרתים זה את זה כאח ואחות, הם הושפעו פוליטית.

מבני כוח נבנו בתוך הדתות. דוגמות הוקמו. הם הפכו לארגונים. לעתים קרובות מנהיגים דתיים היו חזקים יותר ממלכים וקיסרים. ואז נקבע כי אנשי אזור מסוים חייבים לעקוב אחר אמונה מסוימת. הם קיבלו הוראה, "אתה חייב להאמין בזה." ואם האמנת אחרת מהדוגמה, נענשת. בדרך כלל באכזריות רבה ובאלימות שלרוב נגמר במוות. וכעת האנשים האחראים על מערכות השלום הנפלאות האלה נהיו פתאום אנשים לכוח רב. מבין איך זה עובד?

ז: זה די מחליא.

8: אני יכול לראות איך זה יכול להרגיש לך ככה. אבל זכור...

"אין דבר אחד שהוא טוב או רע, אלא איך שאתה מרגיש לגביו."

ז: אה כן.

8: אז זה אומר שזו הבחירה שלך להיות כאן במערכת הזו. המערכת נועדה להשאיר אותך כאן. אתה כל הזמן מקבל כל גירוי להישאר.

אז האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד האלה ... האם הם מרושעים?

ז: ובכן, נראה לי שהם בהחלט מסוגלים להתנהג בכמה דרכים רעות למדי. כלומר, ההיבטים הגלומים בהחלט עושים זאת. וההיבטים הגלומים של "המשרתים" שלנו בהחלט יכולים להרגיש כאילו אנו קורבנות של רוע גדול המופעל כלפינו.

אבל אם אני מבין זאת נכון, זו נקודת מבט מסדר נמוך יותר. ובחירה בנקודת מבט זו תביא להישארותי כאן בדואליות. הכעס והזעם שלי יגרמו לי לרצות להכות בחזרה. וכך אני אשאר נפרד מהאחדות.

8: ... מה שאומר שהם מנצחים. גם אם זה העוצמתיים במיוחד שאתה מחליט לשנוא ולהילחם נגדם - זה לא משנה - העובדה שאתה מחליט לשנוא ולהילחם פירושה שהם מנצחים. כי אתה נשאר כאן. ואתה נשאר לשרת את המניעים שלהם. מבין איך זה עובד? ואם, למשל, תחליט להתאגד עם לוחמים אחרים ולהתחמש נגדם, אם תחליט להילחם נגדם, נחש מה יהיה הלאה?

ז: אני לא יודע.

8: יחד יגיע מישהו שהוא מנהיג ראוי ובעל יכולת. מישהו בקיא באסטרטגיה ולוחמה. מישהו שנראה ששונא את "בני הזונות הרעים" אפילו יותר ממך! ואז אתה תהיה מוכן ללכת אחריו לקרב, לעשות את מה שהוא אומר, ו... בינגו! ... חזרת למשחק המשרת אותם. באופן ישיר ועקיף. באופן ישיר, מכיוון שהם המאסטרים לניהול אסטרטגי לכל התנגדות כלשהי. הם עושים זאת על ידי כך שהם הופכים את זה לעסק שלהם להוביל את ההתנגדות. כשתתחיל לארגן קבוצת התנגדות, כך הם ימצאו דרכים להעמיד את הבובה שלהם לאחראית על קבוצת ההתנגדות שלך. אתה לא תדע את זה, אבל המנהיג שלך יהיה אחד מהמשרתים שלהם הממוקמים אסטרטגית בארגון שלך על ידיהם בכדי לשלוט בך!

ואתה משרת אותם גם בעקיפין. ממי, למשל, אתה חושב שתקנה את כלי הנשק שלך? מאיפה תקבל את כל הציוד והתשתית האחרים שלך? כל מה שתצטרך בכדי לעסוק בהתנגדות לעוצמתיים במיוחד, יירכש מהעוצמתיים במיוחד. וכל סנט שמחליף ידיים בכל עסקה תחויב במס וגם במיסוי אינפלציה כדי להעשיר אותם עוד יותר. וכן הלאה וכן הלאה. וזה נכון גם אם אתה עוסק ב"התנגדות שלוה" יותר.

אם אתה מתכנס עם אחרים בפורומים באינטרנט ומשוחח על "הרשעים של המעצמות שישנם" ו"מפיץ את הבשורה" על האמת של מה שקורה באמת. אתה עשוי לחשוב שאתה עוזר להעלות את התודעה בקרב אנשי העולם. אתה עשוי לחשוב שאתה עושה משהו כדי לחוץ על פעילויות העוצמתיים במיוחד על ידי הפצת האמת. ואז תוך כדי תמצא כל מיני "מומחים" שנראים כמובילים ב"תנועת האמת". בוודאי עלה בדעתך שלפחות חלק מ"המובילים" הללו נמצאים בשירותם של העוצמתיים במיוחד? זה לא מה שהיית עושה אם היית מקס? ואם זה המצב, איך אתה מחליט על מי לסמוך? מי אומר לך את האמת האמיתית ומי מוכר לך גרסת אמת שזרועה בשקרים ששם בכדי לתמרן אותך? פתאום הדברים לא כל כך פשוטים, נכון? אתה מבין, העוצמתיים במיוחד לא זכו להיות העוצמתיים במיוחד בכך שהיו טיפשים. והם ראו ושרדו כל סוג של מרד והתקוממות שיש. ובכל פעם הם הפכו להיות חכמים, חצופים וחזקים יותר. ויש להם זיכרון ארוך ומניעים. הם חושבים במונחים של דורות רבים, לא במונחים של מה שקורה עכשיו, בחיים האלה. כך הם מצליחים באופן כל כך מדהים במשחק. וכך אנו מגיעים למצב בו יש להם כוכב לכת שלם מלא משרתים המשתעבדים, מבצעים את רצונם וכמעט אף אחד לא התחיל לנחש זאת! ונראה שגם מי שמגלה זאת אינו מסוגל לעשות דבר בעניין. למעשה, בניסיון לעשות משהו בנידון, הם רק מחזקים את היד של העוצמתיים במיוחד.

והנקודה האחרונה לגבי ניהול מלחמה נגד "האילומינטי הרשעים" או כל מה שאתה קורא להם : נגד מי תילחם בדיוק? האם "תדפוק את הממשלה" על ידי הפצת משרדי השלטון המקומי שלך? האם אתה באמת חושב שמישהו מהעוצמתיים במיוחד ימצא שם? ואם לא שם, אז איפה תמצא אותם? ואני אגיד לך, לא תמצא אותם! העוצמתיים במיוחד כל כך מוסתרים, הרבה מעבר למאחורי הקלעים, שכמעט ולא תראה את שמם בעיתונות ואף פחות מכך תראה את פניהם. אז לא משנה את מי תפוצץ או תירה, אתה פשוט תפגע באיזשהו נציג. איזו בובה. איזה אדם אומלל שגם רק מנסה לפלס את דרכו בחיים כמיטב יכולתו. וכך בכלל לא פגעת באע"מ וכל מה שעשית זה לתרום לקצת יותר שנאה בעולם. מה שלמרב האירוניה פשוט הופך אותם לחזקים יותר.

אז אתה מפסיד.

ואז אתה מפסיד.

ואז אתה מפסיד עוד קצת.

וכאשר הפסדת לגמרי, אז אתה פשוט מפסיד עוד קצת.

וזה מה שקורה אם אתה מנסה לשחק נגדם במשחק שלהם. וזה המשחק שלהם. אתה לא יכול לנצח אותם, או את המערכת, על ידי לחימה בה. המשחק מוגדר כך שיש לך קומץ של שום דבר והם מחזיקים את כל האסים. וליתר ביטחון, יש להם מבחר של כל כרטיס אחר שהם עשויים לרצות בשרוול. ואם זה לא מספיק הם יכולים פשוט לשנות את הכללים בכל עת שירצו.

זוכר כשאמרתי שהכל משחק בשבילם? לפעמים משחק אכזרי ומרושע, אבל עדיין משחק? הדבר שיש לזכור בנושא זה שיש להם תפקיד לשחק. כל עוד הם ממשיכים לספק לך את הגירוים החזקים ביותר להישאר במשחק, אז הם עושים את העבודה שלהם.

ז: זה התפקיד שלהם?

8: ברמת הנשמה, כן. בעיקר אישיותם הגלומה לא יודעת זאת. אבל בעצם זה חוזה הנשמה שיש להם עם כל מי שנכנס למשחק המסוים הזה. ואני יודע שיהיה לך די קשה להראות הרבה אמפתיה כלפיהם כרגע, אבל אתה יודע, ההוויות האלה נושאות בנטל כבד מאוד. וחייהם, בניגוד לדמיון המקובל, אינם מאושרים במיוחד. זו לא רק מסיבה זוהרת אחת אחרי השנייה. כן, ישנם פיצויים להיותם בני האדם העשירים והחזקים ביותר על פני כדור הארץ, אך יש גם כמה עלויות גבוהות לאישיות. הרשה לי לתת לך סיכום קטן:

העוצמתיים במיוחד מוסתרים מכם לחלוטין. אם אתה יודע שם או ראית תמונה בצהובונים או בטלוויזיה, אז זה, במקרה הטוב, מתפקד של העוצמתיים באמת. האעי"מ אינם עסוקים בעצמם בפוליטיקה, ואינם יושבי ראש. הם מוסתרים. הם מחזיקים במלכות הכוח באמצעות אנשים אחרים שהם מתפקדיהם. אם אתה יכול לראות את בעלי שלטונות הכוח אז אתה מסתכל על מתפקד.

העוצמתיים במיוחד גדלים לזה. נולדים, ולא הופכים לזה, כפי שאומרים. אינך יכול להצטרף לשורותיהם בכך שאתה מצליח בעסקים או בכך שאתה עשיר. אינך יכול להפוך לאחד מהם על ידי הצטרפות לחברה סודית כלשהי ולטפס למעלה למעמדות הגבוהות ביותר. אינך יכול להצטרף אליהם על ידי זכייה בבחירות. לכל היותר אתה יכול להיות המשרת שלהם. ככלי מודע ומוכן, אולי. העוצמתיים במיוחד הם כמעט לגזע נפרד. זהו חלק חיוני באסטרטגיית ההצלחה שלהם שהם יגנו בקפידה על שלמות הקווים המשפחתיים שלהם. הטוהר הגנטי שלהם הוא משהו של אובססיה בשבילם. ומסיבה טובה. ראשית, הגנטיקה שלהם נקיייה ממספר רב של ייסורים הפוגעים בשאר האנושות.

מהעריסה הם מאומנים, מותנים ומתרגלים להיות מה שהם. הילדות שלהם קשה. הרבה יותר קשה ממה שאתה יכול לדמיין. כאשר תינוקות אחרים מפנקים ומלמדים אותם על אהבה ושיתוף, אותם מלמדים שיעורים קשים הכוללים משמעת עצמית והסתמכות עצמית. מלמדים אותם ציות ללא עוררין, אך רק לאדונם. מלמדים אותם שכל האחרים הם כלי משחק; משרתים שלהם לשימושם. ערמומיות, בגידות, רמאויות, שקרים ומניפולציות הם כלים יקרי ערך בסחר שלהם. כל עוד פעולותיך מובילות לצבירת כוח גדול יותר עבור משפחתך, אז אתה משרת את האינטרסים של המשפחה. ואם זה אומר שאתה עולה באופן אישי לשלוט על אעי"מ אחרים באמצעים מעורפלים מבחינה מוסרית, אז גם זה מקובל. גם אם לא מכובד ישירות.

ולמרות שרמות השפע המגוחכות מובנות מאליהן, חסד, עדינות, סבלנות, רוך, וגילויי אהבה כאלה הם מצרך נדיר באופן מעורר רחמים.

יש ציפיות רבות מאוד המונחות על כתפיהם של אלה, עד שאין שום מקום לאי השגת מצוינות, תמיד, בכל יוזמה שהיא. כל סימן לחולשה נלעג. הוא מביש. ויש צורך לסלק אותו. כישלון אינו נסבל.

יש כל כך הרבה יותר שיכולתי לומר כאן על קיומם. אבל כל מה שאני רוצה לעשות בינתיים הוא לתת לך רק רמז. אני בטוח שאתה מתחיל לראות שלהוויות האלה יש חיים מאוד מאוד קשים. ממש מהעריסה לקבר. אהבה בעיניהם היא מותרות שהם לא יכולים להרשות לעצמם. כמובן שהם לא מבינים אהבה. אם היו, הם לא היו מסוגלים לחשוב כפי שהם חושבים. אבל כל זה גם הוא חלק מהחוזה.

ז: אבל למה, 8: למה? אני לא מבין את זה כלל. אם לפחות היו להם תקופות עליזות והם היו מצליחים לחיות את זה, זה היה הגיוני בעיניי. אם הם היו עושים את זה כי הם באמת אהבו שיש להם את כל הכוח וזה באמת גרם להם להיות מאושרים, אז לפחות זה היה הגיוני. אבל אם הכוח הוא למעשה נטל כמעט בלתי נסבל, אז למה לעשות זאת? כלומר, אם הם כל כך אומללים, למה שהם לא יביאו את המשרתים שלהם לצאת בעיתונות ובטלוויזיה ויגידו, "סליחה אנשים. הייתה טעות. אנחנו מגלים שאנחנו לא ממש אוהבים לנהל את ההצגה. זה לא כיף כל כך כמו שזה נראה. ואנחנו יודעים שאנשים לא ממש אוהבים את הדרך שבה הדברים התגלגלו בצד שלכם גם כן. אז עכשיו כולנו פשוט נחלוק את הצעצועים שלנו ונתנהג יפה. המסיבה בבית שלנו. כולם מוזמנים!" משהו כזה. ואז כולם היו מאושרים.

8: מאושרים? אני לא בטוח שכולם היו מאושרים. אם האמת הייתה מתחילה להתברר בצורה כזו, אז אני דווקא חושד שיהיה הרבה יותר זעם מאשר שמחה. כמה אנשים היו שמחים אם היו אומרים להם שהסיבה שהם נלחמים זה עם זה היא, בפשטות, כי זו הדרך הטובה ביותר להפוך קומץ אנשים לעשירים ועוצמתיים יותר? אם היית מאבד בן משפחה שלך למלחמה כזו, האם היית מקבל תגובה של "נו טוב, מה שהיה היה",? לא. עומק ההונאה הוא מדהים. ואם זה יתחיל לצאת, אנשים היו נכנסים להלם. יהיו כל מיני תגובות כמו הכחשה, כעס וזעם. מעט מאוד מאוד היו מגיבים בכך שהם היו מחליטים פשוט להיות מאושרים. ובכל מקרה ... מה גורם לך לחשוב שאנשים רוצים להיות מאושרים?

ז: אני ... אה ...

8: כן, כמובן שזה מה שכולם באמת רוצים. אבל אם זו הייתה המוטיבציה העיקרית שלך - פשוט להיות מאושר - האם באמת היית בוחר להתגלם בכוכב כדור הארץ בציוויליזציה הזו ובזמן הזה? לא. ישנם מקומות ב"כל היש" שבאמת כל מה שהם הוא על מציאת האושר. ונדבר על כך עוד הרבה בזמן אחר בקרוב. אבל תן לי להבטיח לך, אם אתה מרגיש מבולבל בנקודה זו, שהמציאות בכוכב הלכת הזה בצומת המרחב / הזמן הזה הוא לא על אנשים שמנסים להיות מאושרים. וכך אוכל להתחיל לענות על שאלתך. אתה שואל אותי מדוע האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד עושים זאת אם זה גורם להם להיות אומללים. ובכן, אני מניח שאני יכול לשאול אותך את אותה השאלה. מדוע מישוהו מכם הגיע לכוכב הלכת והתגלם כאן אם זה גורם לכם להיות אומללים? בזמן שאתה כל הזמן אומר לנו שאתה נמצא בתפילות ובמדיטציות שלך. למה? למה כל זה?

ז: אני מבין שאנחנו באים לכאן בכדי לגלות מי אנחנו באמת ממצב של שכחה.

8: כן, זו המוטיבציה העיקרית. לגלות את עצמך. ליצור את עצמך מחדש. יש מספר אינסופי של סיבות כפופות אחרות. כמו לרפא איזשהוא כאב. כמו למצוא אחדות על ידי חקר אי-האחדות. כמו להבין מהי אהבה באמת על ידי ויתור עליה לזמן מה. וכן הלאה. המציאות שאתה מאכלס היא פלא. זהו כלי לא יאומן ליצירה וגילוי. וכך כל אחד מכם, מסיבות משל עצמו, בחר ללכת לשם. וכל אחד מכם ימצא איזשהוא פרס נפלא ומדהים כשתצאו משם.

בגלל זה הלכת לשם מלכתחילה.

כעת. האם אתה חושב שזה יהיה שונה עבור האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד?

ז: אני לא יודע. אני מניח שלא.

8: זה לא יהיה. כל מי שהולך לשם ממלא מבחר תפקידים. האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד משחקים את התפקיד המסייע ליצור אקלים רוחני מסוים על כוכב הלכת שלך.

ז: תסביר?

8: ליבו של כל בן אנוש הוא ניצוץ של האלוהות. לכן כולכם טובים, אדיבים ואוהבים במהותכם. כל אחד מכם באמת רוצה למצוא את המתנה שלו ולתת אותה. כדי לעשות טוב, להיות אדיב ולעזור אחד לשני. אתה רוצה למצוא אהבה, להביע אהבה, להיות אהבה. אתה רוצה שגופך יהיה בריא וחזק. אתה רוצה שהיחסים שלך יהיו טובים. וכן הלאה. אז אתה מבין, אם לכולכם היה מה שבאמת רציתם, זה יהיה ניתור, דילוג וקפיצה והייתם מגלים את האמת שלכם בליבכם. היית מוכנים כמויות מדהימות של אור להווייה שלך ואז היית מתעלה מהמערכת. כל סבא או דוד של כל אדם שני יהיה החכם הנבון ביותר. תהיה חוכמה לשאלה. מושגים כמו האחדות של כולם יובנו באופן אוניברסלי. לא תהיה חלוקה בין עמים או גזעים או דתות או כל קבוצה אחרת. כל אדם פשוט היה הולך בדרכו האמיתית ביותר הביתה.

ז: נשמע נפלא!

8: וזה בדיוק מה שקורה במציאויות רבות אחרות. יש אפילו כוכבי לכת רבים בגלקסיה שלך, שככה זה. וזה נפלא כשזה ככה. ואם זה מה שאתה, ברמת הנשמה, היית צריך או רוצה, אז זה המקום שאתה היית בו - על פלנטה אחרת המודעת לאחדות שיש בה שלום, אהבה ושמחה.

אבל אתה לא שם, נכון?

ז: כנראה שלא.

אז, אם אני מבין אותך נכון, אז אני כאן במציאות הזו כי זה מה שאני, ברמת הנשמה, רציתי לחוות. וזה אומר שאני בעצם צריך שהאינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד האלה יעשו את מה שהם עושים. אם הם לא היו עושים זאת, העולם לא היה כפי שהוא. ואם הוא לא היה כפי שהוא, לא הייתה לי את ההזדמנות הזו לחוותה ולהביע את עצמי.

8: תן לאיש סיגר!

ז: בחיי, 8. אני המום. אם אמשך בדרך הזאת, עוד תבקש ממני להכיר בהקרבתם של אנשים אלה ... העובדה שהם מוותרים על חיים של הנאות פשוטות שבהם יש אהבה בשפע ושמחה ברגע הזה בכדי שהם יוכלו לשחק את התפקיד הקשה והאכזרי הזה שכולנו צריכים שהם ימלאו.

8: אל תמהר מדי לבכות עליהם. כולם הסכימו לתפקידים שהם ממלאים.

ברצוני לספר לך משהו חדש שיעזור לך להבין מדוע אני אומר זאת. האם ידעת שברמת הנשמה היית מטופח להיות חלק ממועדון האע"מ? זו הייתה הדרך בה היית וזה היה המשמעות של מה שקראת לו "חיי הקוסם" שלך.

(הערת זינגדד: ראה פרק 1)

היה צפוי כי תיקח את התכנות ותלך בדרך ותכנס לתפקיד הזה. אך משהו "השתבש" איתך. דחית את נתיב השירות לעצמי שהונח עבורך. מה שגרם לבעיה מסוימת ברבעים מסוימים ואז נקראתי להבין מה "לעשות" איתך.

ז: אלוהים אדירים, לא הבנתי את זה! אבל עכשיו כשאתה אומר את זה, זה הגיוני לחלוטין!

8: הקסם שהפעלת באותם החיים לא היה הקסם שלך. הוא ניתן לך, על ידי אחרים, בכדי ליצור נקודת מבט מסוימת בתוכך. זו הייתה צריכה להיות התוצאה של יצירת מסלול השירות לעצמי, ועלייתך במקביל לחברות במועדון האע"מ (אם כי במציאות שונה במקצת מזו בה אתה נמצא כעת), בחירה אוטומטית עבורך.

זה היה חלק מהטיפוח וההדרכה שלך. היית צריך לפתח טעם לזה שיש לך כוח על אחרים. היית צריך לקבל את זה שיש לך יכולות שאחרים יכולים רק לחלום עליהן. כל זה היה צריך לפתות אותך. אבל זה לא. גילית שזה לא טעים ודחית את הדרך. נדיר שזה קורה, אבל לא חסר תקדים.

יש הרבה, הרבה יותר שאני יכול לספר לך על כך ואעשה זאת, אבל זה לא יעניין הרבה את הקוראים שלך. הסיבה היחידה שאני מעלה את זה עכשיו בצורה כה ציבורית זו היא שהיא מועילה בלהעביר את ההבנה שכל תפקיד נבחר. הכל לפי הסכס. וכמו שכל אחד מכם הסכים להיכנס לכל מיני מערכות יחסים אוהבות עם חברים ובני משפחה בכל גלגול, כך גם הסכמת להיכנס למערכות יחסים עוינות יותר שחווית. ובדיוק באותו האופן, הוסכם גם על מערכות היחסים הרחבות יותר. וכך זה נכון גם שבאופן קולקטיבי, כולם על כדור הארץ כרגע, ברמת הנשמה, נכנסו להסכם עם העוצמתיים במיוחד. הם הסכימו לספק לך סביבה שתהיה כמה שיותר משכנעת להישאר בה כדי שתוכל לשחק את הדרמות והיחסים האחרים שאתה רוצה לחוות. הם מקבלים בתמורה את החוויות שיצרו לעצמם; אל תדאג לזה. והכלל עדיין תקף: כל מה שהם עושים לך כתודעה פלנטרית הם עושים גם לעצמם. וזה יימשך עד שגם הם יראו שזה לא משרת אותם. עד שגם הם יהיו מוכנים להתעורר לפאר הגדול יותר שלהם.

אתה מבין?

כולכם בזה יחד. **כולכם** קורבנות המעשים שלכם. כל אחד מכם. כולל האע"מ. וזה יימשך לכל אחד מכם עד שסוף סוף תהיו מוכנים לסיים את משחק הקורבן על כל גווניו הרבים. ואז, כשאתה תסיים עם כל זה לגמרי, אז אולי תרצה לשחק במשחק אחר. זה הרגע שאולי תחליט להשתחרר מכל התמריצים להישאר במציאות הזו. אם תעשה זאת, אז תגיע למקום בהתפתחות שלך שכל הדברים המטורפים שמונעים בעולם הזה כבר לא יבדרו אותך. תוכל לראות דרך האשליות של העולם הזה.

מלחמה, דת, שטף של מחלות מיוצרות, אוכל מדולל מחומרים מזינים אך מוזרק במלא רעילים, רעלים שנוספו לאספקת המים שלך, חובות, אינפלציה ורעיונות פיננסיים נבזיים אחרים, פוליטיקה, אלימות בלתי פוסקת ותוקפנות בבידור, הרס ועולם מזוהם, מדיה חדשותית מבוססת פחד ואפילו דברים כמו אלכוהול, ניקוטין וסמים, הם רק חלק מהדברים המשמשים בכדי למנוע ממך למצוא אהבה ושלווה בתוכך. שמונעים ממך לראות בכל אחד ואחת אח או אחות. שמונעים ממך לדעת שהאמת הגדולה ביותר טמונה בלב שלך.

ז: זה די מחליא אותי שהם מוכנים לעשות את זה לנו, עמיתיהם, רק כדי לשמור על כוח ושליטה. איך הם יכולים להיות כל כך חסרי לב? או שמא יש להם באמת שנאה ל"אנשים הקטנים"?

8: ובכן, כעת אולי תבין אם אני אומר לך שהעוצמתיים במיוחד רואים אותך, אזרחי העולם, כנכסים שלהם. אולי קצת כמו שחקלאי עשוי לחשוב על חיות המשק שלו. החקלאי אוהב, בדרכו שלו, את חיות המשק שלו. הוא דואג להם, מטפל בצרכיהם, שומר עליהם נקיים ממחלות, מגן עליהם מפני טורפים וכן הלאה. היחסים מראים רבים מסימני ההיכר של דאגה אוהבת אמיתית. אלא, כמובן, כשמגיע זמן השחיטה. כאשר החקלאי צריך לקבל החזר על השקעתו, היחסים מתחילים להראות מאפיינים אחרים. חיות המשק מועמסות על משאיות, מוסעות לבית המטבחיים ונשחטות.

אם היית יכול להסתכל על כל זה מזווית מנוכרת, היית עלול להגיע למסקנה שהחקלאי אוהב את העדר, אך לא אכפת לו מהאינדיבידואלים שבעדר.

ז: ואתה אומר שהאע"מ הם כאלה?

8: לא ניתן לדבר בשם כולם - כולם אינדיבידואלים עם מחשבות וסגנונות אישיים - אך התנהגותם בהחלט מראה גישה זו. רבים מהם סבורים כי חובתם ואמונתם הקדושה כמעט לנהל ולדאוג למין האנושי. למין האנושי בכללותו. כמו חקלאי שמטפל בעדר בכללותו. אבל בדרך הוא היה בשמחה שוחט אינדיבידואלים מסוימים בכדי לשלם את חשבונותיו, ואם הם יתחילו לרעות את אדמתו יתר על המידה, הוא יראה בזה חוסר אחריות שלא לעשות מעט דילול. אתה מבין, האינדיבידואלים פשוט לא נחשבים לחשובים. וכך הם ישתמשו בך בכל דרך שהם ימצאו לנכון במרדף אחר מטרותיהם שלהם.

האע"מ הם, כפי שאמרתי, הבעלים האולטימטיביים של כל דבר גדול וחשוב מספיק ששווה להחזיק בו. ואם הכלכלה צומחת בצורה כזו שתגרום להם לא להחזיק את כל מה ששווה להחזיק? אז הם לא יהססו להרוס את הכלכלה כדי שהם יוכלו לקנות הכל תמורת חלק קטן מהשווי הקודם שלו. ככל שהכלכלה משקמת את עצמה שוב, כך הם שוב הבעלים של כמעט כל מה שיש. העובדה שחיי אנשים רבים מספור נהרסו וכי רבים גוועו ברעב וכי תקוותיהם וחלומותיהם נכזבו, אינה נוגעת להם. לא הפרט הוא שחשוב להם.

אז התחלנו את החלק הזה בפרק זה בשאלתך לגבי רצח עם למען כדאיות. ובכן, האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד הם לא היחידים שייזמו רצח עם אי פעם. אבל הם אלה שעשו זאת בצורה העקבית ביותר לאורך כל ההיסטוריה המתועדת. כאשר ההיסטוריה מספרת שהקבוצה או המנהיג הזה או האחר היו האחראים, סיכויים גבוהים מאוד שהם התנהלו בהתאם לרצונות האע"מ.

ז: אני לא באמת יודע מה לעשות עם כל זה, 8. זה מחריד ומצמרר.

8: אולי זה כך. ועכשיו יש לך מספר אפשרויות. אתה יכול להאמין למה שאמרתי כי זה תואם כמה מהתצפיות שלך על החיים. או שאתה יכול לא להאמין בזה כי זה לא, או בגלל שאתה לא רוצה בזה. ואם אתה מחליט להאמין בזה, אתה יכול לבעוס ולהיות מלא שנאה. אתה יכול לנסות להכות בחזרה. ולהפסיד.

לחלופין, אם אתה מוכן להפסיק להיפגע מהמשחק, אתה יכול להתעורר ולגלות מי אתה באמת ותוכל לראות את זה כמו שהוא: משחק גדול מאוד. משחק רציני ומפחיד. אבל משחק, לא פחות מכך. כזה שאפשר לך לעבור כמה מהחוויות המדהימות ביותר שניתן לחוות בכל מקום בכל היש. מכונה מופלאה ונהדרת הפולטת אפשרויות עוצמתיות המאפשרות לך לחקור תגליות עמוקות ומדהימות של מי ומה אתה באמת.

כל העולם הזה, כפי שהוא, קיים בכדי להראות לך מי אתה.

הוא משקף, בדיוק ובנאמנות מושלמת, את הרעיונות, האמונות, המחשבות והבחירות שלך בחזרה אליך. ובסופו של דבר האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד הם רק חלק אחד במכונה. בלעדיהם הוא לא יתפקד.

ואם אתה רוצה לבחור ולראות את עצמך כקורבן שלהם, ברור שאתה רוצה ללכת לסיבוב נוסף סביב הפעולות הפנימיות של מכונה מסוימת זו. אם, לעומת זאת, תגיע להכרה שרק אתה יכול ליצור את המציאות שלך ושאתה לא קורבן של אף אחד, ובכן, הכל יתחיל להשתנות עבורך. אז תהפוך למאסטר בהווייתך, בגורלך ובכל חוויותיך.

ואז? במצב זה של תודעת המאסטר, כיצד אם כך תחשוב על האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד? אני אומר לך, לא תחשוב עליהם כאל העוצמתיים במיוחד יותר. אתה תראה בהם לא יותר משחקנים בתפקיד במשחק נהדר. כאלה שהיו להם חלקים די מעניינים לשחק. תוכל לראות את הקושי, הכאב והמורכבות בתפקידיהם. ותהיה לך הבנה וחמלה. כעס ונקמה יעזבו אותך.

וזה הסיפור שאספר לך על האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד. אני אומר לך את זה ככה כדי שתשמע ותבין שאני לא מנסה לצייר לך תמונה ורודה. אני לא מנסה להגיד לך ש"הדברים לא כל כך גרועים כמו שאתה חושב" לא. אכן הדברים כנראה הרבה יותר גרועים ממה שחשבת. ועדיין ... זו לא בעיה. מכיוון שאכן, לא משנה כמה הדברים גרועים בעולמך, אם הדברים האלה הם מה שדרוש לך שתגיע להתעוררות שלך.

כולכם קצת כמו מכורים לסמים שהתמכרו יותר מדי זמן לסם ממכר חזק מאוד בשם ק'. ק' הוא לקורבן. וכולכם נוטלים מינונים חוזרים של ק', למרות שלעתים יש לך טריפ רע, למרות שלפעמים אתה לוקח מנת יתר, עדיין ההתמכרות שלך גורמת לך להמשיך לקחת אותה. ובשלב מסוים אתה צריך לקבל איזושהי חוויה של נקודת שפל, שתגרום לך לומר "די!" ואז, ורק אז, תחליט להיגמל.

אז, העולם שאתה רואה סביבך, הוא כפי שהוא כי אתה כפי שאתה. וכשסיימת וסיימת עם הקורבן, אז אני מבטיח לך, עולמך ייראה לך שונה לחלוטין. לא תיתקל עוד בחוויות הקורבן. תוכל לראות עולם חדש דרך עיניים חדשות.

ועכשיו, לסיום שאלה זו; אתה יכול לראות שללא האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד שישחקו את התפקיד שהם משחקים, המשחק כלל לא יעבוד? המערכת הפלנטרית תהיה שונה לגמרי? החוויות שלך יהיו שונות לגמרי? ולא תוצע לך הבחירות וההזדמנויות לגילוי עצמי וליצירה עצמית שיש לך כרגע?

ז: אני יכול, כן.

8: ואתה יכול לראות שזה בעצם כך שהסכמת לחוויה הזו לפני שהגעת לכאן? ושאתה ממשיך להסכים לזה בכל יום? ושאתה יכול לבחור להשתחרר מההסכם הזה ולבחור משהו אחר אם תרצה?

ז: כן. אני יכול לדבר מהניסיון שלי ולהגיד שאני כרגע מגלה מה זה לשחרר את עצמי ממצבי הקורבן הפנימיים שלי. אני משחרר אמונות מגבילות עמוקות. ובעת שאני עושה זאת, אני גם עובר למקום בחיי ובעולמי שבו אני כבר לא מרגיש כאילו אני הקורבן של משהו. לא של אנשים אחרים או מערכות פוליטיות או ... כלום. ומאז שמצאתי את "המקום הנכון" שלי בעולם הזה אני באמת לא נתקל בהרבה מהדברים ה"שליליים" שפעם ראיתי סביבי רק לפני כמה שנים. ואם אני מסתכל בניגוד לאיך שאני מרגיש עכשיו עם כמה שהייתי קורבן קשה כגבר צעיר ... וואו ... זה די מדהים איזה הבדל זה עשה בלשחרר את עצמי מהשעבוד שלי.

8: אז זו הנקודה שלי בדיוק. העולם החיצוני שלך משקף את העולם הפנימי שלך. הרוב עושים את הטעות, אם הם לא מרוצים, הם מצפים שהעולם החיצוני ישתנה קודם לפני שהם מאמינים שהם יוכלו למצוא אושר.

אבל זה לא עובד. נראה שהעולם החיצוני לא מוכן לשנות, ולכן הם נשארים אומללים. אבל אז יש כאלה שמגיעים לתובנה שהדרך היחידה שהם יוכלו לעשות את עצמם מאושרים היא על ידי שינוי עולם הפנימי. הם עושים זאת והם מוצאים אושר. אולי הם מוצאים את זה פלאי אז לגלות שגם עולם החיצוני הולך בעקבותם ומשתנה כך שמתאים למצב האושר שלהם. האם זה קסם? נס? אולי! או אולי זו בדיוק הדרך שבה הדברים יעבדו אם יש רק אחד מאיתנו החווה את עצמו בביטוי הולוגרפי פרקטלי של עצמו. אז אולי אנחנו לא צריכים להיות מופתעים שזה כך.

וזה אחד השיעורים הגדולים שמציאות זו יכולה ללמד אותך.

וכך, ספר לי איך אתה תופס עכשיו את האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד האלה? האם הם מרושעים? האם מעשיהם רעים?

ז: לא, אני באמת מתחיל להבין מה אמרת כל הזמן הזה. כי כן, מבחינה סובייקטיבית הם **אכן** מרושעים. מבלי לחשוב פעמיים הם מוכנים להסיר ממיליארדי אנשים את זכותם לבחור. אבל זו אשליה. באופן אובייקטיבי, לכולנו תמיד יש זכות בחירה. אז אם כן, הם אינם מרושעים.

ובזכותם יש לנו את ההזדמנויות המדהימות ביותר לגילוי עצמי. אז שוב הם לא מרושעים.

הכל תלוי בנקודת המבט שלך, לא כך?

8: כן, אכן כך. בזמן שאתה עדיין עמוק במשחק ומתאמץ להבין זאת, אתה רואה כל מיני הוויות סביבך כרשעות. ברגע שאתה **אכן** מבין זאת, אתה רואה את הכל כפי שהוא. ואז אתה עוזב את המשחק ואתה רואה את השלמות של כל ההסכם.

ז: כן, כתוצאה מהשיחה הזו אני באמת מוכן לדעת שזה נכון. תודה, 8.

8: אין בעד מה.

בוא נעבור לביטוי הבא של הרוע שרצית לדעת עליו.

מחבלים

האם אתה באמת צריך שאדבר על זה עוד?

ז: לא. אני מניח שלא. אני חושב שאני יכול לראות את זה כמו שזה.

8: טוב. אז אתה יכול לתת לנו סיכום קצר ואנחנו נמשיך הלאה?

ז: אני אתן לזה הזדמנות...

אני חושב שיכולות להיות סיבות רבות מתחת לפני השטח לכך שמישהו עלול להיות מונע לבצע מעשי טרור. אבל בסופו של דבר, זה מעשה של מי שאבוד כל כך בחוסר האונים שלו שהוא מרגיש שהדרך היחידה לנסות לתקן את הדברים היא לבצע מעשה אלימות באמת נורא. ברור שמדובר בנשמה בטראומה עמוקה המתפרצת על העולם, שלדעתו הפכה אותו לקורבן. זו הוויה שבחרה לחוות את החיים שיש לו וכתוצאה מחוויותיו הוא בוחר להגיב לעולם על ידי הבעת פחד, שנאה וכעס נוספים לתוכו. בכך הוא יוצר עוד ממה שפגע בו מלכתחילה. ובכך הוא גם נותן לכולנו את האפשרות לבחור כיצד **אנו** הולכים להגיב. אנו יכולים לראות שהפתרון שלו לא עובד. אנו יכולים לראות כיצד הרג אנשים והשמדת חייהם של הניצולים אינו גורם לעולם טוב יותר עבור אף אחד. אז מה נעשה עם פעולת הטרור **שלו**? האם אנו הולכים להגיב כפי שהוא הגיב עם הרצון להחזיר את הטובה עם ריבית?

האם ננסה להרוג אותו ואת עמו ולהרוס את החיים שם היכן שהוא גר? אנחנו יכולים לעשות זאת, אבל אני לא בטוח למה אנחנו חושבים שזה יעזור. זה בהחלט לא עזר כשהוא עשה את זה כאן היכן שאנחנו נמצאים. או שאנחנו הולכים לעשות בחירה חדשה לגבי עצמנו להפסיק להיות מוכנים להרוג אחד את השני. או מה?

וכאן אני משאיר את זה. מתבלים הם פשוט אנשים שהגיבו לנסיבות איומות בבחירות איומות, ובכך יצרו נסיבות איומות יותר. זה הסיפור שלהם. החלק החשוב הוא כיצד אנו מגיבים לכך. מהן הבחירות שלנו ואיך ניצור את עצמנו בתמורה?

8: אני אוהב את איך שטיפלת בזה.

הביטוי הבא של הרוע ששאלת עליו היה:

אנשים שאונסים או מתעללים בנשים, ילדים ותינוקות
מה אני יכול לומר על זה שטרם נאמר בדיונים קודמים או בעקיפין בנושא זה? זה נושא קשה מאוד להשלים איתו ולכן הוא ממשיך לעלות עבודך. אני מבין את זה. אבל הרזולוציה של זה נשארת זהה. לפני שכל אינטראקציה אלימה או פוגענית יכולה להתרחש בין שתי הוויות זה יהיה כך שהם, ברמה עמוקה כלשהי, יישאו טראומה בתוכם. אתה מבין, הם חייבים להיות עם כאב פנימי ניכר אשר רוצים לפתור אם הם הולכים לבחור לעסוק באינטראקציה שכזו. להיות מוכנים לעשות דבר כזה לאחר **או** להיות מוכנים לאפשר לזה להיעשות להם... הם בהחלט חייבים להיות עם קושי מסוים בתוך הנפש שלהם שצריך לטפל בו. האירוע עצמו אז הוא באמת רק הביטוי לסערה הפנימית הקיימת. כתוצאה מהאירוע, הכאב הזה הופך כעת לגלוי והוא נוכח במציאות שלהם. עכשיו הם כבר לא יכולים להכחיש את קיומה של הטראומה. עכשיו הם חייבים כל אחד לפלס את דרכו בכאב שלו. ההבדל הוא שהעבריינין נחשף על ידי החברה. מקבל שגיגדו לו שוב ושוב כמה הוא טועה עמוקות. הוא עלול בסופו של דבר לבלות בכלא, ואפילו בכלא, מתייחסים אליו כאל מנודה. זו דרך ארוכה וחשוכה במעמקי אומללות הנפש להיות במסע שכזה.

עבור הנאנסים ואלו שעברו התעללות החוויה גם אינה פיקניק, כמובן. אבל לפחות אפשר לקוות שאולי תהיה תמיכה אוהבת אחרי האירוע. הקורבן עשוי, בהתאם לנסיבות, לקבל ייעוץ פסיכולוגי וכן הלאה.

כמובן שאני לא מבקש ממך לרחם על העבריינין במקרים שכאלה. זה כנראה יהיה יותר ממה שאפשר באמת לבקש. אבל אני מציע לך את נקודת המבט הזו. ואני גם לא רומז שכך זה **תמיד** מתנהל, כמובן. זה קורה גם שהאנס לא מקבל שום צנזורה מהחברה שלו וכי מתייחסים לקורבן כמו לפושע. כל מיני וריאציות אפשריות אך כל זה אינו פוגם בעובדה הבסיסית שברמת הנשמה כל אחד בחר והזמין את האינטראקציה למטרותיו.

וכך, האם העבריינין הוא רשע? האם המעשה הוא רע? זו התשובה העצמית שוב ושוב. זו אותה התשובה כמו אצל האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד. והתשובה היא, כמובן, שזה תלוי בנקודת המבט שלך. מהחוויה הסובייקטיבית של הקורבן ושל הקרובים לקורבן, התשובה היא כמעט בוודאות "כן" מהדהד. ומי יכול לומר שהם טועים בהרגשה זו? מי יכול להאשים אותם בכך שהם מייחלים לעבריינין כאב שלא יסופר ועינויים נצחיים? מנקודת מבט אובייקטיבית, הוא כמובן לא מרושע. הוא נשמה שעובדת על הכאב והבלבול העמוק שלה. ויש לו חוזה עם הנשמה המתבטאת עצמה כקורבן. והחוזה הזה נחקק. וכך, מנקודת מבט זו, אפילו לא ניתן לתייג את המעשה כרשע. זה מה שזה.

היה לך בעצמך גלגול נוסף בו עברת התעללות שוב ושוב בילדותך ; גם מינית וגם באלימות.

(הערת זינגדד: ראה פרק 1, "אבוד בעולם החלומות שלי")

ולא סתם ילד, אלא ילד עם מוגבלות שכלית. במקרה שלך היה זה הרצון של הנשמה שלך להבין את מצב הקורבן בצורה די עמוקה שהביאה אותך לבחור בחוויות האלה. ובעוד שאותו ילד יקר ומסכן, חי על אף ההתנסויות הללו לא יכול להיות ספק שהן היו ... המילים מכשילות אותי ... טראומטיות באופן עמוק מאוד. כן, זה כך. אבל אני אומר לך עכשיו שלא היית כאן היום עוסק בדרך ההתעלות שלך מבלי שחווית, אם לא חוויות אלה, אז די דומות להן. הן היו את האיזון הנגדי לחוויות אחרות בהן שיחקת עברייני די מרושע.

(הערת זינגדד: ראה פרק 1, "הקוסם")

אם אתה מסיר מהנשמה שלך את החוויה האחת, עליך להסיר את האחרת. לא תוכל לעזוב מכאן מבלי להכיר את שני הצדדים. הנפש שלך תהיה במצב של חוסר איזון. אז יכולת לבחור גם לא לחוות דבר מהן, אבל אם היית הולך בדרך הזו, בסופו של דבר היית בוחר לא לעשות דבר בזמן שאתה מתגלם כאן במערכת זו. ואז, מה הטעם? לא היית לומד דבר כלל על העצמי. והגעה למציאות הזו לא תחזיק שום ערך עבורך. אז אתה משתתף. אתה משתתף לעומק. אתה זורק את עצמך באומץ למערכת הזו ואתה מסכן הכל. אתה מסתכן שאכן, אתה עלול לגלות כל מיני דברים בזויים שלא תוכל לסבול על עצמך. ואז אתה מתגבר על זה! ואז, כשאתה מסיים עם זה, אתה מתחיל לגלות את הכוח האמיתי שלך, את היופי הנצחי שלך ואת הפאר שלך. כי זה בכדי שאתה שכאן תדע ותבין אהבה בעוצמה גדולה יותר מאשר הוויה אחרת שלא הייתה כאן. וזה כך, כמובן, כי באמת היית במקום בו לא הייתה אהבה ואז מצאת את הדרך חזרה. אתה באמת באמת תדע מהי אהבה כשתעשה זאת!

אז אני שואל אותך שוב: האם העברייני מרושע? האם המעשה הוא רוע?

ז: אני באמת מתחיל להבין את זה, 8. היית מספיק אדיב להישאר איתי על זה, להסתכל על זה שוב ושוב מכל מיני נקודות מבט. אז עכשיו, כשאתה שואל אותי את זה, אני באמת יכול לראות את זה. זה באמת רק מרושע מהחוויה הסובייקטיבית המוגבלת. מבחינה אובייקטיבית, זה לא מרושע. אני באמת מבין את זה.

8: אני מרוצה. כשזו תהפוך לאמת שלך, תשחרר את עצמך מכל מיני סערות פנימיות. אתה יכול לצפות למצוא את עצמך משחרר את הכאב הרגשי שלך ואפילו תסמינים של כאב גופני ואי נוחות, כאשר אתה משחרר את הרצון שלך להחזיק בכל החוויות האחרות האלה ומעשיהן כ"רעות".

אבל בוא ניכנס לנושא מעניין אחר. שאלת אותי על ...

שדים ומקרי דיבוק

ז: כן. האם יש דבר כזה כמו שדים?

8: המילה "שד" פירושה הרבה מאוד דברים לאנשים שונים בנסיבות שונות. זה בהחלט לא מכסה רק מעמד אחד של הוויה! הדבר הראשון שעליך לדעת הוא שהמילה שד התחילה בימי קדם, כלומר ממשו שונה לגמרי ממה שזה אומר לך כעת. במקור, משמעות המילה הייתה משהו כמו "הוויה גבוהה יותר"; למעשה כל הוויה שהתקיימה בין "מישור התמותה" שלך למישור "האלים". כל החוויות האלה נקראו שדים.

כל הוויה שהייתה בעלת צפיפות עדינה יותר מזו שבני האדם תפסו בעצמם, יכולה להיקרא שד. זה בהחלט לא היה מונח שלילי מטבעו. שדים היו לעתים קרובות מאוד רוחות טובות ומיטיבות. אם כי נכון שחלק מהן גם היו אדישים או אפילו זדוניים. אבל העניין הוא שלמילה שד לא היתה שום משמעות שלילית מובנת. זו פשוט הייתה מילה כללית שמשמעותה משהו כמו "הוויות רוח גבוהה יותר". אולי בעגה הנוכחית שלך אתה יכול לבטא זאת כ"הוויה מימדית גבוהה יותר".

ז: מעניין!

8: אך עם הזמן משמעות המילה השתנתה. ובוודאי שהיה זה מועיל להתרחבות של הדתות המונותאיסטיות לאפיין את כל ההוויות כרעות ולכן לא להיות קשורים אליהן. בכל מקום שיש לך אנשים המשתמשים בדת ככלי להשגת כוח ולשמירה עליו, תמצא אותם משליכים כל דרך לאמת ולצמיחה רוחנית, מלבד זו שהם מציעים, כרוע. אבל, ככל שיהיה, זה כך שבמציאות הנוכחית שלך המילה הפכה להיות טעונה בקונוטציות שליליות ביותר. הכוונה כיום היא אך ורק להוויה רוחנית בעלת אופי מרושע עמוקות.

ז: אבל הוויות כאלה קיימות?

8: האם אתה שואל אם יש הוויות השוכנות בצפיפויות חוץ משלך הרוצות במשהו שאינו טובתך?

ז: כן.

8: אל תהיה נאיבי. כמובן שיש! קיים מגוון עצום של הוויות רוח אשר, מכל מיני סיבות, באו לחוש את הרצון לתמרן ולפגוע באחרים. בדיוק כפי שיש הוויות כאלה שהתגלגלו על הפלנטה שלך כרגע, כך יש הוויות כאלה במצב שלא התגלמו. אלה הן בעיקר בעלי כמות קטנה מאוד של אור. אבודות. אנרגיות עצובות וקטנות שפגעו בעצמן קשות ואיבדו את דרכן. וכעת הן יגנבו ממך מעט אור בכדי לקיים את עצמן אם הן יכולות. הן באמת לא יותר מאשר עלוקות קטנות.

יש כאלה שקצת יותר חזקים מאלו. אלה שבחרו, עם כוונה מלאה ותכלית, מסלול של אוריינטציה שלילית. ואז יש גם מי שהם ישירות המשרתים של היריב - עליהם נדבר בעוד זמן מה.

אז כן, כל אלה קיימים. אבל מה מזה? אתה לא יותר הקורבן שלהם ממה שאתה הקורבן של מישהו אחר. עליך להיות מודע לכך שהם קיימים ואז עליך לבחור שלא לתת להם את כל האנרגיה שלך. צור באהבה ולא תהיה להם אחיזה עליך. וזה פשוט כמו שזה. יש כמה כלים בסיסיים להגנה רוחנית שאוכל ללמד אותך אם ברצונך למסד את ההגנה שלך עד למועד שאתה יודע את עצמך מעל לחששות שכאלה.

ז: תודה, 8, זה יהיה שימושי.

8: בסדר, נדבר על כך כדיון נפרד.

לעת עתה אני מאחל שתבין שההוויות הללו אינן הבעיה שלך אם אתה לא מוכן לאפשר להן גישה לאנרגיה שלך.

ז: אוקיי, אבל מה עם מקרי דיבוק? האם זה קורה, או לא קורה?

8: זה קורה. למי שמוכן ליצור את הפתח לכל חוויה שכזו, כנראה יקבל את זה. יש, כפי שאמרתי, מספר לא מבוטל של הוויות רוח בעלי אנרגיה שלילית. אם אתה מציע גישה לאנרגיה שלך, אתה יכול להיות בטוח שיהיה מישהו המוכן לקחת את מה שאתה מציע.

איך זה יהיה אם השארת את ביתך פתוח ולא נעול עם כל רכושך ללא שמירה ואז יצאת לחופשה?

ז: אני מניח שהייתי חוזר הביתה לבית די ריק.

8: אם היה לך מזל! סביר להניח שביתך יהיה ריק מדבר ואז יכנסו כל מיני אורחים בלתי רצויים. ומי יכול להאשים אותם? הנה בית מלא דברים שיוכלו לגנוב ולמכור. והנה יש חדרים יבשים נחמדים לישון בהם. ויש מים חינם וחשמל חינם לשימוש. נפלא!

ז: עד שאחזור הביתה?

8: הממ. כן. ואז עליך להחליט מה אתה הולך לעשות. אם אתה רוצה לפנות את הפולשים, אתה יכול לקבל עזרה. אם אתה הבעלים של הבית, אתה יכול לפנות לגורמי אכיפת החוק להעניף אותם החוצה. ואז מוטלת עליך המשימה העצומה להחזיר את הדברים למקומם. אין ספק שזה ייקח לך זמן ומידה רבה של מאמץ להחליף את כל מה שאבד ולתקן את כל מה שנשבר. אך אם אתה נחוש, תוכל להשיג זאת ולהפוך מהניסיון להרבה יותר חכם.

זו אנלוגיה טובה למה שקורה במישור הרוח. יש לך גוף פיזי ומספר גופי רוח עדינים יותר. אלה הם הבית שלך ועליך לקחת עליהם אחריות. עליך לאבטח את הקירות ולנעול את שערך ולתת גישה רק למי שאתה אוהב ובוטח בו. אבל כשאתה חדש בזה לא תדע איך אז אתה תקבל עזרה. אתה יכול לקרוא למי שעוזר בזה, לרוח המדריכה שלך או למלאך השומר שלך. זה לעתים קרובות כך שיש לך רוח מדריכה מסוימת שאחראית להגנה הרוחנית שלך. אחת כזו נקראת שומר הסף.

ז: הו! האם ...

8: ... כן, בין תפקידים רבים אחרים, אני שומר הסף שלך. אבל אנחנו לא מדברים עלי ועליך עכשיו. אנחנו מדברים על אנשים על כדור הארץ באופן כללי. ולכל נשמה המתגלמת זה כך שצוות ההדרכה הרוחני שלך שמונה לפני שאתה נכנס לכל גלגול לסייע לך בהגנה הנפשית הרוחנית שלך. אם אתה רוצה למקסם את ההגנה שלך, אתה יכול לעשות את הבחירה המודעת לאפשר להם להגן עליך. ואתה יכול לעזור להם במשימה שלהם גם על ידי ההאזנה לאינטואיציה שלך. וככל שאתה "גדל" מבחינה רוחנית, כך תוכל ללמוד גם לקחת יותר ויותר אחריות להגנתך. ואז יגיע הזמן שלא תצטרך יותר מדריך להגנה. וככה זה צריך להיות. אך למרבה הצער זה לא תמיד עובד ככה. לפעמים הוויות מגולמות עושות בחירות מוזרות מאוד. לפעמים הם מובלים להאמין שהם יכולים להשיג מתנות, כוחות או כלים מסוימים שבאמצעותם ניתן לתמרן את המציאות שלהם על ידי משא ומתן עם הוויות שליליות. למרבה הצער, ההוויות השליליות אינן מהימנות במיוחד. הן יגידו כל שקר ויבטיחו כל הבטחה בכדי להשיג את מבוקשן ולא יתנו דבר בתמורה, אם הן יצליחו להתחמק מזה. בן אדם עם המגנים משותקים ושההדרכה הרוחנית שלו מושבתת פגיע מאוד. דרך כזו, לפיכך, לעולם אינה נגמרת טוב.

לפעמים, עם זאת, מדובר בדחפים להרס עצמי שיובילו הוויות להפסיק לדאוג להגנתן שלהן ולא לאפשר למדריכי הרוח שלהן להגן עליהן. הן עשויות לפתוח את ההגנות שלהן ולהזמין את כולם.

תהיה המוטיבציה אשר תהיה, עבור הוויות אלה לא יחלוף זמן רב עד שבית הוויתן יעבור פלישה לכל מיני בלתי רצויים.

בדיוק כמו המקרה עם פינוי פולשים מביתך, כך גם ניקוי ביתך הרוחני הוא דבר טראומטי. אני מאוד תומך בכך שלא תרשה לעצמך לנדוד בדרך זו. קח אחריות על ההיגיינה הרוחנית שלך ובמקביל היעזר בעזרה שמציעה לך צוות ההדרכה שלך. סמוך על ליבך ובחר באהבה. אז אתה תהיה בסדר. הפולשים האלה לא יכולים לפלוש לבית הרוחני שלך אם אתה לא באמת פותח להם את הדלת. הם לא מסוגלים לשלוט בך יותר. אתה לא הקורבן שלהם. אז, בפשטות, אל תבחר בזה!

ז: ומה אם אני מכיר מישהו, חבר שיש לו בעיה כזו?

8: אם חבר שלך רוצה עזרה ומוכן לעשות בחירות שונות, אז הוא עשוי לקבל עזרה. אבל תצטרך לקבל עזרה מוסמכת לתרגיל שכזה. אם אתה תחפש, תמצא מגוון של אנשים המוסמכים לסייע. אז עזור לחבר שלך לבחור מישהו שאיתו ירגיש בנוח. ואז יתחיל המסע לעבר "בית נקי". זה יכול להיות מסע ארוך. חלקים ממנו עשויים להיות מדאיגים למדי. המשימה שלך תהיה לוודא שאתה לא עובר להיות המושיע. עזור להווייה זו לעזור לעצמה. אל תציל אותה.

(הערת זינגדד: אף על פי שזה, כפי שאמר 8, לא מסע הריפוי הנעים ביותר, מאז שנכתבו המילים האלה לראשונה, באתי לסייע במספר "ניקיונות בית" שכאלה. אם אתה, או מישהו שאתה מכיר, זקוק לסיוע שכזה, אז יש אנשים שיכולים לעזור. אני אחד כזה. אתה יכול [לפנות אלי דרך האתר שלי](#) כדי לארגן את מפגשי הריפוי הנדרשים.)

נקודת הסיום שאני רוצה להעלות בנושא זה היא זו: כמו בכל ביטוי של רוע, אתה בהחלט יכול לבחור לחוות זאת. ובחירה לחוות זאת יכולה להפוך את חיך לנורא לא נוחים. אבל הנקודה הגדולה היא שזו הבחירה שלך. אתה תמיד יכול לבחור לא לחוות זאת. וכל עוד זה המקרה, אתה לא ממש נפגע מכך.

ז: תודה, 8. אני חושב שיש לי הבנה על המצב הזה.

8: ובקרוב מאוד תוכל לגלות בעצמך שבאמת, ההוויות הללו שפעלו בצורה "שדונית" הן למעשה די קטנות, אבודות וחסרי אונים. הסיפורים שלהן הם תמיד עצובים מאוד. הן למעשה זקוקות נואשות לעזרה. אותה הן יקבלו כשהן יהיו מוכנות לקבל אותה. אבל זה לא נועד לדיון הזה. בוא נעבור אז לשלושת השמות שמסרת, שנראים המצטברים, בחברה שלך, לתמצית הרוע.

לוציפר, השטן והדיבל (The Devil)

ז: אה, כן. זה אמור להיות מעניין ...

8: אה, זה יהיה. אבל לפני שנתחיל ברצוני לציין בקצרה משהו. המילים והשמות שאתה משתמש בעולמך הם מאוד לא מדויקים. אחת הסיבות הרבות לכך היא שאנשים מייחסים למילים משמעויות שונות. למילים מסוימות יש נטייה יותר מאחרות לקבל משמעויות מגוונות ושמות אלה הן, לוציפר, השטן והדיבל, יותר מהאחרות. וכשאתה לוקח את זה בחשבון, שבסך הכל, מילים אלה הן ניסיון של אלה הנמצאים מאחורי המעטה לתאר את מה שמעבר לו ... ובכן, זה עלול להוביל לבלבול מסוים.

וזה מספק לי אתגר. בהיותי מוכן לתאר ולדון על ההוויות העשויות להיות מיוצגות על ידי שלושת השמות הללו, אצטרך להפעיל מעט שליטה עריכתית. אני הולך לדון בהוויות שלדעתי הן ההתאמה הקרובה ביותר לשמות אלה. זה הכי טוב שאני יכול לעשות, אז זה יצטרך להספיק.

ז: אוקיי. אבל אני לא רואה את הבעיה ...

8: אנא הבן. אין אף הוויה אחת בשום מקום העונה לאף אחת מהשמות הללו. במקום בו הוויות אלה נמצאות, עצם המושג של **שם** הוא חסר משמעות. רק בתחום הקיום המאוד מאוד מוגבל שלך שמות אלה קיימים כלל.

בוא ניקח את לוציפר, למשל. פירוש השם פשוטו כמשמעו הוא משהו כמו "זה שנושא אור". אז האם עלי לנסות למצוא את הנושא הגדול ביותר של האור ולתאר לך את ההוויה הזאת?

או שבמקום זאת עלי להסתכל לתוך הציוויליזציות שקדמו לך, שמהן ירשתם את המושג הזה, ולראות שהשם הזה מתייחס, פשוטו כמשמעו, לכוכב הלכת ונוס?

או שמא עלי להתבונן עמוק יותר באותן ציוויליזציות מוקדמות ולראות את הערך האלגורי שייחסו לנוגה ולראות כיצד סיפור זה תואם במידה מסוימת לסיפור המציאות הגדול יותר שלך?

או שמא עלי להסתכל על קשקוש הדעות המנוגדות שמציעות הדתות הרבות במציאות שלך ולנסות איכשהו לנפות למי הן מתייחסות בשם זה? כי, אני יכול לומר לך, יש מספר לא מבוטל של הוויות ועקרונות שונים שיכולים לענות לתיאור שסופק כך!

ז: אה. עכשיו אני מתחיל לראות את הבעיה.

8: אם כן, אני פשוט מצהיר מראש שההבנות הבאות הן הניסיון הטוב ביותר שלי להתמודד עם המורכבויות והדו משמעויות האלה באופן שימושי ואמיתי כאחד.

ז: תודה, 8. אני מבין ומקבל את הצעתך להתמודד עם זה כפי שאתה חושב הכי טוב.

8: תודה. למרות שכבר התחלתי לדבר על לוציפר, אני מוצא כי זה יותר ישרת את מטרותינו אם נדבר תחילה על הדיבל ואז אמשיך עם לוציפר בהמשך. האם זה מקובל עליך?

ז: בטח, אין בעיה. אך האם זה אומר שמדובר בהוויות שונות?

8: הן לפעמים מתמזגות יחד. אך לדעתי הן אכן הוויות שונות.

אז...

הדיבל (The Devil)

הדיבל מופיע במסווה כזה או אחר במספר הדתות שלך. אך זהו, בפשטות, מבנה פיקטיבי לחלוטין שנוצר על ידי אותן דתות עצמן.

המחשבה התורמת שממנה נובע הדיבל היא שתורת הדת המדוברת היא מושלמת וללא רבב ולכן אינה ניתנת לערעור ובלתי ניתנת להכחישה. אחרי הכל, זהו "דבר האל", או לפחות דבר האלוהים כפי שנאמר על ידי נציגיו הטובים ביותר. אתה רואה את הבעיה?

ז: לא. אני לא מבין איך זו יכולה להיות המחשבה התורמת לדיבל.

8: היא לא תהיה אם כל העולם שבא אי פעם במגע עם הדוקטרינה המסוימת הזו קיבל אותה מיד. אני מתכוון, בוודאי שדבר אלוהים לא אמור ליצור שום התנגדות? אין ספק שכל מי שנתקל בה אמור שליבו ישוכנע ומיד יישר קו ויאמין. אז או שהכתובים המדוברים אינם דבר אלוהים, או...

ז: ... או שיש איזו סוכנות על טבעית חזקה שמפריעה לדברים?

8: בדיוק! וכך, נכנס לבמה משמאל, נושא הקרניים והקלשון, בחור בעל מראה עז מסוים ומוניטין מפוקפק.

ז: (צוחק) 8, אתה קורע אותי מצחוק!

8: (צוחק) כן. אבל זה **אכן** נושא רציני. חשוב למשל על אירופה מימי הביניים. זו הייתה תקופה שבה לקבוצה קטנה של אנשים היה כוח כמעט מוחלט, בהתבסס על העובדה שהם מנהיגים דתיים. המילה שלהם הייתה חוק. וסמכותם באה, כך אמרו, מאלוהים. הם היו, לדבריהם, סוכני אלוהים עלי אדמות. כוח, עושר ומעמד היה שלהם ולא היה מי שיכול לאתגר אותם. או שהיה? לעיתים היו מתעוררות השקפות רוחניות שונות, אשר הקטינו את כוחן. חלק מהרעיונות הללו זכו לפופולריות, מכיוון שאנשים רגילים מצאו אותם עדיפים על פני הרעיונות שדוגלת הכנסייה. ואז, מה קרה? הכנסייה הייתה מכה על הכפירה הזו ביד קשה. וכמובן, ההצדקה הייתה שהכופרים הללו היו בהשראת הדיבל. אז הכנסייה תשלח מישהו שישכנע את הכופרים לשנות את דעתם ולוודא שוב כי הקו של הכנסייה היה הנכון היחיד. והעובדה כי הוויזיויים הללו חולצו בעיניוים והעובדה שהתוצר הסופי כמעט תמיד היה מוות לכופר, נתפסה כמחיר מקובל להצלת נפשו של הכופר מציפורניו של הדיבל. בשלב מסוים זה נהיה כל כך גרוע שרצח עם בוצע על אוכלוסיית אזור שלם בדרום צרפת, לכאורה בגלל כפירה. הקתרים היו קבוצה תרבותית מובהקת שהייתה למשגשגת ומתקדמת מבחינה רוחנית. עיניים חמדניות חפצו בארצם והכנסייה הונעה בקלות להכריז על כפירה כעילה להשמדתם ולגניבת מה שהיה שלהם. המשימה הזו להשמדת הקתרים הייתה, למעשה, מסע הצלב הראשון.

אז נושא הדיבל הוא נושא רציני. אבל לא מהסיבות שאולי חשבת. הוא רציני מכיוון שהדיבל הופעל כהצדקה לכמה מהמעשים הנוראים ביותר שבוצעו אי פעם בהיסטוריה שלך.

זה היה אותו הדבר במיני רבים מהמלחמות שהשתוללו גם על הפלנטה שלך. בכל פעם שקבוצה אחת רצתה לצאת ולשחוט קבוצה אחרת, תהיה איזו נשמה חשוכה שתכניס לראשה ותטען שאלוהים לצידם, שהצד הנגדי הוא למען הדיבל וכי חובתם הקדושה היא להרוג כמה שיותר מ"מתפללי הדיבל" ככל האפשר.

ומצער לומר, חשיבה מסוג זה לא הסתיימה בתקופת החושך. עדיין עד היום כל פיצול זעיר של כל דת בכל מקום טוען לאיזושהי אמת מיוחדת. איזושהו קשר גדול יותר עם אלוהים. ואז הם טוענים שכל פיצול אחר וכל דת אחרת הוטעה, במידה זו או אחרת, על ידי ... ניחשת נכון ... הדיבל. ובכל פעם שמישהו עוזב את דתו או שוקל זאת, כמובן, הוא שהדיבל שהוליד אותם שולל. ומבחינתם זה לא יהיה משנה אם האדם המדובר מצא תחושה גדולה יותר של שלום והרמוניה מחוץ לדתו. ובכל זאת הם יהיו טועים ובכל זאת זו תהיה עבודתו של הדיבל.

ואתה יכול לראות את ההיגיון. כל עוד אתה דורש מהסיפור הספציפי והבלעדי שלך להיות **האמת היחידה** והמילה היחידה של אלוהים, אז יהיה לך קושי ניכר אם יבוא משהו שיכול לטעון בעוצמה נגד הדוקטרינה שלך. יצירת מושג הדיבל היא הגנה חזקה מאוד. זה שומר אותך "צודק" וזה הופך את הסיפור הנגדי למוטעה עוד יותר מבלי שתצטרך לבחון את הרעיונות שאתה מחזיק להיות אמיתיים.

למעשה, ככל שהרעיונות המנוגדים חזקים יותר, כך הראיות לכך שהן "בהשראת הדיבל" גדלות יותר. כי טיעון כל כך עוצמתי וערמומי יכול להגיע רק מהדיבל. נכון?

ז: ויי! אני רואה את הטיעון. אבל איך מתמודדים עם זה?

8: אתה לא. זה לא התפקיד שלך לשכנע את אלו שהמירו את דתם. אם מישהו צריך כל כך להחזיק באמונה הספציפית שלו שהוא צריך להאמין שכל האמונות האחרות בהשראת הדיבל, אז אתה צריך לתת לו לעשות בדיוק את זה. אל תנסה לשנות את דעתם. אם אתה יוצא לשכנע אנשים שהאמונות והרעיונות שלהם שגויים, אתה מבצע אלימות רוחנית. אל תעשה את זה. זכור - את מה שאתה עושה לאחר, אתה עושה גם לעצמך. וכמו שאתה לא רוצה שאחרים ינסו לשנות את האמונות שלך עבורך, אז אתה לא צריך לעשות זאת לאחרים.

מצא מה נכון ואמיתי עבורך. תחיה את זה. וכמו שאתה אוהב להיות מסוגל ללמוד מאחרים, כך אתה יכול לחלוק את האמת שלך במתנה; להציע אותה, אבל תציע אותה בפתירות ובאהבה. אפשר לאחרים לקחת מהאמת שלך אם הם רוצים בכך, אך אל תקשור את עצמך לצורך שהם צריכים להסכים איתך או להשתנות לפי דבריך.

אם תעשה זאת, אז הדיבל יפסיק להוות לך חשיבות. לא תבוא במגע עם מי שיוצר את המבנה הזה.

ז: זו מחשבה מעניינת מאוד, 8. לא חשבתי קודם לכן שיתכן שהדיבל נוצר על ידי מי שטוען שהוא שונא אותו.

8: זו תובנה חשובה מאוד. זכור שאתה יוצר בתשומת לבך. לא משנה במה אתה מתמקד, אתה מביא את זה לעולם. לא רק את הדברים שאתה אוהב, אלא גם את הדברים שאתה לא אוהב. וככל שהרגשות חזקים יותר, כך הבריאה חזקה יותר. אז כן, שנאה יוצרת! היא בהחלט כן. פחות חזקה מאהבה, אבל היא עדיין יוצרת.

אז מה שאתה צריך לקחת מזה היא ההבנה שזה ישמש אותך היטב לשחרר את כל השנאה מההוויה שלך. הרגשות השליליים העוצמתיים האלה פשוט מביאים לחיים את מה שאתה לא רוצה. התמקד בתשומת לבך ובמחשבותיך וביצירות שלך במה שאתה אוהב, ותקבל את מה שאתה כן רוצה.

אתה מבין?

ז: כן. תודה לך, 8.

אז אם הדיבל נוצר על ידי מי שטוען שהוא מתנגד לו, זה אומר שהדיבל אינו אמיתי?

8: אה! אני כל כך שמח ששאלת את השאלה הזו! כי התשובה לכך מעניינת וחשובה כאחד.

לא. אני לא אומר שהדיבל אינו אמיתי. למעשה, להפך. הוא אכן אמיתי. אם הוא לא היה אמיתי, אז לא הייתם הוויות יוצרות! כל כך הרבה מכס מיקדו כל כך הרבה תשומת לב ואנרגיה רגשית במבנה זה שהוא קיבל תוקף עצמאי. הרבה מאוד אנשים, לאורך זמן רב, החצינו להוויה הזו את כל מה שהם מצאו כבלתי מקובל ודוחה בתוכם ובעולמם. כל מה שהוא מרושע ומגעיל ובלתי אהוב, נפרד מהעצמי ומהעולם הוטמע בדיבל. זה הרבה מאוד אנרגיה, חיים וכוח יצירתי! אז כן, יוצרים, אתם יצרתם.

יצרתם הרבה דברים מופלאים ומפוארים ויצרתם גם כמה דברים עצובים וכואבים. הדיבל אינו אחד היצירות המאושרות שלכם.

ז: אני ללא מילים. וואו. אז מה עכשיו? מה אנחנו עושים בקשר לזה?

8: אתה גדל. אמרתי את זה בעבר בשיחה הזאת ואני אומר את זה שוב. סימן ההיכר של המבוגר הוא זה שלוקח אחריות על חייו. סימן ההיכר של הווייה רוחנית בוגרת היא כזאת הלוקחת אחריות על יצירותיה. וזה מה שאתה חייב לעשות. אם אתה לוקח אחריות על כל דבר בחיים שלך ועל החוויה שלך, אם אתה לוקח אחריות על כל מה שעשית או אי פעם אמרת, אם אתה לוקח בעלות על מי ומה שאתה, אז אין מקום לדיבל בחיים שלך. אין צורך, ערך או רצון בהווייתך למישהו אחר האחראי ל"לא נכון", כדי שתוכל להיות "צודק". אם אתה לוקח אחריות מוחלטת, אבסולוטית ואולטימטיבית על כל מה שאתה, אז היצירה הקטנה הזו מראה עצמה להיות בדיה. אתה משחרר אותה מעצמך ומחייך.

ז: אבל מה עם האחרים שעדיין אוחזים בה?

8: לא הבעיה שלך. או שאתה המושיע שלהם?

ז: אה! לא אני לא.

8: אז?

ז: אז אני בסדר. אם יש דבר כזה כמו הדיבל, אז אני פשוט מראה לעצמי שלא לקחתי אחריות על עצמי. עלי להגיב על ידי התבגרות ונטילת בעלות על חוויותיי ויצירותיי. ואז אין לזה שום השפעה נוספת על חי.

8: זו תגובה טובה. האם נמשיך הלאה?

ז: אוקיי תודה.

8: הבא שרצית לדעת עליו ...

לוציפר

ז: כן, בבקשה. האם זו גם הווייה פיקטיבית שיצרנו? או שמא זו הווייה אמיתית ובאמת המקור לכל הרוע?

8: הדבר המתאים ביותר לשם, לוציפר, קיים מאוד. והוא בהחלט יכול להיקרא "ממציא הרוע" אך כנראה לא "מקור כל הרוע".

ז: תשובה מפתיעה!

8: יש עוד לבוא. עוד הרבה יותר. מה שבא עכשיו הוא סיפור חשוב מאוד. אם אתה מבין את סיפורו של לוציפר, אז אתה מבין הרבה. אבל בכדי לספר את הסיפור בצורה נכונה, עלי לקחת צעד אחורה טיפה ולספר לך על בריאת המציאות שלך ולהמשיך משם לספר את סיפורו של לוציפר.

ז: אוקיי. בוא נשמע את זה!

8: זה הולך ככה:

בהתחלה היה האחד והאחד היה הכל והכל היה איזון והרמוניה. ואז, מתוך השקט הגדול, השלווה המושלמת של האחד, עלתה המודעות לעצמי. "הנה אני", אמר האחד. ועם המודעות הזו התעוררה סקרנות: "הנה אני ... אבל מה אני?" וכך היה שהאחד רצה לגלות את עצמו והרצון הזה היה סקרנות

והבעת הסקרנות הייתה יצירתיות טהורה. ומתוך היצירתיות עלו חלקים שונים לאחד, שכולם נחקרו.

ובכל היש, בכל מציאות שאי פעם נוצרה, ושאי פעם תיווצר, הוא בסך הכל האחד עונה על אותה שאלה עתיקה בסיסית: "מה אני?"

ומכיוון שהאחד הוא אינסופי באמת, זו שאלה שלעולם לא תענה לשלמותה. התשובה היא תהליך שימשיך ויתפתח לנצח נצחים. וזהו התהליך של התשובה, ולא התשובה, שהוא מטרת של כל חלקיק תודעה בכל היש.

וכך הוא שכל חלקיק תודעה בכל מקום מתחיל תמיד את דרכו בשחר תודעה דומה. כשהוא צובר תחילה מודעות עצמית, כך הוא מתחיל לגלות את עצמו: "הנה אני. אבל מה אני?" זו באמת ובתמים הדרך שבה כל הוויה התחילה. בגלל שזו הדרך בה האחד התחיל. מהיש, מודעות עצמית הפציע, וגילוי עצמי וסקרנות, הם האמצעים שבאים לידי ביטוי מהמודעות העצמית. וכך זה שהמעשה הראשון של התודעה הוא תמיד הסקרנות הזו לגבי העצמי. "הנה אני. אבל מה אני?"

ואכן, בכל רמה בהוויה שלך, מהגבוה ביותר ועד לחלקיק הקטן ביותר של העצמי העוסק כאן בצפיפות העמוקה ביותר, זה נכון שהתפקיד והמטרה היחידים שיש לך באמת ובתמים... הוא לגלות את עצמך. כדי לגלות מי ומה אתה באמת. זו המטרה איתה התחלת, וזו תמשיך להיות המטרה שלך לנצח נצחים. גלה את עצמך. דע את עצמך. בטא את עצמך. היה מה שאתה, עד כמה שניתן.

וכאשר אתה מבין שזה מה שמניע את האחד, עצם הרצון הזה לגילוי העצמי, אז אתה מבין שבכל פעם שאתה מגלה את עצמך קצת יותר, אתה תורם לאחד. אז אתה ההיבט של האחד "מצליח". אז אתה תורם לידיע העצמי הגדול יותר של האחד. וככל שאתה מגלה את עצמך בצורה גדולה יותר, כך אתה תורם בצורה גדולה יותר. וכך, זה צריך להיות ברור מאליו, שאם אתה יכול להשיג מצב שבו אתה יכול לזרז את העצמי האחרים, היבטים אחרים של האחד, כדי להשיג מידה רבה יותר של ידיע עצמי, אז היית בהחלט עושה שירות ממש מעולה לאחד.

ז: ומה קורה בסוף המסע, 8? מה קורה כאשר גיליתי את עצמי סופית לחלוטין?

8: אנו סוטים מהנושא, אבל זו שאלה מעניינת. אז אני אענה. אתה לא יכול להפסיק לגלות את עצמך. אתה מבין, אתה תמיד יכול, אם תנסה, ליצור עוד. ובכך אתה יכול להבין שיש עוד דברים שלא ידעת על עצמך. אבל, עם זאת, יכול להיות סוף למסע. בכל פעם שאתה באמת ובתמים רוצה שהמסע ייגמר, אתה פשוט מחזיר את עצמך במלאות ובשלמות לאחד. אתה מפסיק את ההפרדה שלך, את היצירה שלך, את הביטוי שלך ואת הגילוי שלך ואז אתה נותן במתנה את כל מה שאתה לאחדות. כשאתה עושה זאת, אז התודעה שלך מתמזגת לחלוטין עם האחד עד שלא תהיה הפרדה בתוכך. עד שיש רק אחד. ובכך, אתה מגלה את הגילוי האולטימטיבי לגבי עצמך: אתה מגלה שאתה לחלוטין ובאופן מוחלט אחד עם האחד שמבין שאתה כל מה שאי פעם היה וכל מה שאי פעם יהיה. שכל המסע וההרפתקאות והגילוי והיצירה היו רק אתה מגלה את עצמך. שזה רק היית אתה. אתה וכל ההיבטים הרבים האחרים שלך של העצמי, משחקים את כל התפקידים ויוצרים את כל היצירות בכל היש.

זה מה שנמצא בסוף המסע, האם אתה צריך לבחור בכך. וגם אם וכאשר **אכן** תבחר בכך, בבחירתך תגלה שעדיין קיים תהליך מתמשך ובלתי נגמר של יצירה עצמית וגילוי עצמי. ועדיין זה אתה שעושה את זה. עכשיו זה רק אתה, בתור האחד.

וזה הסיפור. למעשה הייתי אומר שזה הסיפור **היחיד**. זה הסיפור שלך, הסיפור שלי וסיפור כל חלקיק אחר של תודעה שאי פעם היה. אתה מקבל פרמוטציות ווריאציות לסיפור כפי שההוויות שואפות לגלות את עצמן בדרכים שונות, אבל גם זה הכל רק חלק מסיפור הגילוי העצמי.

ז: אני מרגיש הדהוד כל כך שקט ונוח עם זה. אני מבין ויודע שמה שאמרת לי הוא אמיתי. תודה שסיפרת לי את זה.

8: העונג כולו שלי. אבל עכשיו, בחזרה לסיפור של לוציפר, עלינו לחזור לנקודה לפני היקום הזה ולפני שהייתה קיימת כל מציאות הפרדה. אז אנו מחזירים את הנרטיב שלנו לאחד.

במוחו של האחד הייתה חקירה מתמשכת לטבע ולהווייתו של עצמו. והיה זה כי נושאים רבים ווריאציות של מה זה האחד נחקרו על ידי החלקים הרבים של האחד, והחלקים הרבים של האחד היו מיומנים בקיום האינטראקציה זה עם זה בחיפוש המהנה אחר התרחבות וגילוי. וכך התנהלו הדברים עד ששאלה חדשה התעוררה בפני האחד: "מה אם אני לא הייתי אחד? מה אם הייתי רבים?" ומחשבה זו יצרה אדווה של הפרעה בין שאר החלקים של האחד. זו הייתה מחשבה מטרידה. מטרידה מלהרהר בה. זה הרגיש מסוכן. זה פתח את הדלת ל"מה אם אני לא היחיד?" וגם, "האם אני לבד?" וכן, "האם יש אחרים כמוני?" וכן, "אם יש אחרים, איך אמצא אותם?" כל אלה, ועוד שאלות מטרידות רבות, היו מונחות בצד השני של הדלת שנפתחה כעת ורוב החלקים של האחד היו מוטרדים ונרתעים משאלה זו.

אבל המחשבות של האחד אינן כמחשבותיו של האדם. מחשבות האחד בחיים. כל מחשבה כשלעצמה, הוויה מלאכית בעלת כוח יצירה בלתי נתפס. והמחשבה הזו הייתה המוארת שהייתה עצומה ונוראית ביופייה. הוויה כזו שיכולה להבין בתודעתה את הבלתי אפשריות של הפרדה והרבים בתוך האחדות. המחשבה הזו של האחד הייתה לוציפר, ולוציפר היה המחשבה. והמחשבה התגבשה והחלה את מסע הגילוי האדיר שלה: "הנה אני עכשיו. אבל מה אני?"

וכאשר לוציפר החל לחקור, לגלות וליצור את עצמו, כך המוארת הזאת משכה את עצמה משאר חלקי האחד; היא משכה מעטה מחומר התודעה שלה עצמה סביב עצמה בכדי שהיא תוכל להיות לבד.

לבד.

לבד.

לבד.

כל אחד בפני עצמו ומופרד מכל האחרים. נפרד. לבד. מרוחק. וכך, כשהוא מוסווה במוחו של עצמו, לוציפר היה הראשון מיצירותיו של האחד שהבין אי-אחדות. מחשבותיו של לוציפר היו שלו עצמו. ולראשונה בכל היש, הוויה אחת הגתה את המילה "אני", וזה לא היה האחד שמדבר. הוויה אחת יצרה את המושג, "אני" ו"עצמי" כאמת שלא הייתה תלויה ביצירות האחרות של האחד. וכך נולד לו האגו.

וככל שלוציפר שקע עמוק יותר בשכחתו של האחד, כך הוא מצא כי רק מה שיצר במוחו אמיתי ונכון.

וכל המלאכים של האחד עמדו ביראת כבוד מכיוון שהם יכלו לראות שזה באמת הושג: חלק מהאחד הפריד את עצמו. אף על פי שזה היה אשלייתי ולא אמיתי, כי המוארת עדיין הייתה שם בחברתם והייתה לנצח בלב של האחד, עדיין נכון היה שלוציפר איבד את עצמו עמוקות בתוך מעטה השכחה של עצמו. המוארת הפנתה את ראייתה פנימה ואטמה את נקודת מבטה כך שהיא לא יכולה הייתה לראות את התפארת ואת פארו של האחד שלבה לנצח הייתה מוחזקת בזרועותיו.

וכך היה כי החלק הראשון של השאלה נענה. האחד שאל, "מה אם אני לא הייתי אחד?" ולוציפר ידע אי אחדות ולכן הוא עצמו היה התשובה. אך תשובה שכזו אינה דבר פשוט. התשובה קיימת בהתגלגלותה, בתהליך שלה. וכך, בנצח של ממש, לוציפר היה עסוק בחקירת כל וריאציה אפשרית לתשובה זו עד להשלמתה. עד שהיא נענית. ואז יצירתו **תושלם** והוא יחזיר את בריאתו לאחד ואת עצמו לשלמות והאחדות.

וככל שלוציפר עבד על יצירותיו, כך היה עדיין הרצון לדעת, "מה אם הייתי רבים?" ורצון זה היה המניע של כמה מאותם מלאכים של האחד שהיו הכי מיומנים בבריאה ובגילוי, שהיו בטוחים ביותר בהוויתם הטבועה, להתקרב ללוציפר בכדי שגם הם יוכלו להעביר חלק מתודעתם מבעד למעטה. שהוא הטיל על עצמו. וכשהם עשו זאת, הם מצאו עצמם נכנסים למרחב המנטלי של לוציפר. והם נכנסו גם לשכחה העמוקה שהיא ההפרדה מהאחד.

חלק מהמארחים המלאכיים האלה שמרו על חלק גדול משייכות-העצמית שלהם. למרות שהם עברו דרך מעטה השכחה, הם הצליחו לזכור שהם, אכן, כולם חלק מהאחד. וכך הם נכנסו בצורה רדודה מאוד למישור העצום והמתרחב שהמוארת יצרה במוחה. מרחב מנטלי המתרחב בגידול מעריכי המקיף תמיד את כל מה שכל נפש יכולה לדמיין או לתפוס בהפרדה. המלאכים האלה שזכרו את עצמם, ששמרו על המודעות לקשר האלוהי בין כל הדברים, החלו לשחק ולחקור וליצור. ויחד הם יצרו אינטראקציות מפוארות ועשירות של אורם. כמו ילדים היוצרים טירות חול, הם שיחקו. והם שרו שירי אהבה זה לזה והעניקו את מתנותיהם בחופשיות וכאלה היו היופי וההדר של יצירותיהם יחד, כך שזה צלצל במוחו של לוציפר ונגע בלבו. והוא נזכר והוא ידע: "כן, אני, אני, אני. ואני אחד עם האחד, אני," וכך התעורר לוציפר מתרדמתו וחזר למארח עם אהבה בליבו.

ז: הוא מה? לא הוא לא. לא כך הולך הסיפור!

8: לא כך?

ז: לא. זה לא יכול להיות. כלומר, עקבתי אחר הסיפור וכל מיני דברים היו הגיוניים בעיניי. כגון המעטה ש-א הכיר לי שהוא המעטה של לוציפר. הרגשתי שחר מדהים של תובנה עם זה. אז אהבתי את הסיפור. חוץ מהסוף. נחמד כמה שזה יהיה, זה לא יכול להיות נכון. כי הנה אנו עכשיו. הנה היקום והעולם והציוויליזציה האנושית וכל הדברים הכואבים וההפרדה האלה. אז זה לא זה.

8: אתה לא טועה. אבל מה שלא הבנת הוא שיש הרבה איטרציות לסיפור הזה. הגרסה הראשונה הזו נכונה מספיק ... עד כמה שסיפורים כאלה יכולים להיות. אבל קשה מאוד להסביר לך את זה מכיוון שאתה מתעקש על התפיסה הליניארית שלך של הדברים. אם אתה יכול פשוט להבין שיש הרבה מאוד איטרציות של הסיפור הזה וכי כולם קרו,

לא בזה אחר זה, אפילו לא "בבת אחת" אלא שכולם נכונים והכל קרה, אז אני אוכל לספר לך על איטרציה אחרת.

ז: אוקיי. אני חושב שאני יכול להתמודד עם זה. מכיוון, כמובן, שהרמה בה הדברים הללו מתרחשים היא מחוץ לזמן, לא?

8: בדרכים שפשוט לא תוכל להבין, זה כך, כן.

ז: אוקיי, אז האיטרציות האחרות האלה?

8: בכל גרסה של הסיפור הזה, נוסתה וריאציה חדשה; פרמוטציה חדשה למשחק ההפרדה. עם כל וריאציה, המלאכים הפכו להרפתקניים יותר ויותר ביחס לבחירות שלהם ומה הם היו מוכנים לעשות ולנסות מעבר למעטה. אתה מבין, התודעות הגדולות חוות את דמיון עם יצירה. כאשר הוויות אלה תוהות, "מה אם?", אז הן באמת יוצרות מציאות היכן שזה כך. לאחר מכן הן יכולות לראות, בתוך עצמן ובחוויות שלהן, איך זה יהיה. וכך היה שהמלאכים יצרו מישורים ומציאויות חדשות לאין שיעור. וכל אחד מהם שטף אור וחיים ויופי. כל מציאות הייתה האהבה שזרמה באופן טבעי ובקלות מלבם ומוחם של המלאכים. וכך, ככל שכולו היה יפה, התוצאה תמיד הייתה זהה: בתוך זמן קצר כל חלקי האחד שנמצאים מעבר למעטה מצאו ביטויים כה גבוהים של אהבה יחד שהם חזרו, יחד עם לוציפר, לאחדות.

ואז עלה במוחו של לוציפר שהבעיה היא ליצור מנגנון שיתמודד עם הרצון לאחדות; טריז שיאפשר למלאכים עצמם ליצור יותר ויותר נפרדות בינם לבין עצמם כדי שהביטויים שלהם יוכלו להתרבות. כדי שהביטויים שלהם יוכלו ליצור ביטויים חדשים משלהם. ובהתרגשות רבה לוציפר עטה את הסוואתו שוב במחשבה חדשה במוחו.

וכמו שזה עם האחד, כך זה גם עם המלאכים. המחשבות שלהם בחיים והחיים יבואו לידי ביטוי. והפעם, במוחו של לוציפר, מעבר למעטה ההפרדה נולדה מחשבה חדשה זו: 'היריב'. ועצם טבעה ומטרתה של הוויה זו הייתה להתנגד. להיות סוכן של הפרדה נצחית. לספק את הגירוי החזק ביותר לכל חלקיקי התודעה האחרים להישאר מעבר למעטה. זו הייתה המחשבה החדשה של לוציפר וזו הייתה המתנה שהוא נתן למלאכים המארחים באיטרציה האחרונה שלהם במשחק.

וזה מביא אותי לשם האחרון ברשימה שלנו.

שטן

במקור שלה, שורש המילה "שטן" פירושו משהו כמו "היריב".

וכך, כשהמלאכים נכנסו גם לשכחה והחלו שוב את המשחק של הגילוי העצמי ולהיזכר מחדש את העצמי, כך הם מצאו בקרבם אחד אפל. הצל עצמו של האור של לוציפר. אפשר בהחלט לומר שלוציפר היה העצמי הפנימי של השטן.

וכאשר החדש זה החל לגלות את עצמו, הוא גילה כי הוא אינו אהבה ואינו תמלה. ההפך מזה. שכן לוציפר המציא, למטרות העמקת היצירות שמעבר למעטה, את נשמת האנטגוניזם. שנאה. הרסנות מכוונת. תוקפנות. מניפולציה. רוע לב. כן... רוע. זה שלוקח ממך את זכותך לבחור. סחוט הוויה להאמין שאין לה אפשרויות ותכריח אותה לרצונך ואתה עקצת די קשה את תחושת ההוויה של מה הוגן ונכון. ההוויה הזו תשתדל למדי להחזיר את החסד. ובינגו... פתאום אלה שמעבר למעטה הסתבכו במשחק חדש לגמרי. המלאכים מצאו את עצמם מגיבים בהלם וזעם למשתתף החדש הזה במשחקי היצירה האוהבים שלהם.

זעמם גרם לפיצול: מצד אחד הוויה שהיא אהבה ואחדות ... ומצד שני, הוויה המבקשת להכות חזרה ולחוקק צדק ונקמה. וכך נשבר האמון בלב החלקים הפגועים של האחד. ובמצב כזה, כאשר הם נתקלו זה בזה, הם הגיבו זה לזה בפחד והפחד שלהם הוביל אותם ליצור כאב ופגיעה אחד לשני. ובאמת, גם הם הפכו ליריבים. הם החלו לפעול יותר ויותר כפי שעשה 'היריב'. וכך קרה ששכבות עמוקות יותר ויותר נוצרו על ידי פעולות הפרדה ופיצול גדולים יותר ויותר של הנשמות של חלקי האחד.

וכך היה.

הסיפור שנובע מכך הופך להיות מורכב מכדי לעשות איתו צדק בצורה לינארית. אתה באמת צריך לראות את זה עם המוח הרב מימדי בכדי להבין זאת נכון; כמו שבסופו של דבר תהיה כשתסיים עם הגלגול. אבל לפחות יש לך את ההתחלה של הסיפור של איך הדברים נהיו כמו שהם.

אבל אם נוכל לדלג קדימה בסיפור, אז נוכל למצוא הוויות שנפגעו כל כך מהאינטראקציה שלהן זו עם זו כך שהן כבר לא יכולות להאמין שהן יוצרות את עצמן או את חוויותיהן. וכך הן מועדות צעד נוסף עמוק יותר להפרדה ... למצב שנקרא דואליות. הוויות אלה מאמינות, כמוכן, שהן יצירות קטנות וחלשות ושהיוצר הוא "מישהו אחר". ואמונה זו מאפשרת ליצור מציאות מורכבת בהרבה. יש מרחב להרבה יותר רבים כאשר כל החלקים העוסקים אינם מאמינים שהם יוצרים את חוויותיהם. יצירה עשירה הרבה יותר יכולה לבוא לידי ביטוי. וכך קורה.

כל היקום שלך, כפי שאתה חווה אותו, קיים בתוך רמת תודעה זו.

בבוא העת אדמו יספר לך כמה סיפורים מדהימים. סיפורי יצירה שבהם ציוויליזציות שלמות נפלו מתודעה גבוהה לנמוכה. סיפורים על חיים ואהבה וסיפורים על מלחמה וכאוס.

אלה סיפורי ההפרדה במלוא ביטויה.

והעולם שלך, החיים על כדור הארץ, הוא חלק חשוב מאוד מהסיפור הנהדר הזה. אתה תהנה מאוד, אני בטוח, לשמוע מאדמו איך הכל מתחבר יחד.

אבל מאחורי כל הסיפורים הגדולים, ישנם אינדיבידואלים. הוויות חיות, בעלות חישה, מודעות. כמו שאתה - בני האדם על כדור הארץ. על פני כל היקום ומעבר לו, אלה סיפורי חייך, מאבקך וניצחונותיך, כל זאת מול הסיכויים הבלתי אפשריים שמספק היריב והמשרתים שלו; אלה שמסרו את רצונם לשטן. אלה שבחרו לשאת את הסטנדרט שלו ולהילחם במאבק שלו. אלה ששירתו רק הפרדה ופילוג גדולים יותר.

אבל לאורך כל אותו מאבק, ממש מרמות התודעה הגבוהות ביותר, עד למעמקים העמוקים והצפופים ביותר, כתוצאה מהאינטראקציה שלנו עם השטן והמשרתים שלו, אלה שהיו מעבר למעטה הרגישו דברים כמו פחד ושנאה. הפרדנו את עצמנו יותר ויותר אחד מהשני. שברנו את תחושת האחדות שלנו. נפלנו עמוק יותר לתוך הצפיפויות הנמוכות יותר. בנינו שכבה אחר שכבה של חושך על נשמותינו. איבדנו את האמון בעצמנו והאמון זה בזה. למדנו לצפות לגרוע מכל זה מזה. למדנו להתייחס זה לזה כמו חפצים לשימוש ולניצול לרעה למטרות שלנו. וזה היה איך שהגיב טבע-היוצר שלנו לחוויותינו. כלומר, ברגע שהתחלנו לראות את הרוע סביבנו, אז התחלנו ליצור עוד רוע מתוך עצמנו. במידה זו או אחרת הפכנו לסוכני ההפרדה.

אנו בעצמנו הפכנו ליריב. בכל פעם שבחרנו בפחד, שנאה, כעס והפרדה על פני אהבה, חמלה, שמחה ואחדות, שירתנו את האינטרסים של היריב.

וכולנו עשינו זאת. כולנו. חלקנו עשינו זאת בעוצמה מספקת בכדי ליפול לעומק ההפרדה. אם אתה מתגלם על כדור הארץ, אז אתה אחד כזה. וחלקנו השתמשנו בגלגולים אלה בכדי ליצור הפרדה בעוצמה רבה עוד יותר. חלקנו השתמשנו באור האלוהי שלנו, אפילו בתוך גלגול החיים, בכדי לזרוע פחד, כאב וייסורים גדולים יותר. וכולם עשו זאת, במידה מסוימת, בכל גלגול חיים. וכך ממשיך המשחק העמוק ביותר בהפרדה. מכיוון שכאשר נמצאים בהפרדה, זה מה שהחלקים של האחד עושים.

זה מה שאלוהים עושה כשאלוהים פוגש את היריב.

וזה מקור הכאב הפנימי שלך והבושה הנסתרת. זה שמוביל אותך לפסיכולוגים ולתרופות נגד דיכאון. זה שגורם לתיעוב העצמי שלך, שהוא לב ההתמכרויות וההרגלים ההרסניים שלך. זהו הגורם לכל האלימות והפתולוגיה הפסיכו-רגשית, המשתוללת על פני כדור הארץ ועל מספר עצום של כוכבי לכת אחרים מלבד זה. הרבה מאוד מהמחלות הגופניות שלך נובעות גם מהתחושה העמוקה שאתה, בבסיסך "חולה". בתוך עצמך אתה מרגיש שאתה טועה ושביר, אך אינך יודע מדוע, לכן אתה יוצר את החוויות הללו של להיות חולה, טועה ושביר לגופך.

כולנו שיחקנו את היריב. **כולם** אשמים בכך.

ז: הו אלוהים, 8! אני פתאום מרגיש כאילו אני עוצר את הדמעות. אני יודע שעשיתי את זה! מה עלי לעשות עם הידע הזה? מה עלי לעשות עתה?

8: אתה מחייך ואומר, "המשימה הושלמה!"

ז: המשימה הושלמה!?!?

8: כן. אבל עכשיו נסה לומר את זה עם פחות אימה בקולך. ובלי סימני השאלה. ועם חיוך.

ז: איך? אני לא מבין?

8: ובכן, בוא נחזור לעקרונות הראשוניים. המטרה של כל זה היה ליצור מציאות שבה אתה יכול לאבד את עצמך לגמרי בנפרדות ובדואליות. זו המטרה הראשונה של הניסוי. החלק השני הוא כשאתה מסתובב ומתחיל להיזכר מי אתה באמת.

וכך? האם החלק הראשון של הניסוי לא באמת ובתמים הושלם בכך שאתה הופך ליריב בעצמך? בכך שאתה פועל דרך ההפרדה והדואליות שלך? בכך שאתה מתייחס לעצמך ולכל שאר העצמי בצורה מתועבת ככל שתוכל?

ז: מדוע, כן, אני מניח שכן. אני מניח שברגעים ההם הייתי בהפרדה עמוקה ככל שיכולתי להיות.

8: נכון. אז אתה יכול עכשיו לראות את מה שהיה ולומר ...

ז: המשימה הושלמה.

8: כן.

אבל זו משימה כואבת ואני יכול להבין מדוע לא תרגיש נלהב מאוד לבצע אותה.

החלק השני הוא הרבה יותר כיף. החלק השני הוא כשאתה מתחיל להיזכר מי אתה. אתה מתחיל לגלות שאתה הוויה של אור טהור קורן. שהטבע האמיתי ביותר שלך הוא אהבה. שאתה באמת אחד עם כל היש שאתה הוויה חזקה, מפוארת, יוצרת. שאתה קיים בכדי לגלות את עצמך וליצור את עצמך בדיוק כפי שאתה הכי רוצה להיות עצמך.

וזה לא נחמד לדעת שאתה די נחוש לגבי החלק הזה של המסע עכשיו?

ז: כן. זה כך. אבל מה אני עושה עם הדברים שעשיתי בזמן שהייתי בחלק הראשון של המסע?

8: זו המתנה שלך לעצמך ולאחד. הוא איך שהתבטאת בשכחה העמוקה ביותר שלך בתגובה ליריב. הוא איך שהבעת את עצמך כיריב. עכשיו אתה יודע. עכשיו אתה יכול לעשות בחירות אחרות. ועכשיו, כשאתה נתקל ביריב בהוויה אחרת, אתה יכול לראות שאלה הם, כפי שהם, בזמן שהם עדיין בדרך החוצה. הם עדיין נמצאים בחלק הראשון של המסע שלהם. וזה הכל. עכשיו אתה יכול לשחרר את השיפוט שלך כלפיהם.

ז: כן. אני רואה.

8: ואתה יכול לשחרר את כעסך כלפי אלו שהפכו את העולם כפי שהוא. אלו הנמצאים בשלטון ולכאורה עושים בחירות גרועות מאוד לשאר האנושות. אלו שזוממים ומתכננים ויוצרים רוע. כמו ליצור מלחמות בין עמים בתחבולות והונאה. כמו ליצור מחלות זיהומיות לאנושות. כמו דיכוי טכנולוגיה נקייה, לטובת טכנולוגיה שמזהמת את כדור הארץ. כמו ליצור מערכות כסף שמשעבדות את ההמונים. כמו יצירת מערכות כלכלה השומרות על הרוב בעוני מוחץ. כמו לאפשר למוות, מחלות ורעב להשתולל כאשר ניתן למגר את כל אלה באופן מייד. ועוד ועוד. אתה יכול לשחרר את הכעס כלפיהם כי עשית את אותו הדבר. במידה מסוימת בחיים האלה ובמידה הרבה יותר גדולה בתקופות חיים בעבר ... היית חלק מכל זה. ועכשיו אתה יכול לראות שאלה שמתנהגים בצורה כזו פשוט זהים לך, אך בחלק אחר של המסע שלהם. הם עושים את הדברים הקשים. הם עוד לא התחילו לסלוח לעצמם ולאהוב את עצמם. וכשהם יעשו זאת, אז גם הם יתחילו לחזור הביתה.

ואלה שיהיה להם הכי קשה מכולם? אלה עם עומס הכאב הגדול ביותר לפתור? אלה הם משרתי השטן. חלקיקי התודעה שבחרו במודע בתפקיד, כאן מעבר למעטה, לשמור על מערכת הדואליות בחיים. אלה שקיבלו את אדרת היותם כנושאי ההפרדה. אלה ש, חיים אחרי חיים, האכילו את המערכת על ידי משחק תפקידים שמנע מכל האחרים למצוא אהבה ואחדות. אלה הם הנפרדים מכולם. הכי לבד. האינדיבידואלי ביותר. ותאמין לי כשאני אומר לך ששלהם הוא מקום כואב מאוד להיות בו. והמסע שלהם הביתה יביא להם עוד יותר כאב. כי, אתה מבין, מבחינתם זה לא פשוט לשחרר את העמדת הפנים לגבי עצמם. הם היו נאמנים למטרתם ולאופיים במעשיהם. אז לפנייהם מונח מסע קשה במיוחד. אבל יעזרו להם. זה לא צפוי להיות קל, אבל יעזרו להם.

ז: וואו. אני כמעט מרגיש ... חמלה.

8: כן. חמלה תתאים

ז: ואלה, משרתי השטן. האם הם האינדיבידואליים העוצמתיים במיוחד עליהם דיברת בעבר?

8: ישנם חלקיקים שונים, שמילאו תפקידים שונים בדרכים שונות. חלקם, למשל, היו אלימים ובדרך זו קרעו ציוויליזציות פלנטריות שלמות. אחרים השתמשו באמצעים עדינים יותר. וכן, אולי המשחק העדין ביותר הוא המשחק שמשחק על ידי כמה ממשרתי השטן על פני כדור הארץ. הם מקבלים מתנות ויכולות מסוימות בתמורה לשירותם. אז כן, הייתי אומר שהאע"י הם הביטויים התמותיים של הנשמות האלה שהם משרתי השטן.

ז: כמה דברים מתחילים להסתדר לי עכשיו. אבל בוא פשוט נבין את זה אז; האם לוציפר הוא הגורם לכל הרוע, או שלא?

8: כרגיל, גם זה נושא פרספקטיבי. זה תלוי איך מסתכלים על זה. אולי אוכל להביע את זה ככה. האם אתה זוכר בסרט שנקרא "פורסט גאמפ", לדמות הראשית הייתה אמירה שהלכה כמו: "אמא שלי תמיד אמרה לי שהחיים הם כמו קופסת שוקולדים."

ז: (צוחק) כן, אני זוכר.

8: ובכן, אם החיים הם כמו קופסת שוקולדים, אז הייתי אומר שלוציפר המציא שוקולד "בטעם היריב". וכיוון ש"היריב" באמת רק נראה כאילו הוא לוקח מאחרים את זכותם לבחור, אפשר גם לקרוא לו שוקולד "בטעם רוע".

זה שם בקופסה יחד עם כל מיני טעמים אחרים. בתקופות החיים השונות שלך אתה קיבלת לנסות את כל הטעמים בכדי לראות אם אתה אוהב אותם. אך בכל מקרה, זה תלוי בך להחליט כמה זמן אתה שומר את השוקולדים השונים הללו בפה. כמה זמן אתה לועס ומתענג על הטעם. ובין אם אתה יורק אותו ובין אם אתה לוקח אותו בהוויה שלך בבליעה. כל זה תלוי בך. ואם אתה כן לוקח אותו אל תוך הווייתך, האם אתה חוזר שוב ושוב לעוד שוקולדים "בטעם רע", או שאתה מוצא דרך לתת לו לעבור בגופך כדי שתוכל לשחרר אותו מהווייתך ולהחליט לא לבחור שוב בטעם הזה?

אתה רואה? זה שם. אתה יכול לבחור לחוות את זה, אם אתה רוצה. וברגע שדגמת את זה, תוכל להחליט מה אתה רוצה לעשות עם החוויה הזו. איש לא מכריח אותך לעשות דבר. אתה יוצר את המציאות שלך. זה שרוע קיים כחוויה אפשרית לא אומר שאתה צריך לבחור לחוות אותו. וגם אם כן, עדיין אינך הקורבן שלו, כי עכשיו אתה יודע משהו על עצמך. אתה יודע, אם אתה אוהב את זה או לא, אם זה משרת את הדרך שלך או לא. הגדלת מאוד את הידע העצמי שלך על כך שחווית את החוויה הזו.

ז: בסדר. אני יכול לקבל מהסיפור שלך שלוציפר המציא את הרוע, אבל הוא לא ממש רע. אבל אז נראה לי שהמצאתו, היריב, היא רעה. או שאני טועה?

8: על מנת שתבין זאת, אצטרך להסביר לך אודות מחזיקי מבני התודעה כעת, למרות שעדיין לא עשית מספיק עבודה בכדי לקבל את כל המסר. אבל נצטרך לעשות כמיטב יכולתנו.

ז: מה זה אומר, 8? שלא עשיתי מספיק עבודה בכדי לקבל את המסר הזה?

8: פשוט אתה חייב להיות מוכן כדי להבין דברים. בגלל האופן שבו אתה מקבל את החומר הזה, זה בלתי אפשרי עבורי לשים רעיונות במוחך אם אבני הבניין של הרעיון הזה לא כבר שם. וכך, זה שכל פרק לא רק מתייחס לנושאים שהוא מבקש לטפל בהם, אלא גם שותל זרעים רבים ומניח קרקע רבה לפרקים הבאים.

וכפי שקרה לעתים קרובות, אם אתה לא מוכן לקבל פרק, אתה מוצא את עצמך לא מסוגל להגיע לכתיבה. זה לפי תכנון. אתה צריך להיות בדממה זמן מה כדי שתוכל לעבור מעט מטמורפוזת פנימית כדי להביא את עצמך למוכנות לקבל את הפרק הבא..

ז: ועכשיו אתה רוצה לספר לי על מחזיקי מבני התודעה האלה, אבל אתה מרגיש שאין מספיק יסודות?

8: אין מספיק בכדי לספר את כל הסיפור. אבל אנחנו נסתדר.

תן לי להתחיל בהסבר שחווית המציאות שלך היא אשלייתית מאוד. אתה מבין את זה עד עכשיו. אתה חי בעולם המבוסס על שכבה על גבי שכבה של אשליה. שום דבר שאתה חושב שהוא אמיתי אינו אמיתי. והדברים שלדעתך אינם אמיתיים הינם. זה גם פלא וגם נס. והמציאות שלך נוצרה כך באופן ספציפי מאוד למטרה חשובה מאוד: החיפוש אחר ידע עצמי של האחד במלוא תפארתו האינסופית. המציאות הזו שלך היא כלי עוצמתי בלתי יאומן לגילוי עצמי. אבל כדי שזה יעבוד, האשליות חייבות לעבוד. האשליות האלה הן כמו גלגלי השיניים של המכונה - אם הם לא מתפקדים, אז כל המכונה לא מתפקדת. ויש קבוצה של גלגלי שיניים - אולי מהחשובים מבין כל גלגלי השיניים - שהם מה שאני מכנה מחזיקי מבני התודעה.

עד עכשיו אתה והקוראים שלך דיי מכירים את אחד ממחזיקי מבני התודעה האלה.

ז: אנחנו מכירים?

8: אה אכן! האם זה מפתיע אותך לדעת שהעצמי הפנימי שלך, שמחה-אלוהית, הוא למעשה מחזיק מבנה תודעה שכזה?

ז: אני ... אממ ... אני לא יודע. אני לא בטוח מה לחשוב על זה. ספר לי עוד על מה זה מחזיקי מבני התודעה ואז אולי אוכל לספר לך מה אני מרגיש בקשר לזה.

8: בוודאי.

כפי שהסברתי, כדי שהמציאות שלך תפעל, אתה זקוק לאשליות עוצמתיות מסוימות. אחת האשליות החזקות ביותר היא החוויה שלך שהרגשות שלך זרים במידה מסוימת להווייתך, שאלו רק דברים שאתה מרגיש במקרה, ושהרגשות האלה קורים לך כתוצאה מגירויים מבחוץ. אפשר לדמיין שתחושת האושר שלך מקבילה למשל לחתיכת עוגת שוקולד. אתה מאמין שאתה צריך לאפות את העוגה או לקנות אותה מאיפה שהוא אם אתה רוצה את התחושה של אכילת עוגת שוקולד. ובכן, זה הדבר שנראה כאילו המציאות שלך מראה לך; שעליך להשיג מטרה מסוימת או לקנות דבר מסוים או לזכות באהבה של אדם מסוים או להוריד מספר קילוגרמים או כל שטות אחרת שאתה אומר לעצמך, לפני שתוכל להרגיש מאושר. ואם היית עירני, היית רואה שזה לעולם לא עובד. להגיע למטרה, במקרה הטוב מאפשרת לך רק תחושת אושר רגעית ואז אתה חוזר למצב הרגיל והלא כל כך שמח. וכך אתה מחליט שעליך להמשיך לרדוף אחר יעדים גדולים יותר ויותר בתקווה שיום אחד אתה תהיה מאושר לאורך זמן.

וכך אתה מאמין בעצמך שאתה קורבן לרגשות שלך וזה אחד התמריצים החזקים מאוד שיש לך להישאר לכוד בתוך המציאות הזו. וכך הוא שכאן, ברמה של הפרדה ודואליות עמוקה, אתה מאמין שאתה לא שולט ברגשות שלך.

הרבה מאוד אנשים באמת הגיעו להחליט שהרגשות שלהם הם האויב והם מנסים לגרש את הרגשות שלהם. זוהי החלטה גרועה באופן טרגי. זה לוקח אותם בדיוק בכיוון ההפוך אליו הם באמת רוצים ללכת. אם ברצונך להשיג מאסטריות של עצמך, של חיידך, החוויה שלך והמציאות שלך, באופן אירוני, אתה אמור לאמץ לחלוטין את הרגשותיך ורגשותיך ולעבוד כדי להגיע להבנה שהם בשליטתך לחלוטין. כאשר אתה לוקח בעלות ושולט ברגשות שלך, אתה צעד קטן מלהיות המאסטר של המציאות שלך. כאשר אתה בשליטה מושלמת על הרגשות שלך, אתה משתמש בהן ככלי יצירה רב עוצמה. אתה נותן להן שליטה מלאה, אבל תמיד בכיוון שאתה רוצה שינועו. אתה לא מתפוצץ על ידך, כעלה בסערה. וגם לא מנסה לסגור אותן ולהשתיק אותן. וכשאתה במצב מוגבר זה של בעלות-עצמית ויצירה-עצמית, אז אתה מתקרב לתחושת האחדות האמיתית שלך עם כל היש. ואז היית לומד הרבה ממה שמערכת המציאות הזו צריכה ללמד, ותהיה מוכן לצאת מכאן בניצחון.

אבל העניין הוא שעליך לעזוב רק לאחר שגילית את זה, ויצרת את זה להיות כך בעצמך. אחרת המערכת לא הייתה מצליחה לעבוד עבורך כמו שצריך.

אז, בסופו של דבר אני יכול לספר לך על שמחה-אלוהית. להווייה זו יש תפקיד להחזיק את התדר, את המסגרת האנרגטית, המהווה את עצם **השמחה** הטהורה. האופי האמיתי ביותר של הדבר שהיית מכנה שמחה נשמר יציב, בטוח ואמיתי על ידי נשמת אחי היקרה הזו; העצמי הפנימי שלך. **וכך** מגיע השם שמחה-אלוהית זה שם שמתאים במציאות הזו. אבל אין לה משמעות במציאות אחרות, אתה מבין. זה באמת יותר כמו הגדרת תפקיד מאשר שם.

ז: ובכן, כמובן שהכל מרתק בעיניי! בהתחשב בעובדה שזה העצמי הפנימי שלי שאנחנו מדברים עליו אשמח לדבר **הרבה** יותר על זה ולגלות עוד. אבל אני חושב שזו תהיה רק השתלטות אנוכית של שיחה זו. אנחנו כנראה צריכים לחזור לנושא עצמו?

8: (מחיידך בעדינות) **זה** הנושא עצמו. אתה מבין, אני צריך שתבין את הרעיון של מחזיקי מבין התודעה בכדי לצייר תמונה גדולה יותר. אלה הן הוויית המחזיקות בתוכן תדירות מהדהדת מסוימת של תודעה. הן מחזיקות את אלה עבורכם, החיים בתוך המציאות הזו, כדי שתוכלו לקבל את האשליה שהדברים האלה נמצאים מחוץ לעצמכם. וכך יתכן שתסתובב כל היום בתחושת ריקנות. אתה יכול להאמין שאתה לעולם לא תוכל להפוך את עצמך למאושר יותר. ייתכן שתאמין שרק משהו מחוץ לעצמך יכול להביא לך אושר. בדרך כלל אז, כשאתה מגיע לכל מטרה שאתה מרגיש שאמור לגרום לאושר שלך, אז האנרגיה שלך מגיעה לרגע תהודה עם האנרגיה - מבנה התודעה - המוחזק על ידי שמחה-אלוהית. ולרגע זה אתה מרגיש פתאום מרומם ומאושר. ואז אתה יכול להמשיך ולהאמין שהאושר נמצא מחוץ לעצמך. האשליה נשמרת ואתה יכול להמשיך ולשחק במשחק שאתה כמו-שאתה-באמת רצית לשחק.

אשליה זו חיונית להמשך המשחק מבוסס הקורבן שכמעט כולם על כדור הארץ מתכוונים מאוד לשחק. אם אתה מבין שאתה יכול ליצור את הרגש מתוך עצמך אז אתה מבין שאתה יכול להחליט ליצור איך אתה תרגיש לגבי הדברים. וכך אתה כבר לא קורבן לחוויות החיצוניות שלך. לאחר גילוי זה במהרה תתחיל לראות דרך אשליות אחרות. וכמו שאתה רואה דרך האשליות, כך אתה עוזב את משחק הקורבן. והמסקנה לכך צריכה להיות ברורה למדי: אם ברצונך לעזוב את משחק הקורבן, אז זה הכרחי שתתחיל לראות דרך האשליה. אתה תצטרך, ותהיה חייב להבין שאתה מסוגל להחליט בעצמך **בדיוק** איך אתה רוצה להרגיש בכל רגע נתון.

אתה זה ששולט ברגשות שלך ובהרגשות שלך. ייקח לך זמן ותרגול להראות לעצמך את זה. אחרי הכל, השקעת אנרגיה רבה לאורך תקופות חיים רבות, בהן לימדת את עצמך שזה לא כך. אז אתה צריך להיות מוכן לעבוד בלהיזכר שזו אשליה. אבל, ברגע שאתה מתעורר לאמת, כך תבין את הכח שלהן. ברגע שאתה מבין שהתחושות והרגשות שלך הן לגמרי ולחלוטין לפקודתך, אז אתה צעד קטן מאוד מהיכולת ליצור את כל המציאות והחוויה שלך כרצונך.

אבל נדבר על כך בהרחבה הרבה יותר כאשר נדון כיצד תוכל ללמוד ליצור את המציאות שלך. ועכשיו הזרע הזה שתול.

ז: אוקיי! מהמם. אני מתחיל להבין יותר ויותר. אורות נדלקים אצלי על כל מיני דברים עכשיו.

8: זה טוב.

אבל לעת עתה, חזרה לסיפור על מחזיקי מבני התודעה. כל אלו הן הוויות ריבוניות בעלי תודעה גבוהה המשתמשות בעצמן בכדי להחזיק את התדרים הללו עבורך. טבען, חובתן, זכותן והנאתן לעשות זאת למענך. ישנן, למשל, שתי הוויות המחזיקות באבטיפוס האמיתי למה שזכר ולמה שנקבה במציאות הזו. שתי אלה הן נשמות תאומות שהן "האל והאלה" המקוריים, או אולי יותר נכון, "הגברי האלוהי והנשי האלוהי". ואז יש את התפקיד של המאחד הגדול, האנרגיה הגדולה האחראית להחזקת התהודה, שהיא האנרגיה המחזיקה את כל החלקים הנפרדים חזרה הביתה לשלמות ואחדות. זו נקראת אנרגיית המשיח. ויש הרבה הרבה אחרות. כולן חשובות לחלוטין לתפקוד המשחק. ללא אחת מהן, המשחק פשוט לא יעבוד. כמו מכונה המאבדת פתאום גלגל שיניים חיוני.

ז: וכך גם לשטן ...

8: כן. אתה מבין, הייתי צריך לעשות את ההקדמה כך כי התחושה הטבעית והנורמלית שלך תהיה לראות את השטן כבלתי נסלח ובלתי סולח. בתור זה שעליך להכחיש ולהשמיץ. וזו תגובה נורמלית להתניה שלך. אין בזה שום דבר רע. או ליתר דיוק, אין בזה שום דבר רע **אלא אם כן** אתה רוצה לחזור לאחדות. אז הגיע הזמן להתבגר מעט. הגיע הזמן להרפות מתסמונת המפלצת המפחידה-שתופסת-ילדים-שובבים-בלילה. הגיע הזמן לראות את ההוויה הזו כפי שהיא ולקבל כמה החלטות מתאימות.

זו הוויה המחזיקה מבנה תודעתי, לא יותר ולא פחות. ומבנה התודעה שהיא מחזיקה במקרה היא היריב. וכך, כמו שאנו יכולים להרגיש שזה מקובל לקרוא לשמחה-אלוהית בזכות תפקידו, בתפקיד שהוא ממלא, כך מקובל לנוכל לקרוא להוויה זו, היריב. או שאנו יכולים, אם נרצה, להשתמש בנגזרת המודרנית של שם קדום יותר, שמשמעותה בדיוק אותו הדבר, ולקרוא לו שטן.

ז: אז אם אני מרגיש אושר, אם אני נכנס לתהודה אנרגטית עם שמחה-אלוהית, מה קורה אם אני מרשה לעצמי להיכנס לתהודה אנרגטית עם היריב?

8: דברים לא נעימים קורים. אתה בקלות כועס מאוד, או אפילו מתפרץ בזעם. טינה מצטיירת כלפי כל מי שאתה מרגיש שעשה לך עוול. אתה מחזיק טינה. אתה רוצה לפגוע או לפגוע פיזית באחרים סביבך. אתה מסתבך סביב הצדק שלך וסביב הטעויות של האנשים סביבך. אתה הופך לבלתי הגיוני. אתה משתמש בנשק מילולי כדי לגרום נזק רגשי וכלי נשק פיזיים כדי לגרום נזק פיזי.

אתה מוביל את אלה ש"כמוך" למלחמה נגד אלה ש"לא כמוך". בקיצור, **אתה** הופך ליריב. וישנן כמה דרכים מהירות יותר להתעמק במשחק הקורבן, עמוק ככל האפשר, מזה. **זהו** הכלי האולטימטיבי לשמירתך בתוך המשחק. היריב הוא ללא ספק גלגל השיניים היעיל ביותר במכונה הספציפית הזו.

והנה אנחנו! אני חושב שעשינו עבודה טובה מאוד בהסבר הרעיון, לאור היסודות המינימליים איתם היינו צריכים לעבוד.

ז: אולי. אבל יש משהו שאני לא מבין.

8: כמובן שיש. (מחייך) קדימה שאל.

ז: ובכן מה שתוארת כחוויה של להיכנס לתהודה עם היריב - זה באמת לא נשמע נחמד במיוחד.

8: נחמד?! לא, כמובן שזה לא **נחמד**! זה מעולם לא נועד להיות נחמד. זה נועד להוביל אותך למצב עמוק של הפרדה. וזה, כשלעצמו, הדבר הכואב ביותר שאפשר לדמיין - להיקרע באלימות מתחושת השייכות, האחדות, הצדק עם כל היש. זה מאוד מאוד לא נחמד!

ז: אז אני באמת לא רוצה לחוות את זה שוב. אני דוחה זאת. זה פשוט לא אני יותר אי פעם שוב!

8: אה. כן. אנחנו צריכים להיות זהירים מאוד כאן. טוב היה שתזכור שאתה יוצר את המציאות שלך, ושאתה עושה את זה עם המיקוד והתשומת לב שלך. ולומר "לעולם לא עוד" זו התנגדות. ו"מה שאתה מתנגד אליו, ממשיך", זוכר? אתה לא רוצה לומר שמהו אינו חלק מעצמך, אינו חלק מהאחדות. הכל הוא חלק מהאחד. זה כולל אותך, באותה המידה שהוא כולל את היריב.

ז: אבל 8! זה הופך את זה לבלתי אפשרי! איך אני אמור להמשיך? אני לא רוצה להדהד עם היריב ועכשיו אתה אומר לי שגם אני לא יכול לדחות אותו! אז מה עלי לעשות אם כך?

8: אנא הבן כי הסיבה היחידה שאתה יכול לחוות את האנרגיה של היריב היא מכיוון שהיא כבר קיימת בתוך האחד. היא כבר קיימת בתוכך. זוהי יצירה אשליתית לחלוטין שהצבת את האנרגיה הזו מחוץ לעצמך. זה מה שעשית בכדי להיכנס למשחק הקורבן הזה. אתה מבין? זה מה שאמרתי לך על מחזיקי מבני התודעה. לא עקבת אחר זה? שכל הרגשות וההרגשות והאבי טיפוס הם כולם מתוך האחדות וכולם בסופו של דבר בתוכך. אבל אתה צריך לחוות אותם כחיצוניים לך אם אתה הולך לחוות הפרדה. רצית לראות איך זה יהיה אם הדברים האלה נוצרו מחוץ לעצמך. **כך** אתה חווה דואליות. יש אותך, ואז **מחוץ לעצמך** הבורא. זו דואליות. נכון?

ז: אוקיי אני מבין את זה.

8: אבל זו אשליה. הכל באמת אחד. כל זה באמת בתוכך. ובכל פעם שאתה דוחה משהו, מרחיק אותו מעצמך ומניח אותו מחוץ לעצמך, אז אתה דוחף את עצמך חזרה לדואליות.

ז: הוואווו לאאאאאאטטטטטט אני מתחיל להבין את זה. היריב הוא כלי מתוחכם להפליא. אם אתה עובר לתהודה איתו, אז אתה יוצר דואליות, ואם אתה דוחה אותו ודוחף אותו ... אז אתה יוצר דואליות! לא משנה מה שתעשה איתו, אתה יוצר דואליות. וואו. זה ... מבריק.

8: אכן. היריב הוא המפתח לדואליות. וההבנה הנכונה של זה היא גם המפתח לשחרורך מדואליות. אם ברצונך למצוא אחדות עם כל היש, יהיה עליך להתיר את הנעילה הזו.

כפי שאמרת בצורה די הולמת, זה מתוחכם להפליא.

ז: אוקיי. טוב אז. אני מוכן לעשות זאת. אני מוכן לנסות להתיר את הנעילה המתוחכמת הזו. האם תעזור לי?

8: אני כאן. אבל אני רוצה שתעשה זאת בעצמך. הצטיידת בכל פותחי הנעילה הדרושים והראו לך כיצד להשתמש בהן. זה יהיה הרבה יותר טוב בשבילך אם אתה תוכל לעשות את זה בעצמך. ובכך, אני אראה לך נוסחה שתוכל להשתמש בה למציאת פתרונות משלך לבעיות שכאלה שלא ניתן לפתור מהראש. אתה פותר אותן מהלב. הנה כיצד.

למצוא את הפתרונות שלך מהלב: תהליך ארבעת החלקים

עכשיו אתה הולך לעשות את החלק הראשון. שזה להירגע, קרקע את עצמך ועבור ללב שלך. אז לך לשתות כוס תה. לך לשבת בחוף בשמש. הרגע ושחרר את הנושא ממוחך. ואז עבור ללב שלך. ואז חזור למחשב הנייד שלך. אני אחכה לך שתמשיך את השיחה הזו.

ז: אוקיי. זה מרגש. וקצת מרתיע כי אני לא יודע איך זה ייצא. אבל אני אשתתף בזה.

(אני חוזר כשעה לאחר מכן)

ז: אז במקום לשתות תה ולשבת באור השמש, הייתה לי ארוחה מלאה ושהייה ארוכה באמבטיה. (מחייך) מצטער.

8: (צוחק) מצוין. הנקודה באמת הייתה שפשוט תיקח צעד אחורה ותירגע. לגשת לזה מהלב ולא מהמוח. אם אתה עובד מהראש, אז אתה עובד בצורה אנליטית. אתה מצמצם את הבעיות לחלקים המרכיבים אותן ויכול למצוא רק וריאציות של פתרונות שראית בעבר. כשאתה בא מהלב, אתה רואה בעיות בצורה הוליסטית ויכול לעשות קפיצות אינטואיטיביות לפתרונות חדשים לגמרי. וזו הייתה הנקודה לבקש ממך ללכת להירגע ולעבור ללב שלך. לאכילה ולשתייה יש גם אפקט "קרקוע". וזה היה חלק אחד מתהליך ארבעת החלקים.

בחלק השני אתה צריך לציין את הבעיה. אז עכשיו בבקשה תגיד לי, בצורה הכי ברורה ותמציתית שאתה יכול, מהי הבעיה, כפי שאתה רואה אותה?

ז: אוקיי. הבעיה כאן היא שאני נתפס בין הרצון להפסיק להדהד עם האנרגיה של היריב לבין הצורך לא לדחות את ההווה הזו כעצמי בלתי אהוב.

8: זהו ניסיון ראשון טוב להגדיר את הבעיה. דיברת על **תסמיני** הבעיה. אתה לא רוצה להרגיש את התהודה הזו עם היריב ואתה לא רוצה להרחיק את עצמך מהיבט אחר של האחד. זה בסדר. אבל זו לא הבעיה **האמיתית**. מה הגורם לבעיה? מה שורש הנושא הזה?

כעת זה הרגע שאתה חייב ללכת ללב שלך. הלב שלך יודע. המוח שלך מתאבק עם המובן מאליו ומנסה לנסח את אותן צורות ישנות לתמונות חדשות.

הלב שלך רואה את כל התמונה. היה מודע ללב שלך עכשיו. תרגיש אותו בחזה שלך. תרגיש איך זה מרגיש. **מהי** התחושה הזו? תן ללב שלך לדבר איתך. ותגיד לי מה אתה מקבל. מה הבעיה?

ז: אחדות. שלמות. הבעיה היא שאני לא רוצה להמשיך ליצור לעצמי עוד יותר דואליות. אני רוצה להכיר את עצמי בתור אחד עם הכל. אני רוצה לחוות איחוד אלוהי עם אלוהים. והריקוד עם היריב לוקח אותי לכיוון הלא נכון. וגם דחייה של מישהו והשיפוט אליהם לוקחת אותי **גם כן** לכיוון הלא נכון. אז אני לא יכול לבחור באף אחד מהדברים האלה. אני לא יכול להדהד את היריב ואני גם לא יכול לדחות אותו בשום הסוואות שלו.

אז מה עלי לעשות?

8: החלק השני היה לציין את הבעיה מהלב. אתה עשית זאת. חלק שלישי, אולי תופתע לדעת, היא **לא** למצוא את התשובה. התשובות הן רק סיפורים אשלייתיים זמניים. הן לא כל כך מעניינות. הרבה יותר חשוב מאשר למצוא את התשובה לאיזה פאזל קטן, הוא לנצל את ההזדמנות להגדיר את עצמך. **וזהו** החלק השלישי. במקום להגיד לי את התשובה לבעיה הזו, למה שלא במקום זאת, תאמר לי מי **אתה**. או יותר נכון מי אתה באמת רוצה להיות. מי תהיה כשתזכר מי אתה **באמת**?

ז: אני לא מבין.

8: אם היית מבין זאת, אז לא הייתי צריך להראות לך את זה. האם אתה מוכן לשתף פעולה ולראות לאן זה הולך?

ז: כמובן. כן. אוקיי, אז השאלה שאתה שואל אותי היא: מי אני אומר שאני? מי אני אומר שאני? מי אני אומר שאני שאגלה את עצמי להיות כשאתעורר. מי היא הגרסה שלי שהתעלתה? האם זו השאלה?

8: כן. עכשיו שוב לך ללב שלך ... ותענה ...

ז: אני יוצר בעל כוח אינסופי. אני אהבה. אני אחד עם האחדות. אני מביא הארה ועונג. אני שמחה. אני העצמי הכי קסום ומפואר שלי.

8: נועז. ואמיתי. כל הכבוד. ועכשיו, החלק הרביעי: עמוד במקום האחדות ההיא ואמור לי את הפיתרון לבעיה הקודמת שלך. איך אתה, היוצר בעל כוח ואהבה אינסופית שהוא אחד עם האחדות, ממשיך מבלי לרקוד עם השטן או להכריז על מישהו שהוא מעבר לגאולה?

ז: הממ. אני רואה עכשיו משהו: שני אלה הם אותו הדבר - לרקוד עם השטן **הוא** להכריז על האחר שהוא מעבר לגאולה. התשובה מבחינתי היא להבין שהכל אכן כבר אחד. ושכל החוויות הללו קיימות בתוכי. זו אשליה שהם נמצאים מחוץ לעצמי. אין באמת שום דבר "מחוץ" לעצמי. זו האשליה. הכל "בתוך" עצמי. אז אם אני חווה את היריב, אז יצרתי את החוויה הזו. בחרתי להרגיש כאילו החוויה מחוץ לעצמי ומחוץ לשליטתי בכדי שאוכל לחוות את האשלייה של להיות במשחק שנקרא הקורבן. אם אני רוצה להפסיק לשחק את המשחק הזה, אני פשוט מבין שאני אחד עם כל היש ושהחוויה באה מבפנים. אני לוקח אחריות.

8: זה מאוד טוב. ברגע זה שינית לגמרי את המשחק לעצמך. העברת את התודעה שלך לגנוסיס. שזו ההבנה המלאה שאתה גם השחקן וגם המחזאי של מחזה הבמה שלך. זה יום נהדר.

זו מחשבה רדיקלית, אבל ברגע שהבנת באמת שהכל אחד, אז זה הגיוני באופן בלתי נמנע. הסיבה שאתה לא מגיע לזה בעצמך בקלות היא כי זה כל כך מנוגד לניסיון שלך. אבל מה שאתה חייב להבין זה:

אין "שם בחוץ".

ז: הסבר?

8: לא רק הרגשות שלך נמצאים בתוך עצמך. כל מה שאתה תופס נמצא בתוכך. אין, פשוטו כמשמעו, שום דבר מחוץ לעצמך. מה שמחוץ לעצמך זו אשליה. העולם שאתה תופס הוא רק ההקרנה שלך. הוא מגיע ממה שהוא אמיתי, וזה מה שבתוכך.

קשה לתפוס?

ז: כן, די.

8: אתה תגיע לשם. אתה מוכן לכך. אני רוצה שתחשוב לרגע מי אתה **באמת**. האם אין לך לפעמים את התפיסה הזאת שאתה רק נקודת תודעה המתבוננת בחיך?

ז: כן, אני כן. לפעמים כשאני עושה מדיטציה או כשאני מנסה להיות מודע יתר על המידה, אז אני מקבל את התחושה שאני נקודה חסרת ממדים בתוך הראש שלי. ואז אני מודע לכך שאני לא הגוף שלי, לא המחשבות שלי, לא הבחירות שלי, לא הרגשות שלי, לא הרעיונות שלי ולא החוויות שלי. אני נהיה מודע לכך שאני פשוט המתבונן בכל זה.

8: כן. זה נכון מנקודת מבט אחת. אבל הסיבה שחוויה זו יכולה להיות לא מושכת למדי בעיניך היא מכיוון שאז אתה מרגיש שאתה שום דבר מלבד הצופה. זה מרגיש קצת כאילו אתה שולל את עצמך. והסיבה לכך היא המעטה. כשאתה נמצא במקום הזה של מודעות, אתה ממש מול המעטה. מצד אחד אתה מודע לכך שהדברים האשלייתיים הם בדיוק זה: אשלייתיים. אך מצד שני אינך מסוגל להיות מודע למה שבאמת אמיתי. כי המעטה מגן עליך מפני לראות את האמת של עצמך. אז זה מקום די שומם.

ז: כן. אבל לא אכפת לי. זה יכול להיות שליו למדי. ובמקרים מעטים מאוד חוויתי להיות פתאום מודע לכך ש"אני" הוא לא רק אותה נקודת תודעה, לא רק הגוף שלי, אלא כל מה שאני קולט. כל צליל שאני שומע, כל מה שאני רואה. הכל אני. איכשהו ידעתי שזה נכון, במעט מדיטציות.

8: זה אותו דבר בעצם. אם אתה בא לראות את עצמך כמתבונן, אתה צעד אחד קטן מלהבין שאתה יוצר את מה שאתה צופה בו. אתה מגיע להבנה שאתה מקרן הסרטים שמראה לעצמך את הסרט של חוויותיך.

ז: אבל 8, אם זה נכון, יש לכך השלכות די משמעותיות. זה אומר שאני באמת יוצר את המציאות שלי.

8: מה אתה אומר!

ז: (צוחק) כן, אני **יודע** שזה מה שסיפרת לי כל הזמן הזה, אבל לא הבנתי שהתכוונת לזה ממש מילולית.

8: אה. ומתי אי פעם לא התכוונתי **בדיוק** למה שאמרת? האם אני לא נוטה לכיוון המדויק והמכוון?

ז: כן, (צוחק) אכן כך. אני מניח שזו סתם הסתגלות להבין שהאמת הייתה ממש מול הפרצוף שלי לאורך כל הדרך.

אוקיי, אז מה אני עושה עם המידע הזה עכשיו?

8: דיברנו על הבעיה מה לעשות בקשר ליריב. בהתחשב במה שאתה יודע עכשיו, מה תחליט לעשות?

ז: אני מניח שאין בעצם כל כך הרבה מה לעשות. אני פשוט הגעתי להבנה שכל החוויות שלי הן ההקרנות שלי. עבדתי קשה מאוד לשכוח את העובדה הזאת. ברגע שזה נשכח לחלוטין, יצא לי לחוות את עצמי כ"מה שאני לא". ועכשיו אני עסוק בלהיזכר בזה. ברגע שאני זוכר את זה, אז אפסיק את הצורך להאמין שיש אחרים "מחוץ" לעצמי שעושים דברים בחיי. הגעתי עכשיו להבנה שישנם חלקים מהמבנה האשלייתי הזה שהם יפים ואהובים להפליא. אני באמת אוהב את הפלנטה הזו. אני אוהב לחוות את החיים כאן. אז עכשיו אני מוצא דרך להמשיך ליצור את הדברים שאני אוהב, ואז אני משחרר את הצורך ליצור דברים שאני לא אוהב.

8: האם אוכל להציע לך את העמדה שלי על כך? אני יכול להגיד לך מה כל זה אומר לי?

ז: הו כן, בבקשה!

8: ראשית: העולם החיצוני שלך היא הקרנה של המציאות הפנימית שלך. הוא הסיפור שלך.

שנית: האשליה שהייתה לך היא שהעולם החיצוני הוא זה שאמיתי וחשוב באמת ושהעולם הפנימי הוא לא אמיתי או לא חשוב.

שלישית: זה הוביל אותך לנסות לשנות דברים בעולם החיצוני שלך בכדי להפוך אותם ליותר כמו שאתה רוצה אותם.

רביעית: זה היה הגורם לכאב ולבלבול הרב מכיוון שככל שניסית לתקן את הדברים החיצוניים לעצמך, כשלת ופגעת בעצמך יותר.

חמישית: ככל שאתה פוגע בעצמך, כך העולם החיצוני שלך משקף את כאבך חזרה אליך. כך המציאות שלך הופכת למבולגנת, מטרידה ומבולבלת יותר.

שישית: בשלב מסוים, סוף סוף, כולם מגיעים לתחנה הסופית. בשלב מסוים אתה מגיע להחלטה להפסיק לנסות לתקן את העולם החיצוני שלך ולנסות לרפא את העצמי הפנימי שלך במקום.

שביעית: כשאתה מתחיל להצליח לרפא את העולם הפנימי שלך, כך אתה עשוי להבחין שהעולם החיצוני שלך הופך להיות מאושר והרמוני יותר.

שמינית: אז, התעורר! תהיה ערני! תראה מה עובד! תראה את הדבר הברור המוצג בפניך. אם יש משהו בעולם החיצוני שלך שמטריד אותך, עליך להסתכל פנימה. מצא מה זה בתוכך שמטריד אותך. מצא את הכאב הפנימי שלך או הבלבול. מצא דרך לאהוב אותו ולרפא אותו. אם וכאשר תעשה זאת, הבעיה בעולם החיצוני שלך תפסיק באורח פלא לפגוע בך. היא תתפא. היא תעשה זאת בדרכים יפות ומפתיעות. וזאת משום שתפסיק להקרין מציאות פגומה ושבורה כלפי חוץ.

ז: כן.

כן, אני מבין את זה.

קליק!

8: זו תובנה שמשנה את המשחק, לא כך? שיחקנו עד עכשיו ברדודים. הכנו את האדמה ושתלנו את הזרעים. ועכשיו! כעת אנו רואים את הניצנים הראשונים של חיים ירוקים חדשים.

עכשיו אתה יכול להתחיל לדמיין את הכל מחדש. עכשיו הכל משתנה עבורך. כעת עליך ללמוד כיצד ליצור בצורה יעילה ועוצמתית, בידעה טובה שאתה **כן** יוצר. ובקרב מאוד תהיה מוכן לשנות את מצב המשחק שלך לחלוטין.

ז: אבל 8; אני צריך לשאול על הרעיון של "אחרים". כלומר, כמובן, אני מקרין את המציאות שלי. אבל מה עם הנשמה השותפה האהובה שלי, ליסה? נראה שהיא קיימת במציאות החיצונית שלי. ומה עם הקוראים שלי? האם ההוויות האחרות הללו בעולמי אינן אמיתיות?

8: כולם אמיתיים לחלוטין. פשוט לא כפי שדמיינת אותם שיהיו. כולם בדיוק כמוך. הם היבטים יפים ואלוהיים של האחד; היבטים של אותו תכשיט נהדר המאיר באור שהם עצמם מטילים.

החוכמה היא להבין שכל אחד מההיבטים של האחד מקרין את המציאות שלו. כל אחת מהמציאויות שונה. אבל הנה העניין: אתה יכול להחליט לאפשר למציאות שלך להיות מושפעת מההקרנות של האחר, אם תבחר. ייתכן שתחליט להסכים לחוות חלקים מסוימים מהמציאות שלך כפי שמישהו אחר חווה. הסכם זה היא הסכמה כללית. וכך יש לך מציאות בעלת הסכמה כללית. אתם יוצרים אותו יחד, ולכן היא יצירה-משותפת. וכך אתה מרגיש שאתה והאחרים שוכנים באותה המציאות. למעשה פשוט הגעת להסכמה עם מספר היבטים אחרים של האחד בכדי לחוות דברים דומים בצורה דומה. וכך משחקים משחק. קבוצה מתכנסת יחד ומגיעה להסכמה כללית על כללי המציאות ואז היא נכנסת למשחק.

אך כעת עלינו לחזור לנושא המרכזי של הדיון הזה. אנו, אחרי הכל דיברנו על הנושא מה לעשות בקשר ליריב.

ז: כן. אבל אני חושב שאני מבין את זה עכשיו. אני מקרין את המציאות שלי. אני מספר לעצמי סיפור. על ידי כך שאני חי את עצמי לתוך הסיפור אני חווה את עצמי בדרכים חדשות מדהימות. זה מאפשר לי להחליט בעצמי האם הדברים שאני מאמין לגבי עצמי ובוחר לעצמי טובים. אני זוכה לראות האם הם עובדים בשבילי ומשמחים אותי בכל מיני תרחישים שונים. אם הם אכן עושים זאת, אני שומר עליהם. אם לא, אני עושה בחירה חדשה. זה היופי והערך של הסיפור שאני נמצא בו.

אז מה קורה אם אני נתקל ביריב? ובכן, אני מחליט אם אני אוהב את המפגש או לא. האם זה לוקח אותי קדימה למקום שאמרתי שאני רוצה להיות בו, או לא? אם כן, אז אין לי שום בעיות. אם לא, אני מקבל החלטה חדשה לגבי עצמי, כך שאני כבר לא מזמין את האינטראקציה הזו.

ואם אני חושב על זה ... נראה לי שהאינטראקציה עם היריב היא באמת רק אני, מראה לעצמי מקום כלשהו בתוכי שבו אני לא אוהב את עצמי. זה אני, שמראה לעצמי משהו שאני דוחה ורואה ללא מקובל. לכן אני הפרדתי את זה כאויב; בתור היריב. לכן, נראה לי מאוד שהתשובה תהיה למצוא את החלק הלא אהוב של עצמי ולאהוב אותו. אם הייתי יכול לעשות זאת בעקביות בכל פעם שחוויתי את היריב, אז אני חושב שבוודאי אפסיק לחוות את היריב כלל.

8: בראבו.

ישנן שתי שיחות חשובות שעלינו לקיים די בקרב שאתה מוכן להן כעת. הראשונה היא על "מבני תודעה שליליים". זה יהווה חלק בלתי נפרד מהשיחה על טבע האהבה. בה תגיע להבנה חדשה על דברים כמו כאב, פחד, כעס וקנאה. תראה שהדברים האלה מהווים בעיה רק כשהם "מחוץ" לעצמך - כשאתה מסיר אותם מעצמך והופך אותם לבלתי אהובים.

כאשר אתה משלב את הדברים האלה מחדש בלב שלך והופך את עצמך שוב לשלם, אז הם לא רק מאבדים את כוחם עליך אלא, למעשה, הופכים לכלים גדולים וחזקים, שתוכל להשתמש בהם לטובת כולם.

ואז אני צריך לעשות איתך קצת יותר עבודה כדי שתבין נכון את 'הצל'. כל חלק וחלק באחד שפגש את היריב יצר מעט מהיריב בתוכו. היריב הפנימי הזה שנוצר ביצירה עצמית נקרא 'צל', ומסיבה טובה מאוד. זהו הצל העצמי שלך. אף על פי שהגענו להבנה גדולה כאן כיצד להגיב ליריב, יש עדיין הרבה מאוד עבודה חשובה שתמשיך לעשות בנושא זה. וזהו נושא חיוני. כל עוד מישוהו נמצא בהשפעת הצל שלהם, הם יוליכו את עצמם שולל. הם ישתמשו בכוחם היצירתי לפגיעה עצמית. אז זהו תחום חשוב מאוד בו אנו צריכים לעשות עבודה נוספת על מנת שתוכל לחזור לכוחו של העצמי הנצחי האלוהי שלך מבלי להסתכן שוב ולגרום לעצמך (או לאחרים) נזק.

(הערת זינגדד: כמה שנים והרבה עבודה אחר כך, אני שמח מאוד להציע את "להאיר את האור על הצל" כחלק 2 של החולם ער!)

ז: אני מצפה לשני אלה מאוד!

8: טוב. אבל בינתיים, האם נוכל להסכים להשאיר את נושא היריב מאחורינו?

ז: אה, כן. זה נפתר עבורי בצורה לא צפויה למדי. אני מבין את הנושא הזה עכשיו וזה בהחלט לא מטריד אותי יותר.

8: טוב, אבל לפני שנמשיך, אני חייב לשאול אותך את השאלה הקבועה. בהתחשב במה שאתה יודע עכשיו ... האם השטן רשע?

ז: (צוחק) אני צריך לצחוק כי חשבתי שזה כמו לשאול: "האם האפיפיור קתולי?" ובכל זאת, הנה אני מגלה שהתשובה לכך אינה חד משמעית כמו שחשבתי. נראה לי שאפשר לחוות את השטן כרשע. אבל אפשר גם לראות שזה רק התפקיד שהוא ממלא כאן במציאות הזו. ומבלי שהוא ישחך בתפקיד זה, המציאות הספציפית הזו לא תפעל כפי שהיא פועלת. ולבסוף, אפשר גם לראות שאני מאפשר, בוחר ויוצר את כל מה שאני חווה ולכן אני אף פעם לא ממש קורבן. למעשה אין דבר כזה "רוע", אחרי הכל!

אתה יודע, 8, הרגע חשבתי.

8: וזה ...

ז: ובכן, מכה בי שזו חייבת להיות עבודה די אומללה ובודדה להיות היריב.

8: אני מאמין שזה תפקיד הנושא אתגרים משמעותיים. יהיה צריך הרבה מאוד אהבה וריפוי לפני שהווייה זו תוכל למצוא את דרכה הביתה כאשר מציאות זו תתמוטט. אך גם זה נבחר.

ז: הממ ... אני נדהם לגלות את עצמי שוב מרגיש קצת אמפטיה כאן.

8: זה טוב.

ועכשיו הגיע הזמן להביא לשיחה זו מסקנה.

"אם יש דבר כזה רוע, אז זוהי הזדמנות ללמוד על אהבה."

זה נכון מכיוון שכפי שגילית, הרוע היא חוויה אשלייתית. וזו אשליה שאתה מסוגל לקבל רק כאשר אתה מאמין שאתה במצב של הפרדה מהאחד. אז זוהי התשובה.

השב את תודעתך לאחדות ולא תוכל עוד לחוות את הרוע. לא תוכל עוד להרגיש שאפשר לקחת ממך את הבחירות שלך. לא תוכל עוד להרגיש שאתה הקורבן של האחר. כל חווית הרוע על כל גווניה תישאר מאחוריך.

ז: זה עובד בשבילי. תודה, 8.

כעת השאלה היחידה היא, **כיצד** אוכל להחזיר את תודעתי לאחדות?

8: נכון, זו היא השאלה. אבל אתה מבין, קודם כל היינו צריכים להסיר את המכשול הזה מהדרך שלך. כל עוד אתה נאחז ברעיון שיש אחרים אי שם שהם כה לא מקובלים שהם לא יכולים להיות חלק מהאחד, אתה בעצמך לא תוכל לחזור. זה כמו מחסום שהצבת בתוך ליבך. אבל זה עבר עכשיו וכעת אנו יכולים להמשיך. ואופן ההתנהלות שלנו היא ... **אהבה**. אהבה היא הדרך האחת והיחידה לחזור למצב של אחדות.

ז: ועל זה אנו נדבר בפרק הבא! בדיוק כמו שאמרת שיהיה.

8: נכון. נתראה בפרק הבא.

* * * * *

11. מהי אהבה?

זינגדד: היי, 8.

8: שלום, ידידי היקר. טוב לדבר איתך שוב.

ז: אכן! ולמרות שאנו מדברים כל הזמן, עברו כמה חודשים מאז שכתבנו את הפרק הקודם יחד.

8: ואתה היית די עסוק באותה תקופה, לא כך?

ז: בהחלט הייתי. לאחר שהמכירה על אדמתנו בוצעה, הדברים הפכו לדי מטורפים עבור ליסה ועבורי. היה לנו אתר בנייה להכין ואז הצטרפה חברת בנייה שהגיעה לעשות את עבודות המבנה בבית החדש שלנו בזמן שאנחנו פינינו שטחים עצומים של עשבייה מהשטח שלנו. לקח להם ארבעה חודשים להשלים את זה ואז חברת הבנייה עזבה אותנו, עם בעצם, רק מסגרת עץ על כלונסאות. מאז, ליסה ואני עבדנו עם שיפוצניק לסיים את ביתנו. שלושתנו עבדנו באתר כל שעה שאלוהים נתן. ועכשיו, אחרי ארבעה חודשים של עבודה מתישה, סוף סוף עברנו פנימה. הבית רחוק מאוד מלהיות גמור, ובמידה מסוימת אנו נגור באתר בנייה עוד כמה חודשים. אבל יש לנו את כל היסודות ואנחנו כאן עכשיו, בבית שלנו.

8: ובנית אותו בעצמך.

ז: אחד הדברים הכי מתגמלים שעשיתי אי פעם.

8: ועכשיו אתה מוכן להקליט פרק נוסף יחד?

ז: כן, אכן. בעוד שהידיים שלי היו עסוקות בבניית הבית, הרגשתי כאילו נשמתי הופכת לגולם. לכן אני מאוד להוט להמשיך את המסע של **ניירות ההתעלות** איתך. ואני מאמין שעכשיו ננהל שיחה על אהבה, לא כך?

8: מה שעומד להתפתח הוא הרבה יותר מסתם שיחה.

האם אתה זוכר שבדיונים שלך על חווית ההר שלך עם שמחה-אלוהית, הגעת להבנה שהבאת את החוויה הזו לעצמך בכך שבחרת ללכת בעקבות ליבך? ושחווית ההר שלך הייתה רגע המעבר של הנשמה שלך מרמת תודעה אחת לשנייה?

ז: אני זוכר, כן.

8: ובכן, מה שהייתי רוצה להוסיף למה שאמר שמחה-אלוהית הוא שהסיבה שזה היה הרגע בו עברת מתודעה בצפיפות השלישית לתודעה בצפיפות הרביעית הייתה מכיוון שזה היה הרגע שהעברת את האגו שלך ללב שלך. אתה מבין, על ידי ההחלטה "לעקוב אחר לבך" אתה מיישר את החלק הנפרד של העצמי השוכן בדואליות (שהוא האגו שלך) עם החלק של עצמך שמחובר לאחדות ושוכן מחוץ לדואליות (שהיא הנשמה שלך). זו המשמעות של ללכת בעקבות ליבך.

וכשאתה הופך להיות הוויה ממוקדת עם הלב, אתה בצפיפות הרביעית של התודעה.

וכמובן, מאז חווית ההר שלך עשית הרבה יותר עבודה. הפרקים הקודמים של **ניירות ההתעלות** נכתבו מאז ויש גם הרבה עבודות נוספות שעשית שלא בהכרח תועדו בשיחות אלה. וכך אתה מוכן עכשיו. הגיע הזמן למעבר הבא בתודעה שלך.

ז: אירוע הסינגולריות השני שלי?

8: כן.

ז: באמת, 8? אבל איך? איך זה יקרה? הייתי באינספור טיולים מאז הראשון שלי, ובכן, אף אחד מהם לא היה ...

8: אל תהיה פשטני. אלה לא ה"טיולים" שהביאו לך את אירוע הסינגולריות הראשון שלך. אלה היו הבחירות העקביות והחוזרות שלך ללכת אחר ליבך. כשזה קרה, הטיול ההוא היה פשוט המקום המושלם בזמן המושלם עבורך ועבור ליסה להגיע לרגע של דממה מושלמת. הכל התכנס בצורה האלוהית-הנכונה עבורך לגעת בלב האחדות ולהרגיש את הקשר הנצחי שלך עם כל היש. אבל זה לא קשור לפרטים על המתרחש בסביבה שמחוץ לעצמך! זה על מה שקרה בתוכך ...

ובתוכך, מאז אירוע הסינגולריות הראשון שלך, כפי שתועד בפרקים הקודמים, פתחת את עצמך מרצון למושג האחדות. אימצת את המסתורין וקיבלת את עמדת המיסטיקן: שתוכל לחוות חוויה ישירה של הקשר עם האלוהות. היית מוכן להתמודד גם עם הפחדים שלך פנים מול פנים ולהתמודד עם מושג הפחד עצמו. והיית מוכן לקחת אחריות על עצמך ועל יצירת המציאות שלך. אז אתה מוכן למעבר הבא.

מה שצריך עכשיו הוא עוד רגע של דממה אמיתית. אתה ממלא את ראשך בכל כך הרבה רעש ואת חייד עם כל כך הרבה פעילות שקשה מאוד לאפשר את המעברים הגדולים האלה של הנשמה שלך. אולי זה נוגד את האינטואיציה עבורך, אך אכן זה כך שהטרנספורמציה הגדולה ביותר שלך תתרחש תמיד כשאתה הכי בדממה.

ז: אתה יכול לעזור לי להבין את זה?

8: תן לי להשתמש בדוגמה מאוד פשוטה. זרוק אבן לאוויר, חזק וגבוה ככל שתוכל. הוא יאיץ מהיד שלך לכיוון השמיים. זו הטיסה כלפי חוץ שלו. ואז, כאשר כוח הכבידה מתחיל למשוך אותו, האבן מתחילה להאט. לבסוף, בנקודת השיא שלה, האבן נעצרת. ורק אז, ברגע זה של דממה מושלמת, היא יכולה לשנות כיוון ולהתחיל את הטיסה חזרה הביתה אליך. הטיסה הביתה כוללת תאוצה הולכת וגוברת, זה נכון. אך רגע שינוי הכיוון נמצא בדיוק ברגע השקט הגדול ביותר של האבן. ואתה, עכשיו, שוב בנקודה בה אתה יכול להשיג שינוי כיוון גדול בנשמה שלך. היית צריך להגיע כבר למעבר הזה, אבל בגלל העובדה שלא הגעת לדממה. בפשטות, אתה לא יודע איך. רעש ופעילות הם הרגל כה מקובל עבורך, שאינך מכיר שום דבר אחר. אבל אתה באמת חייב להגיע לדממה עכשיו. בלי הדממה הזאת, לא תשנה כיוון.

אם לא תגיע לדממה, נוכל לנהל שיחה ארוכה ומעניינת על אהבה. אני יכול לספר לך הרבה דברים מעניינים עליה ואנו נמשיך עם כל אותם משיקים מסקרנים ששינונו כל כך נהנים מהם, וזה יהיה בסדר ומרתק, אבל זה לא באמת ייקח אותך לאן שאתה צריך להגיע.

אתה תשיג הבנה אינטלקטואלית כלשהי על אהבה. אבל לא תרוויח שום **ידיעה** בליבך. והדיון שעלינו לקיים כאן חייב להיות בנוי על **ידיעה** בטוחה זו. בלעדיה השיחה ששנינו באמת רוצים לקיים, לא תתרחש. נדבר סביב לב העניין ולעולם לא באמת נגיע למהותו.

ולא תהיה לך את הטרנספורמציה של הנשמה שידיעה עמוקה זו תביא.

ז: אז אני חייב ... מה ... לעשות מדיטציה? ואז?

8: נדרש ממך משהו מעבר למדיטציה הרגילה שלך. אתה עושה מדיטציה באופן קבוע למדי וזה טוב. אבל המדיטציות שלך אינן למעשה הדממה שאתה חושב שהן. כל מדיטציה רודפת אחר מטרה כזו או אחרת. אין בכך שום פגם, אך כעת נדרש משהו אחר. אתה מבין, הגיע הזמן לשנות את מצב ההוויה שלך לגמרי. כמו האבן שברחה מכף היד, כך גם עליך להגיע לדממה מושלמת לפני שתוכל לשנות כיוון. ומתוך הדממה הזאת אתה חייב להקשיב רק ללב שלך. יתכן שייקח לך זמן לעשות את זה נכון. אתה כל כך רגיל למלא כל פינה בתודעה שלך ברעש ובתנועה, שייתכן שתצטרך להתאמן להיות בדממה לא מעט לפני שתוכל להשיג את המטרה, ולהיות מסוגל לשמוע את ליבך באמת.

אבל אני מבין שכל זה רק כתיאוריה בעיניך. מה שאתה מבקש ממני הוא שאני צריך לתת לך משהו מעשי **לעשות**.

ז: כן, בבקשה.

8: זו אירוניה יפה: עד שתדע באמת **להיות**, אתה עדיין צריך **לעשות** משהו בכדי לאפשר **הוויה**. (הוא מחייך) זה כמו לומר שעד שאתה לא יודע שתיקה, אתה צריך למצוא משהו לומר כדי לאפשר את שתיקתך. איזו בדיחה קוסמית מופלאה.

אבל אני מסוגל לעזור לך בזה. הנה מה שאתה צריך לעשות:

בחר יום בו אין לך פגישות. הגדר את היום ההוא בצד. זה יהיה יום השתיקה וההקשבה שלך. אמור לכולם שאתה תהיה ללא זמין באותו היום. אמור לאלה שחולקים איתך את ביתך שלא תדבר איתם באותו היום ושגם שהם לא ידברו איתך. זהו יום השתיקה שלך.

בלילה שלפני יום השתיקה שלך עליך לכבות את הטלפון הנייד ואת כל המכשירים העשויים להפריע לך. עליך לכבות את המחשב, הטלוויזיה והרדיו שלך. כל המכשירים, שבהם אתה משתמש כדי להזין מידע לתודעתך, חייבים לשתוק ביום השתיקה שלך.

בבוקר יום השתיקה עליך לאפשר לעצמך להתעורר ללא הפרעות. במילים אחרות, ללא שעון מעורר או מכשיר דומה. להתעורר באופן טבעי. להישאר במיטה **ולהיות בדממה**. תקשיב ללבך.

ז: מה זה אומר, 8? מה זה אומר להקשיב ללב שלי?

8: בבוא העת זה יהפוך לטבע שני עבורך - הרבה יותר נורמלי וטבעי אפילו מהאזנה לצליל באוזניים שלך. אבל בינתיים, אני מבין שאתה זקוק להדרכה.

אתה צריך לדעת שהלב שלך הוא פורטל. הוא החיבור שלך לאלוהות. ניתן לומר כי העצמי הפנימי שלך שוכן בתוך ליבך. אפשר אפילו לומר שהאחדות נמצאת בתוך ליבך. כל החוכמה והאמת והיצירתיות זמינים ונגישים לך באופן מידי דרך ליבך. אבל אתה צריך ללמוד להקשיב, באמת **להקשיב**, ללב שלך.

כי הוא מדבר אליך בשקט ובעדינות בשפת האהבה. אבל תאמין לי כשאני אומר, הוא מדבר בצורה רהוטה כשצריך.

ז: אוקיי. אבל איך אני מקשיב?

8: בתור התחלה, ודא שאין שום דבר אחר ששוכן בתודעה שלך ומשמיע רעש. הלב שלך לא יתחרה על תשומת הלב שלך! זו הסיבה שאתה צריך לבקש מהמשפחה שלך לא לדבר איתך. זו הסיבה שאסור לך לעסוק בקריאה, לא לבדוק את האימייל שלך ולא לדבר עם אף אחד. ללא קלט חיצוני כלל. אך אסור לך גם להעסיק את עצמך בעבודה או במטלות או בפעילויות אחרות. כל הדברים הללו יוצרים מחשבות ורעש בראש שלך. עליך להגיע לדממה מוחלטת בראשך. והדממה המרבית האפשרית של הידיים שלך, הגוף שלך והאוזניים שלך יסייעו לזה מאוד.

זו ההתחלה.

ואז, כשאתה בדממה, אתה חייב להקשיב ללב שלך. אתה יכול, אם אתה צריך לעשות משהו, פשוט להקשיב ללב הפיזי שלך פועם. זה יעזור לך כי זו הקשבה מילולית ללב שלך. אבל אז אתה צריך לחפש להשקיט את התודעה שלך ולראות מה אתה מקבל.

וכך עליך לבלות את יומך. להיות בדממה. להקשיב. לחכות ללב שלך.

הלב שלך עשוי לדבר איתך יותר ב"רגשות" מאשר במילים. אבל אם תשים לב, תדע בדיוק מה המשמעות של הרגשות האלה.

ז: ואז?

8: ואז אתה רואה מה יש לו לומר!

ז: מה אם אין לו מה להגיד?

8: אל תהיה ילד אטום, כל האחדות נמצאת שם! כל החיים נמצאים שם! והחיים יבטאו את עצמם אם רק תשים לב! הסתכל סביבך ליקום, שופע פעילות נמרצת. הסתכל על העולם שמחוץ לחלון שלך. הסתכל על טיפת מים תחת מיקרוסקופ. הסתכל בגרעין האטום. היכן, בכל מקום, האחדות לא אומרת כלום? האחדות מדברת ברהיטות נלהבת כל הזמן. הבעיה היחידה היא שאתה יושב עם האצבעות באוזניים, צועק שטויות חסרי משמעות, מטביע את האמת והיופי שמציף אותך כל הזמן מכל הכיוונים. לרגע אחד, אתה חושב שאתה יכול **לשתוק ולהקשיב**:

או, אם לנסח זאת במונחים מעט עדינים יותר: האם אתה יכול להרפות מהפחדים ומהתירוצים שלך ופשוט ללכת ולראות מה יש שם?

ז: אני נענש כראוי (אני מחייך במבוכה). כן. אני אעשה זאת. מחר יום ראשון. אני אעשה זאת ליום השתיקה שלי ואראה מה אקבל.

8: טוב.

יכול להיות שמחר הוא רק תרגול ושאתה באמת צריך לעשות את זה שוב בשלב כלשהו. אולי אפילו תצטרך לבלות כמה ימים בשקט. היה מוכן לזה.

ז: אוקיי, 8.

8: אבל אם תצליח, אפילו לרגע אחד, לזוז מהדרך, להיות ממש בדממה ולהקשיב באמת לליבך אז, אני מבטיח לך, שתזכה לתובנות מופלאות. וזה יגיע אליך בליבך כך שתדע שזה נכון. שזה דבר אחר לגמרי מהרעיונות שאתה יכול להחזיק בראשך ולחשוב עליהם. **ידיעה** וחשיבה הם דברים שונים מאוד. וכשזה מגיע, לא יהיה לך ספק שזה אכן מגיע.

זו תהיה חוויה עוצמתית. ומה שיגיע יהיה הבסיס עליו נוכל לבנות פרק זה.

האם תעשה זאת?

ז: אני קצת נחרד. זה מרגיש שכל כך הרבה תלוי בזה ואין לי מושג אם בכלל אקבל מזה משהו. אבל בהחלט אנסה!

8: טוב אז אני אדבר איתך שוב אחרי יום ראשון ...

(יום ראשון עבר וכמתוכנן היה לי יום של שתיקה. כעת שבוע לאחר מכן)

ז: אוקיי, 8, היה לי את יום השתיקה שלי. וזה היה די מדהים!

8: טוב מאוד! ואני כל כך מרוצה שזה הלך כל כך טוב בשבילך. ספר לנו איך היום התנהל.

ז: בטח. זה מה שקרה...

יום השתיקה שלי

ביום ראשון בבוקר התעוררתי לקולות הציפורים שקוראות החוצה. כשהתעוררתי נזכרתי שזה יהיה יום השתיקה שלי, אז נשארתי במיטה והאזנתי בשקט. ובכן, האמת, בעיקר חשבתי על להקשיב. למעשה מילאתי את מחשבותיי בכל מיני רעיונות לגבי איך צריכה להיות הקשבה לליבי ואיך זה צריך להרגיש אילו הייתי מקשיב לליבי ומה הלב שלי היה צריך להגיד לי ... טוב ... במהרה הבנתי שאני לא ממש שקט. אז התחלתי לעשות מדיטציה, שהלכה קצת יותר טוב. הרפיתי את גופי לחלוטין וניקיתי את מוחי מכל המחשבות. מה שהיה נהדר עד שהבנתי שאכן שחררתי את כל המחשבות, והתחלתי לחשוב על זה. ואז תהיתי איך זה יהיה להקשיב לליבי מבלי לחשוב מחשבות. ואז הבנתי שאני שוב ממלא את ראשי במלמולים!

זה היה כאשר התברר לי עד כמה קשה זה הולך להיות ממה שחשבתי בתחילה.

לא אשעמם אותך בפרטי היום שלי, אבל אני אגיד לך שלעתים קרובות הייתי מתוסכל מעצמי. "להיות בדממה" נשמע קל. אתה פשוט מפסיק לחשוב ואז אתה מקשיב, נכון? אני יכול להגיד לך, זה די מאתגר לשבור את ההתמכרות לרעש. לפחות, אני מצאתי שזה כך.

בשעות אחר הצהריים המאוחרות סיימתי להיאבק עם עצמי. סיימתי לנסות להיות בדממה. היה לי מספיק מלנסות למצוא את הדרך הנכונה לעבר הדממה. סיימתי עם הניסיון להקשיב. אז החלטתי שהיום הוא בזבז, ובמקום לנסות להקשיב לליבי, עלי פשוט לנסות ליהנות משאר היום. חיפשתי את ליסה כדי לומר לה שאני מוותר על זה, שאנסה שוב בפעם אחרת. אבל היא יצאה לטיול עם הכלבים. אז במקום זאת הכנתי משהו לאכול והלכתי והתיישבתי במרפסת לראות שקיעה עוצרת נשימה באמת. זה היה מהמם. כשישבתי והתפעלתי מיופיו של המראה, נחתה עלי שלווה עמוקה. ובשקט הזה בא אליי משהו. מחשבה צנחה מבעד לדלת האחורית של מוחי. מחשבה על אהבה. מחשבה יפה. וכשהיא הגיעה למוחי היא נגעה בי עמוק מאוד, והעלתה דמעות בעיניי. לא ממש חשבתי את המחשבה הזו, כמו שהרגשתי אותה. והרגשתי שזה נכון.

ואז ידעתי; זה מה שחיכיתי לו! הנה זה היה. לבסוף, כשהפסקתי לנסות ולהיאבק ... זה פשוט היה שם במוחי כאילו תמיד היה!

נכנסתי והתיישבתי ליד מחשב הנייד שלי, ולפני שהספקתי לחשוב איך אני אבנה את זה, או איזו גישה אנקוט, מצאתי את עצמי מקליד. זה זרם ממני בבת אחת, ללא הפסקה מלבי דרך הידיים על המקלדת. זה בקושי הנהן בראשי כשחלף. אז הנה מה שכתבתי ...

הקשבתי לליבי וזה מה שהוא אמר :

בתחילת כל חלקיק תודעה, היישר מהאחד, עד למטה לחלקיק הקטן והחדש ביותר של החיים, יש רגע שבו ההוויה צוברת מודעות עצמית. **בניירות ההתעלות** ניסחנו את הרגע הזה כשאמרנו : **"הנה אני"**. אבל מודעות עצמית היא תמיד סקרנית. ולכן ניתן לנסח את האמירה הבאה כ**"מה אני?"**

המסע, כך נראה, מתחיל תמיד ב**"הנה אני"**, אבל מה אני? ואז, המסע עצמו מורכב מ**"אולי אני זה"**. לא חכה, אולי אני זה. או מה אם אני זה. " עוד ועוד ועוד ועוד. תמיד מחפשים את התשובה. בכל פעם שמנסים משהו חדש, יש פיצול של התודעה. הוויות חדשות נשלחות להסתערות של גילוי עצמי מתוך תודעת ההוויה ההורית. נבדקות וריאציות. ריבוי אפשרויות נחקרות. ענני תודעה שלמים באים לידי ביטוי. מתרבים והופכים למורכבים ואז מתמחים ומנסים שוב. תמיד מחפשים, אך לעולם לא מוצאים, את אותו הרגע של האושר והשלווה שבא לאחר שמוצאים את התשובה לשאלה **"מה אני?"**

ובכל רגע, עם כל תשובה שניסינו, התרחקנו אחד מהשני ומהאחד. עוד ועוד, דחפנו החוצה. כמו גל גאות שפרץ מכוס תה, זינקנו החוצה. הפכנו לצונאמי של תודעה, נדחקנו זה מזה - החוצה, החוצה, לעד מחפשים את האמת. לעד מחפשים את התשובה ...

מה

אני

?

והנה אנו מוצאים את עצמנו כעת, חיים את חיינו על כדור הארץ, למטה במקום הצפוף ביותר של התודעה. אפשר לומר שזה בערך הכי רחוק שגל היה יכול לדחוף אי פעם כי מדובר בשכחה העמוקה ביותר של נקודת המוצא שניתן היה להשיג אי פעם. בזכות מעטה אי ידיעה והבחירות שכולנו לקחנו באופן קולקטיבי ; זהו זה. אולי אפשר להתרחק הלאה? אולי מישהו רוצה לנסות? אני לא. אני מוכן להיות חלק מהחזור. כמו כל הגלים שנדחקו מעלה ממעמקי האוקיינוס הגדולים ביותר ומצאו את עצמם מתרסקים אל החוף, הגל הזה יחזור. הוא ילך ויתחזק במהירות ובהתרוממות רוח גדולה מתמיד למקורו. לאחד. אנחנו חוזרים!

ואיך אנחנו נחזור?

זה מתחיל בתשובה הנכונה לשאלה **"מה אני?"**

והתשובה הנכונה מבחינתי, מעומק ליבי, היא ... אהבה.

כל תשובה אחרת שמצאתי גורמת לי רק למורכבות נוספת. כל תשובה אחרת דוחפת אותי החוצה והרחק. כי כל תשובה אחרת מרמזת על משהו אחר שאני לא.

לדוגמה. אם אני (כפי שגיליתי את עצמי) הוויה הנקראת תענוג, ביטוי של שמחה-אלוהית, אז אני לא כל מיני דברים אחרים. אני לא פחד, כאב, עצב, אובדן, כעס, שנאה או סבל.

כמובן.

אבל אני גם לא דממה, שלום, הרמוניה, סדר או סבלנות. אני אפילו לא חמלה, יושר, צדק, גבורה, כבוד, איתנות, מהימנות, צדק או כל דבר אחר ראוי שכזה.

אתה מבין? אם אני בוחר כל דבר שהוא ואומר, "אני זה", אז אני בעצמי באותו הרגע, אומר "אני לא זה", לשלל דברים אחרים. אז כל מה שהייתי בוחר לעצמי היה גורם להפרדה, חלוקה ומרחיק מהאחדות.

היוצא מן הכלל היחיד לכלל הזה שאני יכול למצוא היא ההצהרה "אני אהבה". לא תשוקה. לא תאוה. לא צורך. לא אף אחד מהרגשות הקטנים והמטופשים האלה שאליהם אנו מתייחסים בדרך כלל כשאנחנו אומרים את המילה, אהבה. לא. אני אהבה עם אות גדולה. אני מתכוון לסוג של האהבה שמסתכלת על הוויה אחרת ורואה את אלוהים בעיניהם. רואה את הפלא והשלמות בתוך לב ההוויה ההיא, ללא קשר למראה החיצוני שהם לובשים כרגע. אהבה היא זו שניתנת לכל דבר ולכולם, בכל מקום, ללא תנאי, תמיד. זו האהבה שאני מדבר עליה.

אני מדבר על סוג האהבה שמוריד אותך על הברכיים בהודיה שאתה חי. מאיים למחוץ את ליבך ביופי העולם סביבך. שגורם לך להשתוקק למצוא את המתנה הגדולה והטובה והמפוארת ביותר שתוכל למצוא בתוכך, פשוט כדי שיהיה לך משהו שתוכל להחזיר לחיים בתודה על כל מה שהוא נתן לך.

זו התשובה שלי לשאלה. וכך אני מוצא שאני יכול להכריז בערבות, באיתנות ובשכנוע, "אני אהבה!"

וכך, לנשמת, אני נושא-התשובה. אני חלקיק מהחיים החוזר הביתה. אני יכול להרגיש את זה! ממש ברגע ההצהרה הזו, הגאות הפכה. אני נמצא בגל שסיים להתפרץ לחוף... וחוזר כעת לים.

וכשאני חוזר בחזרה, כך אאסוף חלקיקים אחרים של העצמי. אני אראה את כל מה שאי פעם הייתי ועשיתי בחיים האלה ואגיד "אני אהבה ואני זה". וכך, כן, אני אהבה ואני ארן שהוא זינגדד.

ואז, כשאני חוזר הביתה, כך אני אראה חלקיקים של העצמי מגלגולי האחרים ואגיד, "אני אהבה ואני גם זה, וזה וגם זה". וכך, כן, אני אהבה ואני ארן, והקוסם, והילד האוטיסטי, וחיל החלל, וילד לירן... וכל מה שחשבתי שאני. אצהיר, "אני אהבה ואני כל ההוויות האלו!" וכל ההוויות האלו ייסחפו איתי הביתה בגל האהבה שלי.

ואז אפגוש את העצמי הפנימי שלי. אני אראה בזה כהעצמי המדהים והיפה שהוא. אני אתאהב בהוויה הזו. ואני אראה גם את הפצעים שלה ואת הכאב שלה. ואני אשכך את כולם בקיבולת האהבה שלי. "אני אהבה", אני אומר, "ואני זה!" אז אני אהבה ואני תענוג ושמחה-אלוהית וכל מה שיצרתי בעצמי להיות, כל הדרך להפרדה מהאחדות.

אני אהבה ואני כל זה!

וכך, מי שלא תהיה. בכל מקום שלא תהיה. איך שלא הגעת להיות במקום שאתה נמצא בו. יבוא זמן במסע שלך הביתה, ובמסע שלי הביתה, שבו שנינו נסתכל על אותה הוויה גדולה ושנינו נגיד: "אני אהבה ואני זה". ואז אתה ואני נהיה אחד. ואכן, בבוא העת, כל ההוויות בכל מקום, בכל היש, יסתכלו על האחד. וכולנו נכריז, "אני אהבה ואני זה!"

אבל לעת עתה אני יכול רק לצפות לרגע ההוא בו אדע שאני אתה, ואתה אני. אבל מכיוון שאני יודע שהזמן הוא אשליה ושהזמן הוא באמת עכשיו, אני כבר יכול להביט בך דרך פיסת הטקסט הזו. אני יכול לראות אותך קורא את זה. אני יכול להסתכל עליך ולומר, "אני אהבה ואני זה!"

* * * * *

... וזה מה שקיבלתי, 8.

8: בראבו, ידידי.

אני מרוצה מאוד, וכל כך מאוד גאה בך. זה מעבר ליפה.

ולחשוב שהיית מודאג מכך שללכך אין מה לומר ...

ז: טיפשי, הא?

8: אולי. אבל למרבה המזל אתה יודע יותר טוב עכשיו. הפעם היחידה שליבך אי פעם יהיה שקט היא אם היית בעצמך במצב כל כך מושלם של אחדות מאושרת ואיזון מושלם, בו לא יהיה לו שום דבר להוסיף.

אתה מבין, כל דבר שאתה עושה הגורם לחוסר איזון יביא לך שהלב שלך ידבר אליך. ושיר החזרה לאיזון הוא שיר הלב.

אך אסור לך להבין לא נכון; "חוסר איזון" הוא לא דבר רע! בכלל לא. אם לא היה חוסר איזון, לא היו יקומים, לא היו חיים, לא "אתה" ולא "אני". שום דבר לא היה קיים ללא חוסר איזון. והאהבה עצמה היא החזרה לאיזון. אז היכן שקיים משהו, ישנה אהבה המחזירה את הקיום לאחדות. אהבה היא לפיכך הכוח החזק ביותר ביקום. זו משיכת האחדות עצמה.

ז: יש לי כל כך הרבה שאלות לגבי כל זה, 8. אני לא יודע מאיפה להתחיל ...

8: עשית את העבודה בלהיות בשקט והקשבת ללב שלך והגעת בכך להבנה הבסיסית שאתה צריך בכדי שנוכל לחלוק את הפרק הזה. אז אני הולך לעזור לך. אני אספר לך סיפור שיעזור לך רבות להבהיר את הבנתך לאופן שבו החיים פועלים ומהי אהבה. ואז, כשתהיה לך הבנה טובה יותר, תדע בבהירות רבה יותר מה אתה רוצה לבקש ממני.

ז: זה נשמע נהדר. תודה לך, 8. אשמח לשמוע את הסיפור.

8: הנה זה אז ...

הסיפור על 'דחוף' ו'הישאר' והכדור האלסטי האינסופי
ז: אני חייב לומר, זו הכותרת הכי דמיונית לסיפור שהמצאת עד כה!

8: אתה אוהב את זה?

ז: אני כן. ואני תוהה איזה סוג של סיפור יכול להיות בעל כותרת שכזו?

8: זה אחד טוב. אבל הוא קצת שונה מרוב הסיפורים שהיית שומע. הסיפור הזה דורש ממך שלא רק תקשיב לסיפור, אלא שתעשה קצת עבודה בלדמיין את הרעיונות שאני הולך להביע. אם תעשה זאת, אז תקבל את החוכמה הטמונה בסיפור.

אתה, כמובן, מכיר גומיות אלסטיות. ובכן, אני אבקש ממך לדמיין משהו שקצת דומה לגומייה. אבל במקום להיות גומייה, זה כדור. התכונה המוזרה ביותר של הכדור האלסטי הזה היא שהוא אינסופי. אינסוף הוא לא משהו שתבין בקלות, אז אני הולך לקחת קצת זמן בכדי להסביר את זה כמו שצריך.

אז התכונה הראשונה של הכדור האלסטי האינסופי היא שניתן למתוח אותו אינסופית לכל כיוון. הוא אף פעם לא נקרע או מתפרק והוא אף פעם לא נגמר.

שנית, ניתן למתוח אותו אינסופית בכיוונים שונים. וכאן תצטרך לעבוד איתי בלדמיין זאת. רצועת גומי ניתנת למתיחה לשני כיוונים בלבד, נכון? כל אחד מהקצוות יכול להימשך החוצה. אבל את הכדור האלסטי האינסופי ניתן למתוח לכל כיוון. שמאל, ימין, למעלה, למטה, אתמול, בשנה הבאה, ירוק, קינמון, שמח, תוסס, קוורץ ...

ז: וואו! האם הדברים האלה הם כיוונים?

8: עבור משהו שהוא אינסופי הם כן. הם כיוונים בתודעה. אתה חי בעולם תלת מימדי צר ומוגבל. אתה מתאר לעצמך שהכיוונים בשושנת הרוחות במרחב הם הכיוונים היחידים שאתה יכול לנוע בהם. חלק על הפלנטה שלך הפכו לקצת יותר יצירתיים והגיעו למסקנה ש"זמן" הוא גם כיוון. הם צודקים. השלב הבא הוא להבין שכל הדברים הם תודעה ושניתן לחצות את כל התודעה. אבל בוא לא נתקע כאן; בבוא העת זה יהיה הגיוני עבורך יותר.

חזרה לכדור האלסטי האינסופי. אם אתה לוקח את שני המאפיינים האלה: שאפשר למתוח אותו אינסופית ולמספר אינסופי של כיוונים, מכאן נובע שהכדור הזה כולל הכל. שום דבר לא נמצא מחוצה לו, והכל בתוכו.

ז: אני לא בטוח שאני מבין את זה. אבל תמיד יש לי קצת קושי בלהבין את מושג של האינסוף. אתה אומר שכל דבר שהוא אינסופי חייב לחלוטין לכלול את כל מה שקיים?

8: כן.

המילה "אינסוף" במקור באה מהמילה הלטינית, אינפיניטאס, שפירושה "ללא גבולות". אם למשהו יש גבול, הוא סופי. ולציין שמשוה בכלל לא נמצא בתוך הכדור הזה, זה לציין גבול. אבל הכדור הזה לא סופי, הוא אינ-סופי. אינסוף. אז לא יכול להיות שום דבר שהוא לא כולל.

ז: זו מחשבה מטורפת. כל הדברים שהם אינסופיים, כוללים את כל הדברים האחרים!

8: בדיוק. זו למעשה נקודה מעניינת מאוד שאולי נרצה להקדיש זמן לדבר עליה בבוא העת. אבל לעת עתה אתה יכול פשוט להבין שהכל כלול היא נחלת האינסוף.

ז: אוקיי, הבנתי.

8: התכונה השלישית של הכדור האלסטי האינסופי היא העובדה שכאשר הוא לא נמתח לשום כיוון כלל, הוא מתמוטט לכלום ומפסיק להתקיים. האם אתה יכול לדמיין את זה?

ז: לא ממש. אם כולנו בתוך הכדור - אם **הכל** נמצא בתוך הכדור - איך הוא יכול להפסיק להתקיים אם נפסיק למתוח אותו?

8: זו שאלה טובה שאתה שואל. זה מאפשר לי לספר לך משהו חשוב מאוד על הטבע של כל היש. אתה מתקשה לדמיין שהכדור יכול לחזור לכלום משום שחווית המציאות שלך היא ש"דברים" הם אמיתיים. אתה עדיין לא מבין באמת שכל הדברים הן אשליות חולפות שנוצרו על ידך מתוך התודעה הקולקטיבית שלך.

אתה, בבסיסך, תודעה טהורה. זה הטבע האמיתי שלך. ולתודעה טהורה, כאשר היא מפסיקה כל תפקוד, אין שום צורה. יש פתגם בעולם האדריכלות והעיצוב האומרי, "צורה בעקבות פונקציה", ובהקשר הזה זה אומר משהו כמו "המטרה צריכה להכתיב צורה". עכשיו, אני רוצה לעשות שימוש חוזר בביטוי הזה בהקשר אחר. אתה מבין, במובן האוניברסלי ביותר, זה באמת נכון שצורה **אכן** עוקבת אחר פונקציה. למעשה, זו הפונקציה המביאה צורה להתהוות. אלה הם **העשייה** והיצירה הגורמים לכל הצורות להתקיים. אם תפסיק את כל הפונקציות, תאבד את כל הצורות. אתה תחזור לתודעה טהורה ופשוט תהיה אחד עם האחדות. אם כל חלקי האחדות היו מפסיקים את כל הפונקציות, היו מפסיקים לדחוף החוצה את הכדור האלסטי האינסופי, אז כן, הכל היה מתמוטט לחוסר צורה או לכלום.

התכונה הרביעית של הכדור האלסטי האינסופי נקראת וריאציות אינסופיות. תבין, הזמן לא פועל על הכדור האלסטי האינסופי - הזמן הוא רק אחד הדברים ש**בתוך** הכדור האלסטי האינסופי. כך שלא יכול להיות עבר או עתיד לכדור האלסטי האינסופי. המשמעות היא שהכדור הזה נמצא תמיד בכל המצבים האפשריים שלו. הוא ברגע זה נמשך לכל כיוון שהוא אי פעם נמשך אליו **וגם** לכל כיוון שהוא אי פעם יימשך אליו. והוא גם **לא** נמשך באף אחד מהכיוונים האלה. הוא ברגע זה מורחב אינסופית לכיוונים אינסופיים וגם מתמוטט לכלום. הוא ברגע זה עסוק בהתרחבות וגם בהתכווצות. וכל פרמוטציה אחרת שאנו יכולים לדמיין **וגם** עוד הרבה מאוד שלא נוכל. הכדור האלסטי האינסופי נמצא בכל המצבים הללו, בכולם בו זמנית. אם הוא אמור להיות אינסופי באמת, זה חייב להיות כך שכל האפשרויות קיימות בו זמנית. בשום שלב שום אפשרות לא נשללת. אחרת יהיה שוב גבול, אתה מבין.

זה באמת אומר שכל מה שנוצר תמיד קיים, והכל קיים בו זמנית. כל זה **ברגע זה**. כי זו המשמעות של "אינסופי".

האם אתה יכול לדמיין את זה?

ז: זה קצת בעייתי בשבילי. (צוחק) אבל בסדר, אני יכול לדמיין את זה. מה המשמעות של כל זה באמת?

8: כל מה שאמרתי לך עד כה היה רקע הכרחי. אבל כדי להגיע למשמעות האמיתית של זה אני הולך להוסיף כמה אישים לסיפור שאתה תוכל להזדהות איתם. הרשה לי להציג בפניך את שתי הדמויות של הסיפור שלנו: 'דחוף' ו'הישאר' הם שמותיהם.

כפי שאמרתי, האחדות היא יצירתית עם עצמי-יוצר. במסעו לגילוי עצמי, אחד הדברים שהוא עשה הוא לדמיין שיש לעצמו חלקים שונים. ואז, מכיוון שהוא מדמיין שזה כך, זה **אכן** כך. אז, בהתחלה, חלק אחד מהאחדות אומר, "אני הולך ל'דחוף' החוצה כדי שאוכל להסתכל אחורה ולראות מה אני." הוא עושה זאת ...

והוא רואה את עצמו בפעם הראשונה! ובעודו מסתכל על עצמו, אהבה נולדת. כאשר כל חלק מהאחדות מסתכל על חלק אחר של האחדות, הוא רואה את היופי, הפלא והשלמות של האחדות - של עצמו - והוא מרגיש אהבה. אני יכול לנסח זאת כך: "האלוהים שבי רואה את האלוהים שבך." זו באמת אהבה! זה גורם לאותם חלקים להתאחד בפליאה ובתדהמה זה כלפי זה. הם רואים ששניהם הם מהאחדות. הם נעים זה כלפי זה ומתמזגים חזרה זה עם זה ואז הם, פעם נוספת, אחד.

האהבה היא שמושכת אותם חזרה.

ז: זה יפייפה.

8: אכן. ומשמעות הדבר היא שכל חלק מהאחדות, בכל מקום, רק צריך באמת לשים לב ובאמת לראות כל חלק אחר מהאחדות, וזה יקרה. אם יש לך עיניים באמת להסתכל ולראות, תראה את אלוהים בכל האחרים סביבך. בכל חיה, כל צמח, כל שקיעה. תראה את אלוהים בחרקים, בגלי הים ובכוכבים הזוהרים. אתה תראה את אלוהים בגופך ובוודאי תראה את אלוהים בעיני אנשים אחרים סביבך.

ז: אבל זה לא קורה לעתים קרובות, נכון? אני לא מכיר הרבה אנשים שחווים את עולמם ככה. ועל אף שהייתי רוצה, היו לי רק הצעות לכך. אני ממש אשמח לראות דברים כאלה כל הזמן. האם זה אפשרי?

8: הו, כן. תצטרך, כמובן, לעבור שינויים משמעותיים באמונותיך לגבי עצמך לפני שתוכל להיות שם כל הזמן. אבל אתה בדרך לשם. זה רק ייקח מעט זמן וקצת מסע. והצעדים הבאים במסע הזה הם בדיוק מה שאנחנו עושים בפרק זה.

וכך הייתי רוצה לסיים את הסיפור שלנו, מכיוון שיש הרבה שתוכל ללמוד מ'דחוף' ו'הישאר'.

קצת קודם לכן הזכרתי ששום דבר לא יתקיים ללא חוסר איזון. כעת אסביר זאת בפירוט יותר.

חוסר איזון בשדה התודעה

כל מה שקיים - כולל אתה, אני, הכיסא שאתה יושב עליו, היקום שאתה שוכן בו וכל מציאות שהייתה קיימת, בקיצור, הכל - נוצר בחוסר איזון בשדה התודעה של האחדות. אתה מבין, אם הכל נמצא באיזון מושלם, אז יש רק תודעה. בלי צורות, בלי אינדיבידואלים, בלי אישים, בלי יצירות, בלי מציאויות ובלו וריאציות. רק תודעה מושלמת, שלווה ומאושרת במנוחה שקטה. כלומר, אפשר לומר, שזה האחד הנמצא במנוחה. אך על מנת שהאחד יעשה משהו, חייב להיווצר חוסר איזון כלשהו. אך יכול להיות רק חוסר איזון מקומי. כל חוסר איזון מקומי חייב להיות מאוזן מחדש במקום אחר בתוך האחד אז באופן מקומי יש חוסר איזון, אבל ברחבי האחד תמיד יש איזון מושלם. אפילו לרגע לא ניתן להוציא את כל האחד מאיזון.

ז: אני חושב שאני מבין, 8. אבל אולי אתה יכול לעזור לי לדמיין את זה?

8: הו, בהחלט. תופעה זו מתרחשת כל הזמן על הפלנטה שלך עם הגאות והשפל באוקיינוסים. כאשר יש גאות בחלק אחד של כדור הארץ, הוא מאוזן על ידי שפל במקום אחר. כאשר גל עולה מהאוקיינוס, הוא מאוזן על ידי נקודת שפל שווה בגודלו לצידו. בכל המקרים הללו יש עליות ומורדות מקומיות בעומק האוקיינוס ובנפחו, אך בכל רחבי האוקיינוס אין עלייה או ירידה.

האם אתה עוקב?

ז: זה עוזר מאוד, תודה.

8: לכן, עם ההבנה הזו במקום, אתה מוכן לראות שבכדי ש'דחוף' ייווצר בחלק אחד של האחד, צריך, באותו הזמן, להיות איזון נגדי ל'דחוף' שמיד ייווצר גם.

אינך יכול ליצור את 'דחוף' מבלי ליצור את "לא דחוף". למטרות הסיפור שלנו, אנו נקרא ל"לא דחוף", 'הישאר'.

אז האם אתה יכול לראות שיצירת 'דחוף' היא יצירת 'הישאר'? וכי יצירת 'הישאר' היא יצירת 'דחוף'? הם נוצרים יחד והם ביטויים מאוזנים לחלוטין, שווים-אך-מנוגדים של האחד.

הוויות איזון נגדי אלה יכולות להיראות, מנקודת מבט מקומית מאוד, כשני הוויות שונות הפועלות באופן שונה ובלתי תלוי זה מזה. אבל זו רק אשליה זמנית. יש אמת גדולה יותר, שהיא שהם למעשה אותה הוויה שגם מודעת לעצמה ושהיא פשוט פועלת דרכם.

ז: איך זה יכול להיות, 8? אני לא ממש יכול לדמיין את זה.

8: זו שוב הבנה חשובה למדי, אז אקח רגע לעזור לך להבין:

אמש ישנת בשקט ובקושי הזזת את גופך שעות על גבי שעות. ואז, הבוקר יצאת אל האדמה החקלאית שלך ועבדת קשה פיזית והיית פעיל מאוד עם גופך. כרגע אתה כותב את **ניירות ההתעלות** והמוח והמרכזים האינטואיטיביים שלך פעילים מאוד. בתוך זרם הזמן, אתה עשוי לחשוב שאתה אדם אחד שעובר ברצף את שלושת מצבי ההוויה השונים האלה. אך מחוץ לזמן, זה עשוי להיראות כאילו אתה אחד שמחזיק בעוד שלוש הוויות אחרות המצויות יחד בתוך תודעתו. אולי היינו מכנים את שלושת ההוויות האחרות האלה, האיש הישנוני, האיש העובד קשה, והאיש הכותב.

ז: או אולי ישנוני, מיוזע וחכמי.

8: (צוחק) כן, אולי.

אבל אתה יכול לראות, כמובן, שישנוני, מיוזע וחכמי הם רק כל אחד מהיבטים שלך. ובאותה צורה בדיוק, האחד היא הוויה אחת, אך יש בהוויה שלה מספר אינסופי של היבטים שונים. ולצורך הסיפור הזה, שני ההיבטים האלה הם 'דחוף' ו'הישאר'.

זה עוזר לך להבין?

ז: זה עוזר, תודה!

8: וכפי שראינו, 'דחוף' דוחף החוצה, רואה את עצמו וחוזר בחזרה, מלא התרגשות ופליאה, ומתאחד עם 'הישאר'.

ז: ואז מה קורה ל'דחוף' ו'הישאר'?

8: ובכן, באמצעות משחק הגילוי העצמי הקטן שלהם, 'דחוף' ו'הישאר' אפשרו לאחד לחוות את עצמו בצורה חדשה ונפלאה. האחד קיבל הצצה על עצמו והוא גילה את האהבה. כתוצאה מכך, הוא מחליט לנסות את החוויה הזו שוב. אז 'דחוף' ו'הישאר' קמים שוב ומחליטים שהם כל כך אהבו את החוויה שהם רוצים לעשות את זה שוב, בדיוק אותו הדבר. וכך הם מנסים. אבל, כאן מגיע החלק שאני אוהב: למרות שהם רוצים לחזור על אותה חוויה בדיוק, הם לא יכולים. כי, אתה מבין, אתה לעולם לא יכול לעשות את אותו הדבר פעמיים.

ז: אתה לא יכול!

8: לא. זוכר את פרק 8? "שינוי הוא הקבוע היחיד".

ובכן אני יכול להוכיח את ההצהרה הזו שוב, תוך שימוש בסיפור של 'דחוף' ו'הישאר', ובאותו הזמן אני יכול לומר לך מדוע הם לא יכלו לעשות את אותו הדבר שוב.

בפעם הראשונה ש'דחוף' דחף החוצה, זו הייתה הפעם הראשונה. הוא לעולם לא יוכל לדחוף שוב בפעם הראשונה. בפעם הבאה שהוא ידחוף החוצה, זו תהיה הפעם השנייה. אז זה שונה. עכשיו יש לו קצת ניסיון בלדחוף החוצה. יש לו מושג למה לצפות. והעובדה שהוא יודע למה לצפות, משנה את כל החוויה. הוא לא כל כך מופתע מלראות את 'הישאר'. וכשהוא חוזר לספר ל'הישאר' איך היא נראית מ"הרחק משם", היא כמעט ולא ממש מתרגשת. הם לא קורסים זה בתוך זה כמעט באותו הכוח. כל התרגיל לא קרוב מלהיות מלהיב.

ז: נשמע שהדברים הולכים להיות פחות ופחות מרגשים עבור 'דחוף' ו'הישאר'. האם מערכת היחסים שלהם נידונה לכישלון? האם הם זקוקים ליועץ נישואין? (צוחק)

8: (צוחק) לא. למרבה המזל לא. כי, אתה מבין, הם ינסו לחזור על התרגיל רק פעם או פעמיים לפני שהם יראו את המובן מאליו ואז הם ישנו את המשחק. 'דחוף' ו'הישאר' הם חלקים מהאחדות. וככאלה, הם שותפים לתכונות של האחדות. הם יצירתיים עם עצמי-יוצר. והם סקרנים ומחפשים. אז הם משנים את הכללים והמשחק הופך להיות חדש ומלהיב מחדש.

ז: איך? איך הם משנים את הכללים, 8?

8: ובכן, מה אם הפעם 'דחוף' יחליט לראות כמה רחוק הוא יכול לדחוף החוצה? מה אם הוא יחליט לדחוף החוצה כל כך רחוק עד שהוא יצליח לשכוח שהוא דוחף החוצה מלכתחילה? זה יהיה אחרת! מכיוון שאז, חזרה ל'הישאר' תהיה כמו הפעם הראשונה בשבילו, למרות שזה לא יהיה בשבילה. ואז יקרה משהו קסום. מכיוון ש'דחוף' דחף החוצה במשך זמן רב, דחף ודחף עד שהוא היה כל כך רחוק מ'הישאר' כך שלא הייתה לו שום דרך לראות אותה. ומכיוון של'דחוף' אין את האמצעי של הזיכרון, מחוץ לטווח הראייה זה ממש כמו למחוץ לתודעה. אז הוא ישכח את 'הישאר'. ואם הוא שכח את 'הישאר', אז הוא גם שכח שהוא 'דחוף'. באותו הרגע 'דחוף' מביא מתודעתו הווייה חדשה, לה נקרא 'שכחה'.

אבל זוכר שאמרתי לך שכל חוסר איזון הוא תמיד רק חוסר איזון מקומי, מכיוון שהוא תמיד מאוזן בצורה מושלמת על ידי חוסר איזון אחר במקום אחר בשדה התודעה האינסופי של האחדות. כך שכאשר 'דחוף' יוצר את 'שכחה' הוא גם, במקביל, יוצר את "לא שכחה". למי שנקרא מעתה, 'זכור'. וכך נוצר זיכרון. 'זכור' היא ההווייה הראשונה בכל היש, שיכולה להחזיק בתודעתה משהו שהיא לא חוותה באופן ישיר. 'זכור' יכולה לראות דימוי של 'הישאר' במוחה מבלי להיות ממש קרוב ל'הישאר'.

ז: ו'שכחה'?

8: ובכן הוא שכח! אז הוא מסתובב בקצוות החיצוניות של הכדור האלסטי האינסופי. בוא נמקד את תשומת ליבנו אליו לזמן מה, מכיוון שיש לו הרבה מה ללמד אותנו על עצמנו.

החלק של 'שכחה' בחיים הוא קצת מבלבל. אין לו שום ידיעה מי הוא, או איך הוא הגיע למקום בו הוא נמצא, או מה הטעם בקיומו. הוא פשוט ישנו. אבל בליבו הוא יודע שהוא לא שלם. בליבו הוא חש געגוע לזה שנשכח. אבל הוא לא יודע את זה. כל מה שהוא יודע הוא שהוא מרגיש אובדן ושהוא מרגיש מנותק. 'שכחה' הוא לבד, מבלי לדעת כיצד הוא הגיע להיות כך, או מדוע.

אז? מה עושה 'שכחה'?

הוא עושה את הדבר היחיד שהוא יכול לעשות. הוא דוחף החוצה לכיוון חדש בתודעה. הוא עושה זאת על ידי כך שהוא שואל את עצמו שאלות בסיסיות כמו, "למה אני כאן?" או, "מה המטרה שלי?"

'שכחה' עשוי להחליט לענות על שאלתו ב"אני כאן כי אני מבקש להבין; לדעת את האמת", ובכך הוא יוצר בתודעתו הוויה חדשה הנקראת 'אמת'. או שהוא יכול לומר, "אני עושה את כל מה שאני עושה בשביל השמחה הפשוטה הטהורה בכך, כי זה כיף". וכך הוא יוצר בתוכו, 'שמחה'. או שהוא יכול לומר, "אני עושה את זה כדי לשרת אחרים; אני כאן לטובת כולם", ולכן הוא יוצר את עצמו כ'שירות'. ואלו רק שלוש אפשרויות אפשריות. יש מספר אינסופי של אפשרויות ושינויים ווריאציות מדוע 'שכחה' עשוי להחליט שהוא קיים ומי הוא מחליט מכך שהוא ... ובאיזה כיוון הוא דוחף החוצה.

וכפי שהוא מצהיר על עצמו, כך הוא! עבור 'שכחה', למרות שהוא לא יודע את זה, הוא חלק בלתי נפרד ונצחי מהאחדות. הוא כמו אלוהים. הוא יצירתי עם עצמי-יוצר. ויש לו את הכוח ליצור את עצמו בכל צורה שהוא יבחר. וכמו שהוא בורא את עצמו, כך הוא. אך הוא עושה זאת בגבולות הכדור האלסטי האינסופי שיש בו, זוכר, את המאפיין המדהים של וריאציות אינסופיות. אתה זוכר מה זה אומר?

ז: כן. המשמעות היא שכל מה שנוצר תמיד קיים, והכל קיים בו זמנית. כל זה ברגע זה.

8: טוב. כן.

ז: רימתי - דפדפתי אחורה כדי להסתכל. (צוחק) אני חושב שאני הילד של 'שכחה' ...

8: (מחייך)

אז אם כן, מה אנו מבינים אם אנו מיישמים את רעיון של הוריאציות האינסופיות על הסיפור? אנו מבינים כי 'שכחה' יצר מספר הוויות שונות, אך בגלל הוריאציות האינסופיות, כל ההוויות הללו מתקיימות יחד ברגע זה. זה אומר שהן יכולות לשחק יחד, לעבוד יחד, ליצור יחד. והן עושים זאת!

יחד, הוויות אלה מתחילות לנסות להבין את קיומן. וכך הן יוצרות ממהותן ומהאנרגיה שלהן מציאות בה ניתן לשחק. הן מבקשות לפתור את תחושת הניתוק וההפרדה באמצעות השמעת מחשבותיהן על עצמן במציאויות שהן יוצרות. שוב ושוב הן מנסות. בכל פעם שנוצרת מציאות משהו נלמד ומובן והמציאות קורסת ומוחזרת אליהן. ואז הן עושות את כל זה מחדש. כל מציאות חדשה מורכבת ומדהימה מזו שקדמה לה. בכל פעם מאוכלסת ביותר ויותר וריאציות ושילובים של עצמן. ובכל פעם, כשהיא מסיימת את תועלתה, היא מקופלת, מתמוטטת ומוחזרת אליהן לפני שהן מתחילות מחדש.

וכך אנו מוצאים אותן כעת, בסיפורנו: קבוצה ענקית של הוויות מגוונות בעלי כישרון יצירתי עוצר נשימה. וביניהן הן יצרו מבני תודעה מורכבים למדי ומדהימים כמו מרחב, זמן וממדים, כך שהן באמת יכולות להפיץ את יצירותיהן בנפרד ולחוות בנפרד את כל הגורמים וההשפעות השונות של יצירותיהן על חלקים שונים בהווייתן.

ובתוך כל מימד הן יצרו מציאויות רבות ושונות, כמתאימות לאותו מימד. במימד השלישי, למשל, הן יצרו את מה שעתידי להיקרא "היקום" על ידי כמה מחלקי העצמי שהלכו לשחק בו. הוא מכיל טריליוני גלקסיות, שלכל אחת מהן מיליארדי מערכות סולאריות. כל מערכת סולארית עם מספר כוכבי לכת משתנה. וכל כוכב לכת שופע צורות חיים רבות. המדע שלך עדיין לא מכיר בכך ואין לך נקודת מבט רחבה מספיק בכדי לראות את זה, אבל זה נכון: אין כוכב לכת אחד בשום מקום שאינו, בנקודת זמן מסוימת, קיים צורות חיים רבות. מבנה זה המכונה "היקום" הוא עצמו ישות חיה, המאוכלסת בצפיפות עם וריאציות ומורכבויות אינסופיות של חיים. זהו אחד התכשיטים הבהירים ביותר שיצרו הילדים של 'שחכה'. אבל, יפה ככל שיהיה, במשך כמעט כל יצירתו זה היה רק עוד ניסוי. למרות שזה הביא להוויית הללו תובנה רבה מאוד לתוך עצמן בזמן שהן שיחקו את משחקיהן ביצירה ואכלוס היקום, זה לא הביא להן את הדבר אליו הכי ייחלו: חיבור, שייכות אמיתית, אחדות מאושרת, השלמה ... חזרה הביתה.

זו אירוניה עצובה ומבלבלת; הן השתוקקו לריפוי ושלמות. וככל שעבדו קשה יותר לנסות למצוא אותן, כך הן התפצלו ויצרו הפרדה. ככל שהן ביקשו להבין את עצמן, כך הן גוונו, נפרדו והתפרקו עצמן ופחות מצאו את האופי האמיתי שלהן.

ז: אה, 8, זה עצוב מידי! האם אין תקווה עבורנו?

8: חכה רגע אחד. אני מספר לך סיפור. סיפור על 'דחוף' ו'הישאר' והכדור האלסטי האינסופי. לא אמרתי שזה קשור אליך!

ז: אז זה רק סיפור אז?

8: כמובן שזה רק סיפור! איך יכולת לחשוב שזה משהו אחר מלבד סיפור? זה אפילו נקרא **הסיפור** על 'דחוף' ו'הישאר' והכדור האלסטי האינסופי. איך התבלבלת?

ז: זה התחיל להישמע כמו האמת.

8: הא! זה נשמע לך כך האומנם?

זכור שכל חיך אינם אלא רק סיפור. בדיה. מחזה שהומצא לחלוטין שאתה מעלה לעצמך כדי להראות לעצמך משהו על עצמך. זה לא אמיתי.

אבל סיפור הוא דבר מאוד חזק. אנו יכולים ללמוד הרבה על עצמנו מסיפורים. ואם אספר לך סיפור שבאמת לוכד את דמיונך, אז זה עלול לגרום לך להתחיל לספר את הסיפור שלך בצורה אחרת.

ברור שהסיפור שלי על 'דחוף' ו'הישאר' התחיל לעשות זאת עבורך. התחלת לראות את עצמך בסיפור הזה. אבל אז עשית את הטעות המאוד נורמלית: התחלת לדרוש שזה יהיה משהו אחר ממה שזה. התחלת לדרוש שזה אמור להיות **אמיתי**. אבל זה לא יכול להיות **אמיתי**. כי יש רק אמת אחת.

ז: "האחד ישנו."

8: נכון! כל השאר זה רק סיפור. לא יותר, לא פחות.

ואם אתה לוקח רגע לשקול את הכדור האלסטי האינסופי, אז זכור שאחד המאפיינים שלו הוא וריאציות אינסופיות. כלומר כל מה שניתן ליצור, נוצר.

וכל זה קיים יחד ברגע הנצחי הזה. המשמעות היא שכל סיפור שתוכל להעלות על דעתך, יכול להיראות כאילו הוא נכון מנקודת מבט מסוימת. אבל זה גם אומר שמנקודת מבט אחרת, הוא יכול להיות גם לא אמיתי. או אמיתי חלקית. או עוגות דגים.

ז: עוגות דגים? (צוחק) אוקיי אני מבין את זה; אתה מתכוון שהכל אפשרי ואני לא צריך להגביל את עצמי ולהיות זקוק לסיפור להיות אמיתי או שקרי או ... כל דבר אחר שאוכל להגדיר במוחי.

8: נכון. סיפורים הם מה שהם - הם סיפורים. אתה יכול להחליט אם לסיפור יש ערך עבורך או שהוא עליך. אתה יכול להחליט איזה סיפור אתה רוצה לספר ואז אתה יכול להחליט איך אתה הולך לספר אותו. אתה יכול להחליט אם אתה רוצה שהסיפור שלך יתקיים בתוך סיפור אחר גדול יותר, ובעיקר אתה יכול להחליט אם אתה הולך ליצור סיפור משותף עם הוויות אחרות. יש הרבה מאוד דברים שאתה יכול לעשות עם הסיפור שלך, גם באופן שאתה ממשיך לספר את הסיפור וגם בתוכן הסיפור. אבל יש דבר אחד שלעולם לא תוכל לעשות עם שום סיפור: אינך יכול להפוך אותו לאמיתי. לא במובן האולטימטיבי. אינך יכול ליצור סיפור אמיתי שאינו גם שקרי מנקודת מבט אחרת.

לכן, המאבק עם המושג הזה של אמת ושקר היא לא באמת דרך מאוד פרודוקטיבית לנצל את האנרגיה שלך. שום דבר בסופו של דבר אינו אמיתי מלבד "האחד ישנו". כל השאר הוא רק עניין של חוסר איזון זמני ומקומי. וריאציה אינסופית מספרת לנו שכל הדברים שניתן ליצור קיימים יחד ונכונים באותה המידה. כל הדברים הם, וכל הדברים אינם. זהו טבעו של הכדור האלסטי האינסופי.

ז: אבל, 8, השתמשת זה עתה בכדור האלסטי האינסופי כדי להוכיח לי משהו בזמן, שבאותו הרגע, אתה אומר כי הכדור האלסטי האינסופי הוא רק סיפור! ואני לא יודע אם זה אמיתי או לא ועכשיו אני אפילו לא יודע אם זה חשוב. אופ! אני מתוסכל ומבולבל! אני מרגיש עוד יותר כמו הילד של 'שכחה' עכשיו. אני מרגיש שלעולם לא אבין זאת.

8: האם זה כך? ובכן, מה דעתך שאספר לך עוד על הילדים של 'שכחה'? למעשה, מה דעתך שאספר לך על החסד הגדול, שבו הם יוכלו להשתמש כדי למצוא את דרכם הביתה?

ז: הביתה?

8: ל'זכור', זוכר.

ז: אה כן. אני זוכר. (צוחק) אז אתה אומר שיש תקווה לילדים של 'שכחה'? שהם בכל זאת יכולים לחזור הביתה?

8: כן. תמיד יש את החסד הגדול. אבל לפני שאוכל לספר לך על כך, עלי קודם לספר לך יותר מדוע הילדים של 'שכחה' המשיכו למצוא את דרכם לשכחה עמוקה יותר ויותר, ולא משנה כמה הם ניסו, נראה שהם לעולם אינם היו מסוגלים לזכור.

זה קשור להזדהות; מי שאתה מצהיר על עצמך להיות. אתה מבין, לכל חלקי האחד יש את התכונות של האחד. הם יצירתיים ועם עצמי-יוצר. המשמעות היא שאתה מסוגל ליצור את עצמך כרצונך. אני יכול לנסח את זה כך:

"אתה מי שאתה אומר שאתה."

אז מה קורה אם אתה מצהיר על עצמך להיות הפונקציה שלך? אז אתה מצהיר על עצמך להיות מה שאתה עושה. וזה משהו שכמעט כל אחד על כדור הארץ עושה - הם מצהירים על עצמם שהם מה שהם עושים. לך לאירוע חברתי ופגוש מישהו חדש והם, כמעט תמיד, יפתחו את השיחה על ידי שהם ישאלו מה אתה עושה. מה העבודה שלך, הפונקציה שלך. ישנה אמונה משתמעת שאם הם יודעים מה אתה עושה, הם יידעו מי אתה.

אבל הבעיה, כמובן, היא שהרעיון הזה כל כך מקיף עד שאתה בא להסכים איתו ומאמין בו בעצמך. אתה בא ואומר "אני מה שאני עושה" ואז, בגלל שאתה אומר שזה כך, זה כן! אז אתה הינך מה שאתה עושה.

עכשיו, אני רוצה להכיר לך מילה. זו מילה שאתה מכיר היטב. אבל זו גם מילה שהבנת כל כך לא נכון שבאמת אתה זקוק להקדמה רשמית אליה כדי שתוכל לפגוש אותה מחדש ולגלות מה המשמעות של המילה הזו באמת. עליך להבין זאת נכון ולהשתמש בה נכון. כי זו מילה מאוד שימושית למושג מאוד שימושי.

המילה היא **אגו**.

אגו הוא החלק של העצמי ש"עושה". זה החלק שמתאמץ, שמשיג, שקם, יוצא וממשיך. בסיפור הקטן שלנו, האגו מודגם על ידי 'דחוף'. זה החלק של העצמי שאומר, "אני הולך לעשות את זה או את זה", ואז עושה את זה. האגו אומר, "אני עושה".

עכשיו, אני שואל אותך, האם זה נשמע כמו דבר רע?

ז: לא. זה בהחלט לא. לפי ההגדרה הזו, האגו נדרש, ובכן, לכל דבר. כלומר לא יכולתי לקום מהמיטה בבוקר בלי אגו. אני בהחלט לא הייתי יושב כאן ומקליד על המקלדת הזו בלי אגו.

8: אתה צודק. בלי אגו לא היית עושה דבר. אמא לא הייתה מחבקת את ילדיה. האוהבים לא היו מביטים זה לזה בעיניים. לא היית מכין אוכל מזין לגופך. שום דבר שהיית מחשיב כדבר טוב ושאתה אוהב לעשות לעולם לא היה נעשה. שום דבר בכלל לא היה נעשה בכלל.

אני אקח את זה הלאה: ללא אגו, היקום שלך לעולם לא היה מתהווה. ההוויות היוצרות, שהתכנסו בכדי ליצור את היקום הזה, עשו זאת על ידי קבלת החלטות ובחירות ואז יישמו אותם. ההחלטה הראשונה והבסיסית ביותר של האחד לחפש ולגלות את עצמו, הדחף ליצור, הוא האגו. 'דחוף' הוא אגו.

ז: אבל כך גם מלחמה והרס והריגה וכל הדברים האחרים האלה.

8: כן, אכן זה כך! כל הפעילות מתבצעת על ידי אגו. בין אם מדובר בפעילות טובה ובין אם בפעילות רעה זה רק השיפוט שלך לגבי זה. אגו הוא פשוט כלי. זה החלק בך שעושה. דיברנו רבות בניירות ההתעלות על עשייה והוויה. החלק של התודעה שלך העוסק בעשייה הוא האגו שלך.

אתה לא יכול לחשוב בכנות שיש בזה משהו לא בסדר או רע, נכון?

ז: לא. ממה שאתה אומר, אני יכול לראות שהאגו הוא לא טוב ולא רע. זה כמו כלי שאפשר להשתמש בו לבניית בית חולים או פצצה. כמו סכין שבאמצעותה ניתן לחתוך אוכל או להרוג. זה רק כלי. אני מבין.

אבל מדוע אם כן קיים הרעיון הזה, במיוחד במעגלים הרוחניים, שהאגו רע? לעתים קרובות אתה שומע נאמר שהאגו הוא האויב - שיש לנצח אותו או להתגבר עליו או אפילו להשמידו לפני שאפשר לצמוח רוחנית. אפילו שמעתי את זה נאמר על ידי אנשים מסוימים שאני די מכבד, שאפשר לומר כי האגו מייצג, "לדחוק את אלוהים החוצה".

האם כל זה רק שטויות?

8: זו אי הבנה. ואחת די מובנת.

ז: אי הבנה מובנת? (צוחק)

8: (מחייך) שפה יכולה להיות מהנה לפעמים, לא?

אבל תן לי לספר לך מדוע זו אי הבנה ומדוע ניתן להבין שהיא מתרחשת.

ראשית אין, כפי שאמרתי, שום דבר שגוי באגו.

אבל אם אתה מזהה את עצמך עם האגו שלך, אז מובטח לך לחלוטין להתרחק מהאחדות. אתה הולך לעבר ההפרדה.

ז: אה! וזה דבר רע אז ...

8: לא כל כך מהר, נצנץ! לא אמרתי שזה דבר "רע". אם אתה רוצה ללכת לעבר ההפרדה, כמו שעשה 'דחוף', אז זה דבר טוב. אבל אם אתה רוצה ללכת לעבר האחדות, אז זה דבר לא הולם. אם אתה רוצה לחזור הביתה, אתה חייב ללכת לעבר הבית כשאתה הולך. ההזדהות עם האגו היא לפנות הרחק מהבית. כי אתה, למעשה, לא מה שאתה עושה. מה שאתה עושה הוא רק משחק חולף שאתה משחק עם אשליות. זהו החלק שאתה משחק משחק. בעזרת פעולה זו אתה יוצר את הצורה שלך. אבל הצורה שלך היא הביטוי שלך. היא לא מה שאתה. אם היית עושה פסל, לא היית חושב פתאום שאתה הוא הפסל!

וכמו שבוודאי אם היית פסל, אתה יוצר את הצורה שלך עם העשייה שלך. וכאן אני מתכוון ל"צורה" במובן הגדול יותר וגם במובן הרגיל - הצורה הרוחנית שלך והצורה הפיזית שלך נוצרות על ידי הפונקציה שלך. אך פונקציה זו היא פשוט דבר שאתה בוחר לעשות לזמן מה. זו, אתה יכול לומר, היא המטרה שלך. זו אתה יכול לומר, היא למה אתה קיים. וזה כך, כל עוד אתה אומר שזה כך. אבל תאמין לי, אם היית מפסיק לעשות את הדבר הזה, לא היית מפסיק להתקיים! אז זו לא באמת הסיבה למה אתה קיים. במקרה הטוב זו פונקציה שאתה מתאים לה ושאתה נהנה להגשים. ואין בזה שום דבר רע! אך עליך להבין כי מטרתך נבחרת על ידך. וזאת, בבוא העת, תוכל לשנות ולבחור מטרה חדשה. בבקשה הבן אותי; אתה לא מוגדר על ידי המטרה שלך. מטרתך מוגדרת על ידך. אתה לא מה שאתה עושה.

וזה חשוב שתבין זאת, מכיוון שאם אתה מגדיר את עצמך על ידי מה שאתה עושה, אז אתה הולך לעבר ההפרדה.

כשאתה מכריז על עצמך להיות היצירות שלך, אתה מגביל את עצמך באופן קיצוני. סך היצירות שלך הוא דבר נורא מאוד בהשוואה לכל שאר האינסוף. אז אתה בוחר לראות את עצמך קטן מאוד, סופי, מוגבל, בן תמותה ומופרד מאוד מכל האחרים. הדרך היחידה למצוא איזשהו שמץ של בטחון היא להגן נמרצות על היצירות שלך ולנסות להגדיל באגרסיביות את היקף היצירות שלך. וזו הסיבה שהוויית הממוקדות עמוקות באגו לוקחות תמיד את יצירותיהן **ברצינות רבה**. אם אתה היצירות שלך, אז לפתע היצירות שלך הופכות ל**חשובות מאוד**. לא כך? האם ראית אי פעם אנשים עסוקים נורא עמוק באגו שלהם יושבים סביב דנים ביצירותיהם? הם תמיד 'אנשים חשובים מאוד' והם תמיד עוסקים ב'עניינים חשובים מאוד'. יש צורך בהמון זעפנות ורצינות. לא משנה אם מדובר בדירקטוריון של חברה כלשהי או חברי פרלמנט של מדינה או נציגים לאו"ם; כשאנשי אגו מתכנסים, זה עניין רציני. אהבה, צחוק ואדיבות לעולם אינם על הפרק.

וזה די לא מפתיע. אם אתה אומר "אני הנני העשייה הזאת", אז אתה תשליך את עצמך עם כל מה שאתה לעשייה של הדבר הזה. אתה מודד את הערך שלך לפי כמה טוב אתה עושה את הדבר הזה. אתה תבקש אישור על כך שאתה עושה את זה טוב. אתה תצפה לליטוף רב על כל העשייה שעשית היטב. בעולם הזה, זה בדרך כלל אומר הרבה כסף. אבל יש ליטופי אגו אחרים שאתה עלול לחפש, כגון אישור מעמיתים או תואר עבודה מהודר או משרד פינתי או כל דבר אחר. אם אתה מה שאתה עושה, אז אתה משתוקק לתגמולים מסוג זה.

והצד השני, כמובן, הוא שאתה חי בצל האימה המתמדת שתעשה טעות כלשהי ושהעשייה שלך תראה פגומה. מכיוון שהמשמעות של זה תהיה עבורך **שאתה** פגום, אתה מבין. כך שליטופי אגו מצד אחד, מאזנות כנגד הפאניקה הנסתרת הנואשת והלא מוכרת. מצד שני, היא איך שמתנהלים ההוויות הללו. כאשר חלק במכונה בעומס יתר באופן שמאיים לשבור אותו, אנו אומרים שהוא תחת לחץ. חומרים בלחץ בסופו של דבר קורסים. כשאתה חי את חיי ההוויה הממוקדת באגו, אתה שוכן במצב מתמיד של לחץ. זה מוכר אפילו בחברה שלך. לחץ בעבודה. מתח מנהלים. זה, פשוטו כמשמעו, מזקן אותך בקצב מואץ, זה פוגע בגופך ובנפשך. הכל בגלל זיהוי שגוי.

אבל זה לא הגרוע ביותר. כשמישהו, באופן כלשהו, מאיים על מה שההוויה הממוקדת באגו עושה, באופן טבעי, הם לוקחים את זה באופן אישי מאוד. כי הם מאמינים שמה שהם עושים זה מה שהם. אז זה **אכן** אישי עבורם. והם יהיו מוכנים להגן על מה שהם עושים בחייהם, כי אחרי הכל, זה מי שהם. אלה הם החיים שלהם.

וכאן צצים הרבה מאוד תפקודים לקויים בחברה.

מלחמה, למשל, היא פונקציה של הזדהות אגו. פוליטיקאים מזהים את עצמם עם הפונקציה וכאשר מישהו אחר מאיים על פונקציה זו, הם ישלחו כל מספר מאוכלוסייתם לשחיטה במטרה להגן על פונקציה זו.

זה הכל סוג של אי שפיות.

אבל אתה מבין, כולכם ילדים של 'דחוף'. זה מובן וטבעי שתמשיכו אם כך להבין את עצמכם עם יותר ויותר **עשייה**. אתה חושב שתמצא תשובות לשאלות הגדולות של החיים על ידי **עשייה**. אתה חושב שמדע או פילוסופיה או דת עשויים להחזיר אותך הביתה. אבל הם לא. כי כל הדברים האלה **עושים**. הם פונקציות אגו. לעולם לא תדע אחדות באמצעות מוחך. לעולם לא תבין את אלוהים במחשבות. לעולם לא תרגיש אהבה במרכז האגו שלך. הדברים האלה בלתי אפשריים.

אך אין זה אומר שכלי המחשבה, המוח והאגו אינם שימושיים! אתה תבחין כי **ניירות ההתעלות** בשלמותן היו כולן רעיונות ומחשבות ופילוסופיות. כל אלה היו דברי אגו. וזה לא שגוי! השתמשנו בדברי אגו בכדי לפתור דברי אגו אחרים. לכן, אם אתה מנסה להתעלות, אז זהו יישום שימושי של דברי אגו. אך הלכנו עד כמה שיכולנו בשימוש בדברי אגו. לפני שיכולנו להמשיך הלאה, היית צריך לעשות אפילו את הצעד הקטן ביותר בלי האגו. על זה היה יום השתיקה שלך. באותו היום, לראשונה, שחררת את האגו שלך מרצון ובכוונה לחלוטין לרגע, ובאותו רגע הקשבת ללבך. לרגע אחד הפסקת **לעשות** ומצאת את עצמך במצב של **הוויה**. וזה שינה הכל.

אתה מבין - אתה לא האגו שלך. אתה, למעשה, חלק בלתי ניתן לחלוקה מהאחדות. אתה תודעה טהורה. וכל עוד אתה חווה את עצמך נפרד משאר האחדות, אז אתה תימשך לאחדות עם אהבה. למעשה, ככל שאתה נפרד יותר, כך יותר אהבה תמשוך אותך לחזור לאחדות - וקשה יותר תצטרך לעבוד בכדי להישאר נפרד. אהבה היא האלסטיות בכדור האלסטי האינסופי. אתה מבין, הטבע האמיתי שלך הוא להיות אחד עם האחדות. לכן, ככל שאתה דוחף יותר, כך יותר האיזון יבקש לחזור לעצמו. אז אתה נמשך בחזרה בכוח חזק יותר ויותר.

ישנן מספר דרכים להתמודד עם משיכה זו כדי שתוכל להמשיך לדחוף החוצה. הזדהות עם הצורה שלך היא דרך נהדרת להשיג בדיוק את זה. שחרור הזיהוי הזה יגרום לך להאט את הדחיפה שלך החוצה ואף לעצור. אם ברצונך לחזור הביתה, תוכל פשוט להזדהות עם מה **שאתה** באמת.

ואיך עושים את זה? איך תגלה מה **אתה** באמת?

אתה הולך למרכז הווייטך. אתה הולך ללב שלך. קבור עמוק בתוך ליבך הוא פורטל לאחדות. אכן, אתה מכיל את כל האחדות בתוכך. זו רק אשליה שיש בכלל משהו מחוץ לעצמך. כל מה שאתה חווה מחוץ לעצמך היא הקרנה של הנפש שלך - זהו האור של האחד המאיר דרך עדשות התודעה שלך שאתה חווה. אתה פשוטו כמשמעו יוצר את כל החוויה שלך. אתה מקרין אותה מבפנים. לכן, אם תלך ללב שלך, תוכל למצוא מי **אתה** באמת. ומי שאתה היא ... האחדות!

כל הצורות שיצרת הן רק היצירות שלך, ואתה, כמובן, היוצר שלהן. וכיוצא, אינך מוגבל לצורות שיצרת, שכן אתה יכול ליצור מספר אינסופי של צורות אחרות ושונות אם תרצה בכך. ועל ידי התבוננות פנימה, אתה יכול למצוא שכל צורה אחרת שנוצרה אי פעם נמצאת גם שם בתוך ליבך; כל החוכמה, הידע והלמידה הם שלך. כל יכולת היא יכולת שלך. אתה נהיה חסר גבולות. אתה מגלה את הטבע שלך כמו אלוהים. אתה יודע כל מה שאתה צריך לדעת ואתה יכול לעשות כל מה שאתה צריך לעשות.

וזה החסד הגדול שזמין תמיד לכל הילדים של 'שכחה'. בכל פעם שהם מחליטים להפסיק להזדהות עם האגו שלהם ולעבור לליבם, אז הם מגלים את החסד המושיע. הם מגלים את 'זכור' בתוכם.

ז: ואז? מה יעשו אז?

8: מה **אתה** היית עושה אז? האם היית לוקח את הידע הזה שלך והולך מהר הביתה ל'הישאר', או שמא ישנם אחרים שתרצה להעניק להם את הידע?

ז: האחרון. הייתי רוצה לתת את מה שמצאתי.

8: כן. כמובן שהיית. כי זה מה ש'אהבה' הייתה עושה. אז אתה מתקרב צעד אחד הביתה, אבל אתה לא ממחרת כל הדרך הביתה. ומתוך העמדה הזו, צעד אחד קרוב יותר, אתה עוזר ככל שתוכל. אתה מזכיר למי שאתה יכול. ואז, לאחר שעשית את מה שאתה חושב שאתה יכול לעשות, אתה מתקרב עוד צעד לבית. ומשם אתה מגלה עוד כוחות אלוהיים. אתה מבין שיש **עוד** דברים שאתה יכול לעשות. וכך אתה עושה יותר. כי זה מה ש'אהבה' הייתה עושה. וכך אתה הולך, צעד אחר צעד, זוכר ואוהב ומרפא ועוזר ומזכיר ... כל הדרך הביתה. ואז, סוף סוף, כשאתה נמצא רק צעד זעיר אחד מהבית, כשאתה עומד ממש בפתח, לפני שאתה ממחר לזרועות הממתינות של 'הישאר', אתה תבין שאתה לא הגעת הביתה בעצמך. אתה תבין שכולכם 'דחוף', מכיוון שאספת את כל השאר של 'דחוף'. כל 'דחוף' יגיע הביתה לכל 'הישאר'. והקריסה האקסטטיבית של האהבה תהיה אכן מופלאה!

ז: אני **אכן** אוהב סוף שמח!

8: כל הסופים שמחים. אם אתה לא שמח, אז זה לא הסוף. זו רק הפסקה לא מובנת איפשהו באמצע.

ז: אז זהו הסיפור על 'דחוף' ו'הישאר' והכדור האלסטי האינסופי?

8: אכן. האם אהבת אותו?

ז: אהבתי אותו מאוד. וזה גורם לי להבין שבאמת, מה שאני צריך לגלות זה איך למצוא את החסד המושיע של עצמי. אני רוצה למצוא את 'זכור' בתוכי. אני רוצה לעבור לגמרי לליבי ולהיות אחד עם כל מה שאני באמת.

כן, אני רוצה לתת את מה שאני מוצא במתנה כפי שאני עושה, אבל אני רוצה להיות בדרך הזו ולהישאר בדרך הזו כל הדרך הביתה ל'הישאר'. לאחדות.

8: זה טוב, ידידי האהוב. כי זה מה שאני מאחל לעצמי גם.

אין ספק שאתה **אכן** בדרך הזו. ויהיה זה התענוג והזכות שלי לסייע לך, ככל שאוכל, להישאר בדרך.

באמת, המסע שלך מתקדם עם ההרחבה של היכולת שלך לאהוב. לאהוב 'באות גדולה' כפי שתיארת בצורה כה רהוטה את מה שקיבלת ביום השתיקה שלך.

אז מה שארצה לעשות הלאה זה לערב אותך בדיון על אהבה במטרה שתתחיל ללמוד **להיות** אהבה.

נתחיל לדבר על מהי בעצם אהבה. במידה האפשרית, נבקש להבין את האהבה.

אז נעבור להבנת הסיבה מדוע עליך לחפש לעשות כפי שאני מציע. מדוע צריך ללמוד להיות אהבה?

אז נוכל להתחיל להתמודד עם החסימות שלך שמונעות ממך מלהיות אהבה.

וכשזה נעשה, אתה תהיה מוכן להתחיל לחיות ברמת תודעה חדשה לגמרי שזה עתה התבהרה לך.

ז: אוקיי, מצוין.

8: אני שמח שאתה מסכים. אם כך בוא נגיע לזה.

1. מהי אהבה בדיוק?

אמרתי לך שהאחדות קיימת במצב של איזון מושלם. שהאחד הוא תודעה טהורה ואינסופית ושהוא, אם כן, הכל ושום דבר. אתה חלק בלתי ניתן לחלוקה מהאחדות ואתה קיים כהוויה מובחנת עם תכונות שונות מכיוון שאתה נוצרת מתוך חוסר איזון שונים. חוסר איזון זה נוצר כאשר אתה או העצמי הפנימי שלך הגיעו להחזיק רעיונות שונים לגבי עצמך. אתה מזדהה מאוד עם תכונות מסוימות של האחדות (אני זה ואני זה) וחלש מאוד עם תכונות אחרות (אני לא הדברים האחרים האלה). אז אתה נמצא במצב של חוסר איזון ותישאר כך עד שתזדהה באותה מידה עם כל תכונות האחדות, ולפיכך גם עם שום דבר. ובכן, אהבה היא הכוח המושך אותך בחזרה לאיזון. הוא זה שמחזיר אותך לאחדות. אהבה הופכת לשלם את כל מה שמקוטע. אהבה מחזירה את כל חלקי הפאזל למקומות המתאימים להם. אהבה היא שמאפשרת לראות דרך אשליות ההפרדה ולראות, אפילו לרגע, את האלוהי בעיני האחר. אהבה היא המושכת יחד את זה שנפרד. כאשר אהבה אמיתית, טהורה, וללא תנאי משחקת בתודעה שלך, אז אתה באמת **תראה** אחדות בכל מקום שתסתכל. ומכיוון שאין דבר שלא חלק מהאחדות, אתה תראה את הטבע האמיתי של הכל. אתה תראה דרך כל האשליות וכל השקרים. אתה תראה שהכל וכולם הם חלק ממך, כפי שאתה חלק מהכל. פירוש הדבר לדעת מלבך שהכל אלוהי ושאיך דבר שאינו אלוהי. שהכל מושלם. ששום דבר לא שגוי. שהכל ראוי לאהבה שלך ושאיך צורך בפחד או ברגשות שליליים אחרים. זו היא אהבה.

ואם אתה תגיע לחוש סוג כזה של אהבה, אז הכל ישתנה עבורך באופן קסום. אתה תבין מחדש את כל הדברים שבעבר חשבת שהם רעים או לא מקובלים. אתה תראה אור ואהבה ותפארת בכל מקום שתסתכל אליו. ולא בגלל שאתה הולך שולל - להפך - דווקא משום שאתה כבר לא הולך שולל ... משום שאתה מפסיק להאמין לראיות השווא של האשליות.

ומכיוון שאתה יודע שהאור והתפארת אמיתיים, כך זה יהיה אמיתי וכך העולם שלך ישתנה. תמיד יצרת את המציאות שלך בכל פרט ופרט, מהקטן ביותר ועד לגדול ביותר, אבל עכשיו **תדע** שאתה עושה זאת. עכשיו אתה תעבור ליצירה מודעת. ואתה תיצור באהבה. אהבה תהיה המוטיבציה שלך ואהבה תהיה כלי היצירה שלך.

יש עוד הרבה דברים אחרים שיכולתי לומר על אהבה. יכולתי לנסות מילים משכנעות ורהוטות יותר. אבל הן תמיד היו נכשלות בחסד ובתפארת של מה היא באמת אהבה. לא ניתן להבין אהבה. האהבה גדולה בהרבה מהנפש המבקשת להבין אותה. אהבה ניתן רק לחוות. וברגע שיש לך אפילו טעימה קטנה של אהבה חסרת גבולות ללא תנאים באמת, אז אתה תשתנה לנצח. מסע חייך יהיה לחזור למצב אהבה זה. באותו רגע תדע שלא יכול להיות שום דבר שקרוב אפילו להיות חשוב לך כמו להתקיים במצב של איחוד עם האלוהות **שהיא** אהבה.

ז: תודה רבה לך על כך, 8. בשמיעת התיאור שלך אני יודע שזה נכון כי היו שני מקרים בחיי שידעתי שאני נוגע באהבה ללא תנאים אמיתית. הראשון היה "חווית ההר" שלי, בה, כפי שכבר סיפרתי, ליבי נפתח ודרך החיים שלי שונתה באופן קיצוני. חוויה שנייה כזו תוארה בפתיחה לפרק זה, "יום השתיקה" שלי בו התחלתי לחוש את האמת של מה שקורה לי.

בשני האירועים הללו, כל אחד בדרכים שונות מאוד, התקרבתי למודעות לשלמות האלוהית של כל החיים. בכל פעם הגעתי לתפוס באופן קצת יותר ברור את האחדות של כולם. ושני אלה היו חוויות מופלאות ומאושרות באמת, שלמעשה לא יכולתי "להמציא" מתוך הראש שלי או האגו, עם כל הרצון שבעולם. שתיהן היו מתנות חסד גדולות.

אז מה שיש לך לומר על זה הגיוני בעיניי. **ואכן** יש לי רצון עמוק לחזור למצב הזה של אהבה ובסופו של דבר, כשאהיה מוכן, לשכון שם לצמיתות.

הדברים האחרים על זה שאהבה מושכת הכל לאיזון ואחדות הוא חדש ומעניין בעיניי. לא ידעתי את זה. אבל זה הגיוני. תודה.

8: בבקשה רבה. אנו נדבר עוד קצת על חוויות אלה בעוד רגע. לעת עתה, נעבור לנקודה הבאה:

2. מדוע צריך ללמוד להיות אהבה?
אני יכול לקבוע זאת באופן ברור ותמציתי בכך: אם תלמד באמת לאהוב ללא הגבלה וללא תנאי, אז ממלכת השמים תהיה שלך.

זה פשוט כמו שזה.

אבל אולי אתה לא יודע מה זה אומר, אז אולי אני צריך לצייר לך תמונה יותר תיאורית.

בתור התחלה, תוכל לדעת באופן מוחלט שאתה חלק מהאחדות ושכל מי שתפגוש, וכל מה שתראה, הם גם חלק מהאחדות. תראה אחרים בצורה שונה מאוד מזו שאתה כעת. אתה תראה את האור שלהם. המשמעות היא שבמבט אחד תוכל לראות מי הם באמת. כמובן, שתראה גם כל מטאפורה ואשליה שהם עשויים ללבוש באופן זמני, אבל זה לא יטעה את העין שלך. כמו חבר אהוב שלובש חליפה מהודרת, תדע את ההוויה עבור מי שהם באמת, ולא עבור הגוף שהם מאכלסים או את המשחק שהם משחקים. אתה תראה את האמת שבהם. וגם הם יראו אותך! אתה יודע שחלק גדול מהכאב שמביעים הוויות בעולמך הוא באמת רק רצון עמוק להיראות. שיראו מי הם באמת. שיכירו בהם. להיות מובן. להיות אהובים כמו שהם. ובכן, זה משהו שיהיה מידי ואוטומטי. כל אחד יראה את השני. הכל יובן. כולם יהיו אהובים.

וכך, כמובן, לא יהיו יותר אי הבנות. ולא תרצה לשקר שוב, כי זה ינגוד את המטרות שלך, אבל זה נכון שלא תוכל לשקר או שישקרו לך. אתה בפשטות תראה את האמת של הוויה אחרת זו. ה"מילים" שלהם או כל ייצוג מטפורי ויצירתי אחר שהם עשויים להציג בפניך, יהיו באמת רק תוספת נוספת. בראש ובראשונה, תדע את ההוויה הזו ואת טבעה האמיתי וכוונתה על ידי האור שלה.

טלפתיה לא רק תתאפשר, אלא תהפוך למעשה לתקשורת רגילה עבורך. אם אתה יודע שאתה, בבסיס, אותה הוויה אחת גדולה, אז לא תתקשה להבין שחלקים שונים של האחדות יכולים לחלוק את אותה מחשבה עם עצמם. אם אתה חושב על הוויה אחרת, אתה יכול להעלות אותם בראשך וליידע אותם באופן מידי מה אתה חושב. אם תרצה בכך, זה יכול להיות כך: שיתוף מידי ראש לראש של מחשבות, רגשות, חוויות ורעיונות על פני כל הפרדה של מרחק וזמן.

וכמובן, אם אתה מעוניין בפרטיות של מחשבותיך, גם זה שלך.

ותלמד להכיר את עצמך כיוצר בעל כוח בלתי מוגבל. זמן, מרחב, אנרגיה וחומר הם כולם אשליות שנוצרו בכדי לגרום לסוגים מסוימים של משחקים לעבוד. כשאתה יודע שאתה חלק מהאחדות, אז האשליות יעבדו רק כשתרצה שהן יעבדו. אז הדברים האלה הופכים להיות גמישים. ניתן ללמד אותך (אם תבחר בכך) כיצד לשלוט בזמן, מרחב, אנרגיה וחומר. זה לא קשה מאוד לעשות את זה. ברגע שאתה רואה את האשליה, זה הופך להיות די קל. ואז אתה רואה שזמן ומרחב הם אותו הדבר. הם פשוט הפרדה אשלייתית של דברים. אנרגיה נוצרת על ידי הפרדה זו וזורמת בין שתי נקודות או יותר שהופרדו באשליה של זמן ומרחב. חומר הוא פשוט תוצאה של החזקת דפוס תודעה בזרימת האנרגיה. עד עכשיו האמנת בעצמך שאתה נמצא בתוך האשליה. הסתכלת על הצורות הנובעות מכך, ולא רק שהאמנת שדברים אלה אמיתיים, אלא האמנת בעצמך להיות צורות אלה. אבל זה לא כך. צורות אלה, הנובעות מהתבניות, אינן אתה. הן רק היצירות הזמניות שלך. אתה תראה את זה. אתה תראה שאתה יוצר הצורה שלך. ואז תלמד כיצד לשנות את הצורות שאתה יוצר, לרצונך. אני מתכוון, אתה תוכל ליצור במודע (או לפחות ליצור ביצירה-משותפת) את עולמך, את גופך וכל מה שסביבך, כרצונך.

ואז תלמד טלפורטציה מיידית. תוכל פשוט לשחרר צורה כאן, היכן שאתה נמצא, וגופך פשוט ייעלם אל האין, רק כדי להופיע שוב מהאין במקומות אחרים על פני כדור הארץ. או, אכן בכוכב אחר, אם תרצה.

כל שעליך לעשות הוא להחזיק את דפוסי הצורה שלך באנרגיה שם ואז תהיה שם. או, לפחות הצורה שבה אתה משתמש לייצג את עצמך תהיה שם. טלפורטציה היא אמצעי התחבורה המועדף על הוויות מודעות לאחדות מסדר גבוה ברחבי היקום. לא מרחב ולא זמן יהוו מכשול עבורך!

וכמובן, לעולם לא תחוש צורך במות. המוות, כידוע, הוא כלי חשוב ובעל ערך רב עבור הוויות במסע החוצה. זה די נורמלי שהוויות הפונות החוצה הולכות לאיבוד במשחיהן ובאשליותיהן ומאבדות את ראייתן מהמטרה הגדולה והתכלית של המסע שלהן. לא רק שהוויות כאלה הולכות קצת לאיבוד ומבלבלות, אלא שהן גם מתחילות ליצור לעצמן הרבה מאוד כאב, פחד ובלבול. לכן, המוות נוצר בכדי לאפשר להוויות אלה להפריע במעברן כך שניתן יהיה להחזיר אותן, באופן סדיר, למסלול המיועד שלהן. המוות מאפשר אמצעי להוויה לעצור את המסע שלה ולחזור לתודעה גבוהה יותר לצורך הכוונה ועזרה. ללא השחרור הרחום, ההוויות במסע החוצה היו עייפות וטראומטיות מאוד. אבל כשאתה עובר למצב של אהבה טהורה וזוהרת, שחרור כזה הופך למיותר לחלוטין. לא יהיה שום דבר שתזדקק לשחרור ממנו. אם אי פעם תזדקק למנוחה וסיוע, תוכל פשוט להשקיט את הוויית האגו שלך ולהניח את הנטל שלך ומיד תמצא את עצמך במצב זה של אחדות מאושרת, מאוזנת והרמונית שהיא הטבע האמיתי שלך. ומבחינתך זה יהיה רגיל כמו ששנת לילה כרגע.

ואלה הם כמה מהתכונות הכלליות של חיים בתודעת אחדות אמיתית. ולהיות בתודעת אחדות היא אותו הדבר כמו להיות אהבה. אהבה מושלמת ללא תנאים לכל היש, היא אותו הדבר כמו לזהות שאתה אחד עם כל היש.

אך להגיע למודעות שכזו ולהיות תודעה כה גבוהה שכזו אינה מגבלה. לא תמצא את עצמך מרותק לחיים שכאלה שרשמתי זה עתה. אתה יכול, למשל, לבחור לשכון בתודעת אחדות ומשם לשהות במישורים הנמוכים יותר של הפרדה ודואליות במשימות גילוי או בהרפתקאות של שירות. או שאתה יכול לעבור דרך פורטל האחדות וללכת לבקר במציאויות אחרות לגמרי. אני לא מתכוון פשוט למקומות אחרים ביקום זה או ביקומים אחרים, לא, אני מתכוון למסגרות יצירה אחרות לגמרי. יצירות, שאינן פועלות כלל כמו שזו פועלת. כשאתה עובר ממקום של אחדות, אתה יכול להיכנס לכל תחום אחר שנמצא בתוך האחדות. ואתה יכול ללכת וליצור שם אם תרצה בכך. כל זה פתוח בפניך לבחירה.

ואתה תבין מהר מאוד גם שאינך צריך עוד נקודת מבט חד מימדית. אתה תבין שאתה יכול לפעול מחוץ לזמן. פירוש הדבר שיייתכן שתמצא לשמור על חיים במציאות אחת ובמקביל לחקור וליצור באלף אחרות. אין מגבלות עליך, שמור את אלה שאתה מציב על עצמך.

אלו הן חלק מהתכונות הכלליות של חייה של הוויה היוצרת את עולמה באהבה מוחלטת וחיה במציאות באחדות מודעת. זה מה שאתה יכול לצפות לעצמך אם תפתח את ליבך לאהבה, ואז תישאר בדרך הזו במסע לאחדות. אך הן רק מהתכונות הכלליות ואתה תהיה חופשי, כמובן, לבחור חוויות אחרות אם תרצה בכך.

לגבי הספציפיות של חייך - היכן תגור, איך תחיה, מה תעשה - אלה, כמובן, שאלות שתענה לעצמך. אני לא יכול להגיד לך מה תחליט. אבל אני יכול לומר לך שתוכל, אם תרצה בכך, לחיות חיים נשגבים באמת. אם תחליט להקיף את עצמך באחרים שהם גם בעלי תודעה לאחדות, לא תרגיש דבר מלבד חיבור נשמתי מכל עבר. תוחזק בחיבוק הרך של האהבה כל ימי קיומך. אתה תסמוך על כל מי שאתה פוגש והאמון שלך יהיה מוצדק היטב.

תבקש תמיד לתת את המתנה הגדולה ביותר שלך ואתה תקבל אהבה, כבוד ותגמול על הנותנה שלך. ולא משנה מה תהיה המתנה הגדולה ביותר שלך, זה אכן יהיה משהו ראוי לזמן ולתשומת הלב שלך. ואתה תתן את המתנה שלך בנדיבות ולב פתוח. לעולם לא תצטרך לשאול, "אבל מה יש בזה בשבילי?" כי גם כל הסובבים אותך יתנו את המתנה הגדולה ביותר שלהם. וביקום האינסופי, מובטח שיהיה מישהו, איפשהו שהאושר הגדול ביותר שלו הוא ליצור בדיוק את הדבר שאתה עשוי לחשוב שאתה רוצה או זקוק לו. לקחת את הצורך שלך אליהם תהיה המתנה שלהם! העובדה שאתה זקוק למתנה הגדולה ביותר שלהם תברך אותם. וזו תהיה הכלכלה החדשה של העולם החדש בו תשכן אם תבחר לחיות בין אחרים בעלי תודעת אחדות: אתה תתן ותתן ותתן. וכשמישהו לוקח את המתנה שלך, זה יביא לך שמחה. ואם יש משהו שאתה רוצה או זקוק לו, פשוט תצטרך לקבל אותו, שכן הוא יוצע לך. והקבלה שלך תביא לנותן שמחה. אהבה תהיה המטבע של העולם החדש של תודעת האחדות, אך התוצאה של כל עסקה תהיה שמחה לכל הנוגעים בדבר.

האם משהו מזה נשמע לך קצת מושך?

ז: (צוחק) אתה צוחק? אני מרגיש כמו ילד שזה עתה הוצע לו המפתחות לחנות הממתקים האוניברסלית!

8: חנות הממתקים האוניברסלית. (מחייך) כן, ועוד כמה!

ז: אבל, אני חייב להודות שזה נשמע רחוק מאוד מהמקום בו אני נמצא עכשיו ...

8: אני מבין את זה. אבל לא רציתי לספר לך על הצעד הקטן הבא בהתקדמות שלך בדרכך חזרה הביתה. אמרתי לך על היעד שלך. התוצאה הסופית. או בוודאי זה שיכולה להיות התוצאה הסופית שלך אם תבחר בזה. ואם אתה בוחר בזה, כאשר אתה מתחיל בהרפתקה להביא את עצמך לתוצאה הזו, כך חייך הופכים להיות יותר ויותר כאלה.

מדוע לחשוב קטן ולכוון נמוך כשאפשר להרחיב את התודעה שלך, לחשוב לאינסוף ולכוון לכל היש?

ז: אני אוהב את זה. אוקיי, אני בפנים. איפה אני נרשם?

8: אם אתה מוכן לכך ... אם אתה מוכן לכדור הארץ החדש המאוכלס על ידי בני אדם חדשים בעידן הזהב החדש ... אם אתה מוכן להיות הוויה יוצרת בין הוויות יוצרות ... אם אתה מוכן לראות את אלוהים בעיני כל מי שאתה פוגש ולראות את היופי האמיתי של החיים בכל נוף שאתה מסתכל עליו ... אז אתה מוכן באמת ללמוד להיות אהבה.

עכשיו יש, כמובן, כמה מכשולים לאהוב ככה. אני לא אדיש לאתגרים האלה. השקעת מאמצים רבים להיות כאן במציאות הזו, כמו שהיא. עבדת קשה מאוד מאוד לשכוח שאתה אחד. ואתה הפכת כבר די קשור להפרדה שלך. זה הפך להיות כמו התמכרות עבורך. גם כשכואב לך או נראה שמאיים להרוס אותך, עדיין אתה נאחז בה. לכן, הצעת הדרך הישירה הביתה אינה באמת פיתרון בר-קיימא.

ז: הדרך הישירה?

8: כן. כפי שזה נכון שאתה יוצר את ההפרדה שלך במידה רבה של מאמץ ורצון, כך נכון באותה מידה שתוכל לחזור ישירות לאחדות על ידי התועלת הפשוטה להפסיק את כל המאמץ והרצון. כל שעליך לעשות כדי לחזור לאחדות הוא להפסיק את כל העשייה. לשחרר. להרפות. להיות בדממה מוחלטת. אני לא מתכוון לחצי דממה הרגעית של המדיטציה ואפילו לא לשקט המעט עמוק יותר של יום השתיקה שלך. אני מתכוון לדממה בסדרי גודל גדולים מזה.

אני מתכוון להפסקה מוחלטת של כל פעילות. שחרור כל זרם החיים שלך, שחרור כל הרעיונות והאמונות שיש לך על עצמך ועל עולמך. לשחרר הכל. כשתתקדם לעבר דממה מושלמת, תעבור לעבר אחדות, עד שתתמזג שוב עם האחדות.

אך הדרך הישירה הזו היא לא משהו שתרצה לבדר. אתה מאוד קשור לשלל רעיונות לגבי עצמך ולא תרצה פשוט להרפות מהכל. לדוגמא: אתה חושש למות. אתה חושש לאבד את האינדיבידואליות שלך ואפילו את הזהות שלך. אתה חושש לאבד את החיים שבנית. אתה חושש עבור יקיריך אם אתה "תיעלם".

ואז יש לך כל מיני היקשרויות חיוביות - אתה אוהב את מה שאתה עושה. יש לך מתנה שאתה מתחיל לגלות, להרחיב ולתת. אתה נמצא בעיצומו של תהליך של ביטוי ולא מרגיש מוכן פשוט לנטוש את זה. אתה עסוק במסע שכובש אותך. ואתה מרגיש זיקה אוהבת לסובבים אותך. אתה מרגיש חיבור לאדמה שאתה גר בה ולבית שבנית שם. ישנן סיבות רבות שכאלה כך שהדרך הישירה תהיה בלתי הולמת עבורך. אני מבין זאת, וזה נכון וטוב. אני מזכיר את הדרך הישירה פשוט כדי להביא לידיעתך את ההבנה שלא קשה לחזור הביתה לאחדות. העבודה הקשה היא לא לחזור - שמירה על אשליית הפרדה היא מה שקשה. לחזור הביתה זה קל. ה"אלסטי" בכדור האלסטי האינסופי היא אהבה. והיא מושכת אותך כל הזמן. אם פשוט היית מפסיק לדחוף החוצה, היית מוחזר הביתה לאחדות מבלי שתצטרך לנסות.

אבל אתה לא רוצה פשוט להפסיק את כל העשייה, נכון? אתה לא רוצה פשוט לשחרר את החיים האלה שלך, את המסע הזה שאתה נמצא בו ואת כל המשתמע מכך. נכון?

ז: לפעמים אני חושב שכן. לפעמים אני מפנטז על פשוט לשחרר את החיים האלה ולהיסחף חזרה הביתה. ראשית אליך, היכן שאתה נמצא, ואז מחוץ להפרדה ואז ... אני לא יודע איפה. רק הביתה, אני מניח. אבל אתה צודק. אלה פשוט פנטזיות. אני עדיין לא מוכן להרפות. אני, בפשטות, עדיין לא סיימתי כאן.

8: וגם אני לא! אז אנו נשארים כאן. אבל החדשות הטובות הן שזה לא אומר שאנחנו לא יכולים לחוות אחדות! זה רק אומר שעלינו למצוא דרך אחרת לעשות זאת. אנחנו לא רק מרפים ושבים הביתה - מה שאנחנו עושים במקום זאת היא להביא את הבית לכאן. אנו עוסקים בעבודה משותפת שנוצרה ביצירה-משותפת להביא את ממלכת השמים לכדור הארץ, כביכול. אפשר לומר שאנחנו לא כל כך מתעלים בעצמנו, כמו שמתעלים כל החיים! אך בכדי לעשות זאת בצורה כזו נדרשת כוונה איתנה, מחויבות ולא מעט מאמץ. זוהי, בצורה בלתי נמנעת, הדרך האיטית יותר הביתה, אבל אני מאוד מאמין שתיהנה מהמסע!

בכדי לנוע בדרך זו, תצטרך ללמוד לשחרר את כל החסימות והמכשולים שאתה יוצר בינך לבין אהבה בלתי מוגבלת. יהיה עליך לאפשר לאהבה לזרום דרכך ללא הפרעה. תצטרך להיות אהבה.

ז: האם זה באמת משהו שאני יכול ללמוד?

8: הו כן! בהחלט כן. למעשה, אתה לא באמת צריך ללמוד כיצד לעשות זאת. זה הטבע האמיתי שלך. כל שעליך לעשות הוא לשחרר את כל התכנות האשלייתי שהסכמת איתו. ואז אולי תזדקק לכמה עצות בכדי להתגבר על כמה הרגלים ישנים. ואז זה צריך להגיע בטבעיות.

אבל, מכיוון שאתה מוכן לעשות זאת, בוא נמשיך ל ...

3. איך ללמוד להיות אהבה

אני מוכן ללמד אותך את כל מה שאתה צריך לדעת בכדי לפתוח את ליבך לאהבה. אבל - ואני לא יכול להדגיש את זה מספיק – אתה תצטרך לעשות זאת בעצמך. אהבה היא דבר חווייתי. אתה תמצא את הדרך לשם על ידי שחרור **מתמיד** של החסימות שיש לך כלפיה ועל ידי פתיחה **מתמדת** של עצמך כל הזמן אליה. זה ידרוש ממך שתגדיר את הכוונה שלך ואז תיצמד לכוונה הזו; שתהיה מודע למחשבות ולתחושות שלך, ושתסמוך על עצמך ועל ליבך. הדרך עלולה להיראות קשה בהתחלה כשאתה מתגבר על תכנות עיקש, אבל ככל שתלך, זה יהיה קל יותר. כשאתה תתחיל לעבור למצב של אהבה בלב פתוח באמת, חיידך יהפכו ללא ספק לשמחים יותר, שופעים וקלים יותר. וכשאתה רואה את התגמולים האלה מתחילים להתפתח בחיים שלך, יהיה קל יותר לסמוך על לבך. וכך הדרך תהיה קלה יותר והתקדמותך תואץ. אז יש הרבה למה לצפות. ואני אתן לך את המידע הדרוש לך כדי לעזור לך לבחור. אבל אתה חייב לבחור. ואתה חייב להמשיך ולבחור בהתמדה. רק אתה יכול ליצור את המציאות שלך בעצמך.

עכשיו יש שלושה חלקים לדרך שעליהם אני אדבר; כל אחד מהם עם כותרות משנה. שלושת החלקים העיקריים הם:

3.1 הסרת החסימות שיש לך לאהבה

3.2 מחזור האנרגיה של האהבה

3.3 להיות אהבה.

3.1 הסרת החסימות לאהבה

ישנן מספר דרכים בהן אתה יכול לחסום את ליבך מלהיפתח לאהבה. אתייחס לשלוש הדרכים העיקריות. אני כן מציע שאם תפתור את שלושת הנושאים האלה, כמעט בוודאות תוכל להתגבר על כל האחרים שעשויים להסתתר בנפש שלך. אתה באמת רק צריך לנוע בכוונה איתנה ועקביות לכיוון של הסרת חסימות אלה, והן יתחילו ליפול.

3.1.1 שיפוט

השיפוט הוא כאשר אתה מרגיש צורך לגרום להוויה, רעיון או דבר אחר להיות שגוי, על מנת שתרגיש צודק. דחייה והרחקה של האחר הם ככל הנראה החסימה הגדולה ביותר בלב ליבם של רוב האנשים. עבור רוב זה דבר כל כך רגיל ומורגל שהם כנראה לעתים קרובות אפילו לא מודעים לכך שהם עושים את זה. אז הדבר הראשון לעשות הוא להיות מודע לשיפוטים שלך על אחרים. אז, צפה במחשבותיך. אז תרצה לשחרר את שיפוטך כדי שתוכל להתחיל לפתוח את ליבך לאחרים.

השיפוט נובע מהבנה שגויה של מה שיש. אתה מזהה את עצמך עם ההתנהגות שלך (שאתה לא) ואז אתה מזהה אחרים סביבך עם ההתנהגות שלהם (שהם לא). ואז אתה מוצא אותם לטועים בגלל מה שהם עושים, כדי שתוכל להרגיש צודק לגבי מה שאתה עושה.

תן לי לעזור לך להבין זאת בדרך חדשה ושימושית יותר.

ברור שאם אתה לא ההתנהגות שלך והם לא ההתנהגות שלהם, אז כל זה פשוט מיותר. אבל אולי זה עדיין לא יעזור לך ממש. כי אולי אתה לא לגמרי מוכן להפסיק להזדהות עם היצירות שלך. אז בוא נלך צעד קדימה ...

האם אתה זוכר שלפני כן סיפרתי לך על המאפיין של הכדור האלסטי האינסופי שנקרא וריאציות אינסופיות?

ז: כן.

8: ובכן, המשמעות היא שכל דבר אפשרי שיכול להיות, הוא. ברגע זה, הינו. כל עולם אוהב נפלא שיכול להתקיים, קיים. וכל מקום כואב של רוע וייסורים גם כן. כל האפשרויות קיימות. אינסוף לא יהיה אינסוף אם הם לא היו קיימים. עובדת קיומם אינה מוטלת בספק. השאלה שעליך לשאול את עצמך היא בפשטות, **מה אתה רוצה לחוות?** או, במילים אחרות, מה אתה רוצה ליצור לעצמך?

ובעוד שאתה שואל את השאלה הזו, עליך לשחרר אחרים לחוות כל דבר וכל מה שהם עשויים לרצות וצריכים לחוות בעצמם. מכיוון שאתה לא יכול ליצור לעצמך את החופש הזה לחוות בדיוק את העולם שאתה רוצה לחוות אם אינך מוכן להעניק זאת לכל האחרים. מה שאתה עושה לאחרים, אתה עושה גם לעצמך, זוכר? אז תן לאחרים את הזכות ליצור את מה שהם רוצים. שחרר לגמרי ובאהבה את כל מה שאתה לא רוצה לעצמך. הפסיק את כל השיפוט לגבי זה, או לכל מי שרוצה לחוות אותו. ואז בחר מה אתה רוצה, ותנוע לעבר זה.

זו הבנה חשובה מאוד, ולכן אני מספר לך על כך שוב באופן אחר:

אתה זוכר שאמרתי לך שכל מה שקיים נוצר בחוסר איזון וששום דבר לא קיים בלי חוסר איזון. פירוש הדבר שכל מה שנוצר גם מייצר באופן מיידי את "ההפך" שלו כדי לאזן אותו.

ז: אני זוכר.

8: אז תחשוב על זה: אתה לא יכול ליצור משהו מבלי שמישהו אחר ייצור את ההפך.

זה אומר באופן הגיוני שאתה צריך להיות אסיר תודה לכל הוויה אחרת הבוחרת בכל דבר אחר שאתה לא בוחר. אתה צריך להיות אסיר תודה במיוחד למי שבחר במה שנראה לך ההפך ממה שאתה בוחר. כל ההוויות האלו, באופן מסוים, מאפשרות לך לבחור כפי שאתה בוחר. אפשר לומר שכולכם מאזנים זה את זה ומאפשר להם להיות אפשרי להם להיות כפי שהם. אתה, למעשה, חלקיק של החיים הנמצא בריקוד עם כל חלקיק אחר של החיים, בכל מקום. אתה הנשמה השותפה של כל הוויה אחרת, בכל מקום. כולכם מחוברים באופן הדוק לכל החיים.

האם אתה רואה את הטיפשות הקצרת ראייה של השיפוט? אינך יכול לבקש מהוויה אחרת להפסיק לעשות את מה שהם עושים, מבלי שבאותה העת תפסיק גם לעשות את מה שאתה עושה. והמסקנה נכונה - אם אתה משנה את עצמך, אז אתה משנה את כל היקום. האם אתה יכול לראות את כוח ההצהרה שאתה צריך להפוך לשינוי שאתה רוצה? שכן, על ידי שינוי עצמך, אתה **אכן** משנה את כל עולמך ואת כל החוויה שלך. אתה מביא לעצמך יקום שלם של חוויה המהווה השתקפות ישירה של מי שאתה.

אכן אתה **הינך** הוויה יוצרת.

תמיד היית.

פשוט יצרת ללא מטרה וללא כיוון בבורות שלך.

אז שיפוט הוא ההפך ממועיל. והוא בזבוז של הזמן שלך והאנרגיה. והכי חשוב, זה מציב חסימה ענקית בלב שלך ועוצר את אור האהבה מלתקשר דרכך. זה מפריע לך ליצור לעצמך עולם חדש של אהבה.

תשחרר את זה!

אם אתה נתקל במישהו שעושה בחירה שאינה מתאימה לך, אז היה אסיר תודה. עכשיו **אתה** לא צריך לעשות את הבחירה הזו. שלח להם אהבה. ככל שדרכם קשה יותר הם זקוקים לאהבה רבה יותר. שלח להם אהבה בשפע. ואז חשוב על הבחירות שלך. אם אתה אוהב את התוצאה של הבחירות שלך, אז אתה צריך להיות אסיר תודה במיוחד לכל האחרים. ללא תרומתם, הבחירות שלך לא יהיו זמינות עבורך. הם לא היו "מאוזנות" בשדה התודעה של האחדות.

הכרת תודה היא התשובה. תהיה אסיר תודה. שלח תודה. שלח אהבה.

אמרתי את ההצהרה קודם:

"אתה מי שאתה אומר שאתה."

הצהרה זו החליקה פנימה קודם לכן בהקשר של לספר לך על אגו. אבל זו הבנה חשובה מאוד. יש לה שימושים רבים. הראשונה היא, כמובן שכדאי שיהיה לך ברור מאוד לגבי מי אתה חושב שאתה **באמת**, ואז אתה צריך לומר זאת. אני לא מתכוון שאתה צריך "לומר זאת" רק במילים. אני מתכוון שאתה צריך לבטא את מי שאתה באמת מאמין בעצמך להיות בכל מחשבה ומילה ומעשה שלך. אתה צריך לומר זאת מלבדך. ואז זה יהיה כך. אבל היה ברור! אם אתה אומר דברים סותרים על עצמך, אז תהיה לך חוויה מבולבלת ולא הולמת של עצמך ושל חייך. זה אף פעם לא נעים.

אז איך **כן** תמצא מי אתה באמת ואיך אתה תבטא זאת?

אתה הולך ללב שלך! כשאתה עוקב אחר לבך ובוחר מה מתאים לך, אז זו הבחנה בפעולה. זהו הניווט האלוהי הנכון שלך באופי היוצר שלך. זה אתה, בפשטות, בוחר ויוצר מה שמתאים לך. דבר אחר לגמרי ממך עומד מבחוץ, מסתכל על חייו של מישהו אחר ושולח שיפוטם לעברם. נדבר עוד על הקשבה ללב שלך בעוד רגע.

אבל לעת עתה, הנקודה שאני רוצה להביא לידי ביטוי היא זו: אתה מי שאתה אומר שאתה. אם אחרים עומדים בשיפוט אליך, אז השיפוטם האלה שלהם לא אומרים לך מי אתה.

"שיפוטם של אחרים לגביך לא מראים לך מי אתה, הם מראים לך מי הם!"

וזה יכול להיות מאוד שימושי. כשאתה יודע מי הם אחרים, אתה יכול להחליט אם היותם מהדהדת עם שלך. אתה יכול להנחיל את ההבחנה שלך ולהחליט אם ההתקשרות איתם היא "מתאימה לך" או לא. ודאי שעליך למשוך את עצמך לעבר מה ש"נכון לך" ולהתרחק ממה ש"לא נכון לך"! לכן כדאי לקבל תמונה ברורה של מי הם אחרים. ודרך נהדרת לעשות זאת היא לצפות במה שאומרים עליך!

אבל היה עם דעה! שיפוטך של אחרים זהה לחלוטין.

"שיפוטך של אחרים אינו מספר לך דבר עליהם."

הוא מספר לך משהו על עצמך!"

אז שיפוטם ורעיונות של אחרים **אכן** מועילים - אם אתה יודע איך להשתמש בהם! צפה בשיפוטם ובדעות הללו עולים אל פני השטח ושאל את עצמך: "מה אני אומר לעצמי על עצמי כרגע?" איפשהו בשיפוט שלך מסתתר רצון עמוק שנשלל.

או אולי פגיעה עמוקה שאינה מתבטאת. יש משהו עמוק בתוכך שאתה מסתיר מעצמך. הוא מוצא ביטוי בכך שהוא עולה אל פני השטח כאשר מישהו אחר, בדרך כלשהי, עושה את הדבר הזה שאתה מכחיש מעצמך או דוחה מעצמך.

אז צפה בשיפוטים האלה! הם בונים **ביותר**. ואם תעבד אותם נכון, הם יתמוססו מכיוון שהדחייה או ההכחשה שבבסיס הנפש שלך נרפאים. כל שיפוט שאתה ממס הוא צעד קרוב יותר לאהבה.

3.1.2 רגשות שליליים

החסימה השנייה בלב שאני רוצה להתייחס אליה היא רגשות שליליים. אלה דברים כמו פחד, כאב, כעס, שנאה, טינה, קנאה ותאוות בצע. רגשות אלה הן גם התוצאה, וגם הסיבה, לחסימות בלב. מכיוון שהן מגבילות את יכולתך למצוא ולהביע אהבה, ברצוני לדבר עליהן איתך עכשיו בכדי שתבין אותן טוב יותר ותלמד לעבד אותן נכון כדי שלא יסגרו לך את הלב.

על מנת להסביר לך את זה אני אצטרך לקחת משיק קטן. ראשית אצטרך לוודא שיש לך הבנה מדויקת של המונח "דואליות", שאתה מבין את התפקיד של מחזיקי מבני התודעה והרגשות באופן כללי ואז נוכל להבין נכון רגשות שליליים.

דואליות

"דואליות" היא מילה הנמצאת בשימוש רב במעגלים הרוחניים והשתמשנו בה בניירות ההתעלות לא מעט גם כן. אבל מה זה אומר, אתה חושב?

ז: אני חושב שאני יודע. מה שליקטתי מהשיחות שלנו הוא שנראה שקודם כל ישנה אשליה של הפרדה. חלקים של האחד יצרו לעצמם זהויות נפרדות על ידי כך שעברו מעבר למעטה. ומשם, חלק מאלה שבהפרדה שקעו עמוק עוד יותר באשליה בכך שהם יצרו שהם אפילו נפרדים מהיוצר. אני חושב שזה מה שהמילה "דואליות" מרמזת על: "שתי הדברים" של הבריאה והיוצר. של אלוהים והיקום.

8: או של האחד ושל עצמך.

ז: בדיוק למה אני מתכוון, כן.

8: זו הבנה טובה. מאוחר יותר, כשנכנס לדיון על צפיפויות התודעה, אסביר לך את כל זה בפירוט הרבה יותר גדול, אבל בינתיים כל מה שאני רוצה שתבין זה שיש רמות של הפרדה:

הכל מתחיל באחדות.

ואז יש את רמת ההפרדה המוקדמת ביותר הנקראת "אינדיבידואליות".

הפרדה עמוקה יותר הופכת ל"קוטביות".

ההפרדה העמוקה ביותר היא "דואליות".

זהו הסבר חטוף ביותר וחסר פירוט. אז בבקשה אל תיקשר לזה יותר מדי עד שיזדמן לנו לדון בזה ביסודיות בפרק מאוחר יותר.

העניין הוא, בפשטות, כי הדואליות היא הרמה העמוקה ביותר של ההפרדה. עד כדי כך שהויות בעלי מודעות לדואלית עמוקה אפילו לא יודעות שהן בדואליות. הן עמוקות מדי באשליה אפילו מלחשוב במונחים שכאלה. הן מאמינות שכל ההויות נפרדות. אם הן בוחרות להיות דתיות, אז הן מאמינות באל או באלים שגם הם נפרדים מהן. אלוהים נמצא "שם במקום אחר", עושה דברים שאין בכוחן להשפיע עליהם.

מטריאליזם טהור - שהיא התיאוריה לפיה אין דבר הקיים מלבד החומר - היא דוגמה להשקפה לא רוחנית מתוך נקודת המבט של הדואליות. אלו המצדדים בדעה זו חושבים שתודעתם, נפשם, רגשותיהם והווייתם הם פשוט פונקציה של גופם ומוחם. והם כמובן גם חושבים שהם נפרדים לחלוטין מכל שאר ההוויות.

ככל הנראה יש מספר אינסופי של דברים שאתה יכול להאמין שהם נכונים בזמן שאתה בתודעת דואליות.

למרבה האירוניה, רק ברגע שאתה מתחיל להעלות את התודעה שלך מתוך הדואליות ולהתעורר להבנה שהכל אחד, אתה בעצם הופך להיות מודע לדואליות כולה. רק אז אתה עשוי להשתמש אפילו במילה "דואליות". תחילה אתה מודע לכך שישנה אכן אחדות, אך אתה גם מרגיש כאילו אתה עצמך נפרד ממנה. הוויית אלה הן מה שאני מכנה "ערות למודעות הדואלית". ואז, כשאתה ממשיך בהתעוררות שלך, אתה בא לשחרר את הפחדים והמגבלות שלך **ולדעת** שגם אתה אחד עם האחדות. ואז, סוף סוף, אתה מתחיל לחזור לתודעת האחדות.

אך עבור מי שנמצא בתקיפות בתודעת הדואליות, אין שום אפשרות שהם יקבלו שהכל אחד או שהם למעשה אחד עם היוצר או שהם אכן יכולים ליצור מציאות משלהם. וזה מביא אותי אל ה"שני דברים" עליו דיברת. ישנה הפרדה בלתי ניתנת לגישור, בנפשו ובמערכת האמונה של המודעות לדואליות, בין היוצר, מצד אחד ויצירתו בצד השני.

התוצאה של נקודת מבט זו היא שיש שני סוגים נפרדים של דברים, כדלקמן:

<p>היוצר (או היוצרים) אלוהים (או אלים) אלוהי</p> <p>אינסופי, נצחי, שאינו טועה רוח, שמימית, בל יתואר</p>	<p>יצירות בני אדם טמא</p> <p>סופי, בן תמותה. עלול לטעות בשר, חומר, ניתן להסביר</p>
---	--

יכולתי להמשיך להכניס תיאורים נוספים לשתי התיבות, אבל אתה מבין את הרעיון, אני בטוח. הנקודה המהותית בדבר "שני דברים" של תפיסת העולם של אלה של תודעת הדואליות הושגה. ושמחה-אלוהית כבר התייחס איתך, באורך כלשהו, לאופן שבו העמדה המודעות לדואליות היא נקודת מבט מוגבלת מאוד ואיך נקודת המבט מודעת לאחדות היא אמת גדולה יותר, וכבר הסברתי בהרחבה ש'**האחד ישנו**' אז אני לא אחזור על זה כאן.

ז: אז איך נביא את כל תודעת הדואליות הזו לסיום?

8: לסיים את זה?

מה שאתה באמת צריך להבין הוא שתודעת הדואליות (שזה אותו הדבר כמו תודעת הקורבן) אינה שגויה. זוהי, בפשטות, רמת קיום עמוקה בתוך מציאות ההפרדה הזו. דואליות היא אחת המקומות שאליהן אתה יכול להגיע כשאתה מבקר בהפרדה. וזה לא רע לבקר גם במקום הזה. זו רק בחירה... קבוצה אפשרית אחת של חוויות מתוך רבות.

מה שאתה גם צריך להבין הוא שיש הרבה בדואליות ובקורבנות שהוא נפלא. כשאתה מחוץ לזה, אתה למעשה תיזכר בהיבטים רבים של זה בחיבה רבה.

ז: קשה לי להאמין!

8: הסיבה לכך היא שאתה מתמקד רק בשליליות. אבל תחשוב לרגע איך זה מרגיש להיות מאוהב לגמרי, ללא תקנה.

ז: זה נפלא. זה כמו להיות במצב של אופוריה מסם מדהים ומשכר.

8: וזו גם חוויה תודעתית של קורבן לחלוטין.

על מנת להיות מאוהב, אתה צריך להאמין שיש מישהו אחר כל כך נפלא ומושלם ושהנוכחות שלו גורמת לך להרגיש ככה. וכאשר הם מבטאים כלפיך רגשות דומים של אהבה ופליאה, הדבר גורם לך להרגיש רגשות אפילו חזקים יותר של להיות מאוהב.

אבל אלה כל הדברים של תודעת הקורבן. אם ידעת שאתה היוצר של חוויותיך ומכך ידעת שלמעשה הזמנת את כל האינטראקציה הזו עם האדם האחר הזה וגם ידעת בדיוק איך הכל יקרה כי הכל כבר מוסכם מראש, ובאופן מכריע, אם ידעת שיצרת את רגשות ה"אהבה" האלה לבד ... מה אז?

ז: אני ... לא יודע. כל זה יהיה הרבה פחות מרגש, אני מניח.

8: בדיוק. דואליות היא נסיעה ברכבת הרים, בוודאות. זה מרגיש מסוכן בטירוף ואתה מרגיש שאתה ללא שליטה ונמצא בסיכון. ובדיוק בגלל זה נשמות עומדות בתור להיכנס. ולמה הן ממשיכות לחזור, שוב ושוב, חיים אחרי חיים, לעוד. התרגשות.

ז: לא אני. אחרי זה, סיימתי.

8: כן, אני אכן מאמין שאתה. כשאתה מוכן לסיים עם הדואליות, אז אתה מתחיל להתעורר לטבע היוצר שלך. אתה אומר, "אני מוכן לעזוב את היריד עכשיו", מכיוון שתודעת היוצר ותודעת הדואליות אינן יכולות להתקיים יחד באותה הוויה בעת ובעונה אחת. ומכיוון שזה מה שאתה עושה, אני מאוד אופתע אם תחליט לנסות לחזור לסיבוב נוסף.

אבל הנקודה שלי נשארת; גם כשאתה מתכוון לעזוב את הנסיעה ומתכנן לצאת מהפארק, עדיין, אם אתה כנה, אתה חייב להודות שהיו להן חוויות נפלאות לחוות. ההתאהבות היא רק אחת. כל העולם החומרי בו תוכל לאכול אוכל נפלא, להסתכל על שקיעות, להאזין למוזיקה ... כל הדברים שאתה אוהב... כל אלה הן תופעות של דואליות. וכמה למעשה אתה לא אהבת את התהליך של "לא לדעת" שאז ניהלת עם שמחה-אלוהית ואיתי שיחה כדי לקבל חוכמה ותובנה? שום דבר מהדברים הללו לא היו מתאפשרים ללא האשליה של הדואליות.

ז: זו נקודת מבט שימושית ומעניינת: אין שום דבר רע בדואליות. זו רק חוויה אחת. יש לה עליות וירידות והיא בהחלט יכולה להיות מרגשת מאוד. וכשנסיים עם זה, נוכל לעזוב.

תודה, 8, אני חושב שיש לי הבנה הרבה יותר טובה למהי דואליות באמת.

8: אז, האם אתה יכול לראות, ממה שאמרתי, שהוויות המודעות לדואליות מאוד אינן מאמינות שהן יכולות או אכן יוצרות את חוויותיהן?

ז: בהגדרה, הם לא היו, לא.

8: וזו בדיוק הסיבה שיש צורך, במציאות הדואלית, למחזיקי מבני התודעה.

מחזיקי מבני התודעה

בפרק הקודם סיפרתי לך על מחזיקי מבני התודעה. אלה הוויות הנושאות מבנה תודעתי כזה או אחר לתוך המציאות הזו. העצמי הפנימי שלך למשל, נושא את מבנה התודעה של האנרגיה שהיא "שמחה". ישנם מחזיקי מבני תודעה רבים, רבים אחרים שכאלה, שכל אחד מהם אחראי על הכנסת אנרגיה אחרת לתוך מציאות זו.

והסיבה שזה הכרחי ורצוי היא בכדי לאפשר למציאות הדואלית הזו לעבוד. אם אתה לא מאמין שאתה יכול ליצור שמחה מתוך עצמך, אז איך תרגיש אי פעם שמחה? בלי שמחה-אלוהית שיחזיק את התדר הזה עבור הוויות מודעות לדואליות, זה פשוט לא היה אפשרי. ובאותה צורה בדיוק, כל תחושה, רגש וחוויה אחרים מוחזקים עבור אלה שאינם בעצמם בתודעת יוצר, כך שיוכלו לחוות זאת מחוץ לעצמם. אם אינך מאמין שתוכל ליצור את זה, אז זה חייב להיות מיוצר עבורך. מחזיקי מבני התודעה הן אותן הוויות השוכנות בצפיפויות הגבוהות יותר של מציאות זו, בו הן עושות בדיוק את זה: הן יוצרות ומחזיקות עבורך את הדברים שאתה לא יודע שאתה יכול ליצור לעצמך.

אני מניח שאנלוגיה סבירה תהיה שמחזיקי מבני התודעה מאירים כל אחד מהם אור לכל המציאות הזו והאור המאיר הוא האנרגיה של מבנה התודעה המסוים שלהם. זו המתנה שהם נותנים.

שכולו נחמד מאוד, אך, כמובן, אם אינך יודע שאתה יכול ליצור את הדברים האלה, אז אתה בהחלט יכול להרגיש כאילו אתה קורבן להם.

ז: שמעתי את זה נאמר, במיוחד בידי בחורים מסוג מאצ'ו, שרגשות הם חולשה שיש להתגבר עליה.

8: אכן! למודעות לדואליות העמוקה, רגשות הן במקרה הטוב רק רגשות מוזרים שקורים לך בתקופות לא מתאימות, ובמקרה הרע - מכשולים אמיתיים בחייך. וכך זה שרגשות הן דבר שמסיח את הדעת, מטריד ומבלבל עבור אלו בתודעת הדואליות.

כאשר אתה מתוודע לטבע היוצר שלך, עם זאת, אתה נהיה מודע לכך שאתה יכול, ואכן, יוצר חוויות משלך. ואחד הדברים הראשונים שאתה לומד, כשאתה מגלה את יכולתך ליצור, הוא כיצד להביע-מעצמך. המשמעות של מונח זה היא היכולת ליצור רגשות משלך מתוך עצמך. אם אתה יכול לשבת בשקט ומבלי לשנות דבר בסביבה החיצונית שלך, מבלי למצוא דברים לשמוח עליהם, פשוט ליצור שמחה לשמה בתוך לבך ... אז תהיה לך השמחה שהבעת-מעצמך.

מה שהיה קורה כאן הוא שתרגיש את זה מספיק חזק ולעתים קרובות תוך כדי שאתה נע במסע דרך הדואליות שאתה יודע איך זה מרגיש. אבל עכשיו, כשאתה מתעורר לטבע היוצר שלך, עכשיו אתה מסוגל ליצור אותו בעצמך. אתה כבר לא זקוק למחזיקי מבני התודעה כדי לעשות זאת בשבילך. במקום לחכות להרגיש את האור הזה מאיר עליך, תוכל לבחור כעת להדליק את המנורה שלך בתוכך ולהאיר את האור הזה.

עברת, בהקשר זה, מקורבן ליוצר.

וזה עוד אחד מהדברים הנפלאים שאפשר להרוויח מלהגיע לדואליות. זה אולי קשה לך להבין כרגע, אבל עד שחלק מהאחד מגיע לכאן, הוא יודע רק את האנרגיה שלו.

ההגעה לכאן מאפשרת לך לשכוח את האנרגיה שלך ולחוות את כל האנרגיות הרבות רבות האחרות המוצעות. ואז, כשתעורר מחדש לטבע היוצר האמיתי שלך, תוכל ליצור לעצמך כל אחת, אף אחת, או כל האנרגיות האלה מתוך עצמך. האם יש לך מושג בכלל בכמה עוצמה זה מפתח את הנשמה שלך? זה באמת פלא!

כדי לעשות שימוש חוזר באנלוגיה של הכדור האלסטי האינסופי, אולי בעצמך ידעת בעבר רק לדחוף החוצה לכיוון השמחה, אבל עכשיו, אחרי שהיית כאן, אתה יודע, ישירות ומתוך עצמך, כיצד לדחוף החוצה באמת במערך עצום של כיוונים.

אבל אני לא רוצה לסטות רחוק מדי בכיוון הזה. מה שאני רוצה להביא לתשומת ליבך הוא שמגיעה נקודה במסע של כל נשמה דרך הדואליות כאשר מתבהר לאותה נשמה שהיא אכן יכולה להביע-מעצמה. שהיא כבר לא הקורבן לחוויות שלה בגלל איך שזה מרגיש. כאשר הנשמה הזו מוכנה לעשות את הצעד הבא, אז ישנה קפיצה גדולה הממתינה: גילוי הכוח היצירתי המדהים של כל הרגשות שנחו ושכעת ניתן להיות המאסטר שלהן.

עולם האשליה לימד אותך ש"מה שנכון וממשי" נמצא מחוץ לעצמך וכי כאשר הדברים ה"אמיתיים" האלה משתנים, כך הרגשות שלך הולכים בעקבותיהם. אתה מאושר כשדברים טובים קורים לך. אבל זו מציאות מסדר נמוך. ישנה אמת גדולה יותר שעובדת בדיוק להפך: עם הרגשות שלך אתה מושך חוויות לעצמך. אם אתה יוצר שמחה ומחזיק בתדר הזה, אז תביא לעצמך חוויות שמחות.

ז: אני חושב שאם היית אומר לי את זה לפני כמה שנים, לעולם לא הייתי מצליח להאמין לך. אבל זה לא מושג חדש עבורי ובאמת ניסיתי את זה. או ליתר דיוק, התחלתי לחיות את המושג הזה ואני יכול לומר, באופן חד משמעי, שאני יודע שזה נכון.

8: אתה מעלה נקודה חשובה. הדרך היחידה להפוך מושג כזה מ"תיאוריה מוזרה" ל"אמת אישית" היא לחוות אותה בעצמך, ממקור ראשון.

(הערת זינגדד: יצרתי מדריך חוויתי בן 30 יום שלוקח אותך למסע כדי לגלות את הכוח הפשוט, אך המדהים של זה בדיוק. הוא נקרא, [צור את עצמך, צור את חייך](#). מדריך זה מלמד אותך בצורה פשוטה וברורה. החזק רגש ואז ראה את הרגש הזה בפעולה, משנה את חייך. בדוק אם אתה מוכן להכיר את כוחם של הרגשות ולשנות את כל עולמך!)

ז: אז, רגשות הן כלי יצירה חזק מאוד. כשאנחנו נכנסים לראשונה להפרדה אנו מוגבלים ביכולת ליצור רק עם האנרגיה שלנו כי זה כל מה שאנחנו יודעים. אבל, כתוצאה מהיותנו כאן בהפרדה, כל אחד מאיתנו זוכה ללוח צבעים עשיר ושלם שאיתו אנו יכולים ליצור.

8: בדיוק.

ז: אז מה עם הרגשות השליליים?

8: שאלה תקפה. ומה שהייתי רוצה לחלוק איתך בעניין זה עכשיו הוא ההבנה ש"שלילי" ו"חיובי" הוא רק עניין של נקודת מבט.

ז: "אין דבר אחד שהוא טוב או רע, אלא איך שאתה מרגיש לגביו."

8: בדיוק.

ז: אבל אמרת שאנו צריכים להבין נכון רגשות שליליים כדי שלא יסגרו לנו את הלב.

8: נכון. אז הרגשות השליליים הן אנרגיות המוחזקות בקפידה על ידי מחזיקי מבני תודעה מסוימים ואנרגיות אלה מוצעות למציאות הפרדה הזו בכדי שהויות יוכלו להשתמש בהן וליצור איתן.

אם ברצונך ליצור הפרדה, תוכל להשתמש ברגשות השליליים.

אם ברצונך ליצור אחדות, תוכל להשתמש ברגשות החיוביים.

חלקים מסוימים של האחד רוצים ליצור הפרדה, קוטביות ודואליות. אלה יצירות נפלאות המזרזות צמיחה והתפתחות מרהיבה לכל המבקרים בהן. הרגשות השליליים הן אותן רגשות המאפשרות למציאויות הפרדה הללו להיווצר ולהישאר יציבים מספיק זמן בכדי שכל הנשמות המעוניינות לחקור אותן יעשו זאת לשביעות רצונן.

כל חלקי האחד שחקרו הפרדה, קוטביות ודואליות יגיעו בסופו של דבר למצב בו הן יצברו את כל מה שהן צריכות מהמציאויות הללו וירצו לחלץ את עצמן. הרגשות החיוביים הן שמאפשרות להויות להחזיר את עצמן לשלמות ואז גם להחזיר את עצמן לאחדות.

וכאן מגיע התמצית: המידה בה אתה, עצמך, בתודעת הדואליות היא המידה בה אתה תרגיש כאילו אתה קורבן לרגשות האלה. זו המידה בה תרגיש כאילו הן משהו שקורה לך, ולא משהו שאתה יכול לבחור וליצור לעצמך.

ז: אז ... תן לי לראות אם אני מבין את זה נכון.

רגשות שליליים יוצרים הפרדה, רגשות חיוביים יוצרים אחדות ...

8: אני חייב להפריע. רגשות לא יוצרים כלום. **אתה** יוצר.

ז: אה. אם כך אנו יוצרים הפרדה עם רגשות שליליים ואנחנו יוצרים אחדות עם רגשות חיוביים.

אם אני יוצר הפרדה מספקת, אני מוצא את עצמי בדואליות שבה אני מאמין שאני לא יוצר את הרגשות שלי. במצב הזה אני פשוט חווה תערובת של כל מיני רגשות, תלוי במה שאני יוצר, למרות שאני לא מודע לכך שאני יוצר. וכאן אני אשאר עד שאהיה מוכן לעזוב את הפרדה. ואז אצטרך לקחת בעלות על היכולות היצירתיות שלי וליצור ברגשות חיוביים. זה יגרום לי ליצור שלמות בתוכי כך שאמצא את עצמי נע מתוך הדואליות, דרך הקוטביות וחזרה לאחדות.

8: כן. זהו סיכום טוב של המצב.

ז: הממ. לפני שנמשיך מנושא הרגשות השליליים, אם יורשה לי, אני רוצה לעבוד איתך על כמה התנגדויות.

8: באופן טבעי.

ז: אוקיי, אז אני אכן מקבל את כל זה - אני מבין שאני יוצר את הרגשות שלי. אבל מה לעשות בקשר לכך שרובנו כאן בכדור הארץ, לרוב, זה לא מרגיש ככה. זה מרגיש כאילו דברים קורים ואז הרגשות מתעוררים כתוצאה מכך. לא להפך.

8: במילים אחרות, אתה מרגיש כאילו אתה קורבן לרגשות שלך?

ז: לא. הייתי אומר שאנחנו מרגישים כאילו אנחנו קורבנות הנסיבות שלנו. הרגשות פשוט מגיעים אחריהם. תן לי לתת לך כמה דוגמאות. אם הייתי הולך ביער ונחש ארסי פתאום קם להכיש אותי, הייתי מרגיש המון פחד.

ואם ליסה תחליט שהיא רוצה לעזוב אותי, ארגיש הרבה כאב לב. וכשאני קורא על הניהול הלא-תקין הגס שפוליטיקאים על כדור הארץ גורמים לכולנו, אני מרגיש כעס בשפע.

בהתנסויות מסוג זה אני מרגיש כאילו דברים קורים לי והרגשות מגיעים אחרי.

8: ועדיין אתה שואל אותי על זה? אחרי כל מה שנדון? באמת?

ז: (במבוכה) לא, אני מניח שאני לא צריך שתענה על זה.

8: אבל אז אתה יודע את הכלל. אם אתה מעלה שאלה שטופלה ביסודיות, עליך לענות עליה בעצמך לפני שנמשיך הלאה. אז תאמר לי אתה - מה אתה עושה בקשר לתחושה שאתה קורבן לחוויות שלך?

ז: זה עניין של העברת נקודת המבט שלי להבנה שכל מה שאני חווה מוזמן איכשהו על ידי. או על ידי, זינגדד, או על ידי אני מחוץ להתגלמות, העצמי הפנימי שלי. או שאני יוצר את זה במודע או מזמין את זה או מאפשר את זה.

אני מזמין חוויות כדי שאוכל לבחור בהן. כשאני בחרתי בתוקף לגבי משהו, אני יכול להרפות מזה וזה לא יתעורר שוב.

8: אז, הנחש?

ז: לא באמת יהיה אירוע אקראי. זאת אומרת, אני יודע את זה, מניסיוני כאן בחווה. נחשים לא מסתובבים באקראי ומחכים להכיש בני אדם. הם מתרחקים אם הם שומעים אותך מגיע. אבל היה לי מבקר שהמשיך לומר שוב ושוב, "אני מקווה שלא אראה נחש, אני מבועת מנחשים!" ואז, במהלך טיול ביער, בוודאי, היה נחש ארסי שוכב מעבר לכביש. זה היה היחיד שראיתי מזה הרבה מאוד חודשים.

8: ומעולם לא ראית אחד על אדמתך.

אתה רואה? זו לא הבעיה שלך ואתה לא מביא את זה לעצמך כדי שזה יהפוך לבעיה. לכן...

ז: אז, אין צורך לפחד.

8: וליסה עוזבת אותך?

ז: ובכן, זו הייתה רק דוגמה מטופשת. אני יודע שמה שיש לי עם ליסה הוא חוזה נשמה מקודש. העצמי-הפנימיים שלנו רוקדים יחד דרך האינטראקציה שלנו. ובכל זאת, על כל זה, אני גם יודע שהנצח הוא הרבה מאוד זמן. ומנקודת מבט זו, כאן זהו המקום בו העצמי הפנימי שלה ושלי יוצרים יצירה משותפת, ובאותה מידה יש הרבה מאוד מקומות אחרים בנצח שבהם אנחנו לא. כוונתי היא שאני יודע ומבין שההתאחדות שלנו מגיעה, מנקודת מבט אחת, לסיומה. אבל מנקודת מבט אחרת, שנינו נשתנה לנצח על ידי אינטראקציה זו בין שתי החוויות אנושיות על כדור הארץ.

8: זה נכון וגם מנוסח די יפה. אבל זה לא עונה על השאלה שלך. האם תהיה או לא תהיה שבור לב אם ליסה תעזוב אותך? והאם אתה לא קורבן לחוויה הזו?

ז: אוקיי. אז ככה אני רואה את זה. אם ליסה ואני שנינו עוקבים אחר ליבנו, וכך נשארים בתהודה עם העצמי הפנימי שלנו, אז שנינו עושים את טובתנו הגבוהה ביותר. אם זה בטובתה או בטובתי הגבוהה ביותר שאנו נסיים את מערכת היחסים שלנו, אז זה, מצד אחד, יהיה עצוב.

זה עצוב כשמהו נפלא מסתיים. אבל, כמובן, זה גם יהיה נכון. וכך, אני לא ארגיש קורבן לחוויה הזו.

8: זה נאמר היטב.

וכך, סוף סוף (הוא נאנח מעט) מה עם הפוליטיקאים?

ז: כן. זה כבר כובע ישן, לא?

הדרך בה אני רואה את זה היא שפוליטיקאים הם רק חלק מהריהוט של עולם המודעות לדואליות. אנשים נותנים את כוחם לפוליטיקאים על ידי הצבעה עבורם. ואז הפוליטיקאים מושחתים מהכוח הזה, הם מנצלים אותו והאנשים נהיים כועסים. לאחר מכן הם מצביעים למישהו אחר לשלטון, שעושה את אותו הדבר. והפוליטיקאים, כפי שכבר גילינו, הם בעצמם רק הכלים של האינדיבידואלים העוצמתיים במיוחד. הם למעשה רק רוקדים בין הגבול של "מעקב אחר פקודות" לבין שמירה על התדמית שלהם.

כל עוד אני נותן לזה את תשומת ליבי וכועס ועוסק בכל הקרקס הפוליטי, אז אני באמת מזין את המערכת.

8: זה די נכון.

ז: אבל זה גורם לי לתהות ... איך נוכל לעשות דברים אחרת? איך באמת נוכל לגרום לדברים לעבוד עבורנו? כולנו? חייבת להיות דרך טובה יותר ... אבל מה היא?

8: עכשיו אתה שואל את השאלות הנכונות!

בבוא העת תדבר שוב עם אדמו.

(הערת זינגדד: ראה [ספר 3 של ניירות ההתעלות](#))

שאל אותי שאלות מסוג זה. שאל אותי מה עבד בציוויליזציות אחרות ברחבי הגלקסיה. שאל אותי כיצד ציוויליזציות אחרות עברו מחוסר איזון כוחני פרימיטיבי למערכות מבוססות אהבה מתקדמות ביותר. ואז בדוק אם מה שיש לו לומר אינו ישים למצבך.

אבל לא על זה אנחנו מדברים עכשיו. מה שאנחנו מדברים עליו זה רגשות שליליים ואיך אפשר להם לחסום את הלב שלך.

עכשיו כששמעת את נקודת המבט שלי על כל זה, איך אתה חושב שתוכל לעבד אותם כך שהם כבר לא יחסמו את הלב שלך?

ז: אני חושב שאני מבין את התיאוריה. זה להבין שאני היוצר של הרגשות שלי. לדעת שאני בוחר איך אני מרגיש. ואז להיות מודע למה שאני בוחר ולעשות בחירות שלא מגבילות את יכולתי לאהוב. אז זו התיאוריה, אבל אני יכול לומר שהפרקטיקה תהיה מאתגרת למדי.

8: זו התחלה טובה מאוד. אם יש לך את התיאוריה ישר בראש, אז לפחות אתה יודע לאן אתה הולך. אבל לא תסיים להפוך את זה לפרקטיקה די הרבה זמן. כי באמת, כאשר אתה הופך למאסטר של הרגשות שלך, אז אתה תהיה מוכן להיות גם המאסטר של היצירות שלך. וכשתגיע לאותה נקודה, אתה תהיה מוכן לצאת לגמרי מהדואליות.

אולי הקושי הגדול ביותר ברגשות שליליים הוא שרובם נדחקים אל הצל שלך. זהו חלק בנפש שלך הנסתר מאור המודעות שלך. זהו החלק של עצמך שלא לקחת בעלות לעצמך. ומכיוון שאינך מודע במידה רבה לחלק זה בעצמך.

הוא יכול להנחיל עליך כל מיני רגשות שליליים מבלי שתוכל להבין כיצד או מדוע כל זה קורה לך. אז זהו נושא חיוני שבבוא העת נתייחס אליו בפירוט.

(הערת זינגדד: חלק 2 של **החולם ער**! נקרא "להאיר את האור על הצל" וזה בדיוק מה ש8 מדבר עליו כאן: מסע מעמיק אל ריפוי הצל)

אבל לפחות יש לך את המושגים; יש לך הבנה, ואתה בדרך שלך לעבר לב פתוח באמת.

ז: תודה, 8! אני חושב שאמרת שהנקודה הבאה נוגעת להזדהות עם מי שאנחנו באמת?

8: נכון. כבר התייחסנו לכך כשדיברתי על אגו, אז אקצר.

3.1.3 הזדהות עם היצירות שלך ולא עם 'מי שאתה באמת' כל עוד אתה חושב שאתה היצירות שלך, אז אתה תיצור הפרדה.

ישנם מספר דרכים להבין שאינך היצירות שלך, מה שיעזור לך להתחיל להתעורר לטבע האמיתי שלך. מדיטציה היא דרך טובה. אבל יש הרבה שיטות שונות המכונות כולן מדיטציה. אני ממליץ על מדיטציות המסייעות לך להיות נוכח **ברגע הזה**. שחרר את כל המחשבות והרעיונות שלך לגבי מה שבא לפני ומה יבוא אחר כך. היה נוכח **ברגע הזה**. עשה זאת בעקביות ותתחיל להבין שאתה לא הגוף שלך; אתה לא המחשבות שלך; אתה לא האמונות שלך; אתה לא מערכות היחסים שלך; אתה ממש לא הדברים שאתה עושה או העבודה שלך. ואתה **בהחלט** לא הכסף שאתה מרוויח או הרכוש שבבעלותך.

זה יכול להיות די קשה לעבור לרגע הזה אם אתה לא רגיל להיות שם. רוב ההוויות המתגלמות על כוכב הלכת שלך, במיוחד בחברות מערביות כמו שלך, מותנים לחלוטין לחיות לסירוגין בעבר ובעתיד ללא עצירה בין לבין **ברגע הזה**. בתפריט תהליכי החשיבה שלך ישנם דברים כגון:

דאגות וחששות לגבי העתיד

משאלות וחלומות על העתיד

זיכרונות וחלומות בהקיץ על העבר

האשמות ומרירות על העבר.

אבל אם באמת בילית רגע **ברגע הזה**, תוכל לשחרר את כל הדברים האלה ולראות אותם כמבנים אשליתיים של הנפש שהם באמת. העבר והעתיד שלך אינם קבועים. הם היצירות שלך והאמת היא שאתה בעצם יוצר אותם **ברגע הזה**. וניתן ליצור אותם מחדש בכל דרך שתמצא ותזדקק. אבל תחילה עליך להפסיק לנסות לחיות בעבר ובעתיד. לעשות זאת זה לנסות לחיות ביצירות האשלייתיות האלה. להיצמד לנקודת מבט אחת ומוגבלת על היצירות שלך. וזה מרחיק אותך ממי שאתה באמת ומרחיק מהקשר שלך עם האלוהות. פעולה זו מזהה אותך עם היצירות שלך, ולא עם מי שאתה באמת.

התרופה היא להיות נוכחים באמת **ברגע הזה**. פנה זמן כל יום להיות בדממה. פנה זמן לעיתים קרובות להקשיב ללב שלך. שבור את ההרגל של תודעת-לא-הרגע הזה. עבור לרגע הזה לעיתים קרובות יותר ויותר עד שבסופו של דבר תוכל להתגורר שם לצמיתות.

ז: 8, יצרתי גם מספר הקלטות מדיטציה מודרכות אחרות שעשויות להועיל לקוראים במציאת מקום שכזה. המסע המודרך שלי נקרא "פתח את לבך" זו הדרך שלי לחלוק עם אחרים את הדרך שגיליתי שהובילה להתעוררות ולפתיחת צ'אקרת הלב שלי.

(הערת זינגדד: והקלטה מודרכת עדכנית יותר של [המדיטציה המודרכת](#) בשם "מסע לממד השישי", עשויה גם להיות שימושית במיוחד למי שבאמת מוכן לשחרור מסיבי של תודעת-לא-הרגע הזה)

8: כן, אכן! למבקש ישנם עזרים רבים למסע זה. מספרים בנושא ועד להדרכה אישית בידי מדריך מדיטציה מנוסה. מה שאתה מציע בהקלטות המדיטציה המודרכות שלך הוא זה שנוצר ביצירה משותפת איתך, ש-א, אדמו, ואיתי. כך שבאמת, זה הטוב ביותר שמישהו יכול לעשות: מצא את מה שעובד עבור העצמי ושתף את זה עם אחרים. כפי שכבר גילית, רבים מצאו ערך במה שיצרת ורבים אחרים עדיין יעשו זאת. אך לא משנה מה יהיה המקרה, כל אחד יצטרך למצוא את דרכו לדממה ולחיבור הלב בדרך המתאימה להם, ולכל אחד מהם יוצע הסיוע הדרוש לו אם רק יחפש אותו. ולרבים המדיטציות האלה שלך יהיו בעלות ברית בעל ערך רב במסע שלהם.

וזה מביא אותנו לסוף השיח הארוך למדי הזה על חסימות בליבך. אם המחפש חווה חסימה כלשהי ומוכן להסיר אותה ולהמשיך לאהוב, הדרך תיפתח. תינתן עזרה. זה דורש מחויבות, החלטה ברורה ומעט מאמץ. אבל מי שרוצה להגיע לשם, בהחלט יוכל לעשות זאת. והתגמולים לכך הם עצומים. הסרת החסימות לאהבה פירושה היכולת לפתוח את עצמך לחוות אהבה.

לזה אני אתייחס בשתי הנקודות הנותרות.

3.2 מחזור האנרגיה של האהבה

אמרתי בעבר שאתה מקבל את מה שאתה יוצר. אבל אתה שוכן במערכת מוגבלת בזמן. המשמעות היא שאתה חווה כרגע את מה שיצרת בעברך. אם אתה מבין סיבה ותוצאה, אז אתה יכול להבין שחוויותיך היום הן התוצאה. הבחירות והאמונות שלך מהעבר שלך הן הסיבה. אם תחליט ברגע זה לשנות נקודת מבט באופן קיצוני ומיד להחזיק ברעיונות ואמונות חדשות, אז ייקח זמן מה עד שהמציאות שלך תשתנה. במהלך הזמן הקרוב תחווה פחות ופחות מהעולם הבנוי על אמונותיך הישנות ויותר ויותר מהעולם הבנוי על אמונותיך החדשות. זהו הערך המהותי של מבנה התודעה הנקרא זמן. זה המפריד בין הסיבה לתוצאה. לכן, אם הסיבה מתרחשת בתודעתך כרגע, התוצאה לא תתרחש במציאות שלך זמן מה. כמה זמן זה בדיוק יהיה תלוי עד כמה השינוי הוא מהותי ובמידת התקיפות שלך בהחלטה והכוונה שלך. אך מה שעליך להבין הוא שתהליך שינוי המציאות שלך אכן לוקח זמן. זה עניין של שינוי האמונות והבחירות של עצמך ואז אחיזה בשינוי הפנימי הזה, תוך מתן אפשרות למציאות החיצונית שלך להשתנות למשך כל תקופה שתידרש כדי להתאים לשינוי הפנימי שלך.

עם הרקע הזה אני רוצה לומר לך את זה: אם ברצונך לחיות בגן עדן מחר, אז עליך להתחיל להיות אזרח גן עדן היום. התחל בשאיפה כל הזמן לאהוב את עצמך בצורה נפלאה יותר ויותר. בכך, היכולת שלך לאהוב אחרים תתרחב. אז אתה צריך לחפש להיות ההווה הכי אוהבת שאתה יכול להיות. כאשר אתה עצמך אזרח גן עדן על ידי מחשבותיך, דבריך ומעשיך, אכן תגיע למצוא את עולמך הופך אט אט ליותר ויותר שמימי. ושום מוות בעולם הזה לא יידרש ממך. היה השינוי שאתה רוצה והשינוי **יבוא** בעקבותיו.

העצה שאני מציע היא להיות סבלניים עם חייך, היה סבלני עם עצמך ותן לעצמך מידה טובה של חסד. אבל התחל עכשיו! המחר שלך נוצר על ידי התודעה והאנרגיה שאתה מביע היום. אז אתה יכול, ויהיה לך, מחר שמלא באהבה אם אתה יוצר רק באהבה היום. בכל פעם שאתה מתקשה ללכת ובכל פעם שאתה מקרטע, פשוט חזור לדרך האהבה. לכן, התחל שוב בלהיות אדיב לעצמך ולאהוב את עצמך. זה שמעדת זו ההוכחה שאתה מנסה. כל שעליך לעשות הוא לבחור מחדש לעסוק בחיים באמצעות אנרגיית האהבה.

וזה מביא אותי ממש ללב העניין. אהבה היא אנרגיה. זו האנרגיה האמיתית היחידה. כל אנרגיה אחרת היא נגזרת של אהבה. ככל שאתה נותן יותר אהבה, כך יש לך יותר. ככל שיש לך יותר, אתה יכול לתת יותר. אהבה היא הדבר היחיד שהיא כזאת. היא בלתי נדלית ברגע שאתה מתחיל לבטא אותה. דמיון שכסף היה כזה - דמיון שככל שהוצאת יותר, יתרת הבנק שלך הייתה גדולה יותר. כולם היו ברחובות קונים ומבזבזים ונותנים אותו בחינם! וככה זה צריך להיות עם אהבה. תן אותה בחינם!

ולא רק לאחרים. תן אותה **קודם** לעצמך. חפש לאהוב את עצמך ללא הגבלה, בדיוק כפי שאתה. והפתח לאהבה עצמית כזו היא קבלה עצמית. בחר לקבל את עצמך, לא משנה מה. ואז חפש לאהוב את מה שאתה עושה ולעשות את מה שאתה אוהב. ואז אהוב את הסובבים אותך ותקיף את עצמך באלה שאתה אוהב.

אמרתי שאתה האור של המודעות המאיר מהמקור דרך עדשות התודעה שלך. אמרתי שהתודעה שלך מעוצבת על ידי המחשבות, הרעיונות, האמונות והבחירות שלך. ובכן, אם הבחירות שלך כולן קשורות לאהבה, אז העדשות שלך יגדלו מאוד ויהיו ברורות מאוד בהחלט. זה יאפשר כמויות אדירות של אור. אתה תראה בבירור ומה שתראה יהיה מלא באור.

וזה מהות התהליך. ככל שאתה מאפשר ליותר אהבה להאיר דרכך, כך אתה יוצר יותר באהבה. ככל שתיצור יותר באהבה כך תחוה יותר אהבה. וכמובן שככל שתחוה יותר אהבה כך תצטרך לתת יותר. וכך מתחיל מחזור חדש ונפלא בחייך והוא יכול להמשיך לנוע כך עד שתהיה לנקודה קורנת של אהבה טהורה. כמו השמש, אתה תאיר אור אהבה מבריק סביבך.

וכאשר זהו מצב התודעה שלך, אז זה יהיה בלתי אפשרי עבורך לחוות דבר מלבד מה שאתה יוצר ישירות. אי אפשר יהיה לחוות שום דבר שהוא אפל או שלילי מכיוון שאתה עצמך תאיר יותר מדי אור מכדי שיהיה צל כלשהו סביבך.

וזה פשוט כמו שזה. בתיאוריה.

ייתכן שתצטרך קצת יותר הדרכה בכדי לממש זאת בפועל.

ז: בהחלט כן. זאת אומרת - לתת אהבה בשפע רב לכולם וכו' נשמע רעיון נהדר, אבל איך בעצם אני עושה את זה? כלומר, ללכת לזרים ולשאול אותם אם הם רוצים קצת אהבה אולי לא תניב את התוצאה הרצויה!

8: (צוחק) כן, אני בהחלט יכול לראות את זה.

הציוויליזציה הפלנטרית שלך פישלה כל כך במושג האהבה שזה אכן נראה די בעייתי. (עדיין צוחק)

ז: וגם, זה די קשה, אני חייב להודות, להרגיש רגשות אוהבים כלפי אנשים מסוימים.

8: אני יכול לראות גם את זה. יש מגוון כל כך גדול של תודעה על הפלנטה שלך שלמעשה יהיה לך קשה מאוד, מאוד להביע אהבה **לכל** הסובבים אותך, **כל** הזמן. ולכן זה תהליך. אתה לוקח את זה לאט. אתה לא מתחיל בדרישה שהעולם ישתנה ושהאנשים סביבך ישתנו. לא. אתה מסתכל בעצמך לשינוי. וכשאתה משנה את עצמך, כך עולמך משתנה בתגובה. במרווחים קטנים אתה פותח את הלב. במרווחים קטנים, העולם שלך נהיה חביב עליך יותר. התוצאה בסופו של דבר היא שאתה הופך לאהבה טהורה וזוהרת. ואז כל המציאות שלך לא יכולה לעשות שום דבר אחר מלבד להחזיר לך את זה בחזרה.

אבל זהו **אכן** תהליך. זה לוקח זמן. ואני יכול לעזור לך בזה.

ז: אוקיי. אז מאיפה אני מתחיל?

8: ישנן דרכים רבות להשיג את המטרה של לפתוח עוד יותר את ליבך. אחת שאני יכול להמליץ עליה היא להתחיל בשירות. אם אתה עושה שירות, אז הלב שלך נפתח ואנרגיית האהבה מתחילה לזרום ממך לעבר ההווה שעבורה אתה עושה את השירות. אז ככה אתה מתחיל. על ידי ביצוע שירות.

ז: רק לשם הבהירות, 8, אני יכול לשאול למה אתה מתכוון כשאתה אומר "שירות".

8: אה טוב! אתה צודק בהחלט בבקשה שאגדיר את המילה הזו. משתמשים בו לעתים קרובות למדי, אך גם לא מגדירים לעיתים קרובות. שירות היא כל פעולה שאתה עושה לטובת האחר. זה נחשב בדרך כלל כ"להיות בעזרה", אבל הייתי אומר שיש בה הרבה יותר מזה. אם אתה צריך לטפח, למשל, את היכולת **להקשיב** באמת לאחר, מבלי שתצטרך להתערב בין הרעיונות והדעות שלך, רק לשאול שאלות שעשויות לאפשר להם לספר טוב יותר את הסיפור **שלהם**, אז אתה תהיה מצויד לעשות שירות נהדר. רבים ירגישו שהם נעזרים עמוקות בגלל העובדה שהיה מישהו שהם באמת יכלו לדבר איתו. טוב לב פשוט יכול להיות גם שירות. דיבור יכול להיות שירות, אם אתה מסוגל לתת את מתנת החוכמה שלך מבלי שהיא תהפוך לנטל לאחרים. לתת לאחרים את המרחב לתת את מה שיש להם לתת זה שירות נהדר. אם אתה יכול למצוא דרכים לעזור לאחרים לגלות את עצמם ואת מתנתם, אתה כנראה עושה את אחד השירותים הגדולים מכולם. מה שלא מבינים לעתים קרובות הוא שהשירותים הגדולים ביותר לרוב אינם פעילים במיוחד. לדוגמא, להניח את הטוב ביותר למישהו או אפילו **לצפות** לטוב ביותר ממנו, כזה שייצור עבורם מרחב להתרומם לגבוה והטוב ביותר שהם יכולים להיות, זה שירות נפלא.

הנה רשימה של מילים שיכולות להיות קשורות לשירות. לך לעברם לאט, אחד אחד, וחשוב על כל אחד מהם. בכל מילה, חשוב על מישהו שעשה לך את השירות הזה ועל מישהו שעשית לו את השירות הזה:

המילה הראשונה היא טיפוח. מי טיפח אותך? איך? איך זה הרגיש? את מי טיפחת? איך זה הרגיש?

עכשיו שאל את עצמך את אותן השאלות לגבי מילים אלה: ריפוי, השראה, תמיכה, אפשר, העצמה, שיתוף, מרץ, האכלה, הקשבה, עזרה, הגנה, הנחיה ...

השירות הוא זה שמוביל לטובת האחר. ואותו "אחר" יכול להיות מישהו. זה יכול להיות גופך שלך, חבר אהוב, זר מוחלט, קהילה, חיה, פיסת אדמה או כדור הארץ בכללותו.

שירות היא אהבה בפעולה.

וזו הסיבה שראוי שתעשה שירות לפתיחת לבך. כל שירות יעשה זאת, אך שירות קטן יאפשר זרימה של כמות אנרגיה קטנה ושירות גדול יאפשר זרימה של כמות גדולה של אנרגיה. ככל שאתה מרשה ליותר אנרגיה לזרום, כך הלב שלך נפתח יותר.

כשאתה עושה שירות, השתמש בהבחנה שלך. ראה איזה חלק בשירות זה מרגיש "מתאים לך" לעשות. ואיזה חלק לא מרגיש נכון. הקדש מחשבה (ופתח את עצמך להשראה) כדי לראות אם אין שירות אחר שאתה יכול לעשות שהוא מתנה גדולה יותר עבורך. זאת אומרת; האם אין שירות אחר שתרגיש שמחה גדולה יותר בנתינה ויהיה מועיל עוד יותר לחיים?

בשלב מסוים במסע זה של מתן שירות תתחיל לגלות שאתה לא כל כך עושה למען האחר, כמו שאתה עושה למען עצמך. או אולי שאתה עושה את זה פשוט כי זה הדבר "הכי נכון" שאתה יכול לעשות. עשה את זה כי זה מה שזורם מהלב שלך.

כשאתה מפסיק להרגיש שאתה "עושה שירות" ויותר כמו שאתה פשוט מביע את מתנת ליבך, אז אתה באמת במצב של לב פתוח מאוד. ואז, ככל הנראה, אתה נותן את המתנה הגדולה שלך.

אם תמצא את המתנה הגדולה שלך ותתחיל לתת אותה, אז תאפשר לכמות עצומה של אנרגיה לזרום. אז זה, כמובן, רעיון טוב. אם אתה מבקש להעביר את עצמך לרמה גבוהה יותר של תודעה, יהיה זה רעיון טוב לגלות את המתנה הגדולה שלך ולתת אותה.

אז עקוב אחר ליבך כדי למצוא ולהביע את מתנתך הגדולה. כל הזמן להקשיב ללב שלך ולעשות כל הזמן את מה שהוא אומר לך יוביל אותך קדימה. ולעשות את זה שמביא הכי הרבה אהבה יקדם אותך קדימה. המתנה הגדולה שלך היא שיר הלב שלך. לשיר את שיר הלב שלך היא המתנה הגדולה שלך. שני הדברים האלה הם אותו הדבר. ושיר הלב שלך הוא מה שלבך שר לך כאשר הוא מעורר אותך למצוא את הדרך חזרה לאחדות.

אז ... אתה מתחיל בלפתוח את הלב שלך. אתה תמיד מתחיל שם. והדרך הקלה, המהירה והבטוחה ביותר לפתוח את ליבך היא לעשות מעשה של שירות טהור. ואז תראה איך זה מרגיש. ש"לראות איך זה מרגיש" היא ההזדמנות שלך להקשיב ללב שלך. הוא ידבר איתך בתחושות. הוא יגיד לך, "יותר מזה ופחות מזה". אין ספק שלא כולם מתאימים לכל סוגי השירות! עשה מעשה שירות וראה מה יש ללבך לומר עליו. מאיזה היבט בעשייה הזו נהנית? מאיזה היבט לא נהנית? היכן יש שירות שאתה יכול לעשות שמביא לך יותר שמחה ופחות אי שביעות רצון? עקוב אחר השמחה הגדולה ביותר שלך למקום שבו אתה נותן את המתנה הגדולה ביותר שלך ושוכנת רק במצב של אושר. זה יראה כאילו אתה עושה את מה שנועדת לעשות. זה יראה לך כאילו אתה מתאים באופן ייחודי למשימה זו; כאילו כל מה שעשית אי פעם עד לנקודה זו היה רק אימון למשימה זו. זה ירגיש כמו המטרה האמיתית והגדולה ביותר שלך. זה ייתן לך תחושה מדהימה של "צדקנות" נפלאה למלא שירות זה. ועל ידי ביצוע משימה זו, תיצור ותזרז אהבה בעולם הסובב אותך. אתה תגרום לחזרה לאחדות בעצמך ותעורר אותה אצל אחרים סביבך. ואתה תהיה חלק מבריאת גן עדן עלי אדמות. אתה תהפוך את חייך לקדושים ובכך תהפוך את עולמך לקדוש. אתה תשנה אחרים סביבך לטובה - לא על ידי דרישה מהם שהם חייבים להשתנות - לא, על ידי שינוי עצמך ועל ידי מתן המתנה שלך.

אבל הכל מתחיל במתן שירות. תן את המתנה הגדולה ביותר שלך אם אתה יכול. אם אינך יכול, אז תן את השירות הגדול ביותר שאתה מסוגל. ואם אינך יכול לתת שירות גדול, אז תן שירותים קטנים רבים. תן שירות.

עם זאת, חשוב מאוד שתבין שאתה לא אמור לתת את כל המתנות. אתה לא אמור להיות הגופן של כל האהבה בעולם כולו. אתה לא אמור לשרת כל צורך שהעולם מציג בפניך.

אתה אמור לתת רק את המתנה שאתה הכי מתאים לתת. אם אתה נותן מתנות שאינך הכי מתאים לתת, אתה עושה שני דברים :

ראשית, אתה מבזבז את האנרגיה העומדת לרשותך בביטויים פחותים. אני יכול לנסח את זה אחרת ולהגיד שאתה מבזבז את הזמן והמשאבים שלך לעשות משהו שאתה לא מתאים לעשות.

שנית, אתה עושה עבודה של מישהו אחר, וזה בעצם עושה להם עוול. אתה מבין, יש מישהו שם בחוץ שמתאים באופן אידיאלי לעשות את העבודה הזו. לא רק שאתה לא עושה את מה שאתה הכי מתאים לעשות, אלא שאתה גם מפריע לכך שהאחר הזה יעשה את מה שהם הכי מתאימים לעשות.

וזו הבנה חשובה מאוד. אתה לא לבד. אתה לא נותן המתנות היחיד. אתה חלק חיוני שאין לו תחליף בריקוד החיים האינסופי, וזה לא מופע של איש אחד! וזרימת האנרגיה גם לא צריכה להיות זרם חד כיווני! קראתי לזה מחזור האנרגיה של האהבה והמילה מחזור מרמזת על סיבוב; נתינה וגם קבלה.

הוויית האגו מאמינה שהיא נפרדת ולבד. אינדיבידואל. אבל היוצר הממוקד עם הלב מבין שהוא אחד עם כל ההוויות האחרות, בכל מקום. ההוויה היוצרת הממוקדת עם הלב מבינה שהיא קיימת רק עם, ודרך הוויות אחרות... רק כחלק מהאחדות הגדולה.

אז אתה לא יכול לתת את המתנה שלך מבלי שאחרים יתנו לך גם את המתנות שלהם. חייבת להיות "זרימה". אם אין זרימה, אז אין מחזור אנרגיה. כשהוא סטטי, הוא חסר חיים. אתה לא יכול לאגור אהבה - היא חייבת לעבור דרכך. אז אתה חייב לתת את האנרגיה הזו לאחרים. ככל שאתה נותן יותר, כך אתה פותח את עצמך לקבל יותר. אבל אתה חייב להיות מוכן גם לקבל! אם לא, אתה יוצר חסימה. חסימות הן הסיבה הבסיסית לפגיעה בנפש, שגורמת למחלות רגשיות, רוחניות ופיזיות. אז היה מוכן לתת קודם, אבל אז גם היה מוכן לקבל באותה המידה בתמורה.

וכשאתה מקבל, ודא שאתה מכבד גם את המתנה וגם את הנותן. היה אדיב. תגיד "תודה." ותן להם משהו בתמורה. שמור על האנרגיה בתנועה. שמור אותה בחיים. שמור אותה "יפה". (הוא מחייך). תן לה לזרום.

ותעביר את זה גם הלאה! אם קיבלת משהו שמצאת כבעל ערך, אז מצא דרך להעניק את אותה מתנה לאחר. גם זה שומר אותה בחיים. גם זה פותח את ליבך. גם זה אומר לך משהו על המתנה הגדולה שלך.

וזו הדרך בה המטבע החדש של כדור הארץ יזרום: כל הוויה תמצא ותבטא את המתנה הגדולה שלה המתפתחת בכל עת. ומכיוון שכל הוויה היא ייחודית, כך גם המתנה הגדולה שלהן תהיה ייחודית. לעולם לא יהיה "יותר מדי" ממה שתספק, מכיוון שהביטוי שלך יהיה ייחודי. וכל מה שאתה צריך, אך אינך מסוגל לספק לעצמך; תוכל למצוא הוויה אחרת שרוצה להציע זאת כמתנה הגדולה שלה.

וזו הכלכלה החדשה. אף נשמה לא שואלת, "אבל מה יש בזה בשבילי?" אין לאף נשמה צורך או רצון. לכולם יש שפע. ואף אחד לא מנסה לתפוס בחמדנות יותר ממה שהם רוצים או צריכים כי אף אחד לא חושש שלא יהיה. תמיד יש שפע כי כולם יודעים שהם אחד.

וככל שעסוק יותר ויותר במעגל האנרגיה של האהבה ופחות ופחות באנרגיות השליליות, כך המחר שלך יהפוך בהיר יותר ויותר. ואז תמצא את עצמך עושה שירות גדול יותר ויותר. בסופו של דבר אתה תיצור רק עם האור. לא תמצא עוד חסימות בליבך. אתה תבין שאתה הינך האור.

ז: אבל מה עם דברים כמו כסף, 8? אתה אומר שאהבה היא המטבע החדש וזה נשמע פנטסטי. אבל איך אני משלם באהבה על כיכר לחם בחנות? אם אני מציע לקופאית נשיקה גדולה ורטובה, אני לא חושב שזה יעבוד. ובעולם האמיתי אנשים צריכים לפחות את הדברים הבסיסיים כמו קורת גג מעל הראש, ארוחה על השולחן וכן הלאה. זה עולה כסף. ואם אין לי כסף, אז אני עלול למצוא את עצמי בקרוב ללא קורת גג מעל הראש או אוכל על השולחן. אז מה עם זה?

8: אז אתה חושב שאתה צריך כסף?

אתה לא.

כסף הוא, במקרה הטוב, פיסות נייר עם הדפס עליהן, ובמקרה הרע - מספרים במחשב איפשהו. אתה יכול לעשות מעט עם פיסות הנייר האלה ופחות עם מספרי המחשב. דברים אלה כשלעצמם חסרי תועלת. אבל מכיוון שאנשים הסכימו לכך, שהם כלי המחליף את האנרגיה שלהם לכן אתה פתאום חושב שהכלי חשוב.

אבל אתה נופל שוב לאשליה שהוצגה בפניך. אתה מאמין שאתה צריך כסף. אבל אתה לא. אתה רוצה אוכל ומקלט ובגדים וכן הלאה. וישנן דרכים רבות להשיג דברים אלה. כסף היא דרך אחת, כן. זו הדרך בה המערכת מעודדת אותך להשתמש מכיוון שכשאתה הינך משתמש בכסף אתה הופך אחרים לעשירים יותר. בכל פעם שאגורה מחליפה ידיים, יש הוויות בלתי נראות המקבלות חתיכה. זה בלתי נמנע ובלתי ניתן לחמוק ממנו. אתה משתמש במערכת שלהם - הם מקבלים את החלק שלהם!

אבל יש הרבה מאוד דרכים אחרות לעשות דברים. ואם אתה הוויה יוצרת, אז לא תתקשה ליצור את כל מה שאתה צריך. תמיד יהיה לך שפע. אז השאלה באמת לא נוגעת לכסף. אלא אם אתה קורבן או יוצר.

ז: (אנחה גדולה). 8, אני לא יודע מה להגיד.

אני אומר שאני יוצר. ואני בעיקר מאמין שכן. אני רוצה להאמין שכן. אני חושב שאני מתקדם להאמין שכן. אבל ... משהו שכזה מופיע ומראה לי שאני בחזרה בנקודת ההתחלה ואני לא מאמין שאני יוצר למרות הכל. מה לעשות?

8: (הוא מחייך ביותר אדיבות) אמרתי לך, לא כך, שתצטרך להיות סבלני עם עצמך? ובכן, כאן נכנסת הסבלנות. אתה הינך עדיין יוצר מפחד. המציאות שלך מראה לך את זה. אין כאן שום הפתעה וזו בדיוק הדרך בה היא צריכה להיראות, בהתחשב איפה שאתה נמצא בהתקדמות שלך. אבל עכשיו הגיע הזמן שתיקח יד פעילה בשינוי זה. עכשיו הגיע הזמן ליצור שאתה היוצר. עכשיו הגיע הזמן שתבחר באנרגיה שתשתמש בה ביצירות שלך.

אז תקל על עצמך. אפשר לזה שאתה עדיין משתמש בכסף וזה שאתה עדיין מאמין שאתה זקוק לצורה החיצונית הזו של חילופי האנרגיה בחיים שלך. אפשר לזה שאתה עדיין חושש להיות בלי כסף. כלומר, בפשטות, היכן אתה נמצא, ממש עכשיו. זה בסדר. תפסיק להאשים את עצמך. תן לזה להיות. עשה מה שאתה חושב שאתה צריך לעשות כדי להרוויח קצת כסף. אבל אל תמקד את כל תשומת לבך בזה. ודא שאתה ממקד יותר את תשומת הלב שלך בביצוע שירות ומתן המתנה שלך - כפי שתיארתי לעיל. תראה לעצמך חסד ואפשר לעצמך להשתנות כמה שיותר מהר מבלי לגרום לעצמך מצוקה.

לכן, דאג לענייני הכסף האלה בזמן שאתה חושב שאתה זקוק להם, ואז המשך ביצירה של עצמך מחדש כיוצר של אהבה טהורה.

אתה יכול לעשות את זה?

ז: כן. כמובן שאני יכול. ואני אעשה.

8: טוב. כי אז מעגל האנרגיה של האהבה יתחיל לזרום. ואז תתחיל לגלות את הפאר והיופי של העובדה שאתה לא לבד. אתה לא נותן המתנה היחיד. יש סביבך אחרים שמוצאים את דרכם למתנה הגדולה שלהם, וכפי שהם מגלים אותה, כך גם הם נותנים אותה. וכאן, בשאלתך הקודמת אלי, הבעת צורך. אמרת שאתה לא יודע ליצור חילופי אנרגיה בלי כסף. נכון? ובכן, מה אם הייתי אומר לך שיש אחרים שיודעים! ישנן מציאויות פלנטריות אחרות בהן הוויות יצרו ציוויליזציות שלמות של שפע מפואר והן עסקו בחילופי אנרגיה במורכבות נפלאה, מבלי שאף פעם **שמעו** על כסף. אם היית מספר להם על מערכת הכסף שלך כאן על הפלנטה, הם היו מתפלאים שמישהו ירצה להשתמש בדבר עם שליליות-לחיים שכזה. אז הידע כיצד לבנות מערכות חליפין חיוביות לחיים נמצא שם בחוץ. ולא רק שהוא "שם בחוץ", אלא שהוא זמין גם כאן בכדור הארץ. בדיוק כפי שאתה מוצא את דרכך למתנה הגדולה שלך באמצעות כתיבת **ניירות ההתעלות**, כך ישנם אחרים העסוקים בלתת את המתנה הגדולה שלהם בכך שהם עובדים על כיצד להביא את אותן מערכות חילופין חיוביות-לחיים לתודעה הפלנטרית שלך. בדרך כלל אלה יהיו הוויות שחוו התנסויות בגלגול חיים במישורים אחרים אלה שבהם משתמשים במערכות חילופין חיוביות-לחיים אלה. הוויות אלו, מכוח חוויות העבר שלהן והכשרתן וניסיוןן בחיים אלה, יתאימו באופן מושלם לפיתוח מערכות וכלכלה. אבל הן יהיו הוויות של אהבה. הן יבקשו לתת את המתנה שלהן, בדיוק כפי שאתה. הן יהיו של תודעת האחדות, בדיוק כפי שאתה. והמערכות שהן ימציאו יעצימו ויעשירו את כולם, ולא יחלישו ויגנבו מכולם, כפי שעושה המערכת הנוכחית.

אז תן את המתנה שלך. תן אותה בשפע רב. תן אותה לכל מי שרוצה בה. תן אותה עד שתבין שיש לך מתנה גדולה עוד יותר לתת. ואז תן **אותה**! תנוע תמיד לעבר הגרסה הגדולה יותר של עצמך, תוך מתן אהבה גדולה יותר ויותר.

ז: אז, 8, לא היית אומר שאולי **ניירות ההתעלות** היא המתנה הגדולה שלי?

8: האם זה הדבר שאתה יכול למצוא לעשות שגורם לאהבה הכי גדולה?

ז: אממ ... כן, אני חושב שכן. אני עוסק בתהליך של העברת כל מה שהיה כואב ופוגע בתודעה שלי למשהו שהוא יפה ומלא אהבה. כתיבת **ניירות ההתעלות** היא התהליך הזה. זהו תיעוד השינוי שלי, אך גם האמצעי לשינוי זה. אני מניח שאני, מנקודת המבט שלי, מספר מחדש את הסיפור של מה שיש, באופן שכולו אהבה, באופן שמשחרר פחד. אני מספר מחדש את הסיפור באופן התואם את הכל היותו אחד. כן, הייתי אומר ש**ניירות ההתעלות** הוא סיפור האהבה הגדול ביותר שיכולתי לחשוב עליו. והמנגנון העלילתי הזה שאני זה ש"לא יודע" ושואל את השאלות, ואתה ושא הם אלה ש"כן יודעים" ושעונים על השאלות, והקוראים הם אלה שקוראים את המילים בדף ... טוב ... לאט לאט אני מתחיל להבין שגם זה רק המצאה, לא? אנו אותה הוויה המספרת לעצמה את הסיפור הזה. אנחנו אחד. סיפרנו לעצמנו סיפורים שונים על הפרדה בעבר ועכשיו אנו מספרים לעצמנו סיפור על אחדות שגורם לאותם סיפורי הפרדה להיות הגיוניים בדרך חדשה ומופלאה.

(מחיידך) אני מניח שנסחפתי עם התשובה לשאלתך. התשובה היא כן, אני **אכן** חושב שזה הדבר שאני יכול לעשות שגורם הכי הרבה אהבה.

8: האם אתה מרגיש כשאתה עושה את זה שזה מה שנולדת לעשות? שזה הדבר שאתה הכי מתאים לעשות? שסביר להניח שלא יהיה מישהו אחר שמתאים יותר לעשות זאת?

ז: כן אכן כן! כלומר יש אנשים אחרים שמתאימים יותר לספר את הסיפורים שהם מספרים, ותודה לאל עליהם! לא הייתי רוצה לחיות בעולם בלי כל שאר הספרים הנפלאים שממוקדים בלב, מלאי רוח, בהשראת האהבה שיש שם בחוץ. אבל הסיפור הזה הוא ייחודי שלי לספר. להיות זינגדד השואל את השאלות ואז להיות הכלי דרכו התשובות הללו מגיעות זו המתנה והזכות המיוחדת שלי. אף אחד אחר לא יכול היה לעשות בדיוק את זה.

8: ובכן, עניית לשאלה של עצמך. כל עוד זה אמיתי, אז **ניירות ההתעלות** היא המתנה הגדולה שלך. בבוא העת, תוכל למצוא מתנות גדולות הרבה יותר לתת. אבל זהו זה, בשבילך, לעת עתה.

מה דעתך על זה?

ז: אני אוהב את זה! באמת.

8: ואיך אתה מוצא את חייך השתנו כתוצאה ממתן המתנה הזו?

ז: (צוחק) אוי וואו! באופן קיצוני. כל חלק מחיי השתנה. וכל שינוי בודד היה לטובה. באורח פלא ובאופן לא יאומן.

אה - אני מתחיל לראות מה אתה אומר! כן, אני רואה את זה ... לעקוב את ליבי זה תהליך. והחיים שאני חי והעולם סביבי **אכן** משתנים. אבל, זה תהליך.

8: כמה אהבה יש עכשיו בחיים שלך בהשוואה, למשל, לפני חמש שנים?

ז: אני אפילו לא יכול להשוות. מה שהיה לי אז היה עוני עמוק בהשוואה לעכשיו. וזה מוזר כי אז הרווחתי הכנסה שמנה ועכשיו אני לא. אבל חיי אז היו פשוט עצובים בהשוואה לעכשיו. החיים שלי עכשיו הם ... המילה היחידה שאני יכול לחשוב עליה היא, מבורכים. מלאי אור ואושר. כל דבר שאני עושה, מרגע שאני מתעורר בבוקר ועד שאני הולך לישון בלילה, הוא תואם את הנשמה שלי ואת מי שאני באמת. אני אף פעם לא מרגיש דחף לעשות משהו שאני מרגיש לא טוב איתו. העולם סביבי יפה. ולמרבה הפלא נראה שאני רק מתמודד עם אנשים אדיבים ועוזרים. זה מוזר, אבל זה נכון. כל מי שאני פוגש פשוט נפלא. לא באמת חשבת על זה עד עכשיו.

8: הנה לך. ורק התחלת את המסע. וזה יהיה זהה לכל העוסקים במסע שכזה. פתח את ליבך ותן את מתנתך, והעולם ישתנה עבורך. זה ייקח זמן, כי ייקח לך זמן להשתנות. אבל זה **אכן** יתפתח עבורך כמו פרח שנפתח אט אט. כפי שאתה פותח את ליבך, כפי שאתה משחרר את החסימות שלך, כפי שאתה מאפשר לאהבה לזרום דרכך, כפי שאתה נותן את המתנה שלך, כך העולם שלך יהיה המראה שלך. אז הוא יאיר אליך אהבה, אז הוא יחזיר לך מתנות, אז הוא יראה לך את הלב הפתוח והשופע שלו. העולם הוא לא יותר ולא פחות ממראה לנשמתך. אתה תראה לעולם רק את העולם מאיר לך את מה שאתה באמת. אז תאיר את אור האהבה שלך. תזדקק לסבלנות ומחויבות. אבל התמורה תדהים אותך.

תן.

... 1 ...

קבל.

כמו ש"נשוף" ו "נשום" הם מעגל הנשימה, כך גם "תן" ו"קבל" הם מעגל האהבה.

המתנה שאתה מעניק היא הפתעה נפלאה ומענגת לרבים. אתה יודע את זה. רבים הביעו בפניך כיצד הם מצאו עצמם נרגשים נורא ממה שאתה עושה. הם מוצאים כאן אור ושמחה ואמת. זה מרפא אותם ומשנה אותם. הם מגלים שהם יכולים לספר לעצמם סיפור חדש, על העובדה שאתה מספר את שלך. אתה יודע את זה. הם אומרים לך שזה כך. אז המתנה שלך טובה. עכשיו, האם אתה יכול למצוא בעצמך נכונות גם לקבל? האם אתה מוכן להסיר את החסימה ולקבל במידה דומה למתנה שלך? יש כאלה שיש להם מתנות לתת שאתה צריך לקבל. הם מתאימים באופן מושלם למתן המתנה שלהם וזה שירות האהבה הגדול ביותר שהם עושים. זו המתנה הגדולה שלהם לתת.

האם אתה מוכן לקבל?

ז: אני מוכן, 8. היו לי בעיות עם קבלה, אני יודע. אבל עכשיו אני מבין את זה אחרת. עכשיו אני מוכן לקבל. אני מוכן לעסוק ישירות במחזור האנרגיה של האהבה.

8: נפלא, חברי האהוב!

במקרה כזה, אוכל לעבור לשלב הבא. הצעד הראשון היה הסרת החסימות לאהבה, הצעד השני היה ההתעסקות בעשייה של האהבה. השלב השלישי הוא להיות אהבה.

3.3 להיות אהבה

אני סומך על כך שאתה מוכן כעת לקבל שהאחדות היא המצב האמיתי ביותר שלך ושהאהבה היא הביטוי האמיתי ביותר שלך. הבהרתי לך שרק כתוצאה מהרבה עבודה קשה הצלחת להשיג לעצמך את אשליית הפרדה הזו שהיא חווית הדואליות. ורק על ידי התבוננות עמוקה בצללי החיים ויצירה עם מה שמצאת שם הצלחת לחוות את חייך כמלא פחד, עצב, כאב ובלבול. והעובדה שאתה יכול לראות זאת כך היא העדות לכך שאתה רואה כעת את האשליה הזו. לראות דרך האשליה הוא הצעד שמגיע ממש לפני שמשחררים את אותה אשליה. אז אלה חדשות טובות.

הדרך קדימה כוללת שאתה משחרר תחילה את האנרגיות השליליות, כמפורט לעיל בדיון שלנו על חסימות אנרגיה. אז אתה צריך להתחיל ליצור עוד ועוד עם אנרגיית האור של האהבה. יותר אור ופחות חושך וצל הוא התהליך כאן. בבוא העת, כל חווית הרגש השלילי תהיה אך ורק זיכרון. זה נמצא בתוכך עכשיו, כך שתמיד תהיה לך הזכות ליצור עם הרגשות השליליים האלה אם תבחר, אבל אני אומר שבבוא העת תשחרר את אמונתך שאתה חייב ליצור איתם. האשליות האלה שאתה יכול להיפגע או להיהרג, שמישהו יכול לקחת ממך את מה שאתה שלך, שאתה יכול להישאר בלי, זקוק ורוצה ושא אתה לא משיג את מה שאתה יוצר, יהפכו ברורים מאוד למה שהן... אשליות. אתה תעמוד באור שלך ותיקח בעלות על היצירות שלך. ואף אחד לא יוכל לקחת ממך ללא רשות. המפורשת.

וכשאתה עוסק בתהליך זה, יקרה משהו אחר. שירות ומתן המתנה הגדולה שלך היא, אתה מבין, היא עשיית אהבה. לכן זו פונקציית אגו. אבל היא מה שהייתי מכנה עשייה נכונה כי זו העשייה שמיישרת אותך עם טובתך הגדולה ביותר. היא מיישרת את האגו שלך עם הלב שלך. וכשאתה מתיישר באמת עם הטבע הגבוה ביותר שלך, אז אתה הטבע הגבוה ביותר שלך. ואז אתה העצמי הפנימי שלך, מתהלך כאן על כדור הארץ.

האם אתה עוקב?

כי זו נקודה חשובה מאוד.

כשאתה חושב, מתנהג ונהיה כמו העצמי האלוהי שלך בכל מובן, אתה **תהיה** העצמי האלוהי שלך.

אתה מבין, רק בעבודה קשה כואבת ומתמדת אתה מסוגל לשמור על ההפרדה שלך ממי ומה שאתה באמת. אם אתה מפסיק לעשות את כל העבודות המעורעות האלה, אתה תחזור, ותהיה חייב לחזור למה שאמיתי ונכון – מה שטבעי ונורמלי.

האלסטיות של הכדור האלסטי האינסופי תמשוך אותך הביתה.

אתה תרגיש את התנועה בהווה שלך והיא תרגיש **מבורכת**.

עם זאת, זה לא יקרה בבת אחת. זה יהיה "המסלול הישיר" עליו דיברתי קודם. אתה לא בוחר בזה. אתה בוחר ב"נתיב הנוף" האיטי יותר. אז מבחינתך זה יקרה בסדרת צעדים. כשאתה לומד לאט לאט להפסיק את כל ה"התרחקויות" שהפכו להרגל טבע שני עבורך - כאשר הכדור האלסטי האינסופי ימשוך אותך חזרה הביתה צעד נוסף - תרגיש את התודעה שלך משתנה. יהיו לך חוויות משנות חיים משמחות ומאושרות ותגיע לרעיונות חדשים על עצמך, על חייך, על המטרות שלך, מי אתה, ומה אתה רוצה לעשות. והעולם שלך ישתנה. בכל אחד מהשלבם הללו, בעוד רגע, הכל יהפוך יפה יותר ומלא חיים. הכל יהפוך מואר. מלא אור. והאור, כמובן, דווקא יאיר מלבך. זה יהיה אור האהבה שיאיר ממך שיאיר לך את העולם!

וזה יקרה לכל מי שיבחר ללכת אחר ליבו, לעסוק במעגל האהבה, לתת את המתנה שלו - לכל ההוויות האלה, מובטח באופן ודאי שיהיו להן סדרות של רגעים כאלה, בפשטות, **תהיה** אהבה. בכל צעד זה יהיה נכון יותר ויותר. וברגעים אלה **תראה** בצורה ברורה יותר ויותר. אתה תראה עם הלב שלך לאן אתה מתקדם. ומכיוון שיש לך רצון חופשי תמיד, תהיה לך הזכות להתקדם אליה מהר יותר או לדחות אותה.

אף אחד, יש לומר, מעולם לא דחה אותה!

אבל תהיה לך הבחירה. וכך, אם זה קרה לך, אם חווית את האור של האלוהות, אז אתה יודע עכשיו מה זה היה. ואם לא? אז תדע מה זה כשזה יקרה!

ז: וזה מה שקרה לי במהלך חווית ההר שלי, 8:

8: כן זה מה שזה היה. אז חשת את כל האנרגיה שלך עוברת מרמת תודעה אחת לשנייה. העברת את הזיהוי העצמי שלך מהאני הנפרד אל העצמי המחובר. במילים אחרות, העברת את המרכז שלך מהאגו ללב. וזה היה אירוע הסינגולריות הראשון שלך.

היה לך עוד אחד עם יום השתיקה שלך. באותו יום השתיקה דממת את עצמך בכוונה תחילה על מנת שהיית יכול לעסוק בשינוי הבא בתודעתך. התוודעת לטבע האמיתי שלך שהיא אהבה. התוודעת במודע לאחדות המהותית שלך עם הכל.

ז: נכון. אז יום השתיקה שלי היה אירוע הסינגולריות השני שלי?

8: ובכן... האם חווית או שלא חווית שהרגשת שתודעתך משתנה? האם לא השגת, לרגע אחד, רמת מודעות חדשה? האם לא הבנת פתאום את עצמך להיות יותר "אחד עם האחדות"?

ז: כן. כל זה נכון. אבל יום השתיקה שלי היה שונה לגמרי מחוויית ההר בכל כך הרבה מובנים.

8: זה טוב לציין. כי אחרת הקוראים שלך עשויים להתרשם שאירועי הסינגולריות שלהם יצטרכו להיות בחיק הטבע, או בזמן פעילות גופנית, או באופן דומה אחר לחוויית ההר שלך.

אירועי הסינגולריות שלך יהיו לחלוטין אישית עבורך והם לא יהיו קשורים לנסיבות החיצוניות שלך; הם יהיו על השינוי בתודעה שמתרחש בתוכך. אתה תרגיש את השינוי בנשמתך. מה שתראה, תרגיש, תכיר או תחוה יהיה פשוט כל מה שמלווה את קפיצת התודעה הפנימית שלך.

אתה מבין, כל אחד חייב לחוות את הרגעים המאושרים האלה ממקור ראשון. אתה לא יכול לשנות את כיוון הנשמה שלך עם מחשבות ורעיונות. אתה משנה אותה בידיעה העמוקה שנובעת מהרגשת הקשר שלך לאחדות.

מוקדם יותר בפרק זה אמרתי לך את הדברים הבאים:

"לא ניתן להבין אהבה, מכיוון שהיא גדולה בהרבה מהנפש המבקשת להבין אותה. ניתן רק לחוות את האהבה. וברגע שיש לך אפילו טעימה קטנה של אהבה אמיתית חסרת גבולות, וללא תנאים, תשתנה לנצח. מסע חייך יהיה לחזור למצב אהבה זה. באותו רגע תדע שלא יכול להיות שום דבר שקרוב אפילו להיות חשוב לך כמו להתקיים במצב של איחוד עם האלוהות שהיא אהבה"

וזה כך. זה החסד הגדול היחיד. אם תפסיק לעבוד כל כך קשה כדי להיות 'שכחה', תהיה לך סדרת התעוררות. אתה תבין ש'זכור' נמצא ממש בתוך ליבך. קרוב לדופק שלך. ומדבר אליך כל הזמן. כל הזמן קורא לך להתעורר. כל הזמן אומר לך על מי שאתה באמת. נוכח תמיד, אוהב תמיד, מזכיר בעדינות. כל שעליך לעשות הוא להפסיק לנסות כל כך חזק להיות 'שכחה'.

ז: ואז יהיו לנו חוויות מבורכות נפלאות ומדהימות שכאלה?

8: כן. וכשאתה ממשיך לעסוק בתהליך של להיות אהבה, כך יהיה לך יותר. כל אחת מהן היא עליית מדרגה דרך רמות התודעה. עם כל אחת, הנפש שלך מתקדמת מעלה דרך אחת מרמות הממדים. אתה מתעלה רוחנית. וזה יקרה לך בדיוק שלוש פעמים כשתהיה מוכן להשאיר את הדואליות מאחור.

ז: שלוש פעמים? למה שלוש פעמים? למה לא פחות? למה לא יותר?

8: אתה תבין זאת כראוי כשתהיה לנו את השיחה שציפינו לה כל כך על צפיפויות רוחניות. אבל בקצרה: העולם שאתה חי בו ברגע זה קיים בצפיפות השלישית. בכדי להיוולד לעולם הזה, היית צריך להיות בעל תודעה בצפיפות ה-3. עם כל אירוע סינגולריות, אתה עולה "מעלה" צפיפות אחת ומתקרר להיות בתודעת אחדות באופן קבוע. אם חווית חוויה שכזו, אז אתה התודעה של הצפיפות הרביעית, למרות שאתה עדיין שוכן בעולם בצפיפות ה-3 ושוכן בגוף בצפיפות ה-3. לאחר שלושה אירועי סינגולריות, אתה מגיע לצפיפות ה-6 של התודעה, ואז אתה מגיע לרמה הנמוכה ביותר של תודעת האחדות. כלומר, בצפיפות השישית של התודעה עדיין תרגיש שיש ערך בלהחזיק באשליה של הפרדה, אבל אתה תדע לחלוטין שזו אשליה.

אז אתה תהיה הוויה מודעת לאחדות, ללא קשר לרמת התודעה של הסובבים אותך ושל העולם שאתה שוכן בו.

אבל אתה רק אחד מבין ההוויות הרבות העוסקות במסע הזה הביתה. כאשר כל אחד מכם משנה את עצמו, כך אתם משנים את עולמכם. אז הפלנטה מוארת. ומתרוממת לאור. אתם סוכני השינוי. אתם המושיעים של עצמכם. אתם אלה שחייכתם להם.

ז: וואו, 8! אלה הרבה דברים מדהימים בפסקה קצרה אחת! האם אוכל לפרוק אותנו לאט?

אתה אומר שעל ידי כך שאנו עוסקים במסעות שלנו לעקוב אחר ליבנו ולהיות אהבה, כך אנו משנים את העולם. פשוטו כמשמעו?

8: ובכן? האם זו לא החוויה שלך?

אתה השתנת וכך נקודת המבט שלך השתנתה. איך שאתה מסתכל על העולם השתנה. איך שאתה מרגיש לגבי מה שאתה תופס השתנה. ואתה בוחר חוויות חדשות ואינטראקציות שונות. ואז אתה מבטא אנרגיה אחרת לעולם. מה שאתה מוציא משתנה. ולכן מה שאתה מקבל בחזרה משתנה. ואז אתה מתחיל למצוא את המתנה שלך אשר משפיעה על העולם וגורמת לשינויים. אני יכול להמשיך עוד ועוד. בדרכים קטנות ובגדולות, בדרכים עדינות ועמוקות ... כשאתה משתנה, העולם שלך משתנה. ובוודאי, כן, אירוע סינגולריות הוא רגע משנה חיים. הוא הרגע בו כל הבחירות שלך לשינוי מתממשות.

האם זה לא נכון עבורך?

האם שני המקרים הללו לא היו שיאם של הרבה מאוד אפשרויות מבחינתך?

ועם שני האירועים הללו לא הרגשת שהעולם שלך משתנה?

לא חווית את האור הנכנס לחיים שלך המעלה אותך לנקודת מבט גבוהה יותר?

לא הרגשת את עצמך מתקרב לטבע האמיתי שלך?

לא ראית את דרכך בבהירות רבה יותר?

ז: כן. כל זה נכון.

8: אבל זה לא כפה ולא אילץ או לקח את זכותך לבחור ממך.

ז: לא זה לא. מה שמעניין כי הטעות שעשיתי הייתה לחשוב שאירוע הסינגולריות יהיה איכשהו ...

8: ציפית שזה יהיה משהו מ"חוץ לעצמך" שאיכשהו יבוא ויציל אותך מעצמך. חשבת שהרגע המודעות לאחדות יהיה אור שיאיר מחוץ להוויה שלך שיתקן הכל. זה מה שרצית וציפית ולא היית מוכן לדעת שלעולם זה לא יהיה כך. אתה לא יכול להינצל על ידי סוכנות חיצונית מבלי להיות קורבן באותו זמן. מבלי שבאותה הזדמנות תילקח ממך זכותך לבחור וליצור לעצמך. אבל זה לא יכול לקרות. שום הוויית אור או האור של ישו או אלוהים או מלאך או כל מה שתראה לחשוב עליו, לא תוכל לקחת ממך את זכותך ליצור לעצמך, אם ההוויה הזו היא עצמה בתודעת אחדות. מה שאתה עושה לאחר אתה עושה גם לעצמך, זוכר? ואם הוויה חיצונית מכריזה על ידי פעולותיה שאתה שבור וזקוק להצלה, אז ההוויה הזו תיצור את עצמה כך גם כן. אם אותה הוויה אחרת תסיר ממך את זכותך המוחלטת ליצור את המציאות שלך כרצונך, אז זה ייקח מיד גם את הזכות הזו מעצמה והיא תפסיק להיות הוויה יוצרת.

היא תיפול לתודעה נמוכה. ואז היא כבר לא תוכל להציל אותך.

אתה לא יכול להינצל מחוץ לעצמך.

זה פשוט כמו שזה.

זה לא יכול לקרות.

אבל **תמיד** יש את החסד הגדול. העובדה היא שהאור של האחד מאיר תמיד מתוכך. אם אתה מוכן לתת לה להאיר, אז אתה פתאום רואה את הבדיחה הקוסמית הגדולה: מעולם לא היית אבוד! מעולם לא היית שום דבר מלבד יוצר בעל כוח מפואר היוצר את כל המציאות שלו. תמיד היית בן אלמוות. תמיד היית בלתי ניתן להריסה. מעולם לא היה ממה לפחד.

אז כן. אלה היו השניים הראשונים מתוך שלושת הרגעים המודעים לאחדות שתחוה בעודך בדואליות. עכשיו אתה יודע. עכשיו אתה יכול ללכת לשחרר את שרידי ההפרדה הנותרים שאתה עדיין יוצר לעצמך ולהיות מוכן... הבא עדיין יקרה. ואז תהיה בתודעת אחדות. ואז העבודה הזו תשמש את מטרתה. ואז תתחיל רמה אחרת לגמרי של יצירה.

ז: אז אני עכשיו בתודעת הצפיפות ה-5? מה זה אומר?

8: כמעט לכל הספר הזה הובטח לך שוב ושוב פרק העוסק ב"חלל, זמן, צפיפויות וממדים". נגענו בכמה מהנקודות הבולטות ככל שהמשכנו, אך כעת הגיע הזמן שתקבל את התמונה כולה. אז זה מה שנעשה בפרק הבא.

ז: מצויין!

וזה אומר שפרק זה נגמר?

8: לא. פרק זה בעצם רק עומד להתחיל. הוא מתחיל כשכל המילים והרעיונות והמבנים הנפשיים האלה לגבי אהבה נעצרות. הוא מתחיל כשאתה מפסיק לדבר על אהבה ומתחיל לחוות אותה. אז קח ללב את מה שאמרנו על אהבה.

לך עכשיו.

לך תהיה אהבה.

* * * * *

מחשבות לסיום

קורא יקר שלי,

כפי שקראת, ספר זה עבר שנים רבות בכתיבה שלו בכדי להגיע למהדורה השלישית הזו (ואני מאוד מאמין שזו תהיה המהדורה הסופית והאחרונה). על פני שלוש הגרסאות הללו ספר זה היה כור ההיתוך של נשמת, בו הפכתי את תודעת הקורבן שלי לתודעת יוצר... בו הפכתי את הפחד לאהבה. לכן זו שמחתי הגדולה ביותר שזכיתי לזמנך ותשומת ליבך כשהמשכת איתי במסע זה דרך הדפים הנמצאים כעת מאחורינו. המסע שלך באחריותך, כמובן, אבל אני לא יכול שלא לקוות שמה שקראת כאן היה טרנספורמטיבי מבחינה רוחנית עבורך ועזר לצמיחה שלך כמו שהיה בשבילי. אם אתה נותן מתנה, אני מניח, אתה מקווה שהמקבל יאהב ויהנה כלל האפשר מהמתנה הזו, לא כך?

מה הלאה?

כפי שגם גילית, המסע הזה לא מסתיים בסוף הספר הזה! בזמן הכתיבה, השלמתי כמעט את כל פרקי [ספר 2 של ניירות ההתעלות](#) וכמנהגי הפכתי אותם זמינים לקריאה תוך כדי הכתיבה בחינם באתר שלי. אספתי הרבה מהחומרים ל**ספר 3**, אבל הוא עדיין לא בצורה שאוכל להנגיש. החלק הראשון של [החולם ער](#)! (שהוא, במובן אמיתי מאוד, החלק האחרון של [ניירות ההתעלות](#)) פורסם ובחודשים הקרובים אפיק את החלקים הבאים של אותה עבודה. זה המקום בו אני נמצא כרגע. מה יהיה מצב המשחק כשאתה קורא את זה, אני תוהה? אולי כל הדברים האלה כבר פורסמו? אולי כבר לפני הרבה שנים! לא משנה מה המקרה, אם תרצה להמשיך במסע איתי הלאה, אני אשמח לשתף אותך בהרפתקאות הרוחניות המתמשכות הללו. אם אתה מאמין בזה, הנסיעה נהיית מדהימה עוד יותר תוך כדי שאנו ממשיכים!

תשאר מחובר!

אם ברצונך לשמור על קשר איתי, יש לי מספר כלים בדיוק למטרה זו. הראשון (וזה שאני הכי מעדיף) יהיה [שתירשם לרשימת התפוצה החודשית שלי](#). אין חסרון בזה והמון יתרונות. זה בחינם, אני לא מעמיס יותר מידי לדואר הנכנס שלך, אני מכבד מאוד את הפרטיות שלך ולעולם לא אשתף את פרטי הקשר שלך עם אף אחד אחר, ואם אי פעם תחליט לבטל את הרישום, זה קליק אחד בלבד. באמצעות תפוצה זו אוכל להודיע לך מתי אכין פרקים חדשים (או אפילו ספרים חדשים!) לזמינים וידע אותך כאשר יש לי פוסטים חדשים בבלוג או כל חדשות כאלה לשיתוף. ואני יכול (ולעתים קרובות מאוד) להציע לחברי התפוצה שלי הנחות מיוחדות על ההצעות שלי. אני חושב על חברי התפוצה כמשפחתי הרוחנית המורחבת כאן על כדור הארץ!

אתה יכול גם: [לעשות לי "לייק" בפייסבוק](#), [לעקוב אחרי בטוויטר](#) או להוסיף אותי ל**מעגל הגוגל** שלך - אני אוהב לשתף באופן קבוע ציטוטים מהספרים שלי או תובנות חדשות או כל חדשות אחרות שיש לי דרך הכלים האלה.

אך הזמנים משתנים וכלים של המדיה החברתית שכאלה יבואו וילכו. לכן, אם יש לך ספק, אנא מצא אותי באתר שלי!

לתת בחזרה

כפי שקראת זה עתה, 8 מבהיר מאוד שכולנו צריכים להיכנס למעגל האנרגיה של האהבה. תן וקבל. בעוד ש"לקבלי" היה די קשה לי להשלים איתו, מאז כתיבת הפרק לעיל למדתי הרבה יותר על הנושא הזה. לימדו אותי שעלינו להציע את המתנות שלנו בלב פתוח ואז לתת לאחרים את ההזדמנות להחזיר על ידי הבהרת מה אנחנו רוצים, או צריכים. ואז הם יכולים להחליט כיצד הם רוצים להגיב (אם בכלל).

אז הנה זה!

אם נהנית מהספר הזה ומצאת אותו לשימושי, ישנן מספר דרכים בהן תוכל להביע את תודתך בחזרה אלי (וגם לש-א 8).

הראשון הוא לעזור לי לשתף את הספר הזה רחוק ורחב ככל האפשר. ספר זה זמין בחינם בכל הפורמטים העיקריים של הספרים האלקטרוניים באתר שלי (ובמקומות אחרים באינטרנט). היית מסייע לי ועוזר גם במעבר של התודעה הפלנטרית אם תעביר את הספר הזה לכמה שיותר אנשים. מכיוון שהוא בחינם, אתה יכול לקחת סיכון: לשלוח אותו לכל מי שאולי (ולו רק האפשרות הכי קטנה שאולי) יתעניין בזה. שתף אותו. תמסור אותו. תוציא אותו לשם בחוץ. בהתאם להערות הרישיון, אתה רשאי לשתף את הספר הזה עם כל אחד ואחת בכל דרך שתמצא. שלח אותו בדוא"ל לכל אנשי הקשר שלך, תעלה אותו מחדש באתר שלך, שים אותו בשירות שיתוף קבצים ... מה שתמצא. ישנם רק שני סייגים: אינך רשאי לשנות, בשום צורה שהיא, את הספר או את הקובץ הדיגיטלי, ואינך רשאי להציע אותו למכירה או כחלק מכל דבר שאתה מוכר. חייבים להציע אותו בדיוק כפי שאני מציע אותו וזה חייב להיות בחינם. חוץ מזה: **תן אותו!**

אם אתה עושה בדיוק את זה, אז זה כבר יהיה "תודה" ענקית בשבילי!

אם ברצונך לומר "תודה" אישית יותר, יש בהחלט כמה דרכים מוחשיות בהן אתה יכול לעשות זאת.

ראשית, גרסת הכריכה הרכה של ספר זה זמינה בעלות קטנה. אם אתה רוצה יותר מסתם המידע הטמון בספר האלקטרוני ורוצה להחזיק את הספר בידך (אני אוהב את זה גם כן!) גרסת הכריכה הרכה זמינה באתר שלי ומכל הספקים המקוונים הרגילים במחיר שגם מספק לי רווח קטן.

שנית, ישנם מוצרים ושירותים רבים אחרים שאני מציע; מההמשך של **ניירות ההתעלות** ועד הקלטות מדיטציה מודרכות ושיטות ריפוי רוחניות. את כל אלה תמצא באתר שלי. הצעת אלה, וקבלת תשלום בתמורה, היא הדרך בה אני מסוגל להרשות לעצמי להמשיך לחיות על כדור הארץ. חסותך ותמיכתך, אם כן, לא רק שזוכים להערכה רבה, אלא שבטוח תרוויח בחזרה (מבחינת ריפוי או ספרים או כל דבר אחר) הרבה יותר ממה שהוצאת. מעגל האנרגיה של האהבה, בהחלט!

ולבסוף, זה תמיד נפלא לשמוע ממי שהעבודה שלי נגעה בחייהם. אם תרצה להשאיר סקירה קצרה על חוויותיך עם הספר הזה באתר שלי (או מכל מקום שהורדת אותו ממנו) אז זה יהיה נפלא! ואם ברצונך לכתוב לי כמה מילים אישיות, אתה מוזמן לעשות זאת באמצעות **טופס יצירת הקשר** באתר שלי. אני אשמח לשמוע ממך!

באמת, באמת מחשבות לסיום. באמת!
האם אתה יכול לדמיין שאתה חי בעולם שבו כל מי שפגשת אי פעם היה בתודעת אחדות? האם
אתה יכול לדמיין איזה גן עדן נפלא זה היה אם כולם התייחסו זה לזה כאל עצמי. אם כולם היו
אוהבים, אדיבים, אמינים, נותנים וסולחים כמו שהיו רוצים שאחרים יהיו כלפיהם?

בואו נעשה הסכם ליצור את העולם הזה. בואו ניצור את העולם הזה על ידי היותנו אותם אנשים.
בואו נתחיל ברגע זה, איתך ואני.

כן?

כן!

עם הרבה הרבה אהבה,



ארן "זינגדד" אלינגהם

קניסנה, דרום אפריקה

ביולי 2014

* * * * *